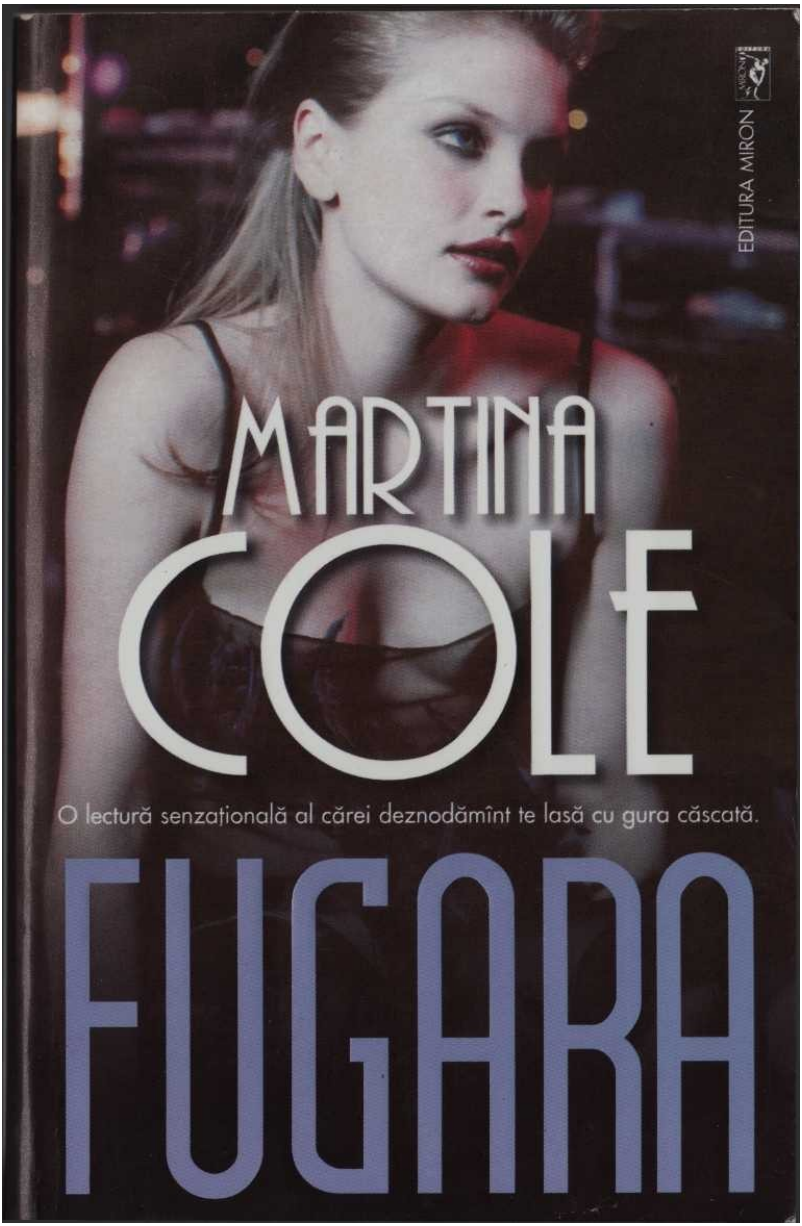

MARTINA COLE
Fugara
Traducere de Anca Nistor

Bucureşti

ISBN 973 – 95062 – 5 – 4
THE RUNAWAY
by Martina Cole
Editura MIRON

PROLOG

LONDRA, 1995

— Crezi c-o să supravieţuiască?

Chipul poliţistului era încruntat, plin de riduri şi îmbătrânit înainte de vreme. Chelia îi lucea uşor din cauza transpiraţiei. Tânărul doctor ridică din umeri.

— Nu sunt sigur că ar vrea. Are peste două sute de cusături numai pe faţă. Nasul i-a fost spulberat complet şi a trebuit să facem o operaţie ca să îndreptăm o scobitură a craniului. În realitate, ar trebui să fie moartă

— Nimeni n-ar supravieţui unei asemenea bătăi. Cu toate acestea, respiră, semnele vitale sunt bune, iar oasele încep să se vindece. Până când nu va ieşi din comă – presupunând că va ieşi, bineînţeles – nu putem să ne dăm seama dacă i-a fost afectat creierul sau nu. Cel care a tăiat-o… Să fim sinceri, a fost tăiată serios – un sân i-a fost, practic, retezat. Cel care a făcut-o trebuie să fi fost nebun. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva.

Se uită la pacientă, cusăturile de pe faţa umflată şi învineţită a acesteia contrastând cu aşternutul alb al patului de spital. Nu puteai să-ţi dai seama că era o femeie, imaginea fiind mai degrabă dintr-un film de groază. Zumzetul aparatelor de lângă patul ei întrerupeau tăcerea şi tânărul doctor oftă încet, aproape imperceptibil.

— Ştii cumva cine a făcut aşa ceva?

Poliţistul încuviinţă.

— Să zicem doar că am idee de ce a fost bătută şi e un început, nu-i aşa? Numai că va fi foarte greu să-l acuzăm pe individ.

Îşi luă ochii de la femeie şi îl privi pe doctor.

— Cathy a mea era o femeie foarte frumoasă. Nu izbitor de frumoasă, dar avea clasă. Avea ceva deosebit, înţelegi ce vreau să spun?

Accentul său cockney răsuna strident în liniştea salonului de reanimare. Doctorul zâmbi stins.

— O cunoşteai, deci?

Acum fu rândul poliţistului să zâmbească, având pe chip o expresie de tristeţe. Păru mai blând, lucru care îl făcu pe doctor să vadă pentru o secundă cât de atrăgător fusese pe vremuri.

— Ah, da, o cunoşteam. Toată lumea din West End o cunoştea pe Cathy într-un fel sau altul. Am întâlnit-o acum mai bine de douăzeci de ani, chiar înainte să vină în Soho. S-a schimbat mult de atunci, foarte mult. Da, al naibii de mult. Domnul s-o aibă în pază. E proprietara lui *Dukes* – ştii, barul ăla din Soho. Unde cei importanţi şi buni se amestecă printre cei nu-prea-importanţi şi (nu-prea-buni. Dar e un local respectabil. Turiştilor le place, mai ales germanilor. Bărbaţii îmbrăcaţi în femei sunt o mare atracţie. E *La Cage*-ul Sohoului, iar această micuţă doamnă a gândit totul. Necazul a fost că n-a izbutit niciodată să uite trecutul. Acesta a părut s-o urmărească întotdeauna şi ăsta e rezultatul.

Doctorul îl auzi înghiţind în sec cu zgomot şi îşi dădu seama că făcea un efort teribil pentru a-şi reţine lacrimile, rămânând cu privirea aţintită asupra femeii.

— Cathy a mea nu era rea. Nu chiar. Era doar o supravieţuitoare, care făcea ceea ce trebuia să facă pentru a ieşi învingătoare. Totul a fost pentru supravieţuire, nimic altceva.

Doctorul îi strânse umărul şi spuse cu blândeţe:

— Să sperăm c-o să supravieţuiască şi acum, nu?

Dar în vocea lui nu se simţea prea multă speranţă. În adâncul sufletului său se îndoia că pacienta aceea avea să mai deschidă ochii sau să mai recunoască pe cineva vreodată. O parte din el spera acest lucru pentru binele ei, căci bătaia pe care o suportase îi lăsase semne. În afară de culoarea părului nu mai rămăsese nimic după care să-ţi dai seama cum arătase înainte.

— N-a avut nicio şansă, spuse poliţistul încet. Femeile

din Soho mor în mod frecvent din cauza băuturii şi drogurilor. Adesea sfârşesc aşa, bătute şi învineţite, într-un salon de spital, complet singure. În felul meu, am iubit-o încă din prima zi când am văzut-o, singură şi speriată, doar o puştoaică.

Ieşi din salon ca un bătrân, încet, de parcă ar fi fost chinuit de durere. O tânără poliţistă se aşează de pază lângă pat. În cazul puţin probabil în care pacienta avea să-şi recapete cunoştinţa, ea trebuia să noteze orice cuvinte ar fi rostit. Paznici înarmaţi stăteau în faţa uşii douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— E şeful tău? o întrebă doctorul foarte încet, de parcă s-ar fi aflat în prezenţa morţii.

Tânăra roşcată zâmbi încântată de faptul că fusese remarcată de tânărul şi frumosul medic cu ochi negri.

— Da, e şeful meu. Inspector-şef Richard Gates, şeful Departamentului Moravuri.

NEW YORK

Bărbatul se uită pe fereastra biroului său şi, pentru prima oară, priveliştea nu îl fascina. De obicei, simţea un fel de euforie când se gândea că el, Eamonn Docherty, un vagabond londonez, era acum un om de afaceri respectat, având un birou cât un teren de tenis şi o masă de lucru care părea ca şi cum locul ei ar fi fost în Muzeul Victoria şi Albert, nu la etajul optzeci şi doi al lui Piaza Tower, una din numeroasele sale companii.

Puse mâna pe telefon pentru a zecea oară în dimineaţa aceea şi formă un număr. Îl auzi sunând atât de tare, de parcă ar fi dat telefon la magazinul din colţ, nu la Londra, în Anglia. Îl puse la loc în furcă în clipa în care auzi vocea înregistrată a unei femei.

— Unde dracu’ o fi?

Vorbea singur şi vocea îi răsună în liniştea din jur. Se ridică şi se duse în faţa peretelui din sticlă, privind afară fără să vadă nimic. Închizând ochii, îşi aminti de primul lui contact cu America. Tatăl său, Eamonn Docherty Senior, era beat şi sforăia lângă el la bordul vaporului care intra

pe Hudson, Statuia Libertăţii înfăţişându-se înaintea lor în toată splendoarea ei. Spre deosebire de strămoşii lor, ei nu avuseseră parte de nicio Insulă Ellis, deoarece fuseseră aduşi ilegal la bordul unui vapor englez care

— Transporta marfă. „Prietenul unui prieten” aranjase totul

— Aceea era expresia preferată a tatălui său. Eamonn Junior fusese autorul unei crime violente care îl urmărise toată viaţa. Trebuise neapărat să dispară din East End şi tatăl lui aranjase lucrurile în aşa fel, încât plecaseră împreună. Fusese singura dată când bătrânul îl ajutase.

La un an după aceea îşi pierduse tatăl, astfel că, la optsprezece ani, trebuise să înveţe să se descurce singur în Statele Unite. Şi, chiar dacă viaţa îi fusese plină de evenimente, murdară şi violentă, în cele din urmă, îl adusese la Piaza Tower. Muncise din greu, folosindu-se de oricine şi de orice pentru a ajunge acolo. Chiar şi de Cathy, de Cathy a lui, aşa cum se gândea întotdeauna la ea. Întotdeauna a lui.

Sună telefonul şi acel zgomot îl făcu să tresară. Bătăile inimii îi răsunau în urechi. Era linia personală.

Acum, când telefonul suna, îi era frică să ridice receptorul, temându-se de ceea ce avea să audă.

În adâncul sufletului, ştia exact ce avea să audă.

Vocea de la celălalt capăt al firului era inconfundabilă, una groasă, caracteristică travestiţilor: mai feminină decât a lui Elizabeth Taylor, mai masculină decât a sa.

— Oh, Doamne, Eamonn, o să moară! Cathy o să moară! Vino, te rog. Nu ştiu ce să fac… Au tăiat-o în fâşii. Abia poţi să-i mai vezi faţa din cauza cusăturilor! Oh, Doamne Dumnezeule, s-o ajute cineva…

După acele frânturi de fraze, urmară hohote de plâns.

— O să vin. Nu-ţi face griji.

Puse receptorul în furcă uşor, parcă auzind în

continuare suspinele celuilalt. Luându-şi capul în mâinile cu o manichiură perfectă, Eamonn începu să plângă. Crezuse că era pregătit pentru veste, dar nu era. Nu era pregătit deloc. Începuse ceva şi nu mai ştia cum să pună capăt.

CARTEA ÎNTÂI

„Trebuie să călătorim în direcţia fricii”.

John Berryman, 1914 – 1972

(„A Point of Age”)

„Quem Jupiter vuit pierdere, dementat prins”.

Cel pe care Dumnezeu vrea să-l distrugă, îl face să-şi piardă minţile mai întâi”.

James Duport, 1606 – 1679

(„Homeri Gnomologia”)

„Nimic nu e mai sigur – Bogaţii dobândesc mai multe avuţii, iar săracii dobândesc copii”.

Gus Kahn, 1886 – 1941

(„Ce ne-am mai distrat”, 1921)

I

IANUARIE, 1960

— Eu nu intru, o să-şi verse năduful pe noi.

Cathy oftă adânc şi îndepărtă o şuviţă de păr de pe fruntea băiatului.

— Şi atunci o să mergem, deşteptule?

— Nu putem să mergem alături, Cath? întrebă Eamonn cu o voce plângăreaţă şi ea scutură din cap încet.

Doamna Sullivan locuia în apartamentul de lângă al lor, la etajul doi. Având un suflet bun, le oferea copiilor adăpost ori de câte ori se certau părinţii lor – ceea ce se întâmpla foarte des. Auzeau glasul ridicat şi furios al lui Eamonn Docherty Senior prin uşă şi strigătele stridente ale lui Madge ca răspunsuri.

— Nu putem să mergem acum la ea, altfel n-o să ne mai ajute când o să avem cu adevărat nevoie. Ştii ce…

Uşa se deschise brusc şi Madge Connor apăru în faţa lor în toată splendoarea ei. Cele aproape o sută de kilograme ale ei erau înveşmântate într-un capot roz,

matlasat, şi fardurile îi erau întinse pe faţa rotundă. Numai ţigara care îi atârna dintre buzele umflate se mişcă, în sus şi în jos, când îi privi cu ochii mijiţi. În cele din urmă, le strigă cu o voce care ar fi putut să taie sticla:

— Deci, aţi Venit acasă, nenorociţi leneşi ce sunteţi! Eamonn, intră imediat şi ocupă-te de taică-tu, ai înţeles? A luat-o razna.

Cathy îl auzea pe Eamonn Senior strigând despre Irlanda şi, după ce Eamonn Junior intră în casă, închise ochii strâns.

Întotdeauna se întrebase cum o fi fost să ai un tată, dar, după doi ani în care locuise împreună cu Eamonn Senior, în adâncul sufletului ei se bucura că trebuia să se mulţumească doar cu mama ei. Alături de cei doi adulţi, vieţile lui Cathy şi Eamonn erau un permanent coşmar. Cei doi adulţi ori se sărutau, ori se băteau. Absolut niciodată nu era o atmosferă plăcută. Intrând în casă, fu întâmpinată imediat de mirosurile obişnuite: untură de gătit şi urină de pisică, şi acestea combinate cu un miros de băutură pe care ea nu putea să-l suporte. Îi arseră nasul şi gâtlejul până când se obişnui cu ele încă o dată. Întotdeauna îi întorceau stomacul pe dos şi o deprimau. Duhoarea sărăciei.

Când intră în camera mică din faţă, iubitul mamei ei tocmai îşi scotea cureaua. Statura lui masivă, fără un pic de grăsime în plus, era impunătoare. Eamonn Senior era uriaş şi emana o forţă animalică şi o viclenie care îi făceau pe majoritatea celorlalţi bărbaţi să se teamă de el înainte să-i adreseze vreun cuvânt.

— O să vă tai picioarele, porci murdari ce sunteţi. O să vă trec numele în carnet şi o să le tai cu o linie. Eh, ce ziceţi de asta?

Cathy oftă şi răsuflă uşurată. Ochii albaştri ai lui Eamonn Senior licăriră şi se părea că furia îi trecuse, fiind alungată de băutură. Lăsase în loc o bucurie atotcuprinzătoare faţă de lume. Aceea era gluma lui preferată, o veche zicală a Armatei Republicane Irlandeze

(IRA) de pe vremea luptătorilor pentru libertate. Se părea că îţi treceau numele într-un carnet şi, dacă era tăiat cu o linie, erai împuşcat a doua zi în zori.

Cathy zâmbi când îl auzi pe uriaş strigând:

— Împuşcaţi în zori amândoi. Ce ziceţi de asta, eh?

Îşi coborî faţa imensă la nivelul lor, inima lui părând să explodeze de dragoste pentru cei doi copii. Mai ales pentru fiul lui, care îi purta numele, singurul lui copil.

— Vreţi cartofi prăjiţi? îi întrebă el şi un zâmbet îi încreţi faţa în toate locurile potrivite făcându-i pe oameni să înţeleagă ce vedeau femeile la el, pentru că femeile îl iubeau pe Eamonn Docherty – întotdeauna îl iubiseră.

Cel puţin, un anumit gen de femei.

Madge Connor, nevenindu-i să creadă, clătină din cap uimită.

— Niciodată nu ştii ce-o să facă ticălosul. Niciodată, zise ea cu un puternic accent cockney şi cu puţină mândrie în glas.

Bărbatul ei uriaş, scandalagiu, beţiv şi afemeiat, era un adevărat mister pentru ea. Ceea ce, după cum recunoştea ea în momentele când era mai lucidă, era principala lui atracţie.

— Ar trebui să mă pregătesc să plec la lucru. Cathy, fă-mi un serviciu, te rog. Calcă-mi rochia cea roşie.

Cathy se duse în bucătăria micuţă şi, după ce vârî fierul de călcat în priză, întinse pe masă prosopul cel mai curat pe care îl găsise. Făcea totul automat. Niciodată nu refuzai un ordin în casa aceea, chiar dacă suna ca o rugăminte. Dacă voiai să ai o noapte liniştită, săreai când ţi se spunea să sari, nu comentai.

Douăzeci de minute mai târziu, după ce se spălase uşor şi îşi dăduse cu alt fard peste cel din ziua precedentă, cu rochia cea roşie pocnind la cusături, Madge era gata să plece la lucru. După ce îşi mai trecu peria o dată prin păr, se uită la fiica ei şi o întrebă cu blândeţe:

— Arăt bine, scumpo?

Cathy zâmbi, dezvelindu-şi spaţiile goale din gură,

lucru obişnuit la un copil de şapte ani, şi spuse cu sinceritate:

— Arăţi minunat, mami. Frumoasă.

Era răspunsul aşteptat.

— Adu-mi geanta din dormitor.

Cathy dădu fuga în dormitor, aruncându-i un zâmbet lui Eamonn Junior, care stătea acum pe genunchii tatălui său, căutând într-un pumn de mărunţiş bani pentru cartofi prăjiţi. Se priviră amândoi în ochi, cuprinşi de o uşurare şi o bucurie copilărească faţă de acel deznodământ neaşteptat. Era o zi de miercuri, în mod obişnuit, una agitată pentru copii. La mijlocul săptămânii, lefteri şi puşi pe harţă, ambii părinţi îşi vărsau năduful asupra copiilor când se întorceau de la şcoală. În ziua aceea, însă, dintr-un motiv neştiut, erau fericiţi. Şi dacă adulţii erau fericiţi copiii erau extaziaţi.

Cine mai auzise de cartofi prăjiţi miercurea?

Cathy se duse înapoi la bucătărie cu poşeta cu mărgele a mamei ei.

— Mersi, scumpo. O să faci curăţenie în seara asta, da?

Cathy încuviinţă solemn. Madge îşi lipi obrazul de al fiicei ei şi râse uşor, astfel încât respiraţia ei, care duhnea a whisky ieftin şi a ceapă, îi izbi nările lui Cathy asemeni mirosului emanat de un câine mort de o săptămână.

— O să-ţi aduc nişte biscuiţi, ce zici?

Cathy încuviinţă, temându-se să deschidă gura pentru a nu inhala acel miros oribil.

Se auzi o bătaie în uşă şi o folosi ca scuză pentru a fugi. Trebuia să fie prietena mamei ei, Betty. Lucrau împreună într-un mic bar din Custom House, unde le ofereau marinarilor străini băuturi şi orice mai doreau aceştia, deşi despre acest lucru nu se discuta niciodată în faţa lui Eamonn Senior, doar dacă nu cumva el însuşi aducea vorba. Deşi bea şi mânca din banii aduşi de ea şi, uneori, chiar le conducea pe amândouă cu maşina la lucru, se prefăcea că nu ştia nimic, până când, la vreo două

săptămâni o dată, se hotăra să o ia la bătaie pe Madge ca să-i demonstreze ceva. Acel ceva fiind faptul că el, ca bărbat, nu era deloc de acord cu ce făcea ea.

Betty intră în holişor, numai *Max Factor* şi haină din blană de miel.

— Bună, Daffy Cathy!

— Vocea ei tunătoare părea prea puternică pentru făptura ei firavă. Betty Jones era îngrozitor de slabă, deşi avea o constituţie foarte sănătoasă, aşa cum le spunea tuturor celor care stăteau să o asculte. Îi strecură în mână lui Cathy o monedă de trei penny şi îi făcu cu ochiul. Cathy o adora pe Betty. Eamonn Junior o adora pe Betty. Eamonn Senior nu putea să o sufere şi sentimentul era reciproc.

Madge ieşi repede în hol, punându-şi haina din blană de iepure. Pe alocuri năpârlise complet, dar îi ţinea mai cald decât jacheta ei obişnuită din bumbac.

— Haina asta e gata să se facă praf, fetiţo! Pune-l să-ţi cumpere alta. Şi aşa nu face nimic. Măcar ar putea să tembrace.

Eamonn Junior închise ochii întristat când îl simţi pe tatăl său încordându-se la auzul cuvintelor lui Betty. Vocea ei era ca o zdreanţă roşie fluturată prin faţa unui taur când era vorba de tatăl lui şi, când acesta se ridică brusc, trântindu-l la podea fără pic de ceremonie, Eamonn se rostogoli mai departe.

Betty şi Madge tocmai voiau să iasă când o voce tunătoare le făcu să se oprească brusc.

— Ce ţi-am spus eu în legătură cu venirea în casa mea?

Betty îşi strânse haina în jurul trupului asemeni unui scut.

— Cu mine vorbeşti? întrebă ea pe un ton de harţă.

— Cu care alt rahat aş putea să vorbesc? zise Eamonn Senior a cărui voce era înspăimântător de liniştită.

Acum se afla în pragul uşii camerei din faţă.

— Nu mi-e frică de tine, amice, niciodată nu mi-a

fost. Dacă ai fi fost un bărbat de treabă, ai fi câştigat bani pentru copiii ăştia şi nevastă-ta n-ar fi trebuit să mai iasă în zăpada asta de un metru! Nu mă impresionezi, *domnule* Docherty. Nu e decât un singur rahat aici şi îl am chiar în faţă!

Chipul bărbatului era roşu de furie acum şi, când înaintă, Madge îl împunse uşor în piept.

— Las-o, Eamonn. Doar o ştii pe Betty, numai gura e de ea. A băut puţin şi…

— Piei din faţa mea până nu-ţi zbor capul de pe umeri!

O izbi pe Madge de perete, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Cathy se aşează în faţa lui Betty când uriaşul se apropie de ea. Betty, cu un zâmbet enervant, îl întărâta şi mai mult.

— Haide, loveşte-mă! Te pricepi să loveşti femei, nu? Dar nu şi bărbaţi. Chiar dacă eşti aşa de mare, nu dai în bărbaţi, nu?

Cathy o împinse pe Betty spre uşa de la intrare care era deschisă. Aerul rece pătrundea înăuntru şi în hol se făcuse îngrozitor de frig.

— Ieşi, Betty! Nu mai face necazuri.

Întorcându-se, se aruncă în jurul picioarelor lui. Luând-o cu o mână, îndreptă spre Betty un deget tremurător.

— Într-o bună zi, o să-ţi rup gâtul, cucoană.

Betty râse strident. Ştia exact cum să-l înfurie pe Eamonn Docherty.

— Du-te naibii, întreţinutule!

Madge o împinse cu brutalitate afară.

— Încetează, Betty. Eu trebuie să locuiesc aici, cred că n-ai uitat.

— Discutăm noi când vii acasă, cucoană.

Madge se uită la el şi încuviinţă.

Micul Eamonn îl trase pe tatăl său în camera din faţă şi atmosfera ameninţătoare dispăru de pe holul îngust.

Madge închise uşa de la intrare în urma ei.

— Îţi mulţumesc din suflet, Betty. Acum o să mă omoare în bătaie. Eşti fericită? Tocmai mi-ai aranjat o cafteală.

Betty clătină din cap abătută, dar părul vopsit blond rămase neclintit sub soluţia alcătuită din apă şi zahăr cu care fusese stropit.

— Iartă-mă, Madge, dar ştii care e părerea mea despre el – e un întreţinut.

Madge zâmbi uşor.

— Sunt perfect conştientă de asta, Betty, dar e întreţinutul *meu*.

Amândouă zâmbiră şi se îndreptară spre scară ţăcănind cu tocurile lor cui nepotrivite pentru vremea de afară, dar obligatorii pentru meseria lor. Chicotind ca două şcolăriţe, coborâră scara, două prostituate care îmbătrâneau, dar care încă se mai credeau fermecătoare.

Cathy şi Eamonn stăteau în pat în întuneric, ţinându-se în braţe. La zece ani, el era mult mai mare decât ea, dar, chiar şi la şapte ani, Cathy era o diplomată înnăscută.

După ce făcuseră ordine în apartament, mâncaseră cu toţii cartofi prăjiţi şi cârnaţi uscaţi, după care băuseră câte o cană de ceai fierbinte. Apoi, Cathy făcuse sandvişuri din lapte condensat pentru amândoi înainte să meargă la culcare.

Eamonn Senior plecase la bar la opt şi jumătate, aşa că ei doi putuseră să se relaxeze. Omniprezenta senzaţie de primejdie dispăruse pe uşă odată cu el. Acum fuseseră treziţi de întoarcerea lui şi, în lumina slabă a felinarului de pe stradă, aşteptau cu răsuflarea tăiată ca el să adoarmă. Nu puteau să se liniştească decât atunci când îi auzeau sforăielile. Până atunci, se putea întâmpla orice şi, adesea, chiar se întâmpla.

Auziră o ceaşcă spărgându-se şi, oftând adânc, Cathy se dădu jos din pat.

— Nu te duce, Cathy, lasă-l în pace.

Ea îşi puse un capot murdar. În cameră era atât de frig, încât scoteau abur din gură când vorbeau.

— Tu stai aici şi încălzeşte-te, da? îi fac un *Bovril* şi îl duc la culcare, altfel n-o să doarmă niciunul din noi.

Bărbatul era în bucătărie şi îşi scărpina burta, fiind îmbrăcat doar cu un maiou şi cu indispensabilii. Încercă din răsputeri să se concentreze asupra ceştii sparte de la picioarele lui şi, datorită alcoolului din sânge, nu mai simţea frigul.

Cathy adună cioburile repede şi le aruncă la gunoi, după care îl luă de mână şi îl duse în camera din faţă, unde el se trânti pe canapea.

— Eşti o fetiţă bună. Unde e băiatul meu?

Era o întrebare care nu necesita un răspuns şi Cathy nu îi oferi niciunul. În schimb, se duse la bucătărie şi puse apă la încălzit pentru *Bovril-ul* lui din fiecare seară. Indiferent cât de beat era, Eamonn Docherty trebuia să-şi bea *Bovril*-ul, altfel nu dormea. Cathy ştia din experienţă că era mai bine să i-l prepare ea, să-l supravegheze cât îl bea şi, apoi, să îl ducă la culcare, chiar dacă se chinuia să ţină ochii deschişi şi avea senzaţia că avea nisip în ei. Când îi aduse băutura, el o luă recunoscător.

— Eşti o fetiţă bună, nu-i aşa? Fetiţa mea! Vino să te ţin pe genunchi, copila mea.

Cathy scutură din cap temătoare.

— Nu poţi când trebuie să ţii şi cana. Bea-ţi *Bovril*-ul, domnule Docherty.

Eamonn o privi pe sub pleoapele grele. Era atât de micuţă, aşa cum stătea pe scăunel, cu picioarele slăbănoage ieşindu-i de sub capot ca nişte bucăţi de cretă. Dar copilul avea un chip de femeie matură.

— Nu ţi-aş face niciun rău, copila mea, trebuie să mă crezi, spuse el atât de serios, încât ei îi păru rău o clipă pentru felul în care îi răspunsese. În ciuda defectelor lui, ea se simţea în siguranţă cu el în acea privinţă.

— Au mai vorbit despre asta, domnule Docherty. Nu-mi place să stau pe genunchii oamenilor. Niciodată nu mi-a plăcut.

— Eu nu sunt precum ceilalţi bărbaţi cu care a fost

încurcată mama ta, ştiu cum să mă port cu un copil. Eşti ca şi copilul meu.

O parte din creierul său se întrebă de ce simţea nevoia mereu să se justifice în faţa acelei fetiţe, dar atitudinea ei era aceea a unei femei cu experienţă. Bănuia ce suferise înainte să apară el în scenă.

Închise ochii când se gândi la acel lucru. Nu ar fi vrut niciodată o fetiţă ca ea şi, totuşi, ştia că ea îşi închipuia altceva şi asta îi rănea mândria. Ba, mai rău, faptul că ea ştia deja atât de multe lucruri îl îndurera.

Indiferent ce era şi ce făcuse, acel lucru nu avea să-l facă niciodată. Absolut niciodată. Voia ca ea să ştie asta şi să aibă încredere în el. Mereu discutau acest lucru.

— Ar trebui să te duci la culcare, domnule Docherty. Mâine dimineaţă te duci la lucru.

El încuviinţă şi apoi îşi trecu mâna prin părul negru şi des, râzând.

— N-o să ajungi niciodată ca mama ta, eşti prea a naibii de sigură de tine. Du-te la culcare, fetiţo. Mă simt bine acum. O să fumez o ţigară şi mă culc şi eu.

Cathy încuviinţă, după care îi spuse noapte bună încet şi se duse în dormitor. Paltonul mare care acoperea patul alunecase pe podea şi ea îl trase la loc, vârând o mânecă sub saltea pentru a-l fixa.

Eamonn adormise deja şi, când ea se strecură lângă el, căldura trupului său fu ca un balsam.

Madge îngheţase de frig. Simţind mâinile bărbatului care o pipăiau pe sub corsajul rochiei, înjură uşor printre dinţi. Era un chinez scund, cu dinţi urâţi, al cărui păr mirosea oribil a *Chow Mein*. Scoţându-i sânii, îi strânse dureros de tare, făcând-o să-i împingă puţin.

— Nu fi dur, amice, n-am chef de chestii din astea. Şi, cum am atâtea kilograme în plus faţă de tine, nu te-aş sfătui să devii prea dur.

Bărbatul zâmbi şi o rezemă de zid, dar mai uşor de această dată. Ea îi simţi buzele pe sfârc şi zâmbi. Când îşi ridică rochia, vântul rece o făcu să se cutremure. Chinezul

crezu că, pentru prima oară, făcea un lucru bun şi îi supse sânul cu furie. Madge simţi o dorinţă teribilă de a-i strivi craniul în mâini. În schimb, puse piciorul pe o ladă de lemn şi îl încurajă să o penetreze.

— Haide, amice, e un frig îngrozitor.

El era puternic pentru statura pe care o avea şi, când începu să împingă ritmic, ea îşi făcu meseria. Murmurând încurajator, îl trase în căldura hainei. Îşi plimbă mâinile peste trupul lui, uşurându-l cu îndemânare de portofel. El îi dăduse deja o bancnotă, nou-nouţă de zece şilingi; acum, ea căuta să dea lovitura. Prefăcându-se că îl mângâie, îl căută de cuţit. Deşi majoritatea marinarilor le ţin la cizme, era bine să fie pregătită. Propriul ei cuţit era vârât bine în partea din spate a rochiei, într-o curea subţire, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de el. Îl simţi cutremurându-se şi fu conştientă de umezeala lipicioasă dintre picioare şi, ca întotdeauna, îl mai ţinu câteva secunde, până când el se putu ţine pe picioare. Gâfâind, el îi vorbea în limba lui şi ea îi zâmbi veselă.

— În regulă, scumpule?

El păru să-i înţeleagă tonul şi zâmbi din nou. Madge îşi dădu seama că era foarte tânăr, neavând, probabil, mai mult de nouăsprezece ani. Oare de ce nu se uita bine la ei decât după ce se termina totul?

Ridică din umeri. Strângându-şi haina în jurul trupului, ocoli clădirea prin spate şi intră în bar.

— Dă-mi un grog cald, Pete, îi strigă ea barmanului în drum spre toaletă.

Înăuntru, puse piciorul pe scaunul murdar şi se şterse bine. După aceea se spălă pe mâini cu apă rece şi le agită pentru a se usca. Ştergând ultimele picături de pe rochie, scoase portofelul din buzunar. Era un obiect ieftin pe care scria *Buenos Aires*. Un suvenir din călătoriile clientului ei. Zâmbi însă când văzu că, pe spate, scria *Fabricat în China*.

— A bătut mult drum pentru un portofel fabricat în propria lui ţară! zise ea şi vocea îi răsună în spaţiul acela

strâmt.

În portofel erau trei bancnote de câte cinci lire şi fotografia unei bătrâne, probabil bunica lui. Zâmbind, Madge puse portofelul în geantă şi se întoarse în bar.

Făcându-şi loc prin mulţime, îşi luă grogul. Când o zări pe Betty la o masă cu doi marinari, se duse la ei.

Pete's Bar era un vechi depozit, închiriat de la un localnic pe nume Jimmy Capper care avea grijă ca localul să nu fie niciodată obiectul unei razii şi să fie „protejat". Avea douăzeci şi cinci de ani şi era viclean şi violent. Calităţi perfecte pentru Custom House şi o acoperire perfectă pentru Pete Lavson, proprietarul barului. Peter îşi încuraja fetele să lucreze şi avea grijă de ele în felul lui aspru. Le împrumuta bani şi aplana disputele. Toate fetele lui îl respectau, dar puţine îl plăceau. Plăteau nişte bani pentru a lucra în bar şi nu le plăcea deloc acest lucru, susţinând că ele erau cele care îi aduceau clienţii. Pete spunea la rândul lui că îşi câştigau existenţa jefuindu-i pe marinari, aşa că, dacă voiau protecţie, le costa. Era un conflict din care nimeni nu ieşea învingător.

În seara aceea, clienţii lui Pete erau, ca de obicei, chinezi, ruşi şi europeni. Jocurile de noroc reprezentau principala atracţie, iar Pete le boteza băuturile, le supraîncărca notele şi zâmbea la glumele lor. Ţinea o puşcă sub tejghea pentru a-i speria când se încăierau şi o bâtă de baseball în toaleta femeilor pentru cazurile când prostituatele se luau la ceartă între ele. Adevărul era că prefera să aibă de-a face cu bărbaţii; i se părea mult mai periculos să încerce să despartă două femei care loveau cu picioarele, ţipau şi zgâriau. Îndeosebi acelea care lucrau în zona aceea. Erau cele mai dure şi mai rele muieri din câte văzuse vreodată. Dar, recunoscu în sinea lui, aşa şi trebuiau să fie.

Pe de o parte, le admira pentru duritatea lor. Îşi petreceau vieţile în clinici pentru vindecarea sifilisului, în barul lui sau lipite de ziduri. Oricine putea să ducă o astfel de viaţă ani în şir merita un anumit respect. Îşi rotea

privirea prin bar tot timpul şi ţinea mereu legătura vizuală cu cei doi paznici. În barul lui Pete se putea tâmpla orice, dar scotea cam şapte sute de lire sterline pe săptămână şi acest lucru îl ţinea acolo, în timp ce soţia şi copiii locuiau într-o casă în Maida Vale.

Madge era la al doilea pahar de rom, când marinarul chinez intră din nou în bar. Ea nu îl văzu decât în momentul în care îi apăru în faţă. Pentru o secundă, nu îşi dădu seama cine era.

— Banii, doamnă. Vreau banii.

Stătea acolo plin de demnitate, în timp ce toţi se întoarseră să-l privească. Uniforma lui albă era şifonată şi pătată şi strălucea în lumina din bar.

— Banii, doamnă. Vreau banii.

Madge zâmbi.

— Du-te dracului! Habar n-am despre ce vorbeşti.

După aceea, continuă să bea liniştită. Betty îl privea cu teamă pe bărbatul din faţa prietenei ei. Destui oameni, îndeosebi femei, fuseseră înjunghiaţi şi pentru mai puţin decât un portofel în zona aceea.

Începură să se audă acordurile unei melodii a lui Del Shannon şi chinezul îşi ceru din nou banii politicos. Cei doi marinari pe care îi găsise Betty erau ruşi – nişte bărbaţi solizi care vorbeau englezeşte perfect.

— L-ai luat banii? întrebă unul din marinarii ruşi cu o voce guturală.

Marinarii erau la fel pretutindeni în lume. Dacă femeia îi furase portofelul chinezului, era posibil să-l fi luat şi pe al lui. Instinctiv, duse mâna la buzunar şi răsuflă. Uşurat când îl simţi acolo.

Madge îşi aprinse o ţigară şi scutură din cap.

— Nu i-am luat niciun ban. E nebun, zise ea, după care se aplecă puţin şi spuse: Uite ce e, te-ai simţit bine, nu? Probabil că ai pierdut banii sau ceva de genul ăsta.

Îi zâmbi rusului de lângă ea şi ridică din umeri ca pentru a spune „Toţi încearcă chestiile astea”. Nu voia să piardă; dacă dădea lovitura din nou în seara aceea, seara

următoare putea să nu mai lucreze.

Două femei se apropiară de masă, sorbind din pahare. Ca şi marinarii, prostituatele erau unite. Una din ele, o africană pe nume Dobie, îi zâmbi chinezului. Un dinte de aur sclipi în lumină şi însemnele ei tribale făcură ca faţa să-i semene cu o mască a morţii.

— Hai, cară-te, piticule! spuse Betty a cărei voce avu o inflexiune pe care până şi chinezul o înţelese.

Înainte să-şi dea seama cineva de ce se întâmpla, el o înjunghie pe Madge în braţ. Lama lungă de şapte centimetri rămase agăţată câteva secunde înainte să cadă pe masă. Madge privi rana uimită. Sângele curgea din tăietură şi bucata de piele desprinsă păru să atârne în aer timp de o clipă, după care se lipi iarăşi pe rană.

Chinezul fu lovit imediat de poşeta lui Dobie şi fu aruncat în braţele unui marinar suedez care juca absorbit cărţi şi nu se sinchisise să-şi ridice privirea în timpul discuţiei.

În câteva secunde, marinarii începură să se bată între ei. Toţi clienţii chinezi erau hotărâţi să-i ia partea compatriotului lor.

Pete Lavson îşi scoase puşca la vedere şi femeile se retraseră în grabă. Ajungând afară, porniră repede spre Commercial Road, la o cafenea care era deschisă toată noaptea şi care avea să fie ultima lor oprire.

Câţiva fulgi de zăpadă străluciră în lumina felinarelor şi toate îşi strânseră hainele în jurul trupurilor.

— Ce vreme mizerabilă, nu-i aşa, fetelor? spuse Betty, dar niciuna nu-i răspunse.

Intrară în cafeneaua lui Lenny, aducând cu ele aerul rece şi mirosul de parfum ieftin. Aşezându-se la o masă mare undeva în spate, se uitară una la alta şi izbucniră într-un râs nervos.

— Faci cinste cu micul dejun, Madge Connor, ţinând cont că tu ai provocat toată harababura aia.

Madge zâmbi şi îşi scoase haina. Toate se uitară la rană.

— O să supravieţuieşti. Vreo două cusături şi o să fii ca nouă.

Madge îşi aprinse o ţigară şi tuşi.

— Al naibii idiot! Nu-i de mirare că i-au bombardat.

— Ăia erau japonezi, deşteapto. Aţi citit în ziarul de azi despre Hedy Lamarr? A fost prinsă furând dintr-un magazin din Hollywood! Cu toţi banii pe care-i are, tot fură!

Lenny le umplu paharele în mod automat cu ceai şi whisky. Nu îl deranjau prostituatele, căci erau nişte cliente bune. Nu vorbeau prea mult, fiind conştiente că scăpaseră uşor, dar nevrând să recunoască acest lucru. Era ceva obişnuit ca femeile să fie găsite moarte în zona docurilor; toată lumea ştia că erau principalele ţinte ale atacurilor. Folosite de marinarii care veneau şi plecau în câteva zile, chiar ore în unele cazuri, poliţiştii nu se osteneau să cerceteze prea mult un caz când una din ele era ucisă. Atitudinea părea să fie: una mai puţin care hărţuia, una mai puţin pentru poliţie. Vârsta, stilul de viaţă şi înfăţişarea lor le condamnau la o asemenea existenţă în Custom House. Nici în cele mai rău famate baruri din Soho nu erau bine primite. Erau din cea mai de jos speţă şi ştiau acest lucru perfect. Totuşi, unite, posedau o anumită demnitate caracteristică lor.

Micul Eamonn deschise ochii şi căscă. La zece ani, ştia că era prea mare pentru a dormi cu sora lui vitregă, dar căldura ei îl liniştea. Îi ascultă respiraţia uşoară. Apoi, amintindu-şi că se trezise în toiul nopţii, se simţi puţin vinovat. Ştia că ar fi trebuit să se trezească şi el, în schimb, el se culcase la loc. Se uită la perdele şi văzu razele slabe ale soarelui de iarnă pătrunzând printre ele, astfel că se ghemui din nou în aşternut. Pe Cathy nu o deranja dacă se trezea şi, în curând, avea să facă în aşa fel, încât în bucătărie să fie cald şi bine pentru ei. Prefăcându-se că se întorcea pe partea cealaltă, o împinse, ştiind că avea să se trezească. Apoi, prefăcându-se că încă mai dormea, se ghemui în aşternut. Când o simţi ridicându-se

din pat, zâmbi în sinea lui.

Cathy era bună, ştia ce trebuia făcut şi o făcea. În douăzeci de minute avea să-i pregătească pâinea prăjită şi ceaiul, iar el putea să se ducă la bucătărie, unde avea să fie cald.

Cathy aprinse micul aragaz tremurând, încercând să încălzească puţin încăperea. Tăie pâinea în felii şi le puse în cuptor, după care deschise uşa cămării pentru a vedea cum stăteau cu proviziile. Era margarină şi puţin Sem. Fredonând, se apucă să pregătească micul dejun. Exact după ce făcu ceaiul, Madge intră pe uşă.

— O cană de ceai! Exact ce-mi doream după gerul de afară, zise ea şi, desfăcând un pachet învelit în ziar, scoase la iveală nişte cârnaţi reci. L-am luat de la cafenea pentru tine, scumpo.

— O să-i pun în sandvişuri. Îmi plac cârnaţii la nebunie.

Cathy îi zâmbi mamei ei, recunoscătoare pentru acel gest. Se câştigau destui bani în casă, dar pe mâncare se cheltuiau mai puţini. Băutura era principalul lucru, ca şi hainele noi pentru Madge când aceasta dădea vreo lovitură, şi mobila, care era întotdeauna înapoiată proprietarilor. Cumpărau pe datorie, la fel ca toată lumea, de la *Tamlin's* şi, trăiau de pe o zi pe alta, plătind câte puţin din urmă atunci când li se refuzau alte alimente sau ţigări.

Madge îşi scoase haina şi zâmbi.

— A naibii vechitură! Va trebui să-mi iau alta. Parcă aş fi ursul Yogi în ea!

Cathy râse încântată.

— Înseamnă că Betty trebuie să fie Boo Boo!

Amândouă izbucniră în râs.

Madge, care mâncase ouă, costiţă, roşii şi cârnaţi, strâmbă din nas când văzu sandvişurile. Privindu-şi fiica descurcându-se prin bucătărie, simţi un uşor regret. Uitându-se la părul ei blond şi încurcat care îi cădea pe spate şi la ochii ei mari şi albaştri, îşi dădu seama că o

iubea mult pe Cathy. Era un copil bun, te puteai baza pe ea pentru a face ceea ce trebuia. Peste câţiva ani avea să fie o comoară…

— Dă-mi un pupic, scumpo.

Cathy se duse la ea ascultătoare şi, cuprinzându-i mijlocul larg, o sărut pe obraz.

— Te iubesc, mami.

Madge încuviinţă tristă.

— Ştiu, scumpo.

Madge o îmbrăţişă, savurându-i parfumul dulce şi trupul subţire. Cathy avea să se descurce, era o supravieţuitoare. Madge îşi spunea acest lucru în fiecare zi a vieţii ei.

Eamonn Senior le privi din prag şi clătină din cap uimit. Cum de le dăduse Dumnezeu copii amândurora?

Se uita la chipul mânjit de farduri al lui Madge şi la burta ei, la venele afectate de varice şi la picioarele umflate în pantofii *cu* tocuri cui. Pe faţa ei rotundă se mai vedea o urmă din frumuseţea de odinioară. Madge nu avea decât treizeci şi cinci de ani.

Punându-şi bretelele pe umeri, intră în bucătărie.

— Cârnaţi? N-avem ouă?

Cathy scutură din cap, bucurându-se când îi auzi tonul jovial. Madge scoase o bancnotă de o liră din geantă când Eamonn Junior veni la bucătărie.

— Du-te jos la magazin şi ia o duzină de ouă şi un ziar. Ia-ţi şi nişte dulciuri.

Băiatul luă banii şi ieşi în fugă.

— Lasă sandvişurile acolo, scumpo. O să fac şi câte două ouă pe lângă ele, hm?

Cathy încuviinţă încântată. Punându-şi o cană de ceai, irlandezul o întrebă pe Madge:

— Cum a fost noaptea?

— Cincisprezece lire. I-am luat portofelul unui chinez şi tipu’ s-a ntors. Am fugit toate şi ne-am refugiat pe Commercial Road. M-a înjunghiat, uite, zise ea arătându-le bandajul de pe braţ. Nimic prea grav, doar vreo trei

cusături. Mi le-au făcut la *Old London*, de-aia am venit mai târziu acasă. Era o mână de om, al naibii!

Eamonn râse.

— Eşti o femeie grozavă, Madge, zise el ştergându-şi bărbia cu dosul mâinii. Am vreo şansă să-mi împrumuţi ceva? Vreo cinci lire ar fi de-ajuns.

Cathy o văzu pe mama ei dându-i o bancnotă de cinci lire şi răsuflă uşurată. Acest lucru însemna că aveau să mănânce liniştiţi şi casa avea să răsune de râsete, nu de înjurături. Ce mai tura-vura, nu era un început rău pentru o zi de joi. Abia aştepta să se ducă la şcoală. Lui Cathy îi plăcea acolo. Era curat, cald şi profesoara ei, doamna Platting, îi spunea „draga mea”.

Zâmbind, se uită la mama ei şi la bărbatul de lângă ea cum vorbeau şi zâmbeau şi, după ce le mai puse câte o cană de ceai, trase un fum din ţigara mamei ei.

Madge o văzu şi râse din nou.

— Ai văzut, Eamonn? Fumează.

Râseră amândoi încântaţi şi Cathy era fericită.

Astfel de momente erau rare şi ea învăţase demult să se bucure de lucrurile bune, pentru că nu se ştia niciodată cât durau.

1965

Madge îşi puse un pahar mare de whisky *Black and White* şi se aşeză iarăşi pe fotoliu. Râgâind zgomotos, se uită la ceas. Unsprezece dimineaţa şi încă niciun semn de la bărbatul ei. Aprinzându-şi o ţigară, dădu radioul mai încet, lăsând acordurile muzicii corale să o învăluie. Auzea vocea lui Cathy în bucătărie, unde prepara puiul pentru masa de Crăciun. Tânărul Eamonn râdea cu fiica ei şi, timp de câteva secunde, Madge zâmbi mulţumită. Apoi, amintindu-şi că tatăl băiatului nu venise acasă cu o seară în urmă, încetă să mai zâmbească.

Era plecat din ce în ce mai mult în ultima vreme şi Madge Connor, care se mândrea că putea să miroasă un şobolan cu mult înainte ca acesta să pută, se vedea nevoită să accepte că Eamonn avea o amantă. Acest lucru nu era

deloc neobişnuit, numai că relaţia dura de câteva săptămâni bune, ceea ce însemna că eră ceva serios.

După cinci ani, avea de gând să o părăsească. Ştia acest lucru în adâncul sufletului, la fel de bine cum îşi ştia numele. Lacrimile stârnite de alcool îi umplură ochii de un albastru decolorat şi bărbia începu să-i tremure. Luând încă o înghiţitură de whisky, se forţă să fie calmă.

Cathy veni în cameră cu un sandviş cu costiţă şi o ceaşcă de cafea pentru ea.

— Poftim, mami, mănâncă, spuse ea, şi, văzând paharul gol din mâna mamei ei, îşi dădu ochii peste cap. Of, mami, doar ai promis că n-o să bei până la cină. Doamna Cartwright de la şcoală spune că, dacă bei în timpul zilei, ai o problemă cu…

— S-o ia dracu' pe doamna Cartwright care le ştie pe toate! strigă Madge. Dacă vreau să beau ceva în ziua de Crăciun, o să beau. Clar?

Cathy păli brusc şi Madge simţi ruşine timp de o secundă. Era furioasă pe bărbatul ei, nu pe fată. Când Cathy se duse înapoi la bucătărie, lacrimile pe care Madge şi le reţinuse începură să-i şiroiască pe obraji.

Unde era irlandezul ei, ticălosul? Era Crăciunul şi nici urma de el.

În bucătărie, Cathy îşi bea cafeaua şi fuma. La doisprezece ani arăta de cincisprezece şi. Ştia acest lucru. De când se ştia se purta ca şi cum ar fi fost mai mare. Acum atrăgea fluierături când mergea pe stradă şi era poreclită „Momeală de puşcărie" în cartier.

— Tu ştii unde e taică-tu, Eamonn?

Băiatul care, la cincisprezece ani, depăşea deja un metru optzeci, ridică din umeri indiferent.

— Chiar dacă aş fi ştiut, tot nu i-aş fi spus. Ce rost ar avea? îl ştii pe tata doar – până la urmă o să vină acasă, or să se certe şi asta o să fie tot până data viitoare.

Cathy încuviinţă. Stingând ţigara, se uită la puiul din cuptor.

— Miroase bine, fetiţo.

Cathy zâmbi.

— Ştiu! Eamonn, pot să te întreb ceva fără să râzi de mine?

Băiatul încuviinţă, dar un zâmbet îi apăruse deja pe buze. La fel ca tatăl său, avea frumuseţea întunecată, tipică irlandezilor.

— O să te însori vreodată?

El scutură din cap cu hotărâre.

— Absolut niciodată, Cath. Să am parte de aşa ceva toată viaţa? Nu cred! Imediat cum o să pot câştiga singur bani, o şterg, fetiţo.

Ea îşi aprinse altă ţigară.

— Eu aş vrea să mă mărit şi aş vrea să am o casă frumoasă şi doi copii. Aş vrea să am o grădină cu flori, un soţ care să mă adore şi care să se ducă la serviciu în mod regulat. Iar eu să-i pregătesc cina şi el să mă sărute tot timpul…

Vocea îi era plină de melancolie şi, în loc să râdă, Eamonn o luă pe după umeri şi o strânse la piept.

— Exact asta o să ai, scumpo.

Cathy trase din ţigară şi scutură din cap.

— Ba nu, n-o să am nimic din toate astea. Orice tip cumsecade o să fugă văzând cu ochii şi n-o să-l pot condamna. Ştii ce mi-a zis tatăl lui Desmond Blackburn acum câteva zile? „în curând o să-ţi ridici fustele ca maică-ta, fetiţo, şi eu să fiu primul tău client”. Nenorocitul! i-am zis să se ducă dracului, atât eram de supărată, dar el a râs şi a spus: „Deja ai învăţat vocabularul. Ce altceva te-a mai învăţat Eamonn Docherty?” Nu ştiu dacă s-a referit la tine sau la taică-tu.

— Aşa a zis?

Cathy îşi îndepărtă părul blond de pe frunte.

— Nu te enerva, că nu merită. Oricum, nu poţi să-i condamni pe vecini, din moment ce ai noştri o duc cum o duc. Adu-ţi aminte, numai vinerea trecută, când mama şi Betty s-au luat la bătaie în stradă! M-am săturat de toate astea până peste cap. Ar putea să-şi ia un serviciu ca

lumea, slavă Domnului, există destule, dar nu, cum să facă ea aşa ceva? Am putea să ne mutăm undeva unde nu ne cunoaşte nimeni. Când i-am propus, a luat foc. Uneori o urăsc. Ştiu că nu e bine, dar nu pot să mă abţin.

Eamonn încuviinţă înţelegător.

— Cel puţin, tu n-ai acelaşi nume ca un irlandez nebun. Sper să nu se mai întoarcă. Sper să fi murit pe undeva. Numai aşa aş putea să scap de el. Oricum, Crăciun fericit.

Îi zâmbi şi, apoi, începură să râdă amândoi fără niciun motiv.

— Ştii ce e mai caraghios? zise ea privindu-l în ochii albaştri şi veseli. O iubesc pe mama şi nu ştiu de ce. Stă toată ziua fără să facă nimic şi umblă toată noaptea. Nu ridică un deget în casa asta, dar se aşteaptă să aibă lucruri curate din senin. Mănâncă până îşi pierde cunoştinţa, dar nu face nici măcar un ou fiert! Dar, uneori, mă uit la ea şi simt aşa, ca un nod în stomac. Parcă ea ar fi copilul şi eu mama.

Clătină din cap uimită şi râse iarăşi.

— E o nebunie, nu? Apoi, în clipa următoare, o văd unduindu-se pe stradă şi o urăsc din tot sufletul. Totuşi, dacă cineva zice ceva urât despre ea, îmi vine să-l omor. Chiar dacă ştiu că tot ceea ce se spune e adevărat.

Eamonn o privi cum se apucă să cureţe cartofi, cu ţigara atârnându-i din gură şi cu ochii mijiţi din cauza fumului.

— Aş putea să abandonez şcoala la anul – abia aştept să câştig bani, spuse el. Mă duc la docuri. Am şi statura şi mintea necesare, cum ar zice bătrânu'.

— O să te descurci bine acolo, se câştigă bani frumoşi. Aş vrea să am şi eu o slujbă ca lumea, zise Cathy împungându-l cu cuţitul în piept uşor. Într-o bună zi, o să am tot ce are toată lumea – chiar mai mult. Mult mai mult. Pentru că nu asta o să fie viaţa mea, Eamonn, şi am de gând să fac realitate din afirmaţia asta.

Înainte ca el să poată răspunde, uşa se deschise şi

vocea lui Betty se auzi în tot apartamentul.

— La mulţi ani!

Uitând de conflictul cu Madge, dădu buzna înăuntru încărcată de cadouri.

— Miroase excelent! Aş vrea să vii să stai cu mine, Cath. Eu ţi-aş plăti pentru treaba asta.

Cathy zâmbi, etalându-şi dinţii mici şi albi.

— Ştiu, mătuşă Bet, dar nu-mi dă voie mama.

Betty se duse după ea la bucătărie.

— Eamonn, băiete, ia cadourile astea. Ce face?

— Cathy ridică din umeri şi puse cartofii la fiert.

— Furioasă, ca de obicei. El iar n-a venit acasă. Doar ştii scenariul, mătuşă Bet. De ce să fie ziua de Crăciun altfel decât celelalte? Aşa cum o să zică mama mai târziu, e o zi la fel ca oricare alta.

Betty îşi scoase haina de blană şi o împături cu grijă, punând-o pe spătarul unui scaun.

— De data asta, e serioasă treaba, scumpo.

Eamonn şi Cathy se uitară la ea.

— Cine e? întrebă Cathy.

— Junie Blacklock, văduva. Fără supărare, Eamonn, dar îl cunoşti pe tatăl tău la fel de bine ca noi. Asigurarea lui Junie e frumuşică şi, pe lângă asta, e irlandeză ca el. N-are nici căţel, nici purcel şi arată bine, trebuie să recunosc. S-a ţinut bine, chiar şi în timpul războiului. A trecut de patruzeci de ani, dar asta nu contează, nu? Am aflat de la Mother Wacker, şi doar o ştiţi, dacă nu e adevărat, nu suflă o vorbă. Zice că Eamonn se mută cu Junie, ceea ce înseamnă că şi tu o să te muţi, băiete, pentru că, unde merge el, mergi şi tu.

Cathy închise ochii şi clătină din cap consternată.

— Ticălosul! Ar fi putut măcar să aştepte să treacă sărbătorile. Asta o s-o termine pe mama acum. În afară de mine, el era tot ce a avut vreodată.

Eamonn puse ceainicul pe foc şi zise:

— Priveşte şi partea bună. Cel puţin, n-o să fiu de parte de tine. Bănuiesc că e ceva.

Betty îşi rodea unghia degetului mare, nervoasă.

— Va trebui să-i spun lui Madge. În fond, e prietena mea cea mai bună. Mai bine să afle de la mine decât de la altcineva şi, dacă Mother Wacker ştie, până mâine dimineaţă, o să afle toată lumea. E o mahalagioaică.

Cathy stinse cuptorul.

— Ce faci? Mi-e o foame de lup, protestă Eamonn.

Ea îl privi în ochi şi spuse cu tristeţe:

— În seara asta n-o să mai mănânce nimeni aici. O să fie extrem de furioasă când o să afle. O să vină ambulanţa şi nu-i greu de ghicit cine o să fie luat, nu? Du-te, mătuşă Bet, du-te şi spune-i. Înainte să o facă altcineva, şi nu cu bunătate.

Cinci minute mai târziu, Cathy auzi ţipătul din camera din faţă şi o podidi plânsul şi pe ea. Oricâte defecte ar fi avut Madge Connor, era, totuşi, mama ei şi Cathy o iubea.

Poate mai mult decât merita.

Junie Blacklock era o femeie scundă, cu o talie subţire şi dinţi buni. Se mândrea cu casa ei îngrijită, cu silueta ei şi cu contul din bancă. O femeie al cărei soţ spusese în glumă că punea elastic pe un şiling şi trăgea de el până săptămâna următoare, pusese deoparte o sumă bună de-a lungul anilor şi, la aceasta, se adăuga şi asigurarea soţului ei, ceea ce însemna că avea o avere frumuşică din care trăia confortabil. Când îl cunoscuse pe Eamonn Docherty, acesta îi furase inima cu farmecul lui şi cu aspectul lui impresionant. Pentru prima oară în viaţa ei, Junie era îndrăgostită şi acest lucru se vedea.

Stând în patul ei frumos mirositor, Eamonn savura aroma curcanului care era gătit jos şi senzaţia de saturaţie dată de ouăle şi costiţa pe care ea i le pregătise mai devreme. Casa mirosea a mobilă lustruită şi lui îi plăcea foarte mult. El şi băiatul aveau să o ducă foarte bine acolo. Junie era irlandeză din naştere şi înţelegea nevoia unui bărbat de a bea ceva. Atâta timp cât lucra la docuri şi câştiga măcar pentru băutură, avea să ducă o viaţă de

împărat. Avea cincizeci şi şase de ani şi gândul că ar fi putut să îmbătrânească alături de Madge îl îngrozea. Acum avea să întoarcă o pagină nouă, însurându-se cu femeia din bucătărie, aşteptând o bătrâneţe plină de lucruri frumoase. Mâncare, băutură şi câte ceva în plus din când în când. Ce ar fi putut să-şi dorească un bărbat mai mult?

Dându-se jos din pat, îşi puse pantalonii. Aruncând o privire pe fereastră, încremeni. Prin perdeaua albă, o văzu pe Madge, mergând nesigură pe stradă, urmată de Betty şi de Cathy. Trântindu-se pe marginea patului, îşi luă capul în mâini şi zise iar şi iar:

— La dracu'!

Junie deschise uşa zâmbind larg. Se aşteptase de câtva timp la vizita aceea şi era şi înspăimântată şi bucuroasă că momentul sosise, în sfârşit.

— Pot să te ajut cu ceva, draga mea?

Vocea îi părea politicoasă, dar conţinea o răceală de oţel.

— Îmi vreau bărbatul şi îl vreau chiar acum! spuse Madge cu o voce neclară din cauza băuturii şi furiei.

Junie zâmbi.

— Pe soţul tău îl cauţi? Numai că nu mi-am dat seama că ai unul, zise ea şi duse un deget la buze ca şi cum ar fi căzut pe gânduri. Sau te referi la chiriaşul tău? La domnul Docherty?

Cathy simţi o plăcere teribilă în clipa în care mama ei se repezi la femeia aceea încrezută. Ea şi Betty urmăriră bătaia în tăcere, până când Madge o încălecă pe cealaltă şi începu să o de „cu capul de pământ.

— Unde-i ticălosul ăla de irlandez? Mai bine îl omor decât să-l las să vină la tine!

În clipa aceea, bărbatul însuşi apăru în prag şi o ridică pe Madge de pe micuţa irlandeză fără niciun fel de efort.

— Calmează-te, femeie. Te faci de râs pe toată strada. N-ai chiar niciun pic de ruşine?

Cathy o trase pe mama ei din mâinile lui.

— După câţi ani şi-a petrecut la docuri, cred că ruşinea e ultimul lucru pe care l-ar avea, nu? Ei, dă-mi voie să-ţi spun ceva, Eamonn Docherty, eşti un ticălos nenorocit dacă-i faci aşa ceva! Cât despre ea… zise apoi arătând spre Junie. Dacă asta vrei cu adevărat, îţi urez numai bine, dar şi-a băgat bărbatul în mormânt şi sper din tot sufletul să facă şi cu tine la fel. Mama merită ceva mai bun decât tine, irlandez întreţinut şi beţiv.

— Nici eu n-aş fi putut s-o zic mai bine, spuse Betty încântată, plăcându-i scena pe care o făceau în faţa vecinilor lui Junie Blacklock. Dacă aş fi în locul tău, cucoană, m-aş duce la doctor să văd dacă nu am sifilis. În mod normal, Docherty e plin până la sprâncene!

Madge continua să plângă incontrolabil. Desprinzându-se din braţele fiicei sale, îl imploră pe Eamonn:

— Te rog să vii acasă, iubitule. O să rezolvăm totul, îţi promit. Numai vino acasă, Eamonn, te rog, vino acasă.

El o privi dezgustat şi spuse printre dinţi:

— Du-te acasă, femeie. Nu vezi cum arăţi? Care bărbat te-ar vrea? Nici măcar unul ca mine. Eşti o curvă bătrână – aşa arăţi şi aşa miroşi. Eşti dezgustătoare. Cară-te de-aici până nu-ţi trag un şut în fund.

Când intră înapoi în casă, ţinând-o pe după umeri pe Junie care suspina, Cathy îl urmă. În camera din faţă se opri o clipă şi privi în jur uimită. Printr-o uşă deschisă, văzu o masă de lemn lustruită, pregătită pentru două persoane, cu un aranjament cu ilice în mijloc şi cu şervete albe din pânză lângă fiecare farfurie. Toate lucrurile erau lustruite sau scrobite şi căldura era, într-un fel, curată, nu ca aceea sufocantă din casa ei. Era o încăpere aşa cum Cathy fu nevoită să recunoască în adâncul sufletului că i-ar fi plăcut să aibă. Furia o părăsi brusc. Cine ar fi putut să-l condamne pe Eamonn pentru că îşi dorea aşa ceva, mai ales că i se oferea pe tavă, fără să fie nevoie să plătească chirie? Era obişnuit să se folosească de femei, să trăiască de pe urma lor. Junie putea să-i ofere mai mult decât mama

ei. Era o alegere foarte uşoară.

— Eamonn o să-ţi aducă lucrurile, bine?

El o ţinea pe Junie în braţe şi clătină din cap cu tristeţe.

— Îmi pare rău pentru ceea ce-am spus, dar tu eşti o fată deşteaptă. Poţi să-ţi dai seama cum stau lucrurile.

Cathy zâmbi.

— Îmi dau seama perfect cum stau lucrurile. Ai căzut în picioare. Totuşi, nu te-aş sfătui să-ţi baţi joc de ea aşa cum ţi-ai bătut de mama. Ştii ce nu înţeleg în toată treaba asta? spuse ea uitându-se la Junie. Nu pricep ce ai văzut la el. Pentru că mama n-o fi ea femeia anului, recunosc, dar întotdeauna am considerat că era prea bună pentru el. E un gunoi irlandez, cucoana. Dar bănuiesc că şi tu eşti la fel.

Se duse în hol şi adăugă:

— Ah, apropo, ai face bine să mai pui un tacâm, pentru că fiul lui o să apară în curând. Mama n-o să-l mai ţină în casă după toată povestea asta.

Ajungând afară, se uită la mama ei care era distrusă în braţele lui Betty şi simţi că o apucă durerea de cap. Străbătând aleea îngrijită, Cathy se uită la vecinii care ieşiră curioşi în prag. Sfidătoare luă o piatră şi o aruncă în geamul din faţă al casei frumoase şi curate.

— Aţi avut spectacol, nu? Vreţi şi o poză? le strigă ea.

Betty începu să râdă fără să vrea.

— Eşti grozavă, Cathy Connor, n-am cuvinte.

Ea ridică din umeri.

— S-a dus Crăciunul. Altă zi fericită în casa familiei Connor. Hai să te ajut s-o duci acasă.

Cele trei femei îşi continuară drumul cu câtă demnitate putură să adune, şi toate erau de acord că nu era multă.

Eamonn Junior plecase, iar Madge era în pat, dormind după sticla de whisky pe care o băuse după ce ajunsese acasă. Cathy făcu ordine şi, apoi, descoperind că îi era foame, deschise uşa cuptorului.

Din pui nu mai rămăseseră decât oasele: Eamonn mâncase toată carnea. Îşi luă capul în mâini şi începu să plângă. Aruncând o privire prin bucătăria aceea mică, la pereţii umezi şi la linoleumul decolorat, Cathy Connor îşi văzu restul vieţii.

Cu ochii minţii, văzu din nou casa aceea frumoasă cu perdele curate, mobilă lustruită şi tapet nou pe pereţi. Eamonn avea să fie în elementul său acolo, după atâţia ani în care dormise într-un pat plin de haine, în timp ce parfumul sufocant al mamei ei umplea toată casa.

Băiatul avea să aibă impresia că murise şi ajunsese în rai.

Oricât de mult nu-i plăcea să admită, Cathy îl invidia.

Junie trecu în mare parte peste şoc şi, după câteva pahare de sherry, punea mâncarea în farfurii şi sporovăia despre cât de bine avea să fie totul. Madge avea să înţeleagă acum şi ei puteau să poată începe să trăiască liniştiţi.

Ochii tânărului Eamonn aproape că ieşiră din orbite când i se puse în faţă o farfurie plină cu carne de curcan, morcovi, varză şi cartofi. Îl văzu pe tatăl său zâmbind şi zâmbi şi el fericit. După ce înghiţi toată mâncarea, fu şi mai uimit când o văzu pe Junie aducând la masă o prăjitură imensă cu vişine. Mulţumindu-i lui Dumnezeu că, în sfârşit, dăduse norocul peste el, dădu gata două porţii de prăjitură înainte ca tatăl său să se recunoască înfrânt şi să se retragă sus cu Junie „pentru a se odihni”.

Deschizând televizorul nou-nouţ, se uită la Tony Hancock şi râse. Mânca alune şi bea bere când Junie coborî în capot.

Luând un castronelul de pe genunchi, îl puse la loc pe dulap. Întunecată la faţă, puse un şerveţel sub paharul în care el îşi pusese berea şi îl privi fix.

— Hai să lămurim lucrurile, tinere. În casa asta eşti tolerat, pentru că tatăl tău se află aici. O să te hrănesc şi o să-ţi dau apă să bei şi o să ne purtăm civilizat unul cu altul. Dar să nu atingi niciun lucru fără permisiunea mea.

Înţelegi?

Eamonn Junior se uită în ochii cenuşii şi reci şi încuviinţă.

— Acum du-te şi fă o baie, pentru că miroşi oribil, băiete. Pe viitor să faci baie de două ori pe săptămână şi să te descalţi la uşa de la intrare. Dacă nu-ţi place… ei bine, ştii ce poţi să faci, nu? Tatăl tău şi-a distrus astăzi toate legăturile cu trecutul. Dacă o să vă alung, ce faceţi? Gândeşte-te.

În baia strălucitoare, Eamonn se gândi la sandvişurile cu cârnaţi şi la atenţiile ocazionale ale lui Madge şi îşi dădu seama că se simţise mult mai bine acolo. Tatăl său se simţea bine, dar pentru el ce afacere era? Bătrâna nu-l plăcea şi, sigur, nici el nu o plăcea pe ea.

Auzi râsul răsunător al tatălui său. Eamonn se cutremură. Deja îi era dor de fosta locuinţă. Cu oricât de multe atenţii ar fi fost copleşit în casa aceea, ştia că nu avea să fie niciodată binevenit acolo. Nu-i spusese chiar Junie că era tolerat?

Când coborî, ea era numai dulceaţă şi lumină, pregătindu-le sandvişuri cu friptură de curcan şi ceşti de ceai. Când, în sfârşit, se duse la bucătărie să spele vasele, Eamonn Senior se uită la fiul său şi zise cu mândrie:

— Mă însor cu ea, băiete.

Tânărul râse uşor.

— Glumeşti, tată!

Eamonn Senior se încruntă.

— Nu glumesc. Eşti orb sau ce? Uită-te în jurul tău, pentru Dumnezeu. O ducem foarte bine aici, prostule!

Băiatul clătină din cap şi oftă.

— Şi ai făcut-o curvă pe sărmana Madge! Nu eşti deloc mai bun decât ea. Ai trăit de pe urma ei şi acum o să trăieşti de pe urma ăsteia.

Expresia de pe chipul tatălui său se schimbă, însă era o schimbare subtilă care îi spunea lui. Eamonn că trebuia să aibă grijă ce vorbea. Tatăl său încă se purta exemplar, dar, dacă era nevoie, putea să-i tragă o mamă de bătaie.

— Nici tu nu eşti mai bun decât mine. Întotdeauna ai căutat să-ţi fie bine şi asta o să faci mereu, fără îndoială. Te-aş schimba şi mâine cu Cathy, pentru că ea are inima pe care tu n-o s-o ai niciodată. Lui Madge o să-i fie bine atâta timp cât o s-o aibă pe Cathy lângă ea. Aş fi vrut numai să fi avut un copil ca ea, pentru că tu şi dacă mă vezi că mor te gândeşti la ce ai de câştigat înainte să mă ajuţi!

Eamonn Junior se uită la tatăl său.

— Am avut un profesor bun, nu?

Uriaşul nu se simţi jignit. Încuviinţă solemn.

— Aşa e, fiule. Dacă nu ţi-am dat nimic altceva, ţi-am dat o minte vicleană.

Junie intră în cameră încântată că irlandezul acela solid stătea în locul răposatului ei soţ.

Zâmbindu-i, se aşeză pe scaunul ei şi începu să coasă, fredonând uşor.

Eamonn se uită la tatăl său cum bea bere după bere şi înghiţea sandviş după sandviş. Uitându-se în jurul său.

— Evaluă totul în gând. Într-o bună zi, când avea să mai crească, o să se ia totul de acolo şi o să-i lase pe cei doi fără nimic.

Gândul acela îl înveseli, cu atât mai mult cu cât îşi văzu tatăl făcându-i ochi dulci văduvioarei cu accent irlandez cald şi inimă de oţel.

— Mai târziu, când era întins în aşternutul imaculat şi scrobit al unui pat adevărat, se hotărî să treacă pe la Madge a doua zi. Mânca şi dormea acolo, dar nu avea să renunţe la atenţia lui Madge şi a lui Cathy. În casa aceea avea să ducă lipsă de aşa ceva. Dacă ar fi putut, bătrâna l-ar fi aruncat în stradă.

Avea să le facă jocul celor doi şi o să aibă răbdare. Nu era fiul lui Eamonn Docherty degeaba. Aşa cum îi spusese tatălui său mai devreme, avusese un profesor foarte bun.

Într-o încercare de a-şi înveseli prietena, Betty adusese doi bărbaţi de vârste şi ocupaţii nedefinite. Amândoi aveau bretele viu colorate, dinţi falşi şi părul rar.

Numele lor erau Charlie şi Bill.

Charlie era în mod evident un client obişnuit al lui Betty şi, astfel, se simţea stăpân. În timp ce îi umplea paharul mamei ei, îi făcu cu ochiul vesel lui Cathy.

— Ce ai primit de Crăciun, scumpo?

Cathy se uită în ochii lui reci şi spuse încet:

— Ce primesc în fiecare an. Nimic.

Charlie zâmbi şi îi făcu iarăşi cu ochiul, după care, apucând partea din faţă a pantalonilor, adăugă:

— Am ceva pentru tine aici, dacă crezi că poţi să faci faţă.

Cathy îşi dădu ochii peste cap.

— Lasă-l acolo unde e, băiete. Eu vreau hrană, nu pedeapsă.

Madge şi Betty izbucniră în hohote de râs.

Dându-şi seama ce spusese fata, Bill zise:

— Le cam ştie, nu?

— Ah, lăsaţi-o-n pace. Are doar doişpe ani.

— E destul de mare pentru doişpe ani, dacă vreţi să ştiţi părerea mea.

Betty se întoarse spre el şi strigă:

— Nimeni nu ţi-a cerut părerea, nu? Mai las-o-n pace, pentru Dumnezeu.

Dar în glasul ei se simţi o uşoară notă de gelozie. Cathy se ridică şi ieşi. Trăgând un dulap în dreptul uşii, se apucă să facă ordine în cameră. Auzind radioul şi râsetele de dincolo, oftă adânc. Alt bărbat şi mama ei era din nou Madge cea dintotdeauna.

A doua zi avea să plângă şi să ameninţe din nou că se va sinucide, dar, deocamdată, totul era bine pentru ea.

Uitându-se pe fereastră, Cathy văzu brazii de Crăciun ai vecinilor şi beculeţele din jurul lor şi se întrebă cum o fi să trăieşti într-o casă normală, cu nişte părinţi normali şi să duci o viaţă normală.

Închizând ochii, se abţinu să nu plângă. Îi era tare dor de Eamonn. În ultimii şapte ani, de Crăciun, fuseseră împreună, amândoi împotriva celorlalţi – cel puţin

împotriva părinţilor lor. Ea putea să suporte orice, dacă el îi era alături. Acum erau despărţiţi şi nu era sigură că avea să reziste. El era aliatul, fratele, prietenul ei. Eamonn era totul pentru ea.

Auzi un pahar spărgându-se în camera din faţă şi un bărbat înjură, după care răsunară din nou râsete. Aşa avea să fie viaţa ei de acum înainte – trebuia să accepte acest lucru sau înnebunea.

Aveau să se întoarcă la bărbaţii care se perindau prin casă, la sarcinile mamei ei care apăreau la câteva luni o dată. Înapoi la banii furaţi de la Madge pentru mâncare şi căldură. Înapoi la ascultatul gemetelor şi sforăielilor bărbaţilor pe care nu avea să-i mai vadă niciodată, dacă Dumnezeu era milostiv. La ascultatul arcurilor patului şi certurilor sau arcurilor patului şi râsetelor.

Se uită în jur la camera care era pe cale de a deveni închisoarea ei nocturnă şi oftă adânc. Să trăiască împreună cu mama ei, o alcoolică nebună, era una – putea să suporte acest lucru dar cu totul altceva era să trăiască fără Eamonn.

De acum înainte avea să trăiască fără dragoste.

Datorită dragostei pe care i-o arătase el rezistase atât de mult. Dragostea lui Madge nu se punea la socoteală, pentru că dragostea mamei ei era trecătoare, ieşind la iveală doar atunci când nu exista niciun bărbat. Gelozia lui Betty fusese echivalentă cu un avertisment pentru Cathy şi ea ştia că trebuia să se gândească bine la ce avea să facă pe viitor. Peste un an, doi, i-ar fi fost foarte uşor să urmeze calea mamei ei şi a lui Betty, dar era ferm hotărâtă ca acel lucru să nu se întâmple. Absolut niciodată. Viaţa ei avea să fie altfel. Acest lucru era decis.

În cele din urmă, adormi cu imaginea lui Eamonn în faţa ochilor, şi o căsuţă cu terasă şi mobilă sclipitoare şi ea, cu burta plină de mânuţe şi picioruşe, aşteptându-şi eroul să vină acasă.

Adormi cu un zâmbet pe buze şi pleoapele îi tremurau visând la viaţa aceea frumoasă, la cealaltă viaţă

a ei. Viaţa care ştia că o aştepta.

Într-o bună zi, totul avea să devină realitate, trebuia să creadă acest lucru. Pentru că, fără visele ei, Cathy Connor nu avea nimic şi nimeni nu era mai dureros de conştient de asta decât ea.

1966

Madge Connor respira *greu*. Dregându-şi glasul cu zgomot, se îndreptă în scaun şi dădu pe gât paharul de rom din faţă dintr-o înghiţitură. Tuşea se mai potoli şi ea zâmbi leneş, după care îşi drese gâtlejul din nou, strângând scuipat şi flegmă în gură.

O voce protestă imediat:

— Termină, Madge, îmi faci scârbă!

Ea scuipă în scuipătoarea de lângă bar şi ridică din umeri.

— Mai bine afară decât înăuntru, zise ea, după care ridică paharul, făcând semn să i se dea altul, şi îşi aprinse o ţigară.

Betty clătină din cap şi oftă.

— Într-o bună zi, ţigările astea or să te omoare, Madge Connor.

— Mai termină, Bet, şi hai să mergem la treabă.

Barmanul îi aduse paharul şi Madge îl goli dintr-o înghiţitură, după care se şterse la gură cu dosul mâinii, întinzându-şi rujul şi saliva pe faţă.

— Eşti supărată.

Madge se prefăcu surprinsă şi spuse sarcastic:

— Nu se poate! Bine că mi-ai spus, Betty, altfel nu mi-aş fi dat seama!

Betty oftă din nou.

— În ultima vreme eşti mereu supărată, încă de când s-a însurat nenorocitul ăla de irlandez, zise ea cu o voce mai caldă. Haide, Madge, hai să mergem la lucru până, nu dispar toţi clienţii.

Madge scutură din cap.

— Nu mă mai interesează. Pierdem timpul degeaba. Nu vezi că suntem prea bătrâne pentru chestia asta?

Ochii ei decoloraţi erau plini de sinceritate şi Betty nu mai suportă să se uite în ei. Necazul cu Madge era că, atunci când se îmbăta, spunea adevărul. Şi adevărul durea. Betty o mângâie pe părul vopsit negru acum, uitându-se în oglinda barului.

— Fă cum vrei! Eu trebuie să câştig câteva lire chiar dacă tu nu vrei.

Dându-se jos de pe scaun, ieşi din barul *The Blind Beggar*[1] şi porni spre Victoria Park. Avea să ia autobuzul şi să ajungă la Custom House într-o jumătate de oră.

Când se apropie de staţia de autobuz, îi auzi tocurile lui Madge în spate.

— Mai încet, că-mi rup gâtul!

Scoţând o batistă de hârtie mototolită, Betty îi şterse faţa prietenei ei şi o ajută să se dea cu ruj din nou. Când apăru autobuzul, doi tineri de pe partea cealaltă a străzii începură să strige:

— Hei, babetelor, cât luaţi pentru una scurtă?

Ignorându-i, Betty îşi ajută prietena să urce în autobuz, fără să dea atenţie privirilor ostile ale femeilor care stăteau pe scaune. Hainele lor ieftine şi machiajul strident le dădeau de gol. Erau ridiculizate oriunde se duceau şi amândouă priveau cu stoicism înainte, aşa cum învăţaseră cu mulţi ani în urmă.

— Haide, Cathy, lasă-mă.

Ea scutură din cap şi îi scoase mâinile de sub bluză.

— Termină. Ştii foarte bine că nu vreau să fac asta.

Eamonn se rezemă de spătarul canapelei, strângând din dinţi.

— Nu te cred, Cathy. Am făcut totul şi, în ultima clipă, mă respingi!

Ridicându-se brusc, se aranjă şi îşi trase fermoarul pantalonilor.

Cathy îl privi, temându-se să nu plece, de această dată, definitiv.

— Îţi place să necăjeşti un bărbat, nu-i aşa, Cathy? se

1 Cerșetorul orb.

plânse el.

Ea închise ochii. Cidrul pe care i-l dăduse el să-l bea o ameţise şi ar fi vrut să doarmă în patul ei, nu să se afle pe canapea, pe jumătate dezbrăcată şi supărată.

— Mi-e frică, Eamonn.

Luându-şi haina de pe jos, el făcu o grimasă.

— Îţi mulţumesc, Cathy. Asta spune tot, nu? După toţi anii ăştia, ţie ţi-e frică de mine. Ei, bine, nu-ţi fie teamă, n-o să mă mai întorc, scumpo.

Când porni spre uşă, ea fugi după el, fusta descheiată la nasture atârnându-i în jurul taliei, gata să alunece la podea.

— Îmi pare rău, Eamonn, zău. Nu pleca.

El se întoarse şi o privi cu asprime.

— Asta înseamnă că o să mă laşi?

Ea îşi lăsă privirea în jos şi se concentra asupra dulapului vechi şi zgâriat din colţul camerei. Îl auzi oftând.

— Nu pot, Eamonn, spuse ea atunci foarte încet.

— Nu-i adevărat, Cathy. Nu vrei. La revedere.

Îi întoarse spatele şi ieşi din cameră. Când ajunse la uşa de la intrare, aşteptă câteva secunde, fiind sigur că ea avea să-l implore să se întoarcă. Dar ea nu o făcu şi, simţind cum se înfuria, ieşi trântind uşa.

Cathy îi auzi paşii furioşi pe scară în timp ce îşi ridică chiloţii şi îşi înăbuşi dorinţa de a plânge. Sexul era o parte foarte importantă din viaţa mamei sale şi Cathy acceptase întotdeauna acest lucru. Dar, pentru ea, sexul însemna cu totul altceva. Voia să fie virgină când se căsătorea şi, chiar şi la treisprezece ani, înţelegea exact ce îi oferea Eamonn: şansa de a rămâne gravidă, şansa de a fi folosită, şansa de a deveni ceea ce era mama ei. Îl adora pe Eamonn, dar anii petrecuţi alături de el o făceau să nu aibă iluzii în legătură cu el. Acest lucru, combinat cu faptul că încă îl dorea, alcătuia baza tuturor problemelor ei.

Mai rău era că voia să facă, de fapt, ceea ce o ruga el, dar îi era prea frică.

După ce se aranjă, spălă paharele şi îndreptă

lucrurile prin cameră. Apoi se duse în camera ei, se întinse în pat şi respiră adânc.

Adormi având în faţa ochilor imagini cu Eamonn şi cu ea, într-o căsuţă frumoasă, cu verighetă pe deget şi cu un copil mic în braţe. Respectabilitatea era foarte importantă pentru Cathy, pentru că era ceva la care aspira. Majoritatea oamenilor nu înţelegeau acest lucru. Dar nici nu erau copiii unei prostituate ca Madge.

De când se însurase irlandezul ei, începuse să-şi aducă de lucru acasă.

Râsetele unor oameni beţi o treziră pe Cathy. Frecându-se la ochi, îşi dădu seama că era încă îmbrăcată. Se ridică în capul oaselor în pat şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era trei şi jumătate dimineaţa. Capul o durea îngrozitor de la cidru şi îşi simţea gura uscată. Căscând, ieşi din dormitor în holul îngust. Îndreptându-se spre bucătărie, auzi vocea unui bărbat.

— Mai dă-ne să bem, Alan.

— Da, în pahare mari! spuse Betty ameţită şi Cathy închise ochii îngrozită.

Dacă era o petrecere în patru, zgomotul avea să devină şi mai asurzitor şi ea nu avea niciun chef de aşa ceva. Auzind clinchetul paharelor, îşi puse puţin lapte şi se întoarse în vârful picioarelor cu el în dormitor. Înăuntru, bău din pahar şi se dezbrăcă repede, agăţându-şi fusta pe umeraş şi netezind puloverul. Punându-şi o cămaşă de noapte largă din flanel, dădu cuvertura la o parte şi se strecură în pat. Dar acum era perfect trează.

În lumina felinarului, desluşea conturul mobilei din

— Cameră, până şi petele de umezeală de pe tapet. Îşi aminti scena de mai devreme şi oftă adânc. Numai două persoane rămăseseră constante în viaţa ei: mama ei şi Eamonn.

Acum el voia ceva de la ea şi ea ştia că, în cele din urmă, avea să-l lase să obţină acel lucru. Punându-şi mâinile sub cap, se linişti cu tot felul de închipuiri: Eamonn aşteptând-o la altar, momentul în care el îi punea

verigheta pe deget, Madge, respectabilă, într-un costum bleumarin, ştergându-şi lacrimile de mândrie.

Zâmbea uşor când uşa camerei fu dată de perete brusc şi lumina puternică de pe hol o orbi.

— Ia te uită! Ce avem aici?

Bărbatul era înalt şi slab, cu un nas coroiat şi buze groase.

— Ieşi afară! Haide, amice, cară-te, spuse Cathy, auzind radioul şi zâmbetele din sufragerie.

Bărbatul se apropie de pat.

— Haide, scumpo, nu sunt prost. Au venit zugravii, nu?

Cathy închise ochii când auzi acea referire dezgustătoare la ciclu. Sărind din pat, începu să strige:

— Mamă! Mamă! Vino-ncoace!

Vocea aceea puternică îl luă prin surprindere. Trecând repede pe lângă el, Cathy se duse în camera din faţă, făcându-i pe cei trei să tacă subit. Cel de-al doilea bărbat o privi şocat.

— Ea cine e?

Cathy îşi propti mâinile în şolduri şi spuse:

— Haide, mamă, fă prezentările. Eu trebuie să mă scol devreme mâine dimineaţă ca să mă duc la şcoală şi în camera mea este un bărbat care încearcă să mă-ncalece.

Madge îi făcu cu ochiul.

— E-n regulă, scumpo. Spune-i care-i treaba şi trimite-l încoace. Eşti în siguranţă, iubito.

Cathy clătină din cap consternată.

— Du-te tu şi adu-l, te rog, e partenerul tău, nu al meu. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă i-ai spune asta. Pare să creadă că lucrez cu voi două.

Bărbatul veni în cameră exact în clipa aceea. Îşi trase fermoarul şi râgâi zgomotos înainte să spună:

— Las-o baltă, fetiţo, eşti tocmai bună. Acum o să-mi spui că eşti virgină şi că maică-ta e Lady Docker!

Amândoi bărbaţii râseră.

Cathy făcu ochii mici exasperată şi Betty se ridică.

— Luând-o de braţ, îi spuse cu o voce liniştitoare:

— Nu te înfuria, Cathy. Haide, te duc înapoi la culcare.

— Vin şi eu, spuse al doilea bărbat insinuant. Ca să te înveselesc.

Betty îi aruncă o privire şi spuse râzând:

— Încetează, Alan. Fata n-are decât treişpe ani. Las-o-n pace.

Alan, un individ solid, cu păr gri ca oţelul şi un nas roşu, zise serios:

— Treisprezece pe naiba! Mie mi se pare destul de bună. Destul de bună pentru ce vreau eu, oricum.

Cathy se smulse din mâna lui Betty şi, cu o voce puternică, asemănătoare cu a mamei sale, spuse deodată:

— Gata! Vreau să plecaţi amândoi – chiar acum.

Luă cele două paltoane de pe spătarul canapelei şi le azvârli pe jos.

— Poftim? întrebă bărbatul înalt şi slab părând uluit.

— Ai auzit foarte bine. Ce, eşti şi surd, nu numai prost? Am zis să plecaţi.

— Când ţi-oi da o palmă, domni…

— Dacă e cineva care dă palme aici, eu sunt aia, amice! îl întrerupse Madge. Cathy, du-te înapoi la culcare. De ei mă ocup eu.

Fata strânse din dinţi.

— Vreau să plece, mamă.

Madge se ridică şi, scoţându-şi în afară pieptul voluminos, zise:

— Ceea ce vrei şi ceea ce obţii sunt două lucruri cu totul diferite. Acum du-te la culcare, ne vedem mâine dimineaţă. Bine?

Ochii ei puneau multe şi Cathy ieşi imediat din cameră. Bărbatul cel înalt stătea în prag, aşa că ea trebui să se chinuiască să treacă pe lângă el.

El îi zâmbi şi răsuflarea lui urât mirositoare îi izbi nările.

— O să ne mai vedem, scumpo.

— Nu dacă o să te văd eu prima, amice! îi strigă ea peste umăr, după care trânti uşa dormitorului şi vârî un scaun sub clanţă.

Asemenea episoade începuseră să aibă loc în mod frecvent şi ea le ura. De două ori în ultima săptămână fusese deranjată de bărbaţi care încercaseră să o atingă sau se trezise şi îi văzuse rânjindu-i lasciv. Nu mai era deloc o glumă. Cathy se împăcase demult cu stilul de viaţă al mamei sale. Nu mai dădea atenţie ironiilor celorlalţi copii. Dar, pe măsură ce ea însăşi mai avea puţin şi devenea femeie, lucrurile se schimbau, devenind înspăimântătoare. Pentru că, în adâncul sufletului, ştia că, dacă Madge ar fi primit suficienţi bani, ar fi încercat să-şi convingă fiica să intre în „viaţă”, ceea ce Cathy nu voia nici în ruptul capului. Madge Connor nu înţelegea deloc refuzul ei. După părerea lui Madge, bărbaţii existau pentru a fi tapaţi de bani, pentru a se lua de la ei şi, dacă voiau ceva în schimb, ce era rău în asta?

Cathy fu asaltată de amintirile din copilărie. Bărbaţi care veneau în vizită şi o aşezau pe genunchi, iar Madge râdea strident şi îşi mai punea ceva de băut. Cathy aproape că se vedea încercând să nu se lase atinsă de bărbile lor aspre şi de buzele lor scârboase. Acele amintiri o făcură să se cutremure şi acum.

Oricât de nesuferit fusese Eamonn Senior, acesta nu încercase niciodată aşa ceva cu ea, nu voise decât să-i fie prieten. Într-un mod ciudat, îi era dor de el. Cel puţin, cât fusese el acolo, se simţise în siguranţă şi Eamonn, Eamonn al ei, fusese şi ei acolo. Acum, se părea că singurul mod în care ar fi putut să-l facă să se întoarcă era cedându-i; dându-i ceea ce dorea. Simţind cum lacrimile îi înţepau ochii, se întrebă cum avea să se termine totul.

Cathy stătea la masa din bucătărie cu o oglindă rezemată de ceainic. Se fardă cu grijă, sorbi din cana de ceai de lângă ea şi muşcă dintr-o felie de pâine. Când se dădea cu ruj, mama ei apăru în bucătărie şi turnă ceai în două căni, făcând ca oglinda să cadă pe masă.

— E şi acum aici? întrebă Cathy cu o voce scăzută.

Madge o privi.

— Şi ce dacă e? E casa mea, scumpo, nu a ta. Ai uitat?

— Cum aş fi putut să uit? Apropo, doamna Carter de alături se plânge din nou proprietarului. Mi-a spus când am ieşit să iau laptele.

Madge căscă şi limba îi semăna cu un şarpe galben.

— S-o ia dracu'! zise ea, după care se duse la uşă şi strigă: Ceaiul e gata! La fel şi micul dejun!

Bărbatul înalt şi slab intră în bucătărie doar cu pantalonii pe el. Bretelele îi atârnau pe lângă picioare şi ochii îi erau încă urduroşi. Cathy simţi că îi vine să verse când se uită la el.

— Bea-ţi ceaiul şi cară-te! spuse ea nonşalantă.

Madge râse.

— Te place, Ron. De obicei, nu vorbeşte cu nimeni!

Bărbatul zâmbi şi Cathy îi răspunse tot cu un zâmbet, dar era atât de plin de ură, încât el fu luat prin surprindere câteva. Clipe.

— Eşti aşa de prostuţă, Cathy, mereu faci boacăne, zise Madge. Dacă le vorbeşti frumos oamenilor, vei fi răsplătită. Adu-ţi aminte de tipul ăla care ţi-a dat o jumătate de coroană! zise ea. Apoi, uitându-se la Ron, spuse exasperată: i-a zis să şi-o bage-n fund. Direct!

În vocea lui Madge se simţea şi mândrie şi supărare în acelaşi timp.

— Este o fată grozavă. Nimeni n-o s-o stăpânească vreodată.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi trase cu poftă din ea. Apoi spuse cu dulceaţă în glas:

— Deci, Ron, ia spune, ai o nevastă şi copii şi unde lucrezi? Asta vrei de la mine, mamă? Adolescenta care face conversaţie?

Madge râse cu poftă.

— Ar trebui să te faci actriţă, Cath. Eşti teribilă, ascultă-mă pe mine.

— Vrea o palmă după ureche, Madge, şi, dacă i-aş fi tată, ar primi-o imediat.

Madge se întoarse spre el furioasă.

— Ai grijă, amice, pentru că, dacă ridici mâna la ea doar, îţi vâr un cuţit în inimă fără să stau pe gânduri.

Bărbatul o privi îndelung.

— O să ţin minte treaba asta, cucoană.

Madge îşi aprinse o ţigară.

— Ia-ţi haina şi cară-te, ne vedem mai târziu, spuse ea fără asprime în glas.

— După ce plecă Ron, puse din nou ceai în căni şi zise cu tristeţe:

— Altă zi, alt dolar.

— Gât ai câştigat? o întrebă Cathy sincer interesată.

— Vreo două lire. N-am cu ce să mă laud. Ce mai face tânărul Eamonn?

Cathy ridică din umeri.

— Ca de obicei, mamă. A zis că tatăl lui e bine, înainte să mă întrebi.

Când Madge încuviinţă, scrumul îi căzu pe furoul cu care era îmbrăcată şi ea îl scutură indiferentă.

— L-am iubit, Cathy, spuse ea cu o voce stinsă.

Cathy o privi cu tristeţe. Rimelul întins şi rujul şters o făceau să semene cu *un* clovn. Strângându-i mâna, Cathy spuse:

— Ştiu, mamă. Ştiu că l-ai iubit.

Madge îşi trase nasul.

— Aseară am obţinut o slujbă nouă. O să lucrez într-un bar din apropiere de Soho.

Cathy zâmbi, chiar dacă nu avea chef.

— Atunci de ce eşti tristă? în definitiv, ai fost promovată.

Madge râse forţat.

— Eşti sarcastică, nu?

Cathy îşi trecu peria prin părul blond şi des.

— De ce nu-ţi iei o slujbă ca lumea, mamă? La fel ca toată lumea.

Madge scutură din cap şi spuse furioasă:

— Nici vorbă! Hai să nu-ncepem iar cu aiureala asta. Ne-am descurca de minune cu trei lire pe săptămână. Te-ai gândit la asta?

— Alţii se descurcă.

— Eu nu sunt alţii. Oricum, îmi place munca mea.

Punându-şi paltonul de şcoală, Cathy o sărută şi zise:

— Ăsta-i necazul, îţi place prea mult. Pe diseară.

Madge se răsuci în scaun repede.

— Înainte să pleci, spune-mi, ce părere ai despre Ron?

Cathy ridică din umeri.

— De ce?

— Cred că vrea să se mute aici. El mi-a făcut rost de slujba cea nouă.

Pe chipul lui Cathy se putea citi groaza.

— Ah, mamă! Doar n-ai de gând să-l laşi să se mute cu noi, nu? E oribil.

— Ba nu-i adevărat. E bărbat, atâta tot. Sigur n-o să-l condamni pentru asta. Oricum, nu e nimic sigur. S-ar putea să mă răzgândesc.

— Ai face foarte bine, mamă. M-am săturat ca tot felul de indivizi să se plimbe prin camera mea şi ştii care o să fie rezultatul. E acelaşi întotdeauna.

Mama ei zâmbi.

— Ai putea să câştigi o avere, Cathy. Eşti tocmai bună pentru asta.

Fata păli îngrozitor.

— Sigur nu vorbeşti serios.

— Bineînţeles că nu, prostuţo. Te necăjeam doar.

Cathy ieşi din casă trântind uşa în urma ei şi inima îi bătea cu putere. Mama ei făcea din ce în ce mai des glume pe care ea nu le găsea amuzante. În adâncul sufletului, ştia că erau adevărate ameninţări; noaptea recunoştea acest lucru în sinea ei, pentru că, oricât de mult ar fi iubit-o Cathy, ştia că Madge era o neruşinată.

Mergând spre şcoală, Cathy se gândea la ce îi

spusese mama ei şi, pentru prima oară, după mult timp, Eamonn nu se afla în gândurile ei.

— Bună, scumpa mea! zise Eamonn Senior cu o voce tunătoare şi Junie roşi când o văzu pe Cathy în bucătăria lor.

— Bună, Junie, Eamonn, îi salută Cathy cu o voce politicoasă şi, fără să vrea, femeia îi zâmbi cu bunătate. Ai făcut ceaiul deja?

— Da, o să bem amândouă câte o ceaşcă.

— Eu o să beau o sticlă de bere. Eh, fata mea, unde mi-e băiatul?

— S-a dus până la domnul Burrows. Zice că există şansa să găsească de lucru la docuri.

Eamonn Senior făcu ochii mari.

— Bravo lui!

Cathy încuviinţă solemn.

— Ce mai face mama ta?…

Cathy ştia că întreba doar din politeţe. Îşi dădu părul blond după urechi şi îl privi cu o expresie de adult.

— E bine, mulţumesc. A obţinut o slujbă nouă într-un bar şi pare destul de mulţumită. E un pas înainte în ceea ce o priveşte.

Pe chipul lui nu se citea nimic.

— Într-un bar, zidi? Ei bine, sper să reziste cât mai mult, spuse el pe un ton dispreţuitor, dar Cathy nu-i mai răspunse, pentru că veni Eamonn Junior.

— Totul e-n regulă, Cath? Credeam că te duci la lucru astăzi, îi spuse el tatălui său cu un rânjet pe faţă. Dacă-ţi mai iei multe zile libere, or să te dea afară, amice.

— Nu pot să se lipsească de mine, ţi-am mai spus. În momentul ăsta, nu pot să se lipsească de niciun irlandez. Ai face bine să nu uiţi asta.

Tânărul Eamonn stătu drept şi zise calm:

— Ţi-am spus de nu ştiu câte ori, tată, eu nu sunt un afurisit de irlandez, sunt englez!

Înainte ca tatăl său să apuce să răspundă, el o trase pe Cathy de pe scaun şi ieşiră pe uşa din spate, pornind pe

potecă.

— Uneori îl urăsc pe ticălos.

Cathy zâmbi.

— Dacă ne gândim la el şi la mama, e de mirare că noi doi am ieşit cât de cât normali.

Eamonn o trase la piept şi îşi vârî mâna pe sub fusta ei.

— Dă-mi un sărut, Cathy.

Ea îl sărută, simţind mirosul de săpun *Coal Tar* şi de ţigări *Parkdrive*.

— Am un prieten care a zis că putem să mergem la el în seara asta.

Ochii lui Eamonn erau de un albastru ca acela al mării adânci. Privind în ei, ea simţi că se îneacă. El zâmbea uşor, dar pe chipul lui se vedea deja că începe să se înfurie. Era la fel de întunecat ca ţiganii din care se spunea că s-ar fi tras.

Văzându-i expresia de pe chip, zise cu blândeţe:

— Haide, Cathy. Ce ai de pierdut? Te vreau.

Scuturând din cap, ea oftă adânc.

— Nu, Eamonn. Îmi pare rău, dar încă nu sunt pregătită. Ţi-am spus – mi-e frică.

Îl rugă din privire. Eamonn se uită la ea cu lăcomie şi simţi că nu mai rezistă. Închizând ochii, zise printre dinţii încleştaţi:

— Pentru Dumnezeu, Cathy, ai treişpe ani şi mergi pe treizeci! Nu mai eşti un copil, niciunul din noi nu e. N-am avut niciodată şansa să fim! îţi promit, o să fiu foarte atent cu tine. O să-ţi placă.

Cathy simţi ceva înăuntrul ei cedând. Luând o hotărâre, zise:

— Bine, Eamonn.

El o strânse la piept cu putere, simţindu-i bătăile puternice ale inimii în coaste. Era atât de firavă şi, totuşi, atât de feminină. Îi plăcea mirosul ei, senzaţia pe care i-o dădea ea. Fură întrerupţi de zgomotul unor paşi grei care înaintau pe alee.

— Eamonn! Vino puţin, amice.

Titchy O'Hare era un băiat scund şi grăsuţ de şaisprezece ani. Avea rotunjimile mamei lui şi trăsăturile aspre ale tatălui. Cu răsuflarea tăiată, puse mâinile pe genunchi şi îşi trase sufletul.

Îi zâmbi scurt lui Cathy înainte să „spună:

— O să fie o bătaie tare în seara asta, Bethnal Green împotriva lui Bermondsey Boys. A fost un scandal monstru azi! Harry Clark a fost bătut nasol în piaţa Bermondsey – e la *Old London* ca să fie cusut şi, mă rog, ce-o mai fi nevoie. Au făcut-o latră de data asta. La zece în seara asta mergem acolo, dar înainte trebuie să luăm tot ce avem nevoie. Vii sau nu?

Pe chipul lui Eamonn se citea o furie teribilă.

— Harry Clark? Dar e un puşti, n-are mai mult de cinşpe ani. Ticăloşi nenorociţi! Le-ai spus şi celorlalţi din bandă?

Titchy încuviinţă.

— Bineînţeles. Trebuie să vină toţi. Îţi spun eu, o să fie groasă de tot, amice. Trebuie să le venim de hac nenorociţilor o dată pentru totdeauna.

Eamonn încuviinţă, uitând complet de Cathy.

— Vin. Aşteaptă puţin aici să mă duc să-mi iau echipamentul.

Ea îşi dădu ochii peste cap când îl văzu dispărând pe poarta din spate. Titchy îi zâmbi timid. O plăcea pe Cathy Connor, aveau multe în comun. Şi mama lui era prostituată la docuri.

Cinci minute mai târziu, Eamonn apăru îmbrăcat de luptă: pantaloni negri, cămaşă neagră şi geacă din piele neagră. Îşi dăduse părul cu *Brylereem* şi avea un lanţ de bicicletă şi o rangă de fier într-o geantă de scule.

Sărutându-l pe obraz, Cathy privi în urma lui cum se depărta cu Titchy şi răsuflă uşurată pentru că inevitabilul fusese amânat cu câteva zile din cauza băieţilor din Bermondsey.

Eamonn era cel mai înalt dintre tovarăşii săi şi

aceştia îl priveau ca pe un lider. Chiar şi băieţii mai mari îl priveau cu respect, pentru că Eamonn avea pasiune. Spre deosebire de tovarăşii săi, cărora doar le plăcea să se prefacă, Eamonn era cu adevărat dur. El nu se bătea doar, era hotărât să schilodească. Numele lui era sinonim cu spaima în East End. Acest lucru se datora nu numai staturii sale impunătoare, ci şi detaşării lui pe care ceilalţi se străduiau să o copieze.

La cincisprezece ani îl bătuse până îl lăsase fără cunoştinţă pe un tip din nordul Londrei pe nume Teddy Spinelli, un cămătar de oricine italiană.

Pe vremuri, Teddy fusese respectat, ba chiar temut. Dar, de când cu bătaia pe care i-o trăsese Eamonn, nimeni nu îl mai văzuse şi nu mai auzise nimic de el. Până şi ticăloşii mai în vârstă îi recunoşteau talentul lui Eamonn, fiind impresionaţi de acel tânăr, de acel luptător. Se vedeau în el când erau mai tineri.

Eamonn era conştient de acest lucru şi îl folosea fără ruşine pentru a-şi atinge scopurile.

Totuşi, exista un dezavantaj: orice bandă cu visuri de mărire îşi dorea să fie cea care îl învingea pe Eamonn Docherty. El ştia acest lucru şi de aceea era atât de hotărât să scape o dată pentru totdeauna de acea bandă din sudul Londrei. Totul pentru a-l răzbuna pe sărmanul Harry, desigur. Dacă reuşea asta, intrarea în rândul adevăratelor bande londoneze îi era asigurată. Nu avea decât şaisprezece ani.

Începu să împartă armele pe care le ţineau ascunse pentru asemenea ocazii. Atârnându-şi lanţul de bicicletă de gât şi vârând ranga la spate, scoase din geacă un pistol mic, pe care îl verifică ostentativ de gloanţe.

Ceilalţi se uitară la el stupefiaţi.

— De unde dracu’ l-ai luat?

Eamonn zâmbi.

— E al bătrânului. Să zicem că l-am împrumutat.

Titchy se uita la el cât ochii mari.

— Doar n-ai de gând să-l foloseşti, nu? zise el cu o

voce piţigăiată şi speriată, care lui Eamonn îi plăcea la nebunie.

— Cine nu se simte în stare să facă asta, ar face bine să renunţe acum, pentru că, în seara asta, n-am de gând să mă joc. Harry Clark e în spital bătut măr. În seara asta o să-i răzbunăm şi o să intrăm în istoria Londrei.

Le zâmbi, dar zâmbetul lui îi înspăimântă.

— Sudul Londrei o să primească tot ce merită şi noi o să fim numărul unu. Într-o săptămână o să fim egali cu cele mai tari bande. Cine are nevoie de docuri, când o să putem avea bani destui ca să facem ceea ce ne place cel mai mult? Să-i înspăimântăm pe oameni.

Titchy râse nervos.

— Eşti nebun.

Eamonn Junior zâmbi.

— Fiindcă ai spus-o tu, o iau ca pe un compliment. Toţi râseră, dar se simţi o notă de isterie. În seara aceea nu era o simplă joacă. În seara aceea avea să curgă sânge – indiferent dacă le plăcea sau nu.

Eamonn fusese întotdeauna un dur şi toţi ştiau acest lucru. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

— Bună, Cathy scumpo. Am văzut-o pe mama ta plecând aranjată. Iar eşti singură în seara asta?

Vocea doamnei Fowler era blândă şi Cathy, aflându-se în holul de la intrare al blocului, îi zâmbi.

— Da, sunt singură în seara asta, doamnă Fowler. Şi, vă rog să mă credeţi, e mult mai bine!

— Nu face bine deloc, spuse femeia. Totuşi, aşa cum am zis mereu, fiecare cu treaba lui, fetiţo. Dacă vrei să bem un ceai mai târziu, bate la uşă, da?

Cathy încuviinţă şi apoi urcă scările în grabă până la etajul doi. Unii oameni erau foarte drăguţi.

Descuie uşa a cărei vopsea veche şi zgâriată era neschimbată din ziua în care intrase prima oară acolo.

Cathy intră în apartamentul sărăcăcios. Scoţându-şi haina, privi în jur dezolată. Madge dăduse iarăşi totul peste cap în bucătărie şi în living room în graba de a pleca

la lucru. Canapeaua uzată era plină de rochii cu paiete şi ciorapi, majoritatea cu fire deşirate sau găuri prost cusute. Pe jos erau o mulţime de pantofi şi poşete pe care ea trebuia să le pună la loc. Ducându-se la bucătărie, scoase un geamăt. Farduri în diverse stadii de descompunere acopereau toate suprafeţele. Periuţe de rimel acoperite de salivă erau împrăştiate pe masă lângă vasele murdare. Pămătufuri pentru fard de obraz erau lăsate peste tot şi cutiuţele cu farduri de pleoape în culori stridente, fără capace, zăceau lângă scrumiera arhiplină.

Punând ceainicul pe foc, Cathy se apucă să facă ordine. Ducând lucrurile mamei ei în dormitor, strâmbă din nas din cauza mirosului de aer închis. Deschise geamul larg şi aruncă o privire în stradă, la copiii care se jucau şi la femeile care bârfeau, şi trase aer în piept. Lăsând geamul deschis luă trusa de farduri a mamei ei şi se duse înapoi în bucătărie. Strânse toate fardurile la un loc şi desfăcu trusa. Înăuntru erau câteva pliculeţe cu prezervative. Închizând ochii, respiră adânc, şi, luând unul, îl puse în poşeta ei.

Dacă tot avea să-şi piardă virginitatea, măcar să o facă luându-şi toate precauţiile.

Îşi făcu un ceai, după care se apucă să facă ordine în camera din faţă punând toate rochiile pe umeraşe şi aşezând pantofii pe lângă pereţii dormitorului. Înghesui poşetele în dulap, controlând mai întâi să vadă dacă erau ceva bani în ele, aşa cum făcea întotdeauna. În cele din urmă, trase cuvertura pe pat şi dădu cu aspiratorul.

După aceea îşi făcu o cafea, aprinse o ţigară şi ascultă Beatles la radio, întrebându-se dacă ea avea să aibă ocazia vreodată să facă parte din dezlănţuiţii ani ’60

— Deşi, recunoscu ea cu tristeţe, mama ei practicase, dacă nu chiar amorul liber, cu siguranţă, amorul întâmplător, de ani de zile. În mod ciudat, îşi invidia mama. Pentru Madge, totul era foarte clar. Ori făceai ceva, ori nu făceai. Nu exista cale de mijloc.

Cathy oftă. Îşi spălă ceaşca şi, apoi, începu să sorteze

lucrurile din coşul de rufe în timp ce visa cum ar fi fost să spele rufele într-o bucătărie frumoasă, ca aceea din reclama la *Tide*, şi să gătească tot soiul de mâncăruri delicioase pentru soţul ei Eamonn. În vis, mama ei şi Eamonn Senior erau, ca prin minune, morţi şi îngropaţi, lăsându-şi cei doi copii să trăiască liniştiţi, fără amintirile dureroase din trecut.

Gândindu-se la Eamonn, şi-l închipui posedând-o sexual şi acest lucru făcu să i se înteţească bătăile inimii.

În sinea ei, recunoscu faptul că el avea dreptate. Era pregătită pentru asta. Nu era pregătită, însă, pentru un copil, pentru un apartament ca acela şi pentru viaţa grea pe care o duceau femeile din jurul ei: îmbătrânite înainte de vreme şi scoţând copii ca pe bandă.

Zâmbind, hotărî că ea, Cathy Connor, avea să aibă o viaţă mult mai bună.

În timp ce spăla, cânta fericită odată cu Crystals.

— Ce naiba e *aia* care stă la capătul barului meu?

Jessie Houston era scandalizată, iar chipul lui Madge se înăspri când auzi cuvintele acelea menite să-i ajungă la urechi.

— Ţi-ai pierdut minţile, Ron? Am văzut femei care arată mai bine în case bombardate!

El îşi şterse cu mâna faţa asudată şi încercă să-şi calmeze cumnata.

— Termină, Jess.

Jessie, cincizeci şi cinci de kilograme de pură răutate, îl privi în ochi şi ţipă:

— Mai degrabă, termină cu *ea*! Dă-o imediat afară. Ştiu că unele din fetele noastre nu sunt tocmai grozave, dar cel puţin nu sunt prostituate la docuri. Şi asta e prostituată la docuri din cap până-n picioare. Am mirosit-o dinainte să intre pe uşă.

Îi aruncă o privire lui Madge şi spuse puţin mai încet:

— Fără supărare, scumpo, dar nu pot să te ţin aici, îmi pare rău. Celelalte fete or să vină în curând şi or să facă gălăgie.

Madge înghiţi umilirea şi se uită la Ron.

— Rămâne aici şi ăsta e ultimul meu cuvânt, zise el.

Jessie bătu cu pumnul în bar şi, întorcându-se spre Ron, strigă:

— Atunci, ocupă-te tu de locul ăsta! Eu n-am chef să mă fac de râs. Chiar dacă am angaja-o, cine ar vrea s-o aibă? Uită-te la ea, Ron, pentru Dumnezeu!

Obişnuit să o lase pe femeia din faţa lui să facă tot ce voia, Ron spuse printre dinţi:

— Rămâne, Jessie – clar? Jumătate din clubul ăsta e al meu, în caz că ai uitat cumva.

Jessie era albă la faţă de furie. După moartea soţului ei, începuse să se ocupe de acel bordel şi, atât ea cât şi Ron răsuflaseră uşuraţi când văzuseră că avea adevărate aptitudini pentru conducerea lui. Neavând nici copii, nici scrupule, Jessie îşi descoperise vocaţia. Singura problemă era faptul că îşi condusese soţul şi, acum, îi conducea şi pe Ron şi micul imperiu pe care îl creaseră.

Chiar şi bărbaţilor mai solizi le era teamă de Jessie. Numai văzând-o, îţi dădeai seama că era capabilă de orice. Putea să dea afară un individ de aproape o sută de kilograme fără prea multă gălăgie, să toarne în pahare şi să ţină fetele sub observaţie fără să facă nici cel mai mic efort. Fratele lui Ron, Danny, fusese pe vremuri creierul acelei afaceri. Jessie preluase conducerea cu foarte mare uşurinţă după moartea lui.

— Acum era prima oară când Ron încercase să se impună şi adevărul era că tot ceea ce o deranja pe Jessie nu era atât prezenţa lui Madge, cât faptul că el încercase să ia o hotărâre. Ea trebuia să fie şefa.

— Haide, Jess, fă onorurile, scumpo, zise Ron pe un ton de glumă.

Ea trase aer în piept şi, îndreptându-se, spuse:

— O fi jumătate al tău, Ron, dar dacă ai munci şi tu puţin pe-aici din când în când, aş fi mai dispusă să fiu de acord cu tine…

Continuă astfel câteva minute şi el îi zâmbi lui

Madge, ridicând din sprâncene în semn de triumf.

Madge se uită când la el când la Jessie şi ţinu minte insultele pentru a le folosi mai târziu. Jessie ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să insulte niciodată o fată de la docuri, pentru că fetele de la docuri nu uitau niciodată.

Jessie se duse în camera din spate, unde aveau să se desfăşoare jocurile de noroc şi Ron îi puse lui Madge un pahar de rom.

— E-n regulă, Madge. N-o băga în seamă. Totdeauna e aşa, dar nu trebuie să-i dai atenţie. Când or să vină şi celelalte fete, o să vezi că am dreptate. Principalul lucru aici e să-i faci pe pontatori să parieze. E mai mult un club de jocuri de noroc decât un bordel. Nu uita că trebuie să ai tot timpul foaia de hârtie la tine, pentru că, deşi Jessie ţine totul sub observaţie, dacă nu ştii cât ai făcut, ea nu-ţi spune.

Madge încuviinţă.

— Parcă ziceai că e clubul tău.

Ron se uită la ea şi oftă adânc.

— Este. Pe jumătate. Uite ce e, Madge, dacă nu-ţi place aranjamentul, cară-te, scumpo. Sunt o mulţime acolo de unde vii tu.

Madge îşi trecu limba peste buzele de un portocaliu aprins şi încercă să zâmbească.

— Nu fi aşa, Ron. Credeam că suntem prieteni.

Atunci, el se mai înmuie şi îi zâmbi slab.

— Suntem, cu condiţia ca tu să faci ce-ţi spun eu.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, uşa se deschise larg şi două din celelalte gazde îşi făcură apariţia. Madge văzu că nu erau cu mult diferite de ea.

Speranţele i se spulberară într-o clipă. În loc să jupoaie marinari, avea să jupoaie localnici care, spre deosebire de marinari, puteau să-i dea uşor de urmă. Golind paharul dintr-o înghiţitură, privi în jur şi oftă. Într-un fel, reprezenta un pas înainte şi principalul era că îl avea pe Ron. Pentru că, lucrul cel mai important pentru ea era să aibă un bărbat în pat.

Era cu puţin trecut de unsprezece când băieţii apărură. Păreau să aducă necazuri, ceea ce era exact impresia pe care voiau să o dea. Unii mergeau pe jos, alţii pe scutere *Vespa* ale căror motoare zumzăiau în întuneric. Toţi erau pregătiţi pentru necazurile pe care urmau să le creeze.

— Mai arată-ne pistolul, Eamonn. Haide, zise Doughal Feenan care era fascinat de armă, iar Eamonn i-o dădu, râzând de incredulitatea băiatului.

Doughal, un băiat roşcat şi cu pistrui, se uită la prietenul său şi spuse cu seriozitate:

— N-o să împuşti pe nimeni cu adevărat, nu?

Eamonn simţi teama amestecată cu respect din glasul băiatului şi ridică din umeri nonşalant.

— Ba bine că nu. Ticăloşii ăştia trebuie să primească. O lecţie şi un glonţ în fund o să fie tocmai bun!

Râse şi ceilalţi râseră împreună cu el, gândindu-se că doar aveau să-i sperie pe băieţii din sudul Londrei. La urma urmei, deoarece cel mai mare dintre ei nu avea decât şaisprezece ani, nu erau ca marii ticăloşi, deşi toţi ar fi vrut să fie consideraţi astfel. Cel puţin de către cei de vârsta lor.

Eamonn luă pistolul şi îl vârî la loc în buzunarul gecii… Îi plăcea mult atenţia care i se acorda. Îi plăcea sentimentul de a fi şeful tuturor, de a fi personajul principal. Lui Eamonn Docherty îi plăcea să se afle în reflector. Tânjea să fie cineva important şi pistolul îi garanta acest lucru.

Nimeni n-ar fi îndrăznit să se poarte necuviincios cu el când ţinea pistolul îndreptat spre capul persoanei respective. Absolut nimeni.

Uitându-se la banda lui, simţi un moment de fericire intensă. Îi plăcea la nebunie să-i conducă pe oameni, să fie cel care le spunea ce trebuiau să facă şi unde trebuiau să meargă. Toţi îl priveau ca pe un tip deosebit. Hotărâse că, într-o bună zi, curând, toată lumea avea să-l cunoască şi avea să priceapă că era un tip periculos, o forţă de temut.

Arma şi aptitudinile, lui de lider aveau să-i garanteze acest lucru. După seara aceea, numele său avea să fie cunoscut în toată Londra.

Aşteptase prea mult seara aceea. Acum nu mai voia decât să se termine odată cu povestea aceea ca să-şi poată începe cariera, adevărata viaţă.

Dixon avea să-i dea o slujbă; le plăceau tipii cu curaj şi el avea din belşug. Nu mai trebuia să asculte aiurelile tatălui său, nu mai trebuia să suporte viaţa alături de un irlandez beţiv şi o nebună obsedată de casa ei. Nu mai trebuia să se chinuiască să facă rost de bani de ici de colo.

Dacă totul mergea conform planului, avea să dea lovitura, în sfârşit. De-acum înainte avea să fie un adevărat ticălos, şi asta însemna cea mai scurtă cale spre bani, maşini şi prestigiu.

În seara aceea, avea să fie momentul lui de cumpănă, mânjirea lui cu sânge. Abia aştepta să înceapă.

Nu trebui să aştepte prea mult. Banda din sudul Londrei îi aştepta.

James Carter era un băiat din Bermondsey din cap până în picioare. Fiind de origine irlandeză, avea multe lucruri în comun cu Eamonn Dochert, deşi niciunul din ei nu voia să recunoască.

Îi privi pe cei din banda adversă cu ochii săi verzi şi reci. Scoţând pieptenele de oţel, şi-l trecu prin păr cu grijă, după care îl puse la loc în buzunar. Pe buzele lui groase se vedea un zâmbet crud şi, în interiorul hainei, avea un brici extrem de tăios. Eamonn Docherty avea să aibă cel mai mare şoc din viaţa lui în seara aceea şi James Carter era cel care avea să i-l provoace.

În spatele lui, tovarăşii săi stăteau complet nemişcaţi. Fiecare avea chipul încordat. Fiecăruia îi tremura mâinile. Nu de teamă, ci de emoţie. Când cei din East End se apropiară, cele două bande se priviră timp de câteva clipe. Apoi, ca la un semn, toţi scoaseră armele.

O maşină care trecu pe lângă ei mări viteza, îndreptându-se spre Westminster. Bătăile între bande erau

ceva obişnuit, dar nu se întâmpla prea des să le vezi înfruntându-se pe o arteră circulată a oraşului.

Zona aceea era liniştită la unsprezece şi jumătate seara; majoritatea trecătorilor se duseseră în alte locuri sau se aflau deja acasă. Singurul zgomot care se auzea era lipăitul Tamisei pe peretele digului.

Eamonn atinse lanţul de bicicletă din jurul gâtului şi ranga. Aşteptară răbdători să se înarmeze toţi. Era o regulă nescrisă. În clipa în care pistolul străluci în lumina felinarului în mâna lui Eamonn, cei din sudul Londrei îşi ţinură respiraţia şocaţi.

Vocea lui James Carter era groasă şi avea un accent irlandez.

— Du-te dracului, Eamonn Docherty. Nimeni nu foloseşte pistoale.

Chiar dacă glasul lui era ameninţător, toţi sesizară o umbră de teamă.

Fiindcă toţi o simţeau. Eamonn zâmbi leneş şi spuse cu o voce înspăimântător de normală:

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta când l-ai snopit în bătaie pe sărmanul Harry. Am auzit că au fost opt împotriva lui. Aşa că m-am gândit să echilibrez situaţia.

Fulgerul care ţâşni din ţeava pistolului îi luă pe toţi prin surprindere. Băieţii din East End închiseră ochii speriaţi, în timp ce cei din sudul Londrei îi deschiseră şi mai bine pentru a vedea dacă glonţul le era destinat.

James Carter păru să se prăbuşească la pământ cu încetinitorul. Jumătate din faţă îi zbură în aer, fărâme de piele şi glob ocular împroşcându-i tovarăşii, care se dădură înapoi fără să vrea.

Râsul gros al lui Eamonn fu auzit cu claritate de toţi. Se lăsă o tăcere încărcată de uimire, senzaţia de şoc fiind aproape palpabilă.

Uitându-se la băiatul prăbuşit la pământ, Eamonn avu senzaţia că glonţul îl nimerise pe el. Simţi o strângere în piept şi se chinui să respire. Era din ce în ce mai conştient de ceea ce făcuse.

Unul din băieţii din sudul Londrei îngenunche lângă prietenul său. Văzându-i singurul ochi lipsit de viaţă şi poziţia trupului, se uită la Eamonn. Cu lacrimi în glas, strigă isteric:

— Eşti nebun de legat, Docherty! E irlandez ca şi tine. Nu se poate să împuşti oamenii aşa, să omori…

Glasul i se frânse când auzi sirena maşinii de poliţie în depărtare.

Toţi o luară la fugă speriaţi.

Titchy îl trase pe Eamonn de geacă.

— Haide, Eamonn, poliţia o să fie aici într-o clipă. Haide, omule, pentru Dumnezeu!

Eamonn auzi teama din glasul lui. După ce îi mai aruncă o privire lui James Carter, se întoarse şi o rupse la fugă. Inima îi bătea cu putere şi sângele îi îngheţă în vene.

O făcuse.

„Domnul să mă ajute, îşi spuse el. Chiar am făcut-o. Am omorât un om”.

Madge era în elementul ei. Un jucător beat câştigase o partidă şi îi dăduse zece lire. După ce îi spusese că îi purta noroc, îi mai oferise zece lire „ca să facă treabă”. Astfel că, în mai puţin de o oră, câştigase douăzeci de lire şi se şi simţise bine. Îi plăcea atmosfera din sala de joc şi, de asemenea, confortul neobişnuit din camera de „afaceri”. În ceea ce o privea, era ceva nemaipomenit să-şi facă meseria având o saltea sub ea.

După ce hotărî că avea să suporte tachinările lui Jessie pentru a păstra slujba aceea, sorbi dintr-un pahar de rom cu Cola, privind în jur.

Sala de joc era relativ mică şi fără ferestre. Raziile poliţiei păreau inevitabil. E în club se intra pe o uşă îngustă şi, în caz că izbucnea un incendiu, riscai să arzi de viu din cauza panicii create în graba de a ieşi pe aceeaşi uşă. Oricum, jucătorii nu aveau nevoie de lumină naturală. Cea electrică era foarte bună, căci nu aveau nevoie să ştie ce oră era. Se ştia că oamenii se duceau acolo joia şi plecau sâmbăta dimineaţă, întrebându-se când trecuse

ziua de vineri. De joi până sâmbătă, clubul era deschis, practic, nonstop.

Aducea bani frumoşi şi Jessie avea grijă să fie exploatat la maximum. Majoritatea poliţiştilor erau mituiţi, cu excepţia celor conservatori, jucătorii erau mulţumiţi şi băuturile nu erau botezate niciodată – trei motive bune pentru a frecventa localul.

Fetele erau toate de o anumită vârstă, garantând că nu aveau să le facă necazuri bărbaţilor. Tinerele stârneau adevărate scandaluri în cluburile de jocuri, vârsta lor distrăgându-le atenţia bărbaţilor de la joc. Jessie ştia că aceştia s-ar fi culcat şi cu Papa dacă lumina era bună. Jocurile de noroc le stimulau dorinţele sexuale, nu un chip frumos sau un picior superb. Sexul era doar un alt drog, un alt gen de distracţie.

Ascultând zgomotul din jur şi respirând aerul mizerabil, Madge cunoscu un moment de fericire. După un început slab, seara se dovedise a fi mai bună decât se aşteptase. Una din fete îi zâmbi şi ea îi răspunse dând din cap prieteneşte. La urma urmei, orice ar fi spus Jessie, târfele se apărau între ele.

Erau nevoite.

Când un bărbat veni lângă ea şi se oferi să-i dea de băut, ea îi zâmbi cu cochetărie şi îşi înăbuşi un căscat. Alcoolul, sexul, atmosfera din jur şi căldura îi făcuseră somn. Zâmbind, acceptă oferta, ca să se învioreze. Ar fi putut să fie un client bun, aşa că trebuia să fie în formă.

Cathy stătea pe canapea şi asculta radioul, când auzi o voce scăzută prin uşa de la intrare.

— Tu eşti, Eamonn? întrebă ea şi ducându-se în hol, îi auzi vocea din nou.

— Deschide, prostuţo! Nu vreau să mai ştie cineva că sunt aici, Cathy. Vorbeşte mai încet.

Descuind, ea îl lăsă să intre. Imediat cum îi văzu chipul alb ca varul ştiu că avea necazuri. Necazuri mari.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea cu o voce scăzută.

Eamonn se uită la ea, dându-şi seama cât de mică

era. Fără tocuri abia dacă avea un metru şaizeci. Pe chipul ei micuţ, nu se vedeau decât ochii mari şi albaştri şi gura în formă de boboc de trandafir. Văzându-i teama, el zâmbi, ştiind ce reacţie avea să aibă când va auzi.

— Am făcut-o, Cathy. Am făcut-o, în sfârşit. Sunt acolo, fetiţo, acolo sus! zise el arătând spre tavan şi râzând uşor.

Ea îl privi stupefiată.

— Ce-ai făcut, Eamonn?

Coborându-şi faţa la nivelul ei, el şopti răguşit:

— L-am împuşcat pe afurisitul de James Carter! L-am omorât pe nenorocit, spuse el, şi văzu cum ochii ei se făcură imposibil de mari.

— Glumeşti! Dumnezeule, spune-mi că glumeşti!

Ducându-se în camera din faţă, el se trânti pe canapea, întinzându-şi picioarele mulţumit.

— Nu-i nicio glumă, scumpa mea. El şi-a căutat-o cu lumânarea şi ce-a căutat a găsit.

Îndreptând degetele ca un pistol spre ea, zise:

— Bang, bang. Aşa de uşor a fost. Ca atunci când mă pieptăn, aşa de uşor a fost.

Cathy se uita la el, sigură că visa.

— Cred că eşti nebun. Faci bancuri cu mine? Dacă o faci, să ştii că nu-i deloc amuzant, Eamonn. E o porcărie. Să împuşti pe cineva… Şi, mai departe?

Încercă să râdă, dar ştia că el spusese adevărul. Cu toate acestea, nu îi venea să creadă că ar fi putut să facă aşa ceva. Eamonn râse atunci, râse cu adevărat.

— Acum sunt acolo, Cath, nu pricepi? Am mâinile pătate de sânge. Sunt un om important. Viaţa mea e aranjată, zise el şi, ridicându-se în capul oaselor repede, o privi în ochi. Am pornit, Cath.

Ea scutură din cap atât de tare, încât părul îi şfichiui faţa.

— N-ai ajuns nicăieri, prostule, şi nu te îndrepţi decât spre o frânghie în jurul gâtului, poate. James Carter avea cinşpe ani! Cinşpe, pentru Dumnezeu. Suntem încă nişte

copii, Eamonn – *copii*. Oricât de multe credem că ştim habar n-avem ce e viaţa adevărată. Îmi spui că i-ai luat viaţa şi, pe urmă, râzi ca şi cum ar fi o glumă? spuse ea şi glasul i se frânse căci se chinui să-şi reţină lacrimile. James Carter o ducea şi mai prost decât noi – era cel mai mare dintre cei nouă copii şi mama lui se baza pe el pentru a aduce bani în casă. Crezi că le ştii pe toate, dar nu ştii absolut nimic! Totdeauna ai contat numai *tu*, *Eamonn*, numai ce ai vrut *tu* era important. Numai ce vrei tu. Şi uite ce-a ieşit. L-ai împuşcat pe bietul James Carter, care e mort acum. Şi vrei să-ţi ofer un alibi. De asta ai venit aici, nu?

Eamonn se uită la fata din faţa lui. Nicio clipă nu îşi închipuise aşa ceva. Ah, se aşteptase ca ea să fie puţin supărată, dar sigur avea să înţeleagă de ce făcuse ceea ce făcuse.

— Nu ştiu nimic? spuse el cu disperare în glas. Ba ştiu destule. Ştiu că tot ceea ce vreau n-o să obţin descărcând vapoare la docuri. Vreau ceea ce are lumea adevărată. Ce au toţi oamenii adevăraţi. Vreau maşini, haine şi bani. Vreau să merg pe stradă şi să fiu recunoscut ca fiind un om care trebuie respectat, nu fiul unui docher irlandez beţiv. Vreau să pot merge cu capul sus. Vreau ca oamenii să se uite la mine cu respect, Cathy. Vreau ceea ce alţii au încă de la naştere – vreau *să fiu* cineva. Cineva important. Să-l ia naiba pe James Carter!

— Aş fi putut să fiu eu cel împuşcat. Voia ceea ce voiam eu, scumpo, şi, la fel ca mine, ar fi făcut orice pentru asta.

Cathy se uită la chipul pe care îl adora. Văzu petele mai deschise la culoare din ochii lui şi începutul unei umbre întunecate pe obraji. Văzu hotărârea sprâncenelor

— Şi bărbiei lui. Clătină din cap cu tristeţe şi renunţă săi, mai spună cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună. Să strige la el.

Eamonn se lăsă din nou pe spate, trăgând nervos de mica ruptură din braţul canapelei şi scoţând ghemotoace

de roshar, tremurul mâinilor lui fiind foarte vizibil acum.

— Ce vrei, Cathy? Vrei să ajungi ca maică-ta, să te culci cu tot felul de indivizi pentru două lire? Pentru că asta o să fie viaţa ta, dacă nu eşti atentă. Câte femei de pe-aici nu fac treaba asta, eh? Aşa-zise femei respectabile măritate şi cu copii o privesc cu dispreţ pe Madge, dar nici ele nu sunt mai presus. Niciuna din ele. Aşa o să ajungi şi tu dacă nu facem ceva. Cei ca noi sunt murdăria de pe pantofii altora. Noi suntem pungaşii, tâlharii, spărgătorii. Trebuie să fim recunoscători pentru că avem un acoperiş deasupra capului şi suficientă mâncare. De o viaţă întreagă aud asta, întâi la şcoală şi, pe urmă, la Forţele de Muncă. Ei bine, vreau să am prea, mult din toate, nu doar suficient. Vreau bunuri, Cathy. După ce a murit mama, am rămas cu el, cu ratatul ăla nenorocit! A trebuit să-i suport escapadele. Trebuie să-l fiu foarte atent dacă nu vreau ca noua lui nevastă să mă

— Azvârle afară din casă. Trebuie să-i ascult seară de seară cum se regulează. Pe urmă trebuie să ascult aiurelile lui de gin beat.

Îşi trecu mâinile prin păr şi oftă.

— Singura cale e în sus, Cath. Şi cei ca noi nu pot să urce decât fiind fie ticăloşi, fie în armată – şi eu în niciun caz n-am de gând să intru în armată! Dacă este după Madge, o să-ţi pui fundu’ la bătaie înainte ca anu’ ăsta să se sfârşească. Amândoi ştim asta foarte bine. Îţi ofer o cale de scăpare alături de mine. Amândoi, scumpo, împreună. Am venit încoace în seara asta pentru că mi-eşti cea mai apropiată. Eşti singura persoană de care îmi pasă cu adevărat. Nu doar pentru alibi. Aş putea să găsesc o mulţime de oameni care să facă asta.

Aproape că plângea şi, aşezându-se lângă el, Cathy îl luă pe după umeri. Ascunzându-şi faţa în gâtul ei, el rămase aşa până când ruşinoasele suspine încetară. Durul de şaisprezece ani era acum un băieţandru speriat. Ştergându-şi nasul cu dosul mâinii, şopti:

— Aş fi putut fi eu cel împuşcat în seara asta, Cathy,

şi ştii asta foarte bine.

Ţinându-l strâns, ea închise ochii. Eamonn făcuse ceea ce simţea că trebuia să facă şi nimic nu l-ar fi putut convinge de contrariul. Când mâinile lui îi atinseră sânii, ea nu încercă să-l împiedice.

Eamonn avea nevoie de ea şi, indiferent de ce făcuse, de ce gândea ea cu adevărat, loialitatea faţă de el fu mai puternică. Era cel mai stabil element din viaţa ei. Îl venera. Fără el, nu avea nimic.

Sărutându-l în creştet, îi simţi degetele cercetătoare şi uită complet de James Carter, de arme şi de poliţişti. Eamonn avea nevoie de ea. Acest lucru era suficient.

Eamonn se uită la tatăl său şi zâmbi încrezut.

— Tu ai făcut-o, nu? întrebă bătrânul cu o voce scăzută şi încordată.

Eamonn încuviinţă încet. Înnebunitor de încet.

— Şi? spuse el cu un amestec de bravadă copilărească şi insolenţă.

Eamonn Docherty se uită la fiul său şi simţi dragoste, în viaţa lui nu iubise decât un singur lucru: pe copilul lui, pe fiul lui. Femeile şi bătăile fuseseră cele mai mari păcate ale lui. Dar fiul lui, sânge din sângele lui, era cu totul altfel.

— Nu-ţi dai seama ce-ai făcut, fiule?

Băiatul ridică din umeri cu nonşalanţă.

Mâna aceea mare care îl lovi, făcându-l să cadă de pe scaun, îl luă cu totul prin surprindere. Imediat, băiatul se făcu ghem, primind loviturile şi mişcându-se pe podea pentru a minimaliza efectul.

În cele din urmă, vlăguit, Eamonn Docherty se rezemă de peretele sufrageriei şi îşi şterse cu mâna faţa asudată.

— Or să te spânzure pentru asta, băiete. Eşti prost? Eşti chiar atât de idiot, încât să-ţi închipui că o să scapi nepedepsit?

Băiatul se ridică încet, ţinându-se de masă, şi amprentele lui rămaseră vizibile pe suprafaţa lustruită.

Se priviră amândoi, fiecare fiind atent la celălalt.

— Asta a fost ultima oară când ai ridicat mâna la mine, tată. Data viitoare o să dau şi eu.

Se priviră fix, fiecare luptându-se cu furia din el. Eamonn fu încântat când văzu că tatăl său îşi coborî privirea primul.

— Eşti prost dacă-ţi închipui c-o să scapi nepedepsit, băiete.

Eamonn râse.

— Dar am scăpat, tată. A trecut o săptămână şi poliţiştii n-au mirosit nimic. Puţin le pasă de cei de genul lui Carter, aşa cum nu le pasă nici de cei ca noi. S-a scris despre asta în *Evening Standard* şi, de atunci, nimic. De fapt, mi s-a oferit o slujbă.

Sunetul ironic scos de tatăl lui îl făcu pe Eamonn să se încordeze tot.

— O slujbă, eh? Ce fel de slujbă ar putea să fie? Să le dai în cap bătrânelor ca să le iei pensia mizerabilă? Atac armat? Sau să omori un dur de şaişpe ani? Dumnezeule, acum le-am auzit pe toate.

Eamonn se uită la tatăl său care se trânti într-un fotoliu, părând deodată un bătrân. Arăta ca un om înfrânt şi, în loc să fie încântat de acea schimbare., băiatul fu îndurerat. Tatăl său, în ciuda defectelor, reale sau închipuite, păruse să fie întotdeauna întruchiparea bărbatului dur. Acum, descoperi că acel bărbat dur era un om ca toţi oamenii şi acea imposibilitate de a înţelege acţiunile fiului său îl dureau profund.

— Dixon mi-a oferit o slujbă. Trebuie să strâng banii pe chirie, dar e un început. Pot să ajung departe de-aici, ştiu asta.

Eamonn Docherty se uită la fiul său şi îi văzu statura impresionantă, trăsăturile frumoase şi lipsa de inteligenţă.

— Să strângi banii de chirie, eh? O afacere profitabilă. Dacă nu eşti prins, bineînţeles, sau dacă nu piei în ghearele nimănui.

Apoi se aplecă în faţă şi, cu disperare în glas, îi spuse

fiului său:

— Asta vrei? Eu mi-am dorit să fii cineva, o persoană normală, fiule. N-am vrut să ajungi ca mine. Credeam că dispreţuieşti ceea ce sunt eu, ceea ce am devenit. Credeam că vrei ceva mai bun.

— Chiar asta şi vreau, tată. De aceea accept slujba. N-o să ajung ca tine, să trăiesc de pe urma unei văduvioare, încercând să-i şutesc şi ultimul bănuţ. Să trăiesc doar pentru băutură şi o cină decentă. Tu ai făcut ceea ce ţi-ai pus în cap să faci, tată. Tu m-ai făcut să vreau mai mult şi ăsta e singurul mod în care pot să obţin asta.

— N-ai niciun fel de remuşcări, fiule? Pentru faptul că i-ai luat viaţa copilului ăluia?

Eamonn ridică din umeri din nou.

— Nu prea, nu. De ce aş avea? Nici el n-ar fi avut dacă s-ar fi întâmplat invers. Am aproape şaptesprezece ani, tată, sunt bărbat. N-are nicio importanţă pentru mine ce crezi tu. Chestia e că niciodată n-a avut. Nu însemni nimic pentru mine. Nu însemni nimic pentru nimeni, în afară de tine însuţi. Ai o părere foarte bună despre tine, întotdeauna ai avut. Dar eu am văzut ce erai – un irlandez ratat. Ai trăit pe spinarea lui Madge. Banii câştigaţi de ea te-au ţinut în baruri. Ea se culca mereu cu alţi bărbaţi şi tu te culcai cu ea, ştiind asta. Eu am o părere mai bună despre ea decât despre tine, tată. Pentru că ea, în ciuda defectelor ei, n-a pretins niciodată că e altceva decât era. Dacă ai muri mâine dimineaţă, n-aş vărsa nicio lacrimă. Acum ştii.

Tatăl său îşi lăsă capul în jos şi fixă cu privirea linoleumul. Simţi înţepătura lacrimilor şi clipi pentru a le alunga înainte să se uite din nou la fiul său.

— Am făcut tot ce-am putut, Eamonn băiete. Nu facem decât ce putem.

— Exact asta vreau să-ţi spun. Pentru unii mumă, pentru alţii ciumă, eh? Până la sfârşitul săptămânii mă mut…

Privindu-şi fiul care ieşea din cameră, bătrânul se

simţi îngrozitor de singur şi de înfrânt. Dorise ca fiul său să aibă o altfel de viaţă şi aşa părea să fie. Deşi fusese un beţiv, un ratat şi un afemeiat, el nu recursese niciodată la gesturi criminale – cu excepţia unor găinării mărunte la docuri. Acum, la şaisprezece ani, fiul său începuse o carieră criminală ucigând un adolescent ca el. Şi omorurile nu aveau să se sfârşească acolo, ştia asta. De acum încolo, Eamonn Junior avea să ducă o viaţă de criminal şi avea să moară ca un criminal. Acela avea să-i fie destinul şi nimic nu îl putea salva.

Madge era fericită, ceea ce însemna că fiica ei ar fi trebuit să fie extaziată. Dar Cathy era închisă în sine şi nervoasă. Uitându-se la ea cum făcea ceaiul şi pâinea prăjită, Madge îi observă cearcănele şi obrajii supţi.

— Eşti sigură că totul e-n regulă, scumpo?

Cathy zâmbi uşor.

— Pentru a nu ştiu câta oară, mamă, n-am nimic. Nu-mi mai pune atâtea întrebări. Sunt doar obosită, atâta tot.

— E din cauza lui Eamonn, nu? E în legătură cu el. Toată săptămâna a fost aici. Oricine ar zice că e ceva! între voi.

Cathy făcu un efort să nu se uite la mama ei, pentru că aceasta i-ar fi ghicit gândurile imediat. Adevărul era că Madge îşi ignora fiica îngrozitoare uneori, dar, când voia să afle ceva, avea un anumit fel de a o face.

— Nu ştiu la ce te referi, mamă. Întotdeauna am fost apropiaţi.

— Ei bine, te vezi cu el prea mult şi nu-mi place. Ştiu cum stă treaba, aşa că nu încerca să mă duci. Dacă el l-a omorât pe Carter, o să înfunde puşcăria. Nu te implica, scumpo.

Cathy aruncă fulgere din priviri când se uită la mama ei.

— Ce ştii tu? A fost cu mine şi, dacă poliţiştii or să vină aici, o să le spun acelaşi lucru. La naiba, mamă, mă aşteptam la oricine altcineva, nu la tine! Ţi-a fost ca un fiu. Dacă tatăl lui ar fi avut un asemenea necaz, te-ai fi dat

peste cap să-l ajuţi.

Madge sorbi din ceai şi zâmbi, enervând-o şi mai tare pe fiica ei.

— Tatăl lui, în ciuda afurisitelor lui de defecte, n-ar fi dat de un asemenea necaz, aşa cum ai zis foarte frumos. Băiatul ăsta e un criminal înnăscut. Cu cât accepţi asta mai curând, cu atât o să ai o viaţă mai uşoară. Te rog să mă crezi că ştiu ce vorbesc. Nu mai e un puşti care se ocupă de găinării, scumpo, e un răufăcător şi răufăcătorii o păţesc rău de tot prin părţile astea. Nu uita treaba asta. Toţi sunt cu el acum, dar asta se poate schimba peste noapte. Ştii doar cum e în East End. Carter era irlandez şi irlandezii sunt uniţi. Nu ca londonezii.

Cathy îşi trosni degetele, semn de nervozitate.

— Şi el e irlandez, mamă, ai uitat? N-ar fi trebuit, ţinând cont că te-ai regulat destul timp cu taică-su.

Madge zâmbi, căci era bine dispusă.

— Suntem furioasă astăzi, nu, scumpo? Cui îi pasă, de fapt? Dacă poliţiştii or să vină pe-aici, o să-i iau apărarea băiatului, doar ştii foarte bine. Numai că nu vreau să te implici prea tare, scumpo. Ştiu că nu sunt o mamă nemaipomenită, dar te iubesc în felul meu.

Cathy sorbi din ceai.

— Eşti o femeie tare ciudată, mamă. Ar trebui să te urăsc. Chiar o fac, uneori, dar nu durează prea mult niciodată. Întotdeauna mă faci să râd. Câteodată am senzaţia că eu sunt mama şi tu, copilul.

Madge se uită la fiica ei şi zâmbi. Era un zâmbet adevărat care. Îi înmuie trăsăturile înăsprite şi îi făcu obrajii să pară rotunzi şi rumeni – singura ei trăsătură irlandeză.

— N-ai avut parte de cea mai minunată copilărie, scumpo, înţeleg asta, dar asta sunt. Cum zicea mama: „N-o să mă schimb atâta timp cât o să am o gaură-n fund”. Vreau numai să ştii că viaţa e un lucru foarte complicat. Nu e totul limpede şi clar.

Acum, Cathy izbucni în râs, un sunet zgomotos

născut din nervi şi pur amuzament.

— Aici ai dreptate, mamă. Cum ar putea să fie, când trăiesc cu tine?

Râseră amândouă, dar, pentru prima oară, Madge se temu pentru fiica ei şi sentimentul acela era ciudat. Îşi dădu seama că niciodată nu trebuise să-i poarte de grijă propriului ei copil. Cathy Connor, care, peste puţin timp, avea să împlinească paisprezece ani, îşi purtase singură de grijă întotdeauna.

Era un gând care o trezea la realitate.

Eamonn Junior se uita la bărbatul din faţa lui cu teamă. Mirosul apăsător de camfor plutea în aer şi simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Bărbatul îşi curăţă gâtlejul şi, scoţând capul de sub prosop, scuipă într-un mic recipient de lângă el.

— Mă simt oribil! Asta-ţi face fumatul, băiete, să nu cumva să uiţi. De câteva luni, scot tot felul de mizerii.

Eamonn încuviinţă, făcând un efort teribil să nu dea afară ce mâncase la micul dejun. Apa fierbinte se vărsă peste marginile castronului când bărbatul îl împinse la o parte pierzându-şi răbdarea.

— Se zvoneşte că tu l-ai omorât pe James Carter. E adevărat?

Eamonn se uită la bărbatul din faţa lui şi se gândi bine la ceea ce avea să spună, după care încuviinţă încet.

— Da, domnule Dixon.

Bărbatul râse. Şi, ştergându-şi faţa cu o batistă de un alb strălucitor, zise:

— Ticălos mic! Eşti curajos foc, nu? Ei bine, oferta e încă valabilă. M-am mirat când am auzit că n-ai nici şaptesprezece ani încă dar o să trec cu vederea treaba asta, pentru că eşti bine dezvoltat. Îmi place să fiu atent la chipuri noi, la oameni noi. Banda se extinde şi trebuie să am mai mulţi oameni. Un lucru, însă…

Se aplecă ameninţător peste masă.

— Să nu cumva să vrei să pui mâna vreodată pe ceva ce-mi aparţine, ai înţeles? Dacă-ţi spun să fugi, fugi. Dacă-

ţi spun să verşi şi să te uşurezi pe masă „o faci, e limpede? Faci tot ce-ţi, spun. Dacă ai probleme cu disciplina, spune-mi de-acum. Nu pot să sufăr proştii.

Eamonn încuviinţă, încântat că se afla în lumea adevăraţilor răufăcători şi că era unul din membrii bandei lui Dixon. Un om cunoscut.

— Un ultim lucru, băiete. Poliţia o să-ţi dea bătăi de cap în următoarele câteva zile. Blufează. Celebrul zid de tăcere e de partea ta acum fiindcă te afli sub protecţia mea. Să nu mă faci să regret. Fii politicos cu poliţiştii, amabil. Spune-le toate aiurelile care-ţi trec prin minte. Dar neagă tot ce spun ei.

Dixon îşi aprinse o ţigară şi tuşi până când se făcu roşu la faţă.

— O să-ncepi cu datoriile. Înţelegi logica din spatele cumpărării datoriilor?

Eamonn scutură din cap.

— Nu, domnule Dixon.

Omul zâmbi şi fumul se ridică pe lângă dinţii îngălbeniţi, spre peruca nepotrivită

— „Domnule Dixon”, eh? îmi place respectul. Respectul se câştigă, băiete, să nu uiţi asta niciodată. Îl câştigi cu ăsta, zise el şi încleşta pumnul agitându-l în aer. Niciun individ întreg la minte nu-i ia în râs pe cei mai puternici decât el, atât fizic cât şi psihic, Fereşte-te de unii din ticăloşii mărunţi, pentru că, uneori, sunt nebuni, zise el arătând spre cap înainte de a continua cu o voce melodioasă, de parcă ar fi discutat despre vreme sau despre vreun eveniment monden. Deci, cum spuneam, despre datorii. Să zicem că datorezi cuiva cinci mii şi, indiferent de câte ori îţi spune persoana respectivă să-i înapoiezi banii, tu îi zici să se ducă dracului. El se satură şi vine la mine. Eu cumpăr datoria pentru, să zicem, două mii. Tipul e bucuros, pentru că două mii în buzunar tot e mai bine decât nimic. Am pus două mii pentru tine. Deja, m-ai făcut să pierd ceva. Pe urmă, îţi cer şapte mii

— Cele cinci pe care i le datorai tipului şi cele două

pe care am fost atât de drăguţ şi le-am dat pentru tine. Aşa că trimit pe cineva să-ţi spună că, dacă primesc cele şapte mii în paisprezece zile, e perfect. Dacă nu, îţi cer o dobândă de o sută pe săptămână, înţelegi? Aşadar e în avantajul tău să-mi plăteşti, pentru că, după două săptămâni – şi aici apari tu, băiete – încep să mă enervez. Trimit un prieten la tine ca să negocieze. S-ar putea să ţi se ceară să rupi o mână sau un picior. În cazuri extreme, s-ar putea să vreau să-l împuşti pe nenorocit. Zic extreme, dar a început să fie ceva obişnuit. Nu-mi place s-o fac, dar trebuie să dau un exemplu, nu? în definitiv, tipii m-au costat bani şi asta mă supără teribil. Banii sunt Dumnezeu. Nu uita asta, băiete. De asemenea, sunt şi originea tuturor relelor, slavă Domnului, altfel am fi săraci lipiţi! zise el râzând, ceea ce îl făcu să tuşească din nou. Eh, ce zici, crezi că ai înţeles cum stă treaba?

Eamonn încuviinţă.

— Da, domnule Dixon.

Omul zâmbi.

— Bine, ştim cu toţii că ştii să foloseşti o armă, aşa că, măcar, în privinţa asta, nu trebuie să-mi fac griji. Te pun în echipă cu Marcus Devlin. E un nebun de irlandez care o să-ţi arate toate şmecheriile. Începi lucrul peste paisprezece zile. Să le dăm o şansă poliţiştilor să rezolve problema. Mai corect de-atât nu se poate, nu?

Eamonn încuviinţă iarăşi, copleşit de siguranţa şi bunăvoinţa lui Danny Dixon, proxenet, proprietar de bordel şi colector de datorii, pentru a numi doar câteva din afacerile lui profitabile.

Scoţând portofelul, Dixon luă. Trei bancnote de câte douăzeci de lire şi le puse în faţa băiatului, zicând:

— Banii ăştia înseamnă că eşti proprietatea mea, băiete. Gândeşte-te la asta înainte să-i iei. Eşti al meu din toate punctele de vedere.

Luând banii cu mâini tremurătoare, Eamonn se uită în ochii lui.

— Vă mulţumesc, domnule Dixon.

Acesta zâmbi.

— Respect şi bune maniere, o combinaţie bună, zise el şi apoi arătă spre bani. Asta se numeşte avans şi înseamnă că lucrezi numai şi numai pentru mine, ai înţeles? Du-te şi distrează-te, regulează-te, fă ce vrei. Dar ai grijă să fii disponibil când am nevoie de tine.

— Cum o să ştiu că aveţi nevoie de mine, domnule Dixon?

Omul râse din nou.

— O să ştii. Acum pleacă şi aşteaptă să te chem. După ce ţi-am dat şaizeci de lire, asta o să se-ntâmple destul de curând.

Eamonn se ridică şi îi întinse mâna.

— A fost o adevărată plăcere să facem afaceri împreună, domnule.

Danny Dixon scutură din cap.

— Încă n-am făcut nicio afacere, băiete. Tot ce-am făcut a fost să-ţi dau o parte din banii mei câştigaţi cu greu, zise el împungându-l cu degetul în piept. Tu eşti cel care o să facă afacerile, băiete. Afacerile mele. Acum, hai, du-te, şi ţinem legătura.

Eamonn ieşi din încăpere ameţit şi mândru. În sfârşit, era cineva.

Zâmbind fericit, ieşi din căsuţa din Bethnal Green, conştient de sentimentul care pusese stăpânire pe el. Graţie lui James Carter, acum făcea parte dintre cei importanţi şi avea de gând să rămână acolo cât putea de mult.

Carter fusese rampa lui de lansare spre viaţa bună. Acum nu avea niciun fel de remuşcări. După părerea lui, nu se putea întâmpla într-un moment mai bun.

Madge era la lucru şi Cathy se bucura de o odihnă binemeritată când, deodată, auzi nişte bătăi puternice în uşă. Zgomotul era asurzitor în liniştea aceea şi Cathy sări speriată.

— Deschide, Cathy! Dă-mi drumul, scumpo!

Ea răsuflă uşurată când îi auzi vocea lui Eamonn. Se

duse repede şi îi deschise, zâmbind larg.

— Am crezut că e poliţia când am auzit bătăile alea în uşă!

Luând-o în braţe, împinse uşa cu piciorul şi o strânse la piept, inhalându-i parfumul de apă de trandafiri şi de *Max Factor*. O duse apoi în camera din faţă şi o aşeză pe canapea, despărţindu-i buzele cu limba şi explorându-i gura în acelaşi timp. Cathy simţi mirosul de whisky şi bere când răspunse sărutărilor lui. Trăgându-se puţin în spate, protestă:

— Eşti beat, Eamonn!

Depărtându-i picioarele cu genunchiul, el se aşeză între ele şi o strânse în braţe din nou, sărutând-o cu pasiune. Sugându-i buzele şi faţa, acoperind-o cu gura şi cu mâinile…

— Ah, Cathy, scumpo… Cathy.

Cuvintele lui erau scăzute, venind din adâncul sufletului. Erau o rugăminte şi o poruncă în acelaşi timp.

Trăgându-i sutienul în sus, începu să-i frământe sânii febril, în timp ce ea încerca să se dea la o parte de sub el.

— Eamonn, pentru Dumnezeu! Mă doare.

Stânjenită să i se ofere sub lumina aceea puternică, ea încercă iarăşi să se depărteze de el.

— Ah, nu, Cathy, nu în seara asta, zise el cu o voce îngreunată de băutură şi de energie sexuală. În seara asta n-o să mă respingi, zise el şi, vârând o mână între picioarele ei, îi sfâşie chiloţii şi o penetră cu degetul, nefiind deloc afectat de faptul că era complet uscată şi îşi încorda muşchii. Relaxează-te, Cathy, bucură-te. Relaxează-te, scumpo.

Dându-se puţin în spate, îngenunche între picioarele ei şi-şi lăsă capul în jos, căutându-i clitorisul cu limba şi udându-l. Când ea încercă să-l dea la o parte apucându-l de păr, el îi ţinu braţele pe lângă trup, ţinând-o cu o forţă născută din hotărâre. În timp ce el o sugea, ea simţea cum ochii i se umplu de lacrimi. Arcuindu-şi şoldurile, încercă încă o dată să-l înlăture.

— Încetează, Eamonn, mă sperii. Mă doare.

Ridicându-şi capul, el îi zâmbi.

— Îţi place la fel de mult ca mie. Te iubesc, Cathy, ştii asta. Acum relaxează-te şi lasă-te în voia sentimentelor.

Desfăcându-şi pantalonii, şi-i trase în jos până la genunchi. Cathy îl privea ca şi cum nu îl mai văzuse niciodată. Acela era alt Eamonn. Unul înspăimântător.

— Te rog…

Şirul cuvintelor îi fu întrerupt când el o penetră cu brutalitate. Mişcându-se ritmic acum, nu o mai simţea zbătându-se sub el; durerea pe care o simţea ea era incredibilă. El intensifică ritmul şi, când începu să geamă zgomotos, Cathy îl zgârie pe faţă cât putu de tare.

Ţintuind-o din nou, el îi privi chipul alb ca varul în timp ce împingea cât putea de tare, concentrându-se asupra ochilor ei care îl implorau să se oprească. Îl rugau să-i dea drumul. Când el ajunse la orgasm, ea îi simţi trupul devenind rigid şi încheieturile mâinilor o dureau îngrozitor, căci el le strângea din ce în ce mai tare. Acum se mişca în ea mai încet. Ea simţi lichidul cald şi vâscos lunecându-i între picioare şi, când el se prăbuşi deasupra ei vlăguit, scoase un suspin şi îl împinse.

Începu să plângă, aproape isterică din cauza durerii şi spaimei. Senzaţia arzătoare dintre picioare era aproape insuportabilă şi încheieturile mâinilor îi erau amorţite.

Îngenunchind, Eamonn se uită la ea câteva secunde ca şi cum nu îi venea să creadă ce făcuse. Cathy stătea ghemuită pe canapea. Văzu cât de mică şi de fragilă era. Sângele care îi păta pulpele contrasta puternic cu pielea ei albă. Punându-i mâna pe umăr, zise încet:

— Cathy… îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău.

Uitându-se la el peste umăr, ea spuse şuierător:

— Pleacă, Eamonn. Nu vreau să te mai văd.

El dădu să-i mângâie faţa, dar ea se feri, acoperindu-şi capul cu braţele. Atunci îşi dădu seama el de enormitatea a ceea ce făcuse. Groaza întipărită în fiecare fibră a trupului ei îl trezi la realitate imediat. Luând-o în

braţe ca pe un copil, încercă să o mângâie, să o facă să se simtă mai bine, dar ea răbufni, zgâriindu-l, muşcându-l, lovindu-l cu picioarele şi cu pumnii.

— Ticălosule! Ticălos nenorocit şi mizerabil ce eşti! Pleacă, să nu te mai văd, strigă ea desprinzându-se din braţele lui şi fugind spre dormitor.

Când el o apucă de braţ, ea ţipă.

Bătăile din perete îi făcură pe amândoi să se liniştească brusa

— Mai încet. Încerc să dorm dracului!

Trăgând-o la piept, Eamonn o ţinu strâns şi îi murmură vorbe drăgăstoase în păr, mângâindu-i faţa şi încercând să o calmeze. Încercând să clarifice atât pentru ea, cât şi pentru el ceea ce se întâmplase.

În timp ce ea plângea, el îşi dădu seama că îi luase ceva ce era numai al ei. Realiză acest lucru imediat, chiar şi aşa ameţit de băutură cum era. Şi ea nu avea să-l ierte niciodată pentru asta.

În cele din urmă, o luă în braţe şi o duse în dormitor, unde o puse în pat uşor.

— Cathy, scumpa mea, nu mai plânge, te rog. Îmi pare rău, iubito, bine? îmi pare nespus de rău. Nu ştiu ce s-a întâmplat am avut o zi atât de minunată.

Vorbea aiurea şi ştia acest lucru.

— Am obţinut o slujbă astăzi, Cathy, uite.

Scoţând banii care îi mai rămăseseră din cei pe care i-i dăduse Dixon, îi puse pe pat.

— Păstrează-i tu. Uite, sunt peste cincizeci de lire. Păstrează-i tu, Cathy, cumpără-ţi ceva frumos…

Suspinând incontrolabil, ea aruncă banii de pe pat.

— Pleacă, Eamonn. Pleacă, te rog. Lasă-mă-n pace.

Ochii îi erau roşii şi umflaţi acum, faţa umflată, până şi părul îi era lipsit de viaţă parcă. Buzele, umflate şi iritate de sărutările lui, păreau deformate. Ea părea urâtă pentru prima oară şi el ştia că era singurul vinovat. El o făcuse pe micuţa lui Cathy să fie urâtă şi pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Vreau doar să fiu singură. Te rog, lasă-mă singură.

El îşi încheie cureaua pantalonilor şi se apucă să adune banii de pe jos. Ştergându-şi faţa cu mâna, observă urme de sânge pe dosul ei şi simţi un moment de iritare. Când se uită în oglindă, văzu patru dâre lungi şi roşii pe obraji şi înjură printre dinţi.

— Pentru Dumnezeu, Cathy, nu e ca şi cum am fi nişte necunoscuţi? Am zis că-mi pare rău. Ce mai vrei?

Ştia că nu era decât bravadă, că încerca să-şi justifice gestul şi pentru el, nu numai pentru ea, şi, totuşi, se auzi continuând:

— O să fie mai bine data viitoare, scumpo, o să ştii la ce să te aştepţi. Totdeauna e greu prima oară, dar o să te obişnuieşti…

Glasul i se frânse.

— Te rog, Cathy. Te rog…

Nu mai putea să se prefacă. Făcuse ceva de neiertat, o rănise pe Cathy. Dar ea trebuia să-l ierte, trebuia, altfel triumful lui nu valora nimic. Fără ea, era din nou băiatul bătut şi neglijat.

— Nu ştiu ce să fac, Cathy. Te rog, scumpa mea, spune-mi ce să fac, zise el şi, îngenunchind lângă patul ei, începu să plângă.

Îşi afundă faţa în cuvertură şi lacrimile îi şiroiau udând-o.

În cele din urmă, după o veşnicie parcă, ea îi puse mâna pe cap. Uitându-se la faţa ei albă, fu uluit când o auzi spunând:

— Nu plânge, Eamonn. Du-te acasă.

Îl atinsese. Mai avea puţin şi o cucerea din nou, amândoi ştiau acest lucru. Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi se întinse lângă ea, ţinând-o strâns şi plângând împreună cu ea. Când, la un moment dat, ea îl cuprinse cu braţele, agăţându-se de el, Eamonn cunoscu un moment de nemaipomenită uşurare.

Statură îmbrăţişaţi astfel, iar lacrimile li se uscară încetul cu încetul, singurul zgomot care se mai auzea fiind

cel al bătăilor inimilor şi al răsuflărilor lor. În cameră se făcu din ce în ce mai întuneric, dar ei erau tot îmbrăţişaţi. Traversaseră o punte în seara aceea şi între ei, se crease o legătură şi mai puternică. Doi copii îndureraţi, perfect conştienţi că, în realitate, nu se aveau decât unul pe altul.

Cathy avea să-i ierte orice, acum Eamonn era sigur de acest lucru. Ţinând-o în braţe, simţi bucuria unui bărbat care poseda o altă persoană în întregime. Aşa cum Dixon îl poseda pe el, el o poseda pe Cathy. Din toate punctele de vedere.

— Eşti sigură că ţi-e bine, scumpa mea? o întrebă Madge cu o voce îngroşată de prea multe ţigări şi prea multă băutură, când intră în dormitorul lui Cathy mai târziu în seara aceea.

Cathy dădu din cap afirmativ, închizând ochii din cauza luminii şi a radioului care se auzea tare din camera din faţă. Auzind şi glasuri de bărbaţi, oftă.

— Mamă, du-te înapoi la partenerul tău. Mi-e bine. Zău.

Madge se uită la faţa albă ca varul a fiicei sale şi o întrebă cu blândeţe:

— Ai cumva ciclu, scumpa mea?

Cathy scutură din cap.

— Mă doare burta, mamă, atâta tot. Mi-e bine.

Madge o privi timp de câteva secunde făcând ochii mici.

— Sper că n-ai făcut nimic cu Eamonn, nu? Ridicându-se în capul oaselor în pat, Cathy strigă:

— Nu, n-am făcut nimic! Şi, chiar dacă aş fi făcut, cine eşti tu să mă critici, oricum? Hai să fim sincere, mamă. E de mirare că nu ies cu tine la treabă. Oricum, multă lume asta îşi închipuie.

Furia îi trecu la fel de repede cum o cuprinsese şi, întinzându-se din nou, zise obosită:

— Te rog, lasă-mă-n pace, mamă. Mă simt atât de groaznic. Probabil că am răcit sau ceva de genul ăsta.

Madge se ridică, dar spuse:

— Numai să nu fie ceva cu ochi.

— Of, mai lasă-mă, mamă. Mă enervezi atât de tare uneori.

Cathy spuse aceste cuvinte cu atâta înflăcărare, încât Madge rămase şocată timp de câteva secunde.

— Mie să nu-mi vorbeşti aşa, domnişoară! Orice ai crede despre mine, sunt, totuşi, mama ta…

— Păcat că nu te gândeşti la asta şi atunci când te duci cu unul şi cu altul şi când aduci acasă jumătate din muncitorii de la docuri.

Palma care îi lovi obrazul lui Cathy deodată le şocă pe amândouă. Când fata începu să plângă, păru că nu avea de gând să se mai oprească. Lacrimile îi scăldau faţa, prelingându-se pe cearşaf şi udându-l. Uitându-se la fiica ei din nou, Madge se trezi cuprinsă de nişte emoţii neobişnuite. Incapabilă să o înţeleagă pe Cathy copil fiind, femeia în care se transforma îi era ca o soră, o prietenă, şi o durea sufletul că se certau.

— Iartă-mă, scumpo. Îmi vine să-mi tai mâna, spuse ea, şi îşi strânse fiica în braţe.

Se ţineau una de alta şi plângeau. Madge, purtându-se ca o mamă pentru prima oară, îi mângâie spatele îngust, şoptindu-i vorbe de alinare în păr.

— Îmi pare rău, Cathy. Îmi pare nespus de rău, scumpo.

Plăcându-i senzaţia pe care i-o dădeau braţele mamei ei în jurul trupului, îi strânse şi mai tare mijlocul.

— Te iubesc, mamă. Îmi pare rău că am fost arţăgoasă.

Madge zâmbi printre lacrimi. Arţăgoasă era cuvântul pe care Cathy îl folosea încă de când era foarte mică.

— Nu eşti, scumpo. Ai avut dreptate. Sunt o nesuferită. Aşa m-a lăsat Dumnezeu, dar te iubesc, Cathy. În felul meu, te iubesc foarte mult.

În clipa aceea, uşa se deschise brusc şi Ron îşi făcu apariţia în cameră.

— Ce se petrece aici, eh? O afurisită de întâlnire

între mamă şi fiică? Mişcă-te înapoi în camera din faţă că mă plictisesc.

— Taci din gură, Ron. Nu vezi că fata nu se simte bine?

— Ce-a păţit? întrebă el şi, apropiindu-şi faţa de a lui Cathy, urlă: Ce-ai păţit, prostuţo?

Ea închise ochii şi oftă.

— Ia-l de-aici, mamă.

Ron, beat şi furios, strigă:

— „Ia-l de-aici”? Despre mine vorbeşti, domnişoară? Pentru că, dacă-i aşa, va trebui să-ţi aduc aminte că datorită mie ai un acoperiş deasupra capului zilele astea şi n-ar strica să nu uiţi treaba asta.

Ducându-se lângă pat, o împunse în piept şi strigă:

— Eu am luat-o pe maică-ta de pe străzi şi am făcut din ea o profesionistă. Nimeni nu-mi vorbeşte mie aşa, cu atât mai puţin o puştoaică mucoasă care ar trebui

— Să-şi ţină fleanca şi să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala!

Ridicându-se, Madge îşi săltă pieptul cu braţul.

— Ai terminat? îl întrebă ea calmă, semn sigur că era gata să explodeze dintr-o clipă în alta.

Pe de altă parte, Ron, care nu îi cunoştea ticurile încă, zise la fel de furios:

— Nu, n-am terminat. Când o să termin, tu o să afli prima, da? Acum mişcă-ţi fundu’ în camera ailaltă şi pune-mi să beau ceva.

Cathy se uită cu ochii mari la mama ei care nu ştia dacă să-l omoare sau să-l sărute.

Văzu cu groază că sărutul învinse.

Luându-l pe Ron de braţ, îl trase afară din cameră, zicându-i cu o voce veselă:

— Hai să mergem să dăm ceva pe gât şi o să râdem de toată povestea asta, eh?

Îndreptându-se, Ron zâmbi încântat şi se lăsă luat din camera lui Cathy. Peste umăr, Madge îi făcu cu ochiul fiicei ei, după care îşi dădu ochii peste cap.

Întinzându-se din nou în pat, Cathy se înconjură cu braţele şi oftă. Dacă aşa avea să fie viaţa ei mereu, poate că nu merita efortul.

Ron începu să o bată la cap pe Madge în camera de alături.

— Te porţi cu ea de parcă ar fi o păpuşă de porţelan. Ar trebui să iasă la treabă, să câştige ceva bani. Cu părul şi cu ochii ei ar aduce o avere. O afurisită de avere.

Avea o voce scăzută acum când se gândea la sumele imense de bani pe care ar fi putut să i le aducă fetiţa aceea cu ochi albaştri, imenşi, şi cu părul acela bogat şi blond. Nu s-ar fi supărat dacă ar fi avut-o chiar el primul; numai dacă nu cumva o avusese ticălosul acela de Docherty. Gândul îl înfuria teribil.

După ce îi umplu paharul cu whisky, Madge închise ochii strâns. Ron se uitase de câteva ori cu jind la fiica ei şi ea îl ignorase. Acum, însă, când el spusese acele lucruri, Madge nu era deloc încântată.

— Nu mai vorbi aşa, Ron, spuse ea din nou cu răceală în glas.

Era o anumită răceală, o anumită duritate, care i se strecura în voce, şi oricine o cunoştea mai bine renunţa la subiectul care o deranjase. Dacă mai şi bea ceva, Madge era ca o nebună. La fel ca majoritatea prostituatelor, nu uita când i se făcea rău şi, când răbufnea, din când în când, făcea un scandal monstru.

— Termină, Ron, îl avertiză ea acum. Fata era tulburată. La urma urmei, e fata mea.

El pufni batjocoritor pe nas.

— Păcat că nu te gândeşti la asta când se plimbă ca o târfă în miniatură. Fardată, cu hainele alea lipite de ţâţe… Sigur e fata ta.

Madge se uită la el, văzându-i părul rar, buzele umede, unghiile murdare. Fără să stea pe gânduri, îi aruncă whisky-ul în faţă.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre copilul meu? N-oi fi eu mama ideală, ştiu, dar e fata

mea. Sânge din sângele meu. Nimeni nu vorbeşte aşa despre copilul meu. Nimeni, auzi?

Îşi apropie faţa de a lui foarte mult şi strigă:

— Nenorocit împuţit ce eşti! Uită-te la tine, eşti un rahat. Tu şi amicii tăi, vă e frică şi de umbrele voastre. Eşti un laş, amice, un laş nenorocit. Acum o vrei pe fata mea, nu? O vrei pe fetiţa mea. Nu-ţi ajunge că mă foloseşti pe mine. Vrei să curvăsărim amândouă pentru tine, nu? Ei bine, fii atent aici, chiar dacă aş vrea să lucreze şi ea, nu te-aş lăsa s-o atingi nici cu un deget măcar. Fata mea valorează cât cincizeci… nu, cât o sută ca tine, amice. O să ajungă cineva.

Râzând dispreţuitor, îi spuse apoi:

— Cine dracu' te crezi, cu clubul tău nenorocit şi cu scula ta de doi centimetri? Ce să facă o femeie cu tine? Chiar şi o curvă bătrână ca mine? Cel puţin Eamonn mă făcea să simt ceva, amice, mă făcea să mă înfierbânt toată.

La un moment dat, în mintea ei înceţoşată de alcool, Madge îşi dădu seama că mergea prea departe. Dar alcoolul părea să fi declanşat ceva în ea. Toată furia şi frustrarea răbufniră şi îşi vărsă asupra lui Ron toată ura faţă de sine, faţă de viaţa ei şi faţă de toate lucrurile oribile pe care fusese nevoită să le îndure.

— Un pas înainte, clubul tău? strigă ea cu o voce piţigăiată acum. La docuri am avut clienţi mai buni, amice. Cât despre tine – am fost regulată de tipi mult mai mari. Tu cu nenorocita ta de sculă şi cu gemetele, mormăielile tale… şi cum transpiri… Mi se face greaţă când mă gândesc la tine. Eh, acuma ştii.

Ron se uită la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată până atunci. Nicio târfă nu îi vorbise aşa vreodată. Cu atât mai puţin una din târfele lui. Era îngrozitor de furios şi rămaseră amândoi şocaţi când o plesni cu dosul mâinii. Atunci începu adevăratul scandal.

Fiindcă era mult mai solidă, Madge era o adversară serioasă. Apucându-l de păr, îl trase de pe canapea. Toată viaţa se bătuse cu bărbaţii, era o parte din meseria ei, aşa

supravieţuise. De data aceasta, însă, era ceva personal. Era vorba de răzbunare. Toată viaţa bărbaţii abuzaseră de ea; acum, individul acela voia să abuzeze de fata ei. Simţi un val de furie oarbă şi gelozie crescând în ea. Se simţi copleşită de ura faţă de el şi faţă de toţi bărbaţii. Îşi înfipse unghiile în gâtul lui şi îl scuipă în ochi.

Ron îşi dădu seama că femeia nu se mai controla. Ochii ei umezi, mânjiţi de rimel şi fard de pleoape albastru, erau ochii unei nebune. Madge îşi pierduse minţile. După atâţia ani în care se abuzase de ea, răbufnise, în sfârşit.

El îi întruchipa pe toţi bărbaţii care o posedaseră cu brutalitate, le întruchipa pe toate femeile cinstite care râseseră de ea, îi întruchipa pe toţi jucătorii, buni, răi sau indiferenţi, care îi dăduseră bani dispreţuitori.

Adunându-şi puterile, o împinse, făcând-o să-şi piardă echilibrul. Se izbi de perete cu o bufnitură. Când el se ridică, ea îl privi cu teamă, tremurând din tot corpul acum.

— Îţi rup gâtul, femeie, zise el ducându-se spre ea fără să o vadă pe Cathy care urmărea totul din uşă.

Fata se repezi şi îl trase de păr disperată.

— Las-o-n pace pe mama! Las-o-n pace. Du-te acasă, Ron, pentru Dumnezeu!

El o dădu la o parte fără să stea pe gânduri.

— Du-te acasă, omule. Mama e beată şi tu eşti la fel. Vino mâine dimineaţă, strigă Cathy cu o voce piţigăiată, îngrozită.

— Vecinii de alături bătură iarăşi în perete. Obişnuiţi cu zgomotele şi cu ţipetele, nu luară situaţia în serios atât de mult, încât să facă neapărat ceva. La fel ca nevestele maltratate, prostituatele trebuiau ignorate sau, în cel mai bun caz, tolerate. Celor ca ele nu li se dădea atenţie niciodată.

Ron începu să o bată pe Madge cu calm şi metodic. Şocul fusese înlocuit de furie deja. Madge se ghemui pe jos şi îşi acoperi capul cu braţele, impunându-şi să se relaxeze, aşa cum învăţau să facă toţi cei obişnuiţi cu violenţa. Loviturile sunt absorbite uşor de un trup relaxat; numai

încordarea muşchilor provoacă durere.

Madge era obişnuită cu durerea, trăia cu ea în fiecare zi, îşi risca viaţa tot timpul la lucru. O bătaie nu era ceva atât de groaznic pentru ea.

Pentru Cathy, însă, era. Luând cuţitul de pâine de pe masă, se duse lângă Ron, implorându-l să nu mai dea în mama ei. Vedea trupul lui Madge încasând loviturile şi, cum era aproape vlăguit, Ron îşi trase piciorul în spate pentru a-i da o ultimă lovitură.

În clipa aceea, Cathy îi înfipse cuţitul în ceafă. Fu un gest reflex. Nu voia decât să-l împiedice să-i mai facă rău mamei ei. Fata văzu îngrozită cum pielea îi plesnea centimetru cu centimetru. Era ca o imagine filmată cu încetinitorul. Se uită absentă la cuţitul pe care îl ţinea în mână, realizând pentru prima oară ce făcuse. Stupefiat, Ron se uită la fată şi îi văzu ochii mari şi îngroziţi şi mâna tremurătoare înainte să se prăbuşească în genunchi, ducându-şi mâna la ceafă.

După câtva timp, sângele începu să ţâşnească din rană. Din carotidă, ţâşnea vreo şaizeci de centimetri în aer. Mâinile lui fură acoperite în câteva secunde. Cu fiecare bătaie a inimii şi mai mult sânge ieşea din trupul lui. Abia când fu stropită de lichidul cald, Cathy începu să ţipe. Sunetul părea să vină de la altcineva şi volumul era copleşitor în încăperea aceea mică.

Madge îşi privi iubitul murind şi, în cele din urmă, după o veşnicie parcă, începu să ţipe şi ea.

Dl Richard Gates îi împinse cu brutalitate pe cei adunaţi în hol, strigând:

— Gata, gata, aţi văzut tot? Acum duceţi-vă în casele voastre şi păstraţi liniştea. O să vă luăm declaraţiile mai târziu tuturor.

Tocmai îi îndepărta când DC Fuller intră în apartamentul familiei Connor. Doi poliţişti stăteau lângă uşă pentru a-i ţine pe curioşi la distanţă, în timp ce Gates, trecându-şi mâna peste părul rar, intră în hol.

Priveliştea pe care o văzu era incredibilă.

— Fir-aş al naibii! Ce s-a întâmplat aici? întrebă el instantaneu.

Pereţii erau roşii, iar fata din faţa lui părea îmbibată de sânge. Petele de un roşu-închis de pe cămaşa ei de noapte păreau oarecum obscene. Avea un cuţit în mână. Scoţând o batistă din buzunar, el se duse şi i-l luă uşor.

Doi ochi albaştri înspăimântaţi îl priviră implorator. În clipa aceea, poliţistul ar fi vrut să o ia în braţe şi să o liniştească. În schimb, puse cuţitul pe masă şi se uită încă o dată în jur.

— Bine, Madge. Ia spune ce s-a întâmplat aici?

— Te rog, mamă, spuse fata cu un glas subţire, dar toţi auziră nota rugătoare.

Gates oftă adânc. O cunoştea pe Madge de ani de zile. Acum, la douăzeci şi nouă de ani, era cel mai tânăr detectiv din East End şi mulţi ani avusese de-a face cu oameni de genul lui Madge. Aveau un fel de prietenie ostilă, care, uneori, era reciproc avantajoasă. Prostituatele erau nişte informatoare înnăscute şi întotdeauna gata să-şi apere propria piele. Gates îi zâmbi mohorât.

— Asta ce e? întrebă el împungând cadavrul lui Ron cu piciorul. Sigur nu-i un cartofor. Un peşte? Ştiu că Ronnie era muncitor.

— Acum n-o să mai muncească, zise DE Fuller.

Rânjetul de pe chipul lui dădu tonul pentru seara aceea. Era vechea poveste. Mortul era un ratat. Aveau să termine totul repede şi să plece acasă. Totul era foarte limpede. Nimeni respectabil, nimeni pentru care să-şi facă cineva griji şi, cu excepţia sângelui, care era atât de mult peste tot, nu era o crimă diferită de majoritatea celorlalte din East End. Cuţitele erau la ordinea zilei, doar dacă nu cumva puteai să-ţi permiţi un pistol?

Cathy stătea neclintită ca o statuie şi toţi cei din încăpere vedeau cum îi tremurau picioarele.

— De ce nu stai jos, scumpo?

Vocea lui Gates era neaşteptat de blândă. Luând-o de braţ, o ajută să se aşeze pe canapea. După aceea se duse

în dormitor, de unde luă o haină de pe pat şi i-o puse pe umeri.

— E şocată. Şi nu mă mir deloc. Sărmanul copil.

Cathy suspina acum. Bunătatea neaşteptată pe care i-o arăta poliţistul acela rupsese zăgazul emoţiilor încă o dată.

— Ea l-a înjunghiat, spuse Madge arătând spre fiica ei cu o mână tremurătoare.

Gates o privi dezgustat.

— Ăsta e adevărul, domnule Gates. Ne certam, ea a ieşit din dormitor şi l-a omorât. Întotdeauna a avut un temperament nestăpânit copilul ăsta! A luat cuţitul şi l-a înjunghiat. Nu cred c-a făcut-o intenţionat, probabil c-a vrut să mă ajute.

— Urcă-le în maşină, Bernie. Medicul legist e aici. O să clarificăm povestea asta la secţie.

Când Fuller ieşi din cameră, Gates îi şopti:

— Eşti o adevărată căţea, Madge, ştiai asta? Astea ca tine; nu se schimbă niciodată. Să aduci nenorociţi din ăştia în casă când ai o fată adolescentă…

Glasul i se frânse plin de dispreţ.

Madge lăsă capul în jos ruşinată.

— Urcă-n maşină, târfă, şi gândeşte-te la ce-ai spus, zise el cu o voce scăzută, care părea obosită şi dezgustată.

Apoi o luă pe Cathy în braţe fără niciun pic de efort şi coborî scările cu ea, aşezând-o pe scaunul din faţă al maşinii sub privirile curioase ale vecinilor. Sângele care o acoperea din cap până în picioare se vedea foarte bine şi doamna Sullivan, care era o femeie cu suflet bun, îl trase lângă ea pe fiul ei cel mai mare şi îi spuse încet:

— Du-te acasă la irlandez. Spune-i ce s-a întâmplat şi zi-i de Cathy că are nevoie de el.

După aceea, îşi adună copiii în jurul ei şi urcară scara spre apartamentul lor.

La poliţie, lui Cathy i se dădu un ceai fierbinte şi fu înfăşurată într-o pătură. Părul îi era năclăit de sânge, iar degetele îi erau maronii. Gates intră în celula în care o

duseseră şi o spălă cu apă caldă dintr-un castron pe care îl adusese.

Ea îl privi tot timpul fără să spună nimic. I se părea înspăimântător cu faţa lui mare şi rotundă şi cu ochii lui albaştri şi pătrunzători. De obicei, el avea o expresie prietenoasă pe care cei care îl vedeau o găseau captivantă; acum, însă, datorită faptului că trebuia să-şi reţină furia, chiar părea formidabil şi înfricoşător. Cathy crezu în mod greşit că era furios pe ea, în ciuda atenţiei pe care i-o dădea el.

Un bărbat solid, cu păr blond foarte rar şi bicepşi imenşi, el era un necunoscut pentru ea. Ea îi simţi burta caldă prin pătură. Când el dădu să-i şteargă faţa, ea tresări involuntar.

Gates se uită la adolescenta aceea fragilă şi oftă adânc. Fata îi atinsese o coardă sensibilă pe undeva. O cunoştea pe Madge, cunoştea problemele cu care se confruntau prostituatele şi copiii acestora şi, deşi n-ar fi recunoscut în faţa nimănui, îi era milă de Cathy Connor. Madge avea să o lase baltă şi el ştia ce o aştepta pe fată. Având aproape paisprezece ani, avea să fie reţinută o perioadă nelimitată la Discreţia Majestăţii Sale, gând care îl umplu de indignare.

Femeile de teapa lui Madge nu se gândeau decât la ele însele. Spre deosebire de majoritatea prostituatelor, care se vindeau pentru a-şi întreţine copiii, lui Madge chiar îi plăcea ce făcea. Acum avea să-şi lase fiica să suporte consecinţele propriului ei stil de viaţă fără să stea nicio clipă pe gânduri.

— Cathy? spuse Gates cu o voce scăzută şi liniştită, trăsătura lui cea mai distinctivă. Haide, scumpo. Povesteşte-mi ce s-a întâmplat şi o să vedem dacă putem rezolva lucrurile într-un fel, da?

Luând-o pe după umeri, o trase lângă el şi ea îşi puse capul pe pieptul lui lat.

— Aşa, plângi, zise el văzându-i lacrimile mari care îi şiroiau pe obraji. Descarcă-te şi, pe urmă, o să stăm de

vorbă ca să vedem cum rezolvăm aiureala asta.

O ţinu astfel până când ea adormi şi, atunci, o aşeză cu grijă pe pat, punându-i o pernă sub cap şi învelind-o cu o pătură. Fuller, care se uita prin vizetă, era de-a dreptul stupefiat.

Madge parcă era nebună: cu părul răvăşit, cu fardurile întinse pe faţă. Obrajii îi erau umflaţi şi iritaţi de atâta plâns – din cauza situaţiei în care se afla, nu din cauza morţii lui Ron. Stând pe patul ei îngust din celulă, se uita fix la pereţii galbeni plini de graffiti, simţind cum o podidesc lacrimile din nou.

Ce avea să se facă?

Întrebarea aceea nu-i dăduse pace în ultimele câteva ore. I se dăduseră o ceaşcă de ceai şi câteva ţigări, dar, în afară de aceste lucruri, nu mai avusese contact cu nimeni. Agitată, se ridică în capul oaselor şi încercă să-şi aranjeze părul. Tot timpul se gândea. În adâncul sufletului, ştia că ar fi trebuit să-şi apere fiica, dar adevărul era că, toată viaţa, dorise să o ducă mai bine şi nu se putea opri acum.

Madge nu putea să facă puşcărie. Cele câteva ocazii când fusese închisă la Holloway în adolescenţă îi ajunseseră. Ştiind ce ar fi aşteptat-o, nu suporta gândul de a fi închisă din nou.

Şi chiar pentru mult timp. Toată viaţa.

Se convinse încă o dată în sinea ei că fiica ei era tânără, avea să iasă repede şi avea să se descurce destul de bine: în timp ce ea, care depăşise patruzeci de ani şi era obişnuită cu viaţa de afară, n-ar fi putut.

Oricum, Cathy fusese cea care ţinuse cuţitul.

Cathy îl înjunghiase pe Ron. Cathy era suficient de mare pentru a suporta consecinţele propriilor acţiuni, însă nu putu să ignore un licăr de ruşine din adâncul sufletului. Ridicându-se, începu să se plimbe încoace şi încolo prin celulă. Inima îi bătea cu putere şi respiraţia îi era sacadată. Frica pusese stăpânire pe ea şi o ştia foarte bine. Îi simţea gustul amar.

Gates se uită la superiorul său, DCI Bannister, cu o

expresie de resemnare pe chip. Bannister făcea parte din şcoala veche. Filosofia lui era: găseşte un suspect şi închide-l.

Lipsa aerului din încăpere îi făcea pe amândoi nervoşi, iar Bannister, privindu-şi subalternul, îşi înăbuşi antipatia.

Încă de când Gates apăruse în viaţa lui, nu se simţise comod. Individul părea mai degrabă un criminal decât un poliţist, cu părul său rar şi tuns foarte scurt, cu ceafa sa lată şi cu ochii săi albaştri şi reci. De asemenea, Gates avea o ciudată filosofie de viaţă, care devenise cunoscută datorită apropierii lui evidente de mulţi din delincvenţii cu care avea de-a face.

Născându-se în East End, străbătuse un drum ocolit până la respectabilitate. Tatăl său fusese proprietarul unei cârciumi unde îşi făceau veacul cei mai renumiţi criminali ai perioadei respective. Dl Richard Gates era o anomalie pentru toţi cei care îl cunoşteau şi el profita foarte mult de acest lucru. Vocea lui calmă îi speria şi pe oamenii săi şi pe criminali. Cu braţele sale musculoase şi cu burta sa proeminentă, părea blând într-o zi şi ameninţător în alta.

Acum, uitându-se în ochii şefului său, ştia ce efect avea asupra lui şi se bucura teribil. În adâncul sufletului său, nu avea niciun pic de respect pentru nimeni şi nimic. Acest lucru îl deosebea de alţi poliţişti şi se folosea de el foarte mult.

— Eu unul cred că mama a făcut-o. Fata n-a avut nicio legătură.

Bannister încuviinţă, după care spuse:

— Am înţeles că Madge Connor a spus că fiica ei e vinovată.

Gates ridică din umeri.

— Madge e o târfă şi târfele spun orice ca să-şi apere pielea. Sigur ştii asta, nu?

Bannister reţinu insulta având de gând să o folosească ulterior. Intenţiona ca, într-o bună zi, să se descotorosească de Gates pentru totdeauna.

— Deci, ce ai de gând să faci?

Gates zâmbi. Ştia că bătălia era câştigată; nu mai rămăsese decât războiul.

— O să stau puţin de vorbă cu Madge să văd dacă pot să-i bag minţile în cap. Să-i arăt greşelile pe care le face, mai precis.

Bannister încuviinţă.

— Bine. Deci, contez pe tine, nu?

Gates dădu din cap afirmativ şi ieşi, lăsându-şi şeful să se gândească la faptul că detectivul trebuia transferat cât mai curând la altă secţie.

Richard Gates îşi trecu o mână peste frunte şi oftă. Madge se uită la el cum îşi aprinse o ţigară şi trase din ea.

— Deci tu spui că fata, fiica ta, l-a înjunghiat pe Ron în timp ce voi doi vă certaţi?

Ea dădu din cap afirmativ, toată numai nevinovăţie şi rimei întins.

— N-a vrut, domnule Gates, dar are un temperament îngrozitor. El mă bătea, ea a venit în cameră şi, pur şi simplu, şi-a pierdut controlul. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, zise Madge închizând ochii şi prefăcându-se îngrozită.

Gates râse uşor.

— Ţi-ai greşit meseria, Madge. Ar fi trebuit să fii o afurisită de actriţă. Acum hai să terminăm cu aiurelile. Poţi să semnezi o declaraţie frumoasă în care să-mi spui cum l-ai omorât pe Ron, după care putem să ne ducem cu toţii acasă să dormim puţin, eh? Toţi în afară de tine, bineînţeles.

Vocea lui era scăzută şi ameninţătoare acum.

Madge îşi aprinse o ţigară şi oftă adânc.

— Îmi pare rău, domnule Gates, dar nu pot să te mint. Ştiu foarte bine ce s-a întâmplat. Eu am fost acolo, dumneata, nu.

Ocolind masa, Richard Gates se uită fix la chipul bătrânei prostituate din faţa lui.

— Mai ţii minte acum câţiva ani, Madge, când

marinarul ăla a fost înjunghiat la docuri?

Ea încuviinţă vag.

— Parcă-mi amintesc ceva. Dar ce legătură are asta cu mine?

Gates stinse ţigara şi zâmbi.

— Te-am interogat atunci împreună cu prietena aia a ta slăbănoagă, şi cu negrul ăla solid.

— Fugi de-aici, Gates. Dacă-ţi închipui că am avut vreo legătură, trebuie să fii nebun. Nu-l cunoşteam pe tip, niciunul din noi nu-l cunoştea. Nu poţi să-mi pui în cârcă aşa ceva. Nu-i drept!

Gates îşi trecu o mână peste părul rar şi zâmbi.

— Dacă e după mine, Madge, tot o să cazi, la un moment dat. Sunt cunoscut ca prieten al ticăloşilor. Sunt perfect conştient de poreclă şi mi-am câştigat-o pe merit. Bag la răcoare pe oricine vreau, înţelegi? Pentru că pot. Pot să le fac necazuri oamenilor; pot să-i fac chiar să şi dispară. Dacă aş spune cuiva că ai început să te droghezi, ţi-aş face viaţa un coşmar. Acum, o fată e închisă la nici trei metri de noi. E fiica ta şi eu vreau să aibă măcar o şansă-n viaţă. Scoate-o de-acolo, să fie departe de tine. Poate atunci o să aibă o şansă.

Madge îl privi uluită.

— De ce ţi-ar păsa de ea sau de altcineva? îţi cunosc reputaţia, amice – prietenul târfelor şi al ticăloşilor. Nu te dai în lături de la o lucrătură orală din când în când. Sperii târfele şi le aduci în stare să facă tot ce vrei tu. De ce, aşa, deodată, îţi faci griji pentru fata mea?

Se sprijini de masa de lemn. Zâmbind strâmb, clătină din cap.

— N-o fac. Nici pentru ea şi, cu siguranţă, nici pentru tine. Nu pot să mă las închisă, pur şi simplu, nu pot. Sunt prea bătrână pentru aşa ceva. O să iasă repede şi lucrurile or să revină la normal. Nu că n-aş vrea s-o fac, dar nu pot. Pur şi simplu, nu pot, zise ea şi glasul i se frânse, după care lăsă capul în jos ruşinată.

— Cunosc târfe care sunt gata să omoare pentru

copiii lor, tu nu, zise el şuierător. Eşti un gunoi pe pământul ăsta. Or s-o mănânce de vie acolo şi ştii asta foarte bine. N-ar nici paişpe ani. E prea mică pentru a primi pedeapsa care să dă pentru crimă, dar e destul de mare ca să fie închisă mulţi ani prin tot felul de instituţii. Asta vrei pentru copilul tău? Reţinută la Dispoziţia Majestăţii Sale? închisă undeva şi uitată acolo? Pentru că asta o să păţească. O să fie la cheremul tuturor. Cunosc treburile astea, Madge. N-o să-i fie deloc uşor. Ţie, însă, ţi-ar fi. Acolo ai fi o criminală şi asta ţi-ar garanta o anumită poziţie. O să scapi în cinci sau şapte ani. De ce îngreunezi situaţia pentru toată lumea, inclusiv pentru tine însăţi? Pentru că, dacă vreau să pici, o să pici, fata mea.

Ea scutură din cap din nou.

— Îmi pare rău, dar nu pot s-o fac.

Gates închise ochii şi încercă să se stăpânească.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus şi ia hotărârea care trebuie.

Ieşind din încăpere, îşi aprinse altă ţigară şi trase adânc din ea. Noaptea era pe sfârşite şi răbdarea lui la fel.

Deschizând vizeta celulei lui Cathy, se uită la ea cum stătea ghemuită într-o pătură şi se întrebă de ce naiba îi păsa ce se întâmpla cu ea.

— Vă caută un irlandez, domnule Gates – Docherty –, tipul ăla mare de la docuri. Zice c-a venit pentru fată.

Gates încuviinţă.

— Lasă-l să intre şi adu două ceaiuri.

Poliţistul zâmbi. Niciunul din superiori nu îl agrea pe Gates, dar subalternii săi îl plăceau şi îl respectau în felul lor.

Avea un simţ al fair playului care le plăcea şi, de asemenea, un talent neobişnuit de a ţine minte tot felul de amănunte despre ei: numele soţiilor, bolile mamelor şi copiilor şi reuşitele acestora din urmă. Richard Gates ştia totul despre toţi. Acest lucru îi speria pe superiorii săi mai mult decât orice altceva şi, adesea, îl punea în avantaj când trata cu ei.

Tocmai îşi termina raportul când uşa se deschise şi Eamonn Dochtery intră în birou însoţit de poliţistul care aducea două căni de ceai.

Cei doi se priviră cu prudenţă. În cele din urmă, zâmbind uşor, Gates sorbi din ceai şi spuse:

— A trecut mult timp, ticălos irlandez ce eşti. Ce mai faci?

Eamonn Senior râse, dar era un sunet care şi lui i se păru forţat.

— Mi-e bine cu soţioara mea. Dumneata?

Gates ridică din umeri.

— Bine, zise el cu o voce care nu mai era ameninţătoare, ci chiar prietenoasă.

Eamonn bău din ceai şi aşteptă să vorbească primul celălalt. I se părea ceva neobişnuit să fie mai scund decât altcineva şi acest lucru îi dădea o senzaţie de nepotrivire. Gates trase de timp aprinzându-şi o ţigară.

— Ai auzit, deci.

Eamonn încuviinţă.

— Doamna Sullivan a trimis la mine unul din copii – e o vecină de-a lor. Le cunoaşte de ani de zile. Cum suportă fata? în felul ei, o iubeşte pe Madge. Oricât de groaznică ar fi Madge, de cele mai multe ori, fata a fost o prioritate pentru ea. Şi eu o iubesc pe puştoaică. O iau cu mine acasă şi puţin îmi pasă ce zice nevastă-mea. Cathy e ca şi fata mea.

Gates îşi muşcă buzele înainte să spună:

— Păi, şi băiatul tău a fost cât pe ce să fie acuzat de crimă cu puţin timp în urmă, nu?

Eamonn se încruntă, dorindu-şi să nu fi băut atât de mult mai devreme în cursul serii. Încercă să înţeleagă ce voise să spună poliţistul. Văzându-i expresia mirată, Gates bătu cu degetele în birou.

— Ţi-a picat fisa, nu? Madge o lasă pe puştoaică să ia vina asupra ei.

— Glumeşti.

— Aş fi vrut eu. De fapt „e sigur că fata a făcut-o. Din

câte am înţeles că s-o scape pe maică-sa. Doar o cunoşti pe Madge, ai trăit cu ea destul. E o târfă din cap până-n picioare. E chiar bucuroasă s-o lase pe fată să intre în puşcărie şi ea să scape. Am încercat s-o ameninţ, i-am zis că tot o să pice, dar ea tot n-a cedat. Deci, ce-aş putea să folosesc contra ei?

Eamonn se apucă să-şi ruleze o ţigară încet, pentru a avea timp să se gândească. Lingând hârtia, spuse:

— O să rămână între noi, nu?

— Bineînţeles. Ce crezi c-o să fac – să dau un anunţ la ziar?

Eamonn îl ascultă cu inima grea. Gates era renumit printre borfaşi, nu ca un poliţist corupt, ci ca unul cu fair play şi o tendinţă de a se lăsa înduplecat de un argument logic. Era bine ştiut faptul că avea multă putere. Eamonn spera doar că avea să o scape pe fată de necazuri. Când se gândea la ea, cum ar fi putut să stea speriată şi singură într-o celulă la închisoare, i se făcea greaţă.

— Tot ce pot să spun, fără să creez probleme altcuiva e: aminteşte-i lui Madge cum a lucrat cu Susan P cu câtva timp în urmă. Asta ar trebui s-o sperie suficient de mult ca să facă orice.

Gates îşi înălţă sprâncenele surprins.

— Susan P? Nu e deloc de teapa lui Madge. Ce-ar putea să vrea Susan de la ea? Cred că va trebui să fac nişte investigaţii – ca să aflu ce mi-a scăpat.

Eamonn închise ochii şi oftă adânc.

— Te rog să mă crezi, n-ar fi bine să faci săpături prea adânci. Nu ştiu care-i treaba, dar, din câte mi-am dat seama, sunt implicaţi nişte oameni grei.

— Curiozitatea, curiozitatea, cum a spus pisica, zise Gates a cărui voce deveni iarăşi scăzută şi ameninţătoare.

— Ei bine, curiozitatea a omorât afurisita de pisică, ştii bine, Gates.

El zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi.

— O să ţin minte, nu-ţi fie teamă. Acum, domnule Docherty, bea-ţi ceaiul şi povesteşte-mi. Trebuie să ştiu

totul. Şi cred că eşti exact omul potrivit pentru asta.

— Înainte să spun ceva – dacă Madge tot n-o să cedeze, iau eu vina asupra mea. O să zic că am intrat şi l-am văzut acolo, o aiureală de genul ăsta. Oricum, tot o scot pe fată de-aici.

Richard Gates îl privi timp de câteva clipe, după care clătină din cap admirativ.

— Tocmai ai crescut în ochii mei, Docherty. Credeam c-o să te duci cât mai departe de Madge.

— Nici nu m-ar fi interesat dacă ar fi fost numai ea implicată. Am trăit pe spinarea ei ani de zile, toată lumea ştie asta, dar am ţinut la ea într-un mod ciudat. Bătrâna Madge poate să fie foarte simpatică. Totuşi nu mi-aş pune pielea în saramură pentru ea. Cu Cathy e altceva. N-aş vrea să-i văd viaţa distrusă. A suferit şi aşa destul. Dar e o luptătoare.

Zâmbi când spuse acest lucru şi Gates răspunse zâmbind la rândul său.

— O să găsim noi o rezolvare, sunt sigur.

Eamonn îşi aprinse din nou ţigara şi îl întrebă:

— De ce faci asta? Ce ai de câştigat?

Gates ridică din umeri.

— Tocmai asta e ciudat – n-am nimic de câştigat. Bănuiesc că doar mi-e milă de puştoaică. E prea tânără şi prea vulnerabilă ca să fie aruncată în mizerie şi exact asta o să păţească dacă noi nu facem nimic, te rog să mă crezi.

— Eamonn clătină din cap încet.

— Nu vreau să fiu implicat decât dacă e absolut necesar. Fă presiuni asupra lui Madge, o să trăncănească, sunt sigur.

— O să fac altceva, zise Gates. O s-o întreb pe Susan P. Ne cunoaştem de multă vreme, suntem prieteni vechi.

Eamonn nu se miră. Gates era un poliţist căruia chiar îi plăceau delincvenţii cu care avea de-a face. Existau şi excepţii. Timp de ani de zile, circulase o poveste despre Gates şi un suspect de viol. Se părea că acesta căzuse pe nişte scări şi apoi murise în spital.

Asemenea povestiri îi sporeau reputaţia, atât la serviciu, cât şi în afara acestuia. Judecătorii erau precauţi în privinţa lui şi, totuşi, îl respectau, fiindcă nu încercase niciodată să însceneze ceva unui om nevinovat. Toate cazurile lui erau reale, chiar dacă acuzaţiile erau fabricate uneori. Dacă nu putea să-i spânzure pentru o oaie, Gates îl spânzura pentru un miel. Până la urmă, tot punea mâna pe ei.

— Cathy pare un copil bun, zise el.

Eamonn Senior încuviinţă viguros.

— Este un diamant, cum spuneţi voi, englezii. Inteligenţă, isteaţă, prea bună pentru Madge, deşi fata ar fi în stare să meargă şi pe cărbuni încinşi pentru ea, domnule Gates, asta e clar.

— Da, văd şi eu. Şi am de gând să fac tot ce trebuie pentru ea. Hai să fim sinceri, zise el făcând o pauză pentru a-şi aprinde o ţigară, cineva trebuie s-o facă. Să zicem că e pentru a face o noapte plictisitoare să fie mai interesantă.

Amândoi ştiau că minţea, dar niciunul nu menţionă acest lucru.

Susan P îşi urmărea cea mai bună fată în exerciţiul funcţiunii. Zumzetul micii camere de luat vederi se auzea în încăpere şi, când onorabilul Dennis Crumb, membru laburist al Parlamentului şi un stâlp al comunităţii miniere din Ţara Galilor, începu să facă sex oral cu fata care stătea întinsă în faţa lui, Susan P izbucni în râs.

— Aşa, fetiţo, fă-i tot ce trebuie.

Geamul acela, prin care putea să se uite fără să fie văzută, era principala ei distracţie. O interesa să-i urmărească pe oameni când făceau sex plătit. Îi plăcea să vadă diversele moduri în care bărbaţii credeau că le excitau pe femei şi felurile în care reacţionau fetele în situaţiile respective.

Întotdeauna o uimea faptul că majoritatea bărbaţilor erau nişte amatori. Chiar credeau că o femeie pe care nu o mai văzuseră niciodată, pentru care plătiseră şi care nu avea absolut nimic în comun cu ei, era încântată de ceea

ce îi ofereau. Chiar îşi închipuiau că, răsucindu-i sfârcurile fetei ca pe nişte butoane ale unui aparat de radio şi făcând sex oral ca un aspirator *Hoover* cu peria udă îi produceau o cât de mică plăcere? O privi pe Naomi cum se zvârcolea şi gemea. Fata se pricepea extraordinar de bine să joace teatru! Chiar în clipa aceea, prostituata se Uită în ochii madamei şi îi făcu cu ochiul, după care începu să geamă din nou, de data aceasta, mai tare şi mai teatral. Onorabilul sugea şi mai tare, extrem de încântat de sine. Susan P zâmbi. Probabil că, de ani de zile, avea parte de acelaşi tratament şi din partea soţiei.

Auzi uşa deschizându-se, dar continuă să urmărească lacomă scena. După câteva minute, timp în care îl văzu pe bărbat ejaculând pe sânii fetei, stinse lumina de deasupra geamului şi spuse:

— Richard Gates, întotdeauna apari în cele mai interesante momente.

După aceea se întoarse şi se duse spre el cu braţele deschise, strângându-l atât cât îi permise burta lui.

— Niciun pic de grăsime, ca de obicei.

Gates zâmbi.

— Şi îţi aparţine în întregime, oricând ai vrea.

Susan îşi dădu din ochi părul castaniu şi spuse:

— Mulţumesc pentru ofertă, dar prefer să fiu spectatoare.

După ce turnă whisky pentru amândoi şi îşi aprinseră ţigările, se aşezară pe canapeaua din biroul ei.

— Deci, ce doreşti?

Richard o privi o clipă. Ochii ei erau de un verde ca acela al mării adânci şi avea o structură osoasă perfectă, înaltă şi subţire, era mama a doi copii mari, deşi nimeni n-ar fi crezut acest lucru. Trăia cu cafea, cocaină şi ţigări, avea un gust excelent în ceea ce privea vestimentaţia şi un simţ al umorului şi mai *grozav*. Ochii adânciţi dădeau impresia unei firi extrem de senzuale; mişcările ei erau reţinute şi aveau o graţie animalică.

Niciodată nu se culcase cu un bărbat pentru bani sau

prestigiu, pur şi simplu, avea talentul de a descoperi femeile care erau dispuse să facă acest lucru şi să o facă bine. Se bucura de cel mai mare succes în Londra şi avea grijă de fetele ei cu un zel protector care le garanta nu numai respectul, ci şi o trecere sigură a pragului de treizeci de ani – lucru de care puţine alte prostituate puteau să se bucure.

— Am nevoie de ajutor, Sue, şi cred că eşti singura persoană care mi-l poate acorda.

— Oare de ce am mai puţină încredere în tine când eşti mai drăguţ, Richard?

— Pentru că mă cunoşti atât de bine şi atunci când vreau ceva important, sunt mai drăguţ ca de obicei.

— Eşti într-o mulţime de feluri şi am auzit spunându-ţi-se în multe feluri, dar „drăguţ" nu face parte din ele.

El se prefăcu distrus şi amândoi izbucniră în râs.

— Oh, Doamne! spuse Susan P ridicându-se şi aprinzând din nou lumina de deasupra geamului. Uită-te la ăsta! Zău aşa, bărbaţii sunt nişte copii, de fapt. Răsfăţaţi, copilăroşi şi îngrozitor de proşti. Cei de faţă se exclud, bineînţeles.

— Bineînţeles. Ei bine, eu unul n-aş vota pentru el oricum, dar am auzit că majoritatea femeilor casnice îl plac.

Onorabilul parlamentar îi povestea acum unei Naomi plictisite despre extraordinara sa potenţă sexuală şi ea asculta dând impresia că e cât se poate de atentă.

— Fata e bună. Cum o cheamă?

Susan P zâmbi, arătându-şi dinţii albi.

— Te-ar mirosi de departe. Taică-su face optsprezece ani. Îl iubeşte la nebunie. N-ar face-o cu un poliţist nici din dragoste, nici pentru bani, scumpule. L-a refuzat chiar şi pe şeful poliţiei.

Gates scutură din cap prefăcându-se disperat.

— Voiam doar s-o regulez, nu să mă-nsor cu ea.

Susan zâmbi din nou.

— Mă tem că n-ai nicio şansă nici pentru una, nici

pentru alta. N-o să înghită, scuză-mi expresia.

Gates râse împreună cu ea.

— Stinge lumina, Suran. Mă tem că nu mi-au plăcut niciodată fundurile păroase. Şi acum să trecem la treabă. Vreau s-o închid pe Madge Connor şi am auzit că ai putea să-mi dai informaţia necesară pentru asta.

Expresia lui Susan P se schimbă vizibil şi pleoapele i se lăsară în jos, ceea ce o făcu să pară somnoroasă.

— Eu nu torn, Gates, ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine, spuse ea cu o voce plină de răceală.

El îşi bău whisky-ul.

— O s-o faci când o să-ţi spun motivul. Fiica ei a înjunghiat un tip azi-noapte şi Madge vrea s-o lase să facă puşcărie. Eu nu vreau să se-ntâmple asta. E o puştoaică şi ceea ce a făcut e destul de grav şi fără să fie nevoie să suporte consecinţele. Îmi trebuie ceva contra lui Madge ca să fiu sigur că face ce trebuie şi o salvează pe fată. Nimic din ce o să-mi spui n-o să fie folosit în alt fel, îţi dau cuvântul meu.

— De ce te interesează atât de mult fata? Ce dacă face puşcărie? De ce mi-ar păsa?

Gates clătină din cap.

— Închipuie-ţi că ar fi fiica ta, Susan. Ce ai face tu ca mamă? O să-ţi spun eu ce ai face – ai mişca munţii din loc ca s-o salvezi. Ei bine, fie că e corect, fie că e greşit, vreau ca Madge Connor să facă acelaşi lucru. O să joc murdar, dacă va fi nevoie. Aşa că, hai să trecem la treaba pentru care am venit. Vorbeşte-mi, femeie.

Susan coborî garda şi se aşeză din nou pe canapea.

— Mi-o amintesc pe puştoaică. Am văzut-o când am fost la ele acasă. Ca să fiu sinceră, am crezut c-o să ajungă la fel ca maică-sa. Ba chiar m-am gândit s-o iau la mine. Arată bine micuţa, cu ochii ăia mari şi cu părul ăla blond. Dacă nu te-aş cunoaşte, aş fi tentata să cred că de-asta te interesează atât de mult.

Gates păru supărat şi Susan vru să-l liniştească.

— Adică, dacă ar fi fost vorba de altcineva… Doamne,

omule, sunt o mulţime. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine.

Privi în paharul gol, gândindu-se cât de mult să spună. După câtva timp zise încet:

— Am folosit-o ia o treabă aranjată. Ştii, când iei o târfă şi foloseşti o alta pentru operaţiunea în sine… Madge, îmbrăcată şi dichisită, a livrat un pachet pentru mine. Ea era complice, deşi pe atunci nu ştia treaba asta. A dus pachetul acasă la un judecător. Era începutul unui şantaj. Madge a dus Câteva fotografii. Am folosit o prostituată mai tânără pentru a duce filmul la tribunal. Ştii cum e treaba. Nevastă-sa vrea să ştie ce caută o târfă bătrână să-i aducă nişte scrisori, iar el ia foc când îşi dă seama că, în acelaşi timp, un film în care el apare regulând o fetişcană soseşte la locul lui de muncă. Le-am folosit pe amândouă pentru eventualitatea că vreuna din ele ar fi fost urmărită de poliţie. Dacă una nu poate să-i închidă gura ticălosului, două vor putea. Doar cunoşti scenariul, Gates. Am folosit-o pe Madge o dată.

El ascultă cu atenţie, după care întrebă:

— Cine era judecătorul?

Susan P scutură din cap.

— Nici măcar ţie nu pot să-ţi spun asta. O fac dacă-mi dai cuvântul că o scoţi pe Molly a mea de la Holloway.

Gates îşi dădu ochii peste cap şi încuviinţă.

— Întotdeauna trebuie să ai ceva de câştigat, nu?

— Molly e bună în meseria ei, dar face urât la băutură, explică Susan. A fost închisă pentru tulburarea ordinii publice. Cazul ei o să fie discutat marţi.

— Treaba e ca şi aranjată, îi spuse Gates. Deci, cum îl cheamă pe nenorocit?

Susan, mai veselă acum, spuse în glumă:

— N-o să-ţi vină să crezi.

— Pune-mă la-ncercare.

— E chiar judecătorul Curţii de Apel. Are o slăbiciune pentru fetele în uniformă de şcoală – deloc original, dar asta e. Suficient pentru cei de la *News of the World*.

Suficient pentru o criză văzând fotografiile pe birouri.

Gates clătină din cap şi râse uşor.

— Ticălos bătrân!

Susan P zâmbi.

— Exact asta e şi părerea mea. Ce zici, mai bei un pahar?

— Nu, draga mea. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Cathy era consultată de către medicul poliţiei şi Richard Gates asista impasibil. Doctorul era agitat, ca întotdeauna când se afla în compania lui Gates, şi mâinile îi tremurară uşor când încheie nasturii cămăşii de noapte a lui Cathy. Înfăşurând-o din nou în pătura aspră, se întoarse spre poliţista care era de faţă şi spuse:

— E în stare de şoc.

Gates îl întrerupse repede.

— Deci nu poate să dea o declaraţie?

Doctorul Angus Miller se uită în ochii lui.

— Nu, dacă eşti de părere că e nerecomandabil… spuse medicul.

Gates zâmbi.

— Sunt. Mulţumesc, domnule doctor Miller, eşti o comoară.

Ironia din glasul lui fu evidentă şi doctorul îşi strânse lucrurile în geanta neagră, plecând grăbit.

— Ceva trebuie făcut cât de curând, domnule, zise poliţista.

Gates încuviinţă uşor.

— Bine, Doreen. Spal-o şi piaptăn-o, eu mă duc să mă ocup de maică-sa.

Madge era uimită şi supărată. Era zece şi un sfert dimineaţa şi nu i se dăduse nici ceai, nici cafea, nici ceva de mâncare de când stătuse de vorbă ultima oară cu ticălosul de Gates. Ştia că el ordonase acest lucru şi, acum, însetată, înfometată şi speriată, se întreba care avea să fie următorul lui pas. De un lucru era sigură: el nu avea să cedeze fără să lupte mai întâi şi ea nu mai era sigură că putea să-i ţină piept.

Gates o urmări pe ascuns cum se plimba agitată prin celulă şi zâmbi în sinea lui. Era perfect conştient de avantajul psihologic pe care îl câştigase ţinând-o astfel. Până şi o ceaşcă de ceai ar fi putut fi considerată un contact cu lumea de afară şi ar fi făcut-o să spere şi să fie şi mai hotărâtă. Dacă ar fi avut timp, ar fi lăsat-o două zile fără toaletă, mâncare sau apă. Acest lucru dădea rezultate întotdeauna. Şi dezbrăcarea la pielea goală ajuta, mai ales când era vorba de femei. Dar, din păcate, timpul nu era de partea lui. Cineva trebuia acuzat sau era obligat să le dea drumul. Şi avea s-o acuze pe Madge.

Când auzi uşa descuindu-se, ea nu ştiu dacă să se teamă sau să se bucure. Văzându-l pe Gates, se hotărî asupra primei variante.

— Bună, Madge. Pari foarte îngrijorată. Oare de ce?

Vocea lui avea o tentă melodioasă care o sperie mai mult decât dacă ar fi strigat la ea. Dar Gates rareori

— Striga. Vocea lui scăzută era o trăsătură distinctivă şi el avea o vorbă: „Poţi să faci mai multe cu o voce blândă, decât cu un băţ mare”.

Uitându-se la chipul lui hotărât, la buzele strânse şi la; răceala îngrozitoare din ochii lui, Madge începu să-i şovăie.

— Uite ce e, domnule Gates…

El o întrerupse, însă.

— Începi să mă calci pe nervi, Madge. De când sunt poliţist n-a trebuit să alerg atât pentru o prostituată bătrână. Am senzaţia că-mi scoţi sufletul, zise el ridicând mâinile expresiv. Am impresia că-ţi baţi joc de mine.

Madge clătină din cap, murmurând:

— Nu, nu, domnule Gates.

Împingând-o cu brutalitate pe patul îngust, el zise:

— Am aflat de chestia pe care ai făcut-o cu Susan P. Acum e supărată foc. Vrea să ştie cine a turnat-o. Afară n-ai rezista nici cinci minute, dacă i-aş spune că ai trăncănit despre faptul că l-a şantajat pe judecătorul Curţii de Apel. Are o afacere foarte profitabilă. Închipuie-ţi ce s-ar

întâmpla dacă s-ar închide sau dacă ea ar fi arestată. Susan P nu-i o femeie cu care să te pui rău. Are un tratament teribil. De asemenea, îi plac copiii. Dar tu ştii asta foarte bine.

Madge păru îngrozită. Reţinându-şi un zâmbet, Gates îşi continuă presiunile psihice.

— Când am stat de vorbă cu ea, a întrebat de fata ta. Voia să ştie dacă o să aibă cineva grijă de ea cât timp tu o să fii închisă. S-a oferit s-o facă ea. Ce frumos din partea ei, nu, Madge? Susan P să aibă grijă de micuţa Cathy. Nu-i aşa că asta te face să te simţi mai bine? ia gândeşte-te. Şi eu şi Susan P o să avem grijă de ea. O să se bucure de mai multă protecţie decât regina şi grecul ăla cu care s-a măritat!

Ştiind că era înfrântă, Madge se uită la bărbatul din faţa ei şi acceptă inevitabilul. Dacă el îi spunea lui Susan P că ea fusese cea care vorbise, era ca şi moartă. Susan P era foarte dreaptă, dar şi foarte violentă, când era cazul.

Exact ca Richard Gates.

Amândoi aveau felul lor de a privi şi de a face lucrurile şi de a obţine ceea ce îşi puneau în gând.

Un val de ură o cuprinse când se gândi la fiica ei. Cathy avea tinereţea, frumuseţe şi prieteni. O combinaţie excelentă.

O lacrimă mare îi apăru din colţul ochiului şi şi-o şterse cu un deget pătat de tutun.

— Vrei o ceaşcă de ceai, Madge, şi ceva de mâncare?

Vocea lui Gates era mai caldă, mai prietenoasă. Obţinuse ceea ce dorise, aşa că nu mai avea de ce să continue cu presiunile.

Ea încuviinţă cu tristeţe şi el îi zâmbi, un zâmbet sincer care îi schimba toată înfăţişarea.

— Înveseleşte-te, fetiţo. În puşcărie se-ntâmplă lucruri şi mai rele, cel puţin aşa am auzit!

Reuşise ceea ce îşi pusese în cap. Ca de obicei, odată ce îşi atingea scopul, se plictisea şi voia să treacă la punctul următor de pe agenda lui. Când ieşi din celulă, îi

spuse unui subaltern de-al său:

— Du-i micul dejun şi un formular de declaraţie. După ce-o semnează, aresteaz-o. Pe urmă, cheamă Asistenţa Socială pentru puştoaică. Eu mă duc acasă să mă bărbieresc şi să fac un duş.

Imediat după aceea ieşi din clădire. Fuller privi în urma şefului său şocat. Păruse că femeia nu avea să cedeze niciun ruptul capului, dar, după puţin din tratamentul lui Gates, gata „mărturisea totul. Da, altă noapte interesantă la secţia de poliţie din Bethnal Green.

Puteai să arunci la gunoi *Dixon of Dock Green* şi *Z Cars*!

Cathy era spălată şi îmbrăcată. Aflându-se în camera de interogatoriu, îşi roti privirea în jur uluită. Pereţii murdari şi masa zgâriată erau dovezi clare ale numeroaselor ore pe care oamenii le petrecuseră acolo. Petele întunecate de pe pereţi şi podea arătau, de asemenea, că mulţi fuseseră aduşi acolo împotriva voinţei lor, pentru a fi siliţi să dea declaraţii. Chiar şi la vârsta ei, Cathy ştia acest lucru.

Povestirile despre brutalitatea poliţiştilor erau ceva obişnuit în cartierul în care locuia ea şi erau relatate cu un fel de mândrie. Ca şi cum, în ziua în care luai prima bătaie la poliţie, deveneai cu adevărat infractor. Era o zi foarte importantă pentru bărbaţii tineri, ca prima experienţă sexuală sau prima spargere.

Uitându-se la petele acelea, Cathy se cutremură când îşi închipui lucrurile care se petreceau în încăperea aceea. Instinctiv, ştiu că bărbatul acela de treabă, Gates, trebuia să fie unul din principalii călăi. Mai mult ca sigur că nu se purta cu toată lumea aşa cum se purta cu ea. Închizând ochii, îşi închipui unde avea să se ducă acum. Nu ştia decât că mama ei fusese arestată şi că ea avea să fie luată de o asistentă socială pentru a fi dată în grijă ulterior. Cuvintele acelea erau înspăimântătoare.

Grijă. Ştiind ceea ce ştia deja de la colegii de şcoală, cuvântul „grijă” era folosit de cei de la Asistenţa Socială

într-un sens foarte larg. Uşa se deschise. Cathy se uită cu ochii mari la femeia înaltă din faţa ei care avea o pălărie verde şi un ruj portocaliu.

— Ea e copila?

Poliţista încuviinţă tăcută. Îi era milă de fată. Zgripţuroaica aceea părea la fel de prietenoasă ca Vrăjitoarea cea Rea din Vest. Era numai colţuri, de la pomeţii înalţi până la încheieturile mâinilor şi gleznele osoase. Când se aşează, poliţista se gândi că femeia aceea avea genunchii asemeni unei pungi cu ciocane.

— Numele, fetiţo?

Cathy se uită la ea mută.

Poliţistei îi fu milă de ea şi spuse uşor:

— Este încă în stare de şoc.

Femeia o privi cu răceală şi zise muşcător:

— Când o să vreau părerea dumitale, o să ţi-o cer.

Cathy privi drept înainte. După ce oftă, femeia spuse tăios:

— Nu e bine deloc să fii posomorâtă, domnişoară. Sfatul meu e să cooperezi cu mine. Pot să-ţi fac viaţa uşoară sau grea. N-ar fi rău să ţii minte asta, spuse ea, după care se uită la poliţistă. Adu nişte ceai.

Aceasta ieşi şovăitoare.

Doamna Mary Barton, asistenta socială, o studie pe fata din faţa ei. Gura şi sprâncenele ei arcuite o iritau. De fapt, fata aceea părea mai degrabă adultă. Sânii care îi împungeau deja rochia de împrumut o enervau. De fapt, totul în legătură cu fata o călca pe nervi. Fetele din rândul clasei muncitoare erau femei din naştere. Se dezvoltau mult mai devreme, se uitau la bărbaţi mult mai devreme şi, după cum ştia foarte bine, făceau copii mult mai devreme.

Fata aceea cu părul ei blond şi cu ochii ei mari şi albaştri trebuia ţinută din scurt, iar Mary Barton ştia şi care era persoana cea mai potrivită pentru a o face. Dar nu acum. Se gândise să dea fata familiei Henderson din Totteridge.

Cathy îşi dădu din ochi şi şi-l aşeză pe un umăr. Era

un gest graţios şi complet inconştient, dar o făcu pe doamna Barton să strângă din dinţii ei falşi.

Categoric, era o stricată în formare. Eh, după câteva luni la Şcoala de Fete din Benton, avea să ştie să se poarte. Nu avea niciun rost să-şi piardă timpul cu ceaiuri şi compătimire.

— Haide, fetiţo, ne aşteaptă un drum lung.

— Aş putea s-o văd pe mama înainte să plec?

Doamna Barton scutură din cap cu vehemenţă.

— Nu poţi. Aici e o secţie de poliţie, nu o tabără. Mama ta e acuzată de crimă şi trebuie să se îndrepte spre Holoway deja. Răul trebuie uitat, cum spun eu mereu. Până la urmă, o s-o vezi. Dacă o să fii cuminte.

Cuvintele acelea erau o ameninţare şi Cathy ştia acest lucru, chiar dacă în mintea ei era o harababură. Uitându-se la doamna Barton care îşi strângea hârtiile şi dosarele, încercă din nou.

— Nu pot nici măcar să-mi iau la revedere?

Doamna Barton reacţionă ca şi cum în viaţa ei nu auzise ceva mai absurd. Lăsându-şi capul în jos, Cathy îşi înghiţi lacrimile.

Poliţista îi spusese mai devreme că Madge luase vina asupra ei şi că ea trebuia să tacă şi să nu sufle o vorbă despre acel lucru nimănui. După aceea o îmbrăţişase şi Cathy îi simţise mirosul plăcut de levănţică şi pastă de dinţi. Cathy voise să o îmbrăţişeze şi ea, dar nu îndrăznise.

Nu ştia decât că mama ei o salvase şi gândul acela era ca un balsam. Crezuse că mamei ei nu-i păsa, dar nu era adevărat.

Ochii i se umplură de lacrimi din nou, dar şi le şterse repede. O voce slabă o îndemna să spună adevărul, însă nu putea. Poliţista îi spusese că bărbatul acela solid cu voce caldă şi chelie s-ar fi supărat foarte tare dacă ar fi spus ceva. Că mama ei îi datora acest lucru şi era lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă.

Totuşi, chiar dacă mama ei voise să facă acest lucru, acum, Cathy era speriată pentru ea. Îşi iubea mama foarte

mult şi o înţelegea.

Urmând-o pe doamna Barton la maşină, aruncă o ultimă privire spre secţia de poliţie. Apoi, îndreptându-şi spatele, urcă în maşină. Indiferent unde o duceau, Eamonn avea să vină după ea. Şi totul avea să fie bine atunci.

Se agăţă de acel gând în timp ce se îndreptau spre Kent şi, în cele din urmă, epuizată şi speriată, îşi căută refugiul în somn.

Fiind cercetată, Madge avea voie să primească vizita lui Eamonn Docherty Senior şi zâmbi stins când îl văzu.

— A fost nevoie de aşa ceva ca să mă vizitezi fără să izbucnească un scandal, eh? îl întrebă ea cu o voce aspră, dar chipul îi era tras şi obosit.

— Cei de la Asistenţa Socială au luat-o pe Cathy. Am încercat să te văd mai devreme, am venit cât am putut de repede.

Madge încuviinţă înmuiată.

— Deci, până la urmă, ai luat vina asupra ta? Ai făcut un lucru extraordinar, zise el.

Ea îşi aprinse o ţigară şi pufni ironică.

— Constrânsă, Eamonn. Să nu crezi cumva că aş avea ceva sentimente nobile, pentru că n-am. Dacă aş vedea-o acum, i-aş rupe gâtul! Ea l-a înjunghiat şi, la aproape paişpe ani, ar fi trebuit să suporte consecinţele. Totul ar fi trecut foarte repede. Aşa, o să stau închisă cine ştie cât. Cât despre ticălosul ăla de Gates, o să mă răfuiesc eu şi cu el. Cu amândoi.

Eamonn Senior clătină din cap cu amărăciune.

— Şi eu care credeam că ai devenit, în sfârşit, o persoană demnă de laudă. În definitiv, dacă tu nu l-ai fi adus pe nenorocitul ăla în casă, nu s-ar fi întâmplat nimic. Numai vina ta a fost. Fata asta era un lucru minunat pentru tine, numai că tu nu ţi-ai dat seama, l-ai arătat puţină afecţiune şi când ai avut chef. Pe măsură ce a crescut, ai lăsat-o să preia din ce în ce mai multe responsabilităţi care ar fi trebuit să fie ale tale. Te-ai folosit şi ai abuzat de ea. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva. Mă

bucur că Gates a pus capăt chestiilor ăstora. Mă bucur că o să stai închisă mult timp, Madge, pentru că o meriţi. Orice mamă şi-ar fi ocrotit fiica, tu nu. Ah, nu. Tu ai fi fost în stare s-o iei pe străzi cu tine. Asta era intenţia individului, orice ai spune tu. Ei bine, te las să fierbi în suc propriu. Dumnezeule, sper să-ţi facă o gaură în inimă, zău. Habar n-am de ce-am venit.

— De ce-ai venit, Eamonn? îl întrebă ea cu o voce scăzută acum în care se simţi o notă rugătoare, iar el îi răspunse în ciuda furiei.

— Am venit pentru că am fost împreună câţiva ani, Madge, şi fata aia era ca şi copilul meu. Am venit sperând să găsesc o altă Madge Connor. O femeie spăsită, care a făcut, în sfârşit, ceva demn de laudă în viaţa ei mizerabilă. De asta am venit, zise el uitându-se în ochii ei umezi şi speră să vadă în ei o urmă de omenie.

— Ei bine, ai făcut drumul degeaba, nu? zise Madge râzând dispreţuitor, după care se ridică şi îi întoarse spatele, chemând gardianca să o conducă înapoi în celulă.

Privind în urma ei, el fuul. Uit de acea duritate care pusese stăpânire pe ea în decurs de douăzeci şi patru de ore. Îi era frică de închisoare. Cui nu-i era? Dar sigur trebuia să-şi dea seama că era mai bine să fie închisă ea şi nu fata. Clătinând din cap mirat de ciudăţeniile femeilor, Eamonn Senior ieşi din Holloway şi se duse în prima cârciumă, unde bău până îşi pierdu cunoştinţa.

Cathy se trezi când ajunseră pe faleza din deal. Luminile şi marea erau atât de diferite de tot ceea ce văzuse până atunci, încât privi fascinată până când îşi aduse aminte încotro se îndrepta şi de ce.

Oamenii se plimbau pe faleză ţinând în mâini cornete cu cartofi prăjiţi şi peşte. Copiii alergau în jurul lor. Femeile arătau minunat cu veşmintele lor viu colorate şi cu coafurile lor la modă.

Cathy văzu cum un bărbat îşi ridică fiica deasupra capului. Soţia lui îi privea fericită. Cathy îi invidia pentru exuberanţa şi viaţa lor stabilă.

După aceea îşi continuară drumul pe o şosea şerpuită. Din când în când se vedeau case frumoase, cu grădini îngrijite şi maşini scumpe pe aleile din faţă. Casele erau puternic luminate şi păreau pline de căldură. Abia când intrară pe o alee, Cathy simţi primele semne de nelinişte.

— Aproape că am ajuns, zise doamna Barton scurt.

Când se apropiară de o poartă imensă de fier forjat, ea opri maşina şi, coborând, trase de o frânghie lungă ce activa un clopoţel. Frigul pătrunse în maşină şi Cathy se cutremură. Era un frig umed, care o îngheţă până în măduva oaselor. Spre deosebire de casele pe care le depăşiseră în drumul lor, aceea era departe de a fi veselă şi ademenitoare. Avea un aer rece şi ostil. La ferestre nu se vedeau perdele albe ca zăpada, ci gratii. Nu era nici urmă de ziduri decorative din cărămidă, ci doar un gard împrejmuitor din fier şi sârmă ghimpată. Semăna mai degrabă cu o fortăreaţă.

Un bărbat în vârstă deschise poarta. Când trecură pe lângă el, se uită în maşină cu ochi urduroşi. Rămase nemişcat până când cotiră.

Cathy fu şocată când văzu cât de imensă era casa. O constricţie victoriană, clădită pentru prestigiu, nu pentru confort. Când coborâră din maşină un vânt îngrozitor de rece îi pătrunse prin hainele subţiri.

Uşa masivă de la intrare fu deschisă şi li se dădu drumul înăuntru. Holul era înalt şi incredibil de rece. Femeia care le ieşi. În întâmpinare avea un piept imens şi o faţă ca de uliu. Nasul îi semăna cu un cioc şi îşi şterse o picătură de apă de pe el cu o batistă murdară.

— Cine-i asta?

Doamna Barton făcu un gest dispreţuitor în loc să răspundă, împingând-o pe femeie cu putere.

— Unde e domnişoara Henley? Spune-i că am venit. Pe urmă, du fata şi dă-i ceva de mâncare şi adu-mi o ceaşcă de ceai fierbinte. Crezi că poţi să ţii minte toate astea, Deirdre?

— Da, doamnă Barton, spuse femeia încuviinţând şi nasul de uliu îi fremătă de o indignare reţinută.

Apucând-o pe Cathy de braţ, o trase după ea până într-o încăpere micuţă. Când deschise uşa, căldura dinăuntru le învălui imediat.

— Doamna Barton a adus-o pe domnişorica asta, spuse Deirdre pe un ton jignit şi femeia scundă şi plinuţă din spatele biroului se uită la Cathy uluită. Vrea ceai şi să vă vadă, adăugă ea.

— Du fata la bucătărie şi adu ceaiul. Mă duc la doamna Barton.

Cathy auzi acel ton tăios şi zâmbi în sinea ei. Lată o persoană care nu se temea de asistenta socială.

— La ce te uiţi, fetiţo?

Vocea era aspră şi nu lăsa loc nici unei discuţii.

Cathy clătină din cap speriată.

— Aici vorbeşti când eşti întrebată ceva. Răspunde-mi, fetiţo.

Ea clătină din cap şi încercă să explice, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt.

— Du-o de-aici, Deirdre. E limpede că e retardată sau ceva de genul ăsta.

Tonul acela dispreţuitor fu prea mult pentru Cathy care simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Ba nu sunt o afurisită de retardată, izbucni ea până să-şi dea seama ce face.

Cuvintele ei răsunară strident în încăperea aceea supraîncălzită şi pe chipul femeii plinuţe se citiră şoc şi neîncredere.

— Ia-o de-aici, Deirdre. Du-o în camera tăcerii. Fără. Hrană, fără nimic, până când n-o să spun altceva.

Deirdre o apucă pe Cathy de braţ cu brutalitate şi o trase în jos pe nişte scări. Ea încercă să se zbată şi fu ciupită cu răutate.

— Tu o ceri, domnişorico. Domnişoara Henley nu permite aşa ceva aici. Tu plesneşte de-ţi ţiuie urechile. Şi n-are niciun rost să plângi şi să urli, pentru că pe ea n-o

mişcă lucrurile astea, zise femeia târând-o prin bucătărie şi, apoi, deschizând o uşă grea de metal, o împinse în întuneric.

Un întuneric rece.

Dându-şi seama ce se întâmplase, Cathy încercă să iasă înainte să se închidă uşa, dar fu împinsă cu putere şi căzu pe podeaua umedă.

Uşa se trânti cu un zgomot înspăimântător şi Cathy rămase acolo, în timp ce inima îi bătea cu putere şi mintea îi funcţiona cu repeziciune.

Suspinele ei de spaimă şi furie erau isterice, dar nimic nu se auzea prin uşa aceea metalică şi, chiar dacă s-ar fi auzit, n-ar fi interesat pe nimeni.

Un astfel de loc era acela.

Leona Henley ascultă cu atenţie povestea doamnei Barton, umplându-i din nou ceaşca de ceai şi servind-o cu biscuiţi, sandvişuri micuţe şi felii de chec fraged cu fructe.

— Am ştiut că fata asta aduce necazuri încă din clipa în care am văzut-o. Acum înţelegi de ce am adus-o aici, încheie asistenta socială.

Domnişoara Henley ascultă cu interes, după care spuse:

— N-ar trebui s-o primesc. În definitiv, aici e o şcoală corecţională pentru delincvente. Fetele de-aici sunt prea tinere ca să fie trimise la închisoare. După cum ştii foarte bine, sunt, în cea mai mare parte, hoaţe şi vagabonde. Aş avea nevoie de un ordin judecătoresc ca s-o primesc.

Fu întreruptă de doamna Barton.

— Pot să fac rost de toate documentele necesare. Fata asta m-a atacat, practic. O să fac o plângere şi la fel ar trebui să faci şi dumneata. Doar n-o s-o dau unei familii, nu? A văzut cum târfa de maică-sa a omorât un om şi, fie vorba între no, domnişoară Henley, cred că avea aceeaşi ocupaţie. În raportul medicului scria că întreţinuse relaţii sexuale cu puţin timp în urmă.

Domnişoara Henley îşi înălţă sprâncenele scandalizată.

— Bănuiesc că mama a prins-o în fapt, ca să zic aşa, şi astfel s-a petrecut tragedia. Îţi spun eu, e o mică prostituată. Are nevoie de puţină fermitate. De aceea m-am gândit la dumneata. Dacă nu pot s-o dau unei familii, dumneata eşti cea mai potrivită ca s-o ţii şi întotdeauna te vorbesc de bine în faţa tuturor.

Domnişoara Henley ştia că era între ciocan şi nicovală. Femeia aceea voia să scape de fată şi acest lucru avea să se întâmple. Era inevitabil. O văzuse bătând un copil recalcitrant până când îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa, cu o ferocitate care o uluise până şi pe ea, care fusese vinovată de acelaşi lucru. Doamna Barton era o femeie şi mai periculoasă, pentru că îi cunoştea pe toţi cei importanţi. Putea să închidă un loc peste noapte, dacă voia; avea multă putere şi se folosea de ea fără ruşine.

Soţul ei era domnul judecător Barton, iar fratele ei, şeful regional al Serviciilor Sociale pentru Londra şi comitatele din jur.

— Sunt sigură că o să-i găsim un loc aici. Şi dumneata o să aduci actele necesare, da? spuse domnişoara Henley.

Doamna Barton zâmbi încântată.

— Bineînţeles, draga mea. Acum ce-ai zice de încă o felie din checul ăsta delicios? Cine l-a făcut – una din fete?

Mulţumită că îşi atinsese scopul, se relaxă şi începu chiar să se simtă bine. Era atât de minunat când reuşeai să rezolvi o problemă dificilă, cum avea să-i spună soţului ei mai târziu.

— O treabă bine făcută, draga mea. Cum ai fi putut să dai asemenea copil unei familii atât de cumsecade ca Henderson?

Cathy se trezi pe podeaua cumplit de rece. Era întuneric beznă şi, în aer, se simţea un miros de mucegai. Amintindu-şi unde se afla, deschise ochii larg, sperând să desluşească vreun obiect, orice, în acel întuneric total. Era o linişte mormântală, cu excepţia unor râcâieli vagi şi Cathy ştiu instinctiv că erau şoareci. Nu îi era frică de

şoareci; toată viaţa trăise în condiţii mizere.

Podeaua era umedă sub mâinile ei, aşa că se ridică în capul oaselor, rezemându-se de perete, cu genunchii strânşi la piept şi cu braţele în jurul lor pentru a încerca să se încălzească.

Cu ochii minţii văzu din nou cadavrul lui Ron şi chipul lui Eamonn în clipa în care îi furase virginitatea. Ambele

— Evenimente erau combinate în mintea ei şi făcu un efort disperat pentru a se concentra asupra altui lucru. Inima îi bătea prea tare şi luptă contra isteriei care o cuprindea încetul cu încetul. Ştia că nu rezolva nimic dacă plângea. Trebuia să încerce să se concentreze asupra altui lucru şi se gândi la mama ei, încântată că aceasta făcuse, în sfârşit, ceva pentru ea, după atâţia ani.

Îi mulţumi în gând. În întunericul acela, crezu că Madge avea să o audă şi să ştie cât de recunoscătoare îi era. Era singurul lucru care o făcea să nu îşi piardă minţile.

Domnişoara Henley îşi aminti, în sfârşit, să-i dea drumul lui Cathy după cincisprezece ore. După ce plecase doamna Barton, se dusese la culcare, gândindu-se că fata avea să fie mai docilă după o noapte petrecută în camera tăcerii. Dar, în cursul dimineţii, două din fete se luaseră la bătaie şi îşi amintise de Cathy abia după-amiază.

Deschizând uşa, domnişoara Henley fu mirată când o văzu pe Cathy stând în şezut, rezemată de perete şi destul de calmă. Ochii ei imenşi şi albaştri erau goi, dar acest lucru nu era neobişnuit după un prim contact cu camera tăcerii.

— Sus.

Cathy se ridică şi aşteptă alte instrucţiuni. Haina ei subţire era verde de la mucegaiul de pe pereţi, iar picioarele i se învineţiseră de frig. Totuşi nu spuse niciun cuvânt. Doar îşi urmă temnicera afară din încăpere, puţin cam nesigură din cauza frigului şi a faptului că nu se mişcase atâta timp.

În bucătărie era cald şi Cathy observă două gemene care o priveau cu prudenţă.

— Daţi-i nişte ceai şi pâine cu gem. După aceea, aduceţi-o la mine în birou.

Fetele încuviinţară şi priviră în urma femeii.

Gemenele aveau un păr des şi negru şi ochi mari, căprui; fiecare din ele avea câte un punct albăstrui pe faţă, deasupra pometului drept. Erau semnele caracteristice unei case de corecţie pentru delincvenţii minori, de acest lucru Cathy îşi dădu seama imediat şi ştiu în ce fel de loc se afla.

— Eu sunt Maureen, ia ea este Doreen. Suntem aici pentru incendiere. Am dat foc casei mamei noastre.

Îşi zâmbiră apoi de parcă ar fi spus o glumă bună.

— Tu de ce eşti aici?

Cathy scutură din cap.

— Nu ştiu.

Cele două fete. Se priviră şi ridicară din umeri.

— Ţine secret, dacă vrei, dar tot o să aflăm.

După aceea scoaseră pâine şi margarină şi umplură o cană cu un ceai negru şi fierbinte.

— Mănâncă şi spune-ne cum te cheamă.

Cathy mâncă lacom şi bău din ceaiul fierbinte începând să simtă cum se dezgheaţă.

— Sunt Cathy Connor. Din East End.

— Pentru ce eşti aici? Locul ăsta-i pentru delincvenţi minori. Trebuie să fi făcut ceva.

Cathy scutură din cap.

— N-am făcut nimic, zise ea amintindu-şi ce îi spuseseră poliţistul cel bun şi poliţista aceea drăguţă.

Maureen o privi şi apoi zâmbi.

— Cum vrei, ţine-ţi gura. Dar te previn, Denise o să vrea să ştie şi o să afle.

Chiar în clipa aceea, Deirdre intră în bucătărie, iar Cathy şi cele două gemene tăcură imediat.

Cathy avea să afle despre Denise mult mai târziu.

Domnişoara Henley se uită la fata din faţa ei şi

cunoscu un neobişnuit sentiment de vinovăţie. Părul ei blond şi des era încurcat, ochii îi erau încercănaţi, iar picioarele îi erau vineţii din cauza podelei reci.

Aceste lucruri nu o deranjară atât de mult, cât faptul că fata aceea n-ar fi trebuit să se afle acolo. Nu făcuse nimic rău.

— Ei bine, fetiţo, ce ai de spus?

Cathy clătină din cap uşor.

— Nimic, domnişoară. N-am nimic de spus.

Domnişoara Henley văzu nedumerirea de pe chipul ei.

— Atâta timp cât te afli aici, trebuie să ştii că nu permit răspunsurile necuviincioase, bătăile şi vocabularul murdar. Înţelegi ce-ţi spun? Dacă nu, o să repet. Dacă mă înţelegi şi, totuşi, încalci regulile, e vai şi amar de tine.

Domnişoara Henley zâmbi când spuse aceste lucruri şi Cathy simţi că i se face rău.

— Acum o să te las în grija lui Deirdre, care îţi va da uniforma şi un loc de dormit. Îţi dau un sfat, însă: fereşte-te de fetele de-aici. Sunt, în cea mai mare parte, nişte tinere cu o tendinţă spre un comportament violent. Nu tolerez acest lucru, dar ştiu că poate să fie, să zicem, dificil pentru unele fete să se controleze. Ăsta nu e un avertisment, ci constatarea unei realităţi. Ai grijă şi nu-mi încălca regulile, aşa vei supravieţui. Acum, vrei să mă întrebi ceva?

— De ce mă aflu aici? înţeleg că e un loc pentru delincvenţi, spuse Cathy politicoasă.

Văzu cum privirea femeii se întunecă şi îşi ţinu respiraţia.

— Asta o să ţi se explice la timpul potrivit. Deirdre, du-o în cameră.

Cathy ştia că tocmai îşi făcuse un duşman, dar nu vedea cum ar fi putut evita situaţia. Dacă tot ce spuseseră gemenele era adevărat, ea n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Deirdre îi dădu o rochie cu şorţ albastru, care era mult prea lungă, şi trei perechi de ciorapi negri, groşi. Îi

mai dădu, de asemenea, trei batiste şi două perechi de chiloţi. (Una pe ea şi una spălată, cum îi explică Deirdre.) Erau mari şi de un albastru-închis, tiviţi cu gri. La urmă, îi dădu două maiouri. Papucii şi pantofii de stradă avea să i se dea în seara în care domnişoara Henley deschidea magazia de încălţăminte.

Cathy fu condusă apoi prin mai multe culoare vopsite în verde până când ajunseră la ultimul nivel al casei, unde fuseseră pe vremuri camerele servitoarelor. Deirdre o împinse cu blândeţe într-o cameră micuţă cu o fereastră înaltă de fronton şi două paturi.

— O să stai cu o fată pe nume Sally Wilden. Şi ea e micuţă. Cred c-o să vă. Înţelegeţi foarte bine. Sally face necazuri şi am senzaţia că şi tu o să faci la fel. Toată viaţa am avut grijă de fete. Aici sunt de zece ani şi ştiu când o fată e rea din fire. Îţi dau un sfat: nu te pune rău cu domnişoara Henley. Poate să fie de o cruzime îngrozitoare şi deja ţi-ai făcut un duşman din Barton. Ai grijă, fetiţo. Ai mare grijă. Ai grijă de tine, pentru că-ţi spun, nimeni altcineva n-o să aibă.

Cathy o privi în ochi.

— N-ar trebui să mă aflu aici, locul ăsta e pentru delincvente. Eu nu sunt o delincventă.

Deirdre zâmbi.

— Dacă Barton vrea să fii aici, aici o să stai. Ţine capul plecat şi gura închisă şi o să-ţi fie bine. Odată ce ajuns aici, nimeni de afară n-o să se mai apropie de tine. Te rog să mă crezi, pentru că ştiu foarte bine.

Tulburată, Cathy îşi lăsă lucrurile în cameră şi o urmă pe Deirdre jos. Mirosul de acid fenic era copleşitor, combinat cu cel de varză exagerat de mult gătită. Era de-a dreptul greţos.

Cathy nu dorea decât să facă o baie şi să mănânce ceva ca lumea. La aceste lucruri se gândea când intră în clasă. Vreo treizeci de perechi de ochi se aţintiră asupra ei curioşi şi Cathy simţi că roşeşte. Deirdre o lăsă acolo fără un cuvânt şi Cathy rămase în faţa clasei, aşteptând să fie

prezentată.

Fu o aşteptare îndelungată. Profesoara, o femeie înaltă şi solidă, o ignoră, continuându-şi lecţia despre igiena personală.

Cathy stătea nemişcată şi privea totul, dar pe chipul ei nu se citea absolut nimic.

Se uită la fete şi la profesoară şi hotărî în sinea ei că avea să plece de acolo cu prima ocazie.

Cathy Connor ştia că trebuia să se concentreze numai şi numai asupra evadării.

— Cel puţin una din acele persoane părea prietenoasă şi acesta era un lucru bun.

Având grijă să rămână impasibilă, ascultă şi privi încă o oră şi jumătate.

Nimeni nu vorbi cu Cathy după lecţie, nici măcar profesoara, doamna Daggers[2] – un nume care le făcuse pe fete să zâmbească atunci când îl auziseră prima oară. Totuşi, zâmbetele acelea se stinseseră curând. Doamna, Daggers era cunoscută ca fiind cea mai dură profesoară de acolo; nici chiar legendara Denise nu îi făcea necazuri doamnei Daggers.

Urmându-le pe fete afară din clasă, Cathy se îndreptă încet spre sala de mese. Una din fete rămase în urmă şi îi şopti:

— E ora ceaiului. Să mănânci cât poţi de mult. După aceea ni se dă o ceaşcă de cacao şi asta o să fie tot până mâine dimineaţă.

Cathy îi zâmbi în semn de mulţumire şi intrară în sala de mese, unde se aşeză în spatele fetei la coadă, aşteptând să fie servită. Atunci o cunoscu pe Denise.

Aceasta era neobişnuit de grasă, cu un chip oriental drăguţ. Mâinile şi picioarele îi păreau prea mici în comparaţie cu restul trupului, iar ochii îi erau de un albastru-verzui, nu căprui, aşa cum s-ar fi putut aştepta oricine. Avea un aer jovial şi Cathy zâmbi când ea i se adresă pentru prima oară.

---

2 Pumnale

— Cine eşti?

Accentul îi era pur sud-londonez şi Cathy îi răspunse încrezătoare.

— Cathy Connor. Din Bethnal Green.

Denise zâmbi.

— Deci nu eşti din nord?

— Categoric, nu, zise Cathy cu asprime. N-am şi aşa destule necazuri?

Sudistele râseră şi Denise zâmbi.

— Bănuiesc că eşti bună. Pentru ce eşti aici?

Cathy era vicleană. Nu degeaba trăise alături de Madge în toţi acei ani.

— Îţi spun mai târziu, când n-o să avem spectatori, zise ea cu un glas scăzut.

Denise o privi câteva clipe. Era în încurcătură. Fata aceea trebuia să se afle acolo pentru ceva grav, altfel n-ar fi fost atât de sigură pe ea. Lucru care însemna că Denise avea să vrea să fie în echipa ei. Majoritatea fetelor strigau în gura mare ce făcuseră imediat ce treceau pragul. Aceasta cerea intimitate, lucru la care celelalte renunţaseră demult.

Denise se hotărî să fie mai îngăduitoare de această dată.

— Destul de corect. Vino şi stai cu mine şi o să discutăm.

Astfel avea să afle fără să piardă din prestigiu. Fata cea nouă o intriga şi ea voia să afle tot înainte să ia o hotărâre în privinţa ei.

Cathy încuviinţă şi, în timp ce ele se serveau cu Spam, pâine şi muştar, toate celelalte se uitau.

Aşezându-se în faţa lui Denise la o masă lungă, Cathy aşteptă răbdătoare ca aceasta să înceapă să vorbească.

— Mă numesc Denise Wong, spuse ea în cele din urmă. Probabil că ţi-ai dat seama că sunt o corcitură după faţa mea. Eu conduc locul ăsta în felul meu. Domnişoara Henley se bazează pe mine, înţelegi? Dacă n-aş fi eu, aici ar fi anarhie. Ea acceptă asta şi avem o relaţie de lucru

destul de bună. E o bătrână proastă şi eu ştiu asta. Fac multe din treburile ei murdare, aşa că mă respectă. Toată lumea o face. Sunt aici pentru că am cerut bani prin ameninţări şi prostituţie. Acum ştii povestea vieţii mele, spune-mi-o şi tu pe a ta.

Cathy luă o înghiţitură din mâncare, întrebându-se cât de mult să-i spună lui Denise. Se hotărî să-i spună adevărul.

— Am omorât un tip, peştele maică-mii. L-am înjunghiat. Maică-mea a luat vina asupra ei ca să mă scape de puşcărie. O babetă pe nume Barton m-a adus aici de la poliţie. Dar n-am fost acuzată de nimic.

Denise zâmbi.

— O să fii. Barton e o ticăloasă. Aceeaşi poveste a fost şi cu Sally. Barton a adus-o aici şi n-a făcut decât să trăncănească puţin. De obicei zice că ai atacat pe cineva şi că nu poţi să apari în instanţă pentru că eşti ţicnită. Ei rezolvă treaba în absenţa ta şi eşti condamnată. Pe-aici circulă o glumă, că şcoala asta-i atât de bună, încât trebuie să fii trimisă aici de un judecător. Trebuie să afli ce condamnare ai şi când ai putea să fii eliberată. Pot să fac eu asta pentru tine. Contra cost, bineînţeles.

Părea destul de corect.

— Care-i preţul?

— Vreau să fii în echipa mea. Eu conduc porcăria asta şi am nevoie de cât mai multe ajutoare. Aici a fost pe vremuri un cămin pentru mamele nemăritate. Acum este un fel de închisoare pentru fete. Eu sunt braţul forte aici. Ceea ce spun eu contează. Poţi să faci faţă? Dacă nu, spune-mi acum şi nu-mi mai pierd timpul. Terminăm imediat.

Cathy ştia că fata nu vorbea aiurea.

— Îmi convine, spuse ea calmă. Trebuie doar să aflu *cum* stau treburile. Trebuie să ştiu ce se-ntâmplă cu maică-mea şi cu ceilalţi. Tipul meu se întreabă probabil unde sunt. Ne-am certat puţin – trebuie să-l văd ca să lămurim problema.

Denise încuviinţă.

— O să fie în regulă. Acum du-te şi mai ia-ţi de mâncare. Spune-i lu' Urâta că am zis să-ţi umple farfuria ca lumea. În afară de o ceaşcă de ceva fierbinte mai târziu, asta e tot până mâine dimineaţă. Mâncarea e îngrozitoare aici – niciodată nu-i de-ajuns. Frigul este destul de groaznic, dar foamea şi frigul împreună sunt cumplite. Am auzit că ai făcut cunoştinţă deja cu camera tăcerii. Asta nu-i nimic. Legarea e oribilă. Asta e departamentul domnului Hodges şi te previn, fereşte-te de ticălos! E un nenorocit bătrân. Nu-şi ţine la locul lor mâinile şi limba. Ţine-te departe de el.

— Ce-i aia legarea? întrebă Cathy speriată fără să vrea.

Denise ridică din umeri.

— O să afli. N-are rost să-ţi explic, pentru că e altfel pentru fiecare. E felul lui preferat de a-şi petrece timpul. Hodges e directorul oficial, dar o lasă pe Mama Henley să conducă şcoala în locul lui. Naiba ştie ce face în cea mai mare parte a timpului, pentru că nu-l vedem săptămâni în şir, pe urmă apare din senin şi începe bâlciul. În curând o să te obişnuieşti cu toate. Vei fi nevoită. Sinceră să fiu, îmi pare rău pentru tine. E destul de rău când eşti trimisă aici în mod oficial. L-ai înjunghiat pe tipu' ăla pentru c-a vrut să pună mâna pe tine?

Cathy scutură din cap.

— O bătea pe maică-mea.

— Şi ea a luat vina asupra ei?

Cathy încuviinţă.

— Ce chestie! Eu nici măcar nu ştiu cine-i maică-mea, zise Denise cu sinceritate şi fără pic de autocompătimire.

— A mea nu-i un înger, dar e maică-mea, înţelegi? spuse Cathy zâmbind.

— Ai făcut treaba? o întrebă Denise şi, văzând-o nedumerită, izbucni în râs. Ai gustat puţin?

Cathy roşi şi încuviinţă.

Denise râse din nou, făcându-le pe toate celelalte să

le privească.

— Du-te şi ia-ţi de mâncare. Eşti o figură, Connor. Cred c-o să ne-nţelegem bine amândouă.

Fata care servea mâncarea la încuviinţarea lui Denise, îi puse lui Cathy pe farfurie o felie de chec mare şi o ceaşcă de ceai cu lapte şi zahăr. De asemenea, îi spuse că putea să ia câtă pâine şi Spam voia.

Întorcându-se cu farfuria la masă, Cathy încercă să hotărască în sinea ei ce avea să facă şi, mai important, cum avea să scape din locul acela.

Să scape şi să se întoarcă la Eamonn.

În clipa aceea, Eamonn era cu încă doi bărbaţi într-o cafenea de pe Commercial Road. Aşteptau pe cineva care trebuia să le aducă nişte bani şi ajunseseră mai devreme. Bând cafea şi mâncând sandvişuri cu costiţă, vorbeau despre tot felul de lucruri.

— Trebuie să fi fost o lovitură pentru tine când fata a fost luată aşa, nu Eamonn? întrebă Marele Joe McCarthy.

Joe era tot irlandez şi, la fel ca Eamonn, voia să ajungă mai bine decât tatăl tău.

Eamonn îl privi şi răspunse cu precauţie.

— Da, aşa e.

— Am auzit că fata a făcut-o şi că mama a luat vina asupra ei. Am aflat asta de la una din fetele lui Susan P. Se pare că micuţa era cât pe ce să ajungă la puşcărie, dar Gates a forţat-o pe maică-sa să ia vina asupra ei. E frumuşică fata asta. Ca o icoană, cum zicea maică-mea.

Eamonn se uită la el. Paddy Clark avea patruzeci şi ceva de ani şi arăta ca un ucigaş plătit, Dar era un tip simpatic, care avea două fiice şi o nevastă pe care le iubea foarte mult.

— Cathy e drăguţă.

Vocea lui Eamonn fu aspră acum şi cei doi ştiură că trebuiau să renunţe la subiect. Se duse apoi şi mai comandă un rând de cafele, iar în acest timp, Marele Joe McCarthy spuse încet:

— A fost iubita lui. Ar trebui să urnească munţii din

loc ca s-o ajute, nu?

Bărbatul mai în vârstă încuviinţă.

— E un tip rece.

Eamonn ştia exact ce vorbeau şi îi convenea. Mai bine să-l creadă un ticălos egoist şi fără inimă decât să-şi dea seama de adevăr: şi anume că, fără Cathy, se simţea derutat şi la fel de neputincios ca un copil. Nu putea să-şi înece durerea decât într-un singur fel: devenind cel mai dur şi mai nemilos individ din East End.

Uşa se deschise, lăsând să pătrundă înăuntru un val de aer rece, şi cel pe care îl aşteptau se îndreptă spre masa lor.

— Ne-a tras clapa. Am dat telefon şi trebuie să ne ducem după el, zise el şi se uită la Eamonn. Şeful a zis că ştii ce să faci.

Eamonn încuviinţă.

— Bea o cafea şi pe urmă mergem să-l căutăm pe ticălos. Şi-a primit ultimul avertisment. N-o să mai vadă răsăritul soarelui mâine.

Toţi rămaseră tăcuţi, gândindu-se la acele ultime cuvinte, iar Eamonn Junior era încântat de atmosfera pe care o crease.

Viaţa era plăcută, cu excepţia faptului că îi era dor de iubita lui. Dar, odată ce ea avea să se întoarcă, totul avea să revină la normal. Indiferent ce însemna „normal”. Zâmbi în sinea lui, gândindu-se la Cathy sub el, la ei posedând-o. Era o dulceaţă, în toate privinţele, şi el abia aştepta să o revadă.

Instituţia în care se aflau fetele fusese construită în 1890 şi, pe vremuri, fusese locuinţa unui bogat om de afaceri din zonă. Fusese numită Nebunia lui Blake, deoarece, după ce o construise pentru ea, soţia lui Blake murise în timpul naşterii şi casa aceea atât de imensă nu fusese bună pentru el.

Câţiva ani mai târziu, el s-a îmbolnăvit şi familia lui a închis casa. Aceasta a stat neocupată mulţi ani. În cele din urmă, a devenit un adăpost pentru tinerele femei aflate în

situaţii dificile, aşa cum erau descrise pe atunci mamele nemăritate, până când, la un moment dat, a fost transformată într-o şcoală-închisoare pentru fetele care erau prea mici sau care nu aveau capacitatea mentală necesară ca să fie trimise la o închisoare normală pentru delictele lor.

Edward Blake proiectase o casă spaţioasă, dar în care nu pătrundea prea multă lumină. Ferestrele care, acum; aveau gratii, împiedicau razele soarelui să pătrundă, iar încăperile erau întunecoase şi reci chiar şi în toiul verii. Iarna era atât de frig, încât geamurile îngheţau pe dinăuntru în mod frecvent şi ţevile se spărgeau foarte des.

Cathy sosi acolo la începutul lui octombrie, când vremea abia începea să se răcească. Uneori se făcea focul în sala de mese, dar numai de Crăciun sau cu ocazia altor sărbători. De regulă, erau ţinute în frig, înfometate şi obosite.

Ziua începea la şase dimineaţa, de când aveau câte ceva de făcut, până la şapte şi jumătate, când trebuiau să se culce. Iarna le plăcea acel program, dar vara erau distruse…

Ţipetele pescăruşilor şi zgomotele făcute de cei veniţi în vacanţă, care se aflau dincolo de gard, le chinuiau îngrozitor şi ele ascultau şi visau că făceau parte din lumea de afară din nou şi că erau libere să se bucure de viaţă.

Cathy nu ştia că erau câteva fete din cercul lui Denise care descoperiseră o modalitate prin care să împiedice plictiseala să devină prea acută. De fapt, aveau un sistem şi, în curând, avea să i se propună şi lui Cathy să-l folosească. Nu se ştia, însă, dacă avea să aibă curajul să pună în aplicare planul lor îndrăzneţ de acţiune, aşa cum o făceau celelalte fete în mod frecvent.

Numai timpul avea să spună.

Denise voia să se asigure că e de-a lor înainte să-i divulge secretul. Cathy era deja trecută în categoria „A” datorită faptului că se afla la ultimul etaj şi nu într-unul din dormitoarele de la etajele inferioare. Acestea erau

dormitoarele iniţiale, transformate în încăperi mai mari, şi aveau doar câte o chiuvetă ca obiect sanitar. Fetele defecau în găleţi pe care le goleau dimineaţa. Urina era vărsată direct în chiuvetă şi aceasta era spălată apoi. De asemenea, se şi spălau în chiuvetă, sub supraveghere, bineînţeles. Cele cu ciclu nu era tratate altfel. Îşi spălau „cârpele lunare" după fiecare folosinţă şi le uscau cât puteau mai bine pe suportul pentru prosoape.

În anii '60 şi începutul anilor '70, nu se discuta despre asemenea instituţii. Majoritatea oamenilor nici nu ştiau măcar de existenţa lor. Multe din fete erau condamnate pentru delicte mărunte, cauzate adesea de condiţiile în care trăiau acasă, după care ceilalţi uitau de ele, chiar şi propriile lor familii. Copiii problemă erau îndepărtaţi şi gata.

Cathy se simţea într-o oarecare măsură ca acasă în acel mediu. După ce trăise atâţia ani alături de o prostituată, discuţiile fetelor despre violenţă, furturi şi activitatea lor sexuală prematură nu erau şocante pentru ea. De fapt, îşi dădu seama foarte repede că tot ceea ce îi făcuse Eamonn nu era deloc atât de şocant cum crezuse ea în momentul respectiv. O iubea în felul lui şi era liber să o facă. Unele dintre fete fuseseră tratate mult mai rău de către fraţii, taţii sau unchii lor. Adesea, le foloseau toţi în acelaşi timp. Denise făcea felaţie pentru bani încă de la şapte ani şi, cum se afla în grijă de foarte mult timp, beneficiarii talentelor ei aducătoare de bani erau cei care ar fi trebuit să o îndrume şi să o supravegheze.

În timp ce îşi beau ceaşca de cacao, ea se lăudase că putea să aducă un bărbat la orgasm în mai puţin de două minute, folosindu-şi doar limba. După ce le ascultase pe Madge şi pe Betty, acest lucru i se păru aproape firesc lui Cathy, ceea ce fu observat şi respectat de Denise, care urmărea să o impresioneze.

Mica blondă cu chip angelic, dar călită, o intriga pe Denise. Îşi dădu seama că existau multe lucruri în legătură cu fata pe care ea încă nu le descoperise. Denise o crezuse

când îi spusese că ea îl înjunghiase pe acel individ. Nu se simţea niciun pic de ferocitate în Cathy Connor şi ea voia să profite cât mai mult de asta, dacă putea. Deşi era micuţă, avea aerul că ştia ce se petrece şi, în instituţii precum Şcoala de Fete din Benton, asta se întâmpla foarte rar.

Majoritatea fetelor erau nişte proaste. Câteva erau viclene, cu adevărat viclene, şi acestea erau şefe.

Denise avea senzaţia că, odată iniţiată, Cathy avea. Să fie o comoară şi ea voia să o utilizeze cât mai curând posibil.

Regimul acela sever, în loc să le cuminţească pe fete, le făcea să fie şi mai violente unele cu altele. Umilinţele, atât fizice cât şi psihice, le făceau foarte abile. Erau smerite în faţa supraveghetorilor, dar îşi vărsau năduful unele asupra celorlalte.

Supravieţuiau cele mai rezistente, ca în orice închisoare, şi mintea folosea muşchii tot timpul.

Toate sufereau, toate simţeau durere, toate voiau să le provoace durere celorlalte. Era un mediu brutal şi înspăimântător şi fiecare din ele se adaptase, ca orice copil, şi se descurca în felul ei. Unele erau mai slabe, astfel că deveneau sclave, chiar oferindu-le favoruri sexuale celor mai mari şi, de asemenea, lucruri de-ale lor. Cele mai puternice luau ce voiau fără să stea prea mult pe gânduri. În definitiv, era dreptul lor.

De fapt, multe din ele înfloriseră în cămin. Simţeau că acolo aveau un loc al lor, un adăpost, că erau cineva. Erau importante în propria lor lume. Pentru multe din ele, îndeosebi pentru Denise, acest lucru era suficient.

Cathy înţelese aceste lucruri din prima zi şi, după evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore, aproape că se bucura că avea altceva la care să se gândească.

Deja, Ron devenise o amintire neplăcută şi îndepărtată, în timp ce incidentul cu Eamonn se transformase într-o întâlnire romantică. Învăţa deja, aşa cum făcuseră toate celelalte fete, că trebuia să se

adapteze. Dacă nu o făcea, era ca şi moartă.

Cathy fu condusă în camera ei în cea de-a doua seară de Sally Wilden; Denise o chemase pe aceasta la masă şi făcuse prezentările. Cathy o recunoscu pe fata care îi făcuse cu ochiul la coadă, în sala de mese. Sally semăna foarte mult cu Cathy şi cele două se simpatizară din prima clipă.

La şapte şi jumătate, cele două fete fură încuiate în camera lor şi făcură cunoştinţă cum trebuia.

Sally era înaltă şi slabă, cu un trup ca al unui băiat. Avea un păr des de culoarea mierii – cea mai frumoasă trăsătură a ei – şi ochi căprui-verzui. Era veselă şi vocea îi era joasă şi muzicală. Ea şi Cathy se potriveau perfect. Sally era încântată să împartă camera cu fata cea nouă, fiindcă era drăguţă, inteligentă şi simpatică. Ceea ce nu se putea spune despre unele din fetele cu care locuise în ultimii câţiva ani.

— Şi, pentru ce eşti aici? o întrebă Sally cu o voce prietenoasă şi liniştitoare în semiîntuneric, iar Cathy îi explică toată situaţia.

— Sally clătină din cap cu tristeţe.

— Eşti terminată. Îmi pare rău că-ţi spun asta, dar eu am fost în aceeaşi situaţie. Mama Barton n-a putut să mă sufere de când m-a văzut. Ştia că nu eu fusesem de vină pentru cele întâmplate…

Făcu o pauză, după care îi explică exact ce se întâmplase.

— Am asistat la o bătaie între fratele meu şi tatăl meu vitreg. Tatăl meu vitreg e un ticălos. E ca lumea când e treaz, dar când e beat, e un nenorocit. Fratele meu l-a bătut măr şi i-am dat şi eu o mână de ajutor, cum s-ar zice. Oricum, doamna Barton a fost trimisă la noi şi eu i-am spus câteva. A urmat o reclamaţie la poliţie şi eu am fost arestată pentru că aş fi ameninţat-o c-o omor. Ştiu că sună aiurea, dar e adevărat. La tribunal, s-a spus că eu aş fi fost de vină pentru bătaia de acasă, pentru toate relele din lume, chiar şi pentru afurisitul de al doilea război mondial!

Doamna Barton a jucat atât de bine, că până şi mie mi-a fost milă de ea! M-a făcut praf. Oricum, am luat trei ani, pentru că judecătorul a spus că sunt un pericol pentru societate şi că o femeie ca doamna Barton n-ar trebui ameninţată şi înspăimântată atunci când îşi face meseria. Aşa că am fost trimisă aici şi, în prima săptămână, am stat în camera tăcerii. Acum îmi dau seama că a fost o chestie psihologică. Locul ăla poate să le dea gata pe unele fete. Întunericul şi frigul sunt nişte lucruri cumplite. Adesea, cele mai cumplite pentru oamenii care vin aici. Până la urmă, am ajuns să ling condens de pe afurisiţii de pereţi ca să-mi astâmpăr setea.

Râse când spuse acest lucru, dar era un sunet plin de amărăciune.

— Totuşi, am supravieţuit şi, uite, pot să-ţi povestesc. O fată a fost găsită moarta şi ce mai gălăgie a fost după aia. Oficial, a murit de pneumonie. Dar, de fapt, a murit de frică. Toate ştiam asta, iar Henley şi Hodges au lăsat-o mai moale timp de câteva luni după aceea. Nu voiau să ne împingă la răzvrătire. Ne-am folosit de moartea bietei Mary la fel cum ei se folosiseră de ea. Deci, într-un fel, suntem la fel de rele ca ei. Dar trebuie să supravieţuieşti, în curând, o să împlinesc şaptesprezece ani şi o să ies de-aici. Ca să fiu sinceră, au fost momente când am crezut că n-o să mai plec niciodată de-aici. Acum folosesc sistemul. E tot ce poţi să faci.

Cathy tăcu după ce auzi acele lucruri şi amândouă se gândiră la fata care murise. După aceea, Sally îşi continuă sfatul.

— Am auzit de ce se zice că ai fi aici şi nu pot să-ţi spun decât să profiţi de asta cât poţi. Lasă-i să ştie că eşti criminală. Asta îţi dă putere, chiar şi faţă de Hodges şi Henley. N-or să aibă încredere-n tine şi exact asta şi vrei. Fii drăguţă în faţa lor, dar şi puţin insolentă. Înţelegi ce vreau să spun, nu? Să nu le dai motiv niciodată să se plângă, să nu aibă de ce să te acuze. Să ţi se citească doar pe faţă, în ochi, şi ei n-or să-ţi dea prea multă bătaie de

cap. Denise e în regulă, puţin cam într-o ureche, dar corectă. Păstrează prietenia cu ea. S-ar putea să-ţi fie de folos. Nu le lua apărarea celor mai slabe. Eu am făcut greşeala asta. Învaţă ori să înghiţi, ori să riposteze; oricum, supravieţuiesc fără să te amesteci tu. Acum o să te rog ceva şi îţi jur că nu există niciun motiv ciudat, la păturile de pe patul tău şi pune-le pe al meu.

Zâmbi când văzu expresia de pe chipul lui Cathy şi spuse jovială:

— Pe urmă, urcă-te în pat cu mine. Crede-mă, nu e vorba de sex, deşi ar fi fost, dacă ţi-ar fi spus-o Denise sau Harriet. E doar din motive practice. Două trupuri se încălzesc mai bine decât unul singur şi, te rog să mă crezi, după o noapte petrecută în camera asta, o să înţelegi perfect ce vreau să spun. Eşti drăguţă, dar nu suficient de bărbat pentru mine!

Amândouă chicotiră şi, în scurt timp, erau vârâte într-un singur pat.

Până dimineaţă, Cathy o înţelese perfect pe noua ei prietenă. Chiar şi ghemuite una în alta, le fusese frig în camera aceea care era ca un congelator.

Micul dejun consta în porridge rece, pâine şi margarină. Lui Cathy i se dădu şi zahăr şi miere odată cu porridge-ul şi i se puse zahăr şi lapte în ceai. Noile ei haine îi erau foarte mari şi izbucni în râs când Denise îi strigă:

— Să mă ia dracu', dacă nu arăţi ca un pui de bogdaproste!

— După ce mâncară, li se trasară sarcinile, iar Cathy fu informată că trebuia să spele pe jos în holul de la intrare împreună cu Denise. Era greu, dar, cel puţin, mişcările le încălzeau şi apa fierbinte era ca un balsam pentru mâinile lor îngheţate. În timp ce munceau, sporovăiau plăcut şi Cathy intră în ritm foarte repede.

Denise era o companie agreabilă, spunându-i tot soiul de povestiri şi anecdote despre şcoală, care o şocară, dar o şi intrigară.

Deodată, Denise tăcu brusc. Cathy se uită la ea şi îşi

dădu seama că ceva nu era în regulă deloc.

O umbră trecu peste ele şi Cathy îşi ridică privirea, văzând cel mai înspăimântător chip din viaţa ei.

Bărbatul era înalt şi îngrozitor de slab. Avea în jur de şaizeci de ani, deşi era greu de apreciat, deoarece avea o barbă imensă care îi acoperea trei sferturi din faţă. Era de culoare roşcată şi avea multe fire albe. Chiar şi în lumina aceea slabă, Cathy văzu ca ochii îi erau de un cenuşiu lipsit de strălucire şi sprâncenele i se întâlneau la mijloc, dându-i un aer ameninţător.

Cel mai oribil lucru era, însă, faptul că avea nişte buze roşii şi moi. Văzu salivă în colţurile gurii lui şi el o linse într-un fel inconştient.

— Cine eşti?

Vocea îi era îngroşată, de parcă ar fi suferit de o răceală flegmatică, dar, într-un fel, ea ştia că aşa era întotdeauna. Îi făcu scârbă şi înghiţi în sec înainte să răspundă. Ceva îi spunea să se ferească de acel bărbat, că era periculos pentru ea. Cu toate acestea, se ridică. Ştergându-şi mâinile pe şorţul aspru, îl privi în ochi şi spuse cu fermitate:

— Sunt Cathy Connor şi n-ar trebui să mă aflu aici.

Denise închise ochii şocată şi aşteptă explozia care era sigură că avea să urmeze.

Spre surprinderea ei, însă, îl auzi pe domnul Hodges râzând uşor.

— Din câte am înţeles, doamna Barton o să remedieze în curând această situaţie. Să vii la mine în birou diseară la şapte.

După aceea trecu intenţionat prin locul pe unde ele spălaseră şi Denise răsuflă uşurată după ce dispăru.

Cathy se uită la ea şi spuse cu o voce plăcută:

— Domnul Hodges?

— Domnul Ticălos Hodges în persoană, zise Denise. Să-i spui că ai impresia că eşti la ciclu. Pentru că-i place să le încerce pe noile venite. Ciudat, nu se atinge de cele ca mine. Are o slăbiciune pentru astea mici aşa ca tine.

Slăbănoage, cu ochi albaştri şi un pic de ţâţe.

După aceea zâmbi şi încercă să alunge din tensiune.

— Totuşi, ai ceva de aşteptat, nu? E ca un fel de întâlnire, dacă stai să te gândeşti.

Izbucni în râs şi, apoi, continuară să frece pe jos în linişte.

Lui Cathy i se făcu greaţă de teamă când realiză situaţia în care se afla. Căzuse din lac în puţ. Ochii i se umplură de lacrimi şi, pentru prima oară după mulţi ani, ar fi vrut ca mama ei să fie acolo. Gândul la ceea ce făcuse Madge pentru ea o tulbură şi mai mult şi îşi dori s-o fi avut alături.

Spera că Madge se descurca mult mai bine decât ea, indiferent unde o trimiseseră.

Domnul Hodges trecu pe lângă ele puţin mai târziu, iar Cathy privi în urma lui şi scoase limba. Era un gest copilăresc şi ştia că nu îi foloseşte la nimic, dar, în cele câteva secunde, o făcu să se simtă mult mai bine.

Harold Peter Hodges era un om secretos. Era o trăsătură conştientă ce îi fusese de folos toată viaţa. Ajunsese directorul Şcolii de Fete din Benton după ce lucrase la o şcoală pentru tinerii delincvenţi din Dartmouth unde îi terorizase pe băieţii de acolo atât de rău, încât, aproape de pensie, fusese răsplătit cu o slujbă mai uşoară, la conducerea unei şcoli de fete.

Pentru el, era un vis împlinit.

Îl interesau fetele şi băieţii de o anumită vârstă şi constituţie. Se amăgea cu gândul că era ca un tată pentru ei şi că avea doar un interes filantropic, dar de câteva ori de-a lungul anilor fusese cât pe ce să dea de necazuri. Un tânăr se sinucisese după o întâlnire cu Hodges şi izbucnise un scandal. Mama lui, o femeie băgăcioasă, făcuse valuri înainte ca Hodges să apuce să se ocupe de cel care investiga acel caz.

Îşi scuza gesturile faţă de sine, spunându-şi că, uneori, se simţea foarte singur şi, poate, se juca” puţin cu copiii, dar acest lucru nu însemna că era rău la suflet. Acei

copii ştiau multe de la o vârstă foarte fragedă. Nimic din ce le făcea el nu putea fi la fel de rău ca tot ce trăiseră în casele lor sordide şi sărăcăcioase.

Îşi impusese să creadă acest lucru şi, după un atac, sau după unul din, jocurile" lui, cum spunea el, se ducea la o mănăstire catolică pentru a se împăca acolo cu păcatul lui şi pentru a se căi.

Nu că acest lucru l-ar fi făcut să se oprească. Acum, fata cea nouă îl intrigase. Trupul ei micuţ îi atrăsese atenţia. Înţelegea că avea aproape paisprezece ani, dar părea mult mai mică.

Privirea ei directa fusese o provocare pentru autoritatea lui, deşi îl amuzase şi îl excitase, în acelaşi timp. Era evident că trebuia tratată cu o mână de fier şi el era omul potrivit pentru acest lucru. Domnişoara Henley îi spusese că fusese adusă de Barton. Trebuia să aştepte până când fata avea să fie legal în custodia lor. Dar putea să o facă.

De fapt, aşteptarea avea să facă totul şi mai interesant. Iar, în seara aceea, avea să înceapă jocul… Respiraţia îi deveni sacadată gândindu-se.

Avea să fie atât de dulce – fetele aveau întotdeauna un gust dulce –, deşi el prefera băieţii în multe privinţe. Erau mai uşor de supus. Teama şi vulnerabilitatea copiilor îi dădeau acel sentiment dorit de putere absolută. Îl făceau să se simtă puternic şi capabil să-şi împlinească fanteziile sexuale.

Niciodată nu putuse să ducă până la capăt un act sexual cu o persoană adultă, oricât încercase. Acest lucru îl făcuse să lucreze cu copiii. Pe dinafară părea un profesor atent şi grijuliu, fiindcă predase la şcoli particulare la început, deşi acest lucru fusese periculos într-o oarecare măsură, deoarece colegii săi îşi dăduseră seama, în cele din urmă, că era ceva nu tocmai în regulă cu el. Că lipsea ceva. Abia în urma unei discuţii cu un amic care gândea la fel ca el îşi îndreptase atenţia asupra şcolilor de corecţie. Acolo, copiii erau captivi şi maleabili. În cea mai mare

parte, oricum.

După masa de seară, fetele beneficiau de o oră de recreere. Atunci jucau cărţi sau stăteau de vorbă. Denise se folosea de ora aceea pentru a rezolva orice problemă se ivise în cursul zilei cu diversele fete de care avea grijă.

— Cele mai mici sau mai slabe îi dădeau o parte din banii pe care îi aveau în schimbul protecţiei. Unele aveau familii care le trimiteau bani sau le aduceau când veneau în vizită; aceştia erau folosiţi pentru a le face şederea la Benton mai uşoară şi mai suportabilă.

Una din acele fete se numea Cynthia şi semăna cu un şoricel. Era foarte, foarte aristocrată şi i se spunea Lady C. Le dăduse foc surorilor ei intenţionat. Luându-le la plimbare, le turnase benzină pe ele şi le dăduse foc, uitându-se la ele cum erau cuprinse de flăcări. Toată lumea se temea de ea; Denise o urmărea îndeaproape, spunându-le celorlalte că până şi cel mai într-o ureche individ trebuia să cedeze atunci când întâlnea un om complet nebun. Iar Lady C era nebună.

Micuţă de statură, avea nişte crize teribile care le uimeau pe celelalte fete prin violenţa lor. Apoi, luni de zile, era extrem de docilă şi de maleabilă. Acum căuta o cutie de chibrituri, lucru obişnuit la Lady C, dar niciuna nu era atât de proastă, încât să îi dea aşa ceva. Nu aveau chef să ardă de vii într-o cameră încuiată şi, când era vorba de ea, acela ar fi fost finalul.

Lady C se apropie de Cathy şi-i zâmbi. Aceasta, prevenită deja în privinţa ei, îi zâmbi şi ea prietenoasă. Pe chipul lui Lady C se citea o fericire copilărească şi, timp de câteva secunde, Cathy o văzu aşa cum ar fi putut să fie sau cum fusese înainte să fie cuprinsă de nebunie şi să-şi ucidă surorile.

— Am auzit că te duci la Hodges.

Cathy încuviinţă şi ea se întunecă la faţă. Trăsăturile frumoase i se urâţiră, ochii i se înceţoşară puţin şi buzelei. Se strânseră cam prea tare. Părea o femeie foarte bătrână într-un corp de copil. Trăgea de şorţ cu unghiile excesiv de

lungi care păreau să fi fost folosite de mai multe ori ca arme, mai ales când intra în criză.

— Îmi place părul tău, zise ea.

Cathy duse mâna la cap fără să-şi dea seama.

— Mulţumesc.

Lady C încuviinţă bucuroasă.

— Îmi place de tine.

Cathy zâmbi şi îi mulţumi din nou. Denise urmărea scena cu interes. Nu era ceva obişnuit ca Lady C să iniţieze o conversaţie care să nu aibă legătură cu chibriturile. Aşteptă ca acest lucru să apară în discuţie, gata să intervină.

— Domnul Hodges nu e un om bun. Trebuie să fii foarte atentă, o preveni fata pe Cathy foarte serioasă, după care, desfăcând pumnul, puse pe masă o lamă micuţă de cuţit, la asta cu tine. S-ar putea să-ţi fie de folos când o să-şi înceapă jocurile.

Toate privirile erau aţintite asupra lamei. Denise făcuse ochii cât cepele.

— De unde naiba ai asta?

Lady C zâmbi.

— Am furat-o de la omul care a venit să repare uşile.

Denise se încruntă.

— Bine, dar asta a fost demult. Ai avut-o tot timpul ăsta?

Lady C zâmbi iarăşi:

— Dar o vreau înapoi. Am şi eu nevoie de ea, zise ea cu o voce dură, deloc ca a unui copil. O vreau pentru doamna Barton. Îi sunt datoare.

Toate fetele erau uimite. Era prima oară când ea iniţia o conversaţie. Lama de cuţit era atât de şocantă, încât majoritatea o priveau fix ca şi cum s-ar fi aşteptat să dispară.

Denise lua lama şi fluieră uşor.

— A dracului să fiu, da’ eşti nemaipomenită!

Lady C răspunse cu tristeţe:

— Ai un vocabular îngrozitor, Denise.

Aceasta râse.

— Ştiu. Şi tu eşti de speriat, madam. Ai ţinut lama asta ascunsă luni de zile.

— Mai am una. Omul le schimba tot timpul şi „când le arunca, eu le luam din coşul de gunoi de la bucătărie. A fost foarte uşor. Nimeni nu stă cu ochii pe mine. Mai ales dacă nu sunt chibrituri în preajmă.

Era extrem de încântată că le lăsase cu gura căscată.

— Fă-i un semn, dar să nu se vadă, îi spuse ea lui Cathy. Nu pe faţă. Poate pe burtă sau pe mâini. Să ştie că nu-i faci jocul, spuse Lady C cu o voce scăzută. Să nu-l laşi să pună mâna pe tine.

Cathy luă lama şi se uită la ea fascinată.

Lady C, zâmbi.

— Ai rămâne cu gura căscată dacă ai şti câte aud şi văd.

Denise, care era numai urechi, îi zâmbi cuceritor.

— Stai jos şi hai să discutăm ca lumea.

Dar Lady C scutură din cap şi se întunecă la faţă.

— Nu sunt proastă! spuse ea răstit. Îţi închipui c-o să afli ce ştiu şi, pe urmă, o să-ncerci să scoţi totul de la mine.

Uitându-se la Cathy o clipă, zise cu blândeţe:

— Foloseşte-o. Fă-l să plătească.

Apoi se îndepărtă şi fetele priviră în urma ei tăcute.

— Ce nebună! spuse Denise printre dinţi.

Cathy se uită iarăşi la lamă şi Denise i-o luă din mână.

— Oricum, n-o să ai nevoie de ea. Eşti în siguranţă până te bagă aici legal. Adică, până când tribunalul o să semneze documentele. Azi o să se joace cu tine doar. O să te sperie. Ştiu asta pentru că la fel a făcut şi cu Sally. Nu îndrăzneşte să facă mai mult de teamă că ar putea să apară cineva care să te ia în altă parte. Un ultim sfat: pute. Stai cât poţi mai departe de el.

Cathy încuviinţă, încercând să ţină minte totul şi să facă puţină ordine în mintea ei. Era greu şi, văzându-i expresia de pe chip, Denise îi luă mâna într-a ei.

O privi înţelegătoare şi îi spuse cu blândeţe:

— Nu-l lăsa pe ticălos să te sperie, nu merită. Niciunul nu merită. Se poartă ca şi cum noi am fi nişte rahaţi pe pantofii lor, când, de fapt, noi suntem mai bune ca oricare din ei. Noi suntem copii, ei sunt adulţi. Ştiu că suntem captivele lor, că nu putem să mergem nicăieri sau să spunem cuiva. Dar ripostăm în felul nostru şi trebuie să înveţi şi tu s-o faci. Spune-i că tu eşti criminala, nu mama ta, dar să nu o recunoşti de la bun început. Sperie-l pe nenorocit. Foloseşte lama dacă te face să te simţi mai bine, dar nu uita că, dacă îi faci vreun semn, are ceva contra ta şi poate să te ţină aici şi mai mult.

Cathy se gândi la acest lucru şi încuviinţă. În ultimele zile, viaţa i se întorsese pe dos şi, câteodată, îi era foarte greu să înţeleagă ceva şi să încerce să supravieţuiască celor ce se petreceau. Cu fiecare zi era din ce în ce mai greu.

— Prietenul meu o să vină după mine, spuse ea cu o bravadă patetică. Eamonn o să vină după mine, sunt sigură.

Denise ridică din umeri şi zâmbi.

— Bineînţeles c-o să vină, scumpo, şi zânele trăiesc în grădina noastră.

Cathy se încruntă. Oftând adânc, Denise spuse:

— Trezeşte-te, pentru Dumnezeu. Există o cale de scăpare, dar e dezgustătoare. Dacă o să vrei să încerci, o să vin cu tine. Dar asta o să fie mai târziu. Deocamdată, mulţumeşte-te să supravieţuieşti serii ăsteia şi următoarelor câtorva săptămâni.

Înainte ca Denise să primească vreun răspuns de la Cathy, Deirdre intră în încăpere cu alte două supraveghetoare. De fapt, nu li se spunea supraveghetoare, ci asistente, deşi amândouă erau solide şi autoritare. Domnişoara Brown şi domnişoara Jones erau respectate de toate fetele pentru forţa lor şi corectitudinea de care dădeau dovadă. Femeile îşi făceau treaba şi îşi vedeau de ale lor. Nu erau chiar prietenoase, dar erau

imparţiale şi niciodată nu abuzau de puterea lor ca domnul Hodges, domnişoara Henley sau chiar Deirdre.

Acum, domnişoara Brown îi făcu semn cu degetul lui Cathy, zicând:

— Domnul Hodges te cheamă.

Cathy ieşi din încăperea care, acum, era cufundată în linişte, şi o urmă cu teamă. Domnişoara Brown avea nişte picioare imense, încălţate cu nişte ghete maron. Gambele groase i se vedeau prin dresul negru şi Cathy se uită la ele cum erau strânse de nylon, ca doi pepeni, legănându-se cu fiecare pas. Când femeia se opri, Cathy fu cât pe ce să se ciocnească de ea. Întorcându-se, domnişoara Brown o întrebă cu blândeţe:

— Ţi-e frică?

Cathy încuviinţă. Chipul îi era de un pământiu bolnăvicios. Se uită la faţa femeii, care părea rusoaică. Braţele imense abia dacă îi erau acoperite de bluză şi şal. Parcă era un bărbat îmbrăcat în haine femeieşti. Deodată, zâmbi, dezvelindu-şi dinţii strâmbi.

— Să nu-ţi fie. O să veghez asupra ta, scumpo.

Bătând în uşa domnului Hodges, o deschise şi o împinse uşor pe Cathy înăuntru.

— A venit domnişoara Connor, domnule Hodges.

El le privi timp de o secundă pe amândouă, după care spuse:

— Poţi să pleci, Brown.

Domnişoara Brown se întoarse şi, înainte să iasă, zise:

— O să fiu chiar lângă uşă, domnule, ca s-o iau s-o duc în cameră când terminaţi.

Cathy îl văzu închizând ochii, după care îl auzi spunând printre dinţi:

— O să te chem când o să am nevoie de tine, îţi mulţumesc foarte mult.

Domnişoara Brown se întoarse să-l privească şi zise:

— Scrie în regulament: „Trebuie să aştept la uşă ca să duc în camera ei pe oricare dintre fete după o întâlnire

cu un membru al conducerii”. Este atât pentru protecţia dumneavoastră, domnule, cât şi pentru cea a copilului.

Sublinie cuvântul „copilului” şi Cathy simţea tensiunea dintre cei doi adulţi din faţa ei.

— Domnişoară Brown, replică domnul Hodges cu o voce aspră acum şi ameninţătoare, trebuie să stau de vorbă cu fata, să o evaluez.

Domnişoara Brown zâmbi.

— Nici n-ar trebui să se afle aici, domnule. Fără documentele necesare e de datoria mea şi a domnişoarei Jones să avem grijă ca totul să fie în regulă. În definitiv, nu cred că vreţi să fiţi anchetat din cauza, unor lucruri pe care ar putea să le spună un copil, nu?

Le zâmbi amândurora.

— O să aştept afară. Strigaţi, dacă aveţi nevoie de mine.

Cathy ştia că acele ultime cuvinte îi erau destinate şi ei, nu numai domnului Hodges, şi se simţi mai bine. Avea prieteni şi aliaţi în văgăuna aceea oribilă şi acest lucru o consola.

— Femeia ieşi închizând uşa încet în urma ei.

Cathy strângea lama în mână, uitându-se la bărbatul care stătea la birou.

El îi aruncă un zâmbet lasciv. Cathy văzuse acelaşi zâmbet pe chipurile bărbaţilor pe care mama ei îi aducea acasă. Întotdeauna însemnase că ea avea să aibă necazuri, aşa că nu zâmbi. În schimb, îşi aţinti privirea asupra unui punct de deasupra capului lui şi aşteptă ca el să vorbească.

Hodges tăcu, plăcându-i teama ei. O măsură din cap până în picioare şi, când se ridică brusc, o făcu să tresară.

Zâmbi.

— Nu-ţi fie teamă. Nu-ţi fac niciun rău, draga mea. Vreau doar să-ţi pun câteva întrebări.

Lama îi ardea mâna. Când el se apropie de ea, Cathy simţi cum i se înteţesc bătăile inimii. Gura i se uscă şi inima îi bătea asurzitor.

Făcu un pas înapoi.

Încruntându-se, Hodges se opri în faţa ei şi înălţimea lui o intimidă. Îi simţea deja mirosul urât al respiraţiei şi al trupului.

Spre deosebire de incidentele cu prietenii mamei ei, când putea să fugă din apartament sau să ţipe cât o ţinea gura, aici nu avea nicio scăpare. Ştia că, dacă domnişoara Brown n-ar fi fost în faţa uşii, ar fi avut necazuri mari. Omul acela ar fi putut să facă orice voia, cât de des voia, fără să-l împiedice ceva.

— Stai liniştită, fetiţo. N-am de gând să te fugăresc prin birou.

Când îi puse mâna pe umăr, ea scânci. Lui îi plăcu acest lucru. Îi plăcu la nebunie. Frica unui copil făcea parte din distracţie. Apoi îi zâmbi prietenos.

— Stai jos, fetiţo, spuse el arătându-i un scaun şi Cathy se duse spre el împleticindu-se şi aşezându-se bucuroasă, înainte să i se înmoaie picioarele de tot.

Aşezându-se din nou la birou, el o privi un moment îndelungat.

— Ştii de ce te afli aici?

Ea scutură din cap.

— N-ar trebui să fiu aici. N-am făcut nimic. Mama a luat vina asupra ei.

Cathy era conştientă de ce trebuia să facă şi, pe măsură ce vorbea, vocea îi devenea din ce în ce mai puternică şi mai clară.

Domnul Hodges se încruntă, nesigur de ce voia să spună.

— Vrei să repeţi, te rog?

Cathy spuse atunci clar şi răspicat:

— Am zis că mama a luat vina asupra ei.

Îi veni să zâmbească în clipa aceea, căci el părea de-a dreptul şocat.

— Îţi dai seama ce-ai spus? întrebă el aproape jovial.

Cathy îşi luă inima în dinţi şi scutură din cap.

— N-am spus nimic. N-am spus absolut nimic, domnule.

Mijindu-şi ochii, de fapt, schimonosindu-şi toată faţa, el se uită la fată. Ar fi putut să jure pe un teanc de *Biblii* că n-ar fi avut curaj să riposteze, dar era ceva mai mult în legătură cu ea decât se putea vedea.

Bărbătoasa Brown era de cealaltă parte a uşii şi el nu putea să se distreze cu adevărat şi, în plus, fetiţa aceea îl ameninţa. Chiar îndrăznea să-l ameninţe! Trebuia să facă neapărat ceva chiar în clipa aceea, altfel avea să piardă avantajul. Ridicându-se de la birou, fu lângă ea în câteva secunde şi palma care îi izbi urechea fu extrem de dureroasă, aproape trântind-o de pe scaun.

Cathy simţi lama pătrunzându-i dureros în palmă când încleştă pumnii şi sângele începu să curgă. Ştia că nu trebuia ca el să vadă arma decât dacă era absolut nevoită să o folosească. Era o probă ce ar fi putut fi folosită împotriva ei.

Când el ridică mâna din nou, ea se surprinse nu numai pe sine, ci şi pe bărbatul din faţa ei când spuse:

— Numai să îndrăzniţi, domnule, şi o să vedeţi ce-o să primiţi.

El fu atât de şocat de tonul ei vehement, încât lăsă mâna în jos.

— Poftim?

Vocea lui era aproape comică din cauza şocului şi confuziei.

— Amantul maică-mii a-ncercat treaba asta. Ştiu ce urmăriţi şi am ucis o dată ca să evit asta. Aş face-o din nou. Indiferent cât de mult o să stau aici, într-o zi tot o să ies. Şi, atunci, o să te caut, amice. Însoţită. În cartierul meu, cei ca dumneata sunt dispreţuiţi. Cunosc mulţi care m-ar ajuta să-ţi vin de hac.

Vocabularul de stradă îl şocă, deşi îl auzise tot timpul. Ceea ce îl speria, cel mai tare era faptul că fata aceea cu chip angelic vorbise. Practic, putea să simtă ura şi animozitatea pe care ea le emana.

— Ticălos bătrân! spuse ea şuierător şi printre dinţi, iar forţa cuvintelor îi şocă pe amândoi. Toată viaţa am avut

de-a face cu indivizi ca dumneata, continuă Cathy. Ei bine, m-am săturat. Acum vreau să mă duc la culcare, singură.

Insinuarea aceea nu-i scăpă lui Hodges, care clătină din cap uluit. În acea clipă, Brown vârî capul pe uşă. Pe chipul ei nu se vedea nicio expresie, dar, din atitudinea ei, puteai să-ţi dai seama că ascultase fiecare cuvânt care fusese rostit în încăpere.

— Pot s-o iau acum, domnule? Trebuie s-o duc în cameră cu Wilden.

Hodges încuviinţă, privind în urma lor grav. Brown trânti uşa cu un zgomot care îl enervă.

Nimeni, absolut nimeni, nu îl învingea. Cu atât mai puţin o puştoaică.

Cathy Connor îşi făcuse un duşman periculos şi o ştia foarte bine.

Domnişoara Brown o conduse spre camera ei.

— Îţi aduc un bandaj pentru mână, îi promise ea.

Cathy se uită surprinsă la pumnul însângerat. Uitase chiar şi că lama era acolo. Domnişoara Brown îi desfăcu pumnul şi îi luă lama, vârând-o cu grijă în buzunarul de sus al bluzei.

— Rămâne totul între noi, da?

Cathy încuviinţă.

— Te-ai descurcat bine acolo, draga mea. Ţine-o tot aşa. Să sperăm c-o să ieşi repede de-aici.

Luând-o pe scara din spate, se duseră la bucătărie. Deirdre şi. Domnişoara Jones beau ceai, iar Deirdre întrebă supărată:

— Ea ce caută aici? Henley o să se-nfurie.

Domnişoara Brown o împinse la loc pe scaun, zicând:

— N-o să afle decât dacă-i spui tu. Adu trusa de prim ajutor, fata are o tăietură-n palmă. Ocupă-te de ea, în timp ce noi ne ducem să le închidem pe fete.

Domnişoara Jones îşi urmă prietena afară din bucătărie cu o expresie întrebătoare pe chip. Cathy ştia că aveau să vorbească despre cele petrecute şi speră să nu hotărască să o pedepsească pentru lamă.

— Cum ai reuşit să faci asta? o întrebă Deirdre cu obişnuita-i voce piţigăiată şi strâmbă din nas, iar Cathy îşi reţinu un zâmbet.

Femeia aceea era o proastă şi, acum, exact de acest lucru avea nevoie Cathy.

— Pune-ţi o ceaşcă de ceai cu mult zahăr. E bun pentru şoc, continuă Deirdre.

Luând un castronel de metal, îl umplu cu apă fierbinte şi apoi turnă puţin dezinfectant.

— O să te usture, dar n-o să faci infecţie. Hai, bagă mâna înăuntru, iar eu o să rup nişte cârpe să te bandajez.

Vârând mâna cu grijă în apa fierbinte, Cathy oftă când aceasta îi alină durerea, dar îşi ţinu respiraţia în clipa în care începu usturimea. Uitându-se în jur, se întrebă dacă era chiar atât de rea, încât să merite toate acele necazuri. Cadavrul lui Ron îi apăru din nou în faţa ochilor şi cuvintele mamei ei – „Ce-ai mai făcut acum?” – îi răsunară în urechi.

Oare ea făcea să i se întâmple acele lucruri? Chiar şi ceea ce se petrecuse cu Eamonn – ea fusese de vină?

Ochii i se umplură de lacrimi şi trase adânc aer în piept, conştientă că, în acel mediu, lacrimile erau semn de slăbiciune, iar slăbiciunea era echivalentă cu şi mai multe necazuri.

— Bătrânul Hodges n-o face intenţionat. Nu poate să se abţină, spuse Deirdre cu *o* voce scăzută şi plină de amărăciune.

Cathy o privi, nevenindu-i să creadă.

— Mai sunt şi astfel de oameni.

Cathy nu răspunse nimic, nefiind sigură că ar fi putut să răspundă cineva.

— Ţine-te departe de el şi o să te lase-n pace.

Răsucindu-şi mâna în apa fierbinte, Cathy închise ochii şi se rugă să găsească în curând o cale de scăpare din infernul acela.

În Denise se avea suficientă încredere pentru a fi instalată într-un dormitor mic împreună cu alte fete.

Aceasta era o mişcare foarte vicleană din partea lui Hodges şi Henley. Ea avea grijă să nu existe probleme între fete şi menţinea lucrurile în ordine. Spre deosebire de multe alte fete, care tânjeau după o cămăruţă numai pentru ele, Denise prefera compania altora, deşi nu ar fi recunoscut niciodată. Îi plăcea să aibă multă lume în jur. De fapt, îi era frică de întuneric.

Acum stătea în pat şi se întreba cum se descurcase Cathy, ştiind în sinea ei că ar fi trebuit să se răzvrătească toate într-un fel, dar neştiind cum să facă acest lucru.

— Deşi avea putere, ştia că ar fi fost inutil chiar să încerce să se răfuiască vreodată cu Hodges, dacă nu puteau să fugă imediat după aceea. Exista o cale de scăpare, deşi era înfricoşătoare şi dezgustătoare. Dar, poate, poate aveau să reuşească, dacă fata cea nouă era dispusă…

Auzind cum erau încuiate uşile de cele două domnişoare, cum li se spunea, se dădu jos din pat şi se uită la uşă.

— Fata cea nouă e bine? întrebă ea cu o voce agresivă şi auzi nişte hohote de râs.

— Foarte bine. L-a arătat ticălosului ăluia bătrân câte ceva.

Zgomotul paşilor care se îndepărtau fu aproape absorbit de râsetele celor două femei.

Lipindu-se de uşă, Denise răsuflă uşurată, după care se întoarse spre celelalte fete, care stăteau în paturi şi aşteptau ca ea să vorbească, şi zise:

— E bună, Fata cea nouă e bună.

Toate tăcură atunci, căci ceea ce suferise Cathy suferiseră aproape toate la un moment dat. Erau încântate că, indiferent ce făcuse, le stârnise râsul celor două domnişoare, ceea ce însemna că îi arătase ea bătrânului. Acest lucru nu era uşor şi, fără să ştie, Cathy îşi câştigase reputaţia în cămin în seara aceea.

Sally nu dormea când Cathy veni, în sfârşit, la culcare.

— Cum a fost? întrebă ea cu amărăciune în glas. Ai stat atât de mult, încât mi-am făcut griji pentru tine. Ţi-am păstrat nişte apă, în caz că trebuie să te speli.

Cathy se aşează pe patul prietenei sale şi zâmbi.

— Sunt bine. Eu…

Fu întreruptă de un ţipăt scurt al lui Sally, când îi văzu mâna bandajată.

— Ce ţi-a făcut ticălosul? Ce-ai păţit la mână?

— N-am păţit nimic la mână, prostuţo. L-am învins, dar mai rău e faptul că el ştie asta. O să vrea să mi-o plătească la un moment dat, dar eu o să fiu pregătită. Într-o bună zi o să ies de-aici, dar, înainte, o să-i dau ticălosului bătrân o lecţie pe care n-o s-o uite în veci.

Vehemenţa cu care rostise acele cuvinte şi hotărârea din fiecare fibră a trupului ei fură o revelaţie pentru Sally. Cathy păruse atât de tăcută, ca o lady chiar, încât schimbarea aceea o sperie pe cealaltă.

— Lumea e plină de oameni care vor să se folosească de tine, să profite de pe urma ta, să te împingă să faci ceea ce vor ei, chiar dacă te dezgustă. Ei bine, Sal, m-am săturat de toate astea. Întâi maică-mea s-a folosit de mine, pe urmă, amanţii maică-mii şi, acum, bătrânul ăsta nenorocit. Gata, m-am hotărât să ripostez. Nimeni n-o să mai profite de mine vreodată – şi asta-i valabil şi pentru Eamonn!

Dezbrăcându-se, Cathy se strecură în pat lângă Sally. Ghemuindu-se în ea ca să se încălzească, continuă să vorbească. De data aceasta, vocea ei era mai scăzută, mai gravă.

— Toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut au urmărit ceva, au avut un fel al lor de a se folosi de femei. Cu tipii maică-mii era limpede – ea era o prostituată. Majoritatea se foloseau de ea pentru banii sau trupul ei. Mai mult pentru bani. Trăiau de pe urma ei, înţelegi? Singurul tip pentru care am avut timp a fost Eamonn şi chiar şi el s-a folosit de mine în multe feluri – deşi e tot ce am. Nu pot să trăiesc fără el. O să ies de-aici şi o să mă-ntorc în East

End, la Eamonn al meu. Dar, de data asta, o să fie cum zic eu.

Sally o ascultă fără să scoată un cuvânt.

Pe măsură ce în cameră se făcea din ce în ce mai întuneric, pleoapele celor două fete se îngreunau.

În curând adormiră şi visară, toate lucrurile de care fuseseră lipsite prea multă vreme: hrană, căldură şi, îndeosebi, dragoste.

Văzând chipul zâmbitor al lui Denise la micul dejun, Cathy îşi dădu seama că se aflase deja despre experienţa ei cu Hodges. Aşezându-se la masă cu un castron de porridge şi o felie de pâine în faţă, zâmbi încântată. Mâna ei bandajată atrăgea atenţia tuturor fetelor.

— Cum a fost, deci?

Cathy, o povestitoare înnăscută, le relată totul într-un mod amuzant, cum numai ea ştia să o facă, până râseră cu lacrimi. Toate ştiau, într-un fel sau altul, cum era să te afli în faţa lui Hodges şi admirară felul în care fata cea nouă făcea ca totul să pară amuzant. Era un semn de forţă, o forţă pe care Cathy nu ştiuse că o poseda până în clipa aceea.

Când Lady C se apropie de masă, Cathy îi zâmbi cuceritor.

— Mă tem că am pierdut lama.

Fata ridică din umeri.

— Nu-i nimic, mai am destule.

Din tonul ei reieşea că avea la dispoziţie o colecţie întreagă de arme şi celelalte începură să se îngrijoreze.

— Poţi să-mi dai pâinea ta?

Părea să nu mai aibă gânduri violente şi toată lumea răsuflă uşurată.

— Deci, care-i următorul pas, Cathy? o întrebă Denise curioasă.

Cathy oftă.

— Următorul pas e să ies de-aici. Din câte mi-a spus Sally deja, chiar dacă n-ar trebui să mă aflu aici, ticăloasa aia de Barton poate să mă închidă oficial. N-o să aştept

asta cu mâinile-n sân. Să-i ia dracu' pe ea şi pe Hodges. Am de gând să mă car.

În clipa aceea, Deirdre apăru lângă masa lor şi îi spuse lui Cathy că trebuia să meargă în cameră.

Urmând-o, Cathy intră în dormitor şi uşa fu închisă. Hodges o aştepta cu obişnuita lui expresie. Numai ochii îi licăreau din cauza răutăţii care îi mocnea în suflet. Zâmbi leneş, părând înfricoşător, iar Cathy simţi că i se face greaţă când îşi dădu seama ce avea să i se întâmple.

Pe pat se aflau o mulţime de frânghii şi sfori.

Când Hodges se apropie de ea, Cathy începu să riposteze. Şi el şi Deirdre fură uimiţi de forţa cu care lovea atât cu mâinile cât şi cu picioarele. Hodges începu să râdă. Asta voia, cu cât ea se zbătea mai mult, cu atât el simţea mai multă plăcere. Era partea cea mai bună a meseriei lui – să înfrângă fetele, să le facă mai maleabile. Era încântat când le vedea neputincioase în mâinile lui. Legată de pat, Cathy văzu cum Deirdre fu expediată din încăpere. Hodges îi zâmbi şi faţa îi era o adevărată mască de ură.

— Plec acum, îi şopti el, dar o să mă-ntorc. În timpul ăsta, gândeşte-te la ce o să păţeşti. Un lucru e sigur, domnişorico. Nimic din ce-ţi trece prin cap n-o să fie pe măsura realităţii. Râse din nou şi ieşi din cameră.

După ce uşa se închise în urma lui, Cathy trase de legături, dar le simţi strângându-se şi mai mult. Nu putea decât să aştepte, să încerce să se relaxeze. Nu putea să-l lase să o înfrângă, nu avea să-i dea satisfacţie.

Acum ştia cum era să fie complet singură şi îşi permise luxul de a plânge. Deşi nici ea nu ştia dacă erau lacrimi de neputinţă sau de furie.

Fetele vorbeau despre legarea lui Cathy. Toate fuseseră victimele lui Hodges într-un moment sau altul. Ceea ce le şoca, de fapt, era că ea nici nu fusese primită încă oficial şi Hodges îşi începuse deja jocul. Era ceva neobişnuit. Se gândiră că, poate, ticăloasa aceea de Barton obţinuse hârtiile mai repede şi, deci, îi dăduse undă verde pentru a începe ceea ce el numea procesul de înfrângere.

Ora ceaiului sosi şi trecu.

Nici urmă de Cathy.

Ora cinei sosi şi trecu.

Tot nici urmă de Cathy.

Sally Wilden fu trimisă să doarmă cu Denise şi cele două fete se priviră cu teamă. Amândouă ştiau că legăturile lui Cathy trebuiau să fie strânse; amândouă ştiau că nu avea să primească nimic de mâncare sau de băut – amândouă ştiau că acea combinaţie ar fi putut fi fatală.

Spre deosebire de legăturile de la alte cămine, cele ale lui Hodges erau adevărate acte de înrobire. Se auzise că folosea chiar şi cătuşe. Legăturile strânse întrerupeau circulaţia sângelui, iar membrele deveneau inerte destul de repede. O fată trebuise dusă la spital după optsprezece ore de asemenea chinuri. Sigur nu aveau să o ţină pe Cathy Connor şi toată noaptea, nu?

Hodges nu avea să îndrăznească, se consolară ele.

Nu avea să aibă curajul.

Betty Jones îl găsi pe Eamonn într-o cămăruţă de pe Bethnal Green Road, care era a unei tinere prostituate pe nume Sylvia Darling. Eamonn folosea camera frecvent şi îi dădea câteva lire ca să i-o lase liberă. Sylvia putea să-şi facă meseria oriunde exista un perete, aşa că aranjamentul le convenea amândurora.

O bătaie în uşă îl făcu pe Eamonn să scoată capul de sub păturile urât mirositoare şi înjură furios.

Betty oftă şi bătu în uşă din nou.

— Deschide odată, pentru Dumnezeu, Eamonn. Îmi îngheaţă fundu' aici.

Recunoscându-i vocea, el se dădu jos din pat şi, neavând pe el decât izmenele, deschise uşa.

— Ştii cât e ceasu, femeie? Pentru mine e miezul nopţii.

Betty râse.

— Credeam că ai mai urcat în societate.

Aruncă o privire în jur şi Eamonn scoase o ţigară dintr-un pachet de pe noptieră, zicând repede:

— Spune-mi ce vrei şi cară-te, Betty, sunt frânt de oboseală.

Îşi aprinse ţigara, dar aceasta îi fu smulsă din gură de femeia înfuriată.

— Cu cine crezi că vorbeşti, rahat cu ochi? Te-am şters la fund şi, oricât de tare te-ai crede sau oricât de mare ai ajunge, ăsta o să fie mereu avantajul meu, pricepi? Acum, pune-ţi pantalonii, fă-mi un ceai şi o să-ţi spun de ce-am venit.

Eamonn aproape că zâmbi. Întotdeauna îi plăcuse de Betty şi, deodată, îşi aminti cum îi dădea câţiva bănuţi ca să-şi ia o ciocolată când era mic. Hotărând în sinea lui că putea să-i arate puţin respect, făcu ceea ce îi spusese ea, în timp ce Betty îi fuma ţigara.

Cinci minute mai târziu, cu o ceaşcă de ceai fierbinte în faţă, începu să vorbească.

— E-n legătură cu Cathy. Mi-am vârât nasul pe ici pe colo ca să aflu ce-a făcut Asistenţa Socială cu ea.

Ochii lui Eamonn prinseră viaţă pentru prima oară de când îi dăduse drumul înăuntru.

— Şi? Haide, Betty – unde e? Pot s-o vizitez, să-i scriu o scrisoare?

Betty se uită la chipul lui frumos şi entuziasmat şi aproape că i se făcu milă de el, deşi ştia că avea o reputaţie teribilă ca mâna dreaptă a lui Danny Dixon.

— Mă tem că nu-i chiar atât de uşor, dragul meu. Ştii doar cum sunt funcţionarii ăştia – nu spun absolut nimic şi, cum noi nu suntem rude cu ea, ei nu sunt obligaţi să ne dea nicio informaţie. Dar m-am împrietenit cu unul din ei şi i-am zis că-i fac un serviciu, dacă-mi face şi el unul în schimb. A aruncat o privire în dosarul lui Cathy şi a văzut că fusese dată unei familii adoptive pe termen lung. N-a vrut să-mi spună unde exact, dar a zis că familia asta – Henderson – sunt nişte oameni cu suflet foarte bun. Şi înstăriţi, din câte mi-am dat seama. Cathy o s-o ducă foarte bine la ei, Eamonn. Nu trebuie să ne facem griji pentru ea, deşi o să-i simţim lipsa. Poate chiar o să se-ntoarcă aici.

Plină de fumuri. Închipuieşte-ţi

— Fata lui Madge Connor transformată într-o adevărată doamnă!

Eamonn se încruntă.

— Nu cred că-mi place. N-au nicio treabă s-o ia pe Cathy din Bethnal Green. E iubita mea şi ar trebui să fie aici, cu mine.

Betty îi zâmbi cu tristeţe.

— Nu-ţi dai seama ce spui, băiete. Nu are nici paişpe ani încă. N-or să i-o dea în grijă unui cunoscut delincvent… spuse ea şi ridică mâna repede ca pentru a-şi cere scuze, după care adăugă, şi nici unei bătrâne prostituate. M-am oferit s-o iau eu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să-i ofer fetei un cămin. Dar ei nici n-au vrut s-audă. Mai bine să fim realişti, Eamonn – Cathy o să fie departe de noi o perioadă. Nu cred că vreunul din noi o s-o vadă până când n-o să aibă şaişpe ani şi o să le spună unde să-şi bage familiile adoptive.

Îl văzu încleştând. Pumnii şi ochii lui albaştri se întunecară.

Betty se ridică plină de tact.

— Trebuie să plec, dragul meu. Ai grijă de tine. Încearcă să rămâi întreg pentru că, mai devreme sau mai târziu, Cathy tot o să se-ntoarcă, poţi să fii sigur.

Se duse spre uşă. Eamonn stătea aplecat deasupra mesei, cu capul în mâini. Dacă n-ar fi ştiut că era un ticălos plin de răceală, ar fi putut să jure că plânge.

Cathy delira, încheieturile mâinilor şi gleznele fiindu-i atât de umflate şi acoperite de răni, încât durerea nici nu se mai simţea acum, după douăzeci şi patru de ore. Bătăile inimii îi erau neregulate, iar părul transpirat îi era lipit de cap. Domnişoara Henley fu îngrozită şi până şi domnul Hodges începea să se îngrijoreze, deşi, o parte din el se bucura văzând scena aceea.

Dar, poate că mersese prea departe de data aceasta…

Legarea fusese introdusă pentru prima oară în instituţiile de boli mintale la sfârşitul anilor 1800. Oficial.

De fapt, se utiliza dintotdeauna. Nebunii puteau fi trataţi oricum, ca şi deţinuţii. În cămine şi în şcolile de corecţie, era folosită adesea ca ultimă metodă; la Şcoala de Fete Benton era folosită înaintea altor pedepse. Legarea trebuia utilizată în cazul epilepticilor, ca să nu cadă din pat şi să se lovească. Era o formă de a-i ajuta pe sărmanii nefericiţi care aveau crize în timpul nopţii – aceea era motivarea oficială, cel puţin. În alte locuri, se folosea pentru fugari, cei care ar fi fugit când erau nesupravegheaţi.

În cazul lui Cathy, era o pedeapsă.

Era legată în aşa fel încât să fie obligată să nu facă nicio mişcare şi, de asemenea, să i se provoace maximum de durere.

Laţurile din jurul gâtului, mâinilor şi picioarelor garantau că, dacă se zbătea, să se stranguleze singură. Pe băieţi, Hodges obişnuia să-i lege cu faţa în jos. Aşa putea să-i aibă mai uşor, dacă ar fi avut cumva chef. Cunoştea toate sistemele de legare, le folosise pe toate de-a lungul anilor şi chiar se considera un expert în domeniu. Ar fi discutat la nesfârşit despre asta cu cei care aveau aceleaşi concepţii ca şi el şi, de obicei, simţea un val de căldură când povestea ce făcuse.

Acum, când se uită la fata din faţa lui aflată în suferinţă şi la ochi ei îngroziţi şi la membrele ei umflate, simţi puţină teamă. Încă nici nu aveau documentele necesare pentru reţinerea e. N-ar fi trebuit să se afle acolo. Tăind sforile care îi pătrunseseră adânc în carne, auzi respiraţia sacadată şi temătoare a colegei lui.

— Trebuia să facem asta, chiar tu ai spus.

Domnişoara Henley nu răspunse, căci nu ştia dacă ar fi putut să vorbească.

— E o fată rea şi asta o s-o pună la punct, ascultă-mă pe mine.

Masându-i încheieturile mâinilor, se rugau să nu le moară în braţe. Două decese în optsprezece luni erau de neconceput. În tăcere, îi dădură îngrijiri fetei, ştiind că se mersese prea departe, dar neavând curajul să recunoască

acest lucru cu glas tare.

Amândoi aveau secrete şi amândoi cunoşteau slăbiciunile celuilalt, amândoi erau îngroziţi de consecinţele unei eventuale descoperiri. Era o alianţă păgână. Nu aveau să se trădeze niciodată unul pe celălalt.

Fetele erau tăcute la ore şi doamna Daggers ştia de ce. Abia venise acolo şi micuţa Connor provocase neplăceri. Doamna Daggers lucrase la închisori şi de femei şi de bărbaţi; cunoştea semnele şi, dându-şi seama că, în curând, avea să aibă loc o răzvrătire, le puse să lucreze ceva şi plecă din clasă.

Urcând până la ultimul etaj, aruncă o privire în camera în care se afla cauza tuturor necazurilor: Cathy Connor.

— Cum e? întrebă doamna Daggers cu o voce scăzută.

Domnişoara Henley ridică din umeri neputincioasă.

— Bine, cred.

Domnul Hodges îi freca gleznele lui Cathy, respirând agitat în camera aceea mică.

— De când e fără cunoştinţă?

Vocea domnişoarei Henley fu încordată când răspunse:

— N-am idee.

Până şi doamna Daggers fu şocată.

— Adică, n-a supravegheat-o nimeni? Ar fi putut să moară, femeie proastă ce eşti.

Domnul Hodges întoarse capul brusc.

— Uite că n-a murit. Acum, dacă n-ai nimic interesant de adăugat la această conversaţie, poate vrei să ieşi dracului mai repede.

Vocabularul lui le dădu de înţeles celor două femei cât de îngrijorat era şi ele schimbară o privire speriată.

— Într-o bună zi, o să mergeţi prea departe.

Privirea lui rece ca gheaţa o reduse la tăcere, dar doamna Daggers era în pragul isteriei şi toţi ştiau acest lucru.

— Dacă o să se afle ceva… zise ea înspăimântată. Domnul Hodges se îndreptă şi spuse cu demnitate: … o să dăm cu toţii de necazuri. Acum apucă-te şi masează şi roagă-te să nu fie nevoie să chemăm un doctor.

— Fetele sunt foarte tăcute şi cred că ar putea să iasă scandal. Sfatul meu ar fi să le daţi ceva bun de mâncare diseară şi orice fel de activitate. Dacă fata asta păţeşte ceva, o să fie moarte de om aici – şi nu mă refer la ea.

Imediat după aceea, doamne Daggers se apucă să maseze membrele torturate ale lui Cathy.

Deşi nu i se răspunse, ştia că sfatul ei fusese înregistrat. Ea îşi făcuse datoria. Acum nu putea decât să aştepte să vadă ce avea să se mai întâmple.

Denise se strecură afară din clasă şi o aşteptă pe domnişoara Brown pe coridor, fiindcă ştia că aceasta îşi făcea rondul.

— Vă rog, domnişoară, cum se simte Cathy Connor? Domnişoara Brown păru să nici nu o recunoască pe

Denise.

— Nu e bine, dar o să supravieţuiască, zise ea în cele din urmă. Îmi vine să-l omor pe Hodges cu mâna mea. Idiotul! Aş vrea să fie mutat sau să iasă la pensie, ceva…

După câteva secunde, adăugă cu tristeţe;

— Am crezut că a ieşit învingătoare, Denise, zău. Adevărul e că, şi dacă m-aş duce să spun ce am văzut, sunt atâţia implicaţi, inclusiv ticăloasa de Barton, că nimeni nu m-ar crede. Toată lumea îl tratează pe Hodges ca pe un rege. Toţi cred că e un director bun. Dar, ascultă-mă pe mine: dacă fata asta ar fi murit, m-aş fi dus la ziare. Poate că n-aş mai fi lucrat niciodată, dar aş fi riscat.

Denise încuviinţă, arătându-i că îi înţelegea dilema. Aceea era şi casa ei, nu numai serviciul ei. Făcea parte din acele femei, din ce în ce mai numeroase, care, lucrând ani de zile într-o astfel de instituţie, era ca şi cum ea însăşi ar fi fost închisă. Dincolo de zidurile şcolii era pierdută. Şcoala aceea era viaţa ei şi se folosea de picătura de influenţă pe care o avea pentru a le uşura cât de cât

existenţa fetelor. Denise ştia că o domnişoară Brown sau o domnişoară Jones făceau cât o mie de Hodges şi, totuşi, cele ca ele erau puţine.

Persoanele bune erau întotdeauna o excepţie de la regulă. Deoarece trăise în cămine toată viaţa, Denise era o expertă în ceea ce privea personalul.

— Deci, e bine? întrebă ea emoţionată.

Domnişoara Brown încuviinţă, după care o luă pe după umeri şi spuse:

— Nu le lăsa să facă scandal. Asta ar crea şi mai multe necazuri. Trataţi-l prin tăcere. Asta îi sperie şi mai tare.

Denise zâmbi fără să vrea şi încuviinţă.

Gemenele, Doreen şi Maureen, erau uluite şi încântate când văzură că urmau să servească un adevărat ospăţ, după standardele fetelor de la Benton: supă de roşii şi sandvişuri cu şuncă, urmate de ruladă elveţiană cu cremă de ouă.

— Vestea nu fu primită în acelaşi fel de celelalte fete care, conform ordinelor lui Denise, boicotau cantina şi stăteau împietrite şi lihnite de foame în sala de recreere.

Acest lucru îi înspăimântă pe Hodges şi pe Henley mai mult decât o răzvrătire. Însemna că fetele aveau să stea şi să aştepte rezultatul prostiei lor. Temându-se să le provoace şi mai mult, le dădură voie, în cele din urmă, să rămână în sala de recreere toată noaptea. Ele stăteau de vorbă, aşteptând să afle veşti despre starea prietenei lor.

Danny Dixon era încântat de protejatul său şi voia să-i spună acest lucru. Eamonn fusese chemat şi, acum, stătea neliniştit în faţa celui care îl plătea. În faţa celui care ţinea în palmă vieţile tuturor celor din zonă.

Lui Dixon nu îi era frică de nimeni. Nici în copilărie nu se temuse de tatăl său violent sau de mama sa alcoolică. Joanie Dixon era legendară în East End. Putea să doboare un bărbat dintr-un singur pumn. Se zvonea că şi soţul ei o evita când era furioasă.

Crescând într-un asemenea mediu, era inevitabil ca

tânărul Dixon să devină un bandit, dar nimeni nu şi-ar fi închipuit că avea să ajungă atât de mare. Indivizi duri, care lucrau pentru el, mutilau pentru el, înspăimântau lumea pentru el, erau precauţi în prezenţa lui.

Dixon ştia că teama, pe care o Inspira oamenilor se datora faptului că nimeni nu ştia cât de departe avea să meargă. Violenţa lui era controlată. Nu le făcea rău oamenilor pentru că îl supărau, era în stare să suporte o insultă, totuşi, putea să atace aceeaşi persoana fără niciun motiv aparent. Faptul că era imprevizibil era cea mai bună calitate a lui în acel domeniu şi ştia acest lucru. Îi plăcea notorietatea lui.

Îi făcea plăcere să le asculte pe bătrâne trăncănind despre durii din East End. Îl amuza teribil să audă cum se vorbea despre el cu respect. Dixon ştia cum stăteau treburile. Spre deosebire de ceilalţi, el ştia că aiurelile acelea făceau parte din viaţa din East End. Se mândrea cu faptul că nu făcea altceva decât să joace jocul. Dăduse piept cu viaţa de la o vârstă fragedă şi avea impresia că ştia un mare secret de care nu mai avea nimeni cunoştinţă. În multe privinţe avea dreptate.

Băiatul din faţa lui îi amintea lui Danny foarte mult de sine. Eamonn Docherty Junior, cum era cunoscut, trăia cu dorinţa de a câştiga bani şi de a-i cheltui. Voia numai ce era mai bun şi îl voia cât mai repede cu putinţă. De asemenea, ar fi făcut orice pentru a-şi împlini visul. Spre deosebire de mulţi dintre oamenii lui Dixon, băiatul acela nu avea să se oprească niciodată. Nu cunoştea limite.

Dixon admira acest lucru, chiar dacă ştia că tânărul avea să fie periculos într-o bună zi tocmai datorită acelor calităţi.

Într-o bună zi, Eamonn avea să vrea ceea ce avea el. Asta era realitatea. Când avea să vină ziua aceea, el avea să rezolve treaba. Până atunci, însă, avea să-l folosească, să-i fie mentor.

Dixon credea în vechea zicală potrivit căreia numai un ticălos putea să recunoască un alt ticălos. În acest caz,

era destul de sigur că îşi întâlnise, dacă nu egalul, atunci pe cel care era cel mai aproape de a-i fi egal.

Eamonn plecă după zece minute cu două sute de lire mai bogat şi neştiind exact ce făcuse pentru a-i merita, în afară de faptul că aproape că omorâse un om în bătaie. Bătaia aceea fusese cumpărată şi plătită deja.

Puţin mai târziu avea să priceapă că acel dar neaşteptat nu fusese decât publicitate pentru el şi Dixon.

Avea să se vorbească despre bătaie, bineînţeles, dar despre cele două sute de lire avea să se discute peste tot, în fiecare cârciumă, în fiecare bar.

Până şi oamenii lui aveau să discute despre asta.

Era o logică sănătoasă. Aveau să se înveţe lecţii.

Deocamdată, Dixon putea să doarmă mai liniştit în patul său, iar Eamonn Docherty putea să se bucure de poziţia pe care i-o oferise generozitatea lui.

Mary Barton era profund îngrijorată. Aruncându-i o privire fetei din pat, se întoarse spre Hodges furioasă.

— Adu doctorul, prost ce eşti!

După ce el ieşi din cameră ameţit, ea se uită la prietena şi colega ei dându-şi ochii peste cap.

Domnişoara Henley clătină din cap cu tristeţe.

— N-a fost nimeni aici cu ea. Credeam c-o s-o ţină vreo două ore doar. Habar n-am avut că a ţinut-o aşa toată noaptea.

Era o minciună şi amândouă ştiau. Totul făcea parte din jocul pe care îl jucau. Toţi se prefăceau că tot ceea ce făceau era cât se poate de normal. Nimeni nu recunoştea cu glas tare că se purtau îngrozitor cu copiii pe care îi aveau în grijă.

Nici nu avea să recunoască cineva vreodată că banii pe care îi sustrăgeau de la căldură, hrană şi îmbrăcăminte erau folosiţi în cu totul alte scopuri decât pentru cea mai nobilă dintre cauze. Era un joc crud şi cinic pe care îl cunoşteau cu toţii la perfecţie.

— Ce naiba o să spunem? întrebă domnişoara Henley speriată.

Doamna Barton ridică din umeri ca şi cum ar fi fost o zi normală într-o casă normală.

— Adevărul, bineînţeles. Că una din fete i-a făcut asta şi aţi găsit-o aşa. Ce altceva?

Vocea lui Brown se auzi din fundul camerei.

— Sau am putea să spunem că ticălosul ăla sadic care e directorul şcolii a legat-o, a fost cât pe ce s-o omoare şi a venit în timpul nopţii să-şi vadă opera. Pentru că puteţi fi sigure c-a făcut-o, doamnelor. Şi pun pariu că i-a plăcut la nebunie! mai ales când ea era încă lucidă şi ştia ce se petrecea. Ar fi putut să-i facă orice! Sau am putea să spunem că ea nici n-ar trebui să se afle aici, pentru că, de fapt, n-a făcut nimic rău – dacă nu punem la socoteală faptul că i-ai aruncat o privire şi ai hotărât că ar trebui închisă, doamnă Barton. De asta se află aici, nu?

Cele două femei mai în vârstă se uitară uluite la June Brown.

— Ţi-ai pierdut minţile, femeie? o întrebă doamna Barton scandalizată.

Femeia solidă din faţa lor ridică din umeri.

— Nu vă fie frică, o să-mi ţin gura, dar vă previn: eu şi Jonesey ne-am săturat de locul ăsta. Sarcina noastră este să le păzim pe fete, nu pe nenorociţii de angajaţi. Uitaţi-vă la voi două! O babetă stafidită şi o lesbiană nebună. Cât despre Hodge… el e un pervers bolnav! Dumnezeule, habar n-am cum puteţi să dormiţi noaptea.

Domnişoara Henley era roşie ca focul şi asudase toată de nervi.

— Auzi ce absur…

June Brown o întrerupse.

— Eu şi Jonesey ne cunoaştem de ani de zile, cucoană. Nu ne plac fetiţele. Uită-te la tine şi Denise… crezi că nu ştim! Descrie totul cu lux de amănunte ca să le facă pe celelalte să râdă şi tu crezi că nu ştie nimeni? Eşti chiar atât de proastă? Vorbesc despre orice şi, când pleacă, iau informaţiile cu ele, în inimile şi minţile lor. Într-o bună zi o să se afle totul şi eu nu pot să aştept să

izbucnească scandalul.

Apoi ieşi din încăpere, o femeie fundamental decentă care, din cauza preferinţelor sexuale, era redusă la o viaţă de ruşine şi umilinţe într-o instituţie în care aşa-numita ei ciudăţenie era mai mult sau mai puţin normală în comparaţie cu păcatele şefilor. Aşa cum îi spusese prietenei sale de viaţă, Gillian Jones:

— Preţul pe care l-am plătit pentru prietenia noastră e mult prea mare. Dacă noi suntem nefireşti, atunci cum dracu' sunt nenorociţii ăştia?

Viaţa putea să fie foarte nedreaptă, aşa cum cele Două Domnişoare ştiau din proprie experienţă. Dacă spuneau ceva, ar fi fost cuvântul lor împotriva tuturor celorlalţi şi nu aveau nicio şansă să fie crezute vreodată. După ce bău o cafea tare cu whisky, domnişoara Brown îi dădu drumul doctorului, jucându-şi rolul aşa cum trebuia. Adică, minţind.

Doctorul fu şocat şi dezgustat când văzu tratamentul la care fusese supusă fata din pat. Era pe punctul de a o lua la spital, când i se atrase atenţia că era o delincventă violentă şi trebuia ţinută tot timpul sub pază.

Doctorul, care cu numai câteva luni în urmă fusese chemat acolo pentru a salva o fată care se automutilase şi pe colega ei de cameră, nu era atât de şocat cum se arătase. Când se ducea la petreceri sau în vizite povestea despre şcoala aceea şi adevărul era că ar fi dorit să fie chemat acolo mai des.

O legare adevărată avea să fie o poveste bună atât pentru prieteni, cât şi pentru colegi:

Într-o săptămână, o făcu pe fată să fie lucidă şi să-şi revină suficient de mult pentru a se putea vorbi cu ea şi a înţelege – lucru de care era foarte mândru şi care îi câştigă profund recunoştinţa autorităţilor de la Benton.

Cu toate acestea, după aceea, uşile rămăseseră închise pentru el şi se întrebă ce se mai întâmplase cu fata respectivă, aşa cum făcuse în legătură cu celelalte pe care le tratase acolo. În adâncul sufletului, ştia că făcea parte

dintr-o conspiraţie oarecare, dar, în mod eronat, credea că era pentru a păstra nepătat numele unei zone de vacanţă. Doamna Barton cunoştea natura umană şi îl îndepărtă pe doctor, în timp ce acesta se felicita pentru faptul că, dacă n-ar fi fost el, fata şi-ar fi pierdut cel puţin un membru.

Aşa, avea braţele şi picioarele întregi şi îşi revenea excelent.

Cathy era o pacientă tăcută şi stoică.

El puse tăcerea ei pe seama chinurilor prin care trecuse. Nicio clipă nu-i trecu prin cap că prezenţa domnişoarei Henley o făcea pe fată să nu scoată nicio vorbă.

Fu nevoie să treacă douăzeci de ani şi ca oamenii din conducerea şcolilor de corecţie să admită că foloseau metoda legării ca să pună cap la Cap exact ceea ce se petrecuse chiar sub nasul lui. Până atunci, însă, se felicita pentru că făcuse o treabă bună.

Lui Denise i se dădu voie să viziteze bolnava în mod regulat. Frica pe care o simţiseră toţi în faţa morţii aproape iminente a lui Cathy se transmisese şi fetelor care erau conştiente că, pentru prima oară, ele deţineau controlul.

Mâncarea era din belşug, căldura era ceva obişnuit, iar pedepsele aspre erau ceva de domeniul trecutului. Toată lumea ştia că aceste lucruri nu aveau să dureze şi se bucurau de ele cât mai puteau. Nimeni nu se bucura, însă, mai mult ca Denise.

Uitându-se la fata din pat, simţi o strângere de inimă şi îşi dădu seama că Era o formă de dragoste.

Domnişoara Henley şi ceilalţi ştiau că Denise era elementul de legătură al întregului cămin. Că, în felul. Ei, conlucra cu ei pentru a menţine un fel de ordine; un cuvânt din partea ei şi se făcea moarte de om chiar sub ochii lor. Deodată, rolurile se inversaseră şi, dându-şi seama de acest lucru, Denise profita cât putea de mult.

Ceea ce nu ştia ea, însă, era faptul că membrii vinovaţi din conducere conspirau deja între ei pentru a le

înlătura din cămin atât pe Cathy, cât şi pe ea cât mai curând posibil.

Cathy deschise ochii şi zâmbi uşor.

— Mâinile mă dor încă îngrozitor.

Denise se strâmbă.

— Sunt convinsă. Arată rău chiar şi acum.

Legăturile strânse opriseră circulaţia sângelui dincolo de încheieturi astfel că, în cele din urmă, mâinile se umflaseră extrem de mult şi, acum, o săptămână mai târziu, Cathy îşi pierdea unghiile. Ciudat era faptul că aceasta era cel mai dureros lucru.

— Nu pot să sufăr să mi se dea să mănânc, mă simt oribil, zise Cathy a cărei voce era mai aspră decât înainte.

Ochii îi erau mai temători, dar trupul ei mărunt avea un aer nesupus pe care îl remarca oricine.

Trecuse prin atâtea într-o perioadă atât de scurtă, încât orice i-ar mai fi oferit viaţa de-acum încolo, nu însemna nimic. Fără să ştie, Şcoala de Fete Benton îi conturase restul vieţii.

Denise simţi acest lucru şi era şi bucuroasă şi tristă.

— Cât crezi, deci? întrebă ea cu o voce scăzută.

Chiar dacă erau singure, niciuna nu voia să rişte să fie auzită.

— Încă o săptămână şi o să fiu din nou pe picioare. După aceea vreau s-o şterg, spuse Cathy cu nostalgie în glas, căci dorinţa de a pleca devenise extrem de puternică.

— Vezi tu, spre deosebire de mine, tu n-o să fii adusă înapoi, pentru că nici n-ar trebui să te afli aici, şopti Denise. Va trebui să plec cât mai departe. Nu pot să mă duc în sudul Londrei. Mă gândeam să mă duc în vest sau în nord. Gemenele alea, Maureen şi Doreen, sunt de părere că m-aş descurca foarte bine într-un loc numit Lumb Lane din Bradford. Se pare că e foarte profitabil şi toate femeile care lucrează acolo sunt bine îngrijite şi au peşti buni.

Vocea îi era puternică şi fericită când îşi închipuia acele imagini minunate. Gândul de a câştiga o mulţime de bani şi de a se afla din nou în compania unor prostituate

adevărate era ca un vis care se împlinea. Denise ştia că asta era tot ce putea să aştepte de la viaţă. Şi când era mică acceptase ideea că, pentru ea, viaţa avea să fie o luptă îngrozitor de grea. Aşa fusese întotdeauna.

— Îţi dai seama ce trebuie să facem ca să ieşim, nu? întrebă ea.

Cathy încuviinţă, chipul întunecându-i-se pentru moment, dar apoi zâmbi trist.

— O s-o fac, şi tu la fel. O să fac orice ca să scap de aici.

După aceea tăcură amândouă, ca şi cum enormitatea a ceea ce le aştepta le făcuse să amuţească.

Şi cam asta se întâmplase.

Pentru prima oară în viaţa ei, Mary Barton se confrunta cu o situaţie dificilă.

O femeie pe nume Betty Jones tot întrebase de Connor. Reuşise să afle cumva de planul iniţial de a o plasa unei familii şi, după aceea, tot întrebase de ce nu se primeau scrisori de la ea şi de ce nu se mai ştia nimic de fată. Pentru prima oară în viaţa ei, Mary simţea teamă adevărată.

Până la Cathy Connor făcuse cam tot ce voise, atât cu oamenii cu care lucrase, cât şi cu copiii pe care îi plasa în cămine, la familii sau în diverse instituţii. Acum erau oameni care voiau să ştie ce se întâmpla. Cu copiii din grija ei şi ea trebuia să se justifice. Era ceva ce o aducea la realitate.

În esenţă, la fel ca toţi tiranii, Mary Barton era o laşă. Era fericită când deţinea controlul şi distrusă când cineva îi punea puterea sub semnul întrebării.

Catherine Connor n-ar fi trebuit dusă la Şcoala de Fete Benton şi toţi ştiau acest lucru. Fata avusese chiar obrăznicia să o întrebe în legătură cu situaţia ei. Ceva nemaiauzit! Nimeni nu o întreba ceva pe Mary Barton. Era ca o a unsprezecea poruncă, o lege nescrisă. Acum, însă, toţi cei de la serviciu îi puneau la îndoială deciziile şi ea nu suporta.

Cum să le explice de ce dusese fata acolo în loc să o dea unei familii? întocmise un raport în care spunea că fata le atacase şi pe ea şi pe domnişoara Henley. În mod normal, nu era nevoie de mai mult. Acum, deodată, judecătorul voia să vadă el însuşi fata.

Acea Betty Jones crea probleme, de asemenea, cerând să ia fata acasă la ea. De parcă doamna Barton ar fi lăsat un copil să stea în casa unei femei cu proastă reputaţie, care îşi vindea trupul pentru bani! în general, situaţia era îngrijorătoare.

O antipatiza pe fata aceea din ce în ce mai mult. Nu o plăcuse din clipa în care o văzuse prima oară, şi acum, se părea că începe să o urască.

Era numai vina fetei, bineînţeles. Nu muşcai mâna care îţi dădea să mănânci şi te îmbrăca. Avea să fie o lecţie pe care Connor avea să o înveţe pe calea cea grea. De acest lucru Mary Barton era sigură.

Odată ce avea să se rezolve toată povestea aceea, fata avea să fie închisă într-unul din cele mai obscure spitale de nebuni. Acest lucru avea să-i mai taie din elan.

Betty Jones era complet nefardată şi îşi strânsese părul într-un coc, lucru total neobişnuit. La început, încercase să fie ea însăşi, dar, văzând că nu ajungea nicăieri, hotărâse în sinea ei, că, dacă arăta mai puţin a târfă, avea mai multe şanse să fie luată în serios. Era ceva în neregulă cu Cathy; cei de la Asistenţa Socială nu erau sinceri cu ea, simţea asta.

Se hotărâse să-i ceară ajutorul lui Richard Gates, dar când o văzu, el izbucni în râs.

— Ştiam eu că mi-e cunoscută faţa, dar nu-mi dădeam seama de unde. Ce naiba ai păţit, femeie? Arăţi chiar mai rău decât de obicei. Nu te-ai înscris în Armata Salvării, nu? zise el şi, dându-şi capul pe spate, izbucni iarăşi într-un hohot de râs.

Uitând de ce se afla acolo, Betty zise atunci pe un ton răstit:

— Du-te naibii, Gates. Cum îndrăzneşti să-ţi baţi joc

de mine?

Se ridică, apoi, şi dădu să iasă din încăpere, dar el o trase cu brutalitate înapoi.

— Calmează-te, Betty. Să fim sinceri – şi tu ai fi şocată dacă m-ai vedea cu un păr des şi vâlvoi şi un zâmbet Colgate, aşa că-i acelaşi lucru, nu? Deci, cu ce te pot ajuta?

Spre deosebire de colegii săi poliţişti, Gates asculta pe oricine şi pe toată lumea. Niciodată nu ştiai unde se ascundea o informaţie de valoare şi era de părere că trebuia să-şi ia toate sursele în serios. Discuţiile din pat îi aduseseră mai multe informaţii decât orice sumă de bani. „Ticăloşii se laudă şi în faţa curvelor", era o zicală preferată a lui şi, drept urmare, le asculta pe toate.

Betty era tot întunecată la faţă. Simţindu-se mărinimos, el ceru să li se aducă amândurora câte un ceai şi îi zâmbi. Ea se lăsă înmuiată.

— E vorba de fata lui Madge – am auzit că a fost dată unei familii adoptive, dar, acum, mi-a ajuns la urechi cu totul altceva. Că au închis-o într-o şcoală de corecţie sau aşa ceva. Se pare că e una foarte severă. Ei bine, ea n-are ce căuta acolo, pentru că n-a făcut nimic. Nu-mi dau voie s-o văd, am întrebat peste tot, zise ea şi ridică din umeri. Eşti ultima mea speranţă.

Sorbi din ceai şi se uită cu prudenţă la bărbatul masiv din faţa ei. Dacă nici el nu o băga în seamă, nu îi mai rămânea nimic de făcut.

El o privi câteva momente.

— Arăţi teribil, Betty, Nu erai tu prea grozavă nici vopsită în culorile războiului, dar acum…

Betty simţi cum încep să i se umple ochii de lacrimi, iar Gates îşi dădu seama că mersese prea departe.

— Am glumit şi eu. Linişteşte-te, da? Acum, în legătură cu micuţa Cathy Connor… care-i treaba? A plecat de la poliţie însoţită de o femeie a dracului şi uscată care ar fi trebuit s-o ducă la o familie adoptivă. Cum naiba a ajuns să fie închisă într-o casă de corecţie?

— Habar n-am, domnule Gates. Asta vreau să aflu şi eu. Nu suport gândul că e într-un asemenea loc – nu-i drept, după atâtea lucruri prin câte a trecut, nu?

Betty simţi că el era interesat. În cele din urmă, avea să fie ajutată, chiar dacă şi numai cu un sfat şi, după alergătura din ultimele săptămâni, era ceva.

Pe chipul lui Richard Gates nu se citi nimic, dar ascultă cu atenţie ceea ce i se spunea despre fata pe care o ajutase deja să iasă dintr-o situaţie foarte urâtă.

Cathy fu uimită când o văzu pe Denise lângă patul ei la ora nouă seara.

— Cum ai ajuns aici?

Denise clătină din cap şi o trase în sus apucând-o de braţe.

— Îmbracă-te, plecăm de-aici.

Cathy făcu ochii mari de uimire.

— Poftim?

— Domnişoara Brown mi-a spus. Mâine vor să mă trimită-n altă parte. Dacă mă mută de-aici, mă-nchid pentru multă vreme. O să urmezi tu, imediat cum o să poţi să călătoreşti. Trebuie să fugim în seara asta!

Cathy era înspăimântată şi acest lucru se vedea. Degetele o dureau încă şi abia putea să-şi ţină echilibrul când se dădu jos din pat.

— Haide, Cathy, te ajut eu. Hai mai repede.

Denise o ajută să se îmbrace, graba din mişcările ei oferindu-i lui Cathy imboldul de care avea nevoie.

— Am cheile de la uşile din spate şi de la intrare. Nu trebuie decât să ne ocupăm de nenorocitu' ăla de la poartă. Am discutat asta deja şi contez pe tine. Ţine minte de ce o facem şi o să ai putere să faci faţă oricărei situaţii. Bine?

Cathy încuviinţă şi aşteptă cu nerăbdare ca prietena ei să-i lege şireturile de la pantofi.

— Pune-ţi haina şi ia-ţi ce lucruri personale vrei. Avem cam o oră la dispoziţie.

Cathy îşi puse cu grijă câteva lucruri într-o pungă de

hârtie, după care se uită la prietena ei.

— Mi-e frică, recunoscu ea.

Chipul oriental al lui Denise părea grav, de parcă în el s-ar fi adunat toată înţelepciunea lumii.

— Şi eu fac pe mine de frică, dacă vrei să ştii, dar e acum sau niciodată vorba lu' Elvis. Hai să mergem. Cele Două Domnişoare au promis că n-or să circule pân' la zece. Deci avem o oră în faţa noastră. Coborâm pe scara din spate pentru că e calea cea mai uşoară. Eşti sigură că faci faţă?

Cathy încuviinţă.

— Nu prea am încotro, nu?

Se furişară pe scara din dos şi întunericul se adăugă stării de frică ce pusese stăpânire pe ele. Când ajunseră, însă, în bucătăria puternic luminată, le găsiseră pe gemene care le aşteptau.

— V-am pregătit nişte sandvişuri, spuse Maureen căreia îi tremura vocea de emoţie. Aş vrea să am curajul să merg şi eu cu voi.

Doreen făcuse ochii mari.

— O să-ncepem scandalul la zece în dormitor. O să ridicăm tot căminul în picioare. Ştiţi doar cum e când ne certăm noi. Nu se amestecă nimeni.

Cele două gemene îşi zâmbiră încântate. Certurile lor erau legendare, deşi nu se certau decât între ele.

— Vă mulţumim, fetelor. Căutaţi-mă când ieşiţi, da? Să ne vedem cu bine, mai zise Denise cu sinceritate şi gemenele încuviinţară.

— Ia astea, Cathy, or să-ţi protejeze mâinile, spuse Doreen dându-i o pereche de mănuşi de lână. Le-am şterpelit de la Henley.

Toate izbucniră în râs.

— Acum luaţi-o din loc mai repede. O să vă ia cineva cu maşina, n-o să aveţi probleme. Aveţi grijă.

Se îmbrăţişară şi Cathy se sperie deodată de ceea ce o aştepta dincolo de zidurile şcolii Benton. Ca un om ţinut în închisoare ani în şir, tânjea după celula sa şi îi era frică

să o părăsească. În definitiv, ceea ce era afară putea fi şi mai rău…

Aerul rece le izbi ca o palmă peste faţă. După ce închiseră ultima uşă în urma lor, traseră aer în piept. Erau afară acum, ceea ce însemna că, oficial, erau deja fugare.

Amândouă ştiau că nu aveau nicio şansă să sară gardul. Nu puteau să iasă decât pe poarta din faţă – iar acest lucru însemna că trebuiau să se ocupe de Temnicer. Aceea era porecla lui Barney Jennigs. Era bătrân după părerea fetelor, având aproape şaizeci de ani. De asemenea, era al doilea ticălos după Hodges, fiind un desfrânat incorigibil. Când avea ceva de lucru în incinta căminului, avea un obicei neplăcut de a încerca să le atingă pe fete, deşi cel mai mult le necăjea verbal. Putea să scoată o mulţime de aluzii şi insinuări murdare.

Ceea ce le dezgusta cel mai mult la el era faptul că avea câte şase degete la fiecare mână. Fiind grădinar şi om la toate, spunea adesea că acelea erau degetele lui verzi şi făcea remarci dezgustătoare cu privire la ce puteau să facă acele degete pe care le avea în plus. Dar. Vara, fetele mai mari trebuiau să se dea pe lângă el. Când ştia că nu mai aveau decât câteva săptămâni, în schimbul unui mic serviciu sexual, le lăsa să iasă seara.

Şi cele Două Domnişoare le dădeau mai multă libertate fetelor care urmau să plece şi, dacă acestea erau dispuse să-l mulţumească pe bătrân pentru câteva ore pe faleză, cele două femei închideau ochii. În felul acela se răzbunau pe şefii lor şi închideau ochii destul de des pentru a-l face *pe* Temnicer fericit. Totuşi, în seara aceea, nu avea să fie atât de uşor de mulţumit.

Denise era conştientă că Hodges şi Barton trebuiau să-i fi explicat situaţia deja şi că el avea să se teamă să nu îşi piardă slujba, chiar dacă îi ofereau sex.

Temnicerul era în căsuţa lui, aşa cum se aşteptau. Când intrară ele, el tocmai îşi bea ceaşca de cacao şi citea *Evening Standard*. Expresia şocată de pe chipul lui le spuse tot ce aveau nevoie să ştie.

Ridicându-se, începu să facă gălăgie.

Denise îl împinse la loc cu o forţă generată de frică.

— Tacă-ţi pliscu, idiot bătrân.

Barney, un bărbat destul de puternic datorită muncii fizice pe care o făcuse atâţia ani, se întrebă dacă să riposteze, când, deodată, Denise scoase un cuţit.

Cathy se făcu albă ca varul din cauza şocului.

— Te spintec ca pe un porc afurisit, amice. Încearcă numai să mă împiedici şi o să vezi ce primeşti!

Chipul ei oriental era aspru şi ochii i se adânciră în orbitele lor oblice când se uită furioasă la bătrânul din faţa ei.

— N-or să-mi dea drumu' oricum, aşa că n-o să mă. Deranjeze dacă o să stau şi din cauza ta, amice. Acum, dă-ne cheile de la poartă ca s-o ştergem.

Nu se gândise că era genul de individ care nu suporta să i se spună ce să facă. Nimeni nu-i ordona lui Barney şi el se mândrea cu acest lucru. Nici în război nu fusese învins. Faptul că plătise pentru certificatul prin care fusese declarat inapt nu îl deranja câtuşi de puţin. În timp ce alţi bărbaţi îşi dădeau viaţa pentru ţară, el îşi găsise o slujbă bună în Kent, fără să se teamă de razii, raţionalizări sau de chemările sub drapel.

Dacă Denise l-ar fi judecat cum trebuie, el ar fi făcut imediat un aranjament cu ele. Acum, însă, simţea că trebuie să facă neapărat ceva. Puştoaica aceea îi ameninţa!

— Nu te enerva, fetiţo, spuse el zâmbind. Stai să-mi amintesc unde am pus cheile.

Ridicându-se, jucă la perfecţie rolul bătrânului care nu ştia sigur unde pusese ceva. Lăsându-şi ochelarii de citit pe braţul fotoliului, îşi scărpină bărbia.

Denise şi Cathy îl priviră prudente.

— Ştiu, sunt în buzunarul hainei mele din dormitor, zise el şi porni spre Denise ca pentru a se duce în dormitor, dar se repezi la fată.

Fără să stea pe gânduri, Cathy luă o statuetă grea în

mâna înmănuşată şi reuşi să-l lovească. În cap cu ea. Denise văzu privirea şocată a bătrânului înainte ca acesta să se prăbuşească la podea. Clătinând din cap, se uită la fata mărunţică din faţa ei şi, râzând isteric, zise:

— Eşti bună.

Cathy dădu drumul statuetei, căci mâna o durea îngrozitor.

— E teafăr? întrebă ea cu un glas stins.

Denise încuviinţă.

— Leşinat, atât tot. Eu l-aş fi înjunghiat pe nenorocit, zău. Numai ca să ies din cloaca asta!

Isteria lăsă loc lacrimilor mult timp reţinute. În cele din urmă, adunându-se, aruncă o privire în jur. Căsuţa era complet mobilată, iar lumina roşiatică a focului care ardea în cămin făcea ca locul să pară vesel chiar. Parcă ar fi fost locuită de doi bătrânei, care îşi petreceau ultimii ani ai vieţii sporovăind lângă foc şi mâncând pâine de casă. Era ca o căsuţă din poveşti.

Fetele scotociră peste tot după bani şi lucruri de valoare care să le asigure hrana până când aveau să câştige ele însele ceva.

Cathy găsi ascunşi nişte bani într-o cutie de metal de pe un raft în bucătărie. Zece bancnote de câte cinci lire prinse cu un elastic.

— Ia uite aici, Den.

Împărţiră banii între ele.

— Ăştia or să ne ajute foarte mult, scumpa mea, zise Denise radiind.

Barney gemu.

Luând statueta, Denise îl lovi din nou.

— Denise, pentru Dumnezeu!

Lovitura fu foarte puternică şi, când bătrânul se prăbuşi din nou pe covor, Cathy se sperie.

— Ai fi putut să-l omori!

Denise îl întoarse pe spate cu vârful piciorului. Se uită la el câteva clipe, după care privi spre prietena ei.

— Să-l ia dracu’. Să-i ia dracu’ pe toţi. Nimeni nu mi-

a dat niciodată nimic. Nu vreau nimic de la ei. Am câştigat asta de fiecare dată când îi făceam servicii domnişoarei Henley, de fiecare dată când l-am lăsat pe Hodges să mă călărească. N-am învăţat prea multe, dar un lucru tot am învăţat: toţi vor să te reguleze, fetiţo, ori fizic, ori psihic. Trebuie să pui o limită porcăriilor pe care vrei să le înghiţi şi să nu te uiţi înapoi. Puţin îmi pasă dacă moare nenorocitu' ăsta bătrân. De ce naiba ar trebui să-mi pese? Ei nu dau doi bani pe noi, nu? Hai să mergem. Am pierdut destul timp şi aşa.

Cinci minute mai târziu erau afară şi o rupseră la fugă mâncând pământul.

Luminile de pe faleză erau îmbietoare. Începu să plouă când ajunseră la dig. O aromă de peşte şi cartofi prăjiţi se simţea atât de puternic, încât Cathy porni spre locul respectiv, ducând mâna automat spre buzunarul în care ţinea banii.

Trăgându-şi prietena repede, Denise îi spuse răstit:

— Ce, eşti proastă? Dacă intrăm acolo şi dăm o hârtie de cinci lire, o să se ştie în tot Deal-ul în juma' de oră. Nu, o să mergem până la şosea, ne urcăm într-un camion şi abia pe urmă ne gândim la chestii ca mâncatul, dormitul şi uşuratul, clar?

Sarcasmul lui Denise fu usturător. Simţindu-se mică, măruntă, Cathy o urmă pe lângă ruinele castelu ui şi se îndreptară spre şoseaua care ducea la Londra. Îşi dădu seama că nu se pricepea prea bine la viaţa de stradă. Dar, se consolă ea, nu fusese niciodată o fugară, aşa că nu era de mirare că totul era nou pentru ea.

Nu spera decât că nu avea să mai facă şi alte greşeli la fel de stupide ca aceea. Apropiindu-se de şosea, se gândi la Eamonn şi simţi o strângere de inimă. Când el avea să o vadă, când ea avea să-i explice totul, avea să fie în siguranţă.

Protejată.

Iubită.

Deodată, mâinile nu o mai dureau atât de tare, iar

vântul rece şi ploaia nu îi mai şfichiuiau faţa. Simţi un val de căldură generat de nerăbdare şi, grăbindu-se, îşi prinse prietena din urmă.

Ţinându-se de mâini, merseră amândouă la adăpostul tufelor de pe marginea şoselei, uitându-se după maşini de poliţie şi camioane. Mergeau tăcute prin noroi. Fiecare era preocupată de propriile gânduri şi amândouă ştiau că, până când nu se urcau într-un camion, erau în pericol.

Hodges, Henley şi Barton aveau să le jupoaie de vii râzând dacă aveau să le mai vadă vreodată.

Derek Salmon fluiera odată cu cei de la „Freddie and the Dreamers", când deodată, se gândi la soţia sa, Abigail, şi sunetul acela vesel încetă brusc. Deodată „Cum faci ceea ce-mi faci?" căpătă o altă semnificaţie. Închise radioul şi privi încruntat la drumul învăluit în întuneric.

Abigail îl părăsise cu şase săptămâni în urmă pentru un marinar. Era o femeie sănătoasă de treizeci şi nouă de ani. Mai mare decât el cu şapte ani, fusese genul de femeie mămoasă şi, totuşi, îi plăcuse sexul. Ar fi făcut orice lucru de natură sexuală şi îi plăcea fiecare clipă.

Derek era mărunt – vânos, cum îi plăcea să spună şi avea acnee de când se ştia. Abigail nu îi fusese numai soţie: îi fusese şi amantă, şi prietenă şi confidentă. El se spetise muncind pentru ea, iar acum el era pe drumuri şi marinarul era bine mulţumesc în patul lui Derek, cu soţia lui Derek.

Viaţa era o porcărie.

Când ieşi în şosea, văzu două fete care făceau autostopul. În mod normal, nu le-ar fi dat atenţie. Mulţi şoferi avuseseră necazuri pentru că luaseră fete în maşini, ameninţaţi cu poliţia şi alte asemenea lucruri. Dar, în seara aceea, vremea, gândurile lui şi cântecul grupului „Freddie and the Dreamers" îl făcuseră să se simtă singur.

Opri camionul şi, aplecându-se pe geam, le strigă:

— Miroase a peşte, fetelor, dar o să vă duc până unde vreţi.

Într-o clipă, fetele erau în cabină şi el le zâmbi.

Denise îi observă imediat chipul blând şi, strâmbând din nas din cauza mirosului, îl întrebă cu dulceaţă în glas:

— Ai o ţigară, amice?

Richard Gates clocotea de furie.

Era zece şi un sfert şi tocmai închisese telefonul cu asistenta socială, o anume doamnă Mary Barton, care nu voise deloc să-i vorbească despre Cathy Connor. După ce, mai întâi, îşi pierduse zece minute explicându-i că era poliţist, ea îi vorbi timp de alte zece minute despre aşa-zisa purtare agresivă a fetei. Până la urmă, el îi spusese direct că, dacă nu îi divulga adevăratul motiv pentru. Care Cathy se afla la Benton, avea să se ducă acasă şi avea să o facă să vorbească, zguduindu-i pe ea, pe bărbatul ei şi pe copiii care ieşiseră din acea combinaţie ciudată. Acest lucru o adusese în pragul apoplexiei, iar tânăra poliţistă care era în birou şi Betty râseseră cu lacrimi.

În cele din urmă, femeia îl informase ofensată că, dacă voia să aştepte lângă telefon, ea avea să pună pe cineva de la şcoală să îl sune pentru a-i explica situaţia.

Trântind receptorul fără să spună măcar „Bună seara”, el se uită la poliţistă şi apoi la Betty şi zise:

— Nu-mi miroase a bine. Ceva nu-i în regulă aici. Şeful acestei femei a spus că fata trebuia dusă la familia Henderson, indiferent cine or mai fi şi ăştia. Potrivit vorbelor lui Mary Barton, însă, Cathy a atacat-o din senin, aşa că a fost închisă. Eh, oi fi eu tâmpit, dar fata era în stare de şoc când am văzut-o ultima oară şi, totuşi, afurisita asta de asistentă socială zice că a atacat-o pe drum.

Betty părea stupefiată.

Poliţista oftă adânc.

— Aş vrea să-mi fi exprimat îngrijorarea atunci, dar ca să fiu sinceră, vedem astfel de lucruri tot timpul, nu? Copii luaţi fără voia lor. Barton părea cam afurisită, dar credeam c-o s-o ducă pe fată la o familie adoptivă. Nicio clipă nu mi-am închipuit c-o s-o închidă într-o şcoală de corecţie. Chiar dacă fata ar fi atacat-o – şi am îndoieli în

privinţa asta – Barton n-ar fi putut să o ducă într-un asemenea loc fără o hotărâre judecătorească. Cathy Connor ar fi trebuit să fie condamnată ca să poată fi dusă la o şcoală de corecţie, nu?

Gates încuviinţă.

— Exact. Atunci, cum a ajuns acolo în aceeaşi seară? Ceva nu-i deloc în ordine aici şi o să aflu ce e, chiar dacă ar trebui să mă duc personal la Deal, în seara asta.

Betty era şi speriată şi bucuroasă în acelaşi timp. Voia să facă numai ce era cel mai bine pentru Cathy, care era un copil bun, iar acum, că era sprijinită de Gates, se simţea mult mai bine. Era un om care reuşea să facă ce îşi punea în cap – chiar dacă arăta ca o lepădătură dintr-un film de Bela Lugoşi!

Denise pufăia din ţigară şi trăncănea vrute şi nevrute cu şoferul camionului. Cathy stătea tăcută şi fuma o ţigară *Senior Service*, bucurându-se că Denise era atât de vorbăreaţă. Furată de propriile gânduri, încercă să ignore durerea, lăsând-o pe Denise să îl monopolizeze pe şofer şi să converseze. Mirosul de peşte nu mai era atât de intens acum, căci se obişnuiseră cu el şi, în timp ce camionul se îndrepta spre Londra, Cathy îşi simţi ochii îngreunându-se.

Denise îi era profund recunoscătoare bărbatului de lângă ea şi nici chiar acneea şi respiraţia lui urât mirositoare nu o reţinură. Fiind pe jumătate chinezoaică şi foarte grăsuţă, ştia că nu avea să îl aibă niciodată dată pe bărbatul visurilor ei, iar acela, cu felul lui plăcut şi cu inima lui bună, o atrăgea foarte mult.

Ştiu instinctiv că avea să fie în siguranţă cu el. Şi, venind de unde veneau, era un sentiment plăcut. Le oferea ţigări şi sporovăia bine dispus, de parcă ele i-ar fi fost prietene vechi. Ba mai mult, nu le puse nicio întrebare stânjenitoare.

Denise era foarte mulţumită de felul cum evoluează lucrurile şi, când se încălzi şi se relaxă, începu să se simtă chiar fericită. Plecaseră şi erau în siguranţă.

Şi Derek era încântat. Chinezoaica îi plăcea foarte

mult; avea un aer vulnerabil, în ciuda masivităţii ei, iar sporovăiala ei era interesantă şi amuzantă. Vedea privirile pline de admiraţie pe care i le tot arunca ea şi îi zâmbi, ştiind că întâlnirea aceea avea să ducă la mult mai mult şi mulţumi stelelor că avusese prezenţa de spirit să oprească şi să le ia pe fete.

Viaţa era plăcută din nou şi o alungă pe Abigail din gândurile lui pentru totdeauna.

— Mai ia o ţigară, scumpo, o îndemnă el pe Denise.

Avea o inimă bună şi era generos – exact ce aveau nevoie cele două fugare.

Domnul Hodges fu îngrozit când auzi nu numai că două din fete fugiseră, dar şi că un detectiv de la Londra făcea cercetări prin telefon. Domnişoara Henley primise un telefon de la Mary Barton, care păruse în culmea isteriei şi, acum, ea şi Hodges îngheţaseră de spaimă.

Cele Două Domnişoare urmăreau totul zâmbind şi bucurându-se de spectacol. Niciuna din ele nu avea necazuri, pentru că niciuna nu făcuse ceva rău vreodată; le interesa mai mult să vadă cum aveau să iasă protagoniştii acelei drame din încurcătura aceea urâtă.

Până la urmă, seara aceea părea bună.

Richard Gates primi telefonul de la Benton la puţin după ora unsprezece şi jumătate. Atât poliţista, cât şi Betty ascultară cu interes când el ridică receptorul.

— Detectiv Richard Gates la telefon. Cu cine vorbesc? întrebă el cu o voce încordată şi agresivă… Domnul Hodges, spuneţi? Puteţi să-mi spuneţi pe litere, vă rog? Aş vrea să am totul foarte limpede pentru raportul pe care îl voi întocmai mâine dimineaţă.

Le zâmbi celor două femei şi continuă:

— Ce raport? Păi, cel pentru tribunal, bineînţeles. Îmi dau seama că s-a făcut o greşeală şi, cum această fată a fost, întâi şi întâi, în grija mea, doresc să mă asigur că greşeala va fi îndreptată cât mai curând posibil.

Oftă teatral şi continuă:

— Micuţa Cathy era o fată foarte drăguţă. O cunosc

de când era copil. Am înţeles că a fost trimisă la familia Henderson, aşa că nu pricep ce caută la o şcoală de corecţie. Chiar şi dumneavoastră trebuie să vi se pară ciudat, nu? Doar dacă nu cumva, bineînţeles, puteţi să faceţi puţină lumină în acest caz, cum ar fi, de exemplu, hotărârea judecătorească etc… Nu? Ei bine, atunci o să vin personal să o iau. S-o scutesc pe doamna Barton de un drum.

Ascultându-l pe Hodges cum bâiguia scuze şi încerca să-şi justifice acţiunile, Gates îşi aprinse o ţigară şi se rezemă de spătarul scaunului, complet relaxat.

Hodges era extrem de agitat. Cathy putea fi luată oricând dorea Gates.

Zâmbind fericită, Betty se întrebă când aveau să o poată lua pe micuţă. Abia aştepta să o aibă din nou acasă.

Cathy se trezi când intrară în North London. Denise chicotea şi Cathy îi zâmbi.

— Unde suntem? întrebă ea somnoroasă.

Expresia de pe chipul lui Denise se schimbă şi Cathy îşi dădu seama că prietena ei râdea cu şoferul camionului, nu cu ea.

— Uite ce e, Cathy, ştiu că nu aşa ne-a fost vorba, dar o să te las în Soho. E bine?

Cathy o privi stupefiată.

— Cum adică?

Denise închise ochii şi înghiţi în sec înainte să răspundă:

— Păi, Derek zice că ar putea să-mi facă rost de o slujbă ca lumea. Aşa că, mai bine, pentru tine, ar fi să te duci în Soho. I-am explicat toată tărăşenia şi amândoi suntem de părere că ar trebui să nu te apropii de East End cel puţin câteva zile. Să fim serioşi, o să fie primul loc unde or să caute, nu? Adică, indiferent dacă ar fi trebuit să fii închisă sau nu, nu putem să ne relaxăm până nu ştim ce-a făcut scorpia aia de Barton, nu? Lasă să treacă cel puţin câteva zile şi, pe urmă, du-te la fosta ta locuinţă. Vezi cum stă treaba. Poliţia trebuie să ţină sub observaţie locurile pe

care le frecventai înainte. Ştiu treburile astea. Am trecut prin ele.

Cathy se uită la prietena ei fără să înţeleagă prea bine.

— Tu unde te duci?

Mâinile o dureau, îi era frig şi se simţea obosită.

— Cum ţi-am zis, mă duc cu Derek.

Denise părea timidă, iar Derek Salmon era deschis şi zâmbitor. Nu pricepea care era problema. Conducând, se uită când la una, când la alta, zâmbindu-le până Cathy se simţi obligată să-i zâmbească şi ea.

— Bine, dar unde te duci? insistă ea.

Denise oftă.

— În nord, cu el. O să lase aici încărcătura şi, pe urmă, o să ia din nou peşte dintr-un loc numit Grimsby, aşa e? Ce eşti, de la poliţie?

O spuse în glumă, dar Cathy înţelese aluzia. Denise îşi găsise un tip şi acum nu o mai interesa decât de sine.

— Dar ce-o să fac în Soho? întrebă ea cu o voce pierită. Nu cunosc pe nimeni.

Denise râse cu poftă.

— Ai douăzeci şi cinci de afurisite de lire sterline, prostuţo! Poţi să te duci unde vrei.

Denise îşi dădea toată silinţa să o bine dispună, dar văzu cât de confuză şi speriată era. Avea ochii plini de tristeţe când spuse:

— Îmi pare rău că te las aşa, scumpo, dar mi se oferă o şansă, ştii, ca un nou început. Poţi să vii şi tu, dacă vrei.

Cathy scutură din cap. Ştia că oferta fusese făcută din prietenie şi loialitate, iar ea ar fi profitat prea mult de acest lucru, dacă ar fi acceptat. Închise ochii şi încercă să zâmbească.

— Am uitat de bani.

Denise zâmbi.

— Cum ai putut să uiţi? E o mică avere.

Cele două fete sporovăiră vesele după aceea şi, o oră mai târziu, Cathy stătea singură pe Oxford Street, cu

douăzeci şi cinci de lire în buzunar şi cu inima grea. Făcându-i cu mâna prietenei sale, se simţi mai singură ca oricând.

Pornind agale, văzu un indicator pe care scria Dean Street şi apucă pe strada aceea. Ar fi trebuit să ajungă în Soho; orice stradă din zona aceea ajungea în Soho, îi spusese Denise.

Ţinându-şi în braţe puţinele lucruri, Cathy mergea în întuneric şi frig spre locul unde spera să găsească lumini strălucitoare, mâncare şi băutură şi un pat pentru noaptea aceea.

Mâinile o dureau, inima la fel, dar oricât de frig i-ar fi fost şi oricât de deznădăjduită ar fi fost, ştia că se îndrepta spre o viaţă mai bună. Orice, absolut orice pe lume, era mai bun decât Şcoala de Fete Benton.

Domnul Hodges tăcea îngrozit şi numai un pahar mare de coniac şi trăncăneala agitată şi continuă a domnişoarei Henley îl mai reducea la realitate.

— Suntem terminaţi cu toţii. Acest poliţist, acest detectiv Gates, vine încoace mâine dimineaţă s-o ia pe Connor.

Domnişoara Henly clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Bine, dar ea a plecat, nu i-ai explicat asta? Poliţia de aici a fost anunţată, o să afle şi el…

Sărind de pe fotoliu, Hodges strigă:

— La dracu', sunt perfect conştient de asta, femeie, dar ce altceva aş fi putut să fac? Fata aia n-ar fi trebuit adusă aici de la-nceput, toţi ştim asta. Acum, Barton trebuie să rezolve treaba asta şi să repare totul. Dacă nu, suntem terminaţi. Cu toţii.

De obicei, soţul, lui Mary Barton era un om liniştit, blestemat să aibă o soţie tiranică, dar care considera că merita să-i dea libertate de acţiune pentru a avea o viaţă plăcută acasă.

Domnul judecător Justice Barton era poreclit Nedreptul Barton – poreclă cu care se mândrea în secret.

Se mai mândrea şi cu mustaţa sa în formă de ghidon, cu părul său de un gri argintiu periat cu grijă şi, mai presus de toate, cu fermitatea cu care se purta cu delincvenţii. Putea să intimideze un martor sau un procuror cu aceeaşi uşurinţă şi eficacitate.

Întreaga lui viaţă era un joc, un mare joc minunat, şi pe toţi ceilalţi îi considera nişte simpli pioni. Chiar şi pe nevastă-sa, care era o scorpie cu pieptul plat.

În seara aceea, după ce se delectase din belşug cu un whisky vechi de doisprezece ani şi se bucurase de atenţiile unui tânăr prieten, un băiat blond şi frumos cu o gură ca un aspirator, nu voia decât să doarmă. Soţia lui, însă, nu îl lăsa.

Telefonul suna întruna şi vocea ei piţigăiată îi tulbura somnul. Acum, afurisita îi spunea să se trezească şi avea tonul ferm pe care, de obicei, îl rezerva servitorilor.

— Mai lasă-mă-n pace, femeie. Am o zi grea mâine. Lasă omul în pace, da? spuse el tunător şi ea tresări.

Expresia de groază de pe chipul ei îl făcu să se ridice în capul oaselor. Mary era în multe feluri, dar timidă şi speriată nu-ţi veneau automat în minte atunci când te gândeai la ea. În seara aceea, totuşi, arăta groaznic.

— Ce e? E vorba de unul din copii? întrebă el alarmat. Pentru Dumnezeu, femeie, ce s-a întâmplat?

Mary Barton începu să plângă şi acest lucru fu de ajuns pentru ca soţul ei să se dea jos din patul lui şi să se ducă la ea.

— Ah, am fost o fetiţă foarte rea, dar am încercat numai să-i ajut pe soţii Henderson, care sunt atât de drăguţi…

Domnul Justice Barton se uită la soţia sa ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară. Apoi, oftând, o luă în braţe.

— Haide, Mary, spune-mi despre ce este vorba şi o să-ncerc să rezolv lucrurile pentru tine.

Aşteaptă cu răsuflarea tăiată ca ea să-i explice ce era cu toată tevatura aceea, în timp ce se gândea la tânărul lui prieten blond. Doamne, numai să nu fi aflat de asta.

Dar, când ea se apucă să vorbească, el începu să se relaxeze. Nu avea nicio legătură cu el, slavă Domnului. De fapt, în adâncul sufletului, în timp ce asculta problema soţiei sale, simţi un licăr de satisfacţie. Dacă o ajuta să iasă din necazul acela, poate că ea avea să fie mai maleabilă pe viitor.

Mary Barton, o scorpie de femeie, o soţie cicălitoare şi o îngrozitoare asistentă socială, o făcuse lată.

Avea multe de câştigat din acea situaţie şi chiar avea de gând să facă acest lucru.

Mary îl privi cu faţa umflată de plâns şi fiecare ştia ce gândeşte celălalt.

Cu toate acestea, continuară jocul. Aceea era noţiunea lor de căsnicie civilizată.

Cathy intră într-o cafenea micuţă din Soho. Găsind o masă cât mai aproape de sobă, ceru o cafea şi nişte pâine prăjită, după care se aşeză şi începu să se gândească.

Mâinile o dureau îngrozitor şi, scoţându-şi mănuşile, îşi privi degetele înspăimântată. Majoritatea unghiilor îi căzuseră şi pielea îi era crăpată.

Când grecul din spatele tejghelei văzu, în ce hal erau mâinile ei, clătină din cap cu tristeţe.

— Stai acolo, draga mea. Îţi aduc eu comanda. Ce s-a întâmplat – ai avut vreun accident? Aş zice că ai nevoie de un doctor. Hai, stai acolo şi încălzeşte-te.

Ea se relaxă recunoscătoare în timp ce el îi aduse cafeaua şi pâinea prăjită.

— Lasă-mă să mă uit puţin, nu-ţi fac niciun rău.

Ea era singura persoană din cafenea şi era neliniştită din această cauză. Omul îşi dădu seama de acest lucru şi râse, având un chip prietenos.

— Nu-ţi fie teamă, nu mai mănânc fetiţe – doar le ronţăi degetele.

Cathy nu putu să nu zâmbească şi el făcu acelaşi lucru, dezvelindu-şi dinţii inegali, dar foarte albi. El îi examină mâinile şi scoase un ţâţâit. Ţinând-o uşor de încheieturi, o întrebă:

— Ai fost legată, fetiţo?

Ea simţi înţepăturile lacrimilor şi scutură din cap:

Nu, sigur că nu. Nu m-am simţit bine, atâta tot.

Omul o privi un timp îndelungat.

— Nu cred că ar fi bine să le bandajezi, se vindecă mai repede dacă sunt în contact cu aerul, dar trebuie să ai grijă să fie foarte curate, ai înţeles?

Cathy încuviinţă.

— Miroşi ca un pescar, fata mea. Ai nevoie de o baie, de nişte haine curate şi de multă odihnă, după câte-mi dau eu seama. Bea-ţi cafeaua şi mănâncă, vorbim mai târziu.

În clipa aceea, uşa se deschise şi intrară două femei. Cathy îşi dădu seama imediat că erau prostituate. Aveau acelaşi aer ca Madge. Ele îi aruncară o privire, după care se aşezară la o masă şi începură să sporovăiască vesele.

Cathy îşi mâncă pâinea prăjită liniştită şi îşi sorbi cafeaua fierbinte, simţind cum începea să se încălzească încetul cu încetul. Însă mâinile o dureau aproape insuportabil.

Grecul îi aduse două pastile albe şi îi spuse să le înghită, că aveau să-i aline durerea. Ea le luă fără să întrebe măcar ce erau. Durerea era atât de cumplită, încât ar fi luat orice.

De asemenea, îi mai aduse o cafea şi ea îi zâmbi recunoscătoare. Scoţând banii, îi dădu o hârtie de cinci lire. El închise ochii mustrător, observând că prostituatele îi priveau pe furiş.

— Ce naiba faci, fetiţo? Pune banii la loc, pentru Dumnezeu. Parcă ceri să fii jefuită. Astea două ar fi în stare să-şi omoare şi mamele pentru câteva lire.

Văzând-o cât de speriată era, el se mai îmbună şi, aşezându-se la masă lângă ea, îi spuse cu blândeţe:

— Uite ce e, te afli în Soho şi pari o fugară. Tot timpul văd copii ca tine. Vin aici crezând că or să ducă o viaţă mai bună, că lucrurile or să meargă mai bine pentru ei aici. Ei bine, foarte rar se întâmplă aşa ceva. Eşti o fată tânără. Tot ce poţi să faci ca să-ţi înmulţeşti banii e să te culci cu

bărbaţi. Înţelegi? Bine, indiferent de ce fugi, nu poate fi mai rău decât ceea ce o să găseşti aici. Aşa că, bea-ţi cafeaua, ţi-o ofer eu, şi, pe urmă, întoarce-te de unde ai venit. Ascultă-mă pe mine: ştiu ce vorbesc.

Cathy îl auzi şi ridică din umeri. Era evident că vorbea foarte des aşa pentru că părea să repete nişte cuvinte învăţate pe de rost.

— Nu stau decât câteva zile, după care o să mă duc la nişte prieteni, zise ea.

Proprietarul cafenelei zâmbi cu tristeţe.

— Am auzit asta. Stai aici şi încălzeşte-te. Eu ţin deschis toată noaptea, nu mă deranjează dacă stai aici. Nu te rog decât să te gândeşti la ce ţi-am spus, da? zise el zâmbind şi Cathy îi zâmbi la rândul ei. Am o prietenă pe care ţi-ar face plăcere să o cunoşti, o doamnă care are o pensiune mică. Pot s-o sun dacă vrei, draga mea. Mi-e datoare, oricum.

Cathy zâmbi larg.

— Vă mulţumesc foarte mult, domnule…

Bărbatul dădu din cap vesel.

— Tony Gosa – aşa mă cheamă, Tony Gosa.

— Vă mulţumesc, domnul Gosa. Vă sunt recunoscătoare pentru ajutor.

El se ridică brusc în clipa în care uşa se deschise iar şi intrară alte câteva prostituate şi un african solid îmbrăcat în costum alb şi cu o pălărie *Stetson* de piele.

Cathy îşi bău cafeaua; durerea mai scăzuse în intensitate şi, în cele din urmă, se relaxă, privindu-i cu interes pe cei din jurul ei. Femeile sporovăiau şi râdeau. Parfumul lor îi aminti de felul cum trebuia să miroasă şi să arate ea după drumul pe care îl făcuse în camionul cu peşte. Dacă ar fi găsit un pat pentru noaptea aceea, dacă ar fi făcut o baie, ar fi făcut rost de nişte haine curate şi s-ar fi odihnit, ar fi putut, după aceea, să înceapă să-l caute pe Eamonn. Aceea era principala ei prioritate.

Ştia că trebuia să se ţină departe de East End câteva zile, aşa cum o învăţase Denise, dar banii din buzunar

aveau să-i asigure un loc unde să poată sta.

Tony Gosa, întruchiparea gazdei binevoitoare, îi aduse o a treia ceaşcă de cafea şi nu vru să primească niciun ban. Părea trist şi supărat pentru ea, iar ea era bucuroasă că întâlnise o persoană atât de înţelegătoare.

Fiind singură şi speriată, un prieten era exact ceea ce îi trebuia.

Duncan Goodings avea cincizeci şi şapte de ani şi era un bărbat gras, cu un zâmbet permanent pe faţă şi ochi albaştri. Pe. Cât de gras era el, pe atât de slabă era sora sa, Mary Barton. De asemenea, el era mai dârz decât ea şi chiar şi părinţii lor recunoscuseră că acest lucru îi oferea o personalitate puternică şi iritantă.

Fusese chemat acasă la sora sa de către soţul acesteia şi venise îmbrăcat în obişnuitul său costum din trei piese, făcându-l pe domnul Justice Barton să se întrebe dacă era adevărat ceea ce se zvonea şi anume că tipul nu dormea niciodată. Părea la fel de treaz şi de aranjat ca orice om normal la nouă dimineaţa, în drum spre City.

Din fericire pentru Mary, soţul ei era, probabil, singura persoană care îl putea intimida pe Duncan Goodings.

Acesta nu ştia dacă era din cauza staturii impunătoare a judecătorului sau a talentului său neobişnuit de a sesiza adevărul în orice situaţie. Nu ştia decât că dorinţa cumnatului său era de a-şi ajuta sora, şi încă într-un timp record.

Luând paharul mare de whisky oferit de sora lui cu faţă de cal, Duncan încercă fără succes să zâmbească.

Avu senzaţia că îi crăpa faţa din cauza efortului. Nu îl amuza deloc faptul că fusese chemat acolo în toiul nopţii trebuind să-şi lase tânăra soţie singură în pat. Nu că s-ar fi râs prea mult în casa aceea.

Copiii surorii sale plecaseră de acolo imediat cum terminaseră facultatea. Duncan îi înţelegea foarte bine. Orice ar fi fost mai bun decât să trăiască în casă cu cei doi.

— Deci, care-i treaba?

Expresia de înfumurare de pe chipul cumnatului său spunea multe şi Duncan ascultă povestea din ce în ce mai neliniştit. Ştiuse că ar fi trebuit să rămână în pat cu Bibi, tânăra, slăbănoaga, dar mlădioasa lui soţie eurasiatică.

Pusese tot sufletul în avansarea sa până în vârful profesiei sale din domeniul asistenţei sociale şi acum ştia cu certitudine că i se cerea să facă un lucru şi ilegal şi imoral. În ciuda tuturor defectelor sale, şi ştia că erau foarte multe, în viaţa lui nu abuzase de poziţia pe care o deţinea. Ba chiar se mândrea cu integritatea şi corectitudinea sa faţă de subalterni.

Totuşi, ascultând povestea lui Mary despre abuz de putere, întrezări o modalitate de a întoarce totul în avantajul său. Ar fi putut fi lucrul de care avea nevoie pentru a scăpa de sora lui. Uneori îi era foarte greu să facă tot ceea ce îi cerea ea, ca, de exemplu, să vină la cină fără iubita sa Bibi şi să se poarte ca şi cum ea nici n-ar fi existat.

Da, dacă stătea să se gândească, totul ar fi putut să fie spre bine. Zâmbind acum, conştient că ei aveau mai multă nevoie de el decât el de ei, şi întrebă:

— Cum aţi zis că-l cheamă pe poliţistul ăsta?

Atât sora sa cât şi soţul ei ştiau când erau încolţiţi şi avură bunul simţ să se arate măcar puţin ruşinaţi.

Duncan Goodings îşi spuse că trebuia să se descotorosească de principalii vinovaţi ai acelei drame repede şi fără niciun fel de publicitate, mai ales de Hodges, Henley şi de propria sa soră. În definitiv, nu era o noapte chiar atât de îngrozitoare.

Zâmbind din nou, întinse paharul pentru a i se mai pune whisky şi fu încântat când văzu că, atât sora lui cât şi soţul ei săriră să-l servească.

Cathy îi era recunoscătoare lui Tony Gosa şi era atât de bucuroasă că îşi găsise un prieten din primele ore în care se afla în West End, încât îl urmă până la pensiune fericită. Străbătând un labirint de străzi, se simţea obosită, dar încântată, iar când el opri un taxi, îl urmă fără să stea

pe gânduri.

La patru fără un sfert dimineaţa, intră într-o clădire dărăpănată din apropiere de Fulham Broadway. O grecoaică imensă îi primi cu braţele deschise şi îi luă lucrurile şi haina.

Mama Gosa era imensă. Grăsimea tremura pe ea la fiecare mişcare şi guşile ei se legănară când exclamă bucuroasă şi o mângâie pe Cathy.

— Ce mică e, Tony! Are nevoie de mâncare şi căldură, nu?

Cathy mâncă o farfurie mare de friptură la cuptor, după care fu dezbrăcată şi vârâtă într-o baie fierbinte până să îşi dea seama ce se întâmpla cu ea. Mama Gosa fu surprinzător de blândă când îi spălă mâinile cu grijă şi o ajută să se spele.

După alte două pastile şi după ce i se dădu o cămaşă de noapte curată, fu aşezată în faţa unui foc care ardea vesel într-o cameră micuţă din faţă. Mama Gosa o lăsă acolo, spunându-i să se relaxeze şi, poate, să doarmă puţin. Ea avea să se întoarcă mai târziu.

Cathy se întinse pe canapeaua destul de murdară, gândindu-se la norocul pe care îl avea. Mâinile nu o mai dureau atât de tare, iar ea era curată şi mâncase pe săturate. Graţie lui Madge şi vieţii pe care o dusese până atunci, Cathy ştia că trebuia să fie prudentă, cunoştea pericolele care o pândeau când era singură şi, totuşi, avea încredere în acei doi necunoscuţi.

Aruncând o privire în jur, văzu tapetul de un maron decolorat şi mobila din lemn de stejar masiv. Pe pereţi erau pozele unui bărbat cu ochii negri încruntat şi cu o pălărie neagră. Simţi că era ceva religios în legătură cu el, căci avea acea expresie pioasă pe care o aveau toţi. În scurta ei existenţă, majoritatea celor care arătaseră aşa încercaseră să o ajute.

Mulţumită că îşi dăduse seama de situaţie, Cathy se lăsă legănată de luxul libertăţii şi căldurii.

Pastilele o făcură să adoarmă încet-încet. Ultimul ei

gând înainte de a adormi complet se îndreptă spre Eamonn şi bucuria de pe chipul lui când avea să îşi dea seama că ea era acasă, în sfârşit. Că venise acasă pentru el.

Până când avea să îndrăznească să meargă în căutarea lui, avea să se bucure de ceea ce îi ofereau cei doi Gosa. Nici nu-i trecu prin cap să se întrebe unde îi erau lucrurile şi, mult mai important, banii.

Richard Gates se trezise şi se întrebă dacă să mănânce un mic dejun în toată regula sau să bea doar o cafea şi să mănânce câteva felii de pâine prăjită. La fel ca în fiecare dimineaţă, se hotărî asupra micului dejun complet. Frecându-şi inconştient cele două cicatrici mari de pe burtă, porni gol puşcă spre bucătărie.

Cicatricile aminteau în permanenţă cât de aproape de moarte fusese odată. Înjunghiat pe vremea când era un simplu poliţist, supravieţuise împotriva tuturor aşteptărilor. Cel care îl înjunghiase nu sfârşise la fel de bine, dar Gates încetase să se mai gândească la el de mulţi ani.

Avea mâini şi picioare puternice şi musculoase, iar burta îi era surprinzător de tare. Din moment ce muşchii îi fuseseră tăiaţi, ştia că nu avea să mai arate niciodată ca Johnny Weissmüller. Dar ce naiba? Aşa cum îşi spusese întotdeauna – din moment ce avea înfăţişarea pe care o avea, nu mai conta.

Înfăşurându-se într-un prosop, puse ceainicul pe foc şi îşi luă corespondenţa, aruncând-o imediat într-un sertar. Se uita pe scrisori o dată la câteva luni. În definitiv, de ce să îşi facă probleme? Rareori primea ceva interesant, în cea mai mare parte fiind reclame şi facturi. Nu era suficient de apropiat de cineva pentru a primi scrisori personale.

În timp ce costiţa şi roşiile sfârâiau pe foc, el se duse în camera din faţă şi deschise radioul. Îi plăcea să audă zgomote în jurul lui dimineaţa.

Apartamentul lui era foarte bine îngrijit şi acest lucru îi uimea pe oameni. Era de o curăţenie extraordinară,

aproape ca o sală de operaţii. Pereţii erau zugrăviţi în alb, avea câteva cărţi bune, iar colecţia lui de discuri era considerată ciudată de către cei câţiva prieteni ai săi, conţinând totul de la Burt Bacharach la Stones. Covorul era de un maron-închis şi în cameră se mai aflau două canapele pentru două persoane îmbrăcate în velur maron cu braţe Perspex. Pe o masă mare de cafea din sticlă nu era decât o scrumieră.

Nicio fotografie sau un memento personal care să arate cine locuia acolo. Părea o cameră care încă aştepta ca proprietarul să-şi pună amprenta personală asupra ei. Numai bucătăria părea cât de cât locuită. Lui Gates îi plăcea foarte mult să gătească, întotdeauna îi plăcuse, iar oalele şi cratiţele lui, cărţile de bucate şi borcanele cu condimente erau singurele lucruri care ofereau un pic de caracter apartamentului.

Avea un aragaz electric Belling cu patru ochiuri mari. Era cel mai scump obiect din casă şi cel mai folosit. Spre deosebire de cei de aceeaşi vârstă cu el, nu simţea nevoia să se entuziasmeze în legătură cu „Beatles” sau cu celelalte grupuri bune la ora aceea. Îi plăcea ce îi plăcea şi faptul că avea de-a face în fiecare zi cu „drojdia societăţii” îl făcea să fie persoana deosebită care era.

Micul lui apartament era singurul loc unde se refugia de tumultul caracteristic muncii sale. Îl proteja, deci, ca atare.

Celălalt lucru de preţ pe care îl avea era maşina, un *Zephye* mare şi negru pe care îl adora.

Singura concesie pe care o făcea modei erau cravatele late, dar până acestea se demodau rapid. Gates, însă, se încăpăţâna să le poarte. Avea sute de cravate şi îi plăceau foarte mult.

Fiind un om închis în sine, ştia că toţi ceilalţi îl considerau un tip ciudat. Dar nu îl deranja acest lucru şi se bucura de viaţa sa solitară.

Îşi trecea mâna peste părul foarte scurt şi aştepta buletinul meteo, când sună telefonul. Înjurând printre

dinţi, se uită cu tristeţe la micul dejun şi ieşi în hol.

Nimeni din cei care îl cunoşteau bine nu îndrăznea să îl sune acasă înainte de ora zece. Însemna că era de la serviciu, ori se comisese o crimă ori se încercase acest lucru. Cel puţin putea să fie vorba de un jaf armat pentru că nimic altceva n-ar fi avut voie să-l deranjeze de la micul dejun.

De fapt, cel care îl sunase era Duncan Goodings şi era mai bine că aceasta nu ştia cu ce fel de om avea de-a face, căci nervii nu fuseseră niciodată punctul forte al lui Duncan.

Cathy se trezi şi se întrebă unde se afla. Un miros puternic de costiţă invadase încăperea şi ei îi chiorăiră maţele. Era moartă de foame.

Focul ardea şi ploaia lovea în geamuri cu un răpăit constant care era ciudat de liniştitor. Întinzându-se, se ridică în capul oaselor şi aruncă o privire în jur. La lumina zilei, încăperea aceea arăta jalnic, mobila şi pereţii zgâriate, covorul rărit pe alocuri; dar focul care ardea vesel făcea ca lucrurile să nu arate atât de rău. Trăise în condiţii şi mai rele.

Tocmai îşi dădea părul la o parte din ochi cu degetele care o dureau mai puţin, când uşa se deschise şi Mama Gosa intră cu o ceaşcă de ceai.

— Arăţi mult mai bine. Bea asta şi o să-ţi aduc şi ceva de mâncare. Sunt sigură că vrei să te îmbraci şi să-ţi vezi de drum, nu?

Cathy zâmbi şi luă ceaşca de ceai recunoscătoare.

— Arăţi chiar foarte bine în dimineaţa asta. Un somn bun şi o baie fierbinte au fost exact lucrurile de care aveai nevoie ca să te pui pe picioare, aşa-i? la arată-mi mâinile să văd dacă mai pot să te ajut cu ceva.

Cathy puse ceaşca jos şi întinse mâinile. Deşi erau roşii şi păreau încă nevindecate, starea lor se îmbunătăţise, iar ea şi grecoaica îşi zâmbiră.

— E mult mai bine, aşa-i? Ţi-am pregătit un mic dejun consistent ca să-ţi ţină de foame pe drum, aşa că, haide,

bea ceaiul şi vino să mănânci.

Cathy fu nedumerită pe moment.

— Chiar trebuie să plec astăzi? Pot să vă plătesc – am bani.

Mama Gosa zâmbi.

— Mai vedem, da?

După aceea ieşi din cameră, iar Cathy îşi bău ceaiul, gândindu-se la situaţia ei. Lucrurile îi conveneau. Dacă putea să stea acolo câteva zile, îşi lăsa mâinile să se vindece şi se bucura de o odihnă binemeritată, putea să înfrunte lumea arătând şi simţindu-se mai bine decât în ultima vreme.

Se gândea că douăzeci şi cinci de lire aveau să-i prindă foarte bine.

Deodată, îşi dădu seama că, de fapt, era o fugară şi nedreptatea acelei situaţii o duru. În mai puţin de patru săptămâni trecuse prin mai multe lucruri decât majoritatea oamenilor într-o viaţă. Totuşi, se consolă ea, era încă în picioare. Trăia şi se descurca. Categoric, era foarte greu să îşi câştige existenţa uneori, dar era sigură că avea să reuşească.

Viaţa alături de Madge o pregătise pentru ce era mai rău şi, dacă te aştepţi la ce era mai rău, orice altceva era minunat – ca acea casă, de exemplu. Şi Denise cu cunoştinţele ei fusese ceva minunat, şi, bineînţeles, Eamonn era cel mai minunat lucru pe care i-l putea oferi viaţa.

Luându-se după aroma costiţei şi ouălor, ajunse la bucătărie. Odată cu puterile îşi recăpătă şi prudenţa şi îi trecu prin cap că, de fapt, cei doi greci nu aveau de ce să-i acorde atenţie şi găzduire. Poate avea să i se ceară ceva în schimb? Nu avea importanţă. La momentul respectiv, avea să se descurce ea cumva. Spera doar ca ei să nu vrea altceva decât bani.

Zâmbind, intră în bucătărie şi se apucă să mănânce. Mâncarea era bună şi caldă, dar bucătăria era murdară. Acest lucru nu o deranja pe Cathy câtuşi de puţin. Ştia că

trebuia să-şi recapete puterile şi spera să o facă în acel adăpost ciudat din Fulham.

Eamonn încă dormea şi sforăia când Patsy Fullerton se dădu jos din pat. Trecuse de treizeci şi cinci de ani şi, cu sânii ei imenşi şi cu părul decolorat şi pieptănat pe spate, arăta ca un personaj din filmul *Carry On*.

Punându-şi lenjeria intimă şi o rochie *Mary Quant* mini şi foarte murdară care nu îi venea tocmai bine pentru că avea picioarele scurte şi groase, se uită la tânărul din pat şi clătină din cap mirată. De trei ori la rând şi nu-i spusese niciun cuvânt măcar. Era un tip foarte ciudat.

Totuşi, îşi zise ea, se descurca binişor, avea bani şi nu îşi pierdea jumătate din noapte povestindu-şi necazurile. Ea glumea adesea spunând că meseria ei semăna mai mult cu cea a unui psihiatru. Majoritatea clienţilor doreau mai mult pe cineva să le asculte păsurile decât o femeie adevărată.

Dacă plăteau pentru sex oral, nu tăceau nicio clipă, nici înainte, nici în timpul, nici după treaba respectivă. Ceea ce o enerva teribil.

Totuşi, avea banii în geantă şi petrecuse o noapte plăcută cu tânărul din pat. De obicei, nimerea cu câte un boşorog cu părul slinos, cu un zâmbet scârbos şi cu bani mizerabili – care, de cele mai multe ori, nu erau suficienţi pentru a acoperi toate serviciile ei.

Ceea ce nu o deranja prea mult, pentru că, la urma urmei, dacă îi satisfăceai pe nenorociţi, ei se întorceau şi de asta depindea meseria ei.

Peştele ei era un tip solid şi negru căruia îi plăcea să trăiască bine. Ea şi alte câteva fete îi ofereau acel stil de viaţă şi îi plăcea să facă acest lucru. Nu se cunoştea bine nici pe sine şi încetase de multă vreme să încerce să dezlege acel mister.

Nu îşi făcea niciun fel de iluzii în legătură cu faptul că tânărul din pat avea să apeleze la serviciile ei în mod regulat, deşi auzise că le lua pe rând pe toate târfele din Londra. În plus, ştia că fusese văzut de multe ori cu o tipă

pe nume Caroline Harvey, fiica unui binecunoscut gangster al anilor ’50.

Era ciudat, totuşi, că atunci când se cufundase în uitarea pe care i-o oferise Patsy, strigase numele unei fete, dar ea auzise foarte clar numele de „Cathy”. Iubită sau nu, Caroline Harvey nu era chiar atât de importantă pentru Eamonn Docherty, de acest lucru Patsy era convinsă.

Caroline Harvey era scundă şi plinuţă şi avea ochii cei mai mari de un violet albăstrui pe care îi văzuse cineva vreodată, la o femeie. Oamenii spuneau adesea că ochii ei le aminteau de Elizabeth Taylor… Îşi rimela genele cu regularitate, ştiind că acest lucru îi scotea în evidenţă trăsătura cea mai frumoasă. Sânii îi erau mici, dar plini şi talia groasă; avea picioarele lungi şi le acoperea întotdeauna cu ciorapi negri, pentru a-şi ascunde semnele lăsate de o sarcină pe care o avusese la paisprezece ani.

Părul de un şaten-închis era tuns după ultima modă şi purta haine care o avantajau. Ştia ce i se potriveşte, ştia ce să spună şi ştia exact ce se petrecea în jurul ei. Avea mare grijă în privinţa acestui lucru.

În general, era mulţumită de sine, foarte mulţumită de sine. Şi mai mult de când pusese mâna pe Eamonn Docherty. Acesta era un gangster în devenire iar ei îi plăcea notorietatea de care se bucura când era văzută cu el. Totuşi, acum, era foarte supărată pe el. O lăsase într-un bar în seara precedentă şi ea aranjase repede să stea la o prietenă. Nu ar fi recunoscut niciodată ceea ce bănuia, de fapt: că Eamonn uitase, pur şi simplu, de ea. Caroline nu putea să admită acest lucru nici în faţa ei înseşi. Se întoarse acasă, întâlnind-o pe Patsy pe scările casei în care locuia.

Cele două se priviră. Patsy, ştiind cum stăteau lucrurile, zâmbi degajată.

— E un amator „scumpo.

Caroline râse amuzată.

— Ştiu, dar nu aşa sunt toţi?

Zâmbea când intră în casă. Eamonn putea să se ducă

foarte bine cu cine voia. Atâta timp cât îşi cheltuia banii cu ea, ei nu-i păsa. De la viaţă nu voia decât suficienţi bani pentru a cheltui, o sculă grozavă şi puţină distracţie. De asemenea, era destul de deşteaptă pentru a pune bani deoparte, lucru care o învăţase mama ei cu mulţi ani în urmă.

„Să nu depinzi niciodată de nimeni altcineva decât de tine însăţi”, fusese un lucru pe care i-l repetase mereu, ca şi: „Dacă un bărbat nu poate să-ţi ofere mai mult decât poţi să-ţi oferi tu, lasă-l”.

Ambele zicale se dovediseră corecte de nenumărate ori. Schiţând un zâmbet, Caroline îl întrebă:

— Ce naiba ai păţit aseară?

— Iartă-mă, scumpo, am avut o treabă, zise el cu o voce care implora iertare, dar care, în acelaşi timp, dădea impresia că îl supăra întrebarea ei.

Caroline ridică din umeri.

— Ei bine, să nu se mai întâmple, zise ea bosumflându-se.

După ce luă micul dejun, Eamonn îi spuse că aveau să meargă împreună să caute un apartament. În ceea ce îl privea, era un aranjament temporar doar. Dar nu se osteni să-i spună lui Caroline acest lucru şi fericirea el fu totală.

Apartamentul lui Betty era micuţ şi foarte curat, lucru care îi surprindea întotdeauna pe oameni când intrau pentru prima oară. Spre deosebire de majoritatea femeilor de felul ei, îi plăceau ordinea şi curăţenia. Considera că trebuia să suporte destule porcării în fiecare zi la lucru; nu avea nevoie de mizerie şi acasă. În timp ce majoritatea prostituatelor îşi petreceau timpul liber făcând tot soiul de cumpărături şi bând ca să se simtă mai bine, Betty era foarte mulţumită când făcea ordine în micul ei apartament, gătea o masă gustoasă şi asculta radioul. Victor Sylvester era unul din preferaţii ei şi asculta emisiunea. Alegerea gospodinei” în fiecare zi. Duminica era „Scrisoare din America” şi seara încerca să fie acasă pentru „Glasul misterului”.

În afară de faptul că era curat şi îngrijit, apartamentul era relativ elegant. „Mobila, deşi cumpărată la mâna a doua, era bună. Cele două dulapuri mari de haine erau lucrurile cu care se mândrea cel mai mult. Le luase de la Camden Market pentru cinci lire. Erau din lemn de tisă şi conţineau totul de la o oglindă mare până la rafturi pentru încălţăminte. Hainele ei arătau minunat în ele şi Betty deschidea uşile adesea numai ca să-şi privească lucrurile.

În dimineaţa aceea, îi deschise uşa lui Richard Gates şi zâmbi când observă uimirea de pe chipul acestuia când privi în jur. – Ai o locuinţă foarte frumoasă, Betty.

Ea zâmbi şi se umflă în pene de satisfacţie.

— Îţi mulţumesc foarte mult. Nu mi-am adus niciodată de lucru acasă, dacă mă-nţelegi. Bei un ceai, o cafea?

În mod normal, n-ar fi acceptat nimic în casa unei prostituate, dar ziua aceea făcea excepţie de la regulă.

— O cafea ar fi foarte bună, mulţumesc.

O urmă la bucătărie. Betty călca uşor cu papucii ei de casă, mergând cu spatele foarte drept. Acest lucru îl făcu să se întrebe cum fusese, oare, în copilărie. Ea era încântată că avea un oaspete atât de ilustru şi nu mai contenea cu sporovăiala.

— Eu am aranjat totul. De-a lungul anilor, m-am tot uitat ici, colo şi am găsit câteva lucruri drăguţe. Dar punctul meu forte, dacă vrei, e să colecţionez degetare, spuse ea râzând, dar Gates nu putu să râdă cu ea.

— Eşti o femeie simpatică, Betty, ştii? Probabil că ai fi putut să fii o soţie bună.

Ea scutură din cap imediat.

— Nu cred, domnule Gates. Mă prostituez de la doişpe ani – chestia asta strică tot. Sunt destul de mulţumită de viaţă mea. Acum muncesc ca să trăiesc, amice, închid uşa şi mă bucur de căsuţa mea, de radioul meu şi de gândurile mele. Toate astea îmi ajung, spuse ea sorbind din cafea stânjenită pentru o clipă după acele

dezvăluiri, după care îşi aminti scopul vizitei lui.

— Ce se-aude cu Cathy? Când mergem s-o luăm?

Gates se duse în camera din faţă şi, aşezându-se pe unul din scaunele Queen Anne, zise:

— Cathy a fugit de la şcoala aia aseară. M-a sunat un tip mare *şi tare* de la Asistenţa Socială. După spusele lui, a fost agresivă şi violentă, ceva ce eu nu cred, dar n-are nicio importanţă. Asistenta socială care a dus-o acolo – cotoroanţa aia de Barton – ei bine, e măritată cu un judecător. De parcă mie mi-ar păsa! Judecători, măturători, pentru mine, toţi sunt la fel. Dar, ideea era că toţi sunt protejaţi şi noi nu putem să facem absolut nimic. Am primit un telefon chiar şi de la comisar, care mi-a zis politicos să las lucrurile aşa. Se petrecea ceva la nivel înalt şi, la un moment dat, tot o să aflu despre ce e vorba şi o să-i iau pe rând. Dar asta o să fie mai târziu, când o să-ncep investigaţiile. Deocamdată ştiu că toţi fac pe ei şi îmi convine. Oficial, Cathy a dispărut aseară împreună cu o altă fată. Denise nu mai ştiu cum, pe jumătate chinezoaică. S-a anunţat la Persoane Dispărute şi atâta tot. Mă aflu aici şi oficial şi neoficial, pentru că suntem rugaţi frumos de către poliţia din Deal să fim cu ochii-n patru în East End. Ei cred că ea o să vină încoace. Îmi miroase ca o balegă de cal pe covorul ăsta. O să aflu eu despre, ce e vorba, cucoană, îţi promit. Şi, când o să se-ntâmple asta, cineva o să vrea ca maică-sa să fi avut acces la nenorocite de anticoncepţionale în seara când l-a conceput!

Nu îl auzise niciodată vorbind atât de mult şi nu mai auzise niciodată nişte cuvinte atât de pline de înflăcărare.

Uitându-se în jur, la mulţimea de degetare aşezate frumos pe rafturi, şi la cele câteva cărţi legate în piele, Betty simţi cum o podidesc lacrimile. Lui Cathy i-ar fi plăcut foarte mult acolo. Întotdeauna se înţeleseseră bine. Betty o iubise de când o văzuse prima oară. Acum, când Madge era închisă, se şi văzuse moştenind statutul de mamă şi aşteptase cu nerăbdare acel moment. Însă, fata dispăruse şi i se putea întâmpla orice.

— O să am grijă ca toată lumea să fie cu ochii-n patru după ea, continuă Gates. Cred c-o să vină aici, nu, Betty?

Ea încuviinţă cu tristeţe.

— Dacă nu pentru altcineva, pentru Eamonn Docherty. Îl iubeşte la nebunie pe băiatul ăsta.

Gates se încruntă.

— Proasta! Nu-şi dă seama că este mai rău decât taică-său? Doamne, trebuie să aibă mai mult din maică-sa decât mi-am închipuit. Apropo, ai idee cine este tatăl fetei?

Betty râse atunci, râse cu adevărat.

— Madge obişnuia să-i spună „Heinz cincizeci şi şapte". Aiurea, ştiu, dar destul de adevărat. Nici Madge nu ştia. Habar nu avea ce culoare o să aibă copilul. N-a ştiut că era însărcinată decât când avea cinci luni jumate aproape. Atunci n-a mai avut nicio şansă să găsească pe cineva care să-şi asume răspunderea. Şi n-a avut la cine să apeleze. Fata n-are la cine să se ducă, în afară de Eamonn Docherty, la tatăl lui sau la mine.

Gates încuviinţă.

— Ei bine, ceva nu-i în regulă, oricum. Toată lumea e pe capul meu şi e ceva cam exagerat pentru o fetiţă de treisprezece ani. O mulţime de oameni s-au chinuit să aplaneze lucrurile şi, eu unul, vreau să ştiu de ce.

— Şi eu la fel, domnule Gates, spuse Betty cu sinceritate. Şi eu la fel.

Mama Gosa se uită la fata care căuta discret printre puţinele ei lucruri. Zâmbetul rămase întipărit pe faţa grecoaicei.

Când fata pipăi din nou căptuşeala hainei, sperând că cele douăzeci şi cinci de lire aveau să apară din nou ca prin farmec, femeia se duse încet spre uşă.

— Ce e?

Zâmbetul ei era sumbru acum, iar Cathy oftă când văzu acest lucru. Fusese prădată.

Uitându-se la femeie, o întrebă tăioasă:

— Unde sunt banii mei?

Mama Gosa făcu ochii mari.

— Ce bani? Nu ştiu nimic de niciun ban.

Cathy o privi furioasă.

— Cele douăzeci şi cinci de lire ale mele. Am avut douăzeci şi cinci de lire şi acum nu-i mai am şi îi vreau, clar?

Pentru prima oară, femeia simţi puţină teamă. Fata păruse ameninţătoare pentru o clipă.

Deodată, Cathy realiză totul. Ultimele patru săptămâni o sleiseră de puteri. Dar nu avea de gând să se lase jefuită doar pentru o mâncare caldă şi nişte zâmbete înşelătoare.

— Unde-mi sunt banii, vacă bătrână? îmi vreau banii! Şi dacă nu-i am mai repede, o să scol pe toată lumea. Deci, unde sunt?

Instinctiv, puse mâna pe un cuţit de pâine de pe masă. Se uită la el şi, apoi, la chipul înspăimântat al femeii şi furia îi trecu imediat.

Aruncând cuţitul din mână, se aşeză, îşi luă capul în mâini şi începu să plângă. Amărăciunea suspinelor ei o făcu chiar şi pe femeia care o jefuise să simtă o umbră de regret pentru ceea ce făcuse.

Cathy îşi luă lucrurile, se duse înapoi în camera din faţă, îşi scoase cămaşa de noapte şi îşi puse hainele ei. Întorcându-se la bucătărie, se uită la Mama Gosa şi clătină din cap cu tristeţe.

— Sper că o să primeşti ceea ce meriţi, cucoană, zău. Într-o bună zi o să oferiţi găzduire cui nu trebuie şi o să-ţi plătească. Când o să-i spun iubitului meu ce-ai făcut, o să se supere foarte tare – şi o să-i spun exact unde locuieşti, mă auzi, şi o să-l duc la cafeneaua fiului tău. Oricum, o să am grijă să se facă dreptate.

Luându-şi lucrurile, ieşi încet din cameră. Aproape că se aştepta să primească o lovitură în cap sau în ceafă, dar femeia o lăsă să plece fără să scoată niciun cuvânt.

Când femeia ajunse la uşă, Cathy se întoarse şi spuse:

— Au fost o găzduire şi o mâncare foarte costisitoare

şi chestia este că, oricum, ţi-aş fi dat banii, doar ca să pot să stau. L-ai furat degeaba. Ai făcut totul degeaba.

Ieşind în frigul de afară al zilei de noiembrie, îşi înfăşură haina mai strâns în jurul trupului şi porni la drum. Oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea, fiind ocupaţi cu vieţile normale şi având scopuri clare. Merse aiurea până când ajunse la piaţa de la North End Road. Îi era frig şi îi era greu să-şi care lucrurile în punga de hârtie. Fură două pulovere şi o sacoşă.

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să ajungă în East End cât mai repede. Nu putea să-şi permită să se mai ascundă: cei doi Gosa făcuseră ca acest lucru să fie imposibil.

Când începu să plouă, simţi cum o podidesc lacrimile şi le şterse repede. Nu rezolva nimic dacă plângea. Plânsese destul Asta făceau cei care aveau destui bani şi destul timp pentru a-şi permite luxul. Ea nu avea niciuna, nici alta, aşa că am trebuia să aştepte. Apoi avea să plângă toată ziua şi toată noaptea în faţa unui foc frumos, oprindu-se din când în când pentru a bea ceva fierbinte şi a asculta cuvintele de alinare. Acel gând o făcu să zâmbească uşor.

În sfârşit, învăţă cum era viaţa şi, deşi o durea, era ceva liniştitor. Pentru că, acum, aflase că lucrul cel mai îngrozitor era să înfrunţi necunoscutul. Acest lucru se întâmplase la Benton şi în seara precedentă pe străzile din Soho. Îl înfruntase şi câştigase. Şi, acum, că necunoscutul nu o mai înspăimânta atât de rău, era liberă să se întoarcă la lumea pe care o ştia, la străzile din East End pe care ea le numea acasă. Nu avea importanţă că poliţia o căuta. Acolo avea prieteni şi un iubit căruia trebuia să-i fie foarte dor de ea.

Eamonn Senior stătea pe scaun în apartamentul lui Betty şi privea în jur uluit. Venise pentru că primise un mesaj de la ea pentru a-i face o vizită cât mai curând posibil. Pentru prima oară în viaţa lui trecuse pragul casei femeii pe care o detesta şi, după expresia de pe chipul ei, Betty era încântată.

— Dumnezeule, Betty, ai o casă minunată, spuse el cu o admiraţie reţinută şi femeia zâmbi.

— Lui Madge îi plăcea foarte mult aici. Dar mie nu mi-a plăcut niciodată să am alţi musafiri, dacă mă-nţelegi.

El înţelese şi zâmbi în semn de răspuns.

— Deci, ce se-ntâmplă cu Cathy? întrebă el deodată.

Betty îşi aprinse o ţigară. Dând fumul afară, zise:

— A fugit şi nici măcar Gates nu ştie unde e sau de ce a fugit. Din câte mi-am dat seama, o zgripţuroaică de la Asistenţa Socială a dus-o la şcoala de corecţie. Acum toţi scot tot felul de aiureli cum că ar fi fost violentă şi periculoasă, chestii din astea, dar problema e că, acum, ea e pe străzi pe undeva şi noi trebuie să aşteptăm un semn de la ea. Şi cei de la Asistenţa Socială o vor înapoi şi, din câte am înţeles, dacă apucă să pună mâna pe ea, o închid şi aruncă cheia, aşa că, dacă o vedem, trebuie să o ajutăm şi s-o facem să dispară de-aici cât mai repede.

Eamonn ascultă din ce în ce mai uimit.

— Ce naiba e chestia asta cu violenţă şi periculoasă? Sunt siguri că e vorba de aceeaşi persoană?

Betty dădu din cap afirmativ.

— E o nebunie, ştiu, dar se pare că ele – ea şi încă o fată cu care a fugit – au atacat un individ care lucra la Şcoala de Fete Benton. Are necazuri, Eamonn, chiar dacă Richard Gates caută s-o protejeze. Ştiu că-i vrea binele, dar cel mai bine e să păstrăm tăcerea, totuşi. Eu nu-i spun dac-o văd pe Cathy şi nici tu n-ar trebui s-o faci. Trebuie să-ncercăm s-o ajutăm să fugă. Asta dacă apare, bineînţeles. Ar putea fi oriunde. Sper că e teafără, doar.

Cei doi se priviră mult timp. Se gândeau la acelaşi lucru, dar niciunul nu îl exprimă în cuvinte.

Cathy se întorsese în Soho. Mersese toată după-amiaza şi se hotărî să se ducă înapoi la cafenea pentru a vedea dacă nu putea să recupereze măcar o parte din bani de la Tony Gosa.

— Acum era seara devreme şi străzile erau aglomerate. Magazinele erau pline şi traficul era

îngrozitor. Ea privi în jur cu interes. Fete nu cu mult mai mari decât ea plecau de la birourile unde lucrau şi se îndreptau spre casă. Erau îmbrăcate modern şi aveau ochii rimelaţi şi conturaţi cu negru. Lui Cathy i se părea că arătau fantastic.

Îşi închipui ce avea să zică Eamonn când avea să o vadă arătând astfel – dar acest lucru nu se putea întâmpla decât dacă îşi recupera cele douăzeci şi cinci de lire. Deodată, i se păru important să arate bine pentru el, fiindcă ştia că înfăţişarea era importantă pentru Eamonn. Îşi petrecea mult timp pregătindu-şi părul şi uitându-se în oglindă. Ea voia să-i fie egală când avea să-l revadă, să fie o persoană la care el să se uite cu plăcere şi admiraţie. Nu ca o zdreanţă cu hainele şi faţa murdare.

Tony Gosa nu păru şocat când o văzu; de fapt, dădu impresia că ar fi aşteptat-o.

— Ce doreşti? o întrebă el tare, aşa încât toată lumea se uită la ea.

În cafenea erau o mulţime de tineri îmbrăcaţi modern şi cu rânjete la fel de moderne. Două fete de vreo şaisprezece ani îşi zâmbiră şi arătară spre ea ca şi cum ar fi fost o arătare de carnaval.

— Vreau să-mi dai banii înapoi! spuse Cathy la fel de tare şi agresivă, astfel încât toţi cei de faţă încetară orice activitate şi se uitară la ea. Mi-ai furat banii, amice, şi acum am venit să-i iau înapoi.

Tony Gosa era uimit, dar nu arata niciun fel de emoţie. Ieşi din spatele tejghelei zâmbindu-le clienţilor, după care o apucă de braţ şi o aruncă afară pe uşă.

Aplecându-se deasupra ei, îi spuse printre dinţi:

— Dacă te mai văd vreodată, îţi iau gâtul, fetiţo. Acum cară-te şi să nu mai calci pe-aici.

Chipul prietenos din seara precedentă dispăruse. Când el se întoarse în cafenea, ea îl auzi spunând:

— Îi ajuţi pe oameni şi uite cum îţi mulţumesc.

Cathy era roşie de furie şi ruşine. Simţea cum lacrimi de neputinţă stăteau să-i ţâşnească din ochi şi rămase cu

privirea aţintită asupra cafenelei, întrebându-se ce să facă. Nu mai putea decât să se urce în tren şi să se întoarcă în East End; toate visurile ei de mai înainte, de a se întoarce arătând bine, zburară pe fereastră. Şi, pe deasupra, îi era şi foame.

Mergând pe Old Compton Street, simţi cum vântul rece îi biciuia faţa. Îi era foame şi frig şi era speriată. Se temea că nu o aşteaptă nimic bun nici în East End, nici în West End. Habar nu avea ce făceau poliţiştii – dacă o dăduseră în urmărire, dacă lovitura pe care i-o dăduse Temnicerului era de-ajuns pentru a fi închisă în toată regula acum.

Era atât de derutată.

Rezemându-se de un zid din apropierea unui bar cu spectacol de striptease, îşi strânse lucrurile la piept şi se uită la oamenii care treceau.

Îşi dădu seama pentru prima oară în ce bucluc intrase. Mai bine ar fi recunoscut că îl omorâse pe Ron, pentru că, după cum stăteau lucrurile, nu îi era deloc mai bine.

Frigul se lăsa peste toată Londra şi începu să se lase Ceaţă când se trezi, în sfârşit, din reverie. Era târziu dar lumea tot mai trecea grăbită pe lângă ea. Se auzea muzica răsunând din spatele ferestrelor şi uşilor, iar străzile erau pline de bărbaţi şi femei în căutare de distracţii.

Palidă din cauza oboselii şi durerii, porni din nou la drum. Situaţia ei devenea din ce în ce mai gravă pe măsură ce trecea timpul. Acum îşi dădu seama ce voise să spună Denise cu cuvintele: „Nu mai există cale de întoarcere”.

Din clipa în care îl atacase pe acel individ de la şcoală, era în ghearele sistemului. Dacă o prindeau acum, aveau toate motivele să o trimită înapoi la Benton sau în vreun alt loc şi mai groaznic.

Nu ştia de ce îi trecuse acel gând prin cap. Tot ce ştia era că avea necazuri mari şi că nimănui nu-i păsa îndeajuns pentru a o ajuta.

Caroline şi Eamonn se aflau într-un mic bar din Wintehapel; ea era îmbrăcată cu tot ce avea mai frumos şi Eamonn o privea cu mândrie. Caroline nu arăta urât şi avea nişte ochi superbi.

Un alt lucru care îl atrăgea la ea erau legăturile familiei ei. Tatăl lui Caroline, Jack Harvey, lucrase pentru un gangster maltez pe nume Victor Messon.

Victor era un tip imens care angaja indivizi ca Jack Harvey ca să facă diverse lucruri pentru el. Se zvonea că Jack fusese, de asemenea, un prieten. Toate fuseseră bune şi frumoase până când cei doi se îndrăgostiseră de aceeaşi femeie. Aceasta era o evreică micuţă de statură pe nume Rita Goldfinch, uluitor de frumoasă, cu nişte ochi mari, căprui. Cel puţin, aşa spusese Jack întotdeauna. Ca şi cei ai lui Caroline, ochii Ritei atrăgeau oamenii, dar, din nefericire pentru ea, atrăsese doi bărbaţi violenţi, fiecare la fel de hotărât să o aibă.

Amândoi erau deja căsătoriţi, deşi aceasta nu era o problemă. Ei voiau o amantă, nu încă o soţie, deşi erau unii care spuneau că Victor ar fi vrut să-şi lase nevasta şi să o ia pe micuţa evreică.

Nu a mai apucat, însă.

Jack Harvey i-a omorât pe amândoi lângă barul „Dean Swift”. Acum el era la Bradmoor, reputaţia sa fiind sporită de acel gest de violenţă. Îl bătuse pe Victor cu un levier până îl omorâse şi îi tăiase gâtul Ritei, care, de fapt nu îl voise pe niciunul din ei.

Fiica lui Jack crescuse acceptând respectul pe care i-l aducea numele de „Harvey”. Tatăl ei era închis, dar încă mai avea prieteni afară – aşa se spunea. Pe ea nu prea o interesase de el. Mama ei era cea care încă îl mai vizita şi vorbea despre el ca şi cum ar fi fost o combinaţie între. Papă şi Charlton Heston, păstrându-i vie amintirea în East End.

Caroline avea de câştigat de pe urma acestui lucru, plăcându-i notorietatea. Cât despre tatăl ei, ea îi trimitea câte o felicitare de Crăciun în fiecare an şi câte un rând

din când în când, atunci când o obliga mama ei. Caroline voia – de fapt, avea nevoie de respectul celor din jur. Şi, dacă putea să câştige respectul unui tip ca Eamonn, fericirea ei era totală.

În timp ce stăteau în barul „Blând Beggar" şi ascultau muzică, intră un tânăr înalt şi brunet, cu părul tuns în stilul băieţilor de colegiu. Purta un costum de mohair, observă Caroline, care îşi aţinti privirea asupra lui în mod automat. Îi zâmbi şi el fetei cu ochi mari şi albaştri din colţul barului.

— Îl cunoşti? o întrebă Eamonn cu o voce încordată.

Caroline ridică din umeri.

— Nu. Ar trebui? spuse ea cu o voce plină de sarcasm şi ceva în plus.

Ceva ce Eamonn nu avea de gând să permită. Era ceva ce aducea a înfumurare şi sfidare.

Ridicându-se, se duse la necunoscutul de la bar şi zise:

— I-ai zâmbit iubitei mele.

Tânărul se întoarse spre el şi zâmbi cuceritor.

— E o ţară liberă. Fata e drăguţă, ia-o ca pe un compliment, amice. Am zâmbit doar.

Era chipeş şi ştia acest lucru. Eamonn simţi că tânărul câştiga mult cu zâmbetul şi farmecul lui. Avea cheile, maşinii în mână şi înfăţişarea unuia care primise o educaţie bună. Care avusese tot ce ar fi trebuit să aibă un copil.

Toate acestea îi trecură lui Eamonn prin minte în fracţiunea de secundă care îi trebui pentru a sparge un pahar pe tejghea şi a-i tăia obrajii tânărului. Se întrebă chiar ce aveau să spună părinţii lui iubitori când aveau să-i vadă cicatricile pe chipul zâmbitor.

Nu era un client obişnuit, altfel Eamonn l-ar fi cunoscut. Era unul din cei care începuseră să frecventeze barurile din East End numai pentru că acest lucru îi oferea puţină prestanţă. Ei bine, acum avea ceva care să-i amintească de seara aceea tot restul vieţii.

— Numele meu e Eamonn Dochtery şi te desfid să le spui asta poliţiştilor, zise el înainte să iasă.

Râzând, părăsi barul trăgând-o pe Caroline după el. Nimeni nu se duse să-l ajute pe tânăr şi nimeni nu cheamă ambulanţa până când nu fură siguri că Eamonn ajunsese destul de departe. Tânărul îşi ţinea pielea tăiată cu mâinile, uitându-se în jur şocat şi nevenindu-i să creadă.

Caroline îl urmă pe Eamonn până acasă tăcută. Intrară în apartament împreună. Tot fără să spună nimic, îşi scoase paltonul şi se uită la bărbatul alături de care hotărâse să trăiască şi pe care se decisese să-l iubească. Pumnul lui o lovi în faţă şi ea simţi o durere fierbinte în clipa în care încheieturile degetelor lui intrară în contact cu pometii ei.

O trânti la pământ şi îi cără lovituri unde nimerea.

Ea tot nu spuse nimic.

Făcându-se ghem, îşi relaxă trupul şi primi ceea ce i se oferea.

În cele din urmă, sleit de puteri, îi depărtă picioarele şi o posedă cu brutalitate şi în tăcere acolo, pe podea, unde rămăsese ea.

Când îl văzu închizând ochii şi îşi simţi sămânţa ţâşnind fierbinte înăuntrul ei, ea simţi un moment de euforie.

El era gelos. O lovise. Deci, trebuia să o iubească.

Nimeni nu îi spusese lui Caroline Harvey care era marele secret al iubirii şi nici nu avea să-i spună cineva, vreodată.

După aceea, o strânse la piept ca pe un copil, şoptindu-i vorbe de alint la ureche. În acele câteva minute, ea se simţi mai în siguranţă ca oricând.

Cathy îl văzu pe bărbat apropiindu-se de ea şi se dădu într-o parte pentru a-l evita. Amândoi făcură aceleaşi mişcări de câteva ori în încercarea de a trece unul pe lângă altul. În cele din urmă, ea se opri şi aşteptă ca el să treacă.

Dar el nu o făcu.

Ridicându-şi privirea, ea văzu un bărbat solid, cu o barbă mare. Părea să fie străin, poate rus. Dar asta s-ar fi putut să fie din cauza căciulii de blană. Avea un palton gros şi un fular alb, părând elegant, dar, într-un fel, ameninţător.

— Bună, domnişoară.

Vocea lui era groasă şi, categoric, londoneză. Cathy încercă să treacă pe lângă el.

— Haide, fetiţo, ce s-a întâmplat? Ţi-a mâncat pisica limba?

Lumea trecea pe lângă ei ca şi cum nici n-ar fi existat şi Cathy se uită furioasă la bărbatul din faţa ei.

— Îmi stai în drum, omule.

El se uită la ea şi râse:

— Haide, vino cu mine.

El o apucă de braţ şi, strângând-o cu putere, o trase pe o străduţă lăturalnică. Cathy încercă să se elibereze, dar el îi zâmbi doar. Era foarte puţină lumină şi mirosea îngrozitor a gunoi. O lipise de perete. Scoţându-şi mănuşile, luă două bancnote de câte o liră din portofel.

Cathy îl privi complet mută pentru o clipă. Când încercă să o rupă la fugă, el o pocni cu putere peste faţă, ameninţând-o.

— Nu fi proastă, fetiţo. Fă ce-ţi spun eu şi o să câştigi două lire, bine?

Vocea lui era îngroşată de emoţie. Îşi deschise paltonul şi se chinui să-şi desfacă pantalonii. Cathy închise ochii când îl văzu scoţându-şi membrul flasc şi începând să-l maseze.

— Hai, fetiţo, ia-l în gură… spuse el mai blând acum, iar ea îşi simţi mâna pe ceafă forţând-o să lase capul în jos.

În clipa aceea, îl lovi cu braţul. A doua lovitură a lui peste cap o duru foarte tare.

Omul îşi pierdea răbdarea şi, tremurând în faţa lui, Cathy simţi că era inutil să încerce să fugă. El îşi masa membrul din nou şi îi lăsa capul în jos, vorbind tot timpul.

— Haide, fetiţo, n-am eu două lire pentru tine? Ia-l în

gură şi totul o să fie minunat. O să fie foarte bine. De obicei, nu durează decât câteva secunde. Aşa, fii o fetiţă cuminte…

Cathy simţi gustul sărat al penisului şi se înecă în clipa în care el îl împinse până în străfundul gâtlejului ei. Nu putea să se mişte, nu putea să facă absolut nimic. El era imens şi puternic. Era forţată din nou să facă ceva ce nu voia.

Când încercă să se retragă, el împinse şi mai tare, din ce în ce mai adânc. Vorbea tot timpul şi tonul hipnotic al vocii lui o speria şi mai mult.

— Aşa, fii fetiţă cuminte. E bine, vezi? Nu-i aşa, că e bine? Odată ce dai de gust îţi place. Tuturor fetiţelor le place, nu?

O altă voce răsună deodată din întuneric. Auzind-o, Cathy îşi înfipse dinţii cât putu de tare în penisul întărit al individului.

— Bătrân nenorocit! Lasă fata-n pace. Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Omul încercă să se acopere şi, în acelaşi timp, să o împiedice pe femeia aceea înaltă şi foarte guralivă să îl lovească cu geanta…

— Hai, întinde-o, până nu chem poliţia. În viaţa mea n-am văzut aşa ceva… şi fetiţa asta n-are mai mult de doişpe ani. E o ruşine naţională.

Strigătele femeii îl făcură pe individ să dispară imediat în întuneric, luându-şi şi cele două lire.

Cathy rămase lipită de perete şi încercă să verse, dar nu avu ce să scoată, căci nu mai mâncase de dimineaţă. Femeia îi frecă spatele, simţindu-i fragilitatea, ceea ce o înfurie şi mai tare.

— Sărmana de tine. Hai, vino, vino cu Desrae, o să am grijă de tine o vreme. Numai Dumnezeu ştie că am ajuns exact la momentul potrivit. Cum îţi împingea căpşorul… Mă mir că nu ţi-a făcut niciun rău.

Cathy simţi cum femeia o luă de braţ şi se lăsă condusă. Încă mai simţea gustul acelui individ şi horcăi în

timp ce ieşeau de pe alee.

Se temea ca femeia aceea să nu o lase singură din nou şi se tot uita în jur după bărbatul care o atacase.

— Cred că ar trebui să existe nişte legi pentru nenorociţii ăştia, zău, scumpa mea. Ce nemernic, oh? Pun pariu că a fost cât pe ce să te înece. M-am întâlnit şi cu câţiva din ăştia la viaţa mea şi, te rog să mă crezi, scumpo, e o senzaţie oribilă. Perverşii sunt cei mai nenorociţi, dar, în ziua de azi, şi unii bătrâni apelează la porcăriile astea. Cel puţin aşa am auzit.

Desrae, cum spusese că se numea, vorbi astfel până când ajunseră la apartamentul ei de pe Gruk Street. Deschizând o uşă, o împinse pe Cathy într-un hol întunecos.

— La etaj, prima pe dreapta, scumpo. Ai grijă ia trepte

— Sunt atât de abrupte că ai senzaţia că urci pe Everest. Până şi Chris Bonnington ar avea nevoie de crampoane aici!

Râse de gluma pe care o făcuse şi imediat o apucă tusea.

Urcând scara murdară, plină de hârtii şi prezervative folosite, Cathy simţi mirosul de gunoi şi fum de ţigară. Apoi Desrae deschise o altă uşă şi aprinse lumina.

Cathy fu uimită când văzu un hol foarte drăguţ decorat. În bej şi cu plante agăţătoare şi, imediat, fu dusă într-o încăpere unde se afla o canapea şi două fotolii din piele şi o vitrină mare plină de porţelanuri şi pahare.

— Lasă-ţi lucrurile jos până mă duc să-ţi pun ceva de băut, scumpo. Ştiu că nu eşti suficient de mare pentru asta, dar o picătură de whisky e singurul lucru care poate să facă să dispară gustul de sculă.

Desrae izbucni iarăşi într-un hohot de râs şi se apucă să aprindă veioze, după care turnă de băut pentru amândouă. Când îi puse paharul în mâna lui Cathy, aceasta o privi mirată. Părul lui Desrae era decolorat şi strâns frumos în coc. Ochii îi erau rimelaţi şi fardaţi cu verde, iar

buzele îi erau de un roşu-închis. Trăsăturile îi erau aspre şi, totuşi, ciudat de rafinate, iar zâmbetul, sincer şi prietenos. Cu un licăr de neastâmpăr în ochi, Desrae spuse:

— Da, scumpa mea, ai ghicit bine. De fapt, sunt bărbat, spuse ea, şi râse din nou. Dar nu te speria, draga mea. Nu mănânc fetiţe. Şi, foarte rar, vreau ca ele să mănânce anumite părţi din mine!

Zâmbi iarăşi într-un hohot de râs şi, făcându-i semn cu paharul, o îndemnă pe Cathy să-l golească pe al ei dintr-o înghiţitură.

— Are un gust oribil, dar face o treabă foarte bună, nu?

Cathy goli paharul şi, imediat, o apucă tusea. Un braţ musculos îi cuprinse umerii şi Desrae o sărută pe frunte.

— Sărmana de tine. Dar nu-ţi fie teamă, bătrâna Desrae o să aibă grijă de tine acum. Eşti în siguranţă.

Aşezând-o pe canapea, îi luă lucrurile din braţe şi se apucă să o descalţe.

— Mă duc să-ţi pregătesc baia şi să-ţi fac ceva de mâncare. Pe urmă, o să stăm puţin de vorbă. N-am nicio treabă în seara asta. Ai avut noroc că a fost seara când nu trebuia să mă duc la bar, altfel nu te-aş fi găsit.

Continuă să sporovăie aiurea tot timpul cât îi pregăti baia.

Cathy stătea pe canapea, ascultând, dar nereceptând nimic. Vocea bărbatului-femeie avea un efect liniştitor asupra ei şi ea descoperi că îi plăcea să o audă. Instinctiv, îşi dădu seama că, într-adevăr, era în siguranţă şi nu i se mai părea ciudat că salvatorul ei era un bărbat în rochie şi dres de culoarea pielii. Nimic nu o mai putea şoca acum.

Cinci minute mai târziu, se afla într-o cadă de un roz aprins, înconjurată de spumă şi faianţă roz, sorbind dintr-un grog cald care Desrae o asigurase că alină orice durere.

— Uite, leagă-ţi părul cu asta.

Cathy luă elasticul şi îşi strânse părul.

— Ai un păr foarte frumos, scumpo, şi nişte umeri

uimitor de delicaţi. Se vede că ai clasă. Eu am nişte umeri de zidar nenorocit – ceea ce nu-i deloc de mirare, din moment ce asta am fost.

Izbucni din nou într-un hohot de râs şi Cathy se trezi râzând şi ea.

— Îţi mulţumesc foarte mult, nu ştiu ce m-aş fi făcut… zise ea, dar, deodată, începu să plângă.

Bunătatea salvatorului ei fusese prea mult pentru ea. Lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi, apoi, suspinele, multă vreme reţinute se dezlănţuiră.

Desrae, tulburat el însuşi, o luă pe după umeri aşa cum stătea în cadă şi spuse, deodată.

— Gata, gata. Mă faci şi pe mine să plângă şi-mi stric afurisitu' de machiaj.

Pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând, cei doi se îmbrăţişară după care trăncăniră în baie vreo oră. Cathy îi povesti tot ce i se întâmplase în ultima lună, eliberându-se, astfel, şi punând lucrurile în ordine în mintea ei. În cele din urmă era vlăguită.

Desrae se uită la ea şi clătină din cap cu tristeţe.

— Ei bine, tot ce pot să spun, Cathy Connor, e slavă Domnului că ai dat de mine! Există o mulţime de oameni ciudaţi pe străzi, ascultă-mă pe mine. Şi când aşa o spune un bărbat îmbrăcat cu haine de damă e şi mai ciudat, nu?

Spunând aceasta, îi întinse un prosop mare de culoarea cireşei în care să se înfăşoare.

Prosopul era ciad şi moale şi, înfăşurându-se cu el, lui Cathy îi veni ameţeală din cauza oboselii; Desrae o luă în braţe cu uşurinţă şi o aşeză pe canapea.

— Stai aici, scumpo, şi eu o să-ţi aduc nişte supă fierbinte. Pe urmă, o să discutăm ce o să facem mai departe.

Lăsând-o în faţa focului, Desrae se duse la bucătărie, unde puse nişte supă de roşii într-un castronel şi tăie câteva felii de pâine pe care le unse cu unt. În tot acest timp se gândi la situaţia lui Cathy. Fata din sufrageria lui era minoră, nehrănită şi neglijată, după părerea lui.

Desrae, el însuşi un produs al şcolilor de corecţie, nu voia să ia legătura cu poliţia. Oricum, mulţi oameni nu făceau deosebire între cei care molestau copiii şi homosexuali. Mai ales poliţiştii. Ar fi putut să dea el însuşi de necazuri. Dar nici nu avea s-o arunce înapoi în stradă.

Cât despre acel Eamonn în care îşi punea fata speranţa… după părerea lui Desrae, nu era nimic de capul lui. Şi, nu numai atât, dar imediat cum ar fi pus piciorul în locurile pe unde trăise înainte, poliţia avea să pună mâna pe ea.

Nu, fata nu trebuia să ajungă acolo şi el avea să-i explice acest lucru…

Frecându-şi mâinile mari şi admirându-şi opera, duse tava în sufragerie şi o puse pe o măsuţă. După aceea, îi dădu lui Cathy să mănânce cu mâna lui, gândindu-se tot timpul ce să facă în privinţa ei. Deodată, îi veni cea mai grozavă idee.

— Tocmai mi-a venit o idee, scumpo.

Cathy ridică dintr-o sprânceană şi zâmbi.

— Ce idee?

— Poţi să stai aici şi să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa.

Ea se încruntă.

— Ce – să fac curăţenie şi alte chestii de-astea?

Desrae încuviinţă, după care adăugă important:

— O să te-nvăţ o afurisită de meserie, fetiţo.

Cathy era perplexă.

— Ce fel de meserie?

El zâmbi larg.

— O să te-nvăţ cum să fii cameristă, Cathy Connor. Cum să fii camerista unei femei de o anumită categorie.

Cathy înţelese imediat ce voia să spună şi râseră amândoi.

— Maică-mea n-a avut niciodată o cameristă, dar eu mă ocupam de curăţenie şi chestii din astea.

Desrae făcu un gest cum că nu o interesa de Madge.

— Eu vorbesc de o adevărată profesionistă, draga

mea. Eu am tot felul de costume şi alte lucruri pe care le folosesc în meseria mea. O să-ţi arăt cum ai grijă de ele, şi de mine. Şi, între timp, o să te-nvăţ cum să ai grijă de tine însăţi. S-a făcut?

Ea zâmbi.

— Mi se pare grozav.

Se uită la persoana ciudată din faţa ei şi spuse uşor:

— Mulţumesc, Desrae. Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

Cuvintele acelea erau nepotrivite, Cathy ştia acest lucru, dar erau rostite din inimă. Strecurându-şi un deget lung sub bărbia lui Cathy, Desrae îi dădu capul puţin pe spate.

— Cu multă plăcere, draga mea. Acum, ascultă ce-ţi spune unchiul Desrae: trebuie să stai cât mai departe de East End, cel puţin pentru o vreme, da? Poliţiştii or să te prindă imediat cum o să te duci acolo, ai înţeles? Te ascunzi aici un timp şi, peste câteva săptămâni, o să regândim lucrurile, bine?

Cathy încuviinţă recunoscătoare.

— Nici n-am cuvinte să-ţi mulţumesc.

Desrae chicoti vesel.

— Aşteaptă numai să-mi fii cameristă o vreme. Pe urmă, s-ar putea să nu mai ai aceeaşi părere. Acum hai să mergem la culcare şi mai vorbim mâine dimineaţă, eh? Pari moartă de oboseală.

Douăzeci de minute mai târziu, Cathy era instalată în patul pentru o singură persoană din camera de toaletă a lui Desrae. La fel ca restul apartamentului, aceasta era supraîncărcată şi excesiv de feminină, iar mirosul de parfum era sufocant. Lui Cathy îi plăcea foarte mult. Era cea mai frumoasă cameră în care dormise vreodată.

Demachiindu-se şi pieptănându-se, Desrae se întrebă ce îl făcuse, oare, să o ia la el pe fetiţa aceea. Oare era ca o aducere aminte a zilelor când venise prima oară în West End, ca adolescent, cu atâţia ani în urmă? Sau era din cauza nevoii de companie pe care începuse să o simtă din ce în ce mai acut odată cu trecerea timpului?

Indiferent ce era, fata avea să stea acolo cât voia. Şi Desrae spera că acest lucru să dureze mult, mult timp. Era ceva în Cathy, în atitudinea şi comportamentul ei, care satisfăcea o nevoie a lui.

Era vulnerabilă şi, totuşi, avea curaj. Trecuse prin atâtea şi, totuşi, mai avea puterea să aibă încredere. El nu voia să abuzeze de acest lucru. O adora deja, de la ochii ei mari şi albaştri până la mâinile mici şi delicate.

Spera numai că, atunci când avea să-şi dea seama ce presupunea munca pe care i-o oferise, nu avea să se sperie.

Oftând, îşi cremui faţa şi gâtul şi, ţuguindu-şi buzele încă o dată, zâmbi în oglindă şi spuse:

— N-arăţi deloc rău, tipo, chiar şi la cei douăzeci şi nouă de ani pe care îi ai.

Desrae – Desmond Raymond – Smith avea treizeci şi cinci de ani, dar n-ar fi recunoscut acest lucru nici în sinea lui.

În cele din urmă, erau amândoi în paturi, fiecare conştient de prezenţa celuilalt în apropiere şi încântat de acest lucru.

Exact când Desrae era gata să adoarmă, uşa dormitorului se deschise Cathy apăru în cameră în cămaşa de noapte prea mare pe care i-o împrumutase el.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? Nu te simţi bine?

Ea se duse şi, dând la o parte pătura, se vârî în pat lângă noul ei prieten.

— Mi-a fost puţin frică acolo, singură, spuse ea cu un glas stins.

Desrae zâmbi.

— Culcă-te, scumpo. Eşti în perfectă siguranţă acum. Ţi-am mai spus asta şi Desrae nu zice ceva care nu-i adevărat, ai înţeles?

Cathy încuviinţă. După cinci minute, respiraţia ei regulată îi dădu de ştire bărbatului că adormise. Ascultând acel zgomot, se miră că Dumnezeu împlinea dorinţele unui travestit homosexual. Avusese nevoie de cineva în viaţa lui

şi acea persoană îi fusese trimisă în micuţa Cathy Connor.

Stând aşa în pat, avu impresia că, într-adevăr, cupa lui se umplea. Zâmbi când se gândi la acel lucru. Cunoscuse câţiva preoţi la vremea lui, profesional vorbind, şi aceştia aveau un fel ciudat de a vorbi. Erau puţin cam ciudaţi, în general, îşi spuse el, dar nu avea să se gândească la asta acum!

Trase pătura peste umerii fetei şi închise ochii. Dormiră amândoi neîntorşi până dimineaţă.

Cathy se trezi în zgomote de farfurii şi pahare şi auzi radioul. Totul era atât de ciudat pentru ea şi, câteva secunde, nu ştiu unde se afla. Apoi deschise ochii şi văzu razele slabe ale soarelui de iarnă pătrunzând printre perdelele de un roz închis, ceea ce o făcu să îşi aducă aminte de întâmplările serii precedente. Închise ochii din nou ca să nu se mai gândească la bărbatul acela, la aleea aceea întunecoasă, la duhoare oribilă din jurul lor.

Totuşi, amintindu-şi de bărbatul-femeie pe nume Desrae, se trezi zâmbind larg şi o cuprinse un sentiment de euforie. Chiar şi după lucrurile îngrozitoare care i se întâmplaseră în ultimele câteva săptămâni, tot mai simţea că putea să aibă încredere în persoana care o salvase.

Zâmbi când îl auzi cântând odată cu cei de la „Monkees”. *East Train to Clarksville* nu mai sunase niciodată aşa! Dând buzna în cameră, îmbrăcat cu un capot lung şi albastru şi având părul pe bigudiuri, el continuă să cânte cât îl ţineau plămânii.

— Trezeşte-te, Cathy, şi haide să mănânci, zise el apoi. Am pregătit mâncarea mea preferată: somon afumat şi smântână pe pâine prăjită. Happy Harold o să se supere când o să vadă că n-a mai rămas, dar ce naiba, viaţa e pentru cei vii, cum obişnuia să spună un prieten de-al meu, zise el şi se încruntă, după care adăugă cu tristeţe: Asta înainte să moară, bineînţeles. A luat o supradoză, intenţionat. Un prost. Adică, viaţa poate să fie o porcărie, ştiu, dar şi un rahat de viaţă e mai bună decât deloc, nu?

Fără să aştepte un răspuns, îi puse un capot pe pat şi

ieşi din cameră înfăşurându-se în materialul dulce mirositor. Cathy îl urmă. Îşi dăduse seama deja că multe din lucrurile pe care le spunea el nu necesitau un răspuns.

Intrând în bucătărie, se uită la farfuria din faţa ei cu interes. Erau, într-adevăr, felii de somon afumat şi smântână. În pluş, erau şi ouă prăjite şi felii de pâine prăjită cu unt. Cathy se apucă să mănânce lacom. Simţi o mână pe braţ şi zâmbi când Desrae spuse:

— Pentru Dumnezeu, fetiţo, nimeni nu-ţi ia mâncarea din faţă. Mai încet.

Cathy îi ascultă sfatul, uitându-se la Desrae cum mânca delicat şi se ştergea cu un şervet la gură. O făcu să-i fie ruşine de cât de repede mâncase ea.

— Bea-ţi ceaiul, scumpo. Încă nu ţi-am pus zahăr. Pune-ţi tu cât vrei. Şi să ştii că mai e mâncare, aşa că, la naiba, nu te mai grăbi aşa. O să faci indigestie.

Dar Cathy terminase şi acum privea în jurul ei.

La fel ca restul apartamentului, bucătăria era curată şi modernă, Până şi rafturile erau frumos vopsite. În scurta ei viaţă, Cathy văzuse numai rafturi din lemn şi îngrozitor de murdare. Îşi dădu seama că, dacă voia să fie o bună cameristă, avea foarte multe de învăţat. Ideea de curăţenie a lui Madge nu avea să fie acceptată acolo. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Desrae zâmbi.

— Arată minunat, nu? Eu însămi am zugrăvit pereţii, îmi place galbenul, e o culoare luminoasă şi prietenoasă, deşi mă face să par ştearsă. Nu mi se potriveşte tenului deloc. Totuşi, la naiba! îmi place să mănânc aici, mă face să mă simt mai bine. Culoarea e importantă, să ştii. Eu încerc să aleg culori vesele, dacă pot. Roz, galben, albastru – mă rog, albastru-deschis – şi verde. Verdele este o culoare foarte relaxantă. Te calmează. O să te învăţ toate astea, draga mea. Când o să termin cu tine, o să poţi să fii camerista lui Danny la Rue.

— Tot continui cu ideea asta? întrebă Cathy şovăitoare.

Cu cât îl vedea mai mult pe acel bărbat neobişnuit,

cu atât voia să-şi petreacă mai mult timp cu el, deşi habar nu avea de ce. În realitate ar fi trebuit să-i fie groază de el. Un bărbat, un bărbat în toată firea, îmbrăcat în haine femeieşti şi purtându-se ca o femeie mai mult decât oricare alta din câte văzuse Cathy vreodată.

Ah, auzise vorbindu-se despre cei ca el: ridicători-de-cămăşi, împungători-de-rahat, şi copite de fier fuseseră poreclele folosite în East End pentru homosexuali. Li se mai spunea în o mulţime de alte feluri şi erau trataţi cu o foarte mare lipsă de respect. Nu erau mulţi cei care îndrăzneau să meargă pe străzile din Bethnal Green, deşi câţiva lucrau la docuri şi erau atacaţi şi de bărbaţi şi de femei. Homosexualii, bărbaţi care arătau ca nişte bărbaţi, erau cât de cât toleraţi, îşi ţineau preferinţele sexuale, pentru ei şi nu strigau în gura mare ce erau.

Nu, Cathy auzise de homosexuali, dar acesta era primul travestit homosexual pe care îl văzuse şi era surprinsă că erau oameni atât de drăguţi. Totuşi, putea să-şi închipuie de ce primire s-ar fi bucurat Desrae în cartierul din care venise, bănuind corect că era de origine din East End şi se mutase rapid într-o zonă unde oamenii erau mai toleranţi.

Era evident că se descurca bine din punct de vedere financiar; apartamentul lui era ca un palat în ochii lui Cathy, conţinând obiecte pe care ea nu le mai văzuse decât în filme. Era chiar şi un televizor într-un colţ al living-roomului, care era ceva uluitor pentru fată. Deşi câştigase suficient de-a lungul anilor pentru a le oferi ceea ce majoritatea oamenilor ar fi numit o viaţă bună, Madge cheltuise toţi banii pe băutură, bărbaţi şi haine de proastă calitate.

Ridicându-şi privirea, văzu că Desrae se uita la ea.

— Dacă mai continui cu ideea ca tu să-mi fii cameristă? Bineînţeles, draga mea. Singura problemă e că nu vreau să te şochez. Adică, ştiu că e greu de crezut, spuse el bătând din gene într-un mod exagerat, dar, în caz că n-ai observat, eu sunt bărbat, de fapt.

Cathy râse încântată.

— Serios, scumpo – mai dă-mi o ceaşcă, te rog, aşa

— Nu vreau să te apuci de chestia asta până când nu eşti sigură că poţi să te descurci. Dacă ţi-e teamă, putem să ne gândim la altceva, da?

Cathy îi umplu ceaşca şi scutură din cap.

— Nu mi-e frică, Desrae. Maică-mea e prostituată. Adică, am văzut multe lucruri şocante la viaţa mea.

Desrae păru foarte serios o secundă, după care spuse:

— Aseară ai fost şocată, scumpo, când te-am ajutat să scapi de tipu' ăla.

Cathy ridică din umeri.

— Asta a fost altceva, nu? Adică, n-o să fie nevoie să fac aşa ceva, nu?

Era o întrebare şi o rugăminte şi lui Desrae i se făcu milă de fată.

— Bineînţeles că nu, scumpa mea. La naiba, şi eu mai fac asta doar din când în când şi numai eu clienţii obişnuiţi. Trebuie să-ţi fixezi anumite standarde, pentru Dumnezeu.

— Deci, ce am de făcut? întrebă Cathy nerăbdătoare.

Desrae îşi strânse capotul în jurul trupului şi îşi aprinse o ţigară *Sobranie*. Avea aceeaşi culoare cu capotul.

— Ascultă, scumpo. Să clarificăm de la bun început, nu m-aş atinge niciodată nici măcar de un fir de păr din capul tău. Ai avut o mulţime de necazuri şi cred că ai nevoie de o ascunzătoare, nu-i aşa? Ei bine, eu sunt dispus să ţi-o ofer. Numai pentru vreo săptămână, două, până se Mai potolesc lucrurile. În timpul ăsta, o să-ţi schimb înfăţişarea puţin. O să te-nvăţ câte ceva despre machiaj, o să-ţi aranjez părul. Am stabilit c-o să te ţii departe de East End o vreme. Eu unu' aş zice să-ţi iei adio de la locurile alea pentru totdeauna, dar tu iei hotărârile. Cât despre iubitul tău, eu aş zice să-i dai papucii. Dar, cum am mai spus, faci ce vrei.

Sorbi din ceai cu delicateţe şi continuă să vorbească.

— Fiecare lucru la timpul său, da? Eu am lucrat ani întregi pe post de cameristă când am ajuns în West End. Ah, am lucrat pentru un individ îngrozitor. Un adevărat ticălos. Dar avea şi părţile lui bune… dar m-am luat cu vorba. De ani de zile n-am mai avut o cameristă. Majoritatea sunt fete care vin şi pleacă. Ştii, de fapt, vrei să-ţi faci meseria cum trebuie, numai că ele nu ştiu ce să facă. Le iei în casă, te îndrăgosteşti de ele şi ele te lasă baltă. Îţi iau totul, clienţii, aurul şi chiar şi respectul de sine, dacă nu eşti atent. M-am descurcat singur ani de zile. Acum, însă, am senzaţia că am găsit persoana cea mai potrivită. O să te-nvăţ cum să ai grijă de lucrurile mele. Cum să te porţi cu clienţii şi câteva trucuri folositoare. Nimic aiurea, doar nişte treburi fundamentale în Soho. De unde să faci cumpărături, ah, o mulţime de lucruri. Totuşi, sunt foarte multe de făcut. Întâi şi-ntâi, va trebui să-ţi fac rost de nişte haine şi lenjerie de corp. Poţi să împrumuţi fardurile mele până când o să-ţi poţi cumpăra tu. Trebuie să ai o anumită imagine, nu? Eşti o fată foarte drăguţă şi cred că o să dai lovitura. Între timp, o să te-nvăţ cum să fii cameristă. Majoritatea clienţilor mei sunt obişnuiţi. Am păstrat relaţiile ani de zile. Şi, apoi, mai e şi iubitul meu, bineînţeles.

Râse în hohote când văzu expresia şocată de pe chipul lui Cathy.

— Ah, Am un iubit, scumpo, şi zău dacă ştiu ce-o să spună de tine! Eh, asta o lăsăm pe mai târziu, totuşi. Întâi o să mă îmbrac, o să-ţi iau măsuri şi o să mă duc să-ţi iau nişte haine ca lumea. Nu se poate să am o cameristă care arată ca naiba, nu? Ce ar spune celelalte fete?

Cathy clătină din cap uluită. Desrae făcea ca totul să pară amuzant, uşor şi interesant. Spera numai ca felul lui degajat şi vesel să nu se schimbe niciodată. În clipa aceea avea nevoie de relaxare. Voia să se ascundă în acel apartament frumos, cu acel bărbat minunat, să-şi lingă rănile şi să se pună pe picioare atât fizic, cât şi psihic.

Acolo, cu Desrae, ar fi putut să aibă şansa unui nou

început. Nu se putea duce la Eamonn până când nu era pregătită. Până când nu îl putea întâlni de pe o poziţie de egalitate. Lui Eamonn nu-i plăcea să fie împovărat cu problemele altora, avea prea multe el însuşi.

Nu, avea să fie camerista acelui bărbat ciudat şi să se ascundă de lume până când avea să fie pregătită să-şi facă apariţia triumfală. Abia aştepta să-i vadă faţa lui Eamonn când avea să se întâmple acest lucru! Cathy radia de fericire la acel gând şi, văzându-i licărul din ochi, Desrae îşi ţuguie buzele îngândurat.

Caroline se trezi cu o durere teribilă între picioare şi o alta surdă în tot corpul.

Braţele lui Eamonn erau în jurul ei şi ea se ghemui instinctiv lângă trupul lui cald. Strâmbându-se de durere, îşi dădu seama că ochiul îi era vânăt şi aproape închis. Îl simţea prea mare pentru faţa ei. Încercându-l încă o dată, îl deschise încet şi îl văzu pe Eamonn uitându-se la ea. Pe chipul lui era o expresie de ruşine combinată cu una de încântare.

Îi sărută sprânceana uşor, printre sărutări strecurând cuvinte de dragoste şi afecţiune.

— Îmi pare rău, Caroline. Nu ştiu ce m-a împins să fac asta. Ştii doar că te iubesc. Întotdeauna o să te iubesc. Nu există nimeni altcineva pentru mine.

O strânse la piept, provocându-i alte dureri – deşi nici pe jumătate atât de mari ca acelea pe care le-ar fi simţit dacă ar fi ştiut că, în timp ce o alina şi o liniştea astfel, gândul lui era la o cu totul altă fată. Cathy… Cathy a lui… scăpată de necazuri şi liniştită în sânul înstăritei familii Henderson.

O parte din Eamonn voia să-i caute şi să le arate ce părere avea despre stilul lor de viaţă. Dar o altă parte – cea care întotdeauna îi invidiase pe copiii curaţi şi bine hrăniţi de la şcoală – ştia că îi era mai bine acolo unde era. Cel puţin deocamdată.

Totuşi, când ea avea să împlinească şaisprezece ani, el avea s-o caute. Atunci avea să fie liberă să hotărască

singură; liberă să-l iubească aşa cum ştia el că o iubeşte. De fapt, era în stare să şi omoare pentru ea. Până atunci, trebuia să se mulţumească, însă, cu proasta aia care părea să creadă că pedeapsa pe care i-o dădea era un semn de afecţiune.

— Te iubesc, Eamonn.

Spunea adevărul. Seara precedentă, Caroline se îndrăgostise de primejdie şi avea să o venereze toată viaţa. Când se uită la chipul lui frumos şi întunecat, la ochii lui sclipitori şi la buzele lui groase şi senzuale, se îndrăgosti şi mai mult, crezând că acel băiat-bărbat chipeş o iubea şi el.

Mutilase un alt bărbat pentru ea. Ar fi fost în stare să şi omoare pentru ea, atât de puternice îi erau dragostea şi devotamentul. Zâmbind în ciuda durerii, Caroline îşi lăsă mâna să lunece pe trupul lui şi îi întâlni penisul în erecţie. Simţindu-se cuprinsă de căldură, îşi desfăcu picioarele aşteptându-l udă.

Nu fu dezamăgită. Era cel mai bun sex pe care îl făcuse vreodată şi era ca un drog. Nu se sătura niciodată de Eamonn Dochtery.

Cathy, îmbrăcată cu o cămaşă care lui Desrae îi era prea mică şi cu o pereche de colanţi negri, se uita uluită la el cum îşi punea „faţa”. Chiar şi după ce văzuse ani de zile cum se sulemenise mama ei, nimic nu o pregătise pentru acea privelişte.

Acoperindu-şi faţa cu un strat gros de fond de ten, Desrae îl întinse apoi peste pomeţi, schimbând subtil contururile şi liniile. Uitându-se la ea încântat, el ridică de câteva ori din sprâncene.

— Sunt deşteaptă, nu?

Apoi, făcând-o să râdă, căci se strâmbă în oglindă de câteva ori şi-şi dădu ochii peste cap, el îşi trasă conturul buzelor cu un creion de un maron-închis.

— Asta le face să pară mai groase, vezi? Ale mele sunt puţin cam subţiri. Buze de bărbat.

După aceea îşi dădu cu un ruj de un roz aprins, întinzându-l prin presarea buzelor sugestiv, şi îşi împunse

obrazul cu limba.

Cathy râdea în hohote.

— Acum patru ochi. Asta chiar e o treabă extraordinar de periculoasă. Prima oară când am văzut pe cineva făcând-o, mi-a venit rău.

Trăgând de genele de jos, trasă o linie în interior cu un dermatograf negru, ceea ce imediat îi făcu ochii să pară mai mari. Bătu din gene, după care se apucă să îşi dea cu fard de pleoape albastru. Trecură cinci minute până când se declară mulţumit.

După aceea, clipi de câteva ori şi, uitându-se la ea, zâmbi din nou.

— Încep să semăn cu o femeie, nu?

Apoi, urmară genele false pe care le aplică la fel de atent şi de concentrat ca un chirurg într-o sală de operaţii. Le lipi de cele de sus şi de cele de jos, după care, lăsându-se pe spate, îşi admiră opera cu mândrie.

Sugându-şi obrajii, se privi în oglindă cu o expresie gravă.

— Acum, un fard de obraji maroniu, cred – îmi scoate în evidenţă pometii.

Luă un pămătuf mare pe care îl vârî într-o cutie cu pudră.

— Să te porţi întotdeauna ca şi cum te-ar privi cineva. Nu ştiu cine a spus asta, dar e o regulă pe care o respect de ani de zile. Persoana a avut mare dreptate. Acum a mai rămas doar Barnet Fair. Nu port niciodată peruci în timpul zilei decât dacă lucrez.

Scoţându-şi bigudiurile, îşi perie părul şi apoi şi-l răsuci în jurul capului, fixându-l la ambele capete.

— Să mori de invidie, Mandy Rice-Davis! Cine mai are nevoie de o femeie când sunt eu în preajmă?

Cathy continua să râdă.

— Arăţi superb, nu semeni deloc cu un…

Tăcu brusc, însă.

Acoperindu-i mâna cu a lui, Desrae spuse vesel:

— Nu-ţi face griji pentru ceea ce ai fost cât pe ce să

spui, scumpa mea pentru că eu iau chestiile astea ca pe un compliment. Mi-am petrecut ore întregi încercând să arăt ca o femeie. De ce m-aş supăra când zici că nu semăn cu un afurisit de bărbat?

Cathy clătină din cap, neputând să răspundă.

— Ai mai văzut vreodată o sculă de bărbat?

Ea dădu din cap afirmativ, neştiind ce avea să urmeze. Desrae îi văzu expresia şi râse.

— Oi fi tu drăguţă foc, dar cred c-am stabilit deja că nu eşti genul meu, nu? Nu, scumpo, nu-ţi fie teamă. Acum o să-mi pun corpul. Nimic mai mult. O s-o vezi o fracţiune de secundă doar.

Scoţându-şi cămaşa de noapte, rămase gol puşcă în faţa ei pentru o clipă, după care, luând o pereche de chiloţi micuţi şi-i puse, ascunzându-şi penisul cât putu de mult între picioare. Cathy îl văzu în oglindă dispărând complet când Desrae îşi trase repede chiloţii. Apoi, arcuindu-şi spatele, luă o poziţie de balerină şi zâmbi larg.

— Inteligentă mişcare, nu?

Cathy chicoti încântată.

— Acum, falsurile şi, pe urmă, putem să plecăm!

Zece minute mai târziu, era îmbrăcat cu un pulover roşu, împungându-l cu sânii falşi, şi cu o fustă neagră până la genunchi. Un dres negru şi o pereche de pantofi cu tocuri înalte completau toaleta.

— Eh, ce zici?

Cathy se lăsă pe spate în pat şi clătină din cap uluită.

— Arăţi superb, Desrae. Eşti răpitoare.

El se privi în oglindă prefăcându-se admirativ.

— Nu-i rău pentru o bătrână chiar dacă o spun eu însumi, zise el, după care, zâmbind larg, strigă: Hai să mergem să cumpărăm nişte haine ca lumea pentru tine.

Ieşind cu el din dormitor, Cathy se gândi că mai fericită ca atunci nu fusese niciodată. Se simţea în siguranţă, iubită şi la adăpost.

De asemenea, îşi dădu seama că oamenii nu aveau nevoie de prea mult ca să fie fericiţi. Oricum, nu atât de

mult cum îşi închipuiau.

Desrae intră în cafeneaua lui Tony Gosa cu un zâmbet larg pe faţă şi cu o privire hotărâtă. Observându-l imediat, Tony zâmbi precaut.

— Bună ziua, ce să vă aduc?

Desrae spuse atunci cu vocea lui cea mai suavă:

— O cafea, te rog. Dulce şi caldă ca tine.

Tony încuviinţă şi îl privi cum se aşează. Desrae era cunoscut în Soho; era de-al locului. Nu pentru că era un travestit, ci pentru că iubitul lui de multă vreme nu era nimeni altul decât Joey Pasquale.

Joey era un gangster, un gangster adevărat.

Ţinea West End-ul în groază şi teroare. Joey era renumit pentru duritatea lui; nu dur, dar corect, ca majoritatea bandiţilor de renume, doar dur. Singurele slăbiciuni ale lui Joey era Desrae, cu care erau de ani de zile, soţia şi fiul lui.

Tommy Pasquale avea optsprezece ani şi numai de puţină vreme fusese introdus în lumea afacerilor tatălui său. Îşi câştiga repede reputaţia. De asemenea, se mai zvonea că îi spunea lui Desrae „mătuşă” de ani de zile deşi nimeni nu avusese curajul să întrebe vreodată dacă era adevărat.

De obicei, Desrae nu frecventa localuri ca acela al lui Tony Gosa, ci cele mai de lux din Piccadilly, unde era cunoscut şi tratat cu respect. Nu, acum se afla în cafeneaua lui Tony cu un anumit motiv şi Tony avea senzaţia că, oricare ar fi fost acel motiv, avea să-i aducă necazuri.

Când Tony îi puse cafeaua în faţă, Desrae îi aruncă un zâmbet larg.

— Aţi mai găzduit ceva fetiţe în ultima vreme?

Lui Tony îi îngheţă zâmbetul pe buze.

— Maică-ta pregăteşte un mic dejun excelent, cel puţin aşa mi-a spus nepoata mea. A venit să mă caute şi am auzit că a petrecut o seară minunată cu tine şi cu maică-ta.

Tony nu spuse nimic, căci nu putea să mai scoată niciun sunet.

— O chemă Cathy. O mai ţii minte, nu? Numai că am impresie că i-ai luat douăzeci şi cinci de lire. Da, parcă asta e suma. Sau nu, dacă stau să mă gândesc bine, s-ar putea să fie fost cincizeci, zise el şi, prefăcându-se că se concentra, se încruntă. Da, cred că au fost cincizeci de lire. Cel puţin aşa ne-a spus mie şi lui Joey. Şi Joey a fost foarte supărat. Îi place foarte mult puştoaica.

Tony se simţi cuprins de o sudoare rece.

— N-a fost pe-aici? întrebă Desrae. Presupun că mă caută la ora asta.

Tony scutură din cap. Ducându-se în spatele tejghelei, scoase cincizeci de lire cât putu de repede şi le puse în mâna întinsă a lui Desrae, cerându-şi scuze.

— Dacă ar fi spus că e nepoata ta, îţi jur pe ochii maică-mii că…

— Mai tacă-ţi gura, grec nenorocit, îl întrerupse Desrae. Ai fi în stare să vinzi şi ochii maică-tii pentru câteva lire, şi ea pe ai tăi. Termină cu prostiile şi ascultă-mă cu atenţie. Deocamdată, Joey nu ştie nimic, dar, dacă aud că s-a discutat undeva despre nepoată-mea, o să-ţi fac atâtea necazuri încât o să-ţi doreşti ca maică-ta să nu-şi fi desfăcut picioarele în seara în care ai fost conceput. Pricepi?

— Da… Ascultă, Desrae, dacă zici că e nepoata ta, e nepoata ta. Poate să-ţi fie şi fiică, numai să nu afle nimic domnul Pasquale.

Desrae râse încântat.

— Fiică ar fi prea mult chiar şi pentru mine, dragul meu. Nepoată e perfect. Ai grijă să pomeneşti de ea pe-aici, da? Ţi-aş fi recunoscător. Poate o s-o aduc într-o zi să mai stăm de vorbă.

Tony înghiţi în sec.

— Nepoata ta e întotdeauna bine venită aici, ca şi tine.

— Desrae se ridică şi se uită la bărbatul mai scund

din faţa lui.

— Ţi-e frică, nu? Ţi-e atât de frică, încât ai fi în stare să-mi sugi şi scula dacă te-aş ruga frumos, nu?

Tony era îngrozit. Desrae era capabil de orice, toată lumea ştia asta. Reputaţia lui era la fel de înfiorătoare ca şi cea a prietenului său. Nimeni nu îşi bătuse joc de el fără să plătească după aceea cu vârf şi-ndesat. Spre deosebire de mulţi alţi homosexuali din Soho, el nu era genul de victimă. În ciuda vocii lui de femeie şi manierelor exagerate, Desrae putea să tragă un pumn ca un docher şi nu se temea să folosească un cuţit. Tony intrase în bucluc şi ştia asta. De asemenea, mai ştia şi că, dacă Desrae insista să-i sugă scula, trebuia să o facă.

Desrae râse din nou.

— Nu te speria, sunt foarte pretenţios în ceea ce priveşte persoanele cu care mă regulez. Întotdeauna am fost. Dar ai grijă, amice. Ai jefuit pe cine nu trebuia. Probabil că-ţi pierzi flerul, bătrâne.

După ce el ieşi din cafenea, Tony Gosa răsuflă uşurat. Ar fi trebui să-şi dea seama că fata avea să-i aducă necazuri. După felul cum venise înapoi să-i ceară banii.

Ei bine, dacă se bucura de protecţia lui Desrae şi a lui Pasquale, era o fată norocoasă. Sincer, Tony spera să nu o mai vadă niciodată.

Desrae se plimba prin Soho, fiind tratat ca un rege oriunde se ducea. Trecând prin piaţă, le făcea cu mâna prostituatelor şi peştilor, salutându-i cu vocea lui subţire şi cu râsul lui mult prea feminin.

— Nepoata mea stă la mine. Aşteptaţi numai s-o vedeţi, e o păpuşă.

Toţi se prefăceau bucuroşi pentru el şi îi făceau cu mâna veseli.

Dar Desrae ştia foarte bine ce făcea când spunea acel lucru. Odată ce Cathy era acceptată ca fiind nepoata lui, oricât de ciudat ar fi părut acest lucru, ea avea să devină rudă cu el în minţile tuturor. Orice întrebări s-ar fi pus despre ea ar fi fost întâmpinate de un zid de tăcere, ceea

ce el şi voia.

Îi plăcea să aibă grijă de oameni şi, acum, găsise o persoană la care să ţină, care nu îi cunoştea deja reputaţia şi stilul de viaţă. Voia să se asigure că, atunci când avea afle despre ele, Cathy avea să-l iubească pentru el însuşi.

Îndreptându-se spre Oxford Street cu cele cincizeci de lire în geantă şi cu măsurile lui Cathy în cap, îi veni o idee amuzantă. Avea să o îmbrace ca pe o mică regină. Avea să fie mica prinţesă a unei mari regine!

Râse când se gândi la gluma aceea.

Desrae habar nu avea ce reacţie avea să aibă Joey când o vedea, dar, cunoscându-l, nu avea să spună prea multe. Lucru care îi sporea farmecul. Joey avea încredere în el. Aveau încredere unul în altul. Relaţia lor însemna mai mult decât şi-ar fi închipuit cineva vreodată şi acest lucru le convenea de minune amândurora.

Ochii i se înceţoşară când îşi aminti prima întâlnire a lui cu Joey Pasquale. Întotdeauna îi plăcea să creadă că destinul fusese cel care făcuse să li se unească drumurile.

Cu cincisprezece ani în urmă, într-o seară ploioasă, el era îmbrăcat cu cele mai bune haine şi colinda străzile din Soho în căutarea unui tânăr. Un client. În schimb, fusese tras într-o maşină şi dus într-un loc pustiu de pe drumul spre Nottingham Hill. Un loc unde odată căzuse o bombă. Acolo aflase ce era violul în grup.

Când îşi dăduseră seama că nu era femeie răpitorii săi se înfuriaseră foarte tare şi, trăgându-l de penis, i-l crestaseră cu cuţitele. În cele din urmă, după ce făcuse sex oral cu fiecare din ei, fusese violat de toţi în cele mai aspre feluri, iar în tot acel timp, ei râdeau şi se amuzau copios.

Desrae fusese uluit când văzuse cât de tineri erau, cam de aceeaşi vârstă cu el. Probabil că făceau parte din familii respectabile şi aveau să uite tot ce se întâmplase în seara aceea, văzându-şi mai departe de vieţile lor perfect normale. Ştia deja că mulţi din aşa-zişii bărbaţi respectabili erau unii din cei mai înrăiţi homosexuali. Atâţia oameni duceau o viaţă dublă. Barurile pe care le

frecventa îl învăţaseră tot ce trebuia să ştie despre acest lucru.

Acum fusese agresat şi umilit de cinci tineri care, fără îndoială, credeau că gesturile lor erau justificate pentru că Desrae nu era un bărbat normal. Se ridică în genunchi, simţind înţepăturile lacrimilor în ochiul pe care i-l învineţiseră când încă mai credeau că era femeie.

Unul dintre tineri îşi trăgea fermoarul la pantaloni. Briceagul pe care încă îl mai ţinea în mână îi îngreuna mişcările, însă.

Sângele îi şiroia lui Desrae pe pulpe şi, simţind rănile de pe testicule deschizându-se din cauza mişcării bruşte, se repezi la cuţit. Smulgându-i-l din mână, i-l înfipsese cu toată puterea în gât.

Lama lungă îi străpunse pielea, retezându-i traheea.

Ceilalţi priveau îngroziţi.

Un şuierat se auzi puternic în noapte, acoperind zgomotul trenurilor care treceau în depărtare. Băiatul căzu pe spate, cu privirea aţintită spre cer.

Unul. Dintre tineri, cel mai mic de statură, cu un păr des şi uleios şi cu o geacă de piele ieftină, spunea într-una:

— Dumnezeule mare! Dumnezeule mare!

După ce se uită la cuţitul pe care îl ţinea în mână, Desrae îi privi pe ceilalţi. Un gâlgâit se auzi din gâtlejul băiatului căzut la pământ şi toţi ştiură instinctiv că era mort.

În câteva secunde, Desrae rămase singur.

Toţi ceilalţi fugiră, îngroziţi şi ruşinaţi de ceea ce văzuseră şi făcuseră.

Aranjându-se cât putu mai bine, Desrae încercă să se ridice în picioare. Anusul îl durea îngrozitor şi sângera abundent. Ştia că trebuia să ajungă la un doctor şi să se depărteze de băiatul mort din faţa lui. Plecă împleticindu-se, dar pantofii cu toc cu care se plimbase atât de mândru cu câteva ore în urmă, îl împiedicau, aşa că se oprişi se descălţă.

În clipa aceea văzu un bărbat venind spre el. Spaima

lui fu atât de mare încât se prăbuşi în genunchi şi începu să urle. Fusese prins, fusese descoperit. Viaţa lui se sfârşise. Odată ce aveau să-şi dea seama ce făcuse, aveau să-i transforme viaţa într-un calvar. Nimeni nu avea să creadă niciun cuvânt pe care l-ar fi spus în apărarea lui. Avea să fie descris ca un anormal sexual care ucisese cu sânge rece un băiat nevinovat.

Toate acestea îi treceau prin minte în clipa în care simţi o mângâiere astupându-i gura. Ar fi vrut să ţipe de groază, dar nu putea. Apoi, o. Voce îi şopti la ureche:

— Dacă n-o să te mai zbaţi o secundă, o să-ncerc să te ajut, scumpule. Deci, unde ţi-e peruca şi ai avut o geantă?

Desrae îşi ridică privirea şi se uită la cel mai frumos chip pe care îl văzuse vreodată. Înghiţindu-şi lacrimile, răspunse:

— Le-am pierdut. Te rog, ajută-mă! Te rog…

Bărbatul era cumsecade. Îl ajută pe Desrae să se ridice şi îi adună pantofii de pe jos.

— Ascultă, fiule, am văzut cadavrul şi mi-am închipuit ce s-a întâmplat. Acum, încearcă să te linişteşti, iar eu o să te duc acasă. Bine?

Desrae încuviinţă. Omul îi spusese „fiule”; ştia ce era şi nu îi păsa.

Zece minute mai târziu, stătea deloc confortabil într-o maşină frumoasă sângerând pe tapiţerie. Bărbatul continua să vorbească, încercând să-l calmeze, iar vocea lui groasă avu efectul dorit.

Salvatorul său îl duse la un doctor în Barnes. Mergând pe alee, Desrae se întrebă ce avea să-l mai aştepte. Omul trebuia să-i fi ghicit gândurile pentru că spuse cu blândeţe:

— E un doctor serios, aşa că nu-ţi mai fie teamă. Face avorturi. Îl folosesc uneori în munca mea, bine? N-o să se cheme poliţia, aşa că relaxează-te.

Desrae nu avea încotro.

Rămase la doctor trei zile, după ce fu cusut şi injectat

cu sedative. Salvatorul lui veni în fiecare zi şi, după ce se prezentă, îi făcu băiatului o propunere.

Avea să aibă grijă de el să-i fie prieten, dar, când şi când, avea să-i ceară ceva în schimb. Amândoi ştiau despre ce era vorba şi erau încântaţi de aranjament. De atunci, Desrae îi era recunoscător lui Joey Pasquale.

Asemenea prietenii erau rare pentru bărbaţii de genul lui şi el era destul de deştept ca să ştie acest lucru

— Pentru că prietenia lui Joey era ceea ce aprecia mai mult decât orice altceva. I se dăduse un apartament şi fusese prezentat în cele mai bune baruri de homosexuali din Londra. Avea o clientelă de foarte bună calitate şi se bucura de protecţie.

Relaţia sa cu Joey îi garanta aceste lucruri. Viaţa lor sexuală era reciproc satisfăcătoare, iar, acum, o legătură profundă de afecţiune şi respect îi ţinea împreună. Desrae ştia cât de norocos fusese şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru Joey în fiecare zi a vieţii lui.

Îşi adora prietenul şi protectorul. Spera numai că şi micuţa Cathy avea să simtă la fel.

Când se întoarse, în sfârşit, acasă, zâmbi auzind râsete din bucătărie. Cathy îl cunoscuse pe Joey şi era limpede că se plăceau. Desrae avusese bănuiala că aşa avea să se întâmple. Dacă era cineva care avea să-i înţeleagă sentimentele pentru fată şi motivul pentru care o luase la el acea persoană era Joey. În definitiv, şi el făcuse acelaşi lucru, practic.

Încărcat de cumpărături, Desrae intră în bucătărie şi întrebă vesel:

— Ce-i aici, o întâlnire între mamă şi fiică?

Cathy şi Joey se uitară unul la altul şi zâmbiră.

Joey îşi dădu ochii peste cap şi spuse pe acelaşi ton vesel:

— Să nu-mi spui că iarăşi ai făcut cumpărături, Des! Ce magazin ai mai golit de data asta?

Uitându-se la Cathy, clătină din cap cu tristeţe.

— Nu pot să mă-nţeleg cu el în privinţa asta.

Chicotind, ea se apucă să facă un ceai şi atmosfera din bucătărie deveni aproape festivă.

După ce îl sărută pe Joey pe obraz, Desrae îl privi în ochi şi zise:

— Nu puteam s-o las pe străzi, nu?

Joey scutură din cap.

— Bineînţeles că nu. Dar, sper că, pentru binele vostru, o să-mi pregătiţi un mic dejun. Sunt mort de foame.

Desrae îi făcu cu ochiul şi zâmbi. Joey zâmbi la rândul lui. Cathy se uită la ei şi îi mulţumi Domnului că o îndrumase spre Desrae şi prietenul său. Dacă ar fi ştiut ce reputaţii aveau, tot i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu, dar avea să mai treacă ceva timp până când avea să afle ceva.

Eamonn era alb la faţă din cauza şocului şi ştia că are necazuri mari. Tot timpul ştiuse că ar fi fost cea mai mare prostie de a se lăuda că nu îi păsa.

Eamonn ştia că acela era cel mai mare păcat pe care ar fi putut să-l comită şi o blestemă pe Caroline şi alcoolul, căci acestea erau cauzele care duseseră la situaţia aceea. Se dăduse mare în faţa ei, dar, dacă n-ar fi băut, nici prin cap nu i-ar fi trecut să spună ce spusese.

Şi anume că şeful lui era ticălos bătrân şi prost care avea nevoie de Eamonn mai mult decât avea el de Dixon. Cuvintele acelea, rostite cu înfumurare şi într-un bar plin de lume, fuseseră transmise imediat şi „mai mult ca sigur, mult mai umflate.

Ştia că, în ultimele şapte luni, îşi făcuse destui duşmani din cauza gurii lui mari şi cruzimii lui. Făcea pe durul în permanenţă, din momentul în care se trezea dimineaţa până în clipa în care se ducea la culcare seara. Ştia acest lucru şi îl cultiva. Voia să fie gangsterul cel mai de temut din East End şi, încetul cu încetul, dorinţa i se împlinea. Alte bande încercaseră să-l ia în serviciul lor. Era renumit ca fiind un nebun, un individ în ascensiune în lumea violenţei.

Acum era îngrozit. Văzându-i pe cei doi bătăuşi cunoscuţi în pragul uşii sale, simţi că face pe el de frică.

Danny Dixon era în multe feluri, dar prost nu era. Acum trebuia să-i dea o lecţie lui Eamonn. Dacă nu o făcea, îşi pierdea credibilitatea imediat.

Simţind groaza până în adâncul sufletului, se uită la Caroline, care făcuse ochii mari, şi spuse:

— Mă-ntorc repede.

Cei doi indivizi râseră.

— Nu-l aştepta, scumpo. O să avem noi grijă să ajungă înapoi cu bine.

Ea se uită cum cei doi îl luară cu ei şi abia apoi izbucni în plâns. Eamonn era totul pentru ea şi acum avea nevoie de el mai mult ca oricând, pentru că bănuia că este însărcinată.

Asta îi mai trebuia, ca Dixon să-l aranjeze; în East End, „aranjat” nu însemna neapărat ucis. Dixon ar fi putut doar să pună să fie schilodit; mai făcuse acest lucru cu alţii. Dacă cineva fura bani de la el, punea să li se taie degetele cu foarfeca de grădină sau să li se vâre în apă fiartă. Nu era un om cu care să te pui rău şi, până şi ea înţelegea că tot ceea ce spusese Eamonn era echivalent cu revolta.

Stătu lângă foc şi aşteptă.

Nu avea ce altceva să facă.

Danny Dixon era furios.

Îi plăcuse de Docherty şi se bucurase să-i fie mentor. Era ciudat faptul că se ataşase de Eamonn, pentru că, de obicei, nu se ataşa de nimeni. Nici de propriii săi copii, pe care îi. Iubea, bineînţeles, nu se ataşase astfel. Bănuise că avea acele sentimente faţă de tânărul irlandez pentru că se văzuse în el aşa cum fusese în tinereţe. Se văzuse reflectat în ochii albaştri şi lacomi ai băiatului şi în mersul lui legănat. Era plin de sine şi de bravadă. În definitiv, nu avea decât şaptesprezece ani. Da, Eamonn îi amintea atât de mult de sine la aceeaşi vârstă, încât lăsase sentimentele să-i întunece raţiunea.

Se mai întâmplase de câteva ori ca băiatul să vorbească aiurea şi Dixon îl iertase. Totuşi, acum, Eamonn

mersese prea departe.

Dixon ştia că băiatul o regula pe fiica lui Harvey. Se mai ştia şi că îi trăgea câte o mamă de bătaie în mod regulat. Acest lucru îl deranjase pe Danny. Poate că nu fusese cine ştie ce de capul lui, dar niciodată nu lovise o femeie la furie, nici chiar pe soţia lui, care putea să-i pună răbdarea la încercare şi bunului Dumnezeu uneori.

Trebuia să i se dea o lecţie lui Eamonn Docherty şi acest lucru trebuia să se întâmple curând.

Oamenii vorbeau despre el, despre ceea ce spusese şi cum o spusese. Pe Dixon îl deranja că unii din bătăuşii lui se purtau ca nişte mahalagioaice bârfind pe seama băiatului şi a stilului său de viaţă. Spunându-i lui Dixon tot felul de lucruri pe care considerau că ar fi trebuit să le ştie. Îşi dăduse seama de multă vreme că, în general, Eamonn nu era simpatizat. Ei bine nu era îngrijorat de acest lucru; ştia foarte bine că nici el însuşi nu era mai agreat. Rolul său nu era de a fi plăcut, ci de a înspăimânta. La fel şi al băiatului.

Acum Dixon trebuia să-l înspăimânte şi, sincer vorbind, în momentul acela nu prea avea chef.

Încălcase o regulă de bază: începuse să-i placă unul din angajaţi.

Trosnindu-şi degetele, aruncă o privire prin micul depozit. Era plin de lucruri furate şi mirosea a tutun şi whisky. Deschise o cutie şi scoase o sticlă de *Johnnie Walker*. Desfăcând-o, luă o înghiţitură zdravănă.

Cele două gorile ale lui schimbară o privire. Cu siguranţă, Danny nu avea nevoie de o tărie înainte să facă treaba aceea măruntă, nu? El observă privirea şi o ţinu minte pentru mai târziu. Cei doi erau la fel ca toţi ceilalţi: aveau pretenţia să-i ia locul lui Danny Dixon. Ei bine, ca şi în cazul celorlalţi, el avea să facă alegerea.

Poate că acea întâlnire cu Eamonn Junior avea să rezolve acel lucru. Avea să-i dea băiatului o lecţie şi avea să aibă grijă să afle toată lumea.

O bătaie avea să-l facă să-şi ştie locul, ca şi pe

ceilalţi, de altfel. Mulţumit de sine, mai luă o înghiţitură de whisky. Se şterse cu dosul mâinii şi le strigă celor doi:

— V-aţi săturat de privit? Staţi acolo ca două muieri şi-mi urmăriţi fiecare mişcare.

Cei doi îşi coborâră privirile în pământ şi tăcură. Când Danny era aşa, cel mai bine era să ţii capul plecat şi gura închisă.

Cinci minute mai târziu, îl aduseră pe Eamonn şi priviră înfumuraţi cum acesta era bătut măr de Dixon. La urmă, Dixon ceru să i se aducă bâta de baseball din maşină şi îl lovi cu ea peste picioare până când fu sigur că i le fracturase cel puţin. Lăsându-l pe Eamonn plin de sânge şi fără cunoştinţă pe podeaua depozitului, ieşi clătinându-se uşor.

— Duceţi-l la doctor şi, când o să-şi revină, explicaţi-i că n-a fost nimic personal, doar simple afaceri. Dacă aud de la el ceea ce vreau, slujba e a lui în continuare.

Unul din indivizi încuviinţă. După aceea, îi puse pe băiat în partea din spate a unei camionete şi îl duse la doctor, în tot acest timp fluierând pe o melodie de la radio şi întrebându-se ce îi pregătise nevasta la ceai.

Clientul era mic de statură, atât de mic încât până şi Cathy părea uriaşă pe lângă el. Dându-i un pahar de gin cu lămâie, ea îi zâmbi plăcut şi spuse că avea să vadă dacă domnişoara Desrae era pregătită să-l primească. Bărbatul îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi falşi şi limba trandafirie.

Intrând în dormitor, Cathy îi spuse lui Desrae în şoaptă:

— E domnul Middleton. I-am dat ceva de băut şi i-am luat paltonul. Plăteşte cu cec, nu-i aşa?

Desrae, care tocmai îşi punea ciorapii şi portjartierul, încuviinţă.

— Da, dă-i un pahar mare, te rog. Poate s-o lungească la nesfârşit şi e groaznic de plictisitor. Hainele îl excită. Îi place să-mi vadă. Scula atârnând pe lângă partea de sus a ciorapilor.

În clipa aceea, membrul îi era ascuns de o pereche de bikini de mătase. De asemenea, domnului Middleton îi plăcea să-i scoată acel articol de lenjerie cu dinţii săi foarte precari.

Desrae ştia că vinde iluzii şi îşi făcea meseria la fel de bine ca orice actor sau actriţă. Clienţii săi credeau că se simţea minunat chiar. Ceea ce, după părerea lui, făcea din el un artist în toată puterea cuvântului.

Cathy se duse înapoi în living-room şi îi umplu din nou paharul, zâmbind şi sporovăind tot timpul.

Domnul Middleton era bancher, unul care se bucura de succes chiar. De asemenea, era căsătorit şi avea patru copii mari, două fete căsătorite la rândul lor şi doi fii, care aveau slujbe foarte bune în City. Soţia lui era o femeie minionă a cărei viaţă se axa pe familie, cumpărături şi gospodărie. Pentru ea, o viaţă sexuală regulată consta din o dată la câteva luni, indiferent dacă era nevoie sau nu. Habar nu avea că soţul ei prefera bărbaţii. Bărbaţii maturi, dacă se putea, nu băieţi tineri ca mulţi din cei care veneau în Soho. O vizita pe Desrae de aproape doisprezece ani şi îşi făceau chiar şi cadouri de Crăciun.

Erau prieteni, confidenţi şi, mai mult şi mai mult, erau doi bărbaţi cărora le plăcea să se distreze şi să se bucure de o companie plăcută. Lucrurile mergeau bine între ei.

Două minute mai târziu, Cathy. Îl conduse în dormitorul roz şi auriu al lui Desrae. Închizând uşa în urma ei, se duse în living-room şi luă paharul folosit. Munca de cameristă era cea mai uşoară din lume şi, în cele şase luni de când se afla la Desrae, învăţase o mulţime de lucruri. Ca de exemplu: să nu discute niciodată ceva personal cu vreun client. Şi să nu li se adreseze pe nume decât dacă îi cereau ei. Şi niciodată, absolut niciodată, să nu facă vreo referire la motivul pentru care se aflau acolo.

Erau trataţi întotdeauna ca şi cum ar fi fost nişte oaspeţi de vază, nu nişte clienţi care plăteau. Cathy lua banii, sau remuneraţia, cum trebuia să spună. Desrae lua

cecurile, deşi numai de la clienţii vechi. Cecurile erau completate pe numele unui magazin pe care Joey Pasquale îl deschisese în Soho, astfel că numele lui Desrae nu apărea absolut nicăieri.

Clienţii puteau să le pună liniştiţi cecurile în mâini contabililor, fără să se teamă că cineva ar fi putut să afle vreodată ce cumpăraseră în realitate.

Cathy auzi râsete din dormitor şi zâmbi în sinea ei. Desrae era o adevărată profesionistă. Ce bine ar fi fost dacă şi mama ei ar fi avut inspiraţia să-şi ia meseria ca pe o afacere.

Se uită pe geam la vânzoleala de pe stradă. Soarele firav de aprilie făcea ca împrejurimile să pară mai plăcute, dar lui Cathy îi plăcea cel mai mult cum arată Soho seara. Era atât de strălucitor, de plin de viaţă, de muzică şi râsete. Bineînţeles că ea nu îl văzuse decât din acel apartament. Prima ei ieşire singură nu făcuse deloc încununată de succes şi era conştientă că mai avea multe de învăţat.

Chiar şi spălatul rufelor lui Desrae îi deschisese ochii. Toate lucrurile erau spălate individual, fără să se gândească la cost sau la timp.

„Obţii lucruri pentru care plăteşti” era o expresie preferată a lui Desrae şi Cathy vedea în fiecare zi că erau nişte vorbe foarte adevărate. Propriile ei haine erau frumoase.

Desrae avea grijă să fie îmbrăcată ca o adevărată domnişoară bine educată. Îi plăcea să o vadă arătând atât de bine, admirată tot timpul, lucru care o ajuta să-şi recapete mult dorita încredere în sine. Acum se simţea suficient de puternică pentru a se aventura mai departe.

Trebuia să se ducă în East End pentru a afla ce se mai întâmplase cu mama ei şi cu Eamonn.

Privindu-se în oglinda de deasupra căminului, fu încântată de felul cum arăta. Se împlinise exact pe unde trebuia, arătând mai degrabă ca o tânără de douăzeci de ani decât ca o fată de paisprezece. Desrae o învăţase cum

să se fardeze, cum să-şi scoată în evidenţă trăsăturile cele mai frumoase, şi acest lucru dădea rezultate. Era acostată. I se făceau propuneri de fiecare dată când ieşea din casă, ceea ce era măgulitor, chiar dacă nici prin cap nu-i trecea să accepte vreuna din ele.

Toţi proxeneţii ştiau că era cu Desrae şi o tratau cu respect datorită acestui lucru. Cathy era destul de deşteaptă ca să ştie că n-ar fi rezistat nici cinci minute singură în Soho şi că Desrae şi Joey erau paşaportul ei pentru viaţa bună pe care o ducea. În schimb, Cathy îl iubea foarte mult pe Desrae pentru bunătatea pe care i-o arăta şi pentru că simţea în el aceeaşi nevoie de a fi iubit pe care o simţea ea însăşi.

Ştia că lui Desrae îi era teamă că, odată ce se întorcea în East End, nu avea să mai vină înapoi. Oamenii pe care îi cunoştea, viaţa pe care o dusese odată aveau să o facă să vrea să rămână acolo definitiv. Cathy ştia că nu era aşa, dar nu o putea convinge pe Desrae de contrariul. Sâmbătă dimineaţă avea să se aranjeze şi să se ducă în locurile pe unde copilărise. Pentru a-şi dovedi sieşi că lăsase totul în urmă, în afară de Eamonn. Mai avea trei zile de aşteptat până când avea să-l revadă. Ardea de nerăbdare să vadă în ochii lui admiraţia pe care o vedea la toţi ceilalţi.

Merita acest lucru.

Luându-şi poşeta, aruncă o privire în jur şi oftă mulţumită. Totul arăta imaculat. Acum avea să se ducă până la piaţă să facă nişte cumpărături pentru Desrae, după care avea să treacă pe la magazinul italienesc de delicatese de pe Old Compton Street ca să ia nişte paste pentru masa de prânz.

Când ieşi din apartament era o fată foarte fericită. În sfârşit, viaţa era bună cu Cathy Connor.

Caroline fu şocată când îi revăzu pe Eamonn. Faţa îi era umflată în asemenea hal încât, pur şi simplu, era de nerecunoscut, un ochi îi era cusut şi el şchiopăta îngrozitor. Bine cel puţin că nu avea picioarele rupte şi el

fusese atât de bucuros pentru asta încât aproape că plânsese. Când se aşeză cu grijă pe pat, ea exclamă:

— Oh, Doamne, uită-te la faţa ta!

El clătină din cap încet.

— Dă-mi să beau ceva tare şi tacă-ţi gura aia afurisită.

Caroline îi umplu un pahar mare cu whisky şi i-l dădu tăcută. El îşi roti privirea în jur scârbit.

— Uită-te în ce hal arată casa asta nenorocită. Uită-te! E un rahat. După toţi banii pe care ţi-i dau, stau într-o cocină, zise el şi, după ce goli paharul, strigă: Fă imediat curat aici.

Fiind certăreaţă din fire, Caroline se răţoi:

— Ce bani, Eamonn? Ce-mi dai tu se duce pe mâncare şi haine. Tu trebuie să te ocupi de facturi. Dacă ai fi avut puţină minte, nu l-ai fi supărat pe Dixon. Acum de unde or să vină bani, hm?

Chiar în clipa în care vorbea ştia că nu spunea ceva bun, dar nu se putu abţine.

Eamonn făcu ochii mici şi Caroline se simţi cuprinsă de teamă. El o privi cu coada ochiului. Furia creştea din ce în ce în el, furişându-i-se în minte şi, ar fi vrut să o bată, să-i care la pumni până când o trântea pe jos, până când o desfiinţa. Pentru că cineva îi provocase lui durere şi nu suporta o asemenea jignire.

Ochii lui Caroline se înmuiară şi ea zise cu timiditate:

— Te rog, Eamonn, lasă-mă să am grijă de tine.

Încercând să se întoarcă pe pat, el îşi dădu seama că, în starea în care era, n-ar fi făcut rău altcuiva decât sieşi. Se forţă să zâmbească şi spuse cu o voce scăzută:

— Fă puţină ordine pe-aici şi adu-mi ceva de mâncare. Trebuie să mă odihnesc.

Caroline răsuflă uşurată, dar simţi puţină dezamăgire. Îi plăcea când se certau. Era interesant şi o făcea să se simtă mai plină de viaţă.

— O să-mi revin peste vreo două zile, trebuie doar să mă odihnesc puţin atâta tot, spuse el.

Îşi zâmbiră apoi ca doi conspiratori. Caroline deschise o cutie de supă şi se apucă să facă puţină ordine în apartament. În tot acest timp, Eamonn o privea gândindu-se ce avea să facă de atunci încolo.

A doua zi avea să se dea jos din pat şi să se ducă la Dixon. Avea să-şi ceară scuze. Ceva îi spunea că, dacă făcea acest lucru, îşi recăpăta slujba înapoi. Dacă nu, cel puţin nu aveau să mai existe resentimente. În cazul în care Dixon îi dădea papucii, avea să se gândească încotro să apuce.

Avea o mulţime de oferte, dar înainte să se decidă asupra uneia din ele avea să vadă cum stăteau lucrurile.

Danny Dixon era în biroul său şi fuma un trabuc. Era mahmur după ziua precedentă, iar ochii îi erau injectaţi şi îl dureau. Vocea stridentă a soţiei lui care îl bătuse la cap toată dimineaţa nu îl ajuta deloc, să se simtă mai bine. Uneori se întreba de ce nu o arunca în stradă ca să-şi poată lua o tipă mai tânără cu sâni mari şi fără gură. Ştia de ce, bineînţeles. În ciuda tuturor defectelor ei, Jean a lui era o dulceaţă când venea vorba de afaceri.

Dacă poliţia venea să-l ridice chiar în clipa aceea, Jean avea să jure că fusese cu ea la ora şi în ziua în care se presupunea că ar fi comis fapta. Era o comoară în privinţa aceea. De asemenea, era bună şi pentru publicitate. Se ducea în East End, căuta oamenii şi îi aducea lui la cunoştinţă diverse lucruri. Era o mamă exemplară şi gătea foarte bine. Iar când el se ducea cu alta din când în când, ea închidea ochii, ştiind că întotdeauna avea să fie regină atâta timp cât el purta coroana.

Uşa biroului se deschise şi el stinse repede trabucul în scrumieră. Jean îi spusese că, dacă îl prindea fumând, îi dădea o bătaie soră cu moartea.

Era unul din oamenii lui, Jake Jacobs.

— Vă caută cineva, domnule Dixon.

Danny clipi nerăbdător.

— Ei bine, cine e? Spune odată.

Jacobs îşi drese glasul.

— E tânărul Docherty, domnule. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Danny Dixon zâmbi.

— Spune-i să intre.

Un minut mai târziu, Eamonn intră în birou şchiopătând. Dixon îl lăsă să stea în picioare.

— Deci, ce aş putea să fac pentru tine? De parcă n-aş fi făcut deja destul.

Eamonn repetase în gând toată dimineaţa ce avea să-i spună. Acum, stând în faţa acelui om care îl rănise grav, nu mai era sigur că era o idee bună.

Trăgând aer în piept, începu:

— Am venit să-mi cer scuze, domnule Dixon. Alcoolul din mine a vorbit, nu eu. Nu ştiu ce m-a apucat să fiu atât de nerespectuos faţă de cineva care întotdeauna mi-a arătat numai bunătate şi consideraţie. Ştiu că n-o să mai lucrez pentru dumneavoastră acum şi accept acest lucru ca pe o pedeapsă, deşi mă doare mai mult decât loviturile primite. Am simţit că trebuia să vă vorbesc personal ca să ştiţi cât de sincer sunt şi, de asemenea, să vă dovedesc cât de mult înseamnă pentru mine bunăvoinţa şi prietenia dumneavoastră.

Danny Dixon era impresionat, şi nu numai de cuvintele acelea înflorite. Era mai impresionat de faptul că băiatul venise acolo după o bătaie care pe alţii i-ar fi ţinut la pat cel puţin o săptămână. Ştia că îl judecase corect şi că îi plăcea să aibă dreptate în ceea ce privea acele lucruri.

— Stai jos până nu te prăbuşeşti.

Eamonn se aşeză cu grijă pe un scaun. Dixon îl privi câteva secunde.

— Am schilodit oameni şi pentru mai puţin decât ai făcut tu, fiule. Ai scăpat uşor, sper că-ţi dai seama, nu?

Eamonn încuviinţă.

— Îmi dau seama, domnule Dixon. Nu pot decât să vă mulţumesc că aţi fost atât de îngăduitor cu mine.

Dixon râse atunci, un sunet fericit.

— Termină, linguşeala nu ţi se potriveşte, băiete. Deci, ia spune-mi, ce vrei?

Eamonn se forţă să nu zâmbească. Ştia că avea să i se mai dea o şansă şi era încântat. Ştia cum să joace şi o făcea cu toată priceperea.

— Aş dori o şansă să vă dovedesc că a fost o prostie. Dacă puteţi să-mi mai daţi o şansă, nimeni n-o să se poarte cu mai mult respect, n-o să dea mai multă atenţie detaliilor şi n-o să fie mai fi spus să facă orice treabă i-aţi da. Vreau o şansă de a vă dovedi o dată pentru totdeauna cât de mult înseamnă pentru mine bunăvoinţa dumneavoastră.

Exagera acum şi ştia asta, dar trebuia să încerce să-i transmită omului din faţa lui mesajul corect şi făcea tot ce putea ţinând cont de împrejurări.

Dixon îl privi mult timp, având grijă ca băiatul să simtă greutatea acelei priviri. Dacă îl primea pe Eamonn înapoi, nu trebuia să se arate prea dornic să o facă.

— Lasă-mă să mă mai gândesc. Scuzele ţi-au fost acceptate. O să-ţi aduc la cunoştinţă decizia mea peste câteva zile. Acum du-te acasă şi odihneşte-te. Te admir pentru faptul că ai venit încoace astăzi şi asta o să fie pusă în balanţă împreună cu toate celelalte lucruri pe care le-ai spus. Dar nu pot să las să-şi bată joc cineva de mine, mai ales un angajat. Sigur înţelegi asta, nu?

Eamonn încuviinţă. Ştia că se descurcase bine şi că îl impresionase şi verbal şi fizic. Spera doar că se descurcase suficient de bine pentru a i se acorda o a doua şansă.

Jake Jacobs se uită după el cum se depărta şchiopătând. Până şi el se vedea nevoit să-l admire pe tânăr, deşi nu-i plăcuse de el niciodată. Eamonn luase bătaie şi acum venise să-şi ceară slujba înapoi. Pentru asta era nevoie de mult curaj. Dar Jacobs spera că şeful lui îi trăsese un şut în fund, pentru că Eamonn Docherty Junior aducea necazuri şi Dixon trebuia să-şi fi dat seama de asta până acum.

Sâmbătă era o zi frumoasă de aprilie care promitea să fie caldă. Cathy renunţă la palton în favoarea unei

jachete de un albastru-deschis de la „Biba”. Arăta superb. Când coborî din taxi lângă staţia Bethnal Green, trase în piept mirosul specific East Endului: aroma de pâine caldă combinată cu mirosul de peşte. Văzu băieţi îndreptându-se spre sinagogi şi alţii cărând surcele pentru aprins focul şi chibrituri, ducându-se să aprindă lumini pentru ortodocşii evrei în schimbul câtorva bănuţi. Văzu femei cu bigudiuri şi baticuri viu colorate pe cap ducându-se spre Roman Road pentru a-şi face cumpărăturile şi măturători care adunau hârtiile şi sticlele lăsate pe străzi cu o seară în urmă.

Cu inima debordând de fericire, se îndreptă spre Vallence Road, unde locuise Madge, dar, deodată, se opri. Nu putea să se ducă la foştii vecini. Sigur fuseseră vizitaţi de poliţie şi, în definitiv, ea era tot o fugară. Se întoarse şi porni spre Code Street, în Shoreditch. Cel mai bine era să se ducă la Betty; ea trebuia să ştie tot ce se întâmpla şi avea să păstreze secretul vizitei lui Cathy.

Cathy ştia că oamenii o observau şi că avea să li se pară cunoscută, dar mai ştia şi că, acum, nu mai semăna cu fiica lui Madge, aşa cum o ştiau toţi.

Mergând, privea în jur, uitându-se după chipuri familiare. Văzu câţiva cunoscuţi, dar trecu pe lângă ei, ştiind că, dacă s-ar fi oprit să stea de vorbă, ar fi putut să aibă necazuri. Cei din East End voiau întotdeauna să ştie tot. Nu putea să le spună nimic, nu pentru că n-ar fi avut încredere în ei, ci pentru că doar ceea ce nu ştiau nu putea să le facă rău.

Dacă erau întrebaţi de ea, puteau să spună adevărul: că nu o văzuseră.

Urcând treptele spre apartamentul lui Betty, simţi o emoţie puternică. Dar, după ce bătu la uşă şi prietena mamei ei îi deschise uluită, începu să zâmbească.

— Eu sunt, Betty. Cathy Connor.

Pe chipul lui Betty apăru un zâmbet larg. Trăgând-o înăuntru, trânti uşa repede şi o îmbrăţişă strâns. O strânse la piept atât de tare, încât ar fi zis că era fiica ei pe care nu

o mai văzuse demult, nu fiica altei femei.

— Scumpa mea, era să înnebunesc de atâta grijă pentru tine.

Cathy se desprinse din braţele ei şi spuse veselă:

— Atunci, nu mă serveşti cu un ceai?

Betty o luă de mână şi o trase spre bucătărie, tot timpul exclamând cât de superb arăta, cât de matură şi de prosperă. Punând ceainicul pe foc, zise cu sinceritate:

— Stai jos şi spune-mi cu ce te ocupi de arăţi atât de minunat.

Admiraţia din glasul ei o încântă pe Cathy, dar înţelese insinuarea.

— Nu fac ceea ce s-ar crede, dacă asta-ţi închipui.

O spuse în glumă, dar Betty sesiză nota din glasul ei.

— Sper din tot sufletul că nu! zise ea zâmbind. Totuşi, ce faci, scumpo? Nimeni n-a auzit nimic de ţine de şase luni. Aşază-te ca lumea şi povesteşte-mi tot.

Cathy îşi scoase jacheta şi când avu, în sfârşit, ceaşca de ceai în faţă începu să-i povestească. Îi vorbi lui Betty despre Şcoala de Fete Benton, după care zise:

— Nu ţine, Betty. Nu pot să mă concentrez până când nu-mi spui ce s-a întâmplat cu mama. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta în privinţa asta. Mă simt îngrozitor ştiind că e închisă şi că nu pot s-o văd. Nu pot s-o vizitez, nu?

Betty sorbi din ceai, gândindu-se cum s-o mintă mai bine pe fată, pentru că asta trebuia să facă. Dacă ar fi fost după Madge Connor, ar fi făcut în aşa fel încât micuţa – ei bine, recunoscu Betty în sine ei, nu prea micuţă acum, dar. Tot vulnerabilă – să fie închisă împreună cu ea. Simţea că fata îi făcuse rău şi ar fi vrut să i-o plătească. Numai intervenţia lui Gates o făcuse pe Madge să tacă.

Dacă ar fi văzut-o pe Cathy, ar fi convins-o să se preda şi să facă puşcărie. Nu numai pentru uciderea lui Ron, dar şi pentru atacul care avusese loc când Cathy fugise de la şcoala de corecţie.

Astfel, foarte serioasă, Betty începu să spună o poveste care o încântă pe fata din faţa ei şi îi diminuă

sentimentul de vinovăţie.

— Mama ta e foarte fericită, scumpo. Crede-mă, nu e încântată că e închisă, dar acceptă asta pentru că te-a salvat pe tine. Nu vrea să te vadă şi pe tine închisă. Când a auzit că ai fugit, nu i-a venit să creadă că ai lovit pe cineva, a zis că fata cu care erai trebuia s-o fi făcut. Doar o cunoşti pe maică-ta, scumpo. Are o mulţime de defecte, dar, în felul ei, te iubeşte. Acum ştii ce s-a întâmplat cu ea, aşa că poţi să-mi povesteşti despre tine. Pari atât de matură şi, dacă nu te superi că-ţi spun, arăţi ca şi cum ai duce-o foarte bine.

Cathy zâmbi şi îi povesti pe scurt despre doamna minunată pentru care lucra. Vorbind despre Desrae ca şi cum ar fi fost o femeie adevărată, se simţi neloială. Totuşi, ceva în sufletul ei o făcea să fie prudentă în legătură cu ceea ce spunea. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Betty, prostituatele discutau între ele şi, dacă încă mai era căutată de poliţie, Cathy nu voia să fie prinsă din cauza gurii mari a lui Betty.

Betty ascultă şi zâmbi. Ştia ce se întâmpla şi o admiră pe fată pentru faptul că ţinea adevărul pentru ea.

În cele din urmă, Cathy întrebă ce se întâmplase cu Eamonn, lucru de care lui Betty îi era cel mai groază. Îi vorbise deja despre Eamonn Senior că fusese la poliţie în seara în care Cathy şi Madge fuseseră arestate şi cum îl ajutase pe Gates. Acum trebuia să mintă din nou pentru a proteja sentimentele fetei.

— Ah, e bine, scumpo. Îngrijorat din cauza ta, bineînţeles. Te-a căutat peste tot.

Văzu încântarea din ochii lui Cathy şi oftă în sinea ei. Fata ar fi suferit îngrozitor dacă ar fi ştiut adevărul despre Eamonn.

Apoi, uitându-se la tânăra aceea frumoasă care o privea zâmbind fericită, nu putu să continue cu minciuna.

— Uite ce e, scumpo, spuse ea cu emoţie, căci ştia că avea să o rănească, acum are pe altcineva. O mai ţii minte pe Caroline Harvey? Tatăl ei e închis de mulţi ani.

Încercă să pară degajată, ca şi cum totul ar fi fost normal.

— Ei bine, Eamonn se vede cu ea, cel puţin aşa am auzit.

Durerea de pe chipul lui Cathy fu ca un cuţit înfipt în inima ei. Betty încercă din nou.

— Ascultă-mă pe mine, scumpo, au trecut şapte luni. Foarte mult pentru un tânăr ca el.

Cathy tăcu un timp.

— Unde locuieşte? întrebă ea în cele din urmă;

Betty închise ochii şi spuse încet:

— Cu Caroline. Pe lângă Vallance Road. Într-unul din apartamentele bătrânului Mogg.

Cathy încuviinţă. După aceea, schimbând subiectul, spuse veselă:

— Atunci, cum facem să ţinem legătura? O să vreau să ştiu ce mai face mama, nu?

— Ai telefon?

Cathy râse sincer.

— Bineînţeles că avem.

Betty îşi aprinse o ţigară. Trăgând un fum, îi zâmbi fetei.

— Da. Lasă-mi numărul şi o să te sun eu. Tu poţi să-mi laşi oricând mesaje la „Two Puddings”, pe-acolo îmi fac veacul zilele astea. Or să mi le transmită, nu-ţi fie teamă.

Mai sporovăiră puţin după aceea, despre Madge şi viaţa lui Betty fără prietena şi confidenta ei. Nu se mai pomeni nimic despre Eamonn, dar în momentul plecării lui Cathy, amândouă ştiau că pe el avea să-l viziteze fata acum.

Caroline rămase încremenită când o văzu la uşă pe Cathy Connor. Amândouă se cunoşteau puţin şi fiecare era conştientă de relaţia celeilalte cu Eamonn. Stând în uşă, cu o ţigară între buze şi un rânjet pe chip, Caroline se uită la tânăra bine îmbrăcată din faţa ei.

— Orice ai vinde, nu ne interesează, să ştii.

Cathy zâmbi stins. Era uimită de schimbarea

petrecută cu fata aceea. Caroline Harvey fusese întotdeauna ca o icoană pentru ea. Ochii ei violeţi, hainele ei moderne şi pieptul ei mare i se păruseră lui Cathy, mai mică pe atunci, a fi semnele unei femei sofisticate. Acum arăta exact ca aceea ce era: o târfă. Ceea ce o încânta nespus pe Cathy.

— Dă-te la o parte, am venit să-l văd pe Eamonn.

Caroline rămase pe loc, cu ţigara în gură mirosind a parfum prost.

— E casa mea şi n-o să intri.

Vocea ei spunea că era gata să se şi bată, dacă era cazul, şi lui Cathy îi era puţin teamă, deşi nu era atât de speriată cum ar fi fost cu câteva luni în urmă. Toată lumea ştia despre Caroline Harvey că se putea apăra singură, dar, după toate lucrurile prin care trecuse, Cathy nu se mai speria atât de uşor acum. Trecu pe lângă adversară ei şi intră în apartament.

În hol, se întoarse şi spuse cu o voce scăzută:

— Nici măcar să nu te gândeşti, altfel mătur podeaua cu tine, mă auzi?

Caroline fu şocată când o auzi. Toată lumea o cunoştea pe Cathy Connor ca fiind o fată liniştită, puţin cam guralivă, dar de treabă. În ultima vreme, poliţia răscolise tot East End-ul în căutarea ei şi, acum, ea îşi Făcuse o reputaţie. Nu fugeai de la o şcoală de corecţie dacă nu aveai curaj din belşug şi se părea că, în ultimele câteva luni, micuţa Cathy Connor căpătase foarte mult curaj.

Cele două fete se priviră.

Caroline era uimită de transformarea rivalei ei. Eamonn pomenise de Cathy din când în când, dar Caroline nu fusese prea îngrijorată. Acum, însă, vedea o tânără stilată şi cu aplomb, şi acest lucru o deranja.

Ştia că, în ultimele şase luni de când era cu Eamonn, intrase în declin în timp ce Cathy Connor, afurisita, se transformase într-o frumuseţe.

Cathy se duse în dormitor şi Caroline o urmă tăcută.

Eamonn dormea, dar chipul lui care, odată, fusese atât de frumos, acum abia mai putea fi recunoscut. Cathy privi în jur nevenindu-i să creadă. /Văzu mizeria aceea şi clătină din cap dezgustată. Era un miros oribil. Caroline ştia ce trebuia să gândească şi o duru. Nu voia să fie judecată de fata aceea, nu suporta să fie găsită astfel.

Deschizând ochii cu greu, Eamonn se chinui să se ridice în capul oaselor şi se uită la Cathy ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Bună, Eamonn. Văd că te descurci foarte bine.

Vocea ei era sarcastică şi plină de insinuări. Eamonn nu se mai simţise niciodată atât de groaznic. Să fie surprins astfel, când întotdeauna îşi închipuise că la întâlnirea lor, aveau să fie o mulţime de inimi şi flori, iar Cathy, în vârstă de şaisprezece ani, tremura de emoţie şi plăcere pentru că îl revedea… Acum, totul mersese îngrozitor de prost şi el se simţea înşelat.

— Bună, Cathy. Ce mai faci?

Până şi lui i se păreau nişte cuvinte slabe. Îşi dădu seama, de asemenea că era murdar, groaznic de învineţit şi că, în casă, mirosea oribil. Era mai mult decât putea suporta orgoliul său şi, deodată, deveni morocănos şi defensiv.

Caroline stătea tăcută, conştientă de faptul că trebuia să arate oribil în comparaţie cu tânăra lor musafiră. Părul îi era murdar, machiajul era cel din seara precedentă şi capotul îi era pătat. Se simţea cu douăzeci de ani mai bătrână decât cei optsprezece pe care îi avea şi îi un pe Cathy şi pe Eamonn pentru că o făceau să se simtă astfel.

— Mă duc la bucătărie, murmură ea şi plecă pentru a evita alte comparaţii.

Cathy se uită la Eamonn, fără să facă nicio mişcare pentru a se apropia de el.

— Nu te-ai întrebat ce am păţit?

Vocea ei păru rănită, dar fermă, de parcă s-ar fi hotărât deja cum să facă faţă acelei situaţii. Eamonn era

conştient că, pentru prima oară de când se ştia, Cathy era în avantaj.

Niciodată nu i se păruse atât de frumoasă. Niciodată nu o văzuse atât de bine îmbrăcată, atât de sigură de sine. La paisprezece ani, era femeie. Desrae avusese grijă de asta.

Netezindu-şi fusta, Cathy se aşeză pe balansoarul vechi de lângă pat şi se uită cu atenţie la băiatul pe care îl iubise întotdeauna. Chipul îi era de nerecunoscut. Părul negru îi era lipit de cap din cauza sângelui închegat şi transpiraţiei. Tot trupul îi părea inert, ca al unui câine bătut.

— Arăţi îngrozitor! spuse ea, încercând să glumească pe seama acelui lucru. Cine te-a supărat de data asta?

Din cauza orgoliului său rănit şi neputinţei de a-i plăti cu aceeaşi monedă marelui om, Eamonn explodă furios:

— Ce vrei să spui? Vii aici îmbrăcată ca o târfă de lux şi mai ai tupeu să mă iei la întrebări! N-am auzit nimic de la tine de luni de zile şi, pe urmă, vii nepăsătoare şi te aştepţi să mă port cu tine ca şi cu o afurisită de regină! Ei bine, ai venit degeaba, iubito. Stau foarte bine aici cu Caroline.

Cathy zâmbi, dar ochii i se întristară când auzi acele cuvinte dureroase.

— N-am venit să te iau, aici te-nşeli, amice. Am venit să te văd, atâta tot. Nici mai mult, nici mai puţin. Acum am pe altcineva, pe cineva care ţine la mine foarte mult.

Se gândea, bineînţeles, la prietenul ei Desrae, dar Eamonn nu avea să afle acest lucru. Pe chipul lui se citeau durerea şi uimirea, şi lui Cathy îi veni să râdă, chiar dacă lucrurile pe care le spusese el o dureau îngrozitor.

— Cine-i tipu'? Are un baston alb şi un câine, nu? spuse Eamonn răutăcios, după care îşi puse un pahar de whisky din sticla de lângă pat şi îl goli dintr-o singură înghiţitură.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, nu? zise Cathy.

Ce mai face tatăl tău, apropo? E tot cu nevestica lui – sau i-a luat banii şi a întins-o?

Insinuarea nu-i scăpă lui Eamonn. Ea îi văzu chipul înăsprindu-se.

— Vorbeşti foarte mult deodată.

Cathy zâmbi.

— Ah, pot să-mi permit s-o fac. Am pe cineva care are foarte mare grijă de mine. E minunat, ţi-ar plăcea – sau, cel puţin, l-ai respecta, zise ea uitându-se la rănile lui recente.

Eamonn privi la ea uimit, extrem de umilit, şi vru să-i arunce cea mai dureroasă insultă care îi veni în cap. Chiar şi furios, nu s-ar fi gândit niciodată să folosească violenţa împotriva ei. Nu cu Cathy. Niciodată.

— Înseamnă că-i place personalitatea ta, zise el încet şi rar. Eşti cea mai proastă zdreanţă pe care am avut-o vreodată.

Cathy închise ochii o clipă. Apoi, deschizându-i, îşi luă poşeta şi se ridică, spunând cu o voce scăzută:

— Şi ta ai fost primul ticălos pe care l-am avut. Să nu uiţi asta, Eamonn. Eu n-o să uit, cu siguranţă.

El nu putu să o privească în ochi, deoarece amintiri ruşinoase îi veniseră brusc în minte.

— Dar te-am iertat – Dumnezeu ştie de ce, continuă ea. Tot timpul cât am fost în şcoala aia nenorocită…

Nu putu să mai continue. Ştergându-şi lacrimile repede, se duse spre uşă.

— Cathy, nu pleca! strigă el. Iartă-mă, Cathy…

Ascultând totul din bucătărie, Caroline închise ochii îndurerată când auzi dragostea din glasul lui Eamonn. Ştia că, dacă ar fi aşteptat un milion de ani, el n-ar fi simţit niciodată acelaşi lucru pentru ea.

Cathy se uită la el şi clătină din cap.

— N-o să rămân, am aflat tot ce-am vrut să aflu, mulţumesc. Nici măcar nu m-ai întrebat ce mi s-a întâmplat în ultimele şapte luni. Cum m-am descurcat, cum am reuşit să scap din afurisita aia de şcoală ca o puşcărie

unde m-au trimis. Nu m-ai întrebat nimic despre mine, pentru că, încă de când eram mici, numai tu ai contat. Întotdeauna. Tu ai fost cel important. Fă-mi o favoare, Eamonn, ia-ţi un serviciu şi fă-ţi o viaţă ca lumea. Ai grijă de Caroline, zise ea arătând spre bucătărie, pentru că e singura care ar putea să te suporte. Eşti un ticălos încrezut şi egoist şi nu-mi doresc decât să-mi fi dat seama de asta cu mulţi ani în urmă. L-ai dispreţuit pe tatăl tău, dar dă-mi voie să-ţi spun ceva – e mult mai bărbat decât o să fii tu vreodată, amice.

Se duse spre uşa de la intrare. Eamonn era stupefiat de cuvintele ei legate de o şcoală, când el ştia că fusese în sânul unei familii adoptive înstărite. Totuşi, nu *o* opri să o întrebe. Vocea lui răsună aspră.

— Foarte bine, pleacă, nesuferito ce eşti! Pleacă de-aici. Cine are nevoie de tine? Tu ai fost cea care a avut nevoie de mine. Toţi aveţi nevoie de mine.

Se dăduse jos din pat deja şi Caroline dădu fuga, încercând să-l potolească, dar el o împinse cu brutalitate.

Cathy se uită la amândoi şi clătină din cap.

— Uită-te la tine, Eamonn. Priveşte-te în oglindă. Eşti un gunoi. Doar că nu mi-am dat seama de asta până azi.

Deschizând uşa, ieşi din apartament. Coborî scara, auzind cum el îi striga tot felul de obscenităţi, şi ea îşi strânse umerii, de parcă acele cuvinte ar fi putut să o rănească fizic.

Ieşind în stradă, trase adânc aer în piept şi se depărtă, cu capul sus şi cu ochii arzându-i de umilinţă şi de lacrimi reţinute. Oprind un taxi, porni înapoi spre Soho, Desrae şi o viaţă de linişte, dacă nu de fericire. Făcuse ceea ce îşi pusese în gând să facă şi, acum, trebuia să continue de acolo.

Chiar dacă a-l lăsa pe Eamonn în urmă era ca şi cum şi-ar fi smuls inima din piept.

Eamonn făcuse scandal şi uriaşe aproape o jumătate de oră şi Caroline se cam săturase. Văzând-o pe Cathy cu părul ei frumos şi hainele îngrijite îşi dădu seama exact ce

lăsase să se întâmple cu ea.

Eamonn o transformase în ceea ce voia el: o copie ştearsă a lui Madge şi a altor prostituate de la docuri în preajma cărora crescuse. La fel ca tatăl său, avea nevoie de o femeie care să-l întreţină, nu financiar, nu încă, dar să-l ţină în vârf. Ca pe un stăpân. Aşezându-se pe scaunul de pe care se ridicase şi ascultându-l cum înjura toate femeile, Caroline se cutremură.

Puse o mână pe burtă. Dacă avea dreptate, în pântecul ei prindea viaţă un copil şi ştia că, din cauza acestuia, nu mai putea să facă nimic.

Până în ziua aceea, când o văzuse pe Cathy Connor şi o auzise spunându-i lui Eamonn tot ce avea pe suflet, Caroline avusese impresia că avea totul. Îl avea pe Eamonn, bărbatul dur, cel care muncea. Avea o casă împreună cu el şi un copil care urma să vină pe lume. Acum ştia că are un băiat tulburat, cu o tentă violentă şi o gelozie aproape nebunească.

Stând pe scaun, se întrebă cum naiba i se întâmplase aşa ceva. Se uită în oglinda de pe măsuţa de toaletă şi clătină din cap. Arăta groaznic. Greţurile matinale îi goliseră chipul de orice culoare şi trebuia să se spele pe cap. Da, Eamonn o trăsese în jos cu el şi el ajunsese foarte jos. La fund. Îşi făcuse probleme şi la locul de muncă. Dixon îl bătuse cu sălbăticie şi, acum, ea se aştepta ca el să se ducă înapoi pentru a fi un strângător, vrând să aibă bani din nou.

Caroline devenea mama ei.

Acel gând o înspăimânta mai mult decât orice altceva. Mama ei rămăsese alături de Jack pentru că nu îndrăznea să facă altceva. El îşi omorâse amanta şi pe şeful său. După aceea, soţia lui nu mai avusese încotro şi trebuise să rămână cu el. Dacă l-ar fi părăsit pentru un alt bărbat, Jack ar fi pus să fie desfigurată pentru toată viaţa. Încă mai avea cunoscuţi care ar fi făcut treaba respectivă pentru el.

— Ridicându-se, Caroline se apucă să-şi strângă

lucrurile. Avea să se ducă la mama ei pentru a încerca să se gândească ce să facă de atunci încolo. Lui Eamonn îi trebui ceva timp până când îşi dădu seama ce făcea… La început, crezuse că se apucase, în sfârşit, să facă puţină ordine. Dar, când începu să-şi facă bagajul, se apucă să strige la ea.

— Ai face bine să te opreşti chiar acum! N-am chef de istericale, fato. Adu-mi ceva de băut şi nişte mâncare, mai repede.

Caroline îl ignoră, însă, şi îşi văzu de treabă mai departe.

Eamonn se aşeză pe marginea patului.

— Vorbesc serios, Caroline. Îţi spun, nu te juca aşa cu mine azi, că te omor în bătaie. Nu mă mai enerva, femeie, şi fă ce ţi-am spus. Vorbesc serios.

Ea se dezbrăcă de capot şi îşi trase un pulover pe cap. Trăgându-l în jos peste sânii umflaţi, zise:

— Prostii, Eamonn. Plec.

Vocea ei era fermă. El o privi stupefiat.

— Ce-ai spus? întrebă el făcând ochii mici, de parcă asta i-ar fi ajutat să audă mai bine.

— Ai auzit, zise ea cu o voce puternică.

Parcă s-ar fi transformat într-o altă persoană.

— M-am săturat, mă duc la maică-mea.

Eamonn scutură din cap.

— Ba n-o să te duci nicăieri, domnişoară. O să rămâi aici.

Zâmbind plină de sine, Caroline zise:

— Nu eşti stăpânul meu, Docherty. N-ai fost niciodată. Du-te după iubita ta, fiindcă mi s-a părut că te interesează mai mult decât mine. Aşa că, în loc să-mi pierd timpul, plec. Există o mulţime de bărbaţi în lumea asta şi cred c-o să-i urmez exemplul lui Cathy Connor şi o să-mi găsesc unul.

Voia să-l rănească la fel de mult cum o rănise el. Pumnul lui o trimise în partea cealaltă a camerei împleticindu-se. O mulţime de luminiţe îi explodară în cap

şi fu cât pe ce să-şi pradă cunoştinţa, atât de puternic fusese pumnul.

Trântită în pat, ea îşi înălţă capul. Continuând să zâmbească, deşi sângele îi şiroia din gură, Caroline spuse:

— N-o să mă opreşti. Am plecat de-aici, amice.

Eamonn se uită la ea şocat. Buza îi era plesnită şi partea din interior semăna cu o bucată de ficat crud. Era sânge peste tot: pe pat, pe faţa ei, pe haine. Totuşi, ea insista să plece, să-l părăsească.

Îi trase un pumn în ureche. Inelul lui greu cu sigiliu îi plesni pielea. Mai mult sânge. Foarte mult.

Apoi începu să-i care la pumni, punându-şi toată forţa în lovituri, plăcându-i felul cum trupul ei ceda sub pumnii lui. Numai din vina ei o pierduse pe fata pe care o iubea cu adevărat. Dacă ea n-ar fi fost acolo, defilând în faţa lui Cathy, ar fi putut s-o convingă, ştia că ar fi putut. Cathy trebuia să-şi fi dat seama că el avea să-şi ia o femeie în timp ce ea era plecată, dar a-şi da seama şi a vedea erau două lucruri complet diferite. Numai din cauza lui Caroline se enervase Cathy şi spusese toate acele lucruri îngrozitoare. Şi acum o pierduse, o pierduse pe Cathy a lui, din cauza acelei ticăloase fără valoare…

Încă mai dădea în Caroline când uşa se deschise brusc şi cei doi bărbaţi de deasupra intrară şi îl traseră de lângă ea.

— La dracu’, amice, ai omorât-o!

Vocea vecinului său era piţigăiată din cauza spaimei şi groazei. Eamonn se uită la grămada însângerată de pe pat, după care îşi roti privirea în jur, stupefiat. Pumnii îi erau plini de sânge şi bucăţele de oase.

Caroline Harvey era de nerecunoscut. Mâinile îi erau încă încrucişate peste burtă. Murise încercând să-şi protejeze copilul, nu pe sine.

Cei doi bărbaţi înregistrară priveliştea şi unul din ei vărsă, acela fiind singurul zgomot din încăpere.

Acest lucru îl readuse pe Eamonn brusc la realitate. Luându-şi capul în mâini, şopti:

— Ce-am făcut? Oh, Doamne, ce am făcut?

Jimmy Salter îl împinse spre chiuvetă şi îi spălă mâinile. Apoi, împingându-l afară din apartament, îl puse pe celălalt să încuie uşa. Îi spuse haina pe umeri lui Eamonn şi îi spuse prietenului său, Barry Callard:

— Îl duc la Dixon. Nu spune nimănui ce s-a întâmplat. Lumea o să creadă că e una din certurile or obişnuite.

Barry Callard era îngrozitor de şocat. Încuviinţând, se duse înapoi în apartamentul de deasupra. Nu vedea decât chipul lui Caroline Harvey, sau mai degrabă, locul unde ar fi trebuit să fie chipul ei.

Acest lucru avea să-l obsedeze tot restul vieţii.

Cathy intră într-o cafenea de pe Brewer Street şi ceru o cafea mare şi o prăjitură. Aşezându-se lângă geam, se uită la oamenii care treceau pe stradă. Toţi păreau grăbiţi, fiecare părând să aibă o destinaţie precisă. Era o zi frumoasă de aprilie şi soarele continua să strălucească, deşi era frig.

Sorbind din cafea, se întrebă cum avea să-şi trăiască viaţa de acum încolo.

Eamonn fusese atât de mult în gândurile ei, mai mult chiar decât mama ei; întotdeauna fusese cel mai important pentru ea. Când se gândi la sărmana Madge, închisă la Holloway, şi la faptul că ea îşi făcuse mai multe griji pentru Eamonn, simţi că i se frânge inima. Totuşi, el fusese totul pentru ea odată.

Văzându-l cu Caroline în camera aceea oribilă, cu faţa tumefiată, cu hainele murdare, i se deschiseră ochii. Totdeauna avusese impresia că avea nevoie de el – că, fără el, ar fi trăit doar pe jumătate. Bănuise că el simţea acelaşi lucru pentru ea. Fusese raţiunea ei de a trăi atâta timp, iar acum îl vedea aşa cum îl văzuse mama ei, cum îl văzuse Betty, cum îl văzuse propriul lui tată.

Se gândi la minciunile pe care i le spusese şi era bucuroasă că el credea că îşi găsise pe altcineva. Că avea pe cineva care ţinea la ea, care o dorea, care avea nevoie de ea. Partea tragică era că ea se îndoia că acest lucru

avea să se întâmple vreodată. Acea parte a vieţii ei, capacitatea ei de a avea încredere într-un bărbat, dispăruse pentru totdeauna. Eamonn era singurul bărbat cu care se culcase vreodată şi, în clipa aceea, simţea că avea să fie şi ultimul. Ea nu avea să fie niciodată o Caroline pentru cineva. O umbră trecu pe deasupra ei şi ea zise absentă, crezând că era chelneriţa.

— Mai aduceţi-mi o cafea, vă rog.

— E-n ordine, scumpo, am comandat deja.

Cathy îşi ridică privirea şi îl văzu pe Desrae. Era îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi un pulover negru pe gât. Părul îi era prins într-o coadă şi era foarte puţin machiat. Îmbrăcat astfel într-o sâmbătă seară? Acest lucru îi dovedea cât de îngrijorat era pentru ea.

— Am anulat toate întâlnirile, zise el. M-am gândit să petrecem seara între noi fetele. Ce zici?

În acest timp, o femeie de la o masă din apropiere îşi luă poşeta şi haina şi, uitându-se la ei furioasă, se duse în partea cealaltă a cafenelei.

Desrae privi spre ea şi zâmbi, spunând destul de tare:

— Ah, ce bine că s-a mutat. Mirosul era de-a dreptul oribil!

Ştergându-şi lacrimile, Cathy îi aruncă un zâmbet de care ar fi putut să jure că nu era capabilă.

— Of, Desrae, lucrurile nu pot fi atât de rele dacă te am pe tine.

— Joey o să vină pe la noi mai târziu, aşa că o să ne amuzăm cu el. Viaţa e aşa cum ţi-o faci tu, fata mea, să nu uiţi asta. E aşa cum ne-o facem eu, tu sau cotoroanţa aia de colo cu faţa ca un fund pălmuit, pricepi?

Cathy râse din nou şi sunetul acela păru al unui om rănit.

— L-am iubit, Desrae. L-am iubit atât de mult.

— O să mai ai câţiva iubiţi până când o să fii pregătită să te măriţi, ascultă-mă pe mine, scumpo, spuse el cu blândeţe. Cu frumuseţea ta şi cu felul tău plăcut de A

fi, o să ai de unde să alegi.

Cathy îl privi în ochi şi spuse foarte serioasă:

— Niciodată, Desrae. Absolut niciodată.

Vocea ei era atât de sigură şi atât de serioasă, încât, pentru o clipă el uită că nu era decât o fetiţă. Părea o femeie bătrână, bătrână.

Eamonn Senior era pe jumătate beat şi nu înţelegea ce i se spunea. Jimmy Salter încerca să-i spună că fiul lui intrase într-o belea şi mai mare.

— Belea? O afurisită de belea? Al doilea nume al lui e belea, zise el ameţit şi râgâi. Acum pleacă de la uşa mea şi lasă-mă-n pace.

Jimmy Salter era gata să explodeze de nervi. Danny Dixon îi spusese să i-l aducă pe bătrân şi asta trebuia să facă. Nu voia să se implice şi totuşi, era implicat. Cât se putea de mult.

Împingându-şi capul spre irlandez, îi spuse printre dinţi:

— Băiatul tău a ucis-o pe Caroline Harvey. Acum Danny Dixon vrea să te vadă şi o să mergi. Mi-a zis să te duc la el şi exact asta o să fac.

Într-un fel, Eamonn înţelese că problema era atât de gravă, încât l-ar fi îngrijorat până şi pe Dumnezeu. Luându-şi paltonul, îl urmă şi urcă într-o camionetă. Jimmy Salter se bucură să vadă că şocul îl dezmeticise pe uriaşul de lângă el.

— A omorât-o pe micuţa Caroline, deci?

Jimmy încuviinţă.

— A bătut-o până a făcut-o praf, amice. Nici n-o mai recunoaştem.

Eamonn clătină din cap, uluit de ceea ce auzea.

— Era o dulceaţă de fată, de ce să fi făcut aşa ceva?

Jimmy îşi văzu mai departe de condus. La întrebarea aceea nu exista răspuns.

— Dumnezeule mare! Oare băiatul ăsta a înnebunit? Eşti sigur că asta a făcut, nu doar i-a tras un pumn în falcă?

Jimmy trase pe dreapta. Se uită la bărbatul de lângă el şi spuse foarte serios:

— Eu l-am tras de pe sărmana fată. O făcuse praf în bătaie. Acum mă laşi să ajung la Dixon şi, pe urmă, să mă duc acasă să beau un ceai? Nu că aş avea cine ştie ce poftă, ştiind că fata aia e moartă chiar sub bucătăria mea.

Eamonn Senior nu mai scoase niciun cuvânt tot restul drumului. Acum era cât se putea de treaz.

Danny Dixon se afla într-un impas.

Eamonn o omorâse pe fiica unui om cunoscut în întregul East End ca fiind nebun. Chiar şi din Bradmoor, Harvey avea o reputaţie înfiorătoare. Ţinea legătura prin vizite şi scrisori, îi plăcea foarte mult să scrie scrisori şi încă se mai considera un individ de temut.

Dacă Danny îl ajuta pe băiat, Harvey avea să afle şi o mulţime de alţi oameni s-ar fi întors împotriva lui din această cauză. Un bărbat putea să omoare alţi bărbaţi, să-i mutileze, să-i arunce în aer. Dar, dacă acelaşi individ făcea rău unei femei sau unui copil, opinia publică se întorcea imediat împotriva lui.

După părerea lui, Caroline. O căutase cu lumânarea, probabil. Majoritatea femeilor ca ea o făceau. Se folosise de numele ei şi de notorietatea tatălui ei pentru a obţine tot felul de lucruri şi pentru a deschide uşi. Era o stricată, la fel ca multe din fetele din East End. El unul prefera femeile din tinereţea lui, care fuseseră fete cuminţi, trăiseră curat şi nu se cuplaseră cu orice individ care avea scula mare şi câştiga nişte bani.

Dar aceea era caracteristica vremii. Morala mai puţin severă atrăgea un comportament desfrânat. Dacă ar fi fost soţia lui Eamonn, ar fi avut respect pentru ea. Aşa, fusese doar o tipă cu care se distrase, drept pentru care, Danny nu simţea nimic.

Era limpede pentru el.

Acum avea să îl dea pe băiat în grijă tatălui său. Avea să-i dea şi nişte bani, spunându-i să plece cât de departe putea înainte ca Harvey să-şi facă simţită prezenţa. În

niciun caz, nebunul acela nu avea să lase nerăzbunată uciderea fiicei lui.

În niciun caz.

Părintele Seamus Jensen ascultase spovedania lui Eamonn şi, acum, bea un whisky mare în timp ce tatăl băiatului trăncănea despre ţara lor natală şi legăturile lor cu ea. Preotul nu voia să i se amintească faptul că provenea dintr-o familie mai mare de ticăloşi şi de rebeli. Nu voia să i se amintească faptul că erau veri din partea mamei lui şi, cu siguranţă, nu avea chef să i se amintească de vremurile când se îmbătau împreună în tinereţe.

Seamus Jensen se făcuse preot pentru că fusese silit. Tatăl său era un binecunoscut membru al IRA şi, înainte să fie executat de către englezi în închisoarea Montjoy, avusese grijă ca fiul său cel mai mic să apuce pe un drum cu totul diferit. Astfel că se dedicase bisericii şi, după câteva luni, îi mulţumise Domnului în fiecare zi că îi oferise şansa de *a-l* servi. De asemenea, se servea şi pe sine, dar nu se gândea prea mult la acest lucru.

Acum, la peste şaizeci şi cinci de ani, îi plăcea foarte mult viaţa pe care o ducea. Îşi avea băutura lui, menajera lui – o femeie cumsecade care se pricepea să gătească budinca la fel ca o originară din Cork – şi îşi avea casa parohială în care locuia. Mai mult decât orice, se bucura de respect.

Nu voia un gunoi irlandez în casa lui. Îi plăcea să se gândească la compatrioţii săi ca la nişte poeţi, cântăreţi şi muncitori greu încercaţi. Cei doi Docherty şi cei de teapa lor erau asemeni unui cancer în corpul societăţii. Totuşi, ştia că trebuia să-i ajute.

— Chiar dacă băiatul omorâse o fată sărmană, părintele Seamus ştia că cei doi Docherty erau cu banii, în timp ce cântau cântece despre fetele irlandeze şi vechile războaie împotriva englezilor, înarmându-i, astfel, pe soldaţii moderni ai Irlandei. Avea să izbucnească un mare scandal în curând şi ticăloşii de genul lui Docherty aveau să aibă grijă să se plătească pentru el.

— Trebuie să dau nişte telefoane. Puneţi-vă ceva de băut şi o să văd ce pot face, bine? le spuse părintele Seamus.

Eamonn Junior încuviinţă şi spuse:

— O să ajungi în rai, părinte Jensen.

Seamus Jensen îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i nevoie să ajung atât de departe, încă n-am murit!

Eamonn Senior oftă uşurat când ieşi preotul. Acesta avea să-l ajute pe fiul său, la fel cum avea să o facă şi el. Totuşi, o parte din el striga: De ce?

De ce să-l ajute după tot ce făcuse?

Nu putea să se gândească decât la vechea zicală potrivit căreia sângele apă nu se face.

Lui Seamus Jensen nu îi trebui mult ca să facă aranjamentele necesare. Se întoarse apoi să stea de vorbă cu cei doi, dezgustul său fiind limpede pentru amândoi.

— În seara asta plecaţi. Am luat legătura cu câţiva prieteni şi o să plecaţi cu un vapor la miezul nopţii.

— Unde?

— La New York, amândoi. O să vă coste mia de lire de la domnul Dixon, dar o să merite. O să vi se facă rost de acte, de tot ce aveţi nevoie ca să trăiţi şi să munciţi acolo. Dar se va aştepta un ajutor din partea voastră la un moment dat.

Eamonn Senior încuviinţă. Ştia suficient de multe lucruri pentru a se fi aşteptat la asta.

— Se pare că băiatul îi interesează. Poţi să-ţi închipui de ce.

Eamonn Senior încuviinţă din nou. Săriseră din iac în puţ. Cu mâinile tremurând, îşi puse ultimele picături de whisky în pahar.

— Spune-le că suntem dispuşi să tratăm cu ei.

Preotul încuviinţă.

Indivizii ca Eamonn Junior erau foarte rari. Era o ciudată anomalie a naturii umane. Cei cu care trata Seamus cunoşteau deja numele lui Eamonn, îi cunoşteau

reputaţia şi voiau să-l convingă să gândească la fel ca ei. Ar fi putut fi foarte util Cauzei.

Preotul văzu tristeţea din ochii tatălui şi, pentru prima oară, îl compătimi.

— Or să aibă grijă de el, Eamonn, îţi promit asta.

Eamonn Senior îşi trase nasul şi îşi trecu o mână peste faţă.

— Eh, zise el aruncând o privire în jur, se pare că au avut grijă şi de tine. Şi tu eşti preot.

Sensul acelor cuvinte nu-i scăpă celuilalt şi nimeni nu mai spuse nimic până când veni maşina să-i ia pe cei doi. La uşă, Eamonn Senior se uită la preot şi spuse cu o voce întretăiată:

— O să te duci la soţia mea peste câteva săptămâni, să-i spui ce s-a întâmplat? Spune-i că ai primit o scrisoare. Că ar fi murit sau ceva de genul ăsta.

Preotul încuviinţă.

— O să fac tot ce pot pentru ea.

Nu mai rămăsese nimic de spus, aşa că Eamonn urcă în maşină lângă fiul său şi îşi luă adio în gând de la Londra. Ştia că nu avea să o mai vadă niciodată.

Fiul său stătea lângă el, tăcut şi şocat. Respiraţia lui părea grea, ca şi mişcările lui. Ceilalţi doi bărbaţi din maşină sporovăiau între ei, vocile lor scăzute auzindu-se vag printre gândurile lui Eamonn Senior.

New York. Doamne, ce bine ar fi dacă să găsească puţină linişte acolo. Dacă fiul lui avea să mai cunoască vreodată liniştea, bineînţeles.

Se simţea vinovat de comportamentul băiatului, avea impresia că, dacă ar fi fost un tată mai bun, mai sever, băiatul ar fi putut să aibă o şansă în viaţă. Însă el fusese un nimic, un nimeni, fiul depravat al unui beţiv notoriu.

Înţelegea nevoia fiului său de respect – era forţa motrice care îi conducea pe majoritatea bărbaţilor. Eamonn însuşi îi luase fiului său respectul de sine cu ani în urmă, când era mic. Acum nu putea decât să încerce să i-l redea. Dacă nu cumva era prea târziu deja.

Cathy şi Desrae se întoarseră în Soho chicotind şi râzând ca nişte şcolăriţe.

Când se apropiară de Old Compton Street, totuşi, Desrae înjură printre dinţi.

— De ce nu le-or lăsa în pace pe bietele femei?

Se opriră şi se uitară cum un bordel era percheziţionat de poliţie. Femei şi fete de toate vârstele stăteau afară în frig şi rochii subţiri şi cu sandale cu tocuri înalte. Poliţiştii le strânseră la un loc şi le urcară în dubiţe. Bărbaţilor care frecventau locul li se dădu voie să plece acasă. Teoretic, nu făcuseră nimic rău.

Dând să plece mai departe, Cathy îl apucă pe Desrae de braţ şi îl opri. Apoi, spre marea lui uimire, o voce binecunoscută spuse:

— Bună, Desrae, cine e micuţa ta prietenă?

Vocea lui Richard Gates era la fel de scăzută ca întotdeauna şi Cathy se uită speriată în ochii lui.

Desrae zâmbi.

— E nepoata mea, Cathy Duke. Salută-l pe acest domn cumsecade, scumpo.

Cathy nu scoase niciun cuvânt.

Gates se uită la ea şi zâmbi cu blândeţe.

— Arăţi bine. Desrae are grijă de tine, nu?

Cathy încuviinţă.

Desrae se uită la Gates şi zise:

— Ascultă, nu se-ntâmplă nimic rău. E doar cameristă, atâta tot. Nu mi-au plăcut niciodată femeile şi tu ar trebui să ştii asta foarte bine.

Gates râse uşor.

— Asta mi-a plăcut la tine întotdeauna, Desrae. Nu ţi-a fost frică niciodată să deschizi gura aia mare a ta. Vorbeşte mai încet dacă nu vrei să vină jumătate din poliţiştii de-aici să audă ce discutăm. Eu cercetez cu totul altceva, n-are nicio legătură cu asta. O cunosc pe fata asta şi, din întâmplare, îmi place de ea. Clar? Aşa că poţi să nu mai pari atât de speriat.

Îi puse o mână pe umăr lui Cathy şi zâmbi.

— Eşti bine, într-adevăr?

Când ea dădu să răspundă, se declanşară sirenele şi zgomotul fu asurzitor. Aşteptară până când se opriră, înainte să-şi continue discuţia.

— Am venit aici să-l caut pe un vechi prieten al tău, de fapt. Poate mă ajuţi. Eamonn Docherty Junior – l-ai văzut cumva astăzi?

Cathy scutură din cap. La fel ca majoritatea londonezilor, se gândi că era mai bine să nu spui nimic poliţiştilor până când nu-ţi citeau drepturile.

— Şi-a ucis prietena astăzi, a omorât-o în bătaie, zise Gates imperturbabil

— Poftim, pe Caroline? Pe Caroline Harvey? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— Da, pe Caroline Harvey. Ai văzut-o cumva astăzi?

Cathy scutură din cap. – N-am văzut pe nimeni, domnule Gates. Rareori plec undeva fără Desrae. Are grijă de mine.

Gates se uită la ea câteva clipe înainte să spună:

— Sunt o mulţime de lucruri mai rele pe lume decât bătrânul Desrae, scumpa mea.

— Nu chiar atât de bătrân, ai grijă!

— Ai fost în East End astăzi, Cathy? Spune-mi adevărul.

Ea scutură din cap iarăşi.

— Toată ziua am fost cu Desrae, nu-i aşa?

Desrae încuviinţă, ştiind ce să spună.

— Suntem împreună de când ne-am trezit. Întreabă-l pe Joey dacă nu mă crezi.

— Nu-i nevoie, spuse Gates bătând-o pe Cathy pe umăr din nou. Ai grijă de tine, da? Şi, dacă ai nevoie de vreun ajutor, de orice, caută-mă, bine?

Îndepărtându-se cu Desrae, Cathy se uită peste umăr la omul acela care fusese atât de bun cu ea. Îi dăduse drumul, ştiind ce făcuse la şcoala aceea.

Desrae merse grăbit până acasă. Închizând uşa în urma lor, zise:

— Dacă-l ai pe Gates de partea ta, scumpo, este aproape sigur că o să obţii orice vei vrea în viaţă. Nu-i rău pentru un poliţist. E un tip de treabă. Acum, hai să stăm jos şi povesteşte-mi ce naiba s-a întâmplat astăzi. Absolut tot şi cât se poate de grafic.

Cathy se aşeză pe canapea şi începu să plângă, gândindu-se la sărmana Caroline. Desrae o trase lângă el şi ea îşi deschise inima şi mintea. Ţinând-o strâns, el îşi şopti dragostea pentru ea şi îi spuse că totul avea să fie în regulă acum, pentru că el avea să aibă grijă să se întâmple acest lucru. Cathy Duke, aşa cum îşi spunea acum, îl crezu. Desrae era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată şi îi mulţumi Domnului pentru că o scosese în calea lui.

Stând în pat o oră mai târziu, asculta zumzetul conversaţiei lui Desrae cu Joey şi îşi lăsă gândurile să se îndrepte spre Eamonn.

Şi-l aminti cum era când erau mici, când crescuseră împreună. Îşi aminti cum trecuseră împreună prin orice, pentru că nu se avuseseră decât unul pe altul. Plânse atunci, plânse pentru băiatul care fusese şi pentru cel în care se transformase. Plânse pentru că îl iubise, îl iubise cu adevărat, şi el dăduse cu piciorul acelei iubiri.

Dintre toate lucrurile care i se întâmplaseră, respingerea lui Eamonn fusese cel mai cumplit.

Tatăl şi fiul simţiră legănarea vasului când ieşiră din portul Tilbury. Căpitanul îi dusese în cabina lor şi le lăsase nişte mâncare şi o sticlă de whisky. Eamonn Junior nu scosese o vorbă toată ziua şi tatăl său îl privi îngrijorat, întrebându-se dacă ştia, oare, ce se petrecea în jurul lui.

Băiatul acela, fiul său, ucisese o fată lipsită de apărare, la fel cum, altă dată, luase viaţa unui băiat de vârsta lui. Acum, rezultatul era că se aflau la bordul unui vas comercial mizerabil, îndreptându-se spre America. Poate că era spre bine. Dumnezeu avea planurile Lui şi te făcea să trăieşti după ele.

Punându-i fiului său un pahar de whisky, i-l strecură în mâinile tremurătoare. Eamonn Junior îl goli dintr-o

înghiţitură şi i-l întinse să-i mai pună. Cel mai mult avea nevoie de uitare. Voia să se îmbete şi să nu mai ştie de nimic. Trebuia să înceteze să mai gândească.

Ciudat, nu se gândea la sărmana Caroline, ci la Cathy şi la cât de prost fusese că nu îşi dăduse seama ce comoară nepreţuită avea în ea. Revăzând-o, realizase tot ce pierduse, tot ce abandonase. O urâse în clipa aceea, crezând că ea era de vină pentru toate necazurile lui. Acum ştia că nimeni altcineva nu era de vină decât el însuşi.

Cathy avea dreptate: era lacom, egoist şi se folosea de oameni. Acum omorâse pentru a doua oară, o fată care îl iubise din tot sufletul. Biata Caroline! Niciodată nu ţinuse la ea cu adevărat – fusese un simplu lucru pe care în posedase. O persoană de care abuzase, aşa cum abuza de toată lumea.

Aşa cum abuzase chiar şi de Cathy Connor.

Se iveau zorii când plânse, în sfârşit, dar, nedezminţindu-se, plângea mai mult pentru sine. Cea mai bună parte a tinereţii lui se dusese şi, odată cu ea, orice şansă de a o revedea pe fata pe care o iubea.

CARTEA A DOUA

„America e o vastă conspiraţie pentru a te face fericit”.

John Updike, 1932

„Adevărul este cel mai de preţ lucru pe care-l avem. Să nu-l risipim”.

Mark Twain, 1835 – 1910

(Samuel Langhorne Clemens)

„Virginitatea – cea mai nefirească dintre toate perversiunile sexuale”.

Aldous Huxley, 1894 – 1963

1971

— Doamne, băiete, nu poţi să laşi un om să doarmă? întrebă Eamonn Senior cu vocea îngroşată de băutură şi oboseală.

Fiul său îl privi cu dispreţ cum încerca să se îmbrace

în dormitorul lor mic.

— Trezeşte-te şi hai să mergem la lucru, tată, la naiba. Ştii ce-a zis O'Halloran ieri şi, dacă pierzi slujba asta, adio, eu nu te întreţin.

Bătrânul se uită la chipeşul său fiu şi oftă adânc. Băiatul făcea eforturi extraordinare pentru a încerca să aibă o viaţă ca lumea. Ce luau pe mere dădeau pe pere şi, după atâta muncă şi atâtea griji, apartamentul lor se afla într-o clădire din Bronx în care se aflau doar irlandez, negri şi gândaci.

În viaţa lui nu întâlnise un miros mai îngrozitor şi, pur şi simplu, i se făcea greaţă. Era destul de rău în toiul verii, dar iarna, cu zăpezile şi gerurile ei cumplite, era şi mai insuportabil. Dacă băiatul l-ar fi ascultat, ar fi putut să o ducă foarte bine. Dar nu voia să asculte, voia să facă totul cum trebuia de această dată. Voia să aibă o slujbă şi o viaţă normală. Era oribil.

Scărpinându-şi burta, bătrânul aşteptă până când auzi aprinzându-se focul sub ibricul de cafea şi abia atunci îşi puse pantalonii. Punându-şi cămaşa, îşi începu plângerea zilnică, strigând ca să fie auzit la bucătărie.

— Măcar dacă ai asculta, băiete, am duce o viaţă ca-n sânul lui Avram.

Eamonn Junior îşi dădu ochii peste Gap. Spălând ceştile la robinet, încercă să nu bage în seamă cuvintele tatălui său. În fiecare zi, acelaşi lucru. Începuse să se sature. Bătrânul ar fi vrut ca el să devină replica americană a lui Ned Kelly şi să asigure o viaţă bună pentru ei. În Anglia, tatăl lui îi spusese că nu era bine ceea ce făcea. Acum, însă, în Statele Unite, ar fi vrut ca băiatul să profite de reputaţia. Sa de criminal şi să se alăture mafiei irlandeze.

Se uita pe fereastră la vânzoleala de pe stradă şi îşi bea cafeaua. Pretutindeni vedeai numai chipuri negre; la început, acest lucru îl uluise. În Anglia erau foarte puţini negri, dar America era plină de ei. I se păruse ciudat să vadă că făcea parte dintr-o minoritate când veniseră prima

oară acolo şi timpul nu schimbase acest lucru. Pe etajul lor era o negresă frumoasă şi Eamonn vorbise cu ea de câteva ori înainte să-şi dea seama că era prostituată. Zâmbi când îşi aminti cum îi dăduse întâlnire şi ea începuse să discute de preţ în Anglia se crezuse atât de experimentat în toate domeniile. Aici era un mic copil.

Le fusese mai uşor să găsească de lucru la docuri decât se aşteptaseră dar munca era îngrozitor de grea şi tatăl său fusese primit numai datorită cunoscuţilor săi irlandezi. Amândoi ştiau acest lucru şi se foloseau de el în felul lor. Ciudat, lui Eamonn nu îi era dor de vechea lui slujbă în serviciul lui Danny Dixon.

Îi plăcea foarte mult New York-ul. Era un oraş cu o mulţime de locuitori, culturi şi necazuri. Primăria era centrul guvernamental important pentru provincia respectivă. Oamenii vorbeau despre ea ca şi cum ar fi fost o combinaţie între Camera Lorzilor şi cea mai îngrozitoare juntă militară care exista. Era coruptă, era extraordinară şi era acolo.

Totuşi, oricât de captivant i s-ar fi părut oraşul uneori, îi vedea urâţenia cât se putea de clar. Simţea tensiunea dintre clasele inferioare şi auzea felul în care oamenii vorbeau, vorbeau fără ca, de fapt, să spună ceva. La urma urmei, New York-ul era la fel ca orice alt oraş mare: era un loc bun, dacă aveai bani. Acolo avea nevoie de bani mai mult decât avusese vreodată la Londra.

Îşi dădu seama că tatăl său stătea în picioare lângă el, bându-şi cafeaua şi exprimându-şi obişnuita nemulţumire.

— Dacă i-ai asculta pe Mahoney, am trăi ca nişte împăraţi. Am avea tot ce e mai bun. Irlandezii conduc afurisitul ăsta de oraş, deşi nimeni nu şi-a dat seama încă. Încasările pentru Irlanda aduc o avere şi oricine face treaba asta ia cel puţin douăzeci şi cinci la sută pentru osteneală. Se fac bani, bani frumoşi, şi tu ar trebui să vezi asta mai bine ca oricine. Dumnezeule, era o vreme când erai în stare să omori pentru câteva lire. Tăcu brusc. Ştia

când mersese prea departe.

— Doamne, fiule, îmi vine să-mi tai limba, zău.

Urmă un moment de tăcere încordată. În cele din urmă, Eamonn o întrerupse, spunând:

— Îmbracă-te bine, tată că e frig afară.

Ieşiră din casă în linişte. Eamonn Senior era încă abătut din cauza cuvintelor pe care le spusese şi, când coborâră scara, îi strânse afectuos umărul fiului său.

— Vremea asta îţi distruge plămânii. Nu-mi amintesc să fi văzut lin asemenea frig vreodată.

În timp ce se îndreptau spre staţia de autobuz, o maşină opri lângă ei şi Petey Mahoney îi fluieră.

— Urcaţi.

— Vă duc cu maşina. Oricum, n-aveţi de lucru azi.

Accentul lui puternic din Cork contrasta cu hainele elegante.

Eamonn Junior se uită la el fără nicio expresie. Mirosul de benzină era puternic în aerul acela rece. Tată său îl împinse uşor spre maşină şi Petey scoase un teanc de bani din buzunar, dându-i bătrânului o bancnotă de cincizeci.

— Jupoaie câinele care te-a muşcat. De cel mai mic mă ocup eu, zise el râzând de propria-i glumă şi Eamonn, ştiind că nu avea încotro, urcă. Nu-i aşa că-i o maşină grozavă? îl întrebă Petey şi el zâmbi.

Era, într-adevăr – un *Pontiac Firebird* negru şi strălucitor, care se alătură celorlalte maşini torcând.

— Şi tu ai putea să conduci una dacă n-ai fi atât de căpos, spuse Petey ridicând mâna ca şi cum ar fi fost contrazis, însă Eamonn nu spusese nimic.

Niciodată nu spunea.

— Nu începe! Am spus doar adevărul. Avem nevoie de tineri ca tine. Ai deja o reputaţie bună de acasă. De ce refuzi întotdeauna să lucrezi pentru noi?

Întrebarea fu pusă cu un sincer interes. Erau o mulţime de irlandezi care se băteau ca să lucreze pentru Mahoney. Indiferenţa lui Eamonn era cea care îl făcea să

iasă în evidenţă.

Ştiau că omorâse de două ori. Cazul fetei fusese ceva trist, dar aşa era viaţa. Prima crimă, pe care o comisese când era mai tânăr, fusese bine executată şi exact cu cantitatea de cruzime necesară pentru a-şi câştiga respectul în rândul celor de vârsta lui.

Eamonn ar fi putut să-l placă, dacă Petey nu ar fi ţinut-o într-una cu alăturarea lui la grupul Mahoney. Clătină din cap şi oftă.

— N-am putea doar să ascultăm radioul?

Petey, întotdeauna amabil, deschise radioul şi spuse încântat:

— Cel puţin ştiu că vorbeşti, e ceva. Eu îţi zic Tăcutul. Spune-mi un singur lucru şi, pe urmă, nu mai scot o vorbă – ce te-a făcut să te schimbi atât de mult? Adică, de ce eşti aşa, după tot ce-ai făcut la Londra, ei?

Opriseră la un semafor şi Petey se uită în ochii tânărului, sincer curios în legătură cu ce avea să spună.

Oprind radioul, Eamonn spuse foarte serios:

Am omorât o fată, o fată foarte drăguţă care ar fi trebuit să aibă o viaţă lungă înaintea ei. Am omorât şi un băiat. Probabil că şi el ar fi făcut acelaşi lucru în locul meu, dar realitatea e că am luat vieţile a doi oameni în câţiva ani doar. Am rupt mâini şi picioare pentru bani şi mi-a făcut plăcere. Mi-a plăcut puterea pe care mi-o dădea treaba asta, îmi plăcea să fiu şef. După moartea lui Caroline, m-am gândit bine. Voiam să fac parte din nou din lumea reală. Am încetat să mai vreau să controlez totul. Eram o persoană bolnavă, o persoană diabolică şi nu mai suportam.

Petey se uită la el, dar, atunci, se schimbă lumina semaforului şi spuse cu blândeţe:

— Asta-i tot? Credeam că ai un motiv cu adevărat întemeiat.

Radioul se auzi din nou după aceea şi ei îşi continuară drumul în tăcere spre sediul firmei familiei Mahoney, din inima cartierului Queens.

Jack Mahoney era un bărbat masiv, având un metru nouăzeci şi cinci înălţime şi o burtă imensă. Soţia lui încerca să-l menţină în formă", dar cu toate *fast*-foodurile din America, aceasta era o bătălie pierdută. Burta lui era uriaşă, o structură masivă, care se bălăngănea şi pe care ea refuza să o aibă deasupra. Acest lucru îi convenea lui Jack, deoarece îi plăceau negresele cu părul foarte scurt care *făceau cel* mai bun sex oral din partea aceea a Atlanticului, după părerea lui. Cele şapte fiice ale lui îşi adorau tatăl imens, care se ducea la biserică în fiecare dimineaţă la şase jumătate, indiferent de vreme. Mâncarea şi suptul sculei în mod regulat erau principalele hobby-uri ale lui Jack. Munca lui era cu totul altceva.

Jack conducea firma *Mahoney* cu ajutorul fricii şi al banilor. Era de părere că, dacă plăteai un om suficient de bine, îi cumpărai loialitatea. Până atunci, teoria aceea fusese valabilă. *Mahoney* nu avusese niciodată un informator sau un dezertor.

De asemenea, lui Jack îi plăcea să-i menţină fericiţi pe irlandezii din jurul său. Ştia că aveau să fie multe probleme acasă, în nord, şi, chiar dacă el însuşi era din sud, născut şi crescut în Cork, îşi dădea seama că se puteau câştiga mulţi bani de pe urma ajutorului acorda compatrioţilor din nord.

Foarte mulţi irlandezi din New York trăiau din amintiri, vorbind tot timpul de Ţara Mamă şi mâncând cârnaţi şi carne de vacă conservată, ca un fel de ritual sacru. Nu avea deloc gustul bun al mâncării din Irlanda, dar ei nu ştiau asta, deoarece majoritatea erau dintr-o a doua sau a treia generaţie de irlandezi. În timp ce le alimenta nostalgia pentru Ţara Mamă, Jack făcea o forţă din barurile sale, care erau pline de bărbaţi şi femei ce cântau cântece ale rebelilor, mâncau pâine irlandeză şi beau whisky *Jameson's*. Mai avea şi alte afaceri şi, pentru acelea, avea nevoie de tineri puternici.

Se părea că Eamonn Docherty era exact genul de angajat pe care îl căutau. Lui Jack nu-i trecuse niciodată

prin cap că cineva ar fi putut să nu vrea să lucreze pentru el. Dacă s-ar fi gândit la aşa ceva, ar fi dat un ultimatum: lucrezi pentru mine sau o să am grijă să nu mai lucrezi nicăieri altundeva. Din câte ştia el, era un organizator bun. Odată ce punea mâna pe ei, se ocupa de ei în aşa fel încât avea garantate pentru totdeauna loialitatea şi recunoştinţa lor.

Potrivit tatălui, Eamonn Docherty era un strângător înnăscut. În plus, nu avea convingeri, nici politice, nici alt fel. Când fusese întrebat despre situaţia Irlandei, el răspunsese: „Cui îi pasă?”, care era exact părerea lui Jack Mahoney, deşi n-ar fi recunoscut acest lucru decât în faţa familiei. Astfel că aranjase ca fratele său mai mic, Petey, să-l aducă la el pe tânărul rătăcitor.

Jack Mahoney se bucura de o asemenea reputaţie, încât era agreat şi în Mica Italie şi în Cartierul Chinezesc

— Ceva aproape neauzit pentru un irlandez – dar el era un adept al crimei organizate şi vremurile se schimbau. Italienii şi chinezii erau oameni de afaceri în adâncul sufletelor şi era momentul potrivit pentru a se împrieteni cu irlandezii, care veneau puternic din urmă în toate domeniile.

Îl văzu pe fratele său parcând maşina şi coborând împreună cu tânărul Docherty. Jack îl privi îndeaproape pe tânărul acela cu aer arogant şi clătină din cap, zâmbind trist. Tânărul era un specimen deosebit, dar şi tatăl lui fusese un bărbat bine la viaţa lui.

— Eamonn Senior ar fi putut să fie cineva, dar viaţa uşoară îl atrăsese întotdeauna. Prea mult. Bărbaţii care trăiau de pe urma femeilor erau nişte gunoaie pentru Jack, dar bătrânul era irlandez şi trebuia să pari, cel puţin, că aveai grijă de ai tăi.

Instalându-se la biroul mare din lemn de stejar, Jack se prefăcu ocupat şi important când tânărul intră în încăpere însoţit de Petey.

Eamonn Senior stătea într-un bar din apropiere de Broadway. Era al unui irlandez, băuturile nu erau

„botezate” şi oamenii din jur erau veseli. Cu o bancnotă de cincizeci de dolari, fu primit imediat cu plăcere în mijlocul celorlalţi şi începu să discute cu un anume Willie McLaughlin despre avantajele şi dezavantajele unei Irlande unite. După trei pahare mari de *Jameson’s* se simţea excelent când, deodată, îl zări cu coada ochiului pe Jackie O’Malley, un parior căruia îi datora mai mult de două sute de dolari.

— Avem bani, hm? îl întrebă Jackie sarcastic.

Eamonn Senior, influenţat de alcool şi de buna dispoziţie, nu era prea îngrijorat.

— Ah, mi i-a dat Petey Mahoney. Acum e cu băiatul meu.

Jackie ştia că era o ameninţare mascată şi, uitându-se la individul acela cu nasul roşu din faţa lui, se înfurie foarte tare deodată. Cei ca Docherty erau profitori şi O’Malley ştia că, dacă îl lăsa nepedepsit, alţii aveau să se aştepte la acelaşi tratament. Se uită în jur, la trifoiul alb şi la imitaţiile steagurilor irlandeze, la cristalul *Waterford* din spatele barului şi la fotografiile lui Brendan Behyan de pe pereţi. Copleşit de inutilitatea încercărilor de a-şi ţine capul deasupra apei, spuse cu vehemenţă:

— Puţin îmi pasă cu cine-i fiu-tău, vreau doar banii pe care mi-i datorezi şi-i vreau chiar acum!

Eamonn Senior, plin de whisky şi bravadă, răspunse degajat:

— Atunci o să ştii cum e să vrei ceva, nu?

Jackie O’Malley îşi îngropase soţia cu trei zile în urmă. Căuta să-şi recupereze banii de câteva săptămâni; tratamentul soţiei sale îl costase o avere şi, sincer vorbind, nici nu meritase. Singurul său fiu, venise la înmormântare, după care se întorsese la colegiu, fără să-i adreseze niciun cuvânt. Fiica lui nu voia să aibă de-a face cu Jackie şi el era căutat de cămătari, pentru că nimeni nu-i dădea banii pe care i-i datora, astfel că, la rândul lui, nu putea să returneze împrumuturile.

Şi, acum, acel rahat, acel individ lipsit de orice urmă!

de decenţă, îi spunea, într-un fel, să-şi ia adio de la bani., Ceilalţi urmăreau scena. Jackie era umilit în public şi devenea din ce în ce mai furios.

Aşa se întâmplase mereu, toată lumea se folosise de el şi abuzase de el. Nu se bucura de niciun pic de i respect, nu-i arăta nimeni nici măcar o minimă politeţe, de zile întregi căuta să-şi recupereze banii şi nimeni nu-i dădea atenţie. Era un individ mărunt, nu avea oameni! ca „Mahoneys" sau „Murphys" care să-i recupereze datoriile şi se părea că, din ce în ce mai mulţi oameni apelau la grupurile mai mari, după ce îl jecmăniseră pe Jackie.

Pocni din degete spre barman.

— Două mari, te rog.

Barmanul puse cele două pahare pe tejghea şi Jackie bău unul dintr-o înghiţitură, după care îl goli repede şi pe celălalt. Toţi priviră fascinaţi cum îşi descheie haina şi scoase un pistol cu ţeavă lungă. Era o armă veche care fusese folosită cu mulţi ani în urmă de „Moustache Petes". Era, practic o antichitate.

Îl împuşcă pe Eamonn Docherty Senior în piept, zgomotul împuşcăturii făcându-i pe toţi cei de faţă să fugă la adăpost şi acoperind meciul de baseball care se transmitea la televizor. Apoi, întorcând arma spre sine, Jackie o vârî în gură şi apăsă pe trăgaci.

Tânărul barman se uită la creierii împrăştiaţi pe tricoul lui, repetând iar şi iar „Iisuse Cristoase!" în aşteptarea poliţiei.

Vestea ajunse pe străzi aproape imediat şi un poliţist plătit de Mahoney i-o dădu lui Petey în timp ce Eamonn se afla încă în biroul lui Jack. Eamonn se uită la bărbatul din faţa lui.

Jack era imens, gras şi cu o aură de cruzime greu de ignorat. Eamonn îşi dădu seama acum de ce îl venerau oamenii. Deşi era atât de gras, se mişca surprinzător. De uşor. Pentru Eamonn era o extraordinară revelaţie să îl întâlnească personal pe acel om care vorbea atât de blând. Auzise atâtea lucruri despre el, încât a-l întâlni era ca şi

cum ar fi obţinut o audienţă ia Papă. Odată ce ajungeai acolo, nu mai ştiai ce să spui.

Jack îi explică liniştit ce voia. Nu folosea niciodată forţa decât dacă era nevoit, deoarece credea foarte mult în puterea cuvântului rostit.

— Înţeleg că acţionezi foarte curat. Am primit nişte informaţii foarte bune de la Londra despre tine. Cred că acel accident nefericit cu fata a avut loc, probabil, din vina ei, în parte. Femeile pot fi îngrozitor de enervante uneori cu vorbăria lor şi crizele lor de isterie. Ştiu asta foarte bine, fiindcă am o soţie şi şapte fiice. Deci, am nevoie de priceperea ta, am nevoie de tineri pe care să-i pot pregăti şi cărora să le ofer poziţii importante în cadrul firmei. Pot să-ţi ofer recompense mari şi respectul întregii comunităţi. De asemenea, pot să te fac să ajungi mai bogat decât ţi-ai închipuit vreodată.

Vocea i se schimbă apoi. Camaraderia dispăru când încheie:

— Nu-mi ofer prietenia cu uşurinţă şi nici nu-mi place să fiu batjocorit. Nu fac această ofertă decât o dată. Dacă nu este acceptată, atunci consider că persoana respectivă mi-e duşman.

Eamonn ştia că i se spunea că, dacă nu accepta slujba, era un om mort.

Mahoney putea să facă în aşa fel încât să nu mai poată lucra niciodată. Sau putea să aibă grijă să nu mai respire niciodată. Era o situaţie fără ieşire. Forţându-se să zâmbească, întrebă încet:

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre salariu?

Uriaşul râse. Îl avea în mână şi îşi permitea să fie mărinimos. Chiar dacă amândoi ştiau că pusese mâna pe Eamonn pentru că acesta nu avea altă soluţie, legară o prietenie ciudată în ziua aceea. Bazată pe respect reciproc.

Eamonn se aşteptase să nu-i placă individul şi, totuşi, descoperi că îl admira, ba chiar că voia să facă parte din firma lui. Jack Mahoney luase Visul American şi îl transformase în realitate. Chiar şi numai pentru acest

lucru trebuia respectat. În adâncul sufletului, recunoscu că era bucuros să facă din nou ceea ce făcea cel mai bine. Ceea ce îi plăcea!

Simţi vechiul şuvoi de adrenalină curgându-i prin vene. Revenise în locul care îi plăcea atât de mult: stăpân pe sine, stăpân. Pe alţii. Ştiuse tot timpul că se amăgea. Se născuse pentru viaţa aceea, fusese crescut pentru ea. De ce să i se mai împotrivească?

Când ieşi din birou îl văzu pe Petey, care îl aştepta. Acesta părea grav şi, când îi dădu vestea, simţi o imensă părere de rău pentru el. Membrii familiei Mahoney ştiau cât de mare putea fi influenţa unui tată. Propriul lor tată fusese mult mai groaznic decât Eamonn Docherty Senior şi, totuşi, ei avuseseră grijă. De el.

Era vorba de familie, de sânge. Asta făcea lumea să se învârtească şi oameni să se chinuie să fie mai buni.

La urma urmei, familia era tot ce aveai.

Eamonn Senior era întins pe o placă la morgă. Chipul său aspru părea mai îmbătrânit acum.

Fiul său se uită la omul pe care îl iubise şi îl urâse şi simţi o mare durere în suflet. Uită toate dăţile când se certaseră, uită dăţile când, copil fiind, stătuse nemâncat pentru ca bărbatul de pe placă să aibă ce bea. Uită bătăile primite când se îmbăta.

Îl vedea pe omul care îşi însoţise fiul într-o ţară străină, pentru că ştia ce necazuri mari avea acesta. Îşi aminti cum tatăl lui încercase, cel puţin atunci, să aibă grijă de el.

Înghiţindu-şi lacrimile, încerca să şi-o amintească pe mama lui. Fusese o femeie micuţă de statură, cu un zâmbet permanent pe faţă, care îşi adorase soţul şi fiul. Murise repede, şi dureros de cancer când era încă foarte tânără. Chipul ei, frumos odată, fusese desfigurat de durerea provocată de tumoarea la sân.

Îşi aminti mirosul din camera în care murise. Până în clipa aceea, uitase toate aceste lucruri. Durerea fusese prea mare pentru a putea fi suportată.

Acum putea să vadă galbenul-pal al cuverturii de pe pat, albul aşternutului, în timp ce ea era întinsă acolo, palidă şi îngrozitor de slabă, spunându-i cu accentul ei irlandez să fie băiat cuminte şi să-şi asculte tatăl.

Fusese prea mic ca să priceapă că, de fapt, ea îşi lua adio.

Angajaţii spitalului fuseseră drăguţi cu el după aceea. Asistentele îi dăduseră ceai şi pâine prăjită şi îşi aminti că tatăl său plânsese. Lacrimile acelea îl speriaseră. Eamonn nu îşi amintea să-l fi văzut bând până atunci. Uitându-se la mort, îşi dădu seama că tatăl său fugise de amintirea aceea tot restul vieţii, o alungase cu whisky. Făcuse tot ce putuse pentru fiul său şi, fără să-şi dea seama, îl modelase ca pe un adult.

În anumite privinţe, bănuia că ar fi trebuit să-i fie recunoscător tatălui său – recunoscător pentru faptul că făcuse din Eamonn acel ucigaş cu sânge rece şi violent care era astăzi.

Eamonn îl urmă pe Petey în căldura din *Lennox Bar* de pe Lennox Avenue. Era un loc frecventat de scursurile pieţei pariurilor – indivizi care, fie îşi depăşiseră limita de credite, fie nu mai primeau credite din diverse motive.

La *Lenoox Bar*, indivizi care, altfel erau trecuţi pe liste negre, puteau să joace. Toate privirile se îndreptară spre uşă în clipa sosirii lor şi un bărbat înalt şi slab, cu părul roşcat şi nişte ochi uluitor de albaştri se dădu jos de pe scaunul de la bar, îndreptându-se spre toaletă. Fără să mai zăbovească în bar, Petey şi Eamonn îl urmară.

Străbătură toaleta şi ieşiră pe fereastră. Pe aleea din spate, roşcovanul era ţinut de doi din oamenii lui Petey, Paddy şi Seamus O’Connor, care primiseră ordin să aştepte acolo tocmai în eventualitatea unei asemenea manevre.

Petey îşi şterse faţa cu mâna şi oftă adânc, un sunet teatral plin de supărare şi orgoliu rănit.

— Dumnezeule, Jonjo, mă faci să înnebunesc. Adică, zise el uitându-se la Eamonn pentru confirmare, te-am căutat toată ziua, picioarele mă dor îngrozitor şi, acum, a

trebuit să mă caţăr printr-o nenorocită de fereastră dintr-un nenorocit de bar ca să pun mâna pe tine, un nenorocit! Vrei să mori sau ce?

Jonjo nu răspunse.

Clătinând din cap, Petey îi făcu semn lui Eamonn, după care se rezemă de zid şi îşi aprinse o ţigară. Eamonn înaintă şi îi trase un pumn individului trântindu-l la pământ. Jonjo nu opuse niciun fel de rezistenţă.

Eamonn continuă să-i tragă la picioare aşa cum stătea ghemuit pe pământul murdar: Sângele curgea pe faţa şi din capul lui Jonjo. Ochii îi erau închişi, îngrozitor de umflaţi şi braţele îi atârnau în poziţii ciudate.

Fără să fi obosit vreun pic, Eamonn începu să se ocupe de picioarele omului. Chipul îi era impasibil, senzaţia de euforie provocată de accesele de violenţă punând din nou stăpânire pe el. Fraţii O'Connor priveau fascinaţi, ştiind că vedeau un adevărat maestru la lucru. Avea să fie o poveste grozavă. De când venise în grupul lor, Eamonn devenise un personaj de mare interes. Deşi violenţa făcea parte din activităţile tuturor, omul acela făcuse din ea o adevărată artă.

În final, Eamonn scoase un cuţit şi, aplecându-se asupra trupului inert, îi tăie urechile. Din fericire, Jonjo îşi pierduse cunoştinţa deja şi sângele îi şiroia pe pământul prăfuit. Îndreptându-se, Eamonn se depărtă, ştergând cuţitul pe o cârpă în timp ce mergea.

— Ce-ai zice să bem o bere înainte de următoarea oprire? spuse Petey, conştient că propria lui voce sunase cam piţigăiată, aproape ca a unei fete.

Adevărul era că Eamonn îl speria.

Eamonn, însă, scutură din cap şi urcă în maşină. Oftând adânc, Petey urcă lângă el şi porni motorul. Atmosfera fu foarte încărcată până când, forţându-se să se relaxeze, Eamonn întrebă:

— Cine-i următorul pe listă?

Petey zâmbi.

— Asta o să-ţi placă. E o favoare pentru un tip pe

nume Carmine, un frate italian. Fiica lui a fost măritată cu un anume Inglesias, care o snopea în bătaie. Acum a divorţat de el, dar tot îi mai place s-o intimideze, înţelegi? Oricum, chestia e că, săptămâna trecută, a luat copiii şi nu i-a mai adus înapoi. Am aflat unde locuieşte, aşa că o să-i facem o vizită. E un gunoi. Carmine nu e foarte important, dar e respectat, de aceea ne plăteşte bine ca să rezolvăm treaba asta. Nu vreau să se ducă la Don cu o problemă de familie, ceea ce e de înţeles, într-un fel, dar şi eu îl urăsc de moarte pe nenorocitul ăsta la care mergem acum. Este un peşte din vechea şcoală: bate fetele, le pune să se drogheze şi are chiar şi o agenţie.

Eamonn se încruntă.

— O agenţie?

Petey zâmbi într-un fel care îl făcu să pară şi mai urât decât era.

— Ascultă aici, Eamonn: tipul ăsta, Inglesias, aduce femei gravide pentru oameni de afaceri din afara oraşului cărora le plac chestiile de genul ăsta. Fii atent, o femeie, o portoricană de numai nouăsprezece ani, este dusă într-un apartament şi i se spune că nu trebuie decât să se dezbrace. Că un tip stă de pază chiar la uşă şi, când termină, o ia de acolo şi e mai bogată cu cinci sute de dolari. Proasta crede. La urma urmei, e gravidă. Are nevoie de bani.

Ridică din umeri şi, apoi, zise cu vocea îngroşată:

— Au violat-o! Era o femeie gravidă şi ei au violat-o. Şapte inşi, unul după altul, în toate felurile. Acum mă ocup de femei, ştii asta, toată lumea ştie asta. Dar sunt femei – nu copii, nu gravide – târfe care ştiu cum stă treaba. Au aruncat-o dintr-o maşină lângă Central Park West, când deja începuse travaliul. Copilul a murit şi ea a rămas marcată pe viaţă. Nenorocitul ăsta trebuie pus la punct o dată pentru totdeauna.

Eamonn clătină din cap.

— Şi acest Carmine şi-a lăsat fiica să se mărite cu el?

— N-a ştiut nimic până când nu i-a zis fiică-sa, îi

explică Petey. După căsătorie, Inglesias a crezut că e-n siguranţă. O umpluse de groază. Acum crede că, dacă are bani şi relaţii, poate să iasă din orice rahat. Noi o să-i arătăm cât de mult se-nşală. În ceea ce mă priveşte, e un om mort. Sau, cel puţin, un mort viu, înţelegi ce vreau să spun?

Eamonn încuviinţă.

— Deci, unde e acum şi care-i aranjamentul?

— Asta-i partea frumoasă, zise Petey rânjind. Crede că ne întâlnim în legătură cu o afacere, i-am spus tot felul de aiureli la telefon şi am vorbit cu frumosul de câteva ori la bar. Carmine tot nu ştie totul în legătură cu activitatea lui, crede că-i un peşte obişnuit. Aşa că l-am făcut pe Inglesias să facă pe el la gândul banilor pe care o să i-i duc. O să ne întâlnim cu el în intimitatea şi confortul propriei lui case. O să-l aranjăm pe nenorocit în mediul lui natural.

Eamonn râse acum, relaxat şi fericit.

— Copiii unde sunt?

Petey dădu din mână ca şi cum asta n-ar fi fost o problemă.

— L-a dus înapoi ieri. Asta a fost tot o porcărie, să-şi sperie fosta nevastă că nu-i mai dă copiii. De fapt, nu-i vrea. Face parte din planul lui „nu te vreau, dar al naibii să fiu dacă o să te las să mă uiţi, cucoană”. Ei bine, după asta, o să fie de domeniul trecutului.

Crussofixio Iglesias se uită la fata de lângă el şi zâmbi. Încercă să zâmbească şi ea, dar era greu, din moment ce avea gura umflată. El era atât de frumos, atât de chipeş, încât ea tot mai încerca să creadă că era un tip de treabă, deşi, acum, ştia cu certitudine că nu era.

— Dacă ai fi făcut ce ţi-am cerut, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, nu? spuse el împungând-o în piept cu un deget lung şi osos.

Ea încuviinţă. Până şi părul ei scurt şi şaten păru să tremure când ea încercă să fie ceea ce voia el.

— Poartă-te ca şi cum ţi-ar plăcea. Nimeni n-o să-mi

dea bani buni pentru o târfă care arată ca tine. Arăţi urât şi ca un iepure speriat. Sunt momente când un bărbat ar putea să vrea aşa ceva, ca tu să pari speriată. Atunci e bine. Aduce bani. Eşti ca o actriţă. Chestia asta este o artă.

— Dar m-a făcut să mă doară. M-a făcut să mă doară înăuntru.

Aprinzându-şi o ţigară cu marijuana şi trăgând adânc în piept, Crussofixio se încruntă la ea. Era unul din puţinii oameni care deveneau agresivi când se drogau. În loc să-l înmoaie, drogul îl făcea să se înfurie şi mai tare şi era un om care era furios din naştere. Un om care era convins că femeile existau pentru ca bărbaţii de genul lui să le exploateze.

Crussofixio stătea pe un scaun, cu picioarele depărtate, şi se uita la fată cu un zâmbet crud pe faţă. Sânii ei mici ieşiseră la iveală, dar ea încă nu ştia. Bluza i se desfăcuse şi îi atârna în jurul mijlocului. Sânii îi erau foarte mici şi n-ar fi putut să intereseze un bărbat adevărat.

Arăta exact a ceea ce era: un copil. Când se ridică, Crussofixio păru să o domine ameninţător, având un metru nouăzeci înălţime şi fiind aproape gras.

— Uită-te la tine! strigă el. Arăţi ca o târfă, ca orice altă târfă nenorocită de pe străzile oraşului ăstuia. Te hrănesc, te îmbrac, am grijă de tine şi uite ce primesc în schimb. Mă iei drept prost, scumpo? Pentru că, dacă faci asta, ar fi bine să te mai gândeşti, fetiţo.

Ea era îngrozită şi începu să-şi ceară scuze bărbatului care o bătuse, numai că, înainte ca el să apuce să ridice pumnul, se auzi o bătaie în uşă.

— Deschide, se răsti el. Aştept nişte parteneri de afaceri.

Se uită mândru la faţa ei învineţită. Cei cu care avea să facă afaceri aveau să vadă cât de bine se ocupa el de treburi. Aveau să vadă cât de bun era la ceea ce făcea.

Când Eamonn şi Petey intrară în apartament, Crussofixio le zâmbi. Fata, convinsă că erau nişte clienţi,

încercă şi ea să zâmbească, în ciuda durerii şi lacrimilor.

Petey râse.

— Ce se petrece aici? E fata ta sau ce? spuse el uitându-se la ea. Acoperă-ţi ţâţele, scumpo.

După aceea se uită pieziş la Crussofixio, care îl privi uimit. Cei doi nu păreau să fi venit la el pentru afaceri; de fapt, amândoi păreau furioşi. Îl recunoscu pe Eamonn ca fiind irlandezul nebun despre care vorbea toată lumea şi simţi că i se face rău.

— E una din fetele mele, a-ncercat să mă tragă pe sfoară cu un client, explică el agitat. A trebuit să-i dau o lecţie, ştiţi doar cum e treaba.

Petey scutură din cap.

— Nu, nu ştiu cum e. Eu n-am angajat o fetiţă în viaţa mea. De unde să ştiu cum e?

Crussofixio nu ştia ce să facă. În niciun caz nu se aşteptase să fie criticat şi intimidat.

— Hei, omule, spuse el încercând să zâmbească. Trebuie să mă ocup personal de ticăloasele astea, să am grijă să-şi facă treaba ca lumea…

Petey îi trase o palmă.

— Să te ia dracu'. Să te ia dracu' cu toată afacerea ta murdară, cu toate târfele tale bolnave şi cu toate localurile tale nenorocite. Nu vrem să avem de-a face nicicum cu tine. Am venit pentru o problemă, omule, o problemă pe care o ai cu fostul tău socru, Carmine. I-am promis c-o să-ţi tai nenorocitele de boaşe şi o să i le duc într-o batistă şi exact asta o să fac. Nu numai pentru că i-am promis lu' Carmine, ci pentru că ai întrecut măsura, omule, ai întrecut orice măsură când ai început să pui la bătaie femei gravide. Îi dezgusti până şi pe afurisiţii de negri.

Crussofixio păru uluit şi foarte speriat. Se uită la fata de pe canapea. Privea totul cu nişte ochi mari şi albă ca varul. Încă mai tremura din cauza bătăii primite mai devreme. Petey o luă cu blândeţe de un braţ şi o scoase din încăpere.

Crussofixio se uită la cei doi bărbaţi din faţa lui cu

ochii ieşiţi din orbite. Ştia că urma să moară, sau şi mai rău, că avea să fie schilodit, şi îşi aminti de toate dăţile când lovise pe cineva. În sfârşit, avea să ştie cum era să fie în pielea celui care primea loviturile şi era îngrozit, pentru că ştia cât de mult îi plăcuse să-i facă pe oameni să se simtă înspăimântaţi. Ridică braţele ca pentru a-i ţine la distanţă, deşi ei nu făcuseră încă nicio mişcare spre el.

— Hei, băieţi, ascultaţi-mă – Carmine minte. Am fost însurat cu stricata aia de fiică-sa, la dracu'. Astea nu-s afaceri, e o chestiune de familie.

Eamonn vorbi pentru prima oară.

— Şi cu femeile gravide care-i treaba? Presupun că şi asta e tot rodul imaginaţiei noastre, nu?

Accentul său londonez îl făcu pe individul din faţa lui să tresară, atât de aspru păru în acel apartament luxos din Manhattna, atât de deplasat.

— Eşti băiat mare – mare şi cam gras. Dacă te-am lăsa în pace acum, ţi-ar conveni, continuă Eamonn. N-ar fi trebuit să ne dai drumul în casă fără să ai un mijloc de apărare. Eşti un gunoi în toate privinţele, domnule Inglesias, şi asta e ultima ta zi pe pământ. Cum te simţi, eh? Haide; spune-mi. Mă interesează.

Aşezându-se pe canapeaua de pe care se ridicase fata puţin mai devreme Inglesias începu să plângă în mâinile cu degete lungi şi cu unghiile îngrijite.

Eamonn îl împuşcă în cap, din spate, de cinci ori, împroşcând cu sânge, oase şi creieri husa albă din damasc. După aceea, Petey îi tăie testiculele şi, fluierând, porniră amândoi înapoi spre maşină.

După ce Petey porni motorul, Eamonn întrebă:

— Chiar ai de gând să-i trimiţi boaşele?

— Bineînţeles, zise Petey rânjind. Astea, adăugă el ridicând batista însângerată, valorează peste două mii de dolari. Am făcut o treabă al naibii de bună astăzi, în mai multe privinţe. O să trimitem astea, o să luăm masa de prânz şi, pe urmă, o să rezolvăm tot ce mai avem în program.

Eamonn încuviinţă mulţumit.

— Totul într-o zi de muncă, eh?

Încă mai râdeau când porniră.

Deirdra Mahoney era o fată de şaptesprezece ani, plăcut de plinuţă, cu ochii verzi şi un păr de un roşu-închis, acesta fiind cel mai frumos lucru al ei. Lung şi des, ondulat natural, avea scânteieri aurii şi îi cădea pe spate, ca o perdea.

Ştia că, dacă picioarele îi erau scurte şi plinuţe, iar sânii îi erau cam prea mici, părul ei superb compensa aceste neajunsuri.

Spre deosebire de celelalte şase surori ale ei, îşi cunoştea defectele şi căuta, să-şi scoată în evidenţă părţile bune. Era politicoasă şi tăcută în faţa mamei ei, respectuoasă cu tatăl ei, Jack, aşteptând răbdătoare până când Eamonn Docherty avea să-i ceară mâna. Lucra pentru tatăl ei de un an deja şi ajunsese într-o poziţie foarte bună. Ea era sigură că aşa avea să se întâmple. Dăduse de înţeles foarte clar că la asta se aştepta; de asemenea, spusese că, dacă el nu se conforma în acea privinţă, ea avea să se ducă la tatăl ei şi avea să-l lase pe acesta să aibă ultimul cuvânt.

Odată ce avea să aibă bărbatul ei, Deirdra avea să aibă, în sfârşit, o viaţă. O viaţă adevărată, una în care putea să fie stăpână în casa ei, să aibă o maşină şi să se distreze puţin.

— Jack Mahoney îşi supraveghea fiicele cu foarte mare severitate şi acest lucru o supăra foarte tare. Toate celelalte fete de la şcoală avuseseră cât de cât o experienţă sexuală deja; toate în afară de ea. Ea trebuise să se prefacă – să născocească mereu ceva. Nu se gândise că, poate, multe din fete făcuseră exact acelaşi lucru.

Îşi trecu mâinile uşor peste sâni şi simţi furnicături. Voia, simţea nevoia să o atingă un bărbat. Tot timpul se gândea la sex; era ca un drog şi era obsedată de el.

— Deirdra, ce naiba faci?

Fu readusă la realitate de vocea mamei sale.

Încrucişând degetele, răspunse degajată:

— Mă uitam pe fereastră, mama. La lumea care trece. Maire Mahoney intră în camera fiicei ei mai mari. Îndreptă o pernă de pe pat şi netezi cuvertura din mătase roz.

— Aş vrea să nu mai stai pe pat, fetiţo, şifonezi cuvertura.

Era o mustrare pe care o primea în fiecare zi şi mereu o ignora.

— Nu vrei să vii jos să te joci cu celelalte? întrebă Maire cu o voce şovăitoare.

Deirdra râse uşor.

— Mamă, am şaptesprezece ani, nu vreau să mă mai joc. L-ai întrebat pe tata dacă mă lasă să mă duc la film cu Eamonn?

Maire zâmbi atunci, lucru care făcu să i se lumineze chipul îmbătrânit înainte de vreme.

— Sigur, ştii că-ţi dă voie, tatăl tău e încântat de voi doi. Este un bun catolic irlandez. Dumnezeule, sunt o mulţime din aceştia în New York, recunosc, dar el e mai mult genul nostru, spuse ea, şi ezită câteva clipe înainte să adauge: Mă rog, mai mult genul tatălui tău. Lui îi place foarte mult băiatul ăsta. Tot timpul vorbeşte numai de el. Dumnezeule, ai zice că Jack e îndrăgostit de el, nu tu.

Deirdra râse împreună cu mama ei. Tocmai faptul că tatălui ei îi plăcea atât de mult de el o făcuse să se hotărască asupra lui Eamonn, mai mult decât farmecul lui. Avea o şansă ca Eamonn Docherty pentru că tatăl ei îl cunoştea şi avea încredere în el.

Un lucru îşi promitea: după ce avea să fie al ei, nu avea să existe nimic roz în casa ei. Totul avea să fie numai din piele şi sticlă, ca în revistele la care se uita.

— Voiam numai să fiu sigură că tata e de acord înainte să plec, atâta tot, spuse ea.

Chipul lui Maire se înmuie când privi la fiica ei.

— Eşti o fată bună. Sunt o femeie norocoasă, chiar dacă n-am niciun băiat.

Deirdra se uită pe fereastră şi Maire ştiu că, de fapt, i se dădea de înţeles că trebuia să iasă, aşa că părăsi încăperea şi pe fiica ei ciudat de închisă în sine. Numai în momentele ei cele mai negre recunoştea în adâncul sufletului că măritişul şi plecarea ei din casă erau, de fapt, o perspectivă plăcută. Deirdra sperea oamenii, mai ales pe surorile ei, şi, cel mai rău, îşi sperea propria mamă.

Maria Castellano asculta, ceea ce spunea soţul ei doar pe jumătate. O plictisea când insista să-i povestească tot ce făcea. Preparându-şi un şpriţ, încuviinţă din cap, ceea ce îi făcu părul lung până în talie să se unduiască. Soţul ei o privi cu dragoste. Era perfectă. Perfectă.

O iubea atât de mult.

John Castellano era un mic Capo în comunitatea italiană din New York. Socrul lui era un „om aranjat”, ceea ce însemna că depusese jurământul în Cosa Nostra. Pe John îl supăra foarte tare faptul că el nu fusese propus pentru a fi „aranjat”, accepta acest lucru pentru că ştia că aşa trebuia. Tatăl Mariei era Paul Santorini. Avea câteva şantiere de construcţii de care avea grijă, ca să nu fie nevoie de un „şef de echipă” care să supravegheze muncitorii. Îşi primea preţul şi făcea afaceri cu heroină. Nu iubea decât două lucruri în viaţă: soţia şi fiica.

Maria ştia că tatăl ei fusese uluit şi puţin supărat când auzise pe cine îşi alesese de soţ, dar, din moment ce, întotdeauna obţinuse ceea ce dorise, îl obţinuse pe John. Îi trebuise doar o săptămână ca să se sature de şoarecele musculos de care se legase. Însă părinţii ei nici nu voiau să audă de divorţ, aşa că rămăsese cu el. Cel puţin deocamdată. Tatăl ei făcuse o aluzie cum că, la un moment dat, căsătoria ei avea să se încheie şi ea avea să fie o văduvă îndurerată.

Maria avea aptitudini înnăscute siciliene pentru stilul de viaţă al mafioţilor. Moartea nu însemna nimic pentru ea; era o credincioasă catolică ce credea că orice era mărturisit era imediat iertat şi i se asigura un loc în rai. Folosea acest lucru pentru a-şi linişti conştiinţa şi ca os

bună metodă de a face ceea ce voia, când voia.

De asemenea, se folosea de tatăl şi de mama ei, de oricine altcineva despre care credea că i-ar fi fost util în atingerea scopurilor.

Problema Mariei era că îi plăceau bărbaţii prea mult, lucru care îl îngrijorase pe tatăl ei când ea fusese mai tânără. În prezent era încurcată cu un irlandez – un gangster solid şi chipeş din sudul Cartierului de Est. Ştia că tatăl ei s-ar fi înfuriat foarte tare dacă ar fi aflat şi că soţul ei, John, l-ar fi omorât pe respectivul individ fără să stea o clipă pe gânduri.

Era o situaţie foarte palpitantă şi Maria profita cât putea de pe urma ei.

Ba chiar îşi invitase amantul la *Ravenite Club* din Mica Italie. Era un local frecventat de mafioţi şi ea voia să fie văzută acolo. Amantul o însoţise şovăitor, după care o regulase cu brutalitate, spunându-i tot timpul că era o ticăloasă răsfăţată.

Cu toate acestea, Maria se îndrăgostea de el şi era şi speriată şi încântată în acelaşi timp. Era primul bărbat care trezise ceva în ea. Primul care atinsese o coardă sensibilă în sufletul ei. Primul care îi spusese să tacă. Primul care o posedase fără să o întrebe dacă era în regulă. Primul care nu se temea de tatăl ei.

Uitându-se la soţul ei şi aşteptând ca el să plece la clubul unde lucra, îi veni să râdă. Era un prost, un ţăran sicilian ignorant. *Dio*! Ce naiba văzuse la el, oare?

Înainte ca John să iasă din apartament, ea îl sărută pe buze. Era un sărut conjugal şi îndelung care ştia că avea să-l excite. Ştia cât de mult o dorea şi o iubea el, câtă nevoie avea de ea şi tocmai asta era problema. Odată ce avea un bărbat, Maria nu-l mai voia. Îi plăcea vânătoarea, simţea nevoia să cucerească. Dar, acum, aştepta un musafir.

Eamonn Docherty o găsi goală şi dornică, la fel ca întotdeauna. Intră în apartament cu cheile lui şi se duse direct în dormitorul mare, unde ea stătea întinsă în pat

aşteptându-l, sorbind dintr-un pahar cu şampanie rece şi mângâindu-se singură. Râzând, el o posedă pe loc. Maria îl înnebunea. De asemenea, îi înnebunea scula – o îndeletnicire care le plăcea amândurora.

Maria sforăia uşor şi părul răsfirat în jurul ei o făcea să pară neobişnuit de vulnerabilă. Eamonn se uită la ea cu admiraţie. Era superbă. Oftă şi se îmbrăcă repede, mişcările fiindu-i sigure şi îndemânatice după luni de zile de când vizita acel apartament. Putea să se mişte şi pe întuneric dacă era nevoit.

Maria deschise un ochi când el o sărută uşor pe buze.

— Trebuie să plec.

Ameţită de şampanie şi sex, ea se uită la ceasul de pe noptieră şi zise bosumflată:

— Dar e abia unsprezece, John o să vină abia peste câteva ore.

— Am o treabă de rezolvat, spuse el cu fermitate.

Ea ştiu, după tonul vocii lui, că era inutil să mai insiste, aşa că îşi ţuguie buzele.

— Mâine? îl întrebă ea cu o voce slabă.

Eamonn ştia cum să-i joace jocurile. Ridică din umeri.

— Cine ştie?

Ieşi liniştit din clădire, fără să-i vadă pe cei doi inşi care îl urmăreau dintr-o maşină parcată vizavi, fiind prea preocupat de ceea ce avea de făcut mai departe. Uită deja de Maria.

Cei doi îl văzură cum opri un taxi şi îl urmăriră până la *Branningan's Bar* în Brooklyn. Oprind vizavi, îşi continuară supravegherea.

Intrând, Eamonn fu salutat de toţi, după care urcă o scară. Cei doi se pregătiră să aştepte mult.

Paul Santorini îi ascultă pe cei doi bărbaţi din faţa lui cu un amestec de interes şi plictiseală. Era un bărbat scund, care se îmbrăca bine, părea mai bătrân decât vârsta pe care o avea şi mintea îi era foarte ascuţită.

Mâna lui dreaptă, Ralph Borgatto, asculta cu mai multă atenţie. Ştia că avea să i se ceară să comenteze şi,

pentru asta, avea nevoie de multă diplomaţie. Avea să fie nevoit să aprobe că Maria era o târfă, deşi una care arăta ca o madonă. Avea să i se ceară sfatul şi trebuia să *încerce să îşi* dea seama *care era părerea* şefului său din cele câteva cuvinte pe care le rostea acum.

— E clar că are chei, domnule Santorini. Îngrijitorul l-a văzut descuind uşa. Dacă află John… zise informatorul.

Paul Santorini ridică mâna şi strigă cu asprime:

— Când o să vreau părerea ta, o să ţi-o cer, bine? Spune-mi doar unde s-a dus ticălosul după aceea.

Omul păli când auzi acele cuvinte.

— S-a dus la *Branningan's*, sus, la birourile firmei lui de cămătărie, De acolo, s-a dus acasă la logodnica lui. E Deirdra Mahoney, una din fiicele lui Jack Mahoney. A ajuns acolo destul de târziu, dar ea nu dormea şi i-a deschis personal. Am impresia că era un fel de petrecere.

Paul le făcu semn celor doi că puteau să plece, după care se întoarse spre prietenul şi confidentul său, Ralph.

— Eh, ce părere ai? îi dau cea mai bună educaţie pe care o pot oferi banii. Îi dau bărbatul pe care-l vrea. Îi dau târfei tot ce-şi doreşte. Şi acum, ea se regulează cu un irlandez. Dacă n-ar fi fiică-mea, îţi dau cuvântul meu că aş desfigura-o.

Ralph oftă. Avea un păr des şi creţ, o piele măslinie şi un nas acvilin. Arăta ca şi cum ar fi trebuit să fie cioban pe munte, chiar şi în costumul lui de o mie de dolari. Mâinile îi erau imense şi, adesea, glumea că ar fi putut să strângă de gât un om doar cu una din ele. Nimeni din cei care îl cunoşteau nu îl contrazicea.

— Pot, pot să fiu sincer?

Celălalt încuviinţă aproape imperceptibil, ceea ce însemnă că Ralph putea să fie cât de sincer voia, atâta timp cât îi spunea şefului său exact ceea ce voia să audă acesta.

Trăgând aer în piept, Ralph începu:

— Cred că ar trebui să lăsăm pe cineva să-i şoptească poate ceva soţului. Aşa, el ar rezolva lucrurile. E o

chestiune de onoare. Poţi să fii sigur că acest Docherty ştie cine e şi exact cu cine are de-a face. Se aude că e bun. Dacă ar fi fost unul de-ai noştri, ar fi fost „aranjat” până acum.

Paul încuviinţă.

— Ştiu ce vrei să spui. Dacă şi-ar fi găsit un italian ca el, aş fi fost încântat. Adică, dacă ar avea un copil cu tipul ăsta, ar fi irlandez, pentru Dumnezeu! Dacă ar şti mama ei, i s-ar rupe inima.

— Să pun pe cineva să-i spună lui John sau ce? întrebă Ralph calm.

Santorini îşi aprinse o havană. Tuşind, spuse:

— Da, pune totul în mişcare. Totuşi, e un mare păcat. Din câte am auzit, Docherty e bun de tot, zise el şi pufăi din trabuc de câteva ori înainte să adauge: Pentru un ticălos irlandez.

Ralph se declară de acord şi puse pentru amândoi câte un pahar mare de *Grappa*.

— O să avem necazuri cu Mahoney din cauza asta, îţi dai seama? zise el. Doar e pe cale să se însoare cu una din fiicele lui Jack.

Paul ridică din umeri.

— Ce-o fi o fi. O să explic care au fost împrejurările, dacă o să fiu nevoit. Un individ care are atâtea fiice o să fie înţelegător, ştiu sigur. Dacă nu, o să-i zbor creierii.

— Cum spui tu, Paul.

Santorini goli paharul dintr-o înghiţitură şi zise gânditor:

— Ştii ce e ciudat? Aş fi lăsat-o să se mărite cu irlandezul ăsta, dacă l-ar fi întâlnit pe el întâi. Atât de mult o iubesc. Totuşi, după asta, o să-i găsesc un soţ care s-o ţină ocupată. O să-i găsesc un bărbat cu cele mai mari *ca Jones* din partea asta a râului Hudson. O să fac în aşa fel încât să fie servită dimineaţa, la prânz şi seara, până când o să rămână gravidă şi o să se potolească. Caută printre oameni şi găseşte-mi un tip ca lumea. Unul renumit pentru faptul că este fustangiu, fermecător şi tot tacâmul. O să-i

dau târfei unul pe măsura ei, după care o să stau şi o să aştept nepoţi.

Amândoi râseră de cât de uşor avea să fie totul şi de cât de deştepţi erau că se gândiseră la aşa ceva.

Ochii lui Eamonn erau injectaţi şi roşii. Se privi în oglinda de la toaletă şi se strâmbă. Avea un gust oribil în gură şi ştia că respiraţia trebuia să-i miroasă îngrozitor. Scoase nişte gumă şi mestecă puţin, încântat de gustul mentolat şi de faptul că simţea din nou lichid în gură. Vârându-şi faţa sub jetul de apă rece, încercă să se trezească, simţind din nou o durere de cip îngrozitoare.

Nu avea s-o mai facă niciodată.

Zâmbi când se gândi la acest lucru. De fiecare dată era la fel. Se îmbăta, se îmbăta rău de tot, de fiecare dată când era cu Petey, şi seara precedentă nu făcuse excepţie.

După câteva pahare şi o masă la restaurantul *Stakis* de pe Broadway, se duseseră la un bar „topless" la câteva blocuri spre est. Fetele erau urâte, băutura din belşug şi ora discutabilă. Rezistase tentaţiei unei roşcate cu sâni ca nişte blocuri de beton şi, în cele din urmă, se prăbuşise înapoi pe scaun, pierzându-şi cunoştinţa.

Se trezise cu zece minute în urmă, când veniseră femeile de serviciu. Petey era pe jos, lângă o negresă cu părul blond, cu sâni inexistenţi şi dinţi strâmbi. Întotdeauna rămânea fidel genului.

Aranjându-se cât putu mai bine, Eamonn se întoarse în bar. Puţea a fum de ţigară, testosteron şi răsuflare urât mirositoare. Petey dormea încă, având chipul relaxat şi zâmbitor. Eamonn observă dezgustat că femeia făcuse pe ea. Asigurându-se că portofelul său era la locul lui, ieşi din bar în lumina dimineţii. Aceasta făcu să-l doară ochii.

Luând-o la dreapta, intră într-un local de pe Broadway, căutând «să bea o cafea şi să mănânce ceva înainte să se urce într-un taxi. Oamenii începuseră să iasă pe străzi la cinci şi jumătate dimineaţa. Comandă o cafea mare şi un pateu, câteva ouă şi clătite. Simţea nevoia să mănânce zdravăn, pentru a-şi umple stomacul îmbibat de

alcool care începuse să-i facă necazuri.

Mâncând; se gândea la Maria, la slujba lui şi la Deirdra. Asta până când o fată cu o fustă scurtă, fard de pleoape întins şi un caftan viu colorat intră în local. În cinci minute, el îi cumpără un mic dejun şi îi ascultă povestea vieţii.

Versiunea îngrijită, oricum.

El ştia că era o prostituată, chiar şi la optsprezece ani. Avea ceva în ochii temători şi, totuşi, sinceri. De parcă ar fi ştiut ceva ce nu mai ştia nimeni altcineva. Mai ştiu şi că, imediat cum avea să o vadă, Petey avea să-i găsească un loc şi toţi aveau să aibă de câştigat. Inclusiv el.

Eamonn nu avea niciun fel de mustrări de conştiinţă pentru ceea ce făcea, renunţase demult să mai spere că ar fi putut fi un om obişnuit. Nu câştiga destui bani aşa.

John Castellano stătuse treaz toată noaptea, aşteptându-şi rivalul în apropierea casei acestuia din sudul Cartierului de Est cu un pistol, o pereche de cătuşe şi o durere în stomac atât de acută încât avea senzaţia că avea să-i sfâşie tot trupul.

De fiecare dată când şi-o închipuia pe soţia lui cu acel individ, simţea dorinţa de a ucide. Maria nu avea nicio vină, aşa îi spusese tatăl ei. Era vrăjită de irlandez, o fată catolică şi naivă, învăţată să aibă încredere şi să gândească numai bine despre ceilalţi. Acum, acel individ îi luase nestemata şi i-o mânjise. Ea fusese prea neştiutoare ca să-şi dea seama ce se petrecea. Docherty o convinsese chiar să-i dea cheia de la apartament.

Socrul lui fusese surprins când soţul fiicei lui păruse să creadă tot ce îi spunea el şi o mică parte din mintea lui John înregistrase acest lucru. În adâncul sufletului, ştia cine era de vină, dar o iubea pe Maria şi era mult mai uşor să-l condamne pe acel irlandez nenorocit!

Acum, John strânse din dinţi furios. Sperase să dea imediat de prada lui dar Docherty se dovedea a fi greu de găsit.

Ei bine, John era un om răbdător, avea să aştepte.

Avea să-l găsească pe ticălos chiar dacă ar fi fost ultimul lucru din viaţa lui. Aprinzându-şi o ţigară, se întoarse în maşină şi ţinu sub observaţie uşa casei duşmanului său. Avea să-i zboare râzând creierii irlandezului. Acel gând îl făcu să se simtă mai bine.

Cară Bowman avea şaptesprezece ani, de fapt, nu optsprezece, şi practica prostituţia de aproape un an. Fugind dintr-un orăşel din Oklahoma, sosise la New York cu treizeci de dolari şi o valiză plină de haine nepotrivite. Avusese primul client la opt ore după ce coborâse din autobuz.

Luată în grijă de un peşte de culoare pe nume Alphonso, descoperise foarte repede cât de aspră era viaţa la New York când nu aveai bani, familie şi prieteni care să te sprijine.

Acel Eamonn pe care îl cunoscuse avea să schimbe toate aceste lucruri, îi promisese o slujbă – una ca lumea, unde avea să câştige bani în confort şi să-şi poată permite o locuinţă decentă. Era încă destul de tânără pentru a-şi încerca şansele la New York. Avea să strângă bani, să studieze şi să încerce să ajungă cineva.

Cu siguranţă nu putea să se întoarcă acasă.

Vorbind cu bărbatul de lângă ea, Cară se deschise ca o floare. Făcându-l să râdă. Părea mai degrabă o întâlnire decât orice altceva şi acest lucru îi făcea plăcere. El îi vorbea cu respect şi o asculta atent. Ba mai mult, nu încerca să o atingă nici. Măcar o dată. Majoritatea bărbaţilor trebuiau să o atingă, chiar dacă şi numai pe faţă, pe braţ sau pe picior.

Omul acela era altfel. Chiar şi cu costumul şifonat, puţin nebărbierit şi cu ochii injectaţi, ea îşi dădu seama că era o persoană importantă. Ceasul lui de aur, părul tuns cu grijă şi pantofii confecţionaţi de comandă îi spuneau tot ce avea nevoie să ştie.

Ceea ce-i oferea el se numea tot prostituţie, dar, cel puţin, era o prostituţie practicată în nişte condiţii mult mai bune. Haine frumoase, o locuinţă plăcută şi o viaţă destul

de bună. I se părea minunat.

Când ieşiră şi urcară într-un taxi, ea simţi pentru prima oară după multe luni că viaţa avea ceva să-i ofere. Îşi strecură mâna într-a lui şi îl simţi devenind rigid pe moment. Când îl privi, văzu durere pe chipul lui, o expresie de oboseală care o făcu să simtă milă pentru el.

— Te simţi bine? întrebă ea pe un ton perfect, liniştit şi cald.

El îi zâmbi cu tristeţe.

— Eşti o fată foarte drăguţă.

Atunci îşi dădu seama: îi amintea de Cathy, cu constituţia ei fragilă şi cu părul ei blond. Avea aceeaşi expresie prudentă în ochi şi aceeaşi atitudine de luptătoare. Închise ochii şi îi mângâie părul. Chiar şi la pipăit era ca ea. Leită Cathy a lui.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi el simţi mirosul străzii emanând din fiinţa ei: gustări reci, parfum ieftin şi fum de ţigară. Mirosea ca o târfă. Acel gând îl făcu să nu se simtă în largul lui.

Oare ce mai făcea Cathy? Era în aceeaşi poziţie undeva de partea cealaltă a Atlanticului? Oare bărbaţi necunoscuţi îi foloseau trupul în orice fel voiau, pentru o plăcere de câteva secunde? Se cutremură.

Oprind în faţa locuinţei lui de pe Third Avenue, lui Eamonn îi păru rău că o invitase pe fată la el. Îi amintea de tot ceea ce pierduse, de toate lucrurile de care se folosise şi de care abuzase. Îi amintea de cealaltă viaţă a lui de la Londra şi începuse să nu o mai placă, din acest motiv.

Îi plăti şoferului şi, în clipa în care coborî, zări licărirea în soare a unei arme scoase prin fereastra deschisă a unui *Buick* decapotabil parcat lângă hidrant.

Când arma se descărcă, Eamonn o trase pe fată spre el.

Totul se termină într-o fracţiune de secundă. Maşina se depărtă de bordură cu un scrâşnet de roţi şi dispăru după colţ, iar Cara Bowman îi zăcea în braţe, cu partea din spate a capului inexistentă.

Maria îşi privi soţul cum bău o ceaşcă de cafea şi fumă încă o ţigară.

— Ce-i cu tine? întrebă ea furioasă. Lipseşti toată noaptea de acasă şi vii dimineaţă mohorât, aşa încât nu pot să scot un cuvânt ca lumea de la tine. Dumnezeule mare, mă deprimi.

Vocea ei răguşită era mai subţire decât de obicei. Chipul ei nefardat îşi arăta defectele. Lumina zilei îi scotea la iveală vinişoarele sparte din obraji şi tenta gălbuie a pielii ei de siciliană. John îşi vedea soţia aşa cum era ea în realitate. Gura ei prea mare, dispoziţia ei atât de schimbătoare, egoismul ei, le văzu pe toate pentru prima oară acum.

— Taci dracului, Maria.

Ea îl privi şocată.

— Ce-ai zis?

Soţul ei închise ochii şi spuse printre dinţi:

— Am zis să taci dracului. Te ascult tot timpul. Parcă ar fi un disc care nu se mai termină. Acum taci, Maria, dacă nu vrei să-ţi dau motiv să te plângi.

John Castellano se uită la ea furios. Maria îl văzu deodată aşa cum l-ar fi văzut altă femeie. Dacă s-ar fi însurat cu persoana potrivită, ar fi fost un soţ bun. Un tată bun.

— Să te ia dracu', ticălosule! izbucni ea fără să se poată abţine. Dacă tata ar şti că-mi vorbeşti a…

El îi dădu o palmă care o făcu să cadă de pe scaun. Văzu că era goală pe sub capot şi, pentru prima oară, nu o dori.

Îl dezgusta.

— Să te ia dracu' pe tine, târfă, dar şi pe afurisitul de taică-tău la fel. Ştiu ce-ai făcut – mi-a spus chiar el. Mi-a spus despre irlandezul care are cheia nenorocitului meu de apartament. Care are o sculă pe placul scumpei mele aşa-zise soţii. Aşa că să vă ia dracu' pe toţi – şi pe maică-ta, pentru că te-a făcut târfa răsfăţată care eşti!

Acoperindu-se cu capotul, Maria se ridică. Pentru

prima oară în viaţa ei îi era frică. Dăduse de necazuri şi tatăl ei, pe care obicei îl manipula pentru a obţine ce voia, era o parte din acestea.

John văzu cum i se schimbă expresia de pe faţă şi rânji.

— De fapt, ce eşti? Sunt o mulţime de prostituate în lumea asta care au mai mult respect de sine decât tine. M-am însurat cu tine şi eşti a mea acum, indiferent de ceea ce vrei. Vrei să te regulezi cu irlandezul? Ei bine l-am omorât azi-dimineaţă. L-am împuşcat pe nenorocit. Acum ştii ce-ai făcut. Ai obţinut ce-ai vrut. Şi ascultă-mă bine, Maria, or să se schimbe multe lucruri pe-aici. Pe viitor o să te bat chiar dacă bănuiesc că te-ai uitat la alt bărbat. Sunt un afurisit de italian, un bărbat adevărat, iubito, şi ai face bine să nu uiţi asta.

Maria se uită la bărbatul cu care se măritase cu atâta pompă şi ceremonie cu opt luni în urmă şi cunoscu o ură atât de puternică, încât, practic îi simţea gustul.

— Nu se poate să-l fi ucis pe Eamonn! spuse ea cu înverşunare. Nu eşti destul de bărbat ca să omori pe cineva. Tata mi te-a dat – locuim în apartamentul lui, mâncăm din banii lui. Suntem proprietăţile lui. Când eu şi Eamonn o să mergem la el, o să mi-l dea aşa cum mi-a dat întotdeauna tot ce-am vrut.

John se duse la ea în locul unde stătea, lângă dulapurile din lemn de stejar din bucătărie. O lovi din nou, de data asta cu pumnul şi cu toată puterea. Maria ţipă când loviturile continuară să cadă asupra ei, temându-se pentru viaţa ei. Când el o trânti pe jos şi vru să o violeze, ea plânse îngrozită.

El se împinse în ea, strigând:

— Cum e? E mai bună decât scula irlandezului, da? îţi place şarpele cu un ochi cam prea mult, ar fi trebuit să-mi dau seama de la-nceput. Nicio târfă de o sută de dolari n-ar putea să se mişte ca tine, scumpo.

Când simţi că era pe cale de a se elibera, se retrase şi ejaculă pe faţa şi părul ei.

— N-aş lăsa un copil în tine, târfă. Eşti o târfă nenorocită. O târfă împuţită şi nenorocită.

O scuipă în faţă şi se ridică. Se uită în jos la ea, simţind un moment de euforie pentru ceea ce făcuse. În sfârşit, o pusese la punct.

Îşi încheie pantalonii şi strigă:

— Când vin acasă, diseară, vreau să găsesc mâncare pe masă, tu să fii îmbrăcată decent şi să fie ordine în casă. E ca o cocină.

Maria rămase pe jos, acoperindu-şi faţa cu o mână. Nu se mişcă până când nu auzi uşa de la intrare închizându-se. O ustura faţa de la bătaie şi ochii i se umflau deja. Un firicel de sânge amestecat cu spermă i se prelinse pe buză; îi simţea gustul.

Ridicându-se cu greu, se duse la telefon. Pe fereastra mare se vedea o privelişte superbă a Manhattanului, dar mobila albă, murdară din cauza neglijenţei, părea gri în lumina dimineţii.

Trântindu-se pe covorul gros maron, ridică receptorul şi formă numărul tatălui ei. Paul, trezit din somn de vocea isterică a fiicei lui, închise ochii la loc şi oftă.

Petey era cu Eamonn în apartamentul lui, stupefiat de felul cum bărbatul din faţa lui se ghemuise şi plângea ca un copil pentru o prostituată necunoscută din Oklahoma. Eamonn insistase să plătească pentru înmormântarea fetei. Poliţiştii, deja plătiţi foarte bine de Mahoney, plecaseră de acolo şi mai bogaţi şi foarte puţin tulburaţi de moartea unei fete necunoscute. Povestea oficială era că fusese un atac din maşină, preludiul unui jaf. Avea să apară în interiorul ziarului *New York Times* şi, până a doua zi, avea să fie uitată.

Petey îi turnă încă o cafea în care îi puse whisky din belşug.

— Bine, deci ai fost cât pe ce să fii omorât, zise el. O să aflăm cine-ţi vrea moartea şi îi aranjăm noi primii. Nu-i mare scofală.

Eamonn se uită la el şi clătină din cap.

— Era un copil, Petey. Chiar nu-ţi pasă c-a murit?

Celălalt ridică din umeri.

— Adevărul este că nu-mi pasă. Dumnezeule, era o prostituată. De fiecare dată când îşi făcea meseria îşi punea viaţă-n pericol. Tu n-ai avut nicio vină.

Eamonn se uită la prietenul lui şi, vrând să creadă ce spunea, încuviinţă aprobator. Numai el ştia că o trăsese pe faţă în faţă lui, pentru a primi glonţul destinat lui, şi nu avea de gând să recunoască acest lucru în faţa nimănui.

— Trebuie să aflăm cine a tras, bine? spuse Petey. Asta e o prioritate acum, pentru că eşti încă în viaţă. Ai vreo idee? Ai supărat pe cineva? Ai fost ameninţat sau ceva de genul ăsta?

Eamonn îşi trecu degetele prin părul des şi negru şi scuturâ din cap.

— Poate să fie unul din doi: tatăl Mariei, Paul Santorini sau soţul ei, John Castellano. Sunt singurii care ar putea să vrea să mă omoare.

Petey fluieră printre dinţi.

— Deci, italieni, eh? Ar fi bine să-i spun chestia asta lui Jack, îl ştii doar. Dar o să-ncerce să rezolve treaba pentru tine. Pentru noi toţi. Ştii doar cum sunt italienii – iau totul atât de personal.

Eamonn trebui să aprobe, abia începând să realizeze ce necazuri avea. Jack Mahoney avea să fie furios.

Jack era deja furios. La ora şase şi patruzeci şi cinci primise un telefon de la omul numărul doi al lui Paul Santorini, care îi spusese ce se petrecea. Acum era gata să-şi piardă unul din cei mai buni oameni din cauza unei afurisite de femei. Acest lucru îl supăra pe Jack mai mult decât orice altceva. Faptul că Eamonn avea să se însoare cu fiica lui, la un moment dat, nu îl deranja, bărbaţii erau bărbaţi şi orice femeie care se aştepta ca un bărbat să-i rămână fidel era o proastă. Dar toate fiicele lui erau proaste, el însuşi avusese grijă de asta. Dacă Santorini şi-ar fi crescut fata cum trebuia, nimic din toate acestea nu s-

ar fi întâmplat.

Totuşi, nu spuse asta. Ştia că nu trebuia să-i superi pe italieni. Ar fi putut să izbucnească un adevărat război.

Acum, fratele lui şi idiotul de Docherty, se aflau în drum spre el şi trebuia să facă lumină în tot ce se întâmplase. Acest lucru apăruse în momentul cel mai prost; FBI-ul îşi băga nasul şi fiscul era pe urmele lor. Acum trebuia să lupte şi cu italienii şi cu afurisitul de guvern şi, colac peste pupăză, ulcerul îi făcea şi el probleme.

John Castellano se pregătea să urce în maşină, în faţa clubului său de pe Broadway, când îl văzu pe socrul lui venind spre el.

Instantaneu ştiu că era de rău. Chipul socrului său era aspru şi ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari de soare – ceea ce era întotdeauna un semn rău. Nu îi răspunse la salut şi acest lucru îl sperie pe John.

Când Paul îl lovi cu putere peste faţă, John încercă să riposteze. Dar celălalt era mai puternic şi trebuia să dovedească un lucru. Începu să-şi bată ginerele în faţa tuturor celor din jur. Paznicii clubului priveau impasibili. Trecătorii se opriră să vadă ce se petrecea. Un grup de oameni se strânse în jur în timp ce Paul Santorini îşi omora ginerele în bătaie.

Chiar şi când victima lui era la pământ şi îl implora să se oprească, Paul continua să-l lovească. Având box pe degete, îl lovi în faţă până când ajunse de nerecunoscut. La urmă, luă o rangă de la şoferul său şi termină treaba.

Apoi, respirând greu, îşi netezi părul, îşi aranjă costumul şi se îndreptă nesigur spre limuzina care era oprită lângă bordură. Imediat după ce urcă, maşina porni.

Mulţimea se răspândi când sosi poliţia. Ca de obicei, nimeni nu văzuse nimic.

Paznicii ridicară din umeri şi îşi văzură de treabă mai departe. Bărbatul care era întins cu faţa în jos, într-o baltă de sânge, nu mai avea nicio legătură cu ei. Nu avea importanţă că, până în clipa aceea, John Castellano le

plătise salariile, glumise cu ei şi se interesase de familiile lor.

Era terminat, regele murise.

Trăiască noul rege, oricare ar fi fost acesta.

Pe chipul lui Jack Mahoney se citi supărarea când primi telefonul de la omul său de pe stradă. Punând receptorul în furcă, oftă adânc.

— Castellano e mort, socrul lui l-a omorât în bătaie pe Broadway acum o oră. Tot nu-mi vine să cred că ai fost atât de idiot încât s-o regulezi, pe fata unui şef de mafie. Nu mai sunt femei de regulat în New York, de ai ales o prinţesă mafiotă?

Petey pufni în râs, ceea ce îl făcu pe fratele său să-şi verse năduful asupra lui.

— Ţi se pare amuzant, eh? Crezi că e amuzant? Vrei să te pui rău cu Paul Santorini, asta e? Numai că o să te las să negociezi în povestea asta, dacă-ţi închipui că poţi, frăţioare. Numai să-mi spui. Pentru că trebuie să facem ceva pentru ca prietenul nostru comun aici de faţă să rămână în viaţă. Santorini s-a făcut de râs, proştilor. De asemenea, şi-a pierdut cumpătul, ceea ce înţeleg că e că mânia Domnului. Vă daţi seama cât de gravă e problema asta?

Simţindu-se ca un şcolar surprins de director făcând ceva rău, Eamonn se ridică.

— Mă duc la el; să încerc să-i expl…

Jack Mahoney îşi luă capul în mâini şi râse cu amărăciune.

— Auzi ce spune, idiotul ăsta? Eamonn, dacă a pus ochii pe tine, eşti ca şi mort. Să-ţi spun ceva: sper că fusta aia a meritat toate astea, zău, pentru că trebuie să aibă o păsărică plină cu diamante ca să-mi pun viaţa-n joc.

Cei trei bărbaţi se priviră. În cele din urmă, Petey fu cel care rupse tăcerea.

— Aşteptăm până când o să ia legătura cu noi, asta-i tot ce putem să facem. Jack are dreptate. Dacă te duci la el, s-ar putea să-l superi şi mai tare, Eamonn. Am ţinut

oameni pe străzi toată ziua ca să afle ce se petrece şi asta nu-i uşor. Italienii sunt foarte secretoşi. Să vedem care-i următoarea mişcare a lui Santorini şi o să acţionăm în funcţie de asta.

Cinci minute mai târziu, primiră un telefon anonim prin care li se aduse la cunoştinţă că barul lor din Harlem fusese bombardat.

Zarurile fuseseră aruncate.

După mai puţin de jumătate de oră, fură informaţi că şaisprezece din camioanele lor erau scoase din funcţiune la garajul din Queens, iar şoferii fuseseră trimişi acasă. Atunci, cei trei bărbaţi părăsiră casa lui Jack şi se îndreptară spre garaj. Dacă aveau să fie ucişi, voiau ca acest lucru să se întâmple cât mai departe de familie şi prieteni. Jack era extrem de furios, atât pe italieni, cât şi pe Eamonn.

— Toate astea din cauza unui regulat afurisit!

Acest lucru îl auziră în repetate rânduri. Petey începuse să ţină cu fratele său; era puţin cam prea mult de dragul unei femei – care nu era nici irlandeză, nici negresă.

Paul Santorini începuse să se calmeze, în sfârşit. Se duse la *Ravenite Club*, unde băuse câteva pahare de Grappa şi aşteptă să audă că prada sa fusese localizată. Ştia că toţi râdeau de el, chiar dacă nu aveau să îndrăznească să facă acest lucru în incinta clubului. Mai ştia, de asemeni, că, acum era considerat un om slab; toată ziua se discutase despre activităţile fiicei lui în Mica Italie. Îşi făcuse o adevărată reputaţie, ba chiar îşi adusese amanţii la acel club, acest lucru îl aflase abia acum.

Numai pentru acest lucru îi venea s-o omoare.

Ştia ce se spunea şi, în felul lui, era de acord. Dar, Maria era văduvă acum şi el avea să aibă grijă să renunţe la comportamentul ei de târfă. Paul avea de gând să o trimită la vărul său Carlos, un şef de mafie mai mărunt şi un familist convins. Acesta avea să o primească în casa lui din Las Vegas – în schimbul unui preţ. Paul nu voia să o

mai vadă niciodată. Avea să iasă cu reputaţia neştirbită din această afacere, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făcea.

Don-ul îl chemase în seara aceea la el. Paul ştia că nu avea să fie ceva bun şi faptul că ştia acest lucru îl făcea să fie şi mai nervos. Mafia era cealaltă familie a lui, iar Don-ul, capul acestei familii pentru Paul. Ştia că trebuia să-şi calce pe mândrie şi să-i spună exact ceea ce voia să audă, dacă voia să fie privit bine în continuare şi, chiar mai mult, dacă voia să rămână în viaţă. Încălcase o regulă principală – rezolvase o problemă personală pe stradă, de faţă cu martori.

Don-ul nu avea să ierte prea uşor acest lucru.

Paul închise ochii şi o văzu pe micuţa lui Maria aşa cum fusese când era mică: un copil cu ochi frumoşi şi păr splendid. Se transformase într-o femeie senzuală, o târfă, şi, acum, el trebuia să suporte consecinţele devotamentului pe care i-l arătase.

Don-ul lui Paul Santorini se numea Pietro DeMarco. Era un bărbat scund, de şaptezeci de ani, care se menţinea făcând exerciţii într-o sală de gimnastică amenajată în biroul său de pe Eight Avenue. Se îmbrăca asemeni unui ţăran, purtând şapcă şi fular. Pe stradă, se comporta ca un prost, vorbind cu toată lumea şi făcând caz pentru lucrurile cele mai mărunte.

Se purta astfel ca să nu dea nimic de bănuit.

Spre deosebire de cei mai tineri, nu se îmbrăca asemeni unor figuranţi din filmul *Naşul*. Cunoştea importanţa unei atitudini modeste. Acest lucru îl ajutase să *rămână în viaţă în cei* cincizeci de ani de când se afla în America şi făcuse să fie ales Don cu douăzeci de ani în urmă. FBI-ul încercase să-l acuze de multe ori că ar fi fost gangster, dar, de fiecare dată, trebuiseră să renunţe la acele acuzaţii.

Acum, Don Pietro era foarte supărat.

Unul din capii lui preferaţi comisese o eroare de raţionament atât de mare, încât trebuise să-l cheme pentru

a sta de vorbă. Pentru a-l face să revină pe drumul cel bun. Numai acest fapt în sine îl supăra pe Don.

Întotdeauna îl respectase pe Paul Santorini, ba chiar îl plăcuse. Ştia tot ce se vorbea despre fiica acestuia. El, având numai băieţi, înţelegea cum putea un tată să iubească o fiică prea mult.

Aşa era natura umană.

Dar acea fiică, dacă tot ce se spunea era adevărat, nu era o femeie respectabilă.

Acum aveau necazuri cu irlandezii şi Don-ul nu voia aşa ceva. Irlandezii reprezentau o forţă de temut şi, în prezent, strângeau bani pentru un război din ţara lor natală. Chiar şi armata britanică întâmpina dificultăţi în a-i stăpâni; irlandezii erau un popor de luptători şi Don Pietro nu voia să aibă de-a face cu ei din cauza unei femei.

Pacea între toate naţionalităţile fusese benefică pentru toată lumea. Acum ar fi putut izbucni un război şi, dacă acest lucru se întâmpla pe străzile New York-ului, atunci şi chinezii şi alţi emigranţi ar fi putut să vrea să se amestece.

Paul ar fi trebuit să se ducă la el, aşa se făceau treburile în mod normal. Acum, însă, aşteptau să vadă dacă lumea, aşa cum o ştiau ei, era pe cale de a se cutremura. O situaţie şi tulburătoare şi supărătoare.

Don Pietro îşi luă pulsul, un obicei pe care îl căpătase cu câţiva ani în urmă. Atunci, inima îi trăsese o sperietură; se dovedise, însă, că nu fusese decât o indigestie, dar sperietura fusese de ajuns pentru el. Trase de câteva ori aer în piept şi îl aşteptă pe Paul. Don Pietro ştia că acesta avea să sosească în curând. N-ar fi îndrăznit să nesocotească un ordin direct.

Se gândise să îl lase pe Paul în locul lui; acum, însă, trebuia să găsească pe altcineva. Oamenii aveau să audă acest lucru şi să-şi piardă respectul faţă de el.

Dacă el nu lua măsuri să preîntâmpine acest lucru.

Jack Mahoney se resemnase cu pierderile suferite. Ştia că nu putea cere banii pe asigurare pentru vehiculele

din garajul din Queens fără să amestece poliţia. Acestea trebuiau, pur şi simplu, înlocuite şi oamenii plătiţi chiar dacă nu lucrau.

Afacerile lui legale erau mândria lui Jack şi faptul că una din ele îi fusese practic distrusă peste noapte îi rupea sufletul. Văzând dezastrul, făcuse un efort ca să nu plângă.

Toate motoarele erau arse; vopseaua era umflată din cauza forţei pe care o avusese bomba cu benzină. Ştia că, dacă lucrurile nu se rezolvau în următoarele câteva zile, avea să fie nevoit să le implice şi pe celelalte familii irlandeze.

Ceva ce nu prea voia să facă.

O'Neill şi McBride aveau să fie încântaţi să-i dea o mână de ajutor, dar cu un preţ. Fiind în prezent, prima familie din comunitatea irlandeză, Mahoney avea să aibă tot soiul de necazuri, dacă dorea ajutor.

Jack ar fi putut sfârşi prin a pierde controlul asupra strângerii de bani pentru IRA, un lucru pe care celelalte familii îl doreau foarte mult, pentru că fuseseră forţaţi să le dea banii celor din familia Mahoney. Acum aveau loc bombardamente în Aldershot, Anglia, şi Jack era în spatele acestui lucru sută la sută. Ştia că, din ce era mai mare războiul din Anglia, cu atât se făceau mai mulţi bani acolo. El trata direct cu membrii IRA prin vărul lui din Cork. Aveau încredere în el şi, dacă le-ar fi cerut ajutorul, ei i l-ar fi oferit cu mare plăcere.

Totuşi, de asemeni, cu un preţ.

El nu voia să li se îndatoreze şi mai mult, îi plăcea cum stăteau lucrurile în prezent. Ei aveau nevoie de el, aveau încredere în el şi acest lucru le ţinea pe celelalte familii de irlandezi la respect. Era un aranjament bun în această privinţă.

Dar IRA le-ar fi făcut necazuri celor din mafie şi ar fi făcut-o râzând, dacă lucrurile se înrăutăţeau. Erau războinici care luptau pentru libertate; mafioţii erau vânat mărunt pentru ei. Ar fi putut să ducă la cel mai mare incident transatlantic de la Pearl Harbor încoace.

Să bombardeze în Anglia era una; să bombardeze în New York era cu totul altceva. Familiile, atât cele irlandeze, cât şi cele italiene, se temeau de FBI. Ştiau că zilele le erau numărate şi toţi încercau să facă lucruri cât mai legale cu putinţă. Acum avusese loc o crimă, se puseseră două bombe şi acesta era numai începutul. Jack Mahoney trebuia să încerce să pună capăt acestor lucruri o dată pentru totdeauna. Apoi, dacă totul se liniştea, el avea să se gândească bine. Avea să vadă în

— Cine putea să aibă mai multă încredere şi cine voia cel mai puţin de la el. Nu îşi făcuse afacerile ca să-i fie luate de sub nas de câţiva irlandezi vânători de şanse.

Paul Santorini ajunse la locuinţa Donului său abia seara târziu. Acest lucru îl nemulţumi pe Don Pietro şi mai mult. Când fu condus în biroul Donului, Santorini îi văzu sclipirea rece din ochi.

— A fost o vreme când ai fi venit să mă vezi imediat. Cred că e o caracteristică a vremii. Nimeni nu mai are respect. Sunt bătrân, mi-au mai rămas foarte puţine lucruri în viaţă, în afară de un creier bun şi o pasiune pentru publicitate.

— Se ridică de pe scaun, statura sa scundă fiind înşelătoare.

— Îmi cer scuze, Don Demarco, spuse Paul cu un glas stins. A fost o zi îngrozitoare. Am încercat să salvez onoarea familiei mele…

Don-ul îl întrerupse.

— La loc, pentru Dumnezeu. Ce onoare? Fiica ta, să mă ierte Dumnezeu că spun asta, e cauza, tuturor problemelor tale. Ştii ce obişnuia să-mi spună Don-ul meu: „Elimină cauza şi vei rezolva problema”.

Paul Santorini simţi că i se face rău.

Bătrânul se plimbă prin încăpere ridicând mâinile.

— Onoare, onoare. Numai asta aud în ultima vreme. Dar, printre hoţi, nu există onoare. Am şaptezeci de ani şi asta-i tot ce-am învăţat cu adevărat.

Paul ascultă cu respect; nu putea să facă altfel. Ştia

că bătrânul avea să vorbească astfel câtva timp, după care avea să spună ce avea de spus.

— Ascult pe toată lumea, aud tot ce se petrece. Ştiu că Mariei i-au plăcut bărbaţii întotdeauna, zise el ridicând mâna ca şi cum Paul ar fi vrut să-l contrazică şi continuă să vorbească. Problema asta cu irlandezii – ea e de vină pentru tot. Ai omorât un om cu mâna ta. Am înţeles asta: a fost violent cu copilul tău, a fost tot ce-ai putut să faci. Dar să comiţi o crimă cu sânge rece în mijlocul străzii? Sper că au trecut de mult vremurile când se făcea aşa ceva. Încă de când Al Capone a plecat din Bronx şi s-a instalat la Chicago, luptăm pentru respectabilitate. Cele cinci familii din New York sunt cele mai importante, ştii asta foarte bine. Trebuie să dăm exemplu. Astăzi am primit telefoane de la toţi ceilalţi Don. Vor să ştie ce se petrece. De ce atâta vărsare de sânge. Şi, mai important, vor să ştie ce poziţie trebuie să ia. Vor să ne întâlnim şi să discutăm despre treaba asta. Le înţeleg îngrijorarea. Şi eu aş simţi la fel. Astfel de lucruri pot lua amploare.

Vocea lui se modifică imperceptibil şi Paul îşi aminti cât de rău ar fi putut să-i facă acel om.

— Vreau ca treaba să fie rezolvată în următoarele douăzeci şi patru de ore. Dacă nu, va trebui să mă implic personal… zise Don Pietro ridicând din umeri şi lăsând restul frazei nerostit.

— Acum, doreşti un pahar de Grappa? întrebă el turnând băutura încet, pentru a-i da lui Paul timp să se gândească la ce spusese el.

Punându-i paharul în faţă, Don Pietro zâmbi şi spuse:

— Cred că Las Vegas e locul cel mai potrivit pentru Maria.

Paul tresări când îşi dădu seama că omul acela ştia tot, întotdeauna ştiuse tot şi aşa avea să fie mereu.

— Trimite-o cât mai curând, asta e cea mai importantă prioritate a ta. Asta şi să lămureşti lucrurile cu irlandezii. Mahoney e o forţă de temut în felul lui.

— Credeţi că ar trebui să mă întâlnesc cu ei şi să-

ncerc să refac legăturile?

Don Pietro zâmbi.

— Cred că exact asta ar trebui să faci. Acest tânăr, Docherty, am auzit că e *ud* luptător foarte bun. Mahoney şi fraţii lui par să-l considere un tip extraordinar. Le-ai stricat afacerea din Queens, le-ai aruncat în aer barul de noapte. Acum trebuie să-ncerci să repari răul făcut cât poţi mai bine. Nu vreau să avem un război, cel puţin nu cu irlandezii. Lasă-i să se bată între ei, le place. Noi avem şi aşa destule dificultăţi în a menţine ordinea în rândurile noastre. N-avem nevoie să ne batem cu irlandezii – cel puţin nu din cauza unei femei. Chiar dacă ar fi fost fiica mea.

Râse apoi, iar Paul zâmbi. I se spunea să repare totul şi să plătească preţul personal. Trebuia să-şi calce pe mândrie şi să o facă.

Toţi cei care auziseră de Docherty păreau să ţină cu el în problema aceea. Italienilor le plăceau bărbaţii curajoşi. Docherty părea să fie aşa şi chiar mai mult. Era aşa cum ar fi vrut toţi să fie fiii lor: dur, puternic şi plăcut;

Paul respectă ordinul şi se apucă să caute o modalitate de a ieşi din situaţia aceea cât mai puţin umilit.

Eamonn mergea prin Mica Italie cu mâna în buzunarul pardesiului. Învecinată cu Cartierul Chinezesc în partea de sud a Manhattanului, Mica Italie era o zonă unde se întâlneau mai multe culturi, fapt care îi dădea un aspect de carnaval. Magazinele şi clădirile erau din piatră de construcţie cu ieşiri de incendiu vopsite în culori vesele; multe afaceri necurate se ascundeau în dosul faţadelor respectabile acolo.

Eamonn era cu inima la gură când se apropie de *Angelo's*, un restaurant de pe Canal Street, frecventat de cei mai importanţi membri ai familiei Demarco.

Ştia că, pentru a face să nu mai existe şi alte necazuri, trebuia să se ducă la cei implicaţi şi să-şi ceară scuze. Le datora acest lucru lui Jack şi lui Petey Mahoney. Dacă asta însemna să se sacrifice, atunci avea să o facă.

Ştia că şansele lui, fie că fugea, fie că îşi înfrunta adversarii, nu erau deloc prea bune.

Cinci minute mai târziu, Eamonn urca scările pentru a intra în salonul unde Paul Santorini şi oamenii săi discutau problema. Toţi ştiau ca Don-ul dorea să fie rezolvată cât mai curând posibil. Toţi ştiau că Paul pierdea deja destul din prestigiu. Când Eamonn intră în încăpere, tăcură cu toţii, privindu-l prudenţi.

El fu percheziţionat de doi indivizi şi apoi de un al treilea, înainte să i se dea voie să se apropie de masa la care stăteau cei zece oameni de încredere ai lui Paul Santorini. Cei doi bărbaţi uitară complet de Maria când se priviră în ochi.

Paul fu impresionat de străinul din faţa lui. Îţi trebuia curaj nu glumă ca să intri în ceea ce se Numea bârlogul leului şi recunoscu în sinea lui că acel tânăr avea curaj.

Eamonn stătea în faţa lor respectuos, cu mâinile împreunate şi cu capul plecat suficient de mult pentru a arăta că se căia, fără să pară că era speriat. Înfăţişarea lui plăcută şi fizicul solid fură remarcate de către cei din jurul mesei. Cu toate acestea, nu puteau să spună nimic până când şeful lor nu rostea primele cuvinte.

Paul nu se grăbi.

— Cărui fapt datorez plăcerea?

Eamonn îl privi în ochi şi spuse sincer:

— M-am gândit să vin să salvez situaţia. Îmi dau seama că v-am jignit foarte mult pe dumneavoastră şi familia dumneavoastră. Îmi cer scuze pentru acest lucru şi vă rog respectuos să vă răzbunaţi pe mine personal şi să-mi lăsaţi în pace familia irlandeză. Ei nu sunt de vină cu nimic. Mă simt şi mai vinovat pentru faptul că, din cauza mea, au pierdut şi bani şi prestigiu.

Vorbi în felul înflorit al italienilor şi oamenilor le plăcu acest lucru. Avea o voce puternică; nu trăda teama pe care ei ştiau că trebuia să o simtă.

— Prietenia dintre cele două popoare ale noastre a fost un motiv de mândrie pentru membrii familiei mele

irlandeze. Trăim cu toţii alături de mulţi ani, fiecare văzându-şi de propriile interese. Egoismul de care am dat dovadă îndrăgostindu-mă de fiica dumneavoastră a fost ceva greşit şi, pentru aceasta, mă ofer să mă recompensez faţă de dumneavoastră şi de familia dumneavoastră. De aceea, vă întreb umil ce aş putea să fac ca să uitaţi ce s-a întâmplat şi să revenim cu toţii la relaţiile de dinainte?

Accentul lui englez îi surprinse pe toţi. Nu vorbea deloc cu accentul irlandez la care se aşteptaseră. Remarcară şi tăria lui de caracter şi o aprobară. Le amintea de ei înşişi.

Paul era încântat. Faptul că Docherty venise şi îi vorbise astfel îi salvase mult din prestigiu. Ceva foarte drag italienilor. În definitiv, toţi erau oameni de afaceri care aveau mult de pierdut şi stătea în puterea lui să facă un gest care ar fi mulţumit pe toată lumea, mai ales pe Don Pietro.

Ridicându-se, ocoli masa şi se îndreptă spre Eamonn, care îl urmărea cu răsuflarea tăiată, aşteptând să vadă ce însemna acel lucru.

Paul Santorini stătu în faţa lui cincizeci de secunde înainte să-l îmbrăţişeze, un gest aplaudat de oamenii săi şi care îl făcu pe Eamonn să răsufle uşurat.

Făcuse ceea ce trebuia; venise în bârlogul leului şi, cu prostiile lui înflorite, reuşise să repare totul. Sudoarea de la subsuori se uscă imediat şi el îi zâmbi lui Paul Santorini. O regulase pe fiica acestuia luni de zile şi, acum, prostul trecea cu vederea peste tot. Din cauza lui Eamonn muriseră două persoane şi omul acela trecea cu vederea şi peste asta. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Împunsătura cuţitului care îi sfâşie întâi hainele şi apoi burta nu duru la început. Eamonn era prea şocat ca să-şi dea seama ce se întâmpla.

Când se prăbuşi în genunchi, simţi sângele şiroindu-i de sub mâinile cu care încerca să-şi ţină intestinele în abdomen, acolo unde le era locul. Când lama îi fu trecută peste obraz, el se prăbuşi la podea, pierzându-şi

cunoştinţa. Ultimul lui gând fu că italienii erau nişte ticăloşi vicleni şi că el ar fi trebuit să-şi dea seama demult de acest lucru. Venise pregătit să moară şi se părea că exact asta avea să se întâmple.

Jack şi Petey se aflau în sala de aşteptare de la Lincoln Medical Center, aşteptând să audă rezultatul operaţiei lui Eamonn. Amândoi stăteau ca pe ghimpi; amândoi îşi dădeau seama că italienii merseseră prea departe. Dacă nu ripostau, dur şi repede, celelalte familii irlandeze aveau să vadă în acest lucru o dovadă de slăbiciune.

Petey era pământiu de îngrijorare şi Jack simţi puţină părere de rău pentru fratele său mai mic.

— E-n regulă, Petey, spuse el cu o voce scăzută:

Acum am aranjat totul.

Petey clătină din cap cu amărăciune.

— Eamonn era un om bun, Jack. Toate astea au; mers prea departe, pentru Dumnezeu.

Jack încuviinţă şi îl luă pe după umeri. Semănau, în ciuda faptului că arătau diferit. Jack, masiv şi voluminos, mai păstra încă unele urme ale fostei frumuseţi. Petey – mic de statură, cu ceafa lată şi solid – arăta a ceea ce era: un bătăuş, un luptător. Dar, acum, părea doborât, când se gândea că era posibil să-l piardă pe cel pe care ajunsese să-l considere un prieten.

— Am cerut ajutor în Irlanda. O să vină cineva la: noapte.

Petey fu şocat, dar ştia că nu trebuia să spună nimic.

Amândoi aşteptară în tăcere să afle dacă Eamonn Docherty avea să trăiască sau să moară.

Nu erau mulţi cei care ştiau unde locuia Don Pietro Demarco pe Long Island. Puţin din capii lui îl vizitaseră acasă. Don-ul considera că locuinţa unui om era castelul acestuia; gândea asemeni englezilor în această privinţă.

Îşi crescuse copiii şi, acum, îşi îngrijea grădina pe proprietatea aceea, plăcându-i să bea câte un pahar din vinul pe care îl făcea el însuşi.

Pe proprietatea aceea nu mai era Don, ci doar un soţ, tată şi bunic bun şi iubitor. Avea trei bodyguarzi care îl păzeau non-stop, dar, de la o vreme, nu prea mai avea nevoie de ei. În definitiv, acum era un om de afaceri respectabil.

Plimbându-se prin grădină, admiră plantele care se trezeau la viaţă după iarnă, rupând câte o frunză uscată şi smulgând câte o buruiană din loc în loc. Era un ţăran în adâncul sufletului, ştia acest lucru şi îi făcea plăcere. Îl amuza gândul că fusese vinovat de multe crime şi multe ilegalităţi, totuşi, în adâncul sufletului, îl interesau numai lucrurile simple.

Când avea să vină momentul să-l întâlnească pe Dumnezeu, avea să o facă mândru şi cu un licăr în ochi. Dacă Dumnezeul bisericii lui era la fel de corupt ca mesagerii Lui pe pământ, Don-ul avea să o ducă bine.

Intră în casă pe uşa-fereastră, crezând la început că acela care stătea pe fotoliu era fiul său cel mai mare, Salvatore. Dar nu putea să fie, pentru că, de câţiva ani, se stabilise la Las Vegas, ocupându-se de afacerile lor de acolo. Abia când se duse la lumină, Don-ul văzu că bărbatul de pe fotoliu era un necunoscut – şi că ţinea în mână un mic pistol Sten.

— Domnule Demarco, numele meu este Daniel Connell şi îmi face plăcere să vă cunosc.

Accentul irlandez puternic îl şocă pe bătrânul Don pentru o secundă şi, deodată, îşi arătă vârstă. Vocea nu îl ajută când încercă să vorbească.

Daniel Connell râse.

— Sigur, nu vă faceţi griji, n-am venit să vă omor, domnule. Mă aflu aici doar ca să stăm puţin de vorbă, înţeleg că sunteţi un om cu care se poate discuta. Ei bine, am venit tocmai de la Beirut ca să discut cu dumneavoastră. Antrenăm o armată acolo. Dar am înţeles că aveţi o mică problemă aici ce trebuie rezolvată. Aşa că… zise el desfăcând braţele larg, iată-mă.

Don Pietro aruncă o privire spre uşă şi irlandezul

zâmbi.

— E încuiată. Vă cunosc toate mişcările, domnule. Treaba mea e să aflu asemenea lucruri, în orice fel pot. Acum, dacă sunteţi atât de bun să luaţi loc, aş vrea să vă spun câteva lucruri care sper să lămurească problema asta o dată pentru totdeauna.

Don Pietro se aşează pe vechiul său fotoliu de piele de lângă fereastră. Daniel Connell se ridică de pe fotoliul pe care stătuse, încuie uşa-fereastră, trase draperiile grele şi, după ce puse pentru fiecare câte un pahar de coniac, se instală confortabil din nou pe fotoliu, începând să vorbească.

— IRA este o organizaţie ca a dumneavoastră, numai că noi avem orientări politice, luptăm pentru o cauză. Nu spun nimic împotriva dumneavoastră, fac doar o afirmaţie. Familia Mahoney strânge bani pentru noi şi îi considerăm nişte oameni de treabă. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu-i aşa? Deci, aveţi ceea ce înţeleg că este un tip necontrolat pe nume Santorini. Scuzaţi-mă că vă spun fără ocolişuri, dar este mort deja. M-am ocupat de asta imediat cum am coborât din afurisitul de avion. Docherty e un tip bun şi omul dumneavoastră nu avea de ce să-l înjunghie. Ceea ce vreau să vă spun e următorul lucru: vă lăsăm în pace dacă totul se termină acum. Dar, dacă se va riposta, dacă se va face o singură mişcare împotriva irlandezilor, vă veţi trezi cu un război cum nu vă puteţi închipui. Vă puneţi cu noi şi, vă rog să mă credeţi, până şi afurisita de armată britanică reuşeşte cu greu să ne stăpânească, ce şanse aţi avea dumneavoastră? Avem legături cu Baader Meinhof, cu libienii, cu toate organizaţiile teroriste din lume. Ascultaţi-mă cu atenţie acum, pentru că nu vreau să vin să vă explic iarăşi. Avem deja războiul nostru, nu ne mai trebuie altul, dar nu asta e problema. Dacă am veni aici, la New York, v-am termina într-o săptămână. Acum scăpaţi pentru că îi aveţi pe politicieni şi agenţiile guvernamentale în buzunar, dar aceştia n-ar mai sta mult acolo, dacă noi am declanşa o vendetă împotriva dumneavoastră. Sunt sigur că vedeţi

logica spuselor mele, nu? Aşadar, vreau asigurări din partea dumneavoastră că totul va reveni la normal. Fără răzbunări, fără nimic. Dacă va trebui să mă întorc aici vă voi ucide încet şi atât de dureros, încât vă veţi dori să nu vă fi născut niciodată. Nu e o ameninţare făcută de dragul de a face ameninţări. Întrebaţi-vă oamenii de legătură din Europa despre noi – vă vor spune tot ce aveţi nevoie să ştiţi. Antrenăm oameni în Beirut, America de Sud şi Libia. Suntem peste tot şi, cum am mai spus deja, avem orientări politice, nu facem ceea ce de facem pentru bani sau vreun alt profit. Asta e diferenţa între noi.

— Don Pietro Demarco era un om inteligent. Ştia că fusese întrecut în viclenie şi, sincer vorbind, şi în inteligenţă. Omul acela ştia până şi care îi erau mişcările acasă şi exact unde să-l găsească. Părea să fie singur, dar chiar şi fără niciun ajutor, se afla în casa lui, unde soţia sa se odihnea şi nepoţii săi se jucau.

Don Pietro ştia când era învins şi acum era. Omul acela îl redusese la tăcere fără să ridice glasul măcar. Era o inversare de roluri care îl trezise la realitate pe cel care reprezenta forţa Cosei Nostra de mai bine de douăzeci de ani.

— Cum l-aţi omorât pe Satorinni? întrebă el, chinuindu-se să-şi păstreze vocea calmă.

Connell zâmbi.

— A fost o execuţie stil IRA. L-am ţintuit de podea şi, după ce l-am răstignit, l-am împuşcat în genunchi şi coate. Am stat lângă el până a murit – îmi place să duc o treabă până la capăt. Îl găsiţi la el acasă, în sala de joc.

Don Pietro închise ochii şi încuviinţă.

— O să fac ce mi-aţi cerut, pentru că eu n-am vrut o asemenea problemă de la bun început. De fapt, a fost o problemă de familie. Oamenii şi fiicele lor, înţelegeţi?

Connell era impasibil.

— În IRA, ne lăsăm familiile deoparte. Suntem nevoiţi, doar suntem soldaţi. Asta e diferenţa între noi, cum am mai spus. Avem femei în Cauză care v-ar face

oamenii să pară nişte pisoi.

Don-ul îşi lăsă capul în jos tăcut, întrebându-se când avea de gând individul acela să plece.

Connell dădu paharul de coniac pe gât şi se ridică. Îi întinse mâna mare şi păroasă şi zâmbi amabil.

— Fără resentimente, domnule, a fost doar o chestiune de afaceri.

Don-ul îi strânse mâna.

După plecarea lui Connell, se aşeză, îşi bău paharul de coniac şi se întrebă ce fel de viitor putea să aibă o lume în care asemenea oameni umblau liberi.

Eamonn deschise ochii şi privi în jur. Încăperea era plină de flori şi cărţi de vizită. Încearcă să-şi limpezească privirea, dar îi fu greu.

Când făcu o mişcare, simţi un furtun care îi ieşea din el într-o parte a trupului şi îşi dădu seama că trebuia să fie în spital. Apoi îşi aminti ce i se întâmplase şi simţi lacrimi de bucurie că era încă în viaţă. Când acestea i se rostogoliră pe faţă, o asistentă intră în cameră şi îi zâmbi.

— Te-ai trezit?

Eamonn încercă iarăşi să-şi limpezească privirea, dar tot. Nu reuşi. Fata râse.

— În ultima săptămână ăi fost când treaz, când adormit. Relaxează-te, peste puţin totul o să revină la normal.

Eamonn se simţea îngrozitor de slăbit, dar mintea îi era alertă. Se chinui să ţină ochii deschişi, fiind sigur că trebuia să facă neapărat ceva, să câştige o luptă.

Adormi din nou. Petey şi Jack fură informaţi prin telefon în legătură cu îmbunătăţirea stării lui şi răsuflară uşuraţi.

Familia Mahoney încerca să înţeleagă ce se întâmplase. Moartea lui Santorini era atât de bizară încât se scrisese despre ea în toate ziarele. Cei din mafie discutau despre ea peste tot. Erau oameni care cunoşteau tot felul de modalităţi de a ucide care şocau şi dezgustau, dar atitudinea hulitoare a celor din IRA, care îl

crucificaseră pe Santorini, îi uluise până şi pe ei.

Membrii familiei Mahoney erau priviţi cu şi mai mult respect şi cu un fel de admiraţie şovăitoare, iar acest lucru era bun pentru irlandezi.

Nu se vorbi nimic despre vizita făcută lui Don Pietro acasă; acest lucru ar fi putut genera unele incidente neplăcute din partea unora mai impulsivi cărora acea vizită li s-ar fi părut o prea mare lipsă de respect.

În acest timp, Petey Mahoney alegea fetele pe care le voia în noul său club. Era hotărât să-i arate fratelui său de ce era în stare deschizând un alt bar, asemănător cu acela din Harlem, dar mult mai curat.

Pentru Petey, acest lucru însemna că fetele trebuiau să fie curate, să aibă sânii mari şi chipuri drăguţe. Avea banii şi avea forţa de muncă şi priceperea necesare. Jack avea să considere că era o idee grozavă şi avea să-l bată pe spate încurajator.

Petey şi Jack îşi dăduseră seama deja că italienii erau alături de ei acum îşi viitorul părea lipsit de probleme. Noul bar, care urma să se numească *Pete's Place*, avea să se deschidă în mai puţin de o săptămână. Autorizaţia pentru băuturi alcoolice era ca şi obţinută deja, iar localul, un fost salon de jocuri de noroc fusese zugrăvit în auriu şi se puseseră perdele noi din brocart. Până şi barul fusese proaspăt vopsit, iar vechile mese şi scaune fuseseră frecate şi lustruite pentru prima oară după mulţi ani. Cu o lumină slabă dată de nişte becuri roz, se obţinea o atmosferă aproape intimă.

Petey era mândru de local.

Audia într-un mic bar „topless" al unui prieten numit *Lauterc's*. Se auzise că noul bar avea să fie pentru bărbaţii cu bani grei şi, drept urmare, majoritatea fetelor de la barurile mai mici veniseră machiate şi cu toalete noi. Rujurile şi tocurile înalte se vedeau din belşug, iar mirosul de parfum ieftin era copleşitor.

Petey era în elementul lui.

Fetele, dându-şi seama că el era şeful, erau pe el ca

un roi de albine, iar Petey, fiind Petey, era pe ele. În timp ce se uita la o fată din Houston, cu nişte sâni imenşi cu silicon şi un chip înfrumuseţat pe cale chirurgicală, fu abordat de unul din capii lui Demarco.

Petey îl cunoştea din vedere. Era unul din italienii din şcoala veche. Purta costume decente, părul îi era scurt ca al unui soldat de la marină şi întotdeauna avea cravata asortată cu batista din buzunarul de la piept.

Petey îl salută cu respect, dar prudent. Celălalt, Anthony Baggato, dându-şi seama de ce, zâmbi degajat.

— Domnule Mahoney, sper că nu te-am întrerupt din lucru, nu? Voiam doar să stăm puţin de vorbă. Există un loc unde să putem discuta în linişte?

Petey încuviinţă. Continuând să fie precaut, făcu mare caz din faptul că îl conducea pe Baggato în biroul prietenului său. Dacă i se întâmpla ceva, voia să aibă mulţi martori.

Baggato nu era foarte solid, dar avea prestanţă. Zâmbetul lui degajat şi ochii plini de răceala îi făceau pe oameni să nu se simtă în largul lor. De la moartea lui Santorini, toată lumea bănuia că el avea să fie Don.

— Domnule Mahoney – sau pot să-ţi spun Peter?

Petey stătea nervos lângă uşă.

— Ascultă, domnule Baggato, spune ce ai de spus şi, pe urmă, vedem noi cum ne zicem şi alte aiureli din astea. Vii la mine în toiul zilei, când eu îmi văd de treabă în clubul prietenului meu. De curând am avut nişte probleme, aşa că vreau să ştiu: ce dracu' vrei şi dacă sunt necazuri?

Anthony Baggato zâmbi uşor. Vocabularul celuilalt lăsa de dorit, dar Anthony îi înţelegea sentimentele şi încercă să-i alunge temerile.

— N-am venit aici cu o problemă de familie – ci în numele meu. Am nevoie de un furnizor pentru ceva şi mi s-a spus că ar fi cel mai bine să tratez cu dumneata. Ăsta e motivul vizitei. Cerere şi ofertă, asta face lumea să funcţioneze.

Petey ascultă cu atenţie.

— Mai exact, ce ai vrea să furnizez?

Baggato zâmbi acum, pe chipul său apărând o expresie jovială.

— Vreau să-mi furnizezi mie şi oamenilor mei heroină.

Petey făcu ochii mari.

— Îţi înţeleg uimirea, dar vezi dumneata, domnule Mahoney, e vorba de o tranzacţie personală. Vreau să fiu un furnizor mare de heroină şi să le ofer marfă propriilor mei oameni de legătură din New York. Discuţia noastră trebuie să rămână secretă, apropo. Este o afacere între noi doi. Nimeni altcineva nu mai trebuie implicat în afară de câţiva din oamenii mei. După cum ştii, cei cinci Doni, şefii familiilor noastre, sunt împotriva drogurilor, dar ce nu ştiu nu poate să le facă rău, *capisce*? Deci, am nevoie de un furnizor bun şi care să păstreze secretul tranzacţiilor noastre. Am fost impresionat de familia dumitale în incidentul cu Santorini. Simt că o să ne înţelegem bine ca parteneri.

Se şterse la gură delicat cu o batistă imaculată.

— Mai ştiu, de asemenea, că eşti un traficant şi că ai relaţii cu cel mai mare furnizor. Mă refer la America de Sud. Îţi pot garanta o trecere sigură în Florida, Miami, şi un transfer sigur al drogurilor în orice loc din Statele Unite. Este o afacere mare, nu de doi bani. Am nevoie de răspunsul dumitale şi să-ţi dai cuvântul că nimic din ce-am discutat noi acum n-o să se afle dincolo de aceşti patru pereţi.

Ochii lui Petey aproape că ieşiseră din orbite. Era vorba de bani mulţi, de sume mari de bani şi el vedea deja un şir nesfârşit de semne ale dolarului şi de zerouri.

Heroina în valoare de un milion de dolari se plasa uşor pe stradă. Şi cea în valoare de zece milioane ar fi putut să se plaseze aproape la fel de uşor. Şi de ce să nu fie el omul care s-o facă? Era o cerere permanentă şi cel mai bun lucru în legătură cu heroina era faptul că, în fiecare zi, apăreau noi clienţi. Cea mai mare tranzacţie pe

care o făcuse Petey vreodată fusese când vânduse şase uncii pentru treizeci de mii de dolari. Era prieten cu columbienii prin fratele unei foste iubite, Tito. Dacă profiturile erau suficient de mari probabil că Jack Mahoney ar fi putut fi convins.

Petey ştia că lui Tito nu i-ar fi fost greu să le furnizeze marfă italienilor prin intermediul lui şi, într-adevăr, ar fi fost o afacere extraordinară.

Era afacerea secolului. Simţindu-se în al nouălea cer, întinse mâna şi spuse degajat:

— Spune-mi Petey, aşa-mi zice toată lumea.

Acesta fu începutul unei alianţe prieteneşti care avea să dureze mulţi ani.

Eamonn ieşise din spital de şase săptămâni şi încă încerca să se pună pe picioare când primi veşti de la Maria Santorini. Aruncă scrisoarea, vrând să pună capăt acelei părţi din viaţa lui şi să se revanşeze faţă de toţi cei implicaţi.

Avu grijă să se vadă numai cu Deirdra şi să încerce să o iubească, atât de mult cât putea iubi Eamonn pe cineva. Numai Cathy atinsese acel punct din inima lui şi, în absenţa ei, el se temea că acesta se închisese.

Cât despre Deirdra, aceasta asculta fascinată tot ce se vorbea despre frumosul bărbat cu care urma să se mărite şi era încântată de atenţia pe care i-o acorda el. Ştia că era al ei fiindcă nu avea încotro, dar era decisă să nu-i mai dea drumul acum.

Efectele evenimentelor care avură loc după rănirea lui Eamonn făcuseră că lucrurile să meargă mai bine pentru familia Mahoney în ceea ce priveau afacerile. Nu numai că strângeau bani pentru Cauză, dar erau implicaţi şi în cea mai mare afacere cu heroină din istoria Americii.

Eamonn se obişnui repede cu toate, iar Jack, după o ezitare iniţială, fu de acord cu Petey că o asociere cu italienii n-ar fi putut fi decât benefică.

Tocmai acea asociere le oferi şi mai multă credibilitate, făcându-i să devină cea mai importantă

familie irlandeză din statul New York. Fură catapultaţi într-o lume a marilor bogăţii şi a sumelor mari de bani. Eamonn şi Petey se ocupau de afacerea drogurilor cu o precizie militară. De asemenea, spălau banii şi acţionau aproape legal.

Eamonn se căsători cu Deirdra în primăvara anului 1974 în biserica Sf. Anton din Padova. Niciodată nu se mai văzuse o nuntă atât de ilustră la biserica aceea de pe Sullivan Street din Manhattan. Veniră toate familiile importante, iar invitaţii italieni dădură un plus de pompă.

Deirdra, ca o bună catolică, rămase însărcinată în noaptea nunţii şi Eamonn Docherty îşi dădu seama în curând că luase o femeie care avea apetitul sexual al unui bărbat. Departe de a-i displăcea, acest lucru îl excita chiar.

Cel puţin, la început.

Numai timpul avea să spună ce avea să se întâmple cu ei în viitor, dar în ziua aceea, avură impresia că viaţa le oferise nişte cărţi bune.

Soarele strălucea, clopotele băteau de sărbătoare, iar mireasa era fericită.

Ce altceva ar fi putut dori cineva?

CARTEA A TREIA

„Bărbaţii sunt precum copiii
Încep de la sân şi foarte rar se desprind de el”.
veche zicală irlandeză.

„Dacă te duci la femei.
Nu uita biciul”.
Friedrich Nietzsche, 1844 – 1900

„Cu o crimă eşti un ticălos
Cu milioane, un erou”.
Beilby Porteus, 1731 – 1808

LONDRA 1975

— Oh, du-te naibii! Nu ştii ce vorbeşti!

Vocea bărbatului nu semăna deloc cu cea a unei femei, dar el era îmbrăcat cu o rochie strâmtă, tocuri înalte şi avea o perucă blondă. Genele lui sfidau orice lege a naturii umane şi la fel făcea şi el.

Cathy oftă când îl văzu pe Desrae enervându-se. Bărbatul acela era un nou recrut şi atitudinea lui crease deja destule probleme, nu numai cu Desrae, dar cu toţi ceilalţi care lucrau pentru ei.

— Ascultă, Alfie, îi spuse Desrae, nu-i nimic personal, dar celelalte fete nu pot să te sufere. Şi, sincer vorbind, în clipa asta, sunt perfect de acord cu ele. Ai o atitudine care nu le deranjează numai pe colegele tale, dar îi enervează şi pe clienţi. Deci, ori te schimbi, ori va trebui să ne despărţim.

Alfie, altfel cunoscut sub numele de Gabrielle, ştia când era învins şi hotărî să se retragă delicat din situaţia aceea. Deschizând ochii excesiv fardaţi, lăsă să-i curgă câteva lacrimi şi clătină din cap cu tristeţe. Buzele rujate cu o culoare purpurie îi tremurau şi Desrae închise ochii enervat.

— Cu mine nu ţine, fetiţo. Nici toate lacrimile din lume n-or să mă facă să mă răzgândesc, clar? Ori te dai pe brazdă, ori pleci. Nu pot să continui să le las pe fete să fie nervoase din cauza ta. Nici n-a trecut o săptămână de când am deschis şi tu ai făcut să fie o atmosferă ca pe un câmp de luptă.

Alfie ieşi din micul birou cu demnitatea intactă şi păstrându-şi cumpătul. Ştia că fusese înfrânt şi acceptă acest lucru cu graţie – sau cu câtă graţie putea să posede un bărbat de aproape un metru nouăzeci pe nişte tocuri imposibil de înalte.

După ce plecă el, Cathy izbucni în râs.

— Iartă-mă, Desrae, dar ce faţă avea! Ai fost cât pe ce să faci pe tine când a zis că, datorită unor circumstanţe independente de voinţa lui, nu putea să se culce cu bărbaţi sub un metru şaizeci.

Desrae izbucni într-un hohot de râs atunci.

— Ce înălţime – nu ştiu de ce cei înalţi poartă întotdeauna tocuri îngrozitor de înalte. Chestia asta mă uluieşte, zău aşa. Multor bărbaţi le place s-o facă lipiţi de pereţi. Chiar dacă au un pat în cameră, ei preferă s-o facă

aşa. Aşadar, cei foarte mari întrec măsura, dar celor mai scunzi le plac întotdeauna cei solizi. Viaţa e tare ciudată, nu?

Cathy încuviinţă. Dragostea homosexuală nu o deranja câtuşi de puţin, pentru că făcea parte din viaţa ei de zi cu zi. Graţie iubitului şi confidentului lui Desrae, cum îi spunea el lui Joey Pasquale, deschiseseră de curând un club select pe Wardour Street. Paravanul era obişnuita librărie erotică, acestea întâlnindu-se pretutindeni în Soho.

Era o afacere legală şi aducătoare de bani, revistele mai exotice fiind ţinute sub proverbiala tejghea. Mai aveau două asemenea locuri pe alte străzi din Soho. Dar, în partea din spate a magazinului din Wardour Street, erau două încăperi mari folosite acum ca bar şi loc de întâlnire pentru travestiţi, transsexuali şi homosexuali.

Era o uşoară deosebire între ei – Cathy învăţase acest lucru de când trăia în preajma lui Desrae. Alfie era un homosexual; purta cele mai ciudate haine şi se comporta exagerat de feminin, aşa încât era imposibil să nu fie luat drept ceea ce era.

Transsexualii erau adesea aproape ca nişte femei adevărate, astfel că erau mai greu de depistat. Mulţi îşi trăiau viaţa de zi cu zi ca femei şi tânjeau după magica operaţie care le-ar fi împlinit visul de feminitate biologică.

Travestiţii erau adesea persoane care se îmbrăcau ca aceia de sex opus sau homosexuali care preferau să se îmbrace femeieşte din motive sexuale sau de altă natură. Cathy descoperi că erau simpatici. Fiind ei înşişi nişte persoane deplasate în cadrul societăţii, îi acceptau adesea pe ceilalţi datorită propriei lor situaţii.

La douăzeci şi doi de ani, Cathy era frumoasă, echilibrată şi, graţie lui Desrae, mai fericită ca oricând.

Joey şi Desrae erau ca părinţii pe care nu-i avusese niciodată; amândoi o iubeau şi o protejau. Desrae se agita ca o cloşcă şi toată lumea din Soho glumea în legătură cu fetiţa lui.

Singurul lucru care îl Supăra era faptul că ea nu voia

să aibă nimic de-a face cu băieţii de vârsta ei, preferând întotdeauna să stea cu el şi cu amicii lui. Era prea singuratică şi nu era bine.

Afacerile lui Joey mergeau bine. Cumpărase clubul în principal pentru a-l face fericit pe Desrae, ştiind că acesta avea să facă o afacere de succes. Acel gen de club era necesar în Soho, singurul loc unde homosexualii se puteau întâlni liniştiţi.

Soho era lumea moravurilor, prostituţiei şi oricărui aspect al industriei sexului – de la cărţi la filme şi la cornerul cu oameni. De fapt, vânzarea de bărbaţi tineri era întotdeauna o afacere grozavă. Însă Desrae, care avusese parte de momente neplăcute în viaţa lui, nu voia să aibă de-a face cu acest lucru. Îi trata cu dispreţ pe cei care făceau comerţ cu tineri.

În ceea ce îl privea, clubul lui era destinat bărbaţilor maturi şi cei care lucrau acolo erau maturi. „Peste douăzeci şi unu de ani, legali şi frumoşi”, era motto-ul lui.

Biroul mic pe care îl foloseau deasupra magazinului era o dezlănţuire de culori şi, fiind obişnuită deja cu stilul *Haut Bordello* al lui Desrae, Cathy nu vedea nimic neobişnuit la tapetul de un roz aprins. I se părea în regulă.

Odată, Joey intrase cu ochelarii de soare la ochi, făcând o glumă, dar Desrae se simţise îngrozitor de jignit. De atunci, nimeni nu mai glumise pe seama gusturilor lui decorative.

Clubul era decorat în bleumarin şi gri, cu accente roz pe alocuri pe covoare şi mobilier. Draperiile bleumarin făceau ca locul să pară aproape respectabil. Toţi cei care lucrau acolo sau frecventau clubul se simţeau bine, aşa încât Desrae avea impresia că făcuse ceva bun.

Micul bar era mândria lui – o singură bucată din lemn de stejar în care erau sculptate figuri de bărbaţi în tot felul de poziţii, sexuale sau de alt gen. În faţa barului erau înşirate câteva scaune înalte roz cu spătare şi picioare din crom. În general, localul arăta a ceea ce era: un club pentru homosexuali scump. Clientela reflecta acest lucru.

Aveau orice fel de clienţi şi taxa de membru de o sută cincizeci de lire pe an îi ţinea departe pe cei pe care Desrae îi numea drojdia societăţii.

La o săptămână de la deschidere, făceau deja trei sute de lire pe seară, iar sâmbăta, între cinci sute şi şapte sute de lire. Era un club mic, select şi profitabil. De la politicieni la oameni de afaceri, de la actori la poliţişti, clubul era plin în fiecare seară. Toţi ştiau că acest lucru se întâmpla nu doar pentru că era un local nou; erau conştienţi că umplea un gol pe piaţă şi, ca atare, era sigur că aveau să-şi recupereze banii.

Cathy îşi sorbi cafeaua şi îl privi neliniştită pe Desrae, care se uita pe ideea pe care o pusese pe hârtie şi i-o prezentase. Era pentru prima oară când încercase aşa ceva şi era nerăbdătoare să afle ce părere avea el despre asta.

— E o idee grozavă, scumpo, zise el entuziasmat, dar unde o să facem chestiile astea?

Cathy se aplecă şi părul îi căzu ca o perdea în jurul feţei.

— Stripteuzele din bordeluri îşi fac numerele în spaţii mult mai mici. Am putea să facem numerele în mijlocul încăperii. Ştiu că o să fie strâmt, dar cred c-o să meargă, Des. În definitiv, muzica o să vină din spate, oricum, şi majoritatea fetelor or să mimeze, nu?

El încuviinţă şi Cathy văzu cum se gândea, aşa că îşi continuă prezentarea.

— O mulţime din bărbaţii pe care-i angajăm sunt artişti înnăscuţi. Adică uită-te la Alfie când se costumează ca Doris Day. Când cântă *Move Over Darling* e hilar. L-am văzut făcând chestia asta în cabină şi celorlalte fete le-a plăcut. Şi Georgina e fantastică atunci când o imită pe Diana Ross, seamănă atât de mult cu ea.

— Ah, da, dacă sărmana Diana ar avea nouăzeci de kilograme! o întrerupse Desrae.

Cathy zâmbi.

— Nu despre asta e vorba aici, nu? O asemănare cu

persoana e suficientă. Şi tu eşti extraordinar când o imiţi pe Marilyn Monroe şi o ştii foarte bine.

Desrae râse acum, încântat de compliment.

— În niciun caz n-o să cânt în public.

— Trebuie doar să te costumezi şi să ai grijă de local. Putem să le lăsăm pe fete să se îmbrace ca femeile care vor să fie. Adică, e o idee, nu? O să avem ceva în plus faţă de celelalte cluburi. Cel de pe Greek Street e mizerabil, trebuie renovat şi are nevoie de o clientelă decentă. Trebuie să oferim ceva la care celelalte cluburi nu s-au gândit. L-ai văzut pe politicianul de aseară? ghici cine era cu el. Susan P, chiar ea. A vrut să vadă cum e la noi. Mi-a spus că localul nostru e cel mai reuşit din câte a văzut şi îl va recomanda clienţilor cu mare plăcere. Deci, ce vrei mai mult? Susan e cea mai bună şi mai celebră madamă din Londra şi ştii foarte bine că foloseşte băieţi. Bărbaţii tineri sunt căutaţi şi a zis că o să trimită oameni aici, ba chiar că o să ne furnizeze bărbaţi despre care crede că ar lucra mai bine într-o atmosferă de club. Bineînţeles, că ar avea şi ea partea ei. Chestiunea e că am putea să facem din clubul ăsta o mare afacere. Să deschidem alte cluburi, fiecare cu câte un specific…

Desrae ridică o mână cu o manichiură perfectă şi spuse repede:

— Opreşte-te, scumpo, abia l-am deschis pe ăsta şi tu te gândeşti deja să avem un lanţ întreg.

Cathy se uită la prietenul ei şi spuse serioasă:

— De ce nu – în toată ţara! E mare nevoie de ele şi de ce n-am fi noi cei care să facem treaba asta? Cineva tot o s-o facă mai devreme sau mai târziu. Legile împotriva homosexualităţii sunt din ce în ce mai îngăduitoare. Aş vrea un club în care atât homosexualii, cât şi cei normali să vină şi să se simtă bine. La un moment dat, am putea să deschidem chiar şi un restaurant…

Desrae se lăsă pe spate în scaunul său din velur roz şi clătină din cap uimit.

— Te-ai gândit mult la asta, nu? Un club unde să

poată merge toată lumea şi să se simtă bine? Acum le-am auzit pe toate!

Cathy îşi avea argumentele pregătite.

— Uită-te la Valbonne, Desrae. Multă lume se duce acolo ca să se uite la televizor. Amândoi ştim asta. În ziua de azi, e la modă să te uiţi la oameni, fie că sunt indivizi de la Tower Hill şi de pe Carnaby Street, fie că sunt acei hippies din Camden Market. Cei din generaţia mea vor să aibă experienţe în toate domeniile. Homosexualii sunt acceptaţi acum mai mult ca oricând. Fac parte din viaţa noastră de zi cu zi. Hai să profităm de asta. Clubul ăsta e unul de contact, ceea ce; de fapt, e ceva ilegal. Dar următorul pe care o să-l deschidem nu mai trebuie să fie aşa, nu?

— Bine, scumpo. O să stau de vorbă cu Joey, să văd ce părere are el.

Cathy zâmbi, ştiind că treaba era pe jumătate rezolvată dacă Desrae avea să discute problema cu prietenul lui.

— De fapt, unde e Joey?

Desrae ridică din umeri.

— Are nişte probleme cu agenţia de primiri. A fost cât pe ce să-mi ia capul azi-dimineaţă când l-am sunat să-l întreb dacă vrea să luăm masa împreună la prânz.

Cathy se miră.

— Nu-i stă în fire. De obicei, e foarte bine dispus datorită primăverii.

Desrae zâmbi cu tristeţe.

— Cred că e vorba de ceva mai mult şi nu-mi spune, ca să fiu sincer. Până şi băiatul lui, Tommy, se poartă ciudat.

— Tommy e mereu ciudat în ultima vreme.

Desrae nu răspunse. Ştia că Tommy era obsedat de Cathy şi îi era foarte greu să suporte gândul că ea nu voia să ştie. Era obişnuit ca fetele să-i cadă la picioare.

— E după o ruptură cu o fată, scumpo. Ce-ar fi să încerci să-l bine dispui şi să ieşi cu el, eh?

Ea scutură din cap.

— Nici vorbă, Desrae. Nu vreau să ies nici cu el, nici cu altcineva. Sunt mulţumită aşa.

Desrae nu mai continuă subiectul, dar ar fi vrut să o facă pe Cathy să priceapă că nu toţi bărbaţii erau interesaţi numai de sex. Şi, oricum sexul putea fi expresia minunată a iubirii dintre doi oameni. Chiar şi atunci când erau de acelaşi sex.

Se uită din nou peste planurile făcute cu grijă de Cathy, după care reveniră amândoi la alte probleme.

Joey era acasă şi se uita pe pereţi, încercând să găsească o modalitate de a-şi rezolva problemele. Undeva, în casă, soţia sa, Martha, care era deja beată, îi făcea scandal menajerei. El încercă să ignore vocea aceea supărătoare şi să se concentreze pentru a descoperi cea mai bună soluţie.

Un mic grup de ticăloşi veniseră recent din Liverpool în West End şi încercau să pună stăpânire pe cartier. În mod normal, pe Joey nu l-ar fi îngrijorat acest lucru, dar nu erau erau nişte simpli ticăloşi. Departe de aşa ceva. Era o comunitate disciplinată cu relaţii irlandeze şi o pasiune pentru violenţă inutilă.

Lui Joey îi era greu să admită că era prea bătrân pentru astfel de lucruri. De aceea ar fi vrut ca acel club al lui Desrae să aibă succes. Voia să se retragă şi să-i predea totul fiului său, Tommy, care era un ticălos înnăscut.

Dar era mai uşor de spus decât de făcut.

Şeful bandei era un anume Derrick O'Hare – un irlandez solid din Liverpool, cu o claie de păr de culoarea nisipului şi ochi albaştri. Nu avea nimic din fineţea necesară unui şef din West End. Dacă avea să pună mâna pe putere acolo, în curând avea să fie anarhie. Cei din West End se descurcaseră foarte bine în ultimii zece ani şi toţi cei implicaţi câştigau bani. Inclusiv poliţia.

Acum, totul se dădea peste cap şi chiar repede. Chiar şi Richard Gates îşi vâra nasul şi numai asta îl făcea pe Joey să îşi dea seama cât de departe ajunseseră lucrurile.

Ar fi trebuit să-i distrugă pe cei din Liverpool de când veniseră, dar nu se sinchisise, crezând, ca întotdeauna, că reputaţia şi prezenţa lui în West End aveau să-i descurajeze şi să-i facă să renunţe la ideea de a-i lua puterea.

Îi descurajase pe mulţi înaintea lor şi ştia că încă mai putea să-i înspăimânte pe cei mai mulţi. Însă, acei indivizi din Liverpool erau altfel. Se ocupau de orice: de arme, de droguri, de sex. Vindeau femei şi băieţi, chiar şi copii. Sex-shopurile lor le aduceau mulţi bani. Ofereau cele mai senzaţionale reviste porno, lăudându-se în gura mare că le aduceau prin portul Harwich din Germania, Olanda şi Suedia. În nord erau deja o forţă de temut şi, acum, veniseră şi în sud.

Îşi cunoşteau piaţa şi clientela. De asemenea, mai ştiau şi că trebuiau să scape de Joey Pasquale.

Îi oferiseră bani, încercaseră să-i cumpere proprietăţile, dar el refuzase. Ba chiar îl amuza faptul că avuseseră tupeul de a-l aborda. Acum îşi dădea seama cât de periculoşi erau. Ştia că fiul său avea să vrea să se ocupe el de ei şi chiar avea să-i placă acea provocare: Dar, cu cât auzea mai mult de ei, cu atât Joey devenea mai îngrijorat. Tommy şi-ar fi creat necazuri cum nu mai avusese vreodată.

Dar n-ar fi dat înapoi.

Aşa îi era felul. Doar era fiul lui. Cu douăzeci de ani în urmă, Joey s-ar fi menţinut pe poziţie şi ar fi luptat. Acum, însă, nu suporta acel gând. Erau alt gen de bandiţi şi, în momentele lui cele mai sincere, recunoştea că îl speriau.

Nu violenţa, pentru că trăise în violenţa toată viaţă, dar el, ca şi toţi ceilalţi criminali de modă veche, consideraseră că violenţa trebuia să fie direct proporţională cu crima comisă. Acei indivizi din Liverpool, pe de altă parte, foloseau violenţa tot timpul, chiar şi pentru treburile mai mărunte, cum era, de exemplu, strângerea banilor pentru protecţie. Rupeau mâini şi

picioare pentru câteva lire doar. Îşi făceau deja o reputaţie de oameni de temut şi Joey ştia că îşi pierdea oameni în fiecare zi, aceştia preferând să lucreze pentru ei.

Acum agenţii lui de pariuri erau ameninţaţi.

Tocmai fusese abordat în propria lui casă şi avertizat pentru ultima oară că, dacă nu le accepta oferta de bani, ei tot aveau să obţină ceea ce doreau şi aveau să-l ruineze. Închise ochii şi oftă adânc. Tommy avea să li se împotrivească. Dar Tommy era tânăr, plin de curaj – şi ticălos.

Nu se putea şti cine avea să învingă.

Tommy era în barul hotelului *Mortimer* din Piccadilly şi bea bere. Aşteptându-şi omul de legătură, asculta cum nişte turişti francezi vorbeau despre Regină şi Palatul Buckingham. Din grup făceau parte şi o fată micuţă cu nişte ochi mari şi albaştri şi păr blond; asemănarea ei cu Cathy Duke era atât de izbitoare, încât nu putea să-şi ia ochii de la ea. Ştia că o făcea să se simtă prost, aşa că încercă să se concentreze asupra ziarului *Daily Mirror* pe care îl avea în faţă.

Fu încântat când Dean Whiteside intră în bar şi ceru ceva de băut. Aşezându-se lângă Tommy, Dean clătină din cap cu tristeţe.

— Tot după blonde te uiţi? Pe mine unul mă interesează ţâţele. Nu contează ce culoare are părul atâta timp cât tipa are ţâţe mari.

Tommy râse, ştiind că Dean glumea. Se însurase la optsprezece ani cu iubita lui din liceu şi, chiar şi acum, după zece ani şi patru copii, tot era îndrăgostit de ea. Spre deosebire de mulţi din cei din leatul lui, el nu simţea nevoia să demonstreze nimănui că era mare bărbat şi să se culcase cu orice mişca. Soţia sa, Stella. Îi era mai mult decât de ajuns.

— Eşti nebun, Whiteside!

Dean zâmbi.

— Tu eşti nebun după blonde, toată lumea ştie asta. Apropo, îmi eşti dator cu o mie. Atâta te costă informaţia

pe care mi-ai cerut-o.

Tommy încuviinţă.

— Deci, care-i treaba?

Dean clătină din cap şi oftă.

— Lucrurile nu stau bine deloc, amice. Îţi spun eu, păzeşte-te, pentru că secăturile astea au de gând să stea mai mult timp pe-aici. Vor totul. Azi-dimineaţă am vorbit cu un tip pe care Iau tăiat pe faţă pentru că îi datora agentului său de pariuri treizeci şi cinci de lire. Îţi vine să crezi? Treizeci şi cinci de lire nenorocite! E o prostie. Cum naiba or să facă afaceri aşa?

— Sunt maniaci, ei nu gândesc, ca noi. Nu-i interesează decât să câştige. Cine a fost tăiat?

Dean ridică din sprâncenele blonde şi spuse încet:

— Bătrânul Dicky Drake, cel care boxa fără mănuşi. Majoritatea oamenilor îl tolerau pentru că a fost un fel de gangster odată. Acum bea de stinge şi abia îşi duce zilele. Niciun pic de respect, Tommy. Tipii ăştia n-au niciun pic de respect.

Tommy fu şocat. Dicky Drake era o adevărată legendă; boxerul fără mănuşi din copilăria lui, cel mai celebru şi cel mai iubit. Dicky dăduse bani multora când fusese la apogeu. Acum când el avea şaizeci şi ceva de ani şi burtă, oamenii obişnuiau să aibă grijă de el. Ceea ce era foarte corect. Faptul că fusese tăiat avea să-i facă pe mulţi din East End şi South East să aştepte din partea lui Joey o ripostă pe măsură.

— Într-un fel, asta e bine pentru noi. Toată lumea îl iubeşte pe bătrânul Dicky şi nimănui n-o să-i placă faptul că a fost rănit, zise Tommy.

Dean, însă, păru neîncrezător.

— Nu ştiu. Tot azi-dimineaţă am auzit că aceiaşi tipi au cumpărat barurile de noapte din Essex şi Surrey. Au pus ochii şi pe câteva din East End. Necazul este că celor din generaţia noastră puţin le păsa de unul ca Dicky Drake. *Inner Coty Firm*, *Naţional Front*, lumea se schimbă, prietene. În ziua de azi, oamenii nu se mai uită la foşti

spunând: „Arătaţi-i puţin respect, pentru că a fost gangster odată”. Acum zic: „Dă-i nenorocitului una în cap şi ia puţin din reputaţia lui”. Ştii şi tu asta. Nici taică-tău nu-i mai sperie pe mulţi din tineri.

Faptul că Dean îndrăznea să vorbească astfel despre Joey Pasquale spunea ceva despre relaţia dintre el şi Tommy. Înainte ca acesta să apuce să răspundă, un bărbat solid şi cu chelie veni la masa lor cu o halbă de bere în mână.

— Salut, Tommy băiete. Dean. Ce fac aici doi băieţi buni ca voi?

Tommy se uită la Richard Gates şi râse.

— Şterge-o, domnule Gates. Întoarce-te la secţia dumitale de poliţie şi lasă-i pe oameni să-şi rezolve problemele singuri.

Gates sorbi din bere şi spuse cu o voce scăzută, dar ameninţătoare:

— Cum mai merge clubul cel nou al tatălui tău? Atrage clienţii potriviţi, nu? Am văzut câteva chipuri celebre intrând acolo aseară. Ar fi mare păcat să fac un control acolo, nu? Mai ales cu atâtea necazuri dinspre Liverpool.

Se aplecă spre Tommy şi continuă mai încet:

— Nu mă lua drept idiot, da? Ştiu ce se petrece şi vreau să-ncerc să evit izbucnirea unui război între bande, dacă pot. Puteţi să vă omorâţi între voi zi şi noapte, din partea mea. Nu vreau însă să aibă loc de suferit cei nevinovaţi. Dacă indivizii din Liverpool se decid să dea foc clubului sau vreunuia din Chioşcurile de pariuri, atunci trebuie să-ncerc să rezolv lucrurile. Bănuiesc că sunteţi asiguraţi, aşa că, va trebui să mă chemaţi pe mine ca să vă luaţi banii. Ştiu de banda asta din Liverpool şi am putea să colaborăm în problema asta. Depinde numai de voi. Oricum, eu sunt dispus.

Tommy îl ignoră pe poliţist. Dean se ridică şi se duse la toaletă, lăsându-i singuri.

— Lasă-mă-n pace, Gates, zise Tommy. N-am nevoie

de poliţai, n-am avut niciodată şi nici n-o să am vreodată. Aşa că, ce-ar fi să dispari de-aici şi să dai nişte amenzi pentru parcare neregulamentară sau, mă rog, ce faci tu ca să-ţi câştigi existenţa.

Richard Gates era furios şi amândoi ştiau asta. În felul lui, îi plăcea de Tommy şi întotdeauna îl plăcuse pe tatăl băiatului. Gates era de părere că era mai bine să-i cunoşti pe cei care conduceau lucrurile. Accepta că industria sexului din Soho avea să fie întotdeauna condusă de cineva şi acel cineva nu avea să fie niciodată guvernul.

El, ca şi bandiţii de modă veche, considera că era mai bine ca un lucru să fie condus de o singură persoană, decât să fie fărâmiţat şi împărţit de prea multă lume, fiecare vrând o bucăţică din profit. Nu voia ca banda lui O'Hare să se stabilească în Soho. Erau deja în Blackpool, Nottingham, Leicester şi în oraşul lor natal. Voiau totul şi asta nu avea să se întâmple.

Oricum, la fel ca majoritatea sudicilor, nu putea să-i sufere pe nordici. Aceştia foloseau mijloace de intimidare şi forţă, arme, chiar dinamită pentru a-şi atinge scopurile.

Ştia că acest lucru s-ar fi putut transforma în cel mai mare război între bande care avusese loc vreodată în Soho şi, de asemenea, ştia şi că negrii şi chinezii nu se amestecau.

Irlandezii îşi dădeau seama că Gerrard Street şi Cartierul Chinezesc le erau inaccesibile şi erau destul de deştepţi ca să accepte acest lucru. Chinezii nu aveau să se lase învinşi; nu o făcuseră niciodată şi nu aveau să înceapă acum. De fapt, chinezii erau cei mai buni locuitori din Soho în multe privinţe. Îşi rezolvau problemele între ei şi nu se amestecau în ale altora.

Negrii se aflau în zonele lor şi nu veneau în partea de nord a West Endului, decât ca să ia masa şi să facă afaceri. Şi asta îi convenea.

Negrii îşi cunoşteau limitele şi le acceptau. Uneori, erau angajaţi ca paznici la cluburi, ceea ce li se potrivea de minune. Comunitatea negrilor încă nu se ostenise să se

unească. Se băteau între ei, dar şi cu alţii. Teoria lui Bob Marley conform căreia toţi erau fraţi era grozavă pe disc, dar în niciun caz dacă locuiai în Brixton.

Principala grijă a lui Gates în acel moment o reprezenta banda din Liverpool şi ştia mult mai multe lucruri despre ceea ce se petrecea decât avea să-i spună lui Tommy Pasquale.

Când părăsi barul, zece minute mai târziu, se simţi mai îngrijorat ca oricând.

Cathy arăta superb şi ştia acest lucru. Îmbrăcată într-o fustă din batist şi o bluză stil ţigănesc, părea mult mai tânără decât cei douăzeci şi doi de ani pe care îi avea, fiind întruchiparea tinerei moderne.

Era încă devreme, numai şapte şi jumătate, şi, la bar, erau deja clienţi. Acest lucru îi făcea plăcere. Barul era mândria lui Cathy care, zâmbindu-le şi făcându-le cu mâna clienţilor, era atentă la pahare şi scrumiere pentru a vedea dacă era ceva ce trebuia înlocuit.

Unul dintre clienţi, un membru al Parlamentului, care locuia la Londra în timpul săptămânii şi în apropierea circumscripţiei sale electorale în weekend-uri, îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii îmbrăcaţi.

— Bună seara, fetiţă scumpă, ce mai faci?

Cathy râse şi, bătând din gene, spuse sugestiv:

— Arătaţi foarte bine în seara asta.

El se umflă în pene şi Cathy râse în sinea ei de acel individ care, într-o bună zi, avea să ajungă în Downing Street, la numărul 11. Era un idiot şi ea era uimită de felul cum ducea o viaţă dublă. Îl văzuse îmbrăcat în femeie şi uniformă de şcoală, dar îl văzuse şi în *Panorama*, exprimându-şi nemulţumirea faţă de felul cum laburiştii iroseau resursele şi faţă de instabilitatea monetară. Totuşi, îşi spuse ea, nu se ştia ce anume îl excita cel mai tare. Îndreptându-se spre încăperea din faţă, îl văzu pe Tommy intrând în magazin şi se duse spre el, salutându-l zâmbind.

— Bună, Tommy, ce mai faci?

El o privi fix, măsurând-o din cap până-n picioare,

după care răspunse:

— Trăiesc. Dar tu?

Roşind sub privirea lui intensă, Cathy zise ameţită:

— Nu prea rău. Să-ţi aduc ceva de băut? Tatăl tău e în birou cu Desrae.

— O să beau un whisky mare şi, pe urmă, o să te ling peste tot până când o să ţipi, zise el cu o voce scăzută, şi o privi cum roşea şi mai mult.

Râse, dar apoi îi fu ruşine că o făcea mereu să se simtă stânjenită. Era un mecanism de autoapărare.

Cu ani în urmă, încercase să o sărute şi, când ea îl împinsese, el continuase, aşa cum fac bărbaţii şi băieţii, să o tragă mai aproape şi să-i caute buzele. Atunci, ea îl lovise atât de tare, încât lui îi dăduseră lacrimile, şi de atunci, era obsedat de ea. Ştia de la tatăl lui puţin din povestea ei, dar chiar dacă înţelegea motivul pentru care ea simţea ceea ce simţea faţă de sex şi de relaţiile cu bărbaţii, nu se putea abţine să nu o tachineze.

Îi intrase în sânge. Ar fi făcut orice pentru ea, ar fi fost în stare să şi moară pentru ea, atât de puternice îi erau sentimentele. Totuşi, ştia că ea nu simţea nimic pentru el, nici măcar o afecţiune de soră, şi acest lucru îl dure; i mai mult decât ar fi vrut să admită vreodată.

Ducându-se în birou, îşi surprinse tatăl îmbrăţişându-l pe Desrae – ceva ce îl făcea întotdeauna să se simtă prost, chiar dacă le acceptase relaţia cu mulţi ani în urmă.

— Bine, porumbeilor. Soldăţelul lu' tăticu' e aici, aşa că puteţi s-o lăsaţi mai moale cu pupatul în public?

Desrae râse.

— Dacă aici e în public, scumpule, aş vrea să văd un loc privat, zise el, după care ieşi discret, deoarece ştia că aveau de discutat.

Tommy se uită la tatăl său şi spuse simplu:

— Mă duc după ei, tată. Trebuie. Acum e ceva personal. Au ajuns chiar să-l taie pe bătrânul Dickie Drake. Trebuie să-i oprească cineva.

Joey ştia că nimic din ce ar fi spus nu l-ar fi făcut pe

Tommy să se răzgândească.

— O să te sprijin cât pot, fiule, dar te previn: n-o să fie uşor să le vii de hac.

Tommy ridică din umeri, un gest nonşalant pe care îl făcea de mic copil. Era un alt mecanism de autoapărare.

— Deci, laşi totul în seama mea?

Joey râse deodată.

— Asta vrei, nu?

Tommy încuviinţă grav. Tatăl lui îi preda totul. Era o zi mare în viaţa lui şi, totuşi, nu se simţea prea bine, de parcă tatăl lui ar fi dat bir cu fugiţii, într-un fel.

— Vreau, nu vreau, se pare că trebuie s-o fac, nu-i aşa, tată?

Joey nu răspunse.

Nu mai rămăsese nimic de spus.

Richard Gates stătea în maşina lui nemarcată şi privea oamenii care intrau şi ieşeau din micul club de pe Wardour Street.

Cluburile de homosexuali nu îl deranjau. Dacă erau toţi adulţi care o făceau de bunăvoie, lui puţin îi păsa. Spre deosebire de mulţi din cei care lucrau pentru el, nu era contra homosexualilor, rasist sau misogin. El voia să pună mâna pe ticăloşii care comiteau crime în adevăratul sens al cuvântului, nu care doar încălcau legile firii. Toată lumea ştia că el închidea ochii în faţa multor lucruri. De exemplu, pe când lucra la Moravuri, pusese capăt arestării femeilor mai în vârstă pentru prostituţie. Nu vedea niciun sens în a le amenda pe Bow Street doar pentru ca ele să se întoarcă pe străzi ca să câştige bani pentru amendă.

Voia ca oamenii foarte tineri să nu îşi piardă vremea pe străzi. Ştia cât de repede se adaptau la viaţă şi la bani. Mai ales tinerele. Necazul era că luau droguri pentru a face ca totul să fie mai uşor şi sfârşeau prin a fi dependente. Era un cerc vicios. Cel puţin, dacă lucrau pentru Susan P se bucurau de puţin prestigiu şi puteau să pună un ban deoparte. Susan nu suporta toxicomanii şi avea grijă ca fetele ei să ştie acest lucru.

Gates mai ţinu clubul sub observaţie vreo două ore, notându-şi numele celor pe care îi recunoştea. Era impresionat de clientelă şi ştia că lui Susan P i-ar fi plăcut să-i aibă pe unii dintre ei în propriile registre. Acest lucru dovedea că Desrae făcuse un studiu de piaţă foarte bun. Nu lăsa să intre oricine; nici chiar cei care erau băuţi nu aveau acces. Nici Laurence Olivier n-ar fi putut să intre, dacă băuse prea mult înainte.

Gates coborî din maşină şi intră în club după un judecător de la Curtea Supremă şi iubitul sau vechiul său iubit, un reporter de televiziune. Trecând prin magazin, cei doi se feriră să se uite la reviste. *Barbusters* şi *Big Jugs* nu erau deloc pe gustul lor; în schimb *Big Boys în Big Beds* da, şi astfel de titluri erau vândute la un preţ ridicat chiar acolo. Gates ştia acest lucru pentru că făcuse un control în magazin cu câteva luni în urmă. Acum, că îşi schimbase proprietarul, era dispus să-i lase în îi pace, atâta timp cât putea să intre oricând voia. Revistele porno nu îl deranjau, dacă nu conţineau minori sau animale.

Nici Gates nu închidea ochii în faţa unor asemenea lucruri.

Desrae îi zâmbi frumos şi îi făcu semn portarului să-l lase să intre. Imediat fu acostat de o femeie înaltă îmbrăcată într-o rochie vaporoasă de culoarea piersicii. Desrae înaintă spre ei şi spuse *sotto voce*:

— E poliţist, scumpo, şi nici nu e unul prietenos, bine? Bărbatul oftă şi se îndepărtă, iar Richard Gates râse i uşor.

— De unde ştii că nu mi-am schimbat gusturile? Desrae zâmbi.

— Dacă o să faci aşa ceva vreodată, scumpule, eu o să fiu primul pe listă. Întotdeauna mi-au plăcut bărbaţii cu burtă. Ai ce să apuci. Acum, hai să bem ceva întâi şi, pe urmă, stăm de vorbă. Sper că nu-i o vizită oficială, nu?

— O să beau un whisky mic, te rog. Nu, am venit să vorbesc cu prietenul tău, cu Joey.

În timp ce vorbea, o văzu pe Susan P intrând în club

îmbrăcată într-un costum de piele neagră. Părul ei aproape negru era pieptănat stil paj şi machiajul ei era o adevărată operă de artă. Era pe jumătate femeie-pisică, pe jumătate rockeriţă şi îi stătea bine. Era cu doi cântăreţi de muzică pop, amândoi fiind cunoscuţi pederaşti.

Gates luă paharul din mâna lui Desrae şi îl urmă sus pe scară, spre birou. Cathy era înăuntru cu Joey, căruia îi spunea de planurile ei pentru următorul club. Ea zâmbi larg când îl văzu pe Gates.

— Bună, Richard, ce surpriză!

El o privi şi simţi aceeaşi strângere în stomac pe care o simţea de fiecare dată când o vedea. Povestea ei îl făcuse să fie mult mai conştient de ceea ce se petrecea în lume şi, acum, urmărea cât putea de mult cazurile copiilor. Văzând-o în clubul acela îl deranja uneori, pentru că ştia că era de-a homosexualilor acum. Se simţea liniştită în mijlocul lor, pentru că ştia că aceştia o voiau doar pe ea, nu şi trupul ei.

Şi trupul lui Cathy fusese creat pentru a fi iubit de un bărbat, deşi el ştia că ea n-ar fi crezut asta niciodată. Până şi o glumă murdară o supăra. Aşa rămăsese. Asta îi făcuse aşa-zisa dare în grijă.

— Am venit să stau de vorbă cu Joey într-o problemă, doamnelor, spuse Gates scurt. Ne puteţi lăsa singuri puţin?

Extrem de încântat de faptul că i se zisese „doamnă”, Desrae o scoase pe Cathy din birou. Aşezându-se, Gates aruncă o privire în jur.

— Dumnezeule, parcă aş fi în budoarul unui homosexual!

Joey râse uşor.

— Doar îl ştii pe Desrae. Deci, cu ce te pot ajuta?

Gates spuse fără niciun preambul:

— O să izbucnească un război, dacă eu nu fac nimic ca să împiedic asta. Amândoi ştim că irlandezii vor să pună mâna pe tot – pe tot ce ai tu şi chiar mai mult. Vreau să aflu ce ştii şi, dacă nu vrei să-mi spui, te duc la secţie.

Joey râse.

— Haide, Richard. Trebuie să ştii că nu pot să

vorbesc despre aşa ceva. Eşti poliţist de treabă, toată lumea ştie asta. Dar, la urma urmei, asta eşti şi asta o să rămâi: un poliţist. Niciun individ care i-ar turna pe irlandezi, n-ar mai trăi mult după aia.

Gates ascultă liniştit. Ştia că tot ceea ce spunea Joey era perfect adevărat, Dacă tipii din Liverpool erau turnaţi, atunci, cel care o făcea trebuia să se pregătească să moară.

— Orice s-ar întâmpla, eu sunt implicat, Joey şi, dacă, pentru asta, va trebui să te dobor, o voi face.

Joey ridică din umeri.

— O să faci ce va trebui să faci. Şi eu la fel.

Teama de banda din Liverpool era mai mult decât cea de poliţie.

Derrick O'Hare râdea. Avea un râs zgomotos care, în general, îi făcea pe toţi să i se alăture. În ziua aceea, însă, oamenilor săi le era greu să facă acest lucru.

În sinea lor, ştiau că şeful lor era, de fapt, un psihopat şi că îi plăcea să provoace durere. Îi plăcea puţin cam prea mult pentru gustul lor. De exemplu, Derrick omorâse personal un spărgător de optsprezece ani pe care îl angajase cu câteva luni în urmă pentru a da câteva spargeri şi a culege informaţii pe care Derrick le dorea foarte tare.

Băiatul îşi făcuse treaba bine, îşi ţinuse gura şi crezuse că avea să lucreze vreme îndelungată cu omul care îl angajase.

Dar, odată ce avu toate informaţiile pe care le dorea, atât despre criminali, cât şi despre oameni serioşi, O'Hare îl împuşcase pe băiat în cap şi îl lăsase pe un drum de ţară din Essex. Acum, poliţia din Chelmsford era înnebunită, încercând să facă legătura între băiat şi delincvenţii locali, dar nereuşind să găsească nimic.

Băiatul fusese un geniu în profesia lui; chiar şi la vârsta lui putea să pătrundă în orice casă, oriunde, lucru pe care îl învăţase de la tatăl lui, un spărgător de seifuri de modă veche care fusese împuşcat în Marbella cu câteva

luni în urmă. Băiatul era demn de încredere. N-ar fi fost nevoie să fie ucis.

Derrick spusese că era vorba de siguranţă, dar toţi ştiau că, de fapt, pur şi simplu, nu-i plăcuse băiatul. Îl urâse pentru tinereţea şi talentul lui incontestabil. Aceea era mentalitatea lui Derrick O'Hare.

După ce oamenii lui îi părăsiseră locuinţa din Manor Park, el se dusese în seră, unde se aşezase pe un fotoliu de trestie pentru a se uita la cei doi dobermani care se jucau în grădină.

Prietena sa, Lottie, îi aduse ceva de băut. Avea treizeci şi nouă de ani şi era încă drăguţă şi bine făcută. Erau împreună de *nouă ani*. Lottie era nebună după banditul ei mare, iar Derrick era nebun după păpuşa lui blondă. Lottie făcea pe proasta, ştiind că el asta voia şi ea ar fi făcut orice pentru acel bărbat pe care îl iubea cu pasiune. Îşi părăsise soţul şi copilul pentru el şi nu regretase niciodată.

Acum, îngenunchind între picioarele lui, îl satisfăcu oral, ştiind că acest lucru îl calma întotdeauna după o întâlnire de afaceri. Era un bărbat cu o erecţie permanentă şi Lottie ştia că, pentru a-l păstra lângă ea, trebuia să-l facă fericit. Acest lucru îi făcea o mare plăcere.

Cât despre Derrick, încă era obsedat de ea. Era convins că toţi bărbaţii din lume o doreau şi, drept urmare, o regula zdravăn pentru a o face să se gândească numai la el. Era o relaţie ciudată şi bună, în felul ei. Lottie era proprietatea lui şi ea era fericită astfel.

Lee Bonham stătea în faţa sex-shopului de pe Wardour Street, unde aştepta de mai bine de o oră.

Lee era un bărbat scund, cu nişte ochi verzi agitaţi şi un păr negru dezordonat. Era întotdeauna pe fugă, amfetaminele fiind ca o hrană pentru el. Drept urmare, era foarte slab şi într-o permanentă stare de agitaţie. În ziua aceea, era îmbrăcat cu un tricou alb, blugi negri şi o geacă de piele. Pentru treaba pe care o avea de făcut, trebuia să nu bată la ochi.

Fiind un ucigaş plătit, era unul dintre indivizii fără nume şi fără chip din ce în ce mai numeroşi care îşi câştigau bine existenţa în lumea interlopă londoneză. Poliţiştilor le era greu să-i învinuiască de ceva, pentru că erau bine protejaţi.

Totul se făcea într-un mod civilizat şi amical. Lui Lee i se spunea numele celui care trebuia lichidat şi locul, iar el îşi lua banii după ce termina treaba. Misiunea aceea avea să-i aducă douăzeci de miare şi el voia să termine totul cât mai repede cu putinţă.

Îşi văzu ţinta ieşind din magazin şi coborî din camioneta *Ford Escort* în care stătuse până atunci. Traversând strada aglomerată, se duse spre omul lui, care îşi descuia maşina, un frumos *Daimler Sovereign*.

Îl bătu pe umăr şi îi trase patru gloanţe în piept în câteva secunde. Îşi lăsă victima să lunece la pământ şi traversă strada în fugă, strecurându-se cu îndemânare printre maşini. Urcă în camionetă şi plecă într-un timp record. Nimeni de pe strada aglomerată nu putea să arate cine comisese crima.

Ca de obicei, un martor era sigur că fusese un negru.

Poliţiştii şi ambulanţa ajunseră în câteva minute, dar toţi ştiură că era o pierdere de timp.

Desrae avu nevoie de mai mult ajutor decât oricine altcineva. Îi făcură o injecţie cu sedativ, după care îl urcară în ambulanţă şi porniră cât putură de repede. Joey fu lăsat cu o haină pe faţă în aşteptarea medicului legist.

La toate buletinele de ştiri avea să se vorbească despre crima comisă în Soho şi poliţiştii ştiau că aveau să se facă multe presiuni asupra lor pentru a afla cine o comisese. De asemenea, mai ştiau şi că mai degrabă ar fi găsit proverbialul ac în carul cu fân.

Cathy tocmai ieşise din baie când sună soneria. Punându-şi un halat alb, se duse la uşă zâmbind. Îl aştepta pe Desrae; în prag îl văzu însă, pe Tommy Pasquale.

— Bună, Tommy, nu te aşteptam…

El intră repede şi o trase în sufragerie. Cathy se

smulse din mâinile lui, alarmată.

— Ce s-a întâmplat? A păţit ceva Desrae? întrebă ea.

Tommy se prăbuşi pe canapea şi îşi luă capul în mâini. Cathy privi îngrozită şi stupefiată cum lacrimile îi şiroiau printre degete. Îngenunchind lângă el, îl luă pe după umeri.

— Tommy, pentru Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Tata… tatăl meu. Cineva l-a omorât astăzi. În faţa magazinului de pe Wardour Street.

Cathy era uluită.

— Eşti sigur?

Tommy se răsti printre lacrimi:

— Bineînţeles că sunt sigur! Nu poţi să te-nşeli când e vorba de aşa ceva, proasto! L-au împuşcat, ca pe un nenorocit de câine. Patru gloanţe… de patru ori, spuse el, după care începu să suspine.

Cathy duse mâna la gură şi Tommy simţi o dorinţă teribilă de a o lua în braţe. Avea nevoie de ea acum, mai mult decât avusese de cineva vreodată. Îşi iubise tatăl, îl iubise şi îl respectase.

— Desrae! Doamne, o să înnebunească…! zise Cathy în şoaptă gândindu-se la bărbatul care îl iubise pe Joey din tot sufletul.

— I-au dat un sedativ, îi spuse Tommy. Deocamdată e în regulă. Trebuie s-o sun pe mama… Oh, Doamne, ce-o să le spun mamei şi surorilor mele?

Durul, ticălosul dispăruse. Tommy era un băiat pierdut, îndurerat de pierderea suferită, neştiind cum să le dea vestea celor rămaşi în viaţă. Îmbrăţişându-l, Cathy plânse împreună cu el. Şi ea îl iubise pe Joey. Fusese atât de bun cu ea, o apărase, o ajutase să-şi împlinească visurile. Când îi simţi braţele lui Tommy în jurul mijlocului, se lipi de el, având nevoie de consolarea lui la fel de mult cum avea el de a ei. Când începu să o sărute, ea îi răspunse, plăcându-i senzaţia pe care i-o dădeau buzele lui pe faţă, plăcându-i cum îi atingeau trupul mâinile lui când

îi lăsă halatul să alunece de pe umeri.

Pentru Cathy, sexul era nevoia de siguranţă, nu necesitatea principală care era pentru alţii. Voia tare mult să fie iubită acum, aşa că îl lăsă pe tommy să o posede, conştientă că nevoia lui era la fel de mare ca a ei. Când el o trase uşor pe covor în faţa lui, ea desfăcu picioarele cu graţie, trăgându-l deasupra ei ca o adevărată profesionistă. Ştiu instinctiv ce voia el şi îi oferi, frecându-şi şoldurile de ale lui şi înălţându-se pentru a-l întâmpina, de parcă ar mai fi făcut dragoste de multe ori împreună până atunci. Lacrimile li se uscaseră, când pătrunseseră amândoi în lumea crepusculară a satisfacţiei reciproce. Când el se eliberă în ea, Cathy îi mângâie faţa şoptindu-i vorbe de iubire la ureche.

După aceea, rămaseră amândoi înlănţuiţi în întunericul din ce în ce mai dens şi vorbiră aşa cum nu mai făcuseră niciodată până atunci. Vorbiră despre Joey, despre Desrae, despre copilăriile lor. Vorbind, reveniră la realitate, încercând amândoi să înţeleagă acel lucru îngrozitor care li se întâmplase.

Tommy îşi dădu seama că o iubea pe Cathy Duke, că întotdeauna o iubise. Îşi mai dădu seama şi că, odată ce noaptea aceea avea să se sfârşească, ea avea să redevină fata independentă de dinainte. Admise în sinea, lui că moartea tatălui său aproape că meritase sentimentul de apropiere pe care îl cunoscuse cu fata aceea cu ochi mari şi albaştri şi o atitudine ciudată faţă de sex şi bărbaţi. Dacă nu se obţinea nimic altceva de pe urma morţii lui Joey Pasquale, măcar o gustase pe Cathy, fusese mângâiat şi iubit de ea. Trăise acea experienţă.

Când se iviră zorii asupra cartierului Soho şi primele raze de soare le atinseră trupurile goale, Cathy se ridică şi se îmbrăcă.

Făcând un ibric de cafea, îl duse în sufragerie şi îl trezi pe bărbatul de care se simţea atât de apropiată acum. În timp ce el îşi bea cafeaua, Cathy observă că băiatul speriat şi şocat dispăruse, fiind înlocuit de un bărbat

înverşunat care voia să se răzbune pentru uciderea tatălui său.

— Ce ai de gând să faci, Tommy? întrebă ea.

El zâmbi sumbru.

— O să-l caut pe nenorocitul ăla de O'Hare şi o să-l omor.

Era răspunsul la care se aşteptase, dar tot o întrista. Tommy se jucase de-a banditul până atunci; acum însă, trebuia să devină unul adevărat. Avea sentimentul că nu avea să-i fie deloc greu.

În definitiv, aşchia nu sărea departe de trunchi.

Desrae deschise ochii şi privi în jur, simţindu-se rău. În mintea lui înceţoşată de sedative, ştia că se întâmplase ceva rău, numai că nu îşi dădea seama ce anume. Simţind gustul amar din gură, îşi aminti, şi lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji. În timpul nopţii, una dintre asistente îl demachiase şi îi scosese genele false, astfel că ştia că, la lumina zilei, trebuia să-şi arate vârsta şi, chiar mai rău, să arate exact ca un bărbat.

Încercă să se ridice. Aruncând o privire în partea cealaltă a salonului, văzu un bărbat într-o pijama cu dungi albastre care îl privea nevenindu-i să creadă.

O asistentă scoţiană, micuţă de statură, veni lângă patul lui şi îi spuse cu blândeţe:

— Vrei să bei ceva, dragul meu?

Desrae încuviinţă, neputând să vorbească din cauza lacrimilor care îi şiroiau pe faţă: îi venea să urle de durere şi frică. Ca un animal închis în cuşcă, se uită în jur la ceilalţi pacienţi, care îi priveau pe travestitul care fusese adus cu o seară în urmă.

Era umilirea supremă.

— V-aţi uitat destul, urâţilor nesuferiţi? întrebă el. Aţi văzut monstrul acum, nu? Aveţi ce să discutaţi în timpul vizitelor. Neisprăviţilor!

În timp ce Desrae vocifera astfel, un doctor îi făcu o injecţie în braţ şi el se cufundă iarăşi în plăcutul neant al uitării, ultimul său gând fiind că Joey ar fi râs dacă l-ar fi

auzit pentru că, pentru prima oară în viaţa lui, vorbise ca un bărbat.

Ce avea să se facă fără Joey?

Când se trezi seara, văzu că se afla într-un salon micuţ, iar Cathy stătea lângă pat, ţinându-l de mână. Desrae îi zâmbi recunoscător.

— M-am făcut de râs mai devreme, scumpo.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Am auzit. Uite, ţi-am adus toate fardurile şi nişte haine.

Desrae îi strânse mâna şi începu din nou să plângă.

— L-au omorât – nenorociţii ăia din Liverpool, l-au omorât. Ce-o să mă fac acum, Cathy? Ce naiba o să mă fac fără el?

El îl sărută pe bărbatul acela pe care îl iubea atât de mult şi spuse cu o voce fermă:

— O să te îmbraci şi, apoi, o să vii cu mine acasă. Joey n-ar vrea să te vadă atât de tulburat, ştii asta. Poliţiştii aşteaptă să stea de vorbă cu tine şi Gates e deja afară. Să-ţi ţii gura, Desrae, să le spui că n-ai văzut nimic. Tommy are totul sub control, bine?

Desrae încuviinţă, uluit de tonul serios al fetei.

— Vorbeşti atât de diferit, scumpo, cred că mi-e puţin frică de tine.

Cathy oftă şi încercă să zâmbească.

— Suntem cu toţii în rahat, Desrae. Cei din Liverpool vor să ia tot ce avea Joey. Tommy mi-a povestit totul aseară. O să avem multe necazuri, aşa că trebuie să fim stăpâni pe noi, bine?

Îl sărută pe obrajii acoperiţi de un început de barbă.

— Când o să ajungem acasă, o să poţi să-l plângi în linişte şi o să aflăm ce se petrece. Te simţi destul de bine? Poţi să te ridici? O să te ajut eu să te îmbraci şi să te fardezi, bine?

El se ridică în capul oaselor.

— Arăt chiar atât de groaznic?

— Bineînţeles că da, doar ai pierdut cea mai

importantă persoană din viaţa ta, zise ea cu tristeţe.

Desrae îi apucă mâna şi i-o sărută.

— Şi tu eşti importantă pentru mine, scumpo – să nu cumva să uiţi asta vreodată.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Richard Gates intră în salon.

— Îmi pare foarte rău, Desrae. Mi-a plăcut de Joey, ştii foarte bine, zise el şi cei doi îl crezură. Acum trebuie să încerci să te gândeşti şi să-mi spui dacă ai văzut ceva neobişnuit. Orice.

Desrae se uită la el cu un aer inocent.

— Dar eu n-am văzut absolut nimic, domnule Gates, jur!

Richard Gates ştia că minte şi se forţă să vorbească în continuare politicos, sperând să-l facă să se răzgândească. Cathy Duke, îmbrăcată în negru, arăta la fel de superb ca întotdeauna. Ştia mai multe *decât spunea*. *Gates* mai înţelegea, de asemenea, că acei oameni trăiau după *alte legi şi că nu aveau să treacă în* cealaltă tabără în acel moment.

Însă *el* avea să descopere totul, îşi promise în sinea lui. În final, îi conduse cu maşina pe Desrae şi pe Cathy până acasă. Nici unuia dintre ei nu îi scăpă ironia acelei situaţii.

Richard Gates şi Cathy beau ceva în timp ce Desrae se odihnea puţin şi vorbeau despre diverse lucruri. La un moment dat, începură să discute despre Joey şi Cathy îi spuse lui Gates cât de bun fusese acesta cu ea.

— Am avut mare noroc că tu, Desrae şi Joey aţi avut grijă de mine. El a fost foarte bun.

— Ştiu, draga mea, zise Richard încet. Te iubea foarte mult. Nu mi-e greu s-o spun. Şi eu te iubesc foarte mult.

Era pentru prima oară când discutau despre relaţia dintre ei şi Cathy se simţi stânjenită. Îşi bău coniacul, după care îşi puse altul.

Gates se uită la ea. Cu ochii minţii o văzu pe fetiţa

din celula de la poliţie, cu braţele şi picioarele slăbănoage şi cu ochii mari şi albaştri. Dacă te uitai bine, vedeai că fetiţa aceea pierdută, încă mai exista. Era în ochii lui Cathy.

El văzu cum lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji şi o strânse la piept. Ea îl lăsă, plăcându-i senzaţia pe care i-o dădea trupul lui masiv şi alinarea pe care i-o oferea. Ea îi mângâie părul şi el o sărută uşor pe frunte, spunându-i tot timpul să se relaxeze şi să lase lucrurile să curgă, pentru că aşa avea să se liniştească.

Era în culmea fericirii că avea un motiv să o ţină în braţe. Când ea se desprinse de el pentru a-şi sufla nasul, el se simţi înşelat. Simţea, de asemenea, începutul unei erecţii şi se înjură pentru asta. Dar aşa îl afecta Cathy acum.

— Iartă-mă, Richard. Mai vrei un pahar?

El ştia că se terminase, că era momentul să plece, aşa că oftă adânc.

— O să plec acasă, trebuie să dorm şi eu câteva ore.

Îşi zâmbiră şi, după alte câteva minute, el plecă. Ea îl urmări cu privirea de la fereastra de la etaj şi se întrebă de ce, oare, o afecta atât de mult acel poliţist solid şi cu chelie. Ar fi putut să stea în braţele lui toată noaptea.

Îl auzi pe Desrae mişcându-se prin cameră şi se duse în dormitor. El stătea la măsuţa de toaletă şi se farda.

— Unde îţi închipui că te duci? întrebă Cathy surprinsă.

— Nicăieri, dar fetele or să vină în curând să-şi exprime condoleanţele şi vreau să arăt cât mai bine, dacă nu te superi, zise el creionându-şi sprâncenele.

— Aş putea să le spun să lase pe altă dată, sugeră Cathy, dar Desrae scuturâ din cap.

— E mai bine să terminăm odată. Oricum, or să mă înveselească, zise el dându-şi cu fard de obraz şi cu ruj. Un gin tonic mare mi-ar prinde foarte bine.

În timp ce ea îi prepara băutura, sună soneria şi apăru prima dintre „fete” – un negru scund, cu o perucă

blondă şi pantaloni strâmţi pe şolduri. Era de la „valbonne” şi îl cunoştea pe Desrae de mulţi ani. Numele lui era Eugenie şi Cathy îl conduse în sufragerie.

Desrae semăna cu regina Victoria, în rochia ei neagră cu mantilă şi lui Cathy îi veni să râdă. La Desrae, totul, chiar şi doliul, era mai exagerat.

În clipa aceea, se auzi din nou soneria şi sosiră alte două „fete”, de zi, şi erau fardaţi foarte puţin. Amândoi izbucniră în plâns când îl văzură pe Desrae şi Cathy se duse la bucătărie pentru a face cafea. Într-adevăr, avea să fie o zi lungă.

După ce duse gustările în sufragerie şi puse o sticlă de Rémy *Martini* pe masă, îşi luă pardesiul şi ieşi puţin la aer.

Se duse la club şi deschise uşa. Când se întoarse să o închidă în urma ei, fu împinsă înăuntru de doi bărbaţi. Dădu să ţipe, dar o mână înmănuşată îi astupă gura şi fu trasă în partea din spate a magazinului.

— Ţine-ţi gura şi totul o să fie în regulă.

Accentul era de Liverpool şi Cathy îngheţă. Individul o trase sus pe scări, pipăindu-i sânii în acelaşi timp. Când intrară în biroul decorat în roz, o împinse departe de el.

— Ce vreţi? îngăimă ea.

Primul, un individ blond cu nişte braţe ca ale unui luptător de Sumo, râse.

— Vrem toate registrele amicului Joey.

Cathy scutură din cap cu fermitate, revenindu-şi din şoc.

— Atunci n-aţi venit unde trebuia, spuse ea sfidător. Nu ţinem nimic aici. Ăsta e clubul meu, al meu şi al lui Desrae. Joey n-a avut nicio legătură cu el, în afară de faptul că a pus capitalul.

Era uimită de timbrul glasului ei şi de felul cum le ţinea piept. În adâncul sufletului era îngrozită, dar ştia că acei indivizi nu trebuiau să vadă nici urmă de slăbiciune.

Cel mai scund dintre ei începu să scotocească peste tot, iar ea stătea şi se uita, Din câte ştia, nu era nimic

acolo ce i-ar fi putut interesa.

Cinci minute mai târziu, individul ridică din umeri şi îi spuse tovarăşului său:

— Are dreptate.

— Unde-i seiful?

Cathy se gândi dacă ar fi fost bine să blufeze, dar îşi dădu seama că n-ar fi avut niciun sens, aşa că se duse la perete şi dădu la o parte oglinda în care se uita toată ziua Desrae. În spatele ei era un seif în care se aflau bani, vreo mie de lire sterline, şi câteva documente ale clubului. Cathy îl deschise.

Individul mai solid scotoci în el cu atenţie, după care, vârând banii în buzunar, spuse pe un ton neplăcut:

— Spune-i homosexualului c-o să ne-ntoarcem.

Cathy zise cu răceală atunci:

— Şi voi să-i spuneţi lui O'Hare că n-o să scape aşa uşor după asta.

Vocea şi cuvintele ei îi făcură pe cei doi să se oprească brusc.

— Şi puteţi să-i mai spuneţi că nu mi-e frică de el. Oamenii din Soho nu se sperie aşa uşor.

Individul mai solid râse.

— Dacă aş avea timp, ţi-aş fi dat ceva la care să te gândeşti, domnişoară.

Ea pufni cu dispreţ.

— Pe cine păcăleşti, băiete? Numai un bărbat ar obţine o reacţie din partea mea, şi eu nu văd niciunul aici, tu vezi?

Îl văzu pălind de furie şi ştiu că mersese prea departe, dar se menţinu pe poziţie.

Probabil că ei aveau ordine precise cu privire la ce puteau să facă şi ce nu. Plecară cu banii, iar Cathy se prăbuşi pe scaunul roz al lui Desrae încercând să-şi potolească bătăile năvalnice ale inimii. Totul mergea prost. Odată cu moartea lui Joey, siguranţa lor părea să fi dispărut. Era un gând ce te dezmeticea.

Revenindu-şi, Cathy coborî şi se încuie în club, după

care puse mâna pe telefon şi o sună pe Susan P, pentru a opune în gardă.

În zece minute, Richard Gates era acolo; probabil că Susan P îl contactase.

— Ce au luat? întrebă el.

— Numai banii din seif – dar nu fac plângere, dacă asta vrei, glumi ea.

Richard râse.

— Am bănuit. Vreau să ştiu numai ce se petrece, atâta tot.

Cathy ridică din umeri.

— Şi eu la fel.

O privi cum făcu cafea pentru amândoi cu mâini tremurătoare.

— Eu şi Desrae suntem în pericol, nu-i aşa? întrebă ea.

El încuviinţă.

— Da, scumpo, sunteţi în pericol până când o să-i venim de hac ticălosului ăstuia din Liverpool.

Cathy se uită la el. Gates se ridică şi îi puse coniac în cafea.

— Bea asta, draga mea, şi, pe urmă, o să ne gândim ce să facem, da?

Cathy sorbi lichidul fierbinte şi simţi căldura ajungându-i în stomac. De fiecare dată când i se întâmpla ceva rău, Richard Gates era lângă ea. Îi era recunoscătoare pentru asta. Întotdeauna o făcea să se simtă în siguranţă – ca şi cum, atunci când se afla în preajma lui, nimeni şi nimic nu i-ar fi putut face vreun rău. Atunci îşi dădu seama că el chiar ţinea la ea şi zâmbi în sinea ei.

Alt bărbat care îi era ca un tată, ca Joey – fusese binecuvântată în această privinţă.

Dar gândurile lui Richard Gates în clipa aceea nu erau câtuşi de puţin părinteşti.

Joscelyn Driscoll asculta tirada soţului ei împotriva poliţiei, structurilor sociale şi vecinilor lor asiatici, când

Richard Gates intră pe uşa-fereastră. Soţii Driscoll tăcură şocaţi.

Zâmbind, Gates îl ridică pe Driscoll de pe scaun apucându-l de cămaşă şi începu să-l ia la palme. Joscelyn, deşi îi ura pe poliţişti, simţi un moment de euforie când văzu că bărbatul ei primea ceea ce îi dădea ei atât de des. Nu ştia nici acum ce o apucase de se măritase cu un bătăuş din Liverpool.

În timp ce Gates îl lovea cu picioarele pe soţul ei, care era ghemuit pe podea, ea se duse la bucătărie pentru a face un ceai. Lenny putea să se descurce singur, îşi spuse ea cu răceală. El era cel care le adusese pe cap toate necazurile.

— Unde-i O'Hare? întrebă Gates gâfâind, dar cu aceeaşi voce scăzută.

Lenny Driscoll scutură din cap.

— Nu-ţi uşurezi deloc situaţia, secătură de Liverpool ce eşti! Deci, pentru ultima oară, unde dracu' îl găsesc pe O'Hare?

Lenny primi loviturile din nou, tot fără să răspundă.

— Vă rog, domnule Gates, viaţa mea valorează mai mult.

— Viaţa ta nenorocită n-o să mai valoreze nici cât o ceapă degerată dacă nu-mi spui ce vreau să ştiu, amice. Unde-i ticălosul ăla de O'Hare?

Lenny stătea ghemuit pe jos şi scutura din cap. Luând un scaun acoperit cu piele, Gates începu să-l bată cu el fără milă. Lenny accepta pedeapsa. Era tot ce putea să facă.

Singura întrerupere fu când Joscelyn vârî capul pe uşă şi întrebă veselă:

— Vrea cineva un ceai?

Dând drumul scaunului, Gates încuviinţă.

— Da, bine.

Aşezându-se pe braţul unui fotoliu, se uită la Lenny Driscoll cum se ridică de jos şi îşi aranjă hainele. Peste tot pe unde se ducea Gates, era la fel: frica de Derrick O'Hare

era mult mai mare decât frica de poliţie. Lucru care începea să-l supere pe Gates.

Bându-şi ceaiul, se gândi la individul acela care inspira atâta groază şi, evident, ucidea după cum avea chef. O'Hare era o cantitate necunoscută şi asta îl îngrijora pe Gates, deoarece lui îi plăcea să ştie exact cu cine avea de-a face.

După ce îşi bău ceaiul, îi spuse lui Lenny:

— N-a fost nimic personal, băiete.

Lenny, bătut şi învineţit, râse în ciuda durerii.

— Nicio supărare, domnule Gates.

Gates plecă aşa cum venise, prin spate, şi zâmbi în sinea lui. Nicio supărare, eh? Până când Lenny l-ar fi întâlnit într-o stradă întunecoasă. Avea impresia că, atunci, ar fi fost cu supărare – chiar foarte serios.

Cathy se întoarse acasă şi fu încântată când o văzu pe Susan P cu Desrae. „Fetele" plecaseră.

— Doctorul a fost din nou şi i-a mai făcut o injecţie. Cred că ar fi mai bine să stea în pat. Mai devreme a făcut iarăşi o criză, îi spuse Susan.

Îl urcară în pat pe Desrae, care era ameţit şi ascultător din cauza sedativului, după care se duseră în sufragerie. Cathy îi povesti lui Susan P. Ce se întâmplase la club. Nu voise să-i spună în faţa lui Desrae.

— Acest O'Hare trebuie pus la punct şi chiar foarte curând, spuse Susan întunecată la faţă. Dacă e obişnuit să obţină tot ce vrea, până la urmă va trebui să-l înfrunt, dacă nu cumva îl omor, bineînţeles. Sunt în stare de asta, să ştii!

— Parcă a înnebunit lumea, nu? exclamă Cathy cutremurându-se. Dar îţi spun ceva – dacă se întâmplă ceva cu Tommy sau cu altcineva, eu îl omor.

Lui Susan P. Îi veni să râdă. Era absurd să-ţi închipui că micuţa Cathy ar fi putut să omoare pe cineva şi, totuşi, în adâncul sufletului ei, Susan ştia că fata ar fi fost capabilă de aşa ceva, dacă împrejurările o cereau.

— Ascultă, draga mea, omul ăsta e periculos cu P mare. Tu ai grijă de Desrae şi lasă restul în seama noastră.

Tommy n-o să stea cu mâinile în sân.

— Şi dacă nu poate să facă nimic? întrebă Cathy neliniştită. În definitiv omul ăsta l-a omorât deja pe Joey şi cine s-ar fi gândit că o să facă cineva vreodată aşa ceva? Dacă individul ăsta a putut, să-l omoare pe Joey.

Îşi închipuie că poate să facă ce vrea şi asta mă sperie. Are nordul şi acum vrea sudul – cel puţin aşa mi-a zis Tommy.

Susan P. oftă.

— Ascultă, Tommy nu e un tăntălău, scumpo. O să rezolve problema, o să vezi. Tu ai grijă de Desrae şi lasă planurile în seama noastră. Ştim cu ce avem de-a face şi suntem obişnuiţi cu rezolvarea problemelor de genul ăsta. E ceva normal în Soho.

Cathy aprobă din cap şi tăcu. Dacă acel O'Hare voia

Război, ea una era dispusă să-i dea război.

Flinty era un bărbat mic de statură, dar puternic, şi mai era, de asemeni, un cunoscut informator. Cunoştea pe toată lumea şi totul despre toţi. Nimeni nu ştia care îi era numele adevărat, fiindcă întotdeauna i se spunea.

Flinty. Nici el nu mai ştia care îi era numele dat la botez. Avea şaizeci şi cinci de ani şi era ciripitor. După ce toată viaţa fusese când în puşcărie, când afară, pentru diverse delicte mărunte, era cu urechile ciulite şi cu ochii în patru, câştigând bani dând informaţii, atât poliţiştilor, cât şi bandiţilor. Dacă auzea o poveste, se ducea cu ea la persoana despre care ştia că ar fi fost mai interesată şi câştiga câteva lire.

Asta era lumea. Existau o mulţime de indivizi ca

Flinty, numai că, în felul lui, el făcuse din ciripeală un soi i de artă.

Deschise uşa cu chipul numai zâmbet. Cu douăzeci de minute în urmă, comandase o sticlă de whisky şi mâncare chinezească şi acum aştepta să i se livreze.

Mai devreme în cursul zilei îi dăduse unui poliţist o informaţie în legătură cu un jaf care urma să aibă loc în Essex. Omul îi plătise douăzeci şi cinci de lire pentru

informaţie, cu promisiunea de a-i mai da încă pe atât, dacă avea să fie arestat cineva.

În general fusese o zi bună.

Când îl văzu pe Gates în prag cu whisky-ul şi mâncarea chinezească, îi pieri zâmbetul de pe buze.

Intrând în micul apartament, Gates zâmbi. Unul din rarele lui zâmbete sincere.

— Eşti bine, Flinty? Nu ne-am mai văzut demult, nu-i aşa? zise el punând mâncarea şi sticla pe măsuţa de cafea, după care se duse la chicinetă, unde umplu ceainicul cu apă şi îl puse pe foc.

Flinty îl urmări cu o privire temătoare. Nu încercă să se atingă de mâncare, dar se uită tânjind după sticlă.

Când apa începu să fiarbă, Gates stinse focul şi ceainicul fluieră uşor în liniştea din încăpere.

— Asta vrei, domnule Gates, o ceaşcă de ceai?

Flinty ştia deja răspunsul.

Gates luă ceainicul cu un prosop murdar şi spuse ameninţător:

— Scoate-ţi pantofii şi ciorapii.

Flinty păli şi scutură din cap spunând:

— Haide, domnule Gates, nu face asta. Doar n-o să-mi faci aşa ceva, nu? întotdeauna am încercat să te ajut, ştii doar…

Glasul i se frânse când ceainicul fu trântit din nou pe aragazul cu două ochiuri.

— Flinty, dacă nu-ţi scoţi ciorapii, ţi-i rup cu mâna mea, auzi? Deci, poţi să-ţi îngreunezi sau să-ţi uşurezi situaţia.

Omuleţul îşi scoase pantofii şi ciorapii, bolborosind:

— Ce vrei să ştii, domnule Gates? O să-ţi spun dacă o să pot, întotdeauna spun ceea ce aflu. Ştii asta doar.

Ştia că Richard Gates i-ar fi opărit picioarele fără să stea pe gânduri. Ţipetele în blocul acela nu erau ceva neobişnuit.

— Te rog, domnule Gates, spune-mi ce vrei şi-ţi jur pe ochii mamei mele că o să-ţi spun tot.

Se descălţase şi mirosul era îngrozitor în încăperea aceea mică.

— Dumnezeule, mirosul ăsta e suficient ca să mă facă să-ţi opăresc picioarele oricum! Nu te speli niciodată, Flinty?

El scutură din cap.

— Unde să mă spăl aici? Baia e ca o afurisită de zonă de conflict, aproape tot timpul. Cada e împuţită. Mă descurc. Uneori, fac baie la un prieten.

— Stai jos şi întinde-ţi labele.

Când Flinty ezită, Gates îşi dădu ochii peste cap.

— Încep să mă enervez, Flinty. Fă ce ţi-am spus şi pe urmă, dă-mi informaţia pe care o vreau, după care totul o să fie în regulă.

Flinty se aşeză pe scaun, pe chipul lui citindu-se spaima. Gates luă ceainicul din nou şi se duse spre el. Râzând.

— Pe mine nu mă duci cu faţa asta speriată, idiotule! Ştiu ce eşti, şi tu ştii că ştiu. Eşti un nenorocit, amice. Preferi băieţii în locul bărbaţilor. Ştiu totul despre tine, aşa că nu face pe inocentul cu mine.

Flinty îşi coborî privirea asupra ceainicului care era ţinut deasupra picioarelor lui. Gates lăsă câteva picături să cadă pe pantalonii lui. Îl opări chiar şi prin materialul gros al pantalonilor pe care îi cumpărase de la un magazin cu articole la mâna a doua din Camden.

— Iartă-mă, amice, un mic accident. Am vrut să-ţi torn pe labele picioarelor.

Flinty închise ochii. Era un laş. Fusese închis de multe ori şi suferise umilinţe peste umilinţe, preferând asta în locul durerii fizice. Acum se resemnă în faţa sorţii.

— Vreau să ştiu unde pot să-l găsesc pe Derrick O’Hare.

Gates îl văzu pălind şi mai tare şi zâmbi. Îl prinsese; dacă era cineva care ştia pe unde îşi făcea veacul ticălosul din Liverpool, acela era Flinty.

Acesta răspunse cu lacrimi în ochi.

— Opăreşte-mă, domnule Gates. Viaţa mea valorează mai puţin decât asta.

Gates vărsă jumătate din ceainic pe picioarele lui şi privi fascinat cum băşicile apărură instantaneu. Apoi, punând ceainicul din nou pe aragaz, îi legă mâinile la spate cu propria lui cravată, în timp ce Flinty plângea.

— Uite ce e, amice, ştiu că e dureros şi îmi pare rău, dar trebuie să aflu unde e nenorocitul ăsta. Dacă o să fie nevoie, o să-ţi torn apa asta pe organele genitale. Asta chiar o să fie dureros…

Flinty tăcu şi, timp de câteva secunde, Gates crezu că murise de frică. Uitându-se la el, îl văzu strângând din dinţi şi ţinând ochii închişi. Era gata să-l lase pe Gates să-i opărească, decât să-l înfrunte pe O'Hare.

Punând ceainicul la loc şi oprind focul, Gates oftă adânc. Picioarele lui Flinty arătau ca două bucăţi de carne crudă şi, un moment, îi păru rău pentru ceea ce făcuse. Starea aceea îi trecu, însă, aproape imediat, când se gândi că O'Hare putea să scape nepedepsit indiferent ce făcea, în timp ce oamenilor le era atât de frică de el. Gates nu mai întâlnise un asemenea zid de tăcere de la Kray.

Se părea că nimeni nu voia să se pună rău cu irlandezul.

Punând mâna pe ceainic din nou, Gates vărsă puţină apă pe organele genitale ale lui Flinty. Acesta urlă şi Gates trânti ceainicul pe masă. Azvârlind mâncarea chinezească pe jos şi deschizând sticla de whisky, spuse încet:

— Zvârcoleşte-te în agonie, nemernicule, şi nu uita – asta nu-i nimic pe lângă ce-o să-ţi fac peste câteva minute, clar? O să te torturez toată noaptea, dacă va fi nevoie, dar tot o să aflu ceea ce vreau să ştiu.

Flinty era traumatizat, alb la faţă şi cu buzele vinete. Mâinile îi tremurau din cauza şocului aşa cum erau legate la spate, astfel încât părea să danseze pe scaun. Avea salivă pe buze când şopti:

— Te rog, domnule Gates, te rog, nu mă mai chinui.

Gates luă o înghiţitură zdravănă din sticla de whisky

şi spuse mai calm:

— Spune-mi ce vreau să ştiu, Flinty, şi o să am grijă să ajungi la spital. N-o să spun niciodată cine mi-a dat informaţia, ştii asta.

Flinty scutură din cap, mormăind:

— E mai nebun decât dumneata, e mai nebun decât oricine. Dezleagă-mă şi o să-ţi spun ce-a făcut acum de curând.

Richard îi dezlegă mâinile şi Flinty se lăsă pe spate, gâfâind. Durerea trebuia să fi fost cumplită şi Gates simţi o uşoară admiraţie pentru capacitatea celuilalt de a continua să tacă după toate acele chinuri. Îi dădu sticla de whisky şi Flinty bău lacom.

— Acum câteva săptămâni, O'Hare l-a torturat pe Billy Wright până când a murit. Îl cunoşti pe bătrânul Billy, vagabondul de pe Berwick Street, nu?

Gates încuviinţă, neştiind unde voia să ajungă Flinty cu povestea aceea. Gemând acum, Flinty continuă:

— O'Hare i-a făcut cinste şi l-a urcat în maşină. Eram cu ei. O'Hare a zis c-o să bem ceva şi, pentru asta, noi trebuia să-i dăm o informaţie. Fac treaba asta şi pentru bandiţi şi pentru poliţişti, ştii foarte bine. L-au jupuit de viu, domnule Gates, în faţa mea. El chiar nu ştia ceea ce voiau ei să afle de la el, altfel le-ar fi spus. Dar individul ăla, O'Hare, tot l-a jupuit. A fost oribil, e nebun de legat. Aşa că, domnule Gates, prefer să fiu torturat de dumneata decât de el. Opăreşte-mă, înjunghie-mă, împuşcă-mă chiar, puţin îmi pasă. Dar nu mă face să pic în mâinile lui.

Luă o înghiţitură de whisky şi Gates îl privi tăcut un timp.

— Presupun că tu aveai informaţia pe care o voia el, Flinty. La urma urmei trăieşti, nu?

— Sigur că i-am spus, domnule Gates, şi dumneata i-ai fi spus tot, numai că asta nu l-a împiedicat să-l omoare pe bătrânul Billy Wright. Am încercat să-l salvez, jur pe capul fii…

— N-ai nicio fiică, Flinty – e moartă, ai uitat? A luat o

supradoză, dacă-mi amintesc eu bine.

Flinty îl ignoră.

— Pe mormântul ei, atunci, unde o fi şi ăsta, dar îţi spun, domnule Gates, este nebun de legat, i-am spus unde-şi făcea veacul Pasquale, pentru că asta o ştia toată lumea. Joey a fost bun cu mine, dar i-ar fi spus orice lui O'Hare. Da, chiar şi dumneata ai fi spus tot, domnule Gates, dacă ţi-ar fi plimbat cuţitul ăla prin faţa ochilor. Acum lasă-mă-n pace, zise el începând să plângă de-adevăratelea.

Gates se uită la el şi spuse printre dinţi:

— Nu plec de-aici până nu obţin ceea ce vreau şi, te rog să mă crezi, Flinty, nenorocitul ăla nici nu se compară cu mine când îmi pierd cumpătul. Cred că ar trebui să te gândeşti la asta, da?

Umplu ceainicul din nou, spunând în acelaşi timp:

— Data viitoare o să-ţi torn asta în gură, după care n-o să mai spui nimănui nimic.

Flinty îşi luă capul în mâini şi spuse printre suspine:

— Obişnuieşte să bea într-un bar din apropiere de Camden Market. E locul de întâlnire pentru oamenii lui. Asta-i tot ce ştiu, jur.

Gates zâmbi atunci, unul din acele zâmbete luminoase ale lui care îl făceau să pară aproape chipeş.

— Vezi ce uşor a fost? Nu trebuia să-mi spui decât atât şi nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Acum o să chem o ambulanţă, bine?

După aceea părăsi apartamentul, uitând imediat de Flinty.

Jumătate de oră mai târziu, luă doi fraţi din Tottenham – doi negri pe nume Lincoln şi Roosevelt. Cei doi puteau fi angajaţi ca bătăuşi pentru un anumit preţ şi, din când în când, Gates îi folosea pentru misiuni de „convingere".

Amândoi ar fi fost în stare să-şi omoare şi bunica pentru câteva lire – nişte referinţe perfecte în ceea ce îl privea pe Gates.

Înarmaţi cu „pulverizatoare" – amoniac în sticle cu

pulverizator – boxuri şi ciomege mici, toţi purtau paltoane *Crombie* cu buzunare speciale în interior pentru a ascunde bâtele de baseball şi cozile de târnăcop. Lincoln folosea întotdeauna o bâtă de baseball care avea înfipte în capăt nişte cuie de douăzeci de centimetri, pentru maximum de efect.

Când ajunseră la barul din Camden, erau cu toţii înfierbântaţi.

Lincoln se întoarse spre Gates şi spuse vesel:

— Cinci sute, da?

Gates încuviinţă.

— Bine, cine-i ţinta?

Poliţistului îi fusese groază de momentul acela şi, când spuse „Derrick O'Hare", aşteptă să audă un refuz, însă acesta nu veni.

— Irlandezul nu? Grozav! Nu pot să-i sufăr pe nenorociţii ăştia din nord.

Vocea lui Roosevelt era jovială şi Gates zâmbi.

— Atunci, haideţi să punem mâna pe ei, nu?

Cei doi încuviinţară.

Imediat cum intrară, muzica le atrase atenţia. Era Gilbert O'Sullivan, care cânta *Clare* şi cei doi negri se strâmbară ca şi cum li s-ar fi făcut greaţă, ceea ce îl amuza pe Gates. Portarul se uită la ei.

Scoţând o bancnotă de douăzeci de lire, Gates i-o vârî în buzunarul de la piept. Omul zâmbi şi le făcu semn că puteau să intre. Gates avusese grijă să-şi pună o pălărie neagră menită să-i ascundă faţa şi chelia care îl făcea să fie recunoscut.

În club era întuneric. Fete care mai de care mai bete şi mai dezbrăcate, se plimbau de colo-colo căutând clienţi. Îi ocoliră pe cei doi negri, fapt care le conveni celor trei. Jocurile de noroc nu erau în toi fiind încă devreme, cu puţin trecut de zece şi jumătate, şi principalele activităţi aducătoare de bani erau consumul de băuturi şi cumpărarea de droguri.

În aer plutea numai fum de canabis. Amfetaminele

aveau să se înghită mai târziu, când oamenii voiau să fie mai alerţi, din moment ce îşi jucau salariile.

Ducându-se la bar, cei trei cerură ceva de băut şi se uitară în jur. Nu se vedea nici urmă de O'Hare. Trăgând una din fete lângă el, Gates o întrebă în şoaptă:

— Unde e biroul lui Derrick? Ai zece lire, scumpo.

Fata îl privi suspicioasă, după care, luând bancnota, spuse rar:

— În capul scărilor, pe dreapta. Dar nu-i acolo.

Gates goli paharul şi mai ceru unul. Se uitară la oameni încă vreo zece minute, după care se îndreptară spre scara ce ducea la toalete şi la birouri. Nimeni nu le dădu atenţie când străbătură mulţimea. Lui Gates nu îi venea să creadă că nu era pază deloc. Parcă individul s-ar fi considerat indestructibil.

Uşa biroului era deschisă. Indiferent ce făcea O'Hare, nu plănuia nimic în încăperea aceea mică, îşi spuse Gates. Era mai degrabă un loc unde îşi ţinea registrele.

În timp ce ei căutau prin sertare, uşa fu deschisă de un irlandez musculos care îi întrebă:

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnilor?

Cei trei indivizi din spatele lui erau la fel de solizi şi musculoşi. Dar Gates întâlnise mulţi asemenea lor care erau slabi ca nişte pisoi.

Lincoln şi Roosevelt erau de aceeaşi părere şi ceilalţi trecură la acţiune într-un timp record. Însă, apariţia subită a bâtelor de baseball şi a cozilor de târnăcop, le şterse de pe chipuri expresiile de înfumurare. Se aşteptară la o bătaie cu pumnii. În schimb, avură parte de un masacru.

În timp ce se bătea, Gates ştia, însă, că nu avea să pună mâna pe O'Hare în seara aceea. Totuşi, îi plăcu bătaia. Orice s-ar fi întâmplat, avea să-l oprească pe O'Hare înainte ca acesta să mai facă rău cuiva, mai ales lui Cathy.

Dacă O'Hare voia West End-ul împreună cu tot ce se afla acolo, trebuia să pună mâna pe el numai trecând peste

cadavrul lui Richard Gates.

Derrick O'Hare se afla în biroul de la *Cafe Central* şi bea un pahar de Chablis rece ca gheaţa. Purta un costum de in alb şi o cămaşă neagră. Pantofii săi negri erau confecţionaţi de comandă, iar ciorapii erau de un verde aprins.

În materie de modă era un dezastru; dădea, însă, bacşişuri generoase.

Stătea la o masă mică, zâmbindu-le şi făcându-le cu mâna celor care treceau pe lângă el şi care ori îi răspundeau cu acelaşi gest din mână, ori îl ignorau pe acul individ care părea beat şi ţicnit.

Ochii lui îi făceau pe oameni să considere că nu ei; i ceva în ordine. Păreau să privească prin tine. O'Hare ştia acest lucru şi îl folosea în propriul avantaj. Îi plăcea notorietatea sa şi, de asemenea, banii pe care îi obţine prin intimidare. Pentru el, Londra era o Meca a criminalilor. O dorea nespus de mult. Chiar îşi aducea oameni din Nottingham şi Leichester ca să lucreze cu el acolo, instalându-i în Bayswater şi plătindu-i bine pân'; i când avea nevoie de ei. Ştia că numai forţa avea să-l ajute să cucerească Londra. Oamenii din sud înţelegeau numai de forţă.

Un individ înalt cu o ţinută de militar veni la masa lui şi îi şopti ceva la ureche. Derrick se ridică de pe scaun şi îl urmă afară din bar, într-o mică anticameră. Când îl văzu pe cel care aştepta acolo, zâmbi larg.

— Docherty, ticălosule! De când nu te-am mai văzut!

Eamonn se ridică de pe scaun şi îi strânse mâna celui cu care tratase în ultimele douăsprezece luni în chestiuni legate de IRA.

— Cum a fost zborul? îl întrebă O'Hare.

Eamonn ridică din umeri şi se aşeză din nou.

— Ca de obicei. E prima oară când vin acasă după mulţi ani, totuşi, şi mă simt cam ciudat.

Nu voia să se explice tocmai în faţa lui O'Hare.

— Ia spune-mi, ce se petrece? întrebă el. Am auzit că

au loc nişte tulburări.

Derrick râse zgomotos.

— Nu fac altceva decât să elimin o parte din vechii gangsteri. Ar fi şi timpul, nu? Hai să mergem să mâncăm şi, pe urmă, stăm de vorbă. Am auzit că stai pe Park Lane. Pot să-ţi fac rost de orice fel de tipă vrei. Numai spune-mi: blondă, brunetă, negresă, albă, cu ţâţe mari, cu ţâţe mici, picioare lungi… Spune-mi ce preferinţe ai şi eu ţi-o trimit la uşă.

Eamonn zâmbi, dar zâmbetul nu îi ajunse în privire.

— Nu-i nevoie să faci pe peştele pentru mine, Derrick, sunt capabil să-mi găsesc singur o femeie. Şi nu plătesc pentru aşa ceva – n-am făcut-o niciodată şi nici n-o s-o fac vreodată.

O'Hare ştiu că făcuse o mare greşeală. Ridicând din umeri, zise:

— Plăteam eu, era un cadou. Fără supărare, da?

Eamonn nu se ridică de pe scaun. În schimb, îşi puse din nou un whisky din sticla aflată în faţa lui.

— O să sar peste cină şi o să trec direct la afaceri, dacă nu te superi. Contribuţiile pentru Cauză seacă şi irlandezii vor să ştie de ce. La fel şi eu. Vezi tu, avem nevoie de voi şi de ceea ce ne puteţi oferi aici, dar nu ne sunteţi chiar indispensabili. Rămânem fără case de siguranţă şi ne e din ce în ce mai greu să-i instalăm pe oamenii de care avem nevoie în comunităţile mai mici. Acum ştii pentru ce avem nevoie de lucrurile astea. Mutăm irlandezii care par respectabili pe proprietăţi ale primăriei. Vor trăi ca membri ai acestor comunităţi până când vom avea nevoie să facă eventual ceva pentru noi. Aceşti oameni sunt numiţi „adormiţi", iar oamenii tăi par a fi într-o afurisită de comă, pentru că n-am auzit nimic nici de la ei, nici despre ei de luni de zile. Ţi-am dat o grămadă de bani pentru treaba asta şi, deodată, nu mai merge. Vrem să ştim ce se petrece.

Derrick O'Hare nu se speria de multe lucruri, pur şi simplu nu-i stătea în fire, dar IRA îl speria până şi pe el.

Eamonn continuă să vorbească, ştiind că băgase frica în celălalt şi vrând să menţină presiunea.

— Motivul pentru care am venit eu şi nu unul din mai-marii din IRA e pentru că accentul meu londonez va trece neobservat, în vreme ce un accent irlandez la Londra atrage atenţia acum. Dar, dacă vreunul din şefi va fi nevoit să vină încoace, eşti un om mort, O'Hare. Deci, unde sunt banii şi ce se întâmplă cu „adormiţii"?

În ultimele luni, Derrick nu se mai preocupase de Cauză, în mare parte pentru că se săturase. La început, totul fusese captivant şi profitabil. Le luase banii, încheiase afacerea, după care, trecuse la lucruri mai importante şi mai bune – şi anume, finanţarea preluării puterii asupra Londrei. Acum trebuia să dea socoteală şi nu prea ştia cum ar fi trebuit să facă asta. Nu prea ştia nici ce voiau acum de la el irlandezii şi americanii.

— Am avut câteva probleme, zise el încercând să tragă de timp. Sunt în toiul unei afaceri aici şi trebuie să supraveghez totul personal. Dar, imediat după ce o să se rezolve, o să mă pun iarăşi pe treabă.

Datorită faptului că fusese crescut într-o familie anglo-irlandeză şi că nu fusese niciodată în sudul Irlandei, cu atât mai puţin în nord, întreaga idee a unei armate secrete i se părea nu numai juvenilă, dar şi nebunească. Armata britanică avea să-i distrugă o dată pentru totdeauna, cu siguranţă. Până atunci, el avea să pară că era cu ei. Armata britanică avea tancuri, soldaţi. Era numai o chestiune de timp până când indivizii aceia aveau să fie ori omorâţi, ori închişi.

Eamonn luă un ziar şi îl puse pe masă între ei.

— Cum se face că n-ai ştiut de asta?

Derrick văzu o fotografie în care apăreau două persoane ce erau scoase dintr-o casă din cărămidă roşie, îşi trăseseră hainele deasupra capetelor, iar în partea de sus a fotografiei scria mire: *Depozit de arme al IRA descoperit într-o casă din Liverpool*.

— E *Daily Mirror* de ieri. Chiar şi tu trebuia să fi auzit

de asta. E ştirea cea mai senzaţională în momentul ăsta.

Era limpede că O'Hare era stupefiat; Eamonn nu putea înţelege cum de habar nu avea ce se petrecea chiar în ograda lui.

— Aşa cum am mai spus, am alte lucruri pe cap acum, zise el. Oricum, n-aş fi putut să împiedic aşa ceva. Chiar şi tu trebuie să-ţi dai seama.

Eamonn se aplecă peste măsuţa şubredă şi spuse printre dinţi:

— Ar fi trebuit să afli la câteva minute după ce s-a întâmplat. Am fi pus avocaţii şi oamenii Cauzei să strige în gura mare despre corupţia din poliţie, despre înscenări şi orice altceva am fi putut, să folosim. În schimb, am fost nevoiţi să citim, la fel ca toată lumea. Acum, ascultă-mă cu atenţie, O'Hare! Sunt nişte funduri mari în joc şi al tău e cel mai mare. IRA poate să bage spaima şi în mafie. Ascultă-mă pe mine, pentru că ştiu asta din proprie experienţă. Un ticălos mărunt din Liverpool nu înseamnă nimic pentru ei. Absolut nimic.

Lui Derrick O'Hare îi era greu să-şi calce pe mândrie. Ar fi vrut doar să-l ia pe Eamonn Docherty, cu chipul lui frumos şi cu părul lui negru şi tuns îngrijit, şi să-l strângă de gât. Acela era răspunsul lui Derrick la toate. Dar în mintea lui exista amintirea celor şapte sute cincizeci de mii de lire sterline pe care i le dăduse IRA. Voia să păstreze acei bani cu orice preţ.

— Se mai întâmplă astfel de lucruri, zise el cu un glas stins. N-aş fi putut să împiedic poliţia să facă o razie în casa aia.

Eamonn clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Banii care ţi s-au dat erau ca să găseşti câţiva informatori buni în rândul poliţiei locale şi naţionale. Pe plan local, ai fi putut să afli ce se petrecea şi noi am fi putut să mutăm oamenii peste noapte – înainte ca vecinii să afle ceva, înainte ca treaba să ajungă la urechile poliţiei. Acum, pe oamenii ăia îi aşteaptă mulţi ani de puşcărie. Nu ştiu ce gândeşti „tu, dar genul ăsta de lucruri ne supără

foarte tare pe mine şi pe ai mei. La New York, ai fi fost tras la răspundere pentru asta, la fel şi în Belfast. Acum se pare că acelaşi lucru o să se-ntâmple şi la Londra. Pentru că, dincolo de încăperea asta, sunt nişte oameni care aşteaptă să te conducă spre locul tău de odihnă veşnică.

Bătând tare în masă, chemă doi indivizi solizi în încăpere.

Derrick O'Hare era în stare de şoc şi acest lucru se vedea. Gura îi rămăsese căscată.

— De azi înainte, eşti un fost criminal şi o fostă fiinţă omenească. Toate bunurile tale sunt ale noastre acum şi toţi oamenii tăi sunt ai noştri.

Derrick O'Hare, psihopat şi şef de bandă, se uită la Eamonn Docherty de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Glumeşti!

Eamonn râse dispreţuitor.

— Ce e de glumit în asta? Ai greşit enorm. Acum trebuie să plăteşti.

După aceea ieşi din *Cafe Central* în plin soare, dar Derrick O'Hare nu mai fu văzut o săptămână. Şi atunci ieşiră la iveală doar capul şi mâna lui stângă.

Lottie se sinucise la puţin timp după ce fură descoperite cele câteva rămăşiţe pământeşti ale lui.

Lee Bonham era tot agitat şi tot nerăbdător. Ştia ce se vorbea pe străzi despre Joey şi, de asemenea, despre faptul că irlandezii trimiseseră câţiva tipi tari în oraş şi îl eliminaseră pe O'Hare. Mai ştia şi că el avea acces la unele informaţii pe care nu le putea obţine nici guvernul britanic. Era o chestiune ce ţinea de profesie. Pontul îi fusese vândut de un vechi prieten al lui care lucra în acelaşi domeniu.

Lee încălcase o regulă fundamentală şi aranjase o întâlnire cu omul de legătură al irlandezilor, cum îi spunea el lui Eamonn Docherty.

Se întâlniră într-un mic bar numit *Peterboat în* de pe Leigh-on-Sea, în Essex, unde stătură de vorbă înconjuraţi de turişti şi localnici care veniseră să bea ceva în linişte în

duminica aceea. Amândoi erau îmbrăcaţi obişnuit şi nu păreau deloc deosebiţi de cei din jurul lor. Dar conversaţia lor l-ar fi uluit pe cel care ar fi tras cu urechea.

— A trebuit să-l omor pe Joey pentru că am fost tocmit, începu Lee. N-a fost nimic personal. Am auzit că era un om de treabă. Dar aşa sunt toţi. Asta mi-e meseria. Dacă ai avea nevoie vreodată de serviciile mele, ţi-aş sta la dispoziţie aşa cum i-am stat lui O'Hare. Numai că am auzit că O'Hare a supărat multă lume, inclusiv pe irlandezi. Nu pot să-ţi spun cum am intrat în posesia acestei informaţii, dar faptul că eşti aici dovedeşte că am dreptate, nu? Vezi tu, n-am fost plătit pentru treaba aia. L-ai eliminat pe O'Hare prea repede pentru mine. Dar am auzit că te interesează orice e legat de afacerile lui. Pot să-ţi spun tot ce vrei să ştii, în schimbul unui preţ, acesta fiind cele douăzeci de miare care trebuia să mi le dea pentru eliminarea lui Joey. Batem palma sau nu?

Eamonn fu impresionat de tipul slăbănog din faţa lui. Ştia că Lee alerga mai repede decât un tren expres şi, totuşi, o mulţime de ucigaşi plătiţi făceau acelaşi lucru. Spuneau că viteza făcea să li se pară totul mai captivant.

— Vreau să văd ce ştii înainte să hotărăsc dacă valorează douăzeci de miare, bine? Nu pot fi mai corect de-atât.

Lee ridică din umeri şi goli paharul de „lager shandy". Viteza cu care se mişca făcea întotdeauna să i se usuce gura. Apoi începu să vorbească.

— După cum probabil că ştii, O'Hare voia să pună mâna pe West End, de aia l-a vrut mort pe Joey. Acum Tommy Pasquale o să vrea să-ţi strângă mâna pentru că şi el voia să-l termine pe O'Hare şi aranjase deja o lovitură. Ceea ce se pare că a uitat Tommy pentru moment e faptul că tatăl lui a ascuns o grămadă de bani pentru hoţii de lingouri – mai ţii minte jaful ăla de la sfârşitul anilor '60? Ei bine, toţi tipii implicaţi sunt încă în puşcărie. Joey era un bandit de modă veche. Ştia unde erau ascunse lingourile, dar le ţinea numai pentru el şi niciodată nu s-a

atins de ele. Ştia că, odată ce piaţa avea să fie invadată de aur, aveau să se facă investigaţii serioase. Când cei din bandă aveau să fie eliberaţi, puteau să facă ce voiau şi să-l plătească pentru tăcere. Vezi tu, când au fost prinşi şi condamnaţi, au trebuit să trimită vorbă cuiva să ascundă marfa ca lumea. Crezi sau nu, lingourile au fost tot timpul într-o magazie din Norfolk.

Lee râse de ironia acelei situaţii.

— O bătrânică le-a închiriat-o pentru cinci lire pe săptămână. Puţin îi păsa ce era înăuntru, pe ea n-o interesau decât nişte bani în plus pe lângă pensie. Oricum, Joey a primit mesajul şi a mutat marfa. Numai el ştia unde e. Nu avea încredere nici măcar într-un om de legătură care să le transmită celor dinăuntru. „Vorbăria costă vieţi”, şi alte aiureli din astea de pe vremea războiului, bănuiesc. Oricum, toţi aveau încredere în el. Erau nevoiţi. Ei bine, când unul din ei a fost mutat la Durham, după ce a băut puţin mai mult, i-a spus unui gangster. Ăsta i-a spus lui O’Hare şi, după ce a pus totul cap la cap, O’Hare s-a hotărât să pună mâna pe Londra şi pe lingouri. Totuşi, n-a aflat de la Joey unde erau ascunse. L-a omorât pe Joey şi, pe urmă, s-a dus la mlaştinile din Essex să le caute. Nu erau acolo. De fapt, sunt ascunse în apropiere. O’Hare era cam într-o ureche, dar l-a ascultat pe unul din tovarăşii lui Joey, unul Hammings din Ilford. Crezând că o să aibă ceva de câştigat, i-a spus lui O’Hare că el crede că lingourile sunt în preajma mlaştinilor. Mulţi credeau asta. Toată lumea ştia că Pasquale le ascunsese. Apropo, banii mei sunt pe Averley Lakes din Tilbury. Dar, oricum, n-are nicio importanţă, nu? Pentru că nimeni n-o să aibă curajul să se atingă de lingouri. Tipii care le-au furat nu sunt nişte proşti şi or să iasă din puşcărie într-o bună zi, poţi să fii sigur. Nu mi-ar plăcea să-i ştiu pe urmele mele, oricât de mult curaj aş avea. Să fim serioşi, probabil că numai la asta se gândise, nu? Să iasă, să-şi ia lingourile şi să-şi vadă mai departe de vieţile tragic întrerupte de sistemul juridic britanic. Pun pariu că şi afurisitul de judecător o să facă pe

el în ziua când ăştia or să fie eliberaţi. Dar m-am luat cu vorba.

Luă o înghiţitură zdravănă din pahar şi îşi aprinse o ţigară *Marlboro* înainte să continue.

— Singurul care ştie acum unde e ascunsă marfa e Tommy Pasquale şi idiotul ăla de O'Hare ar fi trebuit să se gândească la asta. Credeam că Tommy o să fie ucis în aceeaşi zi, aşa încât să fie înlăturaţi şi tatăl şi fiul. Se pare că O'Hare a hotărât altfel. Poate s-a gândit că Tommy e un prost, nu ştiu. Ceea ce ştiu e faptul că Tommy Pasquale e un urmaş demn de tatăl lui şi n-o să fie deloc încântat că i-ai luat-o înainte omorându-l pe irlandez. Totuşi, va vrea să-ţi strângă mâna, aşa cred. Eu ştiu că aşa aş face. Mai există o persoană care ştie de ascunzătoare, un tip pe nume Desrae. Joey Pasquale, un tip însurat şi cu copii, era, de asemenea, homosexual în timpul liber, iar Desrae era prietenul-şi-prietena lui. De curând au deschis un club pe Waldour Street pentru bărbaţii care au aceleaşi înclinaţii. Cu alte cuvinte, pentru ştabii cărora le plac bărbaţii cu peruci, zise Lee şi râse, după care continuă. Tommy nu era supărat pe prietenul tatălui *său*. *Se* pare că se înţelegeau bine. Ea, el sau cum vrei să-i spui, a luat pe lângă sine o fetiţă pe nume Cathy Connor acum câţiva ani…

Când Eamonn îl apucă brusc de braţ, Lee scăpă paharul din mână, acesta spărgându-se şi atrăgând privirile tuturor asupra lor. Lui Eamonn i se păru să trecu o veşnicie până când fata de la bar adună cioburile, le umplu paharele din nou şi se întoarse la locul ei pentru a începe să servească iarăşi.

— Cathy Connor? Cum arată? câţi ani are?

Vocea lui Eamonn era scăzută şi tulburată. Lee Bonham îşi dădu seama că nimerise peste o informaţie care îl interesa cu adevărat pe celălalt.

— E blondă, are vreo douăzeci de ani. E frumuşică, cu ochii mari, albaştri şi nişte ţâţe mari şi grozave. Dar ea nu e implicată în treburi murdare. Conduce barul împreună cu Desrae şi e chiar respectabilă. Joey o iubea ca

pe o fiică. Ca şi cum Desrae i-ar., îl fost mamă şi el, tată. Ce chestie ciudată, nu? Dar, lăsând gluma deoparte, au avut grijă de ea foarte bine. Locuieşte împreună cu Desrae într-un mic apartament din Soho – parcă pe Greek Street. Am auzit că e un fel de madamă în felul ei. Nimeni nu avea nimic cu ea. Dar, avându-l pe Joey în spate, era şi firesc, nu? Tipul era un greu.

Eamonn ridică din umeri, părând să-şi fi revenit.

— E limpede că lui O'Hare nu i-a dat impresia asta.

Lee zâmbi.

— Impresiile lui O'Hare nu mai au nicio importanţă acum, nu?

— Cum de ştii atât de mult despre toate?

— Asta mi-e meseria. Suntem doar câţiva şi, de obicei, ni se spun multe. Trebuie să fim demni de încredere, nu? Aşa că am descoperit că oamenii ne vorbesc mai mult decât altora. E ciudat, dar oamenii încearcă să justifice omorul atât pentru mine, cât şi pentru ei înşişi. N-am preferinţă pentru o bandă anume. Omor pe oricine, oriunde, oricând.

Eamonn zâmbi.

— O să ţin minte. Şi o să am grijă să-ţi primeşti cele douăzeci de miare.

Lee încuviinţă încântat.

— Mai vrei o bere?

Eamonn scutură din cap şi zâmbi.

— O să iau un whisky mare.

— La ce vrei, tu faci cinste de data asta, glumi celălalt. Eu mă duc până la toaletă.

Râzând, Eamonn se duse la bar şi ceru încă un rând. Îi plăcea de Lee Bonham – avea o sinceritate reconfortantă.

Cathy îi făcu încă o cafea lui Desrae în care îi puse destul de mult coniac. În săptămânile care trecuseră de la moartea lui Joey, Desrae oscilase între melancolie şi fericire euforică încercând să se convingă de faptul că Joey nu murise cu adevărat. Cathy ştia că numai

înmormântarea l-ar fi făcut să îşi dea seama de realitate.

Tot ce putea să facă era să asculte şi să încerce să fie un umăr pe care prietenul vechiului ei prieten să plângă.

Îi gătea, îl făcea să mănânce şi îl forţa să se fardeze şi să-şi pună peruca. Poliţiştii şi ziariştii îi lăsaseră în pace, în sfârşit, şi se bazau pe Tommy pentru ţinerea celorlalţi la distanţă.

Oamenii erau bine intenţionaţi, dar era obositor să-i asculte cum vorbeau cu entuziasm despre Joey şi, pe Desrae, care îl iubise cu adevărat.

Sună soneria şi ei se încordară.

— Nu le da atenţie şi or să plece. Şi să nu punem telefonul în funcţiune deocamdată, spuse Cathy enervată.

Soneria sună insistent încă vreo cinci minute, timp în care Cathy şi Desrae stătură şi ascultară. În Cele din urmă, Cathy se ridică şi, ieşind furioasă din cameră, zise:

— O să le spun să se ducă dracului şi să ne lase-n pace!

Când deschise uşa larg, văzu un chip din trecut pe care nu credea că avea să-l mai vadă vreodată.

— Bună, Cathy. A trecut mult timp.

Auzindu-i vocea lui Eamonn, îşi aduse aminte de toate atât de clar, încât avu impresia că se află din nou în Bethnal Green şi Madge striga din bucătărie. Era acelaşi Eamonn, bărbatul pe care îl visase, îl iubise şi în care avusese încredere în copilărie.

Şi, la fel ca Desrae, îşi dădu ea seama, avea să iubească numai o dată în viaţă şi, atunci, cu toată fiinţa.

— Ei bine, n-ai de gând să mă inviţi înăuntru? Să-mi oferi o ceaşcă de „Roşie Lee”?

Atunci îi dădură lacrimile şi se aruncă în braţele lui. Ţinând-o strâns, el îi murmură cuvinte de alinare la ureche şi ea avu impresia că, în sfârşit, sosise acasă. Uitase de ultima lor întâlnire. El era ultima piesă de puzzle, persoana care se potrivea lângă Desrae şi Joey. Prima ei iubire, Singura ei iubire romantică, tovarăşul ei de suflet. Uită tot ce făcuse el în clipa în care îi auzi vocea.

Eamonn zâmbi şi Cathy nu mai ştiu de nimic altceva.

Primul lucru pe care îl remarcă la el când se dădu înapoi ca să-l privească, fu faptul că era un bărbat în toată regula. Imediat cum o atinse, ea deveni femeie. Era un efect pe care el avea să-l aibă asupra ei mulţi ani de atunci încolo.

Cathy îl vedea pe Eamonn într-o lumină roz; poseda un fel de strălucire orbitoare căreia ea îi răspundea. Nimic şi nimeni nu avea să o mai facă să simtă acel lucru vreodată.

Trăgându-l înăuntru şi închizând uşa, ea zâmbi fericită, cu ochii plini de lacrimi şi de o bucurie cum nu mai simţise de la moartea lui Joey. Îi făcu semn să intre în living-room şi îl strigă bucuroasă pe Desrae. Era atât de fericită, încât nu observă un lucru crucial: Desrae şi Eamonn nu se plăcură din prima clipă. Fu ceva scurt şi subtil, dar amândoi fură conştienţi de acel lucru din secunda în care se văzură.

Cathy, însă, fiind atât de încântată că îl avea din nou pe Eamonn lângă ea, nu observă nimic în neregulă.

La fel ca pe vremuri, nu îl vedea decât pe el.

Desrae era tăcut şi Cathy puse acest lucru pe seama faptului că era îndurerat de moartea lui Joey. Intrând în dormitorul şocant de roz, Cathy puse o ceaşcă de cafea pe noptieră şi zâmbi fericită.

— Nu-mi vine să cred că Eamonn s-a întors, nu credeam c-o să-l mai văd vreodată.

Ridicându-se în capul oaselor în pat, Desrae îşi aprinse o ţigară şi trase adânc din ea.

— Eu credeam că n-o să mai plece, spuse el morocănos. În picioare aproape toată noaptea, vorbind şi râzând…

Lui Cathy îi părea rău şi ochii ei expresivi îl implorau pe prietenul ei.

— Te rog, Desrae, face parte din viaţa mea. N-am mai râs aşa de… nu ştiu când. De când trăia Joey. Am depănat amintiri doar.

Desrae îşi pierdu cumpătul deodată.

— I-ai spus cum nu mai întrebi niciodată de maică-ta? I-ai spus că o să facă puşcărie ani de zile şi că, dacă n-ar fi Susan P, n-ai şti absolut nimic de ea? I-ai spus că au dus-o în aripa de psihiatrie, pentru că e nebună de legat – i-ai spus toate astea? Că a fost atacată de altă deţinută care a tăiat-o pe faţă…

Cathy era albă ca varul la faţă şi rigidă. Ochii ei păreau două ochiuri pline cu apă de mare, lacrimile sărate făcând-o să pară vulnerabilă.

— E adevărat, Desrae? E chiar atât de rău pentru ea acolo?

Desrae înghiţi în sec, părându-i rău că răbufnise aşa. Fusese gelos pe sentimentele pe care le avea fata pentru Eamonn Docherty, despre care el ştia că nu aducea decât necazuri. Îi mirosea pe cei de teapa lui Eamonn de la o poştă. Ah, se îmbrăcau frumos şi arătau bine. Chiar prea bine. Adunau oameni în jurul lor când treceau prin viaţă, după care îi foloseau şi se descotoroseau de ei ca de nişte cârpe murdare.

Da, îi ştia pe cei de genul lui Eamonn Docherty.

Desrae voise să o apere pe Cathy de el, pentru că îşi dădea seama că individul acela era ca un animal de pradă. Acum, de supărare, spusese toate acele lucruri despre Madge şi îi părea nespus de rău.

Tot timpul Cathy crezuse că mama ei era bine şi cât de fericită putea fi, ţinând cont de împrejurări, şi că îi era uşor la Holloway.

Desrae o apucă de mână, dar Cathy se smuci, îndepărtându-se de el.

— Cum ai îndrăznit, Desrae? Cum ai îndrăznit să hotărăşti ce ar trebui să ştiu şi ce nu? Acum sunt o femeie în toată firea şi am dreptul să ştiu ce se petrece cu mine şi cu ai mei. Îmi pare rău că nu-ţi place de Eamonn şi e păcat pentru că îl iubesc, întotdeauna l-am iubit. E fratele, iubitul şi soţul pe care n-o să-l am niciodată pentru că eu nu pot să trăiesc la fel ca fetele normale. Ştii asta, Desrae,

de aceea sunt destul de fericită aici, în nenorocitul ăsta de apartament, cu ciucurii lui roz şi cu perdelele lui din şifon şi cu tine – o regină nebună care-şi închipuie că poate să-mi comande cu cine să vorbesc, cu cine să mă combin şi la cine să ţin. Ei bine, Desrae, ai mers prea departe de data asta. Mama e responsabilitatea mea. O să mă duc chiar acum la Susan P să văd cum stă treaba.

Desrae nu o văzuse pe Cathy niciodată atât de supărată. Nu o auzise niciodată ridicând glasul astfel. Neputând să retragă tot ce spusese, trebuia să suporte consecinţele. Nimic nu avea să o împiedice pe fată să afle totul despre mama ei acum.

Ah, cât de mult ar fi vrut ca Joey să fie acolo, l-ar fi dat papucii lui Docherty din prima clipă. Dar Joey nu mai era acolo şi nici nu avea să mai fie vreodată – şi cu cât Desrae accepta mai curând acest lucru, cu atât avea să fie mai bine pentru toată lumea.

Caitlin Moore era o femeie scundă, cu un păr lung, roşcat şi cârlionţat şi cu nişte ochi verzi şi reci. Pielea ei albă ca porţelanul nu era pătată de niciun pic de trandafiriu şi era absolut imaculată într-un fel ciudat era frumoasă, în alt fel era frapantă. În toate privinţele, însă, era diabolică.

Caitlin era produsul unui tată nord-irlandez şi al unei mame sud-irlandeze. Mama ei era o rebelă în adâncul sufletului – acest lucru era limpede pentru toată lumea. Tatăl ei, pe de altă parte, era un omuleţ simpatic, căruia îi plăcea să muncească din greu şi care nu putea să sufere alcoolul şi slujbele religioase. Nu îl interesa decât ca nordul să revină la Statul Irlandez Liber. O Irlandă Unită. Dar era atât de cumsecade, încât oamenii aveau tendinţa să-l asculte, să zâmbească şi, apoi, să-l aprobe sau să-l dezaprobe, în funcţie de convingerile lor. Dacă cineva ar fi spus că el era lumina călăuzitoare din cadrul IRA, colegii săi de muncă şi prietenii ar fi râs în hohote. Adevărul era că el era un om foarte important în Armata Irlandeză şi fiica lui era un discipol plin de zel.

Spre deosebire de tatăl ei, ea nu avea o fire plăcută.

Caitlin era o femeie aspră, şi pe dinăuntru şi pe dinafară. Pusese două bombe deja, deşi niciuna nu explodase, deoarece avertismentele erau auzite acum şi glasurile irlandeze ascultate. Abia aştepta ziua în care avea să pună una şi să explodeze, omorând nişte ticăloşi englezi. Crescută din leagăn cu cântece rebele şi cu ideea unei Irlande Unite, era acum la fel de activă cum fusese tatăl ei.

Locuind într-un apartament mizer şi câştigându-şi existenţa pentru câteva lire pe săptămână, la fel ca vecinii ei, ea aştepta şi asculta.

Când avea să vină iarăşi momentul potrivit, avea să-şi ia lucrurile necesare şi să-şi facă treaba fără reproş, ca de obicei. După ce se pregătise trei luni în Beirut în arta confecţionării bombelor şi cea a autoapărării, era o membră valoroasă a Armatei Republicane Irlandeze.

Nu o interesau bărbaţii, viaţa socială sau băutura. Singurul ei viciu erau ţigările, pe care le fuma continuu, una după alta.

Cărţile ei preferate erau romanele de dragoste şi cele care conţineau informaţii legate de bombe. Citea cărţi despre orice de la tipul de bombă folosit în cel de al doilea război mondial până la bomba, A” de la Hiroschima. Bombele şi efectul lor devastator o fascinau. Până şi adepţii importanţi ai Cauzei îşi arătaseră dezgustul faţă de atitudinea ei.

Dar tocmai atitudinea aceea făcuse din ea ceea ce era; dacă ar fi fost mai sensibilă, ei ar fi încercat să o folosească drept purtătoare de cuvânt: vocea tineretului modern irlandez. Aşa, o ţineau ascunsă şi o foloseau numai când aveau nevoie de ea.

Oricât de mult le-ar fi displăcut, ea ca persoană, o femeie putea să se mişte prin Londra mult mai uşor decât un bărbat. Dar asta nu însemna că trebuia să o placă, deşi, atunci când le convenea, se prefăceau că o plac.

Dacă ar fi fost după Caitlin, ar fi aruncat în aer

Parlamentul, regina şi chiar afurisitul de palat Buckingham. Nu era vorba numai de Cauză, deşi credea în ea cu pasiune. Mai era şi acel sentiment ameţitor de a se juca de-a Dumnezeu, de a avea vieţile oamenilor în mâinile ei. A ucide oameni era uşor.

A ucide englezi era culmea visurilor ei. Când auzi bătaia din uşă, vârî repede sub saltea cartea pe care o citea şi întrebă cu accentul ei nord-irlandez:

— Cine e?

Mintea îi funcţiona rapid, pentru că nu aştepta pe nimeni şi o sudoare rece îi şiroi pe spate. Nu se temea de a fi prinsă; se temea doar că, dacă era prinsă, avea să piardă o ocazie de a schilodi şi de a ucide.

— Sunt omul de la bancă.

Se relaxă în clipa în care auzi parola. Deschizând uşa, văzu un bărbat solid şi chipeş stând în faţa ei. Era îmbrăcat bine, deşi simplu, şi avea nişte dinţi uluitori, albi şi egali, pe care îi dezveli când îi zâmbi prietenos.

Trecând pe lângă ea, intră în cameră.

— Caitlin? spuse el întinzându-i mâna. Eamonn Docherty. Am venit din Statele Unite şi am un mesaj pentru tine. Caitlin încuviinţă solemnă. Auzise de el, era unul din cei mai buni colectori din Statele Unite ai. Cauzei şi se vorbea despre el cu respect. Fără el, niciunul din ei nu ar fi avut de lucru.

— Încântată de cunoştinţă, spuse ea strângându-i mâna, după care se aşeză pe pat şi îi arătă spre singurul scaun din încăpere, la loc. Vrei o cafea?

Eamonn se aşeză şi scutură din cap. Apoi începu să vorbească imediat.

— Vei fi folosită peste două săptămâni. E vorba de o bombă montată la maşina unui membru englez al Parlamentului… O să afli mai multe amănunte în preajma zilei respective. Avem un om în Camerele Parlamentului. O să ia legătura cu tine pe căile obişnuite şi, atunci, o să afli numele victimei, maşina şi locul. Cred că totul o să se petreacă în faţa casei amantei lui, ca să iasă şi puţin

scandal. Eşti de acord?

Caitlin încuviinţă, chipul fiindu-i la fel de inexpresiv ca întotdeauna.

— E vorba cumva de ministrul de interne, nu ştii?

Eamonn nu răspunse. În schimb, zâmbi degajat.

— Ai o cameră drăguţă.

Zâmbi şi ea, dar zâmbetul nu-i ajunse în privire, ceea ce nu-i plăcu bărbatului din faţa ev.

— E o porcărie, dar îmi satisface nevoile.

— Toate nevoile? Cine ţi le satisface pe cele personale?

Caitlin se ridică de pe pat, dând de înţeles că vizita se încheiase.

— Mai ai ceva important să-mi spui?

Eamonn scutură din cap, continuând să-i zâmbească în acel fel enervant.

— Atunci ţi-aş fi recunoscătoare dacă ăi pleca dracului, domnule Docherty. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, în sfârşit. Am auzit atâtea despre dumneata.

— Numai lucruri adevărate, bineînţeles, spuse el ironic şi ea îi răspunse pe acelaşi ton.

— Bineînţeles. Am auzit că erai un ticălos afemeiat cu nişte pofte trupeşti care îl fac până şi pe Casanova să pară un novice. Dar aş vrea să-ţi dau un sfat, îmi dai voie?

Ţinea un deget îndreptat spre el în timp ce vorbea.

— Sunt respectată în cadrul Armatei pentru că fac o treabă de bărbat; absolut nimeni din Cauză n-ar avea vreo îndoială în privinţa asta. Poate că dumneata consideri că femeile sunt nişte jucării, domnule Docherty, numai că eu nu înţeleg jocurile astea şi, sinceră să fiu, m-ai dezamăgit *enorm*. În general, auzisem lucruri bune despre dumneata, dar acum văd că eşti la fel ca toţi englezii ăştia. Nu cunoşti deloc femeile, habar n-ai cum gândesc şi ce simt. Asta o să te distrugă întotdeauna, domnule Docherty. Acum dispari de-aici cu zâmbetul ăsta înfumurat cu tot şi să nu mai discutăm despre asta.

Eamonn era uluit de reacţia ei. Ştia că, în mod

normal, le putea fermeca pe femei cu zâmbetul şi cu tachinăriile lui. Pe majoritatea celor pe care le cunoscuse în Cauză, le interesa ca bărbat, îl plăceau şi bănuiau, în mod corect, că avea să le ofere o partidă de sex grozavă, puţină bună dispoziţie şi, a doua zi, avea să le uite. Se simţeau singure adesea, erau dornice de afecţiune şi le plăcea extrem de mult timpul pe care îl petreceau cu el. Auzise de acea Caitlin şi era sigur că avea să reuşească să o învingă, că nu avea să fie nevoie decât de câteva pahare şi de nişte flatări. Cu toate acestea, se înşelase şi, acum, faptul că femeia aceea îl respinsese începea să-l deranjeze.

— Aici te înşeli. Nu m-aş culca cu tine nici dacă m-ai implora.

Fu rândul lui Caitlin să zâmbească acum. Ştia că îl lovise unde îl durea. Îi plăcea situaţia aceea şi hotărî să profite cât mai mult de pe urma ei.

— Oare cine te-ar implora? Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Eşti un bărbat care îşi închipuie că îl plac femeile, dar numai un anumit gen de femei s-ar da în vânt după cei ca dumneata. Târfele sau proastele. O femeie adevărată nici nu s-ar uita la dumneata şi ştii asta. În adâncul sufletului, ştii că, dacă te-ai culca cu o femeie adevărată, ai rămâne cu ea, ai dori-o tot timpul, pentru că ar fi ceva cu care nu eşti obişnuit. Ar fi curată şi pe dinăuntru şi pe dinafară, ar fi cinstită şi nu s-ar dărui. Tuturor, oricărui individ cu zâmbet frumos şi o sculă între picioare. Să fim serioşi, dacă m-aş culca acum cu dumneata, aş face-o din cauza singurătăţii şi am prea mult respect faţă de mine însămi ca să fac aşa ceva. E mare păcat că n-ai un pic de respect – nici faţă de dumneata, nici faţă de alţii. Atunci, viaţa ţi s-ar părea mai uşor de suportat. Acum, pleacă şi sper să nu te mai văd niciodată.

Accentul ei era şi mai puternic decât înainte şi cuvintele acelea fuseseră rostite cu un grad de dispreţ pe care numai o femeie jignită ar fi putut să-l simtă.

Eamonn ieşi furios şi roşu la faţă.

Închizând uşa în urma lui, Caitlin notă în gând un

punct în favoarea ei. Bărbaţii erau nişte nenorociţi cu toţii, în afară de tatăl ei, iar acesta era cu totul diferit de acel ticălos de Docherty.

Un mizerabil, care, pe deasupra, mai vorbea şi cu accent englezesc.

Sussan P tocmai se întorcea de la coafor când o văzu pe Cathy Duke îndreptându-se spre apartamentul ei din Kinghtsbridge. Îi spuse taximetristului să oprească şi o strigă:

— Ce e, s-a întâmplat ceva? o întrebă ea, căci văzu că era albă la faţă şi încordată.

— Putem să intrăm? Vreau să vorbesc cu tine.

Cinci minute mai târziu, se aflau în apartamentul lui Susan, având în faţă cafele irlandeze mari şi ţigări. Cathy aşteptă până când se aşezară amândouă şi întrebă cu o furie controlată:

— De ce, nici tu, nici Desrae, nu mi-aţi spus adevărul despre mama? Ce drept aveţi să-mi ascundeţi asta?

Susan o ascultă în linişte. Sorbi din cafea şi se întrebă ce cale să adopte. Putea să se prefacă şi să spună că nu ştia nimic, dar vremurile prefăcătoriei trecuseră demult. Ar fi putut să aleagă soluţia mai uşoară şi să o atace, făcând-o să-şi dea seama că tot ceea ce spunea era nedrept. Sar ar fi putut să-i spună să o lase în pace, pur şi simplu.

Cathy se uita în ochii acelei femei în care ajunsese să aibă încredere şi pe care chiar o iubea ca pe o prietenă. Văzând expresia de durere de pe chipul fetei, Susan se hotărî. Pentru prima oară după mulţi ani, avea să vorbească din inimă.

— Aveam douăzeci de ani când am venit în Soho; începu ea. E mult după standardele din ziua de azi, ştiu, dar atunci, la începutul anilor ’50, era epoca inocenţei pentru multe femei, inclusiv pentru mine. Cu câteva săptămâni înainte dădusem naştere unui copil, unui băieţel. Fusese adoptat şi eu o luasem puţin razna, după care cei de acolo m-au expediat, spunându-mi că

păcătuisem îngrozitor şi nu mai trebuia să o fac niciodată. Dar, vezi tu, copilul meu a fost rodul unui viol.

Se uită la fată şi trase iarăşi din ţigară înainte să continue:

— Tatăl copilului meu, era de asemenea, bunicul lui. Tatăl meu mă viola, încă de când aveam cincisprezece ani. Mama murise şi bănuiesc că el se simţea singur. Oricum, după ce a murit ea, el a început să se apropie de mine din ce în ce mai mult şi eu am acceptat asta, la fel ca tine. Pe atunci nu ştiam nimic în legătură cu lumea şi, când tata s-a urcat în pat lângă mine, am crezut că avea nevoie de mângâiere, ceea ce aşa şi era. Numai că mângâierea pe care o voia el era sexuală. Undeva, în subconştient, ştiam că nu era bine şi i-am spus. Nu ştiam absolut nimic despre sex, nu vorbisem niciodată cu un băiat, ca să nu mai zic de sărutat, spuse ea râzând cu tristeţe. De atunci, însă, am recuperat timpul pierdut. Oricum, principalul este că m-a forţat şi, după asta, a fost un lucru care se petrecea în fiecare noapte. Au trecut patru ani până am rămas însărcinată. Lucra la *Woolsworth's*, în Bath, unde m-am născut. Eram atât de naivă, încât nu mi-am dat seama că eram gravidă, decât în momentul în care una dintre femeile de serviciu m-a întrebat dacă aveam necazuri. Când a văzut cât de mirată eram, m-a întrebat dacă avusesem ciclu în ultima vreme. Pe scurt, eram gravidă în cinci luni şi numai propriul meu tată era de vină. S-a prefăcut surprins şi indignat când femeia m-a dus acasă şi şi-a exprimat bănuielile, iar eu am ajuns la un cămin pentru mame nemăritate. El a jurat că, dacă o să spun cuiva adevărul, o s-o dezgroape pe mama şi o să-i spună că eu îl ispitisem. Ah, apropo, amândoi erau nişte fanatici în materie de religie. Mi-l băgaseră pe Dumnezeu pe gât dimineaţa, la prânz şi seara. Aşa am aflat cine erau adevăraţii păcătoşi. Nu criminalii şi hoţii, cf mincinoşii care se ascund în spatele unui paravan de respectabilitate – ca membrii Parlamentului şi ştabii pe care îi am clienţi acum. Dar asta-i altă poveste. Băiatul, a fost adoptat. L-am

văzut doar o săptămână, Era frumuşel, dar nu simţeam nimic pentru el. Până atunci aflasem despre incest şi alte chestii din astea. Căminele alea erau adevărate mine de informaţii – dar bănuiesc că ştii asta din proprie experienţă. Aşadar, am plecat de la cămin şi m-am dus acasă la tată. Cu el locuiau acum o femeie şi cele două fiice ale ei şi ştiam, în sufletul meu, că şi lor le făcea rău. Prinsese gust pentru asta. Când le-am văzut privirile speriate, mi-am dat seama. O cunoştea pe femeia aia de câtva timp, şi deodată, i-a venit să se însoare cu ea. Era la fel ca mama, o femeie rece şi foarte religioasă, dar am observat un lucru la fanaticii ăştia religioşi – le place la nebunie să pedepsească în numele Domnului. Ehm, i-am lăsat cu viaţa lor şi am venit la Londra. Am intrat în joc într-o săptămână şi în zece zile eram sub protecţia unui peşte care se numea Johnny O. M-am înţeles bine cu Johnny o şi el mă plăcea. Am pus pe picioare, un bordel împreună cu el şi am făcut nişte bani, după care, când ne-am despărţit, eu am pornit pe drumul meu şi Johnny a fost omorât de un negru care s-a hotărât că voia ceea ce avea Johnny, adică o fată de şaptesprezece ani, care ar fi făcut orice pentru bani. Johnny o avea un talent de a descoperi genul ăsta de fete. Un an mai târziu am pus ca tata să fie omorât de un presupus şofer, care a fugit de la locul accidentului. A fost tot ce am putut să fac ca să mă răzbun şi să le protejez pe alte fete cu care ar fi putut să intre în contact. Ei, dacă ar fi apărut o persoană ca Desrae – ăsta e motivul pentru care ţi-am spus povestea mea, Cathy – aş fi fost cu totul alta. Nu-ţi vrea decât binele. Încearcă să te facă să fii o fată cinstită şi bună. În Soho, fetele nu au, de obicei, norocul pe care l-ai avut tu. Oamenii le folosesc şi abuzează de ele. Altcineva ar fi putut să te ia de pe stradă şi a doua zi te-ar fi trimis din nou pe străzi, dar ca să câştigi un ban pentru el. Chiar şi tu ştii că este adevărat, nu? în ceea ce o priveşte pe maică-ta, el a încercat doar să te protejeze. Ştia că nu ţi-ar fi fost mai uşor dacă ai fi ştiut că Marge are probleme acolo. Şi tu ai fi făcut la fel pentru

Desrae, sunt sigură. Să-i protejezi pe cei pe care îi iubeşti e ceva crucial în orice fel de relaţie, ca părinte, ca iubit sau ca prieten.

Cathy ascultă şi se uită la Susan P care îşi deschidea sufletul. Susan păruse întotdeauna persoana cel mai puţin vulnerabilă pe care şi-o putea închipui. Dar, văzând-o cum stătea acolo acum, cu ochii ei mari şi expresivi plini de durere reînviată de amintirile evocate, Cathy simţi câtă suferinţă îndurase.

— Desrae te iubeşte ca pe propriul lui copil. Niciun alt bărbat n-o să-ţi ofere vreodată aşa ceva – să nu uiţi asta niciodată! Dragostea fără limite e foarte greu de găsit. A crezut că face bine ascunzându-ţi adevărul. Nu-l condamna pentru asta, fii recunoscătoare că te-a scăpat de atâţia ani de griji.

Cathy îşi bău cafeaua şi oftă. Chipul ei era atât de frumos în lumina după-amiezii, încât Susan P se gândi imediat cât ar fi putut să-i ceară unuia din clienţii ei pentru Cathy. Însă, goni acel gând imediat. Era un obicei deja.

— Am iubit-o pe mama, spuse Cathy încet. Chiar dacă era ce era, Susan, am ţinut la ea.

Susan P izbucni în râs atunci, înveselind atmosfera.

— Bineînţeles că ai iubit-o, doar era mama ta!

Cathy îşi roti privirea prin încăperea de un alb imaculat. Îi dădea impresia de spital, peste tot numai sticlă, crom şi strălucire albă. Susan P în costumul ei roşu părea potrivită acolo. Era exact ca ea: rece şi clinică.

— O să-mi spui adevărul pe viitor?

Susan P încuviinţă.

— O să-ţi spun totul chiar acum: ea nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul, te consideră vinovată pentru tot. E o ticăloasă egoistă, dar bănuiesc că deja ţi-ai dat seama de asta. Totuşi, am grijă să fie în regulă pentru că Desrae m-a rugat. Altfel, nici nu m-aş fi gândit la Marge. E tratată cu puţin respect datorită mie şi poate să-şi ispăşească pedeapsa liniştită. A fost atacată de o deţinută pe nume Barnes, Dilly Barnes, şi am

rezolvat şi treaba asta. Mama ta e acum în aripa de psihiatrie, dar n-ar trebui să fie acolo. Am plătit printr-o prietenă care mi-e datoare ca s-o ţină acolo. Regimul e mai puţin sever şi mâncarea e mai bună. Poate să stea îmbrăcată cu propriile ei haine şi să fumeze cât vrea, aşa că nu-ţi mai face griji pentru ea. Mama ta e foarte bine, crede-mă.

Cathy se ridică şi se duse la fereastră, întunecată fa faţă.

— Când eram mică, o uram, mărturisi ea, acum doar o compătimesc. Simţeam că ar fi trebuit să mă ajute şi, până la urmă, a făcut-o. Ştiu că întotdeauna i-a fost frică să nu fie închisă. Dar a făcut-o pentru mine, aşa că trebuie să-i fiu recunoscătoare pentru asta. Nu pot s-o vizitez totuşi, pentru că oamenii ar pune lucrurile cap la cap.

Se întoarse şi se uită la prietena ei.

— Ai putea să-i duci tu ceva din partea mea – o scrisoare? Bănuiesc că aş putea să-i scriu şi să folosesc un alt nume sau ceva de genul ăsta. Ai putea să-i spui că e vorba de mine…

Vocea îi era plină de speranţă deodată, căci încerca să găsească diverse modalităţi prin care să se recompenseze faţă de femeia pe care simţea că o abandonase. În adâncul sufletului, recunoscu însă că era mai uşor să aştepte informaţii de la Desrae decât să caute să le afle singură. Ca adult, îşi dădea seama că persoanele de genul mamei ei te secătuiau până la urmă. Dacă ar fi putut, Marge ar fi făcut-o să plătească pentru fiecare zi pe care o petrecea în închisoare din cauza ei.

Ca femeie, Cathy îşi dădu seama că nu o plăcea pe mama ei. Marge nu ar fi înţeles că, dacă nu ar fi adus bărbaţi acasă pentru a câştiga bani, toată povestea asta ar fi putut fi evitată. Nu s-ar fi considerat vinovată, pentru că Marge nu era capabilă să ia vina asupra ei. Pentru nimic.

Dar, chiar dacă nu îi plăcea de mama ei, tot o iubea, într-un fel ciudat ştia că, oricât de rea ar fi fost Marge, făcuse tot ce putuse pentru copilul ei. Amorală, egoistă,

Marge era o femeie care n-ar fi trebuit să aibă niciodată copii.

Sussan P văzu diferitele expresii care se perindau pe chipul frumos al fetei şi bănui la ce se gândea aceasta.

— Mama ta e bine, nu-ţi mai face griji pentru ea, spuse Sussan cu blândeţe. Acum, ce-ar fi să-ţi chem un taxi, să te duci acasă şi să te-am paci cu Desrae?

— Presupun că am fost un pic cam dură cu el, recunoscu ea mai veselă acum.

— Te simţeai vinovată, scumpa mea – pentru că nu ţi-a păsat deloc de Marge. Ai o viaţă nouă, una bună. Şi n-ai de ce să te simţi vinovată, Crede-mă. La urma urmei, oamenii îşi fac singuri vieţile şi, dacă le dau peste cap zăpăcindu-le şi pe-ale altora în acelaşi timp, atunci nu merită nimic, mai ales de la copiii lor. Mi-am găsit băiatul. Eşti singura care ştie asta. E doctor generalist în Basingstoke. M-am dus până la el acasă şi am aşteptat până când l-am văzut. Seamănă cu tatăl meu. Dar n-am simţit nicio dorinţă să-l ating sau să-i vorbesc. Ce rost ar fi avut să-i spun care îi este originea? Lasă-l cu viaţa lui şi sper să fie fericit. Fă acelaşi lucru în legătură cu mama ta. Lasă-o cu viaţa ei acum, a avut o şansă. Tu o ai pe a ta şi nu uita lecţiile pe care le-ai învăţat astăzi, a urma urmei, cum îţi aşterni, aşa dormi.

Cathy o îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc, Susan. Îţi mulţumesc pentru tot.

Susan P o dădu la o parte prefăcându-se supărată.

— Să ţii pentru tine povestea legată de fiul meu. Nici Desrae nu ştie nimic despre asta. Numai tu şi Gates ştiţi. Richard şi cu mine ne cunoaştem de multă vreme.

Cathy încuviinţă grav.

— N-aş spune nimănui nimic din ce mi-ai povestit, ştii asta.

Susan o privi gânditoare.

— Ştii că Richard Gates este îndrăgostit de tine, scumpo?

Când văzu uimirea din ochii lui Cathy, zâmbi.

— E nebun după tine „am văzut de mai multe ori. Fă-ţi-l prieten, draga mea – s-ar putea să ai nevoie de el într-o bună zi. Richard e ciudat în multe privinţe, dar e un prieten bun. Ştiu asta din proprie experienţă. Cultivă-l. O să fie bine, ascultă-mă pe mine.

Cathy zâmbi atunci.

— Şi când o să deschideţi următorul club, să mă anunţaţi şi pe mine – o să investesc şi eu în el. I-am spus deja lui Desrae. Când o să înceapă să se refacă de pe urma lui Joey, munca o să fie cel mai bun lucru pentru el. Şi, cum am mai spus, cultivă-l pe Richard Gates. Un poliţist în buzunar face cât doi la secţie.

— Te cred pe cuvânt, spuse Cathy şi râseră amândouă.

Eamonn şi Tommy se întâlniră într-un mic bar în apropiere de Roman Road. Era un local unde erau la adăpost de curioşi şi de poliţie. Într-o mică încăpere din spate, cei doi se priveau cu prudenţă.

— Deci, cu ce pot să-ţi fiu de folos? întrebă Tommy, a cărui voce nu trăda niciun pic de teamă faţă de mesagerul IRA şi Eamonn îl respectă pentru asta.

— Mai degrabă aş putea să-ţi fiu eu de Folos.

Aşezându-se la masă, Eamonn rupse sigiliul unei sticle de whisky şi turnă în pahare pentru amândoi. Sorbiră puţin din băutură, cântărindu-se reciproc, neştiind exact cum să continue.

În cele din urmă, Eamonn fu cel care rupse tăcerea.

— L-am eliminat pe O’Hare. Ne-a tras pe sfoară, aşa că a trebuit îndepărtat. Îţi spun asta, pentru că, fiind succesorul tatălui tău şi moştenitorul de drept al West Endului, aş vrea să lucrez cu tine. După ce o să auzi condiţiile, cred că o să fii de acord. Totuşi, trebuie să înţelegi că, dând nişte informaţii, risc. Dacă te hotărăşti să-ţi baţi joc de bunăvoinţa mea, s-ar putea să fiu nevoit să te elimin şi pe tine la fel ca pe O’Hare.

Tommy râse sardonic.

— Deodată, toţi sunt nişte duri.

Eamonn zâmbi.

— Ştiu ce vrei, dar încă nu m-ai ascultat, nu?

Dădu paharul pe gât şi îi explică situaţia. Văzu pe chipul lui Tommy şoc şi groază.

— Deja mă pregăteam să stau de vorbă cu tatăl tău, deşi, cu tot respectul, nu cred că era omul potrivit pentru treaba respectivă. Fiind de origine italiană, vedea IRA la fel cum o văd englezii: ca pe nişte terorişti şi criminali. În timp ce noi ne considerăm o armată, cam la fel cum s-au considerat Arafat şi OEP odată. Nu cerem decât un pic de dreptate în nord, atât.

— Şi O'Hare era sub protecţia voastră, făcea parte din aşa-zisa armată a voastră?

Eamonn încuviinţă.

— O greşeală, îmi dau seama de asta acum, dar trebuie să lucrăm cu oameni despre care ştim că nu se lasă intimidaţi uşor. O'Hare era oricum, dar nu un fricos. Nici când i-am spus c-o să moară nu i-a fost frică, deşi a fost înspăimântat. A fost o greşeală pe care n-o s-o mai fac niciodată, poţi să fii sigur. Asta mă aduce la tine. Amândoi am putea să stăpânim West End-ul şi Liverpool-ul, chiar toată Marea Britanie, dacă vrem. Odată ce o să cucerim nordul, gândeşte-te câte ocazii ai avea să-ţi extinzi operaţiunile acolo. Tommy Pasquale ar putea să fie omul numărul unu – cu sprijinul nostru, bineînţeles. Pot să-ţi garantez un venit anual de peste un milion şi te rog să mă crezi că nu e o exagerare. Dacă O'Hare şi-ar fi văzut de treaba lui, ar fi şi acum în viaţă şi ar trăi ca-n sânul lui Avraam, cum obişnuia să spună tata.

Tommy bău în linişte un timp, gândindu-se la tot ce spusese Eamonn.

— Vrei să mă alătur Armatei Republicane Irlandeze?

— Pe naiba! Ai fi independent, ai lucra pentru noi în mod indirect. O să pun oameni în poziţii cheie în Liverpool şi alte oraşe din nord. Tu o să supraveghezi operaţiunile din Londra – deşi toţi ceilalţi or să-ţi raporteze direct. Crede-mă, după moartea lui O'Hare, nimeni n-o să facă

nimic, doar or să mormăie în bărbi. Am putea să punem stăpânire pe toată ţara.

Tommy clătină din cap uimit.

Eamonn râse uşor.

— Ascultă-mă, ştiu că sunt multe lucruri deodată…

Tommy îl întrerupse brusc.

— Sunt de acord, nicio problemă.

Cei doi bărbaţi se priviră şi apoi zâmbiră.

— O să mergem amândoi la Liverpool să rezolvăm o problemă cu doi indivizi. Vreau să fii văzut şi remarcat. Aşa oamenii or să ştie ce-i aşteaptă dacă vreunul din ei s-ar hotărî să facă un pas greşit. Crezi că te descurci?

Tommy ridică din umeri.

— E destul de clar. Ce presupune treaba asta?

— Crimă, asta presupune, zise Eamonn, şi dacă nu crezi c-o să faci faţă, trebuie să-mi spui acum.

— Aveam o bănuială că asta o să spui, zise Tommy. La ce oră plecăm?

Eamonn zâmbi apreciativ. De data aceasta, zâmbetul îi ajunse în privire, accentuându-i frumuseţea.

— Bravo! Ştiam eu că pot avea încredere în tine. Cathy a vorbit foarte bine despre tine şi despre tatăl tău şi de aceea te afli aici acum.

Tommy zâmbi leneş, ochii lui căprui devenind deodată prudenţi.

— Şi despre dumneata a vorbit întotdeauna frumos, domnule Docherty! înţeleg că vă cunoaşteţi de multă vreme, nu?

— Da. Dar între noi doi o să fie doar o relaţie de afaceri, Tommy. În legătură cu prietenia, o să mai vedem pe parcurs, bine?

Tommy îşi ciocni paharul de al lui Eamonn şi încuviinţă.

— Mi se pare o idee foarte bună. Deci, ce avem de făcut la Liverpool…?

Terence Rankin nu era un bărbat solid. De fapt, era chiar scund pentru un dur. Abia dacă avea un metru şaizeci

şi şapte şi era cam îndesat. Îşi câştigase locul în lumea interlopă pentru că era un psihopat şi un nebun de legat. Întotdeauna voia să se bată cu cel mai mare individ dintr-un bar, aşa că se lua de ei şi îi umilea până când onoarea îl făcea să se ia la bătaie cu omuleţul acela. Cu omuleţul acela treaz, pentru că Terence nu bea, nu fuma şi nu se droga. Nu avea nevoie de niciun stimulent artificial pentru a fi agresiv.

Acum se afla în casa lui cu patru dormitoare din Wirral şi îşi asculta mama care îl bătea la cap din nou în legătură cu fosta lui soţie.

Livvy Rankin era pe atât de mare pe cât era fiul ei de mic, având o sută zece kilograme şi aproape un metru optzeci. Unicul ei fiu era lumina ochilor ei, dar şi un spin în coaste, cum le spunea ea tuturor celor care o ascultau.

— De ce naiba nu încerci să fii drăguţ cu Tracey? Zău dacă pricep. Vreau să am copiii aici în weekend-uri, de Crăciun, de Anul Nou şi tu tot timpul urli la ea şi o terorizezi, aşa că eu nu apuc să-mi văd nepoatele. Nu-i dai telefon să-i spui că-ţi pare rău? Cere-ţi scuze şi pentru că l-ai lovit pe taică-său. Sărmanul om, trebuie să aibă vreo şaizeci şi cinci de ani şi tu l-ai lovit, zise ea clătinând din cap consternată.

Terence ştia când era învins. Avea să facă ce îi cerea mama lui. Întotdeauna făcea asta.

— O s-o sun dimineaţă, o să mă duc pe la ea şi, pe urmă, o să-ţi aduc nepoatele în vizită. Ce zici?

Livvy zâmbi.

— Ar fi grozav. Acum mănâncă. Pleci undeva?

Terence încuviinţă.

— Mă întâlnesc cu un prieten. Te duci la bingo?

— Da.

Livvy plecă la bingo împreună cu prietenele ei la şapte şi treizeci şi cinci. La şapte patruzeci, Terence se duse să viziteze o prostituată pe nume Mavis Henson. Era un client obişnuit al acesteia şi o vedea de trei ori pe săptămână. Ajungea la ea la opt fix şi stătea trei ore. Era

ca un ritual pentru el. Mavis îi oferea sex erotic, în schimbul unui preţ. Merita fiecare bănuţ.

Terence fluiera în timp ce conducea, fără să bage de seamă nimic din ce se petrecea în jur. Trebuia să se vadă cu cineva mai întâi, dar avea să termine repede. Nu îi plăcea să întârzie la o întâlnire cu Mavis.

Davis Brewster se afla în salonul casei sale din Knowsley, urmărind sfârşitul serialului *Cronation Street*. Hilda Ogden şi Elsie Tanner se certau din nou şi ei zâmbi când apăru genericul de la sfârşitul filmului.

Soţia sa, Louisa, stătea cu copilul lor cel mai mic, Carrie, în braţe.

— Hilda Ogden e teribilă, nu Davie? spuse ea veselă. Cum a dat radioul mai tare ca s-o enerveze pe Elsie.

David zâmbi. Era un bărbat înalt şi solid, cu un păr ondulat, aproape negru şi barbă. Era destul de arătos şi ştia acest lucru. Soţia lui, însă, era superbă şi David o adora. Îi plăcea *Cronation Street*, deşi se prefăcea că îl urmăreşte doar pentru că îi plăcea soţiei lui. Însă nu o păcălea şi amândoi ştiau acest lucru.

Carrie aţipi. David o luă în braţe şi zise:

— O duc eu la culcare, scumpo. Tu pune ceainicul pe foc să bem câte un ceai. Mai târziu trebuie să ies puţin.

Louisa îi lăsă copilul în grijă şi, în timp ce el se ducea sus, ea merse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Chiar atunci, Terence Rankin intră pe uşa din spatele casei lor de parcă ar fi fost la el acasă. Louisa dădu să protesteze, dar el o împinse cu dosul mâinii şi trecu pe lângă ea. Ea se izbise de chiuvetă. Vârând capul în salon, văzu că nu era nimeni acolo, dar îl auzi pe David întrebând de sus:

— Ce e zgomotul ăsta, scumpo?

Chipul lui Terence Rankin era o mască de ură. Urcă treptele două câte două. Cei doi copii mai mari ai lui David, doi băieţi gemeni de doisprezece ani, văzură cum omul acela le atacă tatăl pe palier.

Acesta păru să dispară sub o ploaie de lovituri grele şi trecu ceva timp până când îşi dădu seama că intrusul

avea ceva pe încheieturile degetelor. Boxul pe care Terence îl avea pe degete zdrobea oase şi cartilaje. Micuţa Carrie ieşi pe palier şi fu aruncată la pământ de nebunul care le bătea tatăl.

În cele din urmă, loviturile încetară.

Tatăl lor zăcea într-o baltă de sânge pe covorul gros portocaliu cu maron nou-nouţ, iar mama lor stătea în capul scărilor şi plângea isteric cu faţa ascunsă în mâini.

— De ce? De ce, Terry? Ce ţi-a făcut? întreba ea clătinând din cap uluită.

Terence Rankin se uită la ea îndelung şi apoi zise:

— A râs de mine, Louisa, l-am văzut. A râs de mine şi nimeni nu scapă nepedepsit dacă face asta. Spune-i că e terminat. N-o să mai primească nimic de lucru nici de la mine, nici de la altcineva.

După aceea ieşi calm din casă. Întârziase cu un sfert de oră la întâlnirea cu Mavis şi asta îl supăra foarte tare. Ea îi aruncă o singură privire şi îşi dădu seama că avea să aibă de lucru mult în seara aceea.

Oftând, îşi întipări un zâmbet pe faţă şi nu se mai gândi la nimic altceva decât la bărbatul din faţa ei. Cu cei ca Rankin trebuia să fii lucid. Lucid şi viclean.

Era un client periculos şi şiret, dar plătea bine şi

— Acesta era cel mai important lucru.

Spre deosebire de Rankin, Michael Duffy chiar era un bărbat solid.

Având peste un metru optzeci înălţime, era clădit ca un boxer de categorie grea, ceea ce chiar fusese odată, iar pe faţa, de altfel arătoasă, purta semnele zilelor petrecute în ring. Femeile îl adorau, dar era mare păcat, pentru că el prefera mai mult compania altor bărbaţi. Nu că ar fi fost homosexual, departe de aşa ceva. Dar îşi pierduse o parte din penis cu mulţi ani în urmă într-o bătaie şi, de atunci, nu mai putuse funcţiona fizic.

Totuşi, nimeni nu ştia de acest lucru şi din cauza acestui neajuns, din când în când, avea izbucniri de o violenţă sălbatică.

Când nu lucra pentru O'Hare, stătea mai mult singur. Numai aşa putea să evite întâlnirile inutile cu femeile pe care le dorea atât de mult, dar nu putea spera să le satisfacă.

Se afla în apartamentul lui când primi un telefon prin care fu anunţat că trebuie să-l întâlnească pe Eamonn Docherty. După ce îi dădu să mănânce dobermanului său, se îmbrăcă pentru întâlnire. Era seara târziu şi acest lucru îi convenea lui Michael. Îi plăcea seara.

Ca şi partenerul său, Terence Rankin, nu ştia absolut nimic despre moartea şefului său. Nu avea să se afle decât peste câteva zile şi atunci avea să fie prea târziu pentru el ca să mai facă ceva.

Mavis stătea întinsă pe burtă încercând să se odihnească. Fuseseră două ore haotice, dar chiar dacă Terence fusese brutal, ea se simţise bine. Îi plăcea brutalitatea uneori, iar Terence era un adevărat maestru în acea privinţă.

Cu toate acestea, în seara aceea urma să primească bani cum nici nu visase vreodată şi aş fi fost timpul să înceapă să muncească pentru ei. Terence stătea în pat încercând să reînceapă să respire normal.

— A fost excelent, Terry, absolut excelent.

El se întoarse să o privească şi încuviinţă, fiind întru totul de acord. Orgasmul lui fusese intens şi prelung. Acum se simţea relaxat şi ar fi vrut să doarmă.

Ea îl mângâie pe faţă.

— Dormi puţin, dacă vrei, Tel. Să-ţi mai aduc ceva de băut?

El dădu din cap afirmativ. Îşi simţea membrele şi ochii grele ca plumbul. Când încercă să se mişte din nou, descoperi că nu putea şi se sperie. Simţi cum se mişcă patul când se ridică Mavis. Încercă să-şi limpezească privirea şi nu putu – totul era în ceaţă. Când ea îi puse cătuşele, el nu putu să opună rezistenţă. Mavis zâmbi.

— Culcă-te, Terry, în curând o să te simţi mai bine.

El nu avu încotro; făcu ce îi spuse ea. Simţindu-se

mai în siguranţă acum că era imobilizat, Mavis puse mâna pe telefon şi începu să formeze un număr. Era ciudat, dar avea să-i lipsească într-un mod straniu, deşi avea senzaţia că ea era singura care avea să simtă acest lucru.

La ora unsprezece şi jumătate, atât Michael Duffy cât şi Terence Rankin se aflau într-un mic depozit de lângă Albert Dock. Michael venise singur, deşi Terence fusese adus, mai mult împotriva voinţei lui. După ce trecuse efectul drogului, nu fusese deloc încântat şi ameninţările lui începeau să-i calce pe nervi pe Eamonn şi Tommy.

În cele din urmă, Eamonn se sătură şi îi trase una peste cap lui Terence cu o scândură pe care o găsi pe jos.

— Mai tacă-ţi gura odată!

Terence se uită la el cu o ură teribilă în ochi şi Eamonn ştiu că acel om trebuia să moară, altfel el nu avea să mai fie niciodată în siguranţă.

Cu Michael Duffy, fusese mai uşor decât se aşteptaseră; nu fusese nevoie de prea mult ca să-l doboare şi, acum, stătea ghemuit pe podeaua murdară, tăcut şi atent. Avea să încerce să vorbească pentru a scăpa din situaţia aceea, Eamonn ştia acest lucru şi îl admira pentru asta. Dar nici Duffy nu avea să iasă cu viaţă din depozitul acela. În niciun caz.

Cei doi aveau să fie daţi de exemplu tuturor celor care lucraseră pentru O'Hare. Moartea lor avea să arate exact ce se întâmplă cu cei care îşi închipuiau că puteau să-i înşele pe irlandezi.

Abia când Tommy şi Eamonn turnară benzină pe ei, cei doi îşi dădură seama cât de gravă era situaţia lor. Mirosul de benzină era insuportabil în încăperea aceea mică şi închisă şi cei doi erau îngroziţi. Tommy descoperi că în adâncul sufletului, îi era milă de ei, oricât de ticăloşi se presupunea că erau. Era o moarte oribilă. Dar ei o ceruseră, amândoi, şi el înţelegea acest lucru; când conduceai o organizaţie de proporţii, aveai nevoie de disciplină. Aveai nevoie ca oamenii care lucrau pentru tine să ştie că trebuiau să-şi vadă de treabă, să asculte ordinele

şi să le execute fără să crâcnească. Trebuiau să fie demni de încredere sută la sută.

Deşi unora le intra în cap că puteau să te învingă sau să ia ceea ce îţi aparţinea, atunci trebuia să dai un exemplu. Acesta era un exemplu deosebit de înfiorător, dar Tommy ştia că aveau să obţină ceea ce voiau.

Cei mai duri doi oameni din Liverpool aveau să ardă de vii pentru binele tuturor. Când vestea aceasta avea să se răspândească pe străzi, împreună cu cea legată de descoperirea rămăşiţelor lui O'Hare, numai un nebun ar fi încercat să facă un pas greşit.

Acest lucru însemna că irlandezii puteau să conducă şi de departe printr-un om plasat la faţa locului. Acest lucru îi liniştea nu numai pe Eamonn şi pe asociaţii lui din IRA, dar şi pe cei de la nivelele inferioare ale imperiului. Trebuiau să ştie că totul era sub control; trebuiau să ştie exact cât de departe puteau să meargă.

Era bine pentru afaceri.

— Nenorociţilor! Nu mă speriaţi deloc.

Vocea lui Terence era puternică din nou şi încărcată de ură. Eamonn şi Tommy îl ignorară. Se aşezară la o masă şi deschiseră altă sticlă de *Black Label*.

Eamonn se uită la ceas. Cinci din oamenii lor urmau să asiste la execuţie. Era cel mai bun mod de a menţine ordinea.

Terence începu să strige şi să urle, făcând spume la gură şi zvârcolindu-se pe jos ca un şarpe.

Eamonn râse.

— Uită-te la el! E nebun de legat.

Tommy râse împreună cu el, adrenalina începând să-i curgă prin vene. Era conştient că se afla în compania unei voinţe mai puternice decât a lui şi îi plăcea acest lucru. Dacă avea sprijinul irlandezilor, putea să râdă liniştit. Cine ar fi îndrăznit să-i facă vreun rău acuma?

— Cât mai e? întrebă el.

Eamonn se uită la ceas.

— Încă vreo jumătate de oră. Vreau ca toţi să vadă

asta.

Tommy se uită din nou la cei doi. Mirosul de benzină trebuia să fi fost îngrozitor pentru ei. Era destul de rău că ştiau că aveau să moară; faptul că erau ţinuţi atâta timp cu hainele îmbibate de benzină era o cruzime.

Eamonn îi ghici gândurile şi spuse încet:

— Ştiu la ce te gândeşti, dar până când or să vină ceilalţi, ei îşi vor fi acceptat soarta. Ştiu ce fac, crede-mă! Am multă experienţă în munca asta.

Vocea îi era nonşalantă. Nu trăda niciun sentiment pentru cei doi.

Tommy încuviinţă:

— Cum zici tu, doar e sectorul tău.

Eamonn se uită la el gânditor.

— O să te descurci, zise el în cele din urmă.

Tommy zâmbi şi ridică paharul ca pentru un toast.

— Crezi că putem să fumăm?

Eamonn râse.

— Da, suntem destul de departe de ei ca să nu păţească nimic. Încă.

O oră şi jumătate mai târziu, cei cinci martori apărură şi li se puse whisky să bea. Cu treizeci de minute în urmă, Eamonn le injectase celor doi condamnaţi o doză puternică de Demerol, astfel că erau teribil de ameţiţi. Dădu drumul beţelor de chibrit pe ei fără să stea pe gânduri.

Bine întăriţi de whisky, Eamonn şi Tommy urmăriră spectacolul impasibili. Însă, cei cinci martori nu erau atât de norocoşi. Ei văzură ceea ce nu aveau să uite niciodată şi, în ceea ce îl privea pe Eamonn Docherty, aşa şi trebuia să se întâmple.

Martorii priveau dezgustaţi cum cei doi se zvârcoleau cuprinşi de flăcări. Mirosul de carne arsă era oribil, şi ultima zvâcnire a trupurilor carbonizate fu obscenă. Eamonn turna benzina întruna, făcând mici explozii şi flăcările începeau. să ţâşnească. Râdea când făcea acest lucru, iar Tommy trebui să admită că oraşul acela oferea o

privelişte extraordinară.

Când spectacolul se termină, el se întoarse spre cei prezenţi, inclusiv Tommy, şi spuse încet:

— Asta să fie o lecţie pentru toţi. Aşa se întâmplă dacă vă jucaţi cu mine şi cu ai mei. Vă voi căuta până la capătul pământului dacă va fi nevoie şi mă voi distra, în timp ce vă voi termina. Pe viitor, îmi veţi da raportul mie sau omului meu de legătură. Ţineţi-vă gurile închise şi ambiţiile sub control. Vă voi da tot ce vreţi şi chiar mai mult, dar nu voi tolera să încerce cineva să mă înşele. Aţi priceput?

Toţi încuviinţară, chiar şi Tommy.

O oră mai târziu, el şi Eamonn se îndreptau spre hotel; aveau să plece înapoi spre Londra a doua zi de dimineaţă. În maşină, Tommy spuse încet:

— Nu-mi vine să cred că ai făcut totul atât de calm. Eamonn ridică din umeri.

— Trebuia făcut. Sunt multe în joc. Trebuie să înveţi asta sau nu ne eşti de folos.

Tommy îşi aprinse o ţigară, bucuros să vadă că mâinile nu îi mai tremurau.

— Nu vrei să mâncăm ceva înainte să ne retragem? Tommy fu de acord. Nu voia să rămână singur încă.

Voia să fie beat turtă când se ducea la culcare.

— Nu cred c-o să mănânc friptură de porc în seara asta. Ce zici de nişte mâncare chinezească? îl întrebă Eamonn.

— Fără coaste? glumi Tommy îngreţoşat. Eamonn zâmbi.

Cathy şi Desrae reveniră în curând la normal. Amândoi se ruşinau pentru felul cum se comportaseră şi, acum, îşi dădeau toată silinţa să fie drăguţi unul cu celălalt. Desrae îşi spuse chiar că avea să încerce să-l placă pe Eamonn Docherty, dacă de asta era nevoie ca să o facă fericită pe cea care îi era ca şi o fiică. De când cu vizita lui Eamonn, Cathy înflorise. Se trezea în fiecare dimineaţă devreme şi, până la şapte şi jumătate, era şi

îmbrăcată şi fardată. Însă trecuseră trei zile de când nu îl văzuse pe irlandez şi Desrae spera că acesta o uitase.

Cu trecerea zilelor, Cathy încetă să se mai uite pe fereastră din zece în zece secunde în speranţa de a-l vedea pe Eamonn venind. Acum, când presa îşi îndreptase atenţia asupra ultimelor evenimente, se gândea să redeschidă clubul.

Cathy avea impresia că acest lucru ar fi fost cel mai bun pentru Desrae, iar Desrae avea impresia că ar fi fost cel mai bun lucru pentru Cathy. Amândoi aveau nevoie de o ocupaţie, fiecare pentru motivele lui.

Cathy era îndurerată pentru că îl regăsise pe Eamonn, iar el o abandonase din nou. Se gândi de nenumărate ori la seara petrecută împreună, încercând să îşi Amintească dacă nu cumva făcuse ceva de el o ignora astfel.

Sporovăiseră, râseseră şi depănaseră amintiri; vorbiseră despre copilăria lor, părinţii lor şi prin ce trecuseră de atunci. O sărutase la plecare şi ea ştia că o dorise atunci. Ar fi trebuit să cedeze, oare? în definitiv, se culcase cu Tommy când murise tatăl lui şi pe Tommy nu-l iubea. Eamonn o dorea clar, dar ea îl refuzase, chiar dacă ştia că el era singurul bărbat pe care avea să-l poată iubi vreodată.

Ieşind din casă şi îndreptându-se spre club, fu salutată de cei care o cunoşteau. Ochii îi erau trişti şi inima grea, dar le zâmbea şi le făcea cu mâna tuturor, oprindu-se să stea de vorbă cu una din fetele de la *Diamond Mine*, un club deosebit de rău famat.

În timp ce vorbea cu fata, continua să se gândească la Eamonn Docherty. În mintea ei erau numai ochii lui albaştri şi părul lui negru şi des; gândul la trupul lui musculos şi puternic o chinuia.

Intră în magazinul care se afla pe partea din faţă a clubului şi îi zâmbi lui Casper, administratorul. Acesta avea cincizeci şi cinci de ani, nişte ochi verzi strălucitori, o faţă ridată şi cea mai proastă perucă pe care o văzuse cineva

vreodată. O purta de mai bine de douăzeci şi cinci de ani şi nimeni nu îşi mai amintea cum arăta fără ea. Nici când plătea o prostituată pentru douăzeci de minute din timpul ei nu şi-o scotea şi aceasta era una din glumele ce rezistaseră cel mai mult în Soho.

Dar, în ciuda înfăţişării lui ridicole şi a atitudinii glumeţe, Casper era un gangster respectat în West End. Toată lumea ştia că putea să fie agresiv şi periculos dacă era forţat şi, drept urmare, era temut. Totuşi, dacă exista o persoană pe care o plăcea cu adevărat, aceasta era Cathy. Imediat îi observă tristeţea din ochi.

— Te simţi bine, scumpo? Pari puţin cam supărată. Ce mai face Desrae? Se descurcă?

— Da. Îi e greu, dar era şi de aşteptat. Vrem să redeschidem clubul. M-am gândit că ar fi bine să aibă o ocupaţie în loc să stea toată ziua abătut.

Casper dădu din cap aprobator.

— Bună idee. O mulţime de oameni au sunat să întrebe de club. Aţi pierdut mulţi clienţi. De curând s-a deschis un alt club, pe Old Corupt Street deasupra unui magazin. Nu-i cine ştie ce de capul lui, e în special pentru muncitori, dar e, totuşi, concurenţă pentru voi. Dacă ar fi trăit Joey, n-ar fi înghiţit aşa ceva, eh?

Cathy ascultă în tăcere, dar mintea nu îi era la afaceri.

— Dar bănuiesc că nici tânărul Tommy n-o să stea cu mâinile în sân, aşa că ar fi bine să vă pregătiţi pentru ceva probleme în curând. Am auzit că proprietarul clubului e un maltez, Victor Bagglioni. Ce nume caraghios, nu? Nu pot să sufăr străinii. N-am nimic personal cu ei, dar nu mi se pare corect, nu?

Întotdeauna o făcea pe Cathy să zâmbească. Punându-i o mână pe braţ, ea îi zise:

— Să nu te schimbi niciodată, Casper, eşti un adevărat tonifiant.

El roşi. Îi plăcea să facă nişte remarci cât mai neobişnuite, să şocheze oamenii şi, totuşi, ştia că fata

aceea, Cathy Duke, era unul din puţinii oameni care vedeau prin el, care îşi dădea seama că, în adâncul sufletului, era un om singur, nefericit, dar incapabil să-şi schimbe modul de viaţă.

— S-ar putea să avem necazuri, Cathy, o preveni el cu blândeţe.

Ea încuviinţă şi intră în club, unde îşi puse un coniac. I se părea ciudat să se afle din nou acolo, fiindcă părea un loc cu totul diferit acum, când ştia că nu o să-l mai vadă pe Joey apărând, lăudându-se şi punându-i la punct pe scandalagii cu o singură privire.

— Ar fi bine să iei legătura cu Tommy, o sfătui Casper.

Cathy încuviinţă, dar nimeni nu îl văzuse pe Tommy de câteva zile. Deodată, după ce fu prevenită în legătură cu maltezul, i se făcu frică.

Eamonn era obosit, dar ştia că trebuia să o vadă pe Cathy. Acum, că totul era rezolvat, avea câteva zile libere şi ea era prima pe agenda lui. Se îndreptă spre apartamentul ei fluierând.

În clipa aceea o văzu.

Era îmbrăcată simplu cu o bluză subţire şi o fustă lungă de culoarea lămâii. Nu avea sutien şi văzu cum i se mişcau sânii pe sub materialul subţire. Părul îi era fixat în părţi cu doi piepteni, iar mijlocul îi era încins cu o centură lată, galbenă. Arăta la fel ca orice fată a anilor ’70 din Londra, numai că în viaţa lui nu văzuse alta mai frumoasă ca ea. Încă o dorea şi îi reînvia amintiri pe care le credea îngropate pentru totdeauna.

Privind-o, îşi aminti de locuinţa lor din Bethnal Green şi de senzaţia de linişte pe care o oferea atunci. Fusese bine, atâta timp cât se avuseseră unul pe altul. Se folosise şi abuzase de ea, ştia acest lucru. Dar Cathy avea o inimă atât de mare, încât îl iertase.

Când fuseseră copii, trecuseră prin mai multe probleme decât aveau de înfruntat alţii toată viaţa. Totuşi, găsiseră ceva în ei ce îi făcuse rezistenţi şi extrem de

apropiaţi, destinaţi să se iubească, pentru că vieţile lor erau atât de asemănătoare şi atât de pline de amărăciune, încât nu puteau să-şi găsească fericirea decât împreună. Numai împreună ar fi putut fi întregi vreodată.

Când Cathy îl zări, Eamonn văzu cum un zâmbet îi luminã faţa superbă şi simţi cum i se deschide inima. Alergă spre el, cu ochii strălucitori şi cu zâmbetul larg şi încrezător. Cum putuse să rănească o fiinţă cum era Cathy? se întrebă el. Ei bine, acum era cu totul altul, nu mai trebuia să dovedească nimic nimănui. De data aceasta, avea să se poarte cu ea cum trebuia, îşi promise în sinea lui.

— Veneai la mine? îl întrebă ea cu speranţă în glas.

— Unde în altă parte aş fi putut să mă duc? Dar mai bine am merge la mine la hotel. Acolo putem să stăm de vorbă ca lumea. Nu cred că Desrae mă place prea mult.

O spuse în glumă, dar Cathy îl înţelese şi încuviinţă. Ştia că ar fi trebuit să se ducă acasă să-i spună lui Desrae despre problemele de la club şi despre grijile ei în legătură cu dispariţia lui Tommy. Ştia exact ce ar fi trebuit să facă, dar ca pe vremuri, când Eamonn fluiera, ea dădea fuga.

De data aceasta, avea să obţină orice voia de la ea.

Absolut orice.

Cathy fu impresionată de apartamentul lui Eamonn şi acest lucru se văzu. *Ritz fusese doar un nume* pentru ei când erau copii; cu siguranţă, niciunul din ei nu visase vreodată că aveau să locuiască acolo într-o bună zi. Fu fermecată de ornamente, de culorile subtile şi de draperiile din brocart.

Şi patul imens i se părea fascinant, pentru că ştia că avea să sfârşească în el şi se simţea şi speriată şi încântată, în acelaşi timp. În ciuda încrederii căpătate de curând, acum, când era din nou cu Eamonn, se simţea iarăşi ca o fetiţă naivă.

Deschizând o sticlă de şampanie, el îi zâmbi.

— *Dom Perignon* veritabilă, nu ca porcăria aia botezată pe care o serviţi la clubul vostru.

Cathy luă paharul din mâna lui şi zâmbi.

— Şampania noastră n-are nimic, amice. E destul de veritabilă, doar că n-a auzit nimeni de denumirea ei.

— Râseră amândoi.

Aşezându-se lângă ea pe canapeaua de două persoane, o trase aproape.

— Mi-a fost dor de tine. Am încercat să te sun, dar am fost atât de prins. Am fost la Liverpool să rezolv nişte probleme.

Cathy goli paharul dintr-o singură înghiţitură şi Eamonn începu să râdă.

— Sunt impresionat. O sticlă costă douăzeci de lire. Văd că după-amiaza asta o să mă coste o avere!

Cathy era ameţită după şampania aceea şi după coniacul pe care îl băuse la club pentru a-şi calma nervii.

— De ce ai venit în Anglia, Eamonn? În seara aia ai trăncănit o grămadă, dar n-ai spus prea multe, de fapt.

Era şireată, el ştia asta deja. Acum se gândi cât de mult să-i spună.

Când o privi în ochi, ea se întinse şi îl sărută uşor.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Eamonn. Tot ce-am simţit înainte simt şi acum. Eşti singurul bărbat la care am ţinut vreodată, atât ca prieten cât şi ca iubit.

Când o sărută şi el, toate vechile sentimente prinseră viaţă în sufletul ei. Sentimentul de a face parte din cineva, de a fi în siguranţă. Când degetele lui îi atinseră sânii şi faţa, ea simţi un început de dorinţă şi se bucură.

Ducând-o în dormitor, Eamonn trase draperiile grele şi o privi cum se dezbracă. Era atât de timidă, atât de lipsită de experienţă, încât îi fu şi mai dragă. Eamonn era obişnuit deja cu femei posesive. Soţia lui, care fusese educată la mănăstire şi care era o mamă devotată, era o amantă agresivă, iar Cathy, care lucra în Soho şi trăia zi de zi înconjurată de sex, era timidă.

Vârându-se goală în pat, ea îl aşteptă. Aşternutul era rece şi simţi cum i se face pielea ca de găină, fiind mai conştientă de acest lucru decât în orice alt moment. Îl privi

cum se dezbracă; şampania o făcea să se simtă mai relaxată, mai caldă pe dinăuntru.

Aproape sărind în pat, Eamonn o dezveli şi se uită la ea în lumina slabă.

— Eşti superbă, Cathy! – îi atinse un sân foarte uşor. Îngenunchind lângă ea în pat, o privi fascinat. Cathy îi privi chipul când o atingea şi, imediat, gura lui îi cuprinse un sfârc. Ea scoase un geamăt. El o muşca acum, foarte uşor, făcând-o să îl dorească şi mai mult.

Desfăcându-i picioarele, el se lăsă să lunece în jos pe trupul ei şi începu să o mângâie cu limba.

Eamonn era expert în sexul oral, ştia acest lucru. Multe femei se zvârcoleau sub el şi lui îi plăcea când le făcea să se elibereze, când le simţea orgasmul. Îşi folosi toată priceperea acum cu Cathy, excitând-o la maximum până când, în cele din urmă, o penetră. Îi privi sânii cum se mişcau cu fiecare împingere a lui. Datorită faptului că avea mijlocul subţire, păreau şi mai mari şi Eamonn simţi cum se excită şi mai tare văzând-o cum se mişca sub el.

Ochii ei erau închişi, buzele întredeschise, iar părul lung îi acoperea faţa. El îi simţi orgasmul crescând din ce în ce şi înconjurându-l şi, în cele din urmă, ajunse la o eliberare zguduitoare.

Când se prăbuşi deasupra ei, ea îl îmbrăţişă, ţinându-l strâns. El o sărută şi o muşcă uşor.

— Ah, Cathy, Cathy! A fost minunat… te doream atât de mult… nici nu ţi-ar veni să crezi.

Ea stătea cu faţa ascunsă în gâtul lui, cu trupul fremătând încă.

Ridicându-se puţin, el o privi şi spuse încet:

— Ţi-a plăcut, nu?

Cathy zâmbi tremurător şi încuviinţă. El o strânse în braţe iarăşi şi stătură astfel în linişte în timp ce el aştepta să i se potolească bătăile inimii şi respiraţia să-i revină la normal. Nu era plină de viaţă, ca femeile cu care se culca de obicei, dar era Cathy a lui, fata pe care o iubea.

Îmbrăţişând-o pentru o ultimă oară, se retrase în cele

din urmă din ea şi, fiind Eamonn Docherty, fiul tatălui său, spera să o fi lăsat însărcinată. Ar fi fost grozav, ar fi făcut-o să-i aparţină chiar şi atunci când el nu era acolo. Trebuia să se întoarcă la New York şi asta cât mai curând. Deirdra începuse să dea semne de nerăbdare şi îl ameninţa că avea să vină ea la Londra dacă el nu se grăbea să se ducă acasă.

După trupul greu şi pretenţiile sexuale ale soţiei lui, Cathy era ca o boare de aer curat. Îi plăcea mirosul ei, senzaţia pe care i-o dădea când o atingea, totul în legătură cu ea şi avea de gând să vină la Londra cât putea de des ca să o vadă.

O ţinea strâns, întrebându-se cum avea să-i spună despre soţia şi familia lui şi, totuşi, să nu o supere.

Ea îi vorbise de ameninţarea din partea maltezului Victor şi, deodată, îşi dădu seama cum avea să o facă pe Cathy să aibă în continuare o părere bună despre el. Avea un mic plan pe care avea să-l pună în aplicare cât mai curând posibil. Astfel avea să se bucure mereu de dragostea şi afecţiunea ei.

Îşi spuse că avea să facă orice pentru a avea aceste lucruri.

Cathy era în al nouălea cer şi acest lucru se vedea. Parcă era luminată din interior şi, într-un fel, Desrae o invidia.

Îşi aminti cum era să fii tânăr, îndrăgostit şi, de asemenea, să ai pofte trupeşti. El îl avusese pe Joey, care fusese demn de acele lucruri. Nu era prea sigur de acel Docherty, care era mult prea viclean. Era convins că avea să iasă din viaţa lui Cathy la fel de brusc cum intrase şi el nu putea să facă nimic pentru a împiedica durerea aceea. Tot ce putea să facă era să-i fie alături cât mai mult posibil.

Deocamdată, era îngrijorat din cauza acelui ticălos maltez, din cauza lui Tommy care se părea că dispăruse şi din cauza ameninţărilor care planau asupra clubului.

— Crezi că i s-o fi întâmplat ceva lui Tommy, Desrae? întrebă Cathy cu o voce pieritâ.

— Nu ştiu, draga mea. Am sunat şi la mama lui,

dându-mă drept un partener de afaceri. Dar nici ea nu l-a văzut, numai că nu părea deloc îngrijorată. Era beată, ca de obicei.

Cathy păru îngrijorată.

— Să trimit băieţii să vedem dacă află ceva?

Desrae scuturǎ din cap.

— Nu, scumpo, nu încă. Nu ştim sigur dacă s-a întâmplat ceva şi, dacă ne apucăm să-l căutăm, o să se ducă vorba. Mai aşteptăm douăzeci şi patru de ore să vedem ce mai apare, bine? O să-i spun lui Gates, poate află el ceva.

— E bine. Eamonn o să ştie ce să facă oricum. Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Desrae se forţă să zâmbească.

— Mă bucur pentru tine.

Cathy ştia cât efort făcuse ca să spună aşa ceva. Îl îmbrăţişă.

— Of, Desrae, îl cunosc de-o viaţă.

El clătină din cap cu tristeţe şi îi apucă mâinile.

— Scumpo, nu-ţi spun decât să fii atentă, atâta tot. Dar, dacă o să ai nevoie de mine, o să fiu aici.

Vocea lui dădea de înţeles că acest lucru avea să se întâmple mai curând decât se aşteptau.

Victor Maltezul era încântat de sine. Nimeni nu văzuse nici urmă de Tommy Pasquale de zile întregi, iar comunitatea din Soho era în debandadă, aşteptând să vadă cine avea să fie noul şef.

Niciodată nu fusese atâta agitaţie şi nu se făcuseră atâtea speculaţii în West End. Moartea lui Joey şi dispariţia subită a lui Tommy, combinate cu moartea lui O'Hare, le făcuse până şi pe cele mai leneşe prostituate să se arate interesate de ce se petrecea în jurul lor.

Ieşind din clubul său de pe Old Compton Street, Victor salută doi indivizi care îi făceau reclamă. Când traversă ca să intre pe Dean Street, zâmbi gândindu-se la respectul pe care i-l arătaseră.

Era seara devreme, cartierul se trezea la viaţă şi

toate luminile se aprindeau. Lui Victor îi plăcea foarte mult Soho, fiecare colţişor al acelui cartier. Îi plăcuse bătrânul Joey, dar acum, că el nu mai era, locul lui putea fi luat de oricine care avea puţină isteţime. Iar Victor avea din belşug.

Când maşina opri în spatele lui şi el fu strigat, se întoarse fericit, deoarece cunoştea vocea şi se simţea în siguranţă. Vechiul lui asociat, Demetrious Scalpie, îi zâmbi şi Victor îi zâmbi la rândul lui. Scalpie era un ticălos mărunt, un grec cu o nevastă malteză şi o mentalitate tot malteză. Victor aştepta să-l salute.

Auzea melodia „Banner Man" a lui Blue Mink care cânta într-un bar din apropiere, simţea mirosul de ceapă şi peşte pe care le vindea un vânzător ambulant.

Viaţa era frumoasă şi Victor era fericit.

Când glonţul îl lovi în piept, crezu că îşi imaginase. Nu simţea nicio durere, doar o greutate care îl împingea pe spate. Al doilea glonţ îl lovi în umăr, aproape smulgându-i braţul. Sângele începu să ţâşnească şi el se uită uluit. Apoi se uită la Scalpie. Acesta zâmbi şi îndreptă pistolul spre capul prietenului său.

Apoi Victor nu mai ştiu nimic.

Scalpie urcă în maşină şi dispăru pe Dean Street înainte ca animatoarea care văzuseră tot şi care ţipa cât o ţinea gura să intre înapoi în club şi să povestească.

Victor zăcea pe pavajul murdar, iar în ochii lui aţintiţi spre cer încă se mai citea şocul.

Când ajunseră poliţiştii, două cluburi din apropiere erau închise şi, în celelalte, nimeni nu văzuse nimic.

Nimeni nu auzise nimic.

Şi nimănui nu-i păsa câtuşi de puţin.

Desrae îi zâmbi lui Eamonn şi el îi zâmbi lui. Nici unuia zâmbetul nu îi ajunse în privire, dar era tot ce puteau să facă. Cathy era destul de fericită, pentru că nu era o atmosferă încărcată. Punând de băut în pahare, simţi o strălucire caldă în adâncul fiinţei. Eamonn era atât de frumos în seara aceea. Îl sorbi din priviri când discuta cu

Desrae.

Când sună telefonul, răspunse Desrae şi făcu ochii mari, surprins de ceea ce auzea. Apoi puse receptorul în furcă şi se uită la Cathy clătinând din cap uimit.

— Victor Maltezul e mort! îţi vine să crezi aşa ceva?

Eamonn, omul important, încântat de rolul lui în toate, zâmbi.

— Împuşcat pe Old Compton Street, acum vreo oră, nu?

Desrae se uită la el cu un respect silit.

— De unde ştii?

— Pentru că eu am pus să fie omorât. Am întrebat în jur despre tine, Desrae, şi ştiu că eşti de încredere, aşa că nimic din ce-o să spun n-o să părăsească încăperea asta, da?

Cathy şi Desrae încuviinţară.

— L-am eliminat pentru a-i face o favoare lui Cathy. Ştiu că moartea lui Joey a fost o lovitură şi că o să aveţi nevoie de puţină protecţie. Am aranjat asta. Am avut un amestec şi în moartea lui O'Hare, dar a fost ceva personal, n-a avut nicio legătură cu Joey. V-am făcut un serviciu fără să ştiu.

Era plin de sine, bucurându-se de atenţia lor.

Desrae era intrigat.

— Dar trăieşti la New York. Ce legătură avea O'Hare cu tine?

— Sunt implicat în multe acţiuni ale crimei organizate în Statele Unite şi aceste afaceri se extind până în Anglia. Mai am şi alte interese în New York, dar principala mea afacere e aici, în scumpa mea Anglie, zise el zâmbind pentru a mai scădea impactul următoarelor cuvinte. Lucrez cu IRA.

Cathy rămase cu gura căscată.

— Bine, dar sunt terorişti! Sunt nişte fanatici!… Ce dracu' cauţi cu ei? Nu puteai să suferi că erai pe jumătate irlandez. N-ai fi recunoscut niciodată. Când taică-tău trăncănea despre ei şi-i ridica în slăvi, tu înnebuneai, pur

şi simplu. Ce s-a întâmplat?

Eamonn privi în jos când răspunse.

— Aici sunt terorişti. La New York, în comunitatea irlandeză, sunt nişte afurisiţi de eroi, o adevărată armată. Eu strâng bani pentru ei, Cathy, e o afacere grozavă şi doar cei mai puternici sunt destul de buni ca să lucreze pentru ei.

Trebuia să se justifice şi nu-i plăcea deloc.

Cathy era albă ca varul la faţă; până şi buzele i se albiseră.

— Sunt nişte criminali, asta sunt! Când a explodat ultima bombă, au murit oameni nevinovaţi…

Eamonn râse uşor.

— Ah, şi Joey şi cei ca el nu sunt tot criminali? Nu credeam să eşti o ipocrită, Cathy.

Ea se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Puţin îmi pasă ce spui. Joey şi cei ca el omorau numai de-ai lor; nu zic că e bine, dar Joey Pasquale n-ar fi pus niciodată o bombă într-un loc unde femei şi copii ar fi putut fi schilodiţi şi mutilaţi. N-ar fi făcut niciodată aşa ceva. A trăit ca un criminal şi, Dumnezeu să-l ierte, a murit ca unul, dar am fost mândră că l-am cunoscut. Aş fi vrut să-mi fie tată, chiar dacă se spuneau atâtea despre el. Dar aşa ceva… în niciun caz nu pot să accept asta, Eamonn. Nu sunt o armată, sunt nişte terorişti şi poţi să le spui noilor tăi prieteni de la New York că, după părerea mea, sunt nişte nenorociţi! Ar fi trebuit să citeşti ziarele de aici acum câtva timp, când au bombardat o cazarmă a armatei. A fost un masacru. Ăsta nu-i război, nu-i un război adevărat. Se ucide de dragul de a ucide şi chiar în numele Domnului – de parcă El ar avea vreo legătură cu asta!

Eamonn era uluit. Unde era adularea, mulţumirile pentru o treabă bine făcută? În America era tratat ca un rege – până şi Mafia îi arăta respect. Iar acolo, în Londra, Cathy a lui îi vorbea ca şi cum ar fi fost tot copii.

— Doamne, Cathy, eşti extraordinară! explodă el. Am omorât un om pentru tine azi, un om care reprezenta un

pericol pentru tine, şi astea sunt mulţumirile pe care le primesc? îmi face morală o fetiţă cu un creier de amoebă afurisită şi cu o minte de pisică moartă. Am pus să fie ucis un om pentru tine, ca să fii în siguranţă, şi tu te întorci împotriva mea aşa? Nu-mi vine să cred!

Cathy văzu stupefacţia din privirea lui şi simţi primele regrete. Pur şi simplu, nu îşi dădea seama ce făcuse. Aşa fusese întotdeauna. Eamonn nu îşi dădea seama niciodată că făcea ceva greşit. Aşa fusese şi în seara când ucisese prima oară. Nu îl interesase decât să facă rost de un alibi. Totdeauna îl interesase numai propria lui persoană.

— Mai ţii minte Crăciunul ăla, Eamonn, când taică-tău a părăsit-o pe mama pentru văduvioara aia şi eu şi mama ne-am dus acolo…

Desrae o întrerupse:

— Ce legătură are asta cu toate?

Cathy se întoarse spre el şi strigă furioasă:

— Dacă asculţi, s-ar putea să înveţi ceva. Eh, mai ţii minte, Eamonn?

El încuviinţă.

— Bineînţeles că ţin minte. Ce-i cu asta?

— Ei bine, când ne-am întors, am văzut că mâncaseşi tot puiul. Absolut tot, curăţaseşi toată carnea de pe oase.

Eamonn ridică din umeri.

— Şi?

Cathy îl privi în ochi îndureratã.

— Eşti neschimbat. Ai luat ce-ai vrut şi puţin ţi-a păsat de mine, de mama, de toată lumea. Aşa ai fost întotdeauna. N-o să te schimbi niciodată. Nu-mi vorbi mie de cauze şi armate, pentru că nu mă interesează. Dacă eşti amestecat în aşa ceva, o faci pentru câştigul personal, pentru nimic altceva.

Desrae se uită la ea cu ochii mari.

— Ei bine, atunci ai nimerit-o. Nu sunt un fanatic al Cauzei, dar câştig hani mulţi din asta şi o să continui s-o fac. Eu nu-ţi spun ţie ce să faci, cum să-ţi câştigi existenţa,

aşa că nici tu nu încerca să-mi spui mie. Nici nevastă-mea nu-mi spune, nicio femeie n-o să-mi spună vreodată, şi câteva au încercat…

Brusc, îşi dădu seama ce spusese.

Cele trei persoane din încăpere amuţiră, şi atmosfera era extrem de încărcată.

Ridicându-se, Desrae îşi netezi fusta şi zise:

— Mă duc să fac nişte ceai, Cathy. Cheamă-mă dacă ai nevoie de mine.

— Deci ai o nevastă? spuse Cathy cu o voce scăzută acum. Şi ea face parte din IRA? Aşa ai ajuns să fii implicat?

Eamonn scutură din cap.

— Ascultă, Cathy, scumpa mea, ştiu că totul e şocant, dar cel puţin îţi spun adevărul…

Ea râse atunci, un sunet aspru, plin de amărăciune.

— Ah, du-te dracului, Eamonn! Nici n-aveai de gând să-mi spui de doamna Docherty. Există şi nişte mici Docherty?

El îşi trecu mâna peste faţă şi oftă.

— Trei. Toţi băieţi. Jack şi gemenii, Declan şi Michael. Nu ţi-am spus pentru că n-am vrut să stric totul. N-am mai putut să iau legătura cu tine după ce am fost nevoit să fug…

Ochii lui Cathy erau aproape închişi când spuse:

— Ah, da, după ce ai omorât-o pe sărmana Caroline. Să n-o uităm, da?

— Cum aş putea s-o uit? Va trebui să trăiesc toată viaţa cu amintirea acestui lucru. O văd în fiecare zi…

Cathy îl împunse în piept.

— Asta nu te-a împiedicat să trăieşti liniştit, nu? Trei copii, o nevastă şi nişte proaste ca mine pe margine. Faptul că ai omorât-o, nu ţi-a tăiat deloc pofta de viaţă, nu-i aşa, ticălosule cu două feţe? Îţi arăt eu IRA…

Clătină din cap dezgustată.

— Pleacă şi lasă-mă-n pace.

— Deci nu vrei să afli despre Tommy? Despre mine şi Tommy?

Ea îl privi furioasă.

— Ce e cu Tommy, ce vrei să spui? Nu s-ar încurca niciodată cu nişte indivizi ca tine. E corect, şi bun ca tatăl lui. Un gangster, recunosc, dar nu un criminal. Nu un fanatic irlandez. E pe jumătate italian, la naiba…

Eamonn zâmbi din nou şi Cathy ar fi vrut să-i tragă un pumn în dinţii aceia perfecţi şi să-i spargă pe toţi.

— Ei bine, l-a interesat foarte mult ce i-am spus.

— Ce vrei să facă?

— Nu te priveşte. Să spunem doar că a fost cu noi în ultimele câteva zile şi trebuie să se întoarcă acasă în după-amiaza asta.

— Eşti oribil, Eamonn. Tot ce atingi murdăreşti şi eu te-am lăsat să mă atingi.

Se cutremură, neputând să suporte amintirea acelor momente.

— Te-am lăsat să mă atingi şi eşti un gunoi. Asta sunteţi tu şi tovarăşii tăi nenorociţi – nişte gunoaie irlandeze! întoarce-te la New York, la nevasta şi copiii tăi, deşi îi compătimesc pentru că au un tată ca tine. Ai fi în stare să-i vinzi chiar, dacă ţi s-ar oferi ce ai vrea, nu? Du-te şi sper din tot sufletul să nu te mai văd niciodată.

Eamonn văzu dezgustul din ochii ei şi încercă să-i mai vorbească o dată:

— Cathy, te rog. Să nu ne despărţim aşa.

Ea părăsi încăperea, însă, trecând pe lângă el, îşi luă pardesiul şi îi strigă lui Desrae care era în bucătărie:

— Am plecat, mă-ntorc mai târziu.

Şi, fără să mai scoată un cuvânt, ieşi din apartament.

Când Eamonn dădu să plece după ea, Desrae i se aşează în faţă. Cu tocuri, era la fel de înalt ca oaspetele lor, iar expresia lui sumbră îl făcu pe Eamonn să se răzgândească.

— Ai dat-o-n bară, amice. Las-o în pace, las-o să plece. N-ai nici cea mai mică idee câtă suferinţă au provocat oamenii tăi. O femeie care lucrează aici în apropiere şi-a pierdut fiul în Irlanda. Aici nu-i America,

amice, e Londra şi pe noi vreţi să ne faceţi praf în numele Cauzei. Nu-mi vine să cred că, fiind un tip atât de deştept, nu te-ai gândit la asta.

Eamonn îşi lăsă privirea în jos, dar continuă să se menţină pe poziţie.

— Voi sunteţi ipocriţi. Cunoaşteţi oameni care ucid, care fac rău altora, ştii la ce mă refer. Şi, totuşi, mă condamnaţi.

Desrae încuviinţă.

— Ştiu la ce te referi, dar e relativ, nu? Poate Joey l-ar fi omorât pe O'Hare dacă s-ar fi gândit el primul la asta, dar n-ar fi făcut altceva. Pentru Joey şi O'Hare şi chiar şi pentru Victor Maltezul, era un risc profesional, dacă vrei. Niciunul dintre ei n-ar fi pus o bombă într-un tren sau într-un bar ca să omoare un necunoscut. Nu vezi logica în ceea ce spun? Eşti chiar atât de înrăit, încât nu poţi să vezi decât punctul tău de vedere? Nu trăieşti într-o ţară unde peste tot în staţiile de metrou sunt indicatoare pe care scrie: „Dacă vedeţi un pachet suspect, lăsaţi-l şi informaţi poliţia"? Nu trăieşti într-o ţară unde orice individ care vorbeşte cu accent irlandez e suspect

— Unde oamenii încearcă să-şi bată vecinii numai pentru că sunt irlandezi? Nu ţi-ai trimis copiii să lupte într-un război de gherilă în Belfast şi Armagh, să patruleze pe străzi şi să aibă îndreptate spre ei grenade de mână şi puşti cu lunete? Tu le dai bani maniacilor să facă lucrurile astea, să arunce în aer oameni nevinovaţi şi să mutileze copii! Dacă ţi-ai iubi copiii, ai înţelege ce spun. Ai înţelege ce încearcă să-ţi spună biata Cathy.

— Englezii sunt nişte ignoranţi, mormăi Eamonn. Sunteţi dinozaurii lumii. Ray-ul nu mai e, nu mai aveţi un imperiu…

Desrae râse.

— Irlanda de Nord este o parte din Marea Britanie, scumpule. Oamenii de acolo sunt britanici. Vă omorâţi propriul popor. Ucideţi oameni pe care nici nu-i cunoaşteţi: femei, copii, oameni nevinovaţi care câştigă un ban pentru

familiile lor. În ianuarie, au explodat cinci bombe în Londra, iar cea din Manchester a ucis nouăsprezece persoane. Sunteţi nişte criminali nenorociţi, tu şi toţi aşazişii tăi compatrioţi. Recunosc că nu mi-ai plăcut din clipa în care te-am văzut, ştiam că e ceva în neregulă, ceva nu-mi inspira încredere şi acum îmi dau seama ce era. Tu şi cei ca tine – trăncăniţi despre cauze şi alte aiureli din astea, când, de fapt, nu e vorba decât despre pură lăcomie. Eşti în siguranţă în America, unde habar n-au de toate astea. Nu le este frică să se urce într-un tren sau într-un autobuz, ştiind că o bombă i-ar putea arunca în aer. Ah, nu, acolo sunteţi în siguranţă, zdrăngănind cutiile de bani pentru glorioasa Cauză! Acum cred că mai bine ar fi să pleci de-aici şi s-o laşi în pace pe fata asta. Are destule probleme şi aşa, fără tine şi concepţiile tale denaturate despre viaţă.

Eamonn era atât de furios, încât simţi un nod în piept şi îşi auzi sângele vuind în urechi. Ar fi vrut să-i tragă un pumn individului din faţa lui şi să-l trântească la pământ.

Să facă să-l doară, aşa cum îl durea pe el acum.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti de denaturare? Un bărbat îmbrăcat ca o femeie, cu perucă, gene false şi ţâţe din cauciuc. Ai un tupeu teribil, dacă-mi spui mie că sunt denaturat…

Desrae râse dispreţuitor.

— Chiar dacă mă îmbrac ca o femeie, amice, şi-mi trăiesc viaţa ca o femeie, dorm liniştit. Tu poţi? Gândeşte-te la asta în drum spre casa ta din New York. Eu n-am nimic pe conştiinţă, absolut nimic.

Pe jumătate sufocat de furie, Eamonn ieşi din apartament fără să mai scoată un cuvânt. Trase în piept aerul de afară. Erau cu toţii nişte ignoranţi. Se bucura că pleca din Londra. Credeau că le ştiu pe toate, se credeau atât de sofisticaţi, dar habar nu aveau.

Nu găsi un taxi negru, aşa că merse pe jos spre metrou. Dintr-odată, îşi dădu seama că putea exista pericolul unei bombe. Când intră în cel mai apropiat bar

simţi cum începe să se calmeze. Chipuri albe şi vorbărie despre IRA erau exact lucrurile de care avea nevoie acum.

Aşezându-se într-un colţ, se îmbătă în linişte. Avea să se întoarcă la New York şi s-o uite pe Cathy, îşi promise în sinea lui.

Dar, în adâncul sufletului, ştia că era mai uşor de spus decât de făcut.

Cathy îl văzu pe Tommy în aceeaşi seară. Era zece şi jumătate când el o găsi la club. Stătea singură la o masă şi bea coniac cu Cola. Observă că era pe jumătate beată.

Casper îl avertizase deja că era într-un hal fără de hal şi că, după părerea lui, ar fi trebuit lăsată în pace. Tommy zâmbise doar şi intră să o caute. Desrae îl pusese în temă în legătură cu evenimentele din ziua aceea, fără să-i spună că bănuia că se culcase cu Docherty. Acum, Tommy nu voia decât să fie lângă ea, să-i vorbească, să încerce să o înveselească.

Când îşi ridică privirea şi îl văzu, Cathy observă pentru prima oară că era un bărbat drăguţ. Îi aruncă un zâmbet strâmb, de om beat.

Tommy îi zâmbi la rândul lui.

— Mă gândeam c-o să te găsesc aici, Cathy.

— Pune-ţi ceva de băut, Tom. Eu m-am cam ameţit deja.

— Asta-i puţin spus.

Cathy râse, dar era un sunet trist.

— Deci, şi tu faci parte din IRA acum, nu? îl întrebă ea cu o voce neclară, privindu-l cu tristeţe. Se pare că toţi cei pe care-i cunosc s-au transformat în nişte terorişti.

Se îndreptă în scaun, încercând să pară demnă şi trează.

— Săptămâna viitoare trebuie să mă duc la Acton. Ai putea să-ţi foloseşti influenţa ca să fii sigur că n-or să fie bombe pe traseu, te rog? L-aş ruga pe Eamonn, dar cred că el ar face să fie una în momentul respectiv.

Tommy închise ochii şi clătină din cap.

— Chiar ai putut să crezi că aş accepta să intru în aşa

ceva? Fii serioasă! Docherty a vorbit prea curând, scumpo. N-aş fi niciodată de acord cu aşa ceva.

Cathy îl privi cu ochii mijiţi.

— Sincer? Juri că nu mă păcăleşti?

Tommy îi acoperi mâna cu a lui.

— Te-aş păcăli eu în legătură cu ceva atât de important? Te rog, Cathy, cu mine stai de vorbă, nu cu afurisitul de Docherty. Nici în ruptul capului n-aş vrea să am legătură cu aşa ceva. Tot timpul ăsta m-am chinuit să-i conving că n-o să spun nimănui despre ce voiau ei să discute. Te rog să mă crezi că Au fost momente când am avut impresia că s-a terminat cu mine. Sunt nişte tipi foarte periculoşi, scumpo.

Cathy era atât de uşurată, încât se înmuie toată.

— Ah, Tommy, dacă aş şti că eşti amestecat în toate astea, te-aş un pănă în ultima clipă a vieţii mele. Ştiu că nu suntem oameni corecţi, dar toate astea sunt prea mult. Prea mult pentru toată lumea. Atâţia morţi, atâtea crime.

Era gata să izbucnească în plâns.

— Cum a putut Eamonn să se asocieze cu asemenea oameni? Cum poate să creadă că face ceva bun? Câştigă bani din durerea altora, din suferinţa altora…

Luând-o în braţe, Tommy o strânse cu putere.

— Eu nu sunt asasin, Cathy, ştii asta. Eu sunt un gangster obişnuit. Nici mai mult, nici mai puţin. La naiba, n-aş putea să iau parte la aşa ceva! Nu te mai gândi la asta acum, da? Docherty a dispărut din viaţa ta acum. Călătorie sprâncenată!

Cathy chicoti.

— Te iubesc, Tommy Pasquale. Eşti un om bun.

Cuvintele ei, chiar dacă era beată, erau ca o muzică pentru urechile lui. O iubea şi noaptea care o petrecuse cu ea, când tatăl lui fusese ucis, fusese cea mai bună din viaţa lui, chiar dacă fusese umbrită de tristeţe.

— Lucrurile or să meargă spre mai bine acum, Cathy. Ne avem unul pe altul, avem tinereţea noastră şi şansa de a ne croi o viaţă frumoasă împreună. Hai să uităm totul,

da?

Ea se desprinse de el şi îşi trase nasul cu zgomot.

— Mai vreau un coniac, unul mare. Şi, pe urmă, vreau să râd. Hai să mergem la unul din cluburi şi să ne îmbătăm. Sau, şi mai bine, să mergem la *Roxy* sau la *Vortex*…

Tommy râse încântat.

— Hai să te duc acasă, da?

Cathy se bosumflă.

— Nu vreau să merg acasă încă. Nu vreau să văd câtva timp apartamentul, pe Desrae, nimic.

Deodată, chipul îi deveni serios.

— Crezi că ar trebui să-l sun pe Gates să-i spun de Eamonn?

— Nu, ăsta e ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci! spuse Tommy părând alarmat. Nu te mai gândi la lucrurile astea, scumpo, da?

Cathy, agresivă acum, îl întrebă cu o voce încordată:

— Ce spui? E băgat în rahat până-n gât. Cred că ăsta e un moment când e indicat să torni pe cineva. Gândeşte-te la câţi oameni a făcut Eamonn să sufere, la uciderea sau schilodirea câtor oameni a dat o mână de ajutor. Încercă să se ridice, ţinându-se de marginea mesei.

— Îl sun pe Gates chiar acum şi-i spun unde e nenorocitul. Îi arăt eu *Ritz*! Criminal nenorocit!

Tommy o trase pe genunchi şi o ţinu strâns.

— Cathy… Cathy, scumpo, nu fi proastă! Te-ar omorî cât ai clipi. Oamenii ăştia sunt fără milă. Ţi-ai face rău doar. Pentru fiecare tip ca Eamonn Docherty sunt alţi douăzeci pregătiţi să-i ia locul. Las-o baltă… Acum, hai să mai bem câte un pahar şi, pe urmă, mergem şi facem ce vrei, da?

Era speriat acum şi încerca disperat să o potolească, pentru că, de fapt începuse să lucreze pentru cei pe care ea voia să-i toarne la poliţie. Aceştia erau paşaportul lui pentru controlul asupra West Endului şi fata aceea, oricât de mult ar fi iubit-o el, nu avea să-i strice toate planurile.

Avea să o îmbete, să o ducă acasă şi, a doua zi, avea să stea de vorbă cu ea.

În clipa aceea, era o bombă gata să explodeze şi el trebuia să o supravegheze foarte, foarte atent.

— L-am iubit, Tommy, spuse ea cu o voce stinsă acum, şi părea gata să cadă.

— Ştiu, scumpo, şi el te-a iubit. Dar încearcă să-l uiţi, acum mă ai pe mine.

Ochii ei se luminară deodată.

— Aşa e, nu? Hai să ne culcăm.

Tommy zâmbi. Cât de mult visase să o audă spunând cuvintele acelea!

— O să ne culcăm mai târziu, scumpo, bine?

Ea se rezemă de el fericită, uitând de Eamonn pentru moment. Alcoolul îşi spunea cuvântul.

— Cred că eşti minunat, Tommy. Pot să mai beau un coniac, te rog?

Părea mai calmă acum şi ochii începeau să i se închidă.

— Pot să te duc acasă, scumpo?

Când o scoase din club, ea îl sărută pe Casper pe obraz.

— Şi-a pierdut minţile, Tommy, spuse acesta privind-o îngrijorat.

Tommy o luă în braţe şi o duse afară, pe trotuar.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu! închide, Casper… Portarul privi în urma lor cu tristeţe. Ea suferise foarte mult după moartea lui Joey; toţi suferiseră într-un fel sau altul.

Londra se schimbase foarte mult în ultima vreme, „capete rase”, punkişti şi tot felul de alţi indivizi ciudaţi peste tot. Nimeni nu mai era în siguranţă cu atâta violenţă pe străzi şi bombe puse de IRA pretutindeni.

Unde avea să ajungă lumea? se întrebă el. Pe vremea lui nu fusese aşa.

Cathy se trezi în patul ei cu gura uscată, încât avea impresia că limba avea să i se lipească de ea. Iar ochii şi-i

simţea de parcă cineva i-ar fi înfipt ace fierbinţi în ei.

Imediat după ce se trezi îşi dădu seama că era goală puşcă şi, la fel era şi Tommy Pasquale, care dormea lângă ea, sforăind. Încetul cu încetul, începu să-şi amintească ce se întâmplase cu o zi în urmă. Îşi aminti totul despre cearta ei cu Eamonn şi că, după aceea, se dusese la club. Îşi aduse aminte vag că venise şi Tommy mai târziu, Apoi, totul era neclar.

Ridicând cearşaful, simţi mirosul de sex. Se culcaseră în adevăratul sens al cuvântului, era foarte limpede. De asemenea, ea trebuia să fi fost de acord, deoarece Tommy nu era genul de bărbat care să profite. Ce naiba o fi fost în capul ei?

Tommy o iubea de multă vreme. Dacă ar fi ştiut că se culcase cu Eamonn, ar fi suferit îngrozitor. Era bun şi blând şi multe femei îl doreau datorită înfăţişării lui plăcute şi personalităţii lui. Era inteligent şi bun, o partidă bună în Soho. Dar, în adâncul sufletului, îşi dădea seama că singurul pe care îl dorea cu adevărat era Eamonn Docherty, chiar ştiind ceea ce ştia despre el. Deşi l-ar fi gonit dacă l-ar fi văzut din nou, avea să-l poarte în suflet mereu.

Eamonn era singurul bărbat din lume pe care avea să-l iubească vreodată cu adevărat. Acum, din cauza supărării pe care i-o provocase el, ea era în pat lângă un bărbat care valora cât zece ca Eamonn Docherty, cât douăzeci chiar. Un bărbat care i-ar fi oferit tot ce dorea; un bărbat care o iubea şi o onora. Câte femei auziseră acele cuvinte şi ştiuseră că nu aveau să fie transformate niciodată în realitate? Erau doar nişte formule fixe care făceau parte din ceremonia căsătoriei. Totuşi, Tommy ar fi făcut ca acele cuvinte să devină realitate pentru ea.

Viaţa era întoarsă pe dos. Nimic nu era aşa cum credeai că va fi. Nimeni nu era cine credeai că este. Toată viaţa trebuise să-şi poarte de grijă singură şi avea să continue să facă acest lucru.

Avea să i se dăruiască lui Tommy Pasquale. Era

singurul lucru care îi rămăsese de făcut. Uitându-se la chipul lui frumos, simţi că dragostea pe care i-o purta acelui bărbat, acelui prieten, era decentă şi curată şi, prin ea, s-ar fi putut reabilita. Îl trezi sărutându-l uşor pe sprânceană şi îi zâmbi.

El se trezi imediat, extrem de bucuros că se afla în patul ei, deşi, când se culcase cu ea, ştiuse că nu făcea bine; ea era atât de beată, încât s-ar fi culcat şi cu Cocoşatul de la Notre Dame. Acum se consola cu gândul că, la urma urmei, făcuse bine. Ea se bucura că era acolo cu el.

— Te iubesc, Cathy.

— Ştiu.

Nu îi spusese că îl iubea şi ea şi amândoi erau conştienţi de acest lucru.

— Deci, ce facem?

— O să cumpăr un apartament şi o să ne căsătorim. Să fim un cuplu adevărat, propuse el.

— Dacă asta vrei tu, Tommy.

Pe el îl cam supără acest răspuns, dar tăcu. Ar fi vrut ca ea să fie la fel de entuziasmată ca el, la fel de fericită, deşi ştia că era imposibil. Dar cu timpul, avea să o facă să fie aşa, îşi promise el.

— Asta vreau, Cathy, spuse el cu dragoste.

Ea îl sărută uşor, aşa cum ar fi făcut o soră sau o mamă.

— Atunci, asta o să ai.

Richard Gates era atât de furios, încât ar fi fost în stare să omoare pe cineva.

Cathy Duke, micuţa Cathy, se mărita cu Tommy Pasquale şi toată lumea se purta ca şi cum ar fi fost cel mai mare eveniment de la încoronare încoace.

Colac peste pupăză, aflase printr-o serie de informatori că Docherty fusese în oraş. Dacă văzuse pe cineva în Soho, aceea trebuia să fi fost afurisita de Cathy Duke cea cu două feţe. Urlând la colegi, urlând la oamenii de legătură, urlând la necunoscuţii din magazine şi baruri,

îşi dădu seama că avea o problemă gravă. Lui Susan P i se părea amuzant comportamentul lui şi acest lucru era şi mai supărător.

— Eşti precum câinele grădinarului, Richard, îl mustră ea.

— Nu-i vorba de asta, Susan, şi ştii foarte bine. Se aruncă în braţele idiotului ăluia şi cineva ar trebui să-i spună că face o greşeală.

Susan P îşi aprinse o ţigară şi dădu fumul afară cu zgomot.

— Cineva ca tine, vrei să spui? Fata e fericită, băiatul e fericit, iar Desrae e în al nouălea cer, aşteptând cu nerăbdare nepoţi, cum s-ar spune. Cred că e cel mai bun lucru pentru Cathy şi la fel consideră toată lumea. Se pare că numai tu ai ceva împotrivă şi cunosc motivul la fel de bine ca tine.

Richard Gates simţi că roşeşte şi asta îl înfurie şi mai tare.

— Ar trebui să te arestez, Susan, şi tu ştii asta foarte bine, dar îmi place să am grijă de prieteni, ăia care sunt. Aşa că, dacă vrei să-mi rămâi prietenă, te-aş sfătui să-ţi ţii gura.

Susan izbucni în râs.

— Ştii ce-ţi trebuie, nu-i aşa, domnule Gates? Un sex bun, ca să te descarci ca lumea. Uite, o să te fac să râzi. Vrei să-ţi spun o poantă bună? Am obţinut de curând o casă în Westminster care a aparţinut unui fost ministru. Acum parlamentarii mei or să se poată juca în voie, pentru că au un clopoţel din ăla idiot care le spune când trebuie să se ducă să voteze. Dacă asta nu te face să râzi, nimic n-o să te facă.

Richard zâmbi fără să vrea.

— Eşti complet nebună, Sue.

— Vorbesc serios, Richard, ar trebui să-ţi înfrunţi sentimentele. Recunoaşte adevărul, omule, descarcă-te! Ştii bine că n-o să spun nimănui.

El trase adânc aer în piept, forţându-se să-şi exprime

gândurile pentru prima oară.

— N-am fost niciodată un poliţist ca toţi ceilalţi, după cum ştii. Mi-am păstrat slujba şi am avansat datorită faptului că reuşesc să descopăr slăbiciunile oamenilor şi micile lor secrete. Aşa pot să-mi joc jocurile în voie. Dar, în ceea ce o priveşte pe fata asta, zău dacă ştiu ce simt… Da, recunosc, aş face dragoste cu ea dacă aş putea. Aş face dragoste cu ea dimineaţa, la prânz şi seara. Şi să-ţi mai spun ceva – i-ar plăcea, ştiu sigur că i-ar plăcea. Cathy are nevoie de cineva ca mine…

Se întrerupse brusc şi amândoi tăcură un timp. Apoi. Susan P se duse la el şi îl îmbrăţişă ca o soră.

— Doamne, omule, eşti grav de tot!

El clătină din cap disperat.

— Ştiu, fetiţo. Ştiu al naibii de bine.

— Dacă ai ţine la ea cu adevărat, te-ai bucura pentru ea, pentru că e fericită acum.

Richard râse, dar era un sunet lipsit de umor.

— Tocmai asta e, Susan. E fericită?

Cathy probă din nou costumul alb şi făcu paradă în faţa lui Desrae. Era un costum *Ossie Clarke* care o făcea să pară mai înaltă, mai subţire şi mult mai sofisticată. Desrae însuşi era extrem de încântat că avea ocazia să se îmbrace cu nişte lucruri scumpe şi noi. Alesese pentru nuntă o toaletă de un purpuriu închis cu o pălărie şi o poşetă cu portocaliu.

În cele şase săptămâni care trecuseră de la moartea lui Joey şi de la evenimentele ulterioare, Cathy simţea că se mai liniştise puţin. În curând avea să fie doamna Tommy Pasquale şi avea să aibă propriul ei apartament în Soho. Tommy voise să se mute în Hampstead sau chiar Kinghtsbridge, dar Cathy se încăpăţânase să rămână acolo. Ştia că trebuia să fie aproape de Desrae şi, în cele din urmă, fu de acord că era cel mai bun lucru pentru un timp. Cathy ştia că Tommy nu era prea încântat de idee, dar avea să facă orice dorea ea şi îl iubea pentru asta. Cu trecerea timpului, descoperise că ţinea la el mai mult

decât se aşteptase. Era bun, atent şi o iubea atât de mult încât, uneori, era dureros de văzut.

Deodată, Desrae încetă orice pălăvrăgeală despre nuntă şi o întrebă brusc:

— Ai fost la doctor, scumpo?

Ea roşi.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti însărcinată, bineînţeles.

Cathy era supărată şi se vedea. Desrae nu regreta deloc ce spusese.

— Ştiu când trebuia să-ţi vină ciclul mai bine decât tine, scumpa mea. Eşti însărcinată, aşa că de ce nu recunoşti?

Una din slăbiciunile lui era faptul că îi plăcea să-i cumpere tampoanele igienice lui Cathy. Spera, evident, ca oamenii din magazin să creadă că erau pentru el, deşi n-ar fi recunoscut niciodată acest lucru în faţa nimănui.

— Cred că doar mi-a întârziat, atâta tot, Desrae. Poate că motivul e moartea lui Joey şi tot ce s-a întâmplat după aceea.

— Amândoi ştim că asta e o aiureală, scumpo, zise el luând-o pe după umeri. Ştii cine e tatăl?

Cathy nu răspunse pe moment.

O dispreţuise pe Madge pentru că nu ştiuse cine era tatăl copilului ei, acum, Cathy se afla exact în aceeaşi situaţie.

— Bineînţeles că ştiu. Tommy este.

Desrae oftă.

— Bine, atunci, dacă aşa zici tu, Tommy e. Eu unul sper din tot sufletul că-i al lui, dar nu sunt prea sigur în privinţa ta, scumpo. Ce crezi de fapt, sau, mai degrabă, ce vrei?

— Ştiu că Tommy e tatăl, ştiu, pur şi simplu. Femeile ştiu, în general.

Spuse acest lucru în asemenea fel, încât să-i dea de înţeles lui Desrae că era ceva ce el nu avea să trăiască niciodată.

— Bine, văd că eşti puţin cam ţâfnoasă. Ce părere are Tommy despre treaba asta?

— Nu i-am spus încă, nu vreau să-i spun până când n-o să fiu absolut sigură.

Desrae se uită pe geam şi zise:

— Ia uite, un porc mare şi murdar zboară deasupra lui Greek Street! Hai, să vorbim serios, da? Când ai de gând să-i spui? O să fie extrem de fericit, ştii foarte bine.

— Cu respect, Desrae, o să-i spun când o să fiu pregătită şi nu mai înainte. Este copilul meu, viaţa mea, hotărârea mea.

— Sunt perfect conştient de asta şi sper că n-ai uitat faptul că te măriţi cu omul ăsta peste două săptămâni. Sper că o să-ţi iei inima în dinţi şi o să-i spui un lucru atât de important până atunci, altfel ce şansă o să aibă căsnicia asta?

Cathy se prăbuşi pe canapea şi începu să plângă.

— Cred că e al lui Tommy, dar nu sunt sigură.

Desrae o îmbrăţişă consolator.

— O să ştii când o să se nască. Dacă o să arate a italian, e al soţului tău, dacă o să arate a irlandez, e al domnului Farmec. Este destul de simplu, nu? Oricum, amândoi sunt bruneţi, aşa că n-o să-i dea de bănuit tânărului Tommy. O să-l iubească, o să creadă că-i al lui şi o să aibă grijă de el. Acum nu-ţi mai face griji, da? Bucură-te! Numai Dumnezeu ştie că avem nevoie de ceva care să ne înveselească pe toţi!

— Mă simt atât de vinovată. Fac exact ce-a făcut mama. O să am un copil şi habar n-am cine e tatăl…

— Ascultă, scumpo, cel puţin numărul e redus la doi, o întrerupse el. În cazul celor ca mama ta, ar fi putut fi unul din câteva sute! Aşa că nu te mai chinui şi bucură-te de tot ce e-n jurul tău. Eu abia aştept să fiu bunică.

Desrae zâmbi, dar îl deranja faptul că sărmanul Tommy nu era inclus în ecuaţie.

Două săptămâni mai târziu, Desrae stătea în bucătărie şi se gândea la ziua care abia începuse. Avea să

fie o nuntă restrânsă. la care aveau să fie prezenţi numai el, Casper pe post de cavaler de onoare, Susan P şi mirii. Mama lui Tommy, nici surorile lui nu se arătaseră dornice să vină.

Desrae era trist şi se simţea singur în dimineaţa aceea. Deşi Cathy avea să se mute după colţ, el avea să-i simtă lipsa în apartament. Avea să-i lipsească o persoană cu care să vorbească, cu care să locuiască, căreia să-i poarte de grijă. Dar, dacă ar fi fost o mamă adevărată, ziua aceea tot ar fi venit la un moment dat. Şi avea să aibă un copil.

El şi Cathy aveau să aibă grijă ca acel copil să aibă toate lucrurile care le lipsiseră lor: siguranţă, dragoste şi bani. Mulţi bani. Copiii trebuiau apăraţi de greutăţile vieţii, aveau nevoie să fie sprijiniţi de oameni şi bani ca să ajungă cineva. Visa cum avea să-l trimită la şcoli particulare, iar el însuşi avea să fie frumos îmbrăcat şi avea să fie de faţă când copilul îşi lua diploma sau, mă rog, ce îşi luau oamenii după ce absolveau cursurile unei şcoli particulare.

Avea din nou un ţel în viaţă. Avea să fie mâna dreaptă, mama şi tatăl lui Cathy, toate la un loc. Prin copilul ei avea să se reabiliteze, renunţând la o viaţă de promiscuităţi şi plăceri sexuale. Nu avea să mai existe un alt Joey. Din fericire, acesta îi lăsase destui bani, aşa încât să aibă clienţi numai dacă îi voia. Dar nu-i mai voia.

Avea să se retragă şi să se ocupe tot timpul de club. Avea să fie alături de Cathy şi de copil, având grijă ca toţi să trăiască fericiţi până la sfârşitul zilelor, inclusiv Tommy.

Se uită la toaletă purpurie agăţată pe umeraş pe spatele uşii de la bucătărie şi zâmbi încântat.

Fotografiile aveau să fie minunate cu costumul său *Zandra Rhodes* şi cu cel alb de dantelă al lui Cathy. Acesta era puţin cam sever, după părerea lui, dar ştia că lui Cathy nu-i plăceau culorile vii atât de mult cum îi plăceau lui. Trebuia numai s-o asculţi când vorbea despre apartament. Voia să fie exact ca al lui Susan P, cu pereţii albi, numai

sticlă şi cu minimum necesar, ce naiba o fi însemnând asta!

Când copilaşul avea să umble peste tot, pereţii aceia numai albi nu aveau să rămână, îşi zise el îngâmfat.

Când începură ştirile de la opt şi treizeci, se apucă să facă nişte pâine prăjită şi puse ceainicul pe foc. O ceaşcă *de Rosie Lee* şi pâine prăjită era tot ce voia fetiţa lui în dimineaţa aceea. Fredonând, pregăti o tavă cu un boboc de trandafir într-o vază şi se duse să o trezească pe Cathy. Bătu la uşă şi intră, iar când se uită la fata care devenise ca propria lui fiică, simţi cum i se umplu ochii de lacrimi. Părea un copil şi era atât de frumoasă în somn, încât Desrae avu impresia că se uita la o pictură sau o sculptură celebră. Lăsând tava lângă pat, o scutură pe Cathy uşor.

— Haide, somnoroaso. Azi e ziua cea mare.

Cathy, care tocmai îl visa pe Eamonn, o casă frumoasă şi un copil minunat, deschise ochii şi izbucni în plâns.

Desrae o strânse la piept.

— E doar emoţia din ziua nunţii, scumpo. Haide, mănâncă-ţi micul dejun şi eu mă duc să-ţi pregătesc baia. Pe urmă, o să te simţi excelent.

Dar nu era aşa şi amândoi ştiau de ce.

Căsătoria fu încheiată, în sfârşit, şi Casper ţinu un discurs la recepţia de la club. Toate fetele apăruseră făcându-le o surpriză şi Cathy se bucură când le văzu. Toate încercaseră să se ia la întrecere în ceea ce privea toaletele, iar Susan P le admiră pe fiecare în parte.

Un transsexual deosebit de înalt, se îmbrăcase ca Cilla Black şi chiar semăna cu ea. După ce fusese rugat de toată lumea, cântase *Step Inside, Love* cu multă convingere. Cathy îi spuse că, atunci când deschideau noul club, el avea să mimeze.

Acum Caster îşi ţinea discursul şi îi făcu pe toţi să simtă un nod în gât.

— Ştiu că toţi ţineţi la Cathy, ca şi mine. Îi dorim multă sănătate şi fericire, şi, de asemenea lui Tommy – care este un bărbat extraordinar şi fiul tatălui său.

Toţi aplaudară acum.

— Desrae arată exact ca o mamă a miresei şi, de asemenea, ca un tată…

Toţi râseră, în afară de Desrae, astfel că el se grăbi să continue:

— Nu mi-a mai rămas de spus decât atât: să dea Domnul să trăiţi mulţi ani fericiţi împreună şi să aveţi mulţi copii frumoşi. Cărora să le daţi numele noastre, bineînţeles…

Toţi aplaudară, sărutară mireasa şi îl felicitaseră pe mire. Tommy nu era genul de bărbat care să se lase sărutat de travestiţi şi toţi ştiau acest lucru, aşa că doar îi strânseră mâna.

În curând sosiră şi mai mulţi oaspeţi încărcaţi de cadouri şi sticle de şampanie. Cathy nu putu să nu fie fericită, când văzu petrecerea din jurul ei. Tommy era atât de încântat, încât ochii îi străluceau de bucurie şi ea îşi dădu seama că făcuse ceea ce trebuia. Avea să fie un tată şi un soţ bun. Aşa cum spunea Desrae, ar fi putut ajunge şi mai rău.

După ce bău două pahare de şampanie, se hotărî să iasă puţin la aer. Intră în întunericul din magazin şi văzu cu uimire că se făcuse seară deja. Deschise uşa şi, tocmai vru să iasă în stradă, când o mână o trase înapoi, înainte să apuce să ţipe, o voce spuse:

— Nu te speria, eu sunt.

Vocea lui Richard Gates era ultima pe care se aştepta să o audă. Întorcându-se spre el, zâmbi fericită.

— Susan a zis că s-ar putea să treci pe-aici. Ce mai faci?

Îşi dădu seama că nu îl mai văzuse demult.

— Ah, sunt bine. Deci, cum te simţi ca femeie măritată? E vreo schimbare?

Ea zâmbi cu tristeţe.

— Nu chiar, mă simt tot Cathy Connor în adâncul sufletului şi bănuiesc că aşa o să fie întotdeauna. O să-mi ia ceva timp până o să mă obişnuiesc: Pasquale. Apropo,

am înţeles că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru faptul că mi-ai făcut rost de un certificat de naştere şi toate celelalte hârtii. Îţi mulţumesc foarte mult.

Richard păru stânjenit.

— Ia-o ca pe un mic cadou de nuntă.

Ea îi atinse obrazul o clipă.

— Întotdeauna ai fost atât de bun cu mine. Chiar şi atunci când am avut necazul ăla, tu m-ai ajutat. Ştii că eu am făcut-o, nu? Susan P mi-a zis să nu-ţi spun asta. Ei bine, îi ignor sfatul, pentru că vreau să ştii că mă consider extrem de norocoasă că te am ca prieten. Chiar dacă eşti poliţist.

Râse pentru a diminua emoţia pe care o conţineau cuvintele acelea şi pentru a-l face să înţeleagă mai mult decât ce spunea ea.

— Pot să sărut mireasa sau trebuie să-i cer voie soţului tău?

Cathy râse.

— Bineînţeles că poţi să săruţi mireasa! Nu există altcineva pe care să vreau să sărut mai mult.

Îl tachina, şi acest lucru îi frânse inima. Când ea se apropie de el, aşteptându-se să o sărute pe obraz, el o îmbrăţişă şi îşi apăsă gura lacom de a ei, iar ea o întredeschise uşor.

Fu un sărut profund şi senzual şi ea simţi cum îi răspundea, lucru care o înspăimântă. O ţinea strâns. Apoi, teama o părăsi şi se relaxă, sărutându-l la rândul ei.

Era atâta pasiune în acel sărut cu un bărbat care i-ar fi putut fi tată şi pe care îl privise întotdeauna astfel.

Încă îi era greu să înţeleagă atracţia sexuală. Cathy o simţise cu Eamonn, niciodată cu Tommy. Acum îşi dădu seama că o simţea din nou, cu un bărbat la care nu visase niciodată. Se sărutară îndelung şi, la un moment dat, Cathy se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui. Respira sacadat şi inima îi bătea cu putere.

În semiîntunericul acela, Richard părea mai tânăr, iar ochii lui erau extrem de adânci.

— Te iubesc, Cathy, spuse el cu o voce îngroşată. Dumnezeu să mă ajute, dar întotdeauna te-am iubit. Şi, dacă ai fii sinceră, ai recunoaşte că şi tu simţi la fel. Nu săruţi un străin aşa, scumpo.

O trase din nou la piept şi ea se simţi iarăşi în siguranţă în braţele lui, la căldură şi protejată. Stătură astfel până când soneria telefonului îi forţă să se despartă. Cathy se duse şi răspunse repede ca să nu vină Casper sau altcineva. Nu voia să fie surprinsă cu Richard în magazinul cufundat în întuneric.

— Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului o făcu să pălească. Era Eamonn, care o suna de la New York.

— Felicitări, Cathy! Sper să fiţi fericiţi.

Ea era uluită.

— De unde ştii? Cine ţi-a spus?

— Tommy mi-a spus, scumpo – vorbesc cu el tot timpul. Vreau doar să ştii că nu-ţi port pică. Să fim prieteni în continuare. Va trebui să ne vedem pe viitor când o să vin să discut afaceri cu soţul tău şi aş vrea să ştiu că nu există niciun fel de animozitate între noi. În definitiv…

Fără să mai spună nimic, ea puse receptorul în furcă şi scoase telefonul din priză.

O minţise. Tommy o minţise. Tot ce îi spusese despre faptul că îi refuzase pe oamenii aceia fusese o aiureală. Banii erau totul pentru el, ca şi pentru Eamonn. Acum se legase de un bărbat care o minţise, o înşelase. Ştiuse că, dacă afla că o minţise în legătură cu un lucru atât de serios, avea să sufere cumplit. Îşi acoperi burta protector cu mâinile şi ochii i se umplură de lacrimi.

Richard văzu cum i se perindau acele emoţii pe chip şi o strânse în braţe din nou.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, zise el. Cine era la telefon, scumpo? Haide, ştii doar că poţi să-mi spui orice.

Când se uită în ochii lui iubitori, la chipul lui îngrijorat, ştiu că nu putea să-i spună niciodată nimic despre acel lucru. Consecinţele ar fi fost prea grave, ar fi

putut chiar să-i pună lui viaţa în pericol. Tommy i-ar fi rupt gâtul imediat cum s-ar fi uitat la ea dacă ea ar fi spus cuiva ceea ce ştia, dar el încă mai credea că ea nu ştia nimic şi asta era bine.

În clipa aceea, uşa clubului se deschise şi Desrae şi Casper intrară în magazin.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Desrae cu o voce puternică.

— Puţin prea mult alcool şi multe emoţii, nu, Cathy? spuse Gates calm, iar ea îl privi recunoscătoare.

Casper puse receptorul la loc şi ea se uită la el de parcă s-ar fi aşteptat să sară de pe tejghea şi să o mustre.

— Las-o puţin cu mine, Desrae, o aduc eu înăuntru, bine? spuse Gates cu o voce puţin poruncitoare, iar Casper, văzând că nu era ceva în regulă, îl luă de braţ pe Desrae şi se întoarseră în club.

Înconjurat de cărţi pornografice şi afişe cu femei goale şi bărbaţi cu bărbaţi în poziţii provocatoare, Richard o îmbrăţişă pe Cathy. Ţinând-o strâns, îi spuse:

— Ascultă-mă, orice s-ar întâmpla, orice ai face, o să fiu lângă tine întotdeauna. Nu uiţi, da? Sunt lângă tine, scumpa mea.

Cathy se lăsă ţintuită şi mângâiată de el, ştiind că erau unele lucruri despre care nu putea să spună nimănui, nici chiar lui Desrae.

Ea avea un secret faţă de Tommy şi el avea unul faţă de ea. Ce mod de a începe o căsnicie! Ce mod de a începe o nouă viaţă, pentru că ştia că, odată ce se măritase cu el, Tommy mai degrabă ar fi omorât-o, decât să o vadă cu un alt bărbat.

Acel gând o înspăimânta cel mai mult.

CARTEA A PATRA

„*Frisch went der Wind der Heimat zu*;
— *Mein Irish Kind, wo weilest du*?”
„Proaspăt bate vântul înspre casă.
Unde eşti, copilul meu irlandez?”
Wagner, 1813 – 1883

Tristan şi Isolda

„Fii-vor ale mele păcatele amintite”.

William Shakespeare, 1564 – 1616

Hamlet

„Te iubesc cu răsuflarea, zâmbetele, lacrimile vieţii mele!

Şi dacă Domnul va vrea, te voi iubi şi mai mult după moarte”.

Elizabeth Barrett Browning, 1806 – 1861

Sonete din portugheză

NEW YORK 1987

— La naiba, Deirdra, vrei să scoţi copiii din biroul meu şi să-i duci în grădină? Peste tot pe unde mă uit, văd copii. Fă ce ţi-am spus! Imediat!

Deirdra, cu părul lung şi roşcat vopsit acum, cu ochii încă uluitor de verzi, dar cu talia îngroşată după atâtea naşteri, intră în biroul lui Eamonn şi zise:

— E ziua singurei tale fiice. Bineînţeles că sunt copii peste tot. Ce ai fii vrut să fac – să nu-i invit prietenii, părinţii lor, ce? Spune-mi, domnule Mare Om, se pare că le ştii pe toate.

— Nu fi ridicolă, Deirdra. Nu ţi-am cerut decât să nu-i laşi să intre în biroul meu, atâta tot.

Ea scutură din cap şi obrajii rotunzi i se mişcară ca nişte jeleuri.

— Avem nouă copii. Casa asta e întotdeauna plină de copii, om nebun ce eşti. Ce mai contează douăzeci în plus? Oricum, dacă Norah intră în birou, nu zici niciodată nimic. Numai băieţii te deranjează.

Eamonn se încruntă.

— Pentru că sunt nişte ticăloşi mici, de asta. Oricum, unde e Jack Jr? Ar fi trebuit să fie aici deja – i-am spus trei şi jumătate.

Deirdra ridică din umeri. Fiul ei cel mai mare, botezat după bunicul lui, nu o interesa deloc. De fapt, niciunul din copii nu o interesa.

— De unde să ştiu unde e? După curve, ca tatăl lui,

bănuiesc.

Eamonn închise ochii şi trase adânc aer în piept. Soţia lui îl irita tot timpul şi era obositor. Se uită la ea. Nu mai rămăsese nicio urmă din fata de şaptesprezece ani cu care se însurase. Deirdra îmbătrânise înainte de vreme.

Îi cunoştea slăbiciunile şi se folosea de ea cu neruşinare. Soţia lui era nebună după sex, cel puţin cu el.

Cu cât se îngreuna mai mult, cu atât voia mai mult sex.

Nu făcea nimic pentru el, trupul ei gras nu făcea nimic pentru el şi amândoi ştiau asta. Totuşi, el îi dădea ce i se cuvenea, sau îi dăduse până de curând.

Acum simţea o satisfacţie perversă când o vedea ce rând, implorând. Lui îl plăcea să refuze.

Îşi iubea copiii şi ea susţinea că îi iubea la rândul ei, dar în realitate, după cel de-al treilea, nu o mai interesaseră. Deirdrei îi plăceau bebeluşii, dar el în niciun caz nu avea să-i mai facă unul. Nouă copii erau de ajuns pentru orice bărbat. Numai taxele de colegiu ar fi fost suficiente pentru a menţine o ţărişoară timp de un an, dar Eamonn avea bani, nu aceea era problema, ci faptul că nu voia ca ea să fie mama copiilor lui.

Norah, singura fată, începuse deja să semene prea mult cu mama ei. Imitând-o, cu prietenii ei pseudointelectuali şi prefăcându-se că înţelegea exact ce spuneau aceştia. Deirdra nu era prea inteligentă, de fapt, şi el ar fi trebuit să-i spună asta, dar nu era momentul acum.

Dădeau o petrecere pentru copii şi părinţii trebuiau să sosească în curând, iar Eamonn trebuia să joace rolul gazdei încântătoare, indiferent cât de mult îi displăcea acest lucru. În ziua aceea nu avea chef de niciun fel de petrecere. Mai ales de una pe care o pregătise Deirdra. Cheltuia o avere pe toate aranjamentele şi avea grijă ca toată lumea să ştie cât de mult costaseră toate. Deşi avusese întotdeauna bani, se purta ca o parvenită.

În timp ce îl privea cu ochii ei verzi – care fuseseră

pe vremuri cea mai frumoasă trăsătură a ei şi care erau acoperiţi cu prea mult fard şi de gene false – el simţi obişnuita încordare la baza gâtului. Era, într-adevăr, o pacoste. Sânii mici îi erau ţinuţi de un sutien vătuit, dar şoldurile late păreau ca şi cum ar fi putut să poarte o încărcătură serioasă. Mijlocul îi era îngroşat, iar braţele şi picioarele mult prea dolofane. Până şi în jurul gâtului avea un mic strat de grăsime, ca şi în jurul ochilor. Semăna cu un purcel roşcat, îşi spuse el zâmbind.

— De ce râzi? De mine, bineînţeles! zise ea pe un ton jignit.

— Nu fi proastă, mă gândeam doar ca Norah împlineşte opt ani astăzi.

Deirdra râse atunci.

— Dumnezeule, opt! Ce repede a trecut timpul.

Nu suficient de repede, după părerea lui Eamonn, dar nu spuse nimic. Soţia lui se apropie de el pe tocurile ei imposibil de înalte şi încercă să-l ia de gât, dar el se feri cu îndemânare.

— Termină, Deirdra, copiii or să apară dintr-o clipă în alta.

— Hai să mergem sus, poate să-i supravegheze bona. Haide, Eamonn, a trecut atâta timp.

El o împinse cu brutalitate.

— Termină, draga mea, am foarte mult de lucru şi vreau să mă bucur şi eu puţin de petrecere. Ai tăi vin sigur?

Ea încuviinţă, bosumflându-se dezamăgită.

— Ai pe altcineva, Eamonn, pentru că *nu mă* mai *vrei*.

El oftă adânc.

— Las-o baltă, Deirdra. Nu începe acum, da?

Înainte ca ea să mai apuce să spună ceva, gemenii dădură buzna înăuntru, cu chipurile îmbujorate şi cu ochii plini de lacrimi.

— Tati, tati, Dennis ne înnebuneşte! Are un pistol cu capse.

Eamonn îşi luă capul în mâini şi oftă din nou.

Opt fii şi toţi erau nişte draci împieliţaţi.

Casa familiei Docherty din Long island era frumoasă, luminată puternic de candelabre, cu încăperi înalte şi decorate cu ornamente din ghips. Eamonn îl prevenise pe decoratorul homosexual că, dacă vedea vreo urmă de roz aprins sau portocaliu, îl ducea afară şi îl împuşca în ceafă cu mâna lui. Ceva în vocea lui penetrase transa provocată de Valium în care se afla individul şi rezultatul era o casă foarte frumos decorată.

Deirdrei nu îi plăcea.

Lui Eamonn îi plăcea foarte mult.

Ca de obicei, el învinsese.

În ceea ce îl privea, casa era cea mai bună realizare a lui. Valorând peste două milioane de dolari, era, de asemenea, o investiţie inteligentă. Avea cincisprezece dormitoare, opt saloane, o sală de bal şi două bucătării, era perfectă pentru soţii Docherty şi cei nouă copii ai lor.

Grădinile erau imense, de peste cinci acri, şi înconjurate de ziduri. Singura cale de acces era poarta cea mare. Eamonn voia ca acea casă să fie echivalentul american al unui conac şi făcea pe stăpânul casei. Mai avea şi un apartament în Upper Manhattan, unde îşi întâlnea iubitele şi ţinea o amantă, pe care o avea de mult timp, într-un apartament din apropiere de Bleccker Street. Se numea Jasmine şi era o actriţă blondă care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului odihnindu-se. Dar oferea un sex oral nemaipomenit, şi sânii ei erau nu numai uluitori, dar fuseseră cumpăraţi şi plătiţi de el, aşa încât considera că făcuse o altă investiţie bună.

Totul în viaţa lui era bun.

Acum, îmbrăcat în smoching, îşi întâmpina oaspeţii, deşi găsea că o cină de asemenea proporţii pentru aniversarea unui copil de opt ani era ceva prea exagerat. Ar fi preferat să fie ceva cu prăjituri, îngheţată şi câteva jucării. Cele două bone din Norland îl costau şi aşa o avere.

Dar le zâmbea tuturor şi făcea conversaţie, în timp ce

o ţinea sub observaţie pe Deirdra, căreia îi plăcea să bea cam mult şi care era în stare să se dea în spectacol dacă pierdea măsura.

Era aproape nouă şi jumătate când avu impresia că ochii îi jucară o festă. Aflându-se în capul scărilor, ar fi putut jura că o zărise pe Cathy Connor. O zărise cu coada ochiului.

Se dusese sus pentru a le trage o bătaie gemenilor, care găsiseră un tub cu glazură roz şi desenaseră un penis mare pe tortul lui Norah. Lui i se păruse hazliu, dar furnizorii, tot nişte homosexuali angajaţi de soţia lui, găsiseră că era dezgustător. Gemenii tocmai fuseseră descoperiţi. Liam, în vârstă de zece ani, îi pârâse fără să stea pe gânduri.

Nu conta cât de mult încerca Eamonn să le insufle băieţilor valorile din East End, ei îl ignorau. Eamonn le spusese de nenumărate ori: „Nu se pârăsc niciodată rudele sau prietenii”. Se îndoia că aveau să înveţe lecţia aceea vreodată.

Coborând scara în grabă, se duse în sala de bal şi îşi plimbă privirea peste mulţime.

Totul era decorat în galben ca lămâia şi argintiu: pe baloanele galbene scria „opt Astăzi”, iar pe cele argintii „Sărbătorita”. Sărbătorita însăşi era îmbrăcată în galben şi argintiu şi, fiind plinuţă, ca mama ei, arăta ca orice fată grăsuţă împopoţonată cu dantele şi funde: stupid.

În adâncul sufletului, lui Eamonn îi era milă de ea, ştiind că încerca din răsputeri să-i placă mamei ei. Le vorbea tuturor adulţilor despre Muzeul Metropolitan de Artă şi îi era greu. Deirdra încerca să o pregătească, dar era ca şi cum un orb ar fi condus alt orb în ceea ce privea cultura.

Îşi plimbă privirea prin încăpere, când văzu din nou acel cap blond. Inima începu să-i bată mai tare. Atunci, ea se întoarse şi speranţele lui muriră.

Nu era Cathy.

Era o necunoscută, deşi acest lucru nu era de mirare.

Deirdra obişnuia să invite persoane necunoscute pe care le cataloga drept „interesante”. Ei bine, interesantă sau nu, necunoscuta aceea arăta bine. Se duse spre ea.

— Bună seara. Eu sunt stăpânul casei. Şi dumneavoastră sunteţi…?

De obicei, numai accentul lui era de ajuns pentru a le seduce pe americance. Totuşi, doamna era cu totul altceva. Privind-o de aproape, descoperi că nu era deloc aşa cum sperase. Avea ochii albaştri, pometii şi bărbia, dar asemănările cu Cathy se opreau acolo.

Ea îi răspunse pe tonul nazal specific Brooklyn-ului:

— Sunt Carol Van Dutty, sculptoriţă. Pe soţia dumneavoastră o interesează una din lucrările mele. E o piesă deosebită, de fapt. Deirdra are un ochi foarte bun.

El o întrerupse înainte ca ea să apuce să-şi facă reclamă.

— Scumpo, soţia mea nu e în stare să deosebească o sculptură de gaura fundului ei. Acum, te rog să mă scuzi, dar o să te las şi o să uit de tine până când o să fiu obligat sub ameninţarea cu arma să-ţi scriu un cec.

Carol Van Dutty, pe numele ei adevărat Rebekka Splint, se uită uimită după bărbatul acela chipeş care se îndepărta.

Eamonn era supărat şi acest lucru se vedea. Chiar crezuse că o văzuse pe Cathy. O simţise aproape de el, îi simţea prezenţa. Totul nu fusese decât o iluzie, bineînţeles.

Îşi văzu fiica şi oftă din nou. Norah îl privea cu ochii uimiţi ai unei fetiţe de opt ani care nu era în mediul ei. Se duse spre ea, salutând oamenii din mers.

— Bună, iubito, care-i treaba?

Norah râse, un sunet fericit şi lipsit de griji, şi el fu dezarmat. Era doar un copil, la naiba, şi fusese gătită ca o afurisită de dansatoare de carnaval.

— Haide, scumpo. Ce-ai zice să mergem amândoi în biroul meu să fumăm trabuc şi să bem un coniac? Ai opt ani, ar fi timpul să te apuci de băut şi de fumat, cel puţin.

Norah chicoti în mâinile înmănuşate. El simţi un val

de afecţiune pentru ea; dacă soţia lui ar fi lăsat-o în pace, ar fi fost un copil grozav.

Eamonn o luă de mână. În timp ce străbăteau mulţimea şi se îndreptau spre uşă, fură opriţi de un partener de afaceri al lui, un italian pe nume Johnny Galdi.

— Grozavă petrecere, Eamonn! Ea este micuţa sărbătorită? întrebă el cuprinzându-i bărbia cu mâna lui grea, dar Norah întoarse capul şi bărbatul râse. Încă nu te interesează băieţii, nu?

— E timidă, Johnny, e fetiţa lui tăticu'.

Johnny o strânse pe tânăra de optsprezece ani care era agăţată de braţul lui şi râse cu poftă.

— Aşa sunt toate.

Johnny avea şaizeci de ani şi, deodată, Eamonn se simţi deprimat. Oare aşa avea să ajungă şi el, continuând să alerge după fuste şi la şaizeci de ani? Tot avea să mai caute femeia aceea pe care ar fi vrut să o reguleze până când aveau să ajungă prea bătrâni şi prea ramoliţi, dar tot aveau să-şi aducă aminte?

O conduse pe Norah în birou, dar înainte o zări pe Deidra. Era înconjurată de un grup de tineri, care se agăţau de fiecare cuvânt al ei. Şi acest lucru îl deprima, pentru că ştia că fiecare urmărea altceva. Ea aducea în casă tot soiul de actori, pictori, sculptori aspiranţi şi tot felul de indivizi ciudaţi pe care îi găsea, ascultându-le aiurelile cu ochii mari şi cu carnetul de cecuri deschis. Cum de ajunsese să aibă o astfel de viaţă?

După ce intrară în birou, îşi puse un whisky mare *Johnnie Walker Blue Labei* şi lui Norah îi puse o Cocalola. Apoi se aşezară unul lângă altul pe canapeaua de două persoane despre care soţia lui spunea că era „perfectă" pentru birou şi încercă să înfiripe o conversaţia cu singura lui fiică:

— Cum e. Şcoala?

— Bine.

— Cum sunt prietenii tăi?

— În regulă.

— Cum merge totul?

— Bine.

— Dumnezeule mare, Norah, asta-i tot ce poţi să spui? Şcoala aia costă peste trei mii de dolari pe trimestru şi tu nu poţi să spui decât că e bine?

Ea îl privi mirată.

— Te simţi bine, tati?

Clătinând din cap, el râse, dar era un sunet de exasperare.

— Sunt copil, tati, n-ar trebui să stau de vorbă cu tine. Nu te uiţi la *Oprah*?

Făcea una din glumele adulte ale mamei ei şi acest lucru îl întristă pe Eamonn. Ba chiar îi venea să plângă. Deodată, fu teribil de abătut. O luă pe după umeri.

— Ascultă-mă, iubita mea, toate aiurelile pe care te pune mămica să le spui… ei bine, data viitoare când o să te înveţe aşa ceva, spune-i că nu trebuie să asculţi. Fii copil, Norah, cât mai ai ocazia. Tata îmi spunea adesea: „Nu încerca să fii atât de bătrân, fiule. Într-o bună zi, o să fii bătrân pentru tot restul vieţii”. Înţelegi ce-ţi spun?

Norah încuviinţă.

— Bineînţeles că înţeleg, tati, şi ştiu că sunt copil. Dar încearcă să-i spui asta mamei! N-am nici măcar o prietenă adevărată în seara asta aici. Eu aş fi vrut să merg la *McDonald’s* cu prietenii mei, dar mama a zis că e ceva de calitate inferioară.

Oftă ca o femeie bătrână şi adăugă cu tristeţe:

— Aş fi vrut să am mai multe surori, aşa mama nu mi-ar mai da atâta atenţie, înţelegi?

El o strânse la piept şi ochii i se umplură de lacrimi când auzi vocea plină de tristeţe a fetiţei lui.

— O să stau de vorbă cu mama’ da? O să-i spun să te mai lase în pace, ce zici?

— N-o să te asculte, tati. Crede c-o să fiu viitoarea mare femeie a Americii. Vrea să fiu celebră în ceva. Problema e că nu prea mă pricep la nimic, spuse fetiţa cu un glas stins şi trist.

Acest lucru îl înfurie şi mai mult. Avea opt ani şi mama ei o făcuse deja să se simtă ca o ratată.

— Tati, pot să plec acum? La culcare, nu înapoi la petrecere. O să-i explici tu lui mami? Vrea să cânt mai târziu, dar eu nu vreau.

— Bine, Norah, o să-i spun că ne-am îmbătat amândoi şi a trebuit să te duc la culcare pentru că începuseşi să cânţi cântece irlandeze porcoase pe care le-ai învăţat de la bunicul tău. Ce zici?

Ea schiţă un zâmbet tremurător.

— Noapte bună, tati. Te iubesc.

El o îmbrăţişă încă o dată.

— Şi eu te iubesc, prinţesă. Vise plăcute.

Când ajunse la uşă, ea se întoarse şi zâmbi din nou, iar inima lui se înmuie complet. După ce plecă ea, goli paharul şi puse mâna pe telefon. Formând numărul, se gândi la problemele fiicei lui şi se hotărî să discute chiar în seara aceea cu soţia lui, să clarifice totul o dată pentru totdeauna.

Auzi vocea la celălalt capăt al firului vocea pe care tânjea să o audă, dar era înregistrată pe robot şi el o ascultă cu tristeţe.

— Nu e nimeni aici pentru a vă răspunde. Vă rugăm, lăsaţi un mesaj şi noi vă vom suna cât vom putea de curând.

Vocea lui Cathy.

Uneori, când suna, îi răspundea şi schimbau câteva cuvinte. Avea o erecţie numai când îi auzea vocea.

Nu lăsă niciun mesaj şi puse receptorul în furcă, uitându-se la telefon timp îndelungat.

În doisprezece ani, se dusese de peste treizeci de ori în Marea Britanie, dar nu o văzuse niciodată. Tommy avusese de fiecare dată câte o scuză pentru faptul că ea nu voise nici măcar să ia parte la cină cu el. Eamonn ştia că era supărată şi asta îi rupea inima. Continua să fie singura femeie pe care o dorise cu adevărat vreodată.

Îşi puse încă un coniac mare şi se duse la uşa-

fereastră pentru a privi spre grădină. Lângă biroul lui era o copie a grădinii trandafiri de la Hampton Court şi acolo îl văzu pe fiul său Jack cu braţul petrecut pe după mijlocul unei fete brunete. Dar îi văzu şi pe gemeni şi pe Paul, care nu avea decât şapte ani, dar era crud ca un criminal în serie, pregătindu-se să verse o găleată cu apă peste fratele lui mai mare şi fata cu care era.

Înainte ca Eamonn să apuce să deschidă fereastra şi să strige la ei, faptul fu consumat. Auzi ţipetele fetei chiar şi peste porcăria de muzică de jazz pe care o interpreta orchestra angajată de soţia lui pentru seara aceea. Se întoarse la birou şi stinse lumina. Se hotărâse să nu-şi facă apariţia în mijlocul celorlalţi. Să se descurce Deirdra cu afurisiţii aceia mici, el nu avea niciun chef. Personal, găsea că năzbâtiile lor erau chiar amuzante, mai ales când casa era plină de aşa-zişii prieteni ai soţiei lui.

Ştia că era o răutate, dar în astfel de momente, îi plăcea să o vadă umilită.

Voise familia Von Trapp şi obţinuse o mulţime de huligani numiţi Docherty.

— Viaţa îşi avea compensaţiile ei.

Deirdra îşi găsi soţul, în sfârşit, către miezul nopţii, pe jumătate beat şi încă râzând pe seama incidentului cu băieţii. Ea clocotea de furie.

— Cum ai putut, Eamonn, în faţa tuturor prietenilor noştri! Cum ai putut să mă umileşti aşa? Toată lumea m-a întrebat unde eşti. Tata e îngrijorat în privinţa ta şi la fel e şi unchiul Petey. A plecat să te caute. Cum ai putut să-mi faci juna ca asta, Eamonn?

Vocea ei era piţigăiată şi plângăreaţă şi îi zgâria auzul.

— Şi, colac peste pupăză, ai trimis-o pe Norah la culcare! I-am spus bonei să o îmbrace din nou ca să vină să-şi cânte…

Eamonn se ridică şi izbi cu pumnul în birou.

— Ah, nu! Copilul n-o să se dea în spectacol în seara asta. Dacă o dai jos din pat şi o aduci jos să caşte gurile la

ea, o să-ţi trag una de o să auzi clinchete de clopoţei zile întregi!

Deirdra era stupefiată.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. Acum du-te înapoi şi o să vin şi eu. Spune-le că Norah a adormit şi, pe urmă, spune-le ălora din orchestra aia afurisită să nu mai cânte muzica lui Miles Davis şi să ne dea ceva pe care să poată dansa toată lumea. Zgomotul ăsta mă face să înnebunesc. E o petrecere, fir-ar să fie! Cine ar putea să danseze pe porcăria care se cântă în clipa asta?

Deirdra ieşi repede din încăpere. Eamonn o urmă calm. Când ajunse în sala de bal era din nou gazda amabilă de la zâmbetul lui până la conversaţia făcută cu uşurinţă. Nici chiar soţia lui nu îi găsi niciun cusur.

Orchestra începu să interpreteze *Summer Time* şi invitaţii dansară încet. O cântăreaţă de culoare pe nume Marcella, care venise cu Petey, începu să cânte odată cu ei şi, deodată, fu o adevărată petrecere. Zece minute mai târziu, orchestra cânta *You Are the Sunshine of My Life* şi toată lumea i se alătură.

Acum era o petrecere în toată regula şi până şi Deirdra recunoscu acest lucru. Toate visurile ei sofisticate zburaseră pe fereastră, dar, în sfârşit, se relaxă şi începu să se simtă bine.

Jack se duse la ginerele său.

Când Marcella începu să cânte *Danny Boy*, ochii bătrânului se înceţoşară. Întotdeauna se emoţiona când auzea cântecul acela, de fapt, mulţi irlandezi păţeau acelaşi lucru.

— Văd că eşti gata să dai apă la şoareci, spuse Eamonn ironic.

— Eşti un tip îngrozitor, n-ai pic de suflet, zise Jack zâmbind şi ştergându-şi ochii. Ce mai face fata mea? Dumnezeule, dar se îngraşă, nu glumă! Probabil că e ca şi cum te-ai căţăra pe un afurisit de elefant.

Eamonn fu scutit să mai răspundă, căci apărură

Petey şi Anthony Baggato, amândoi ameţiţi de băutură şi cocaină.

— Mâine ne întâlnim cu toţii la *Revenite*, să fii acolo, îi spuse Anthony.

Eamonn încuviinţă.

— Ce se aude în legătură cu microfoanele şi celelalte treburi?

Anthony ridică din umeri.

— Îi caută pe tipii mai mari, habar n-au de noi. Spre deosebire de alţii pe care aş putea să-i numesc, noi stăm retraşi.

— Dacă ar şti ei, eh? îi spuse Anthony lui Eamonn.

— Da, datorită mie. Dacă ar fi fost după Deirdra, am fi discutat şi acum despre scriitori ruşi şi pictori minimalişti. Ah, şi despre politică, să nu uităm politica.

— La dracu' cu politica şi la dracu' cu ruşii! Toţi sunt nişte comunişti nenorociţi, mormăi Jack.

Eamonn râse.

— Nu şi scriitorii, sau cel puţin cei pe care susţine că-i citeşte. Cică sunt dizidenţi, ce dracu' o mai însemna şi asta!

Petey ridică din umeri şi spuse serios:

— O fi cuvântul rusesc pentru homosexuali. Majoritatea scriitorilor ăstora sunt ciudaţi. Am văzut la *Johnny Carson Show*. Au atâtea cuvinte în cap şi, când li se iau interviuri, trăncănesc despre toate. Observ lucrurile astea.

Avea impresia că spusese ceva foarte profund şi era extrem de încântat de sine.

O oră mai târziu, petrecerea începu să se sfârşească şi, după încă o oră, Eamonn era gata de culcare.

Problema era că şi Deirdra era la fel.

În timp ce se dezbrăcau, ea vorbi continuu. Cât de bine merseseră toate, cum îi spuseseră toţi cât de grozav fusese. Cum o felicitase toată lumea pentru mâncare şi decor.

Pe scurt, cât de deşteaptă fusese.

Urcându-se în pat, Eamonn zise încet:

— A fost ziua puştoaicei. Mâine o duc pe Norah la *McDonald's*. O să luăm şi câţiva prieteni de-ai ei.

Deirdra nu spuse nimic. El se întoarse pe o parte şi trase. Pătura până la gât. Ea aprinse lumina şi se duse la baie, unde zăbovi ceva timp, pregătindu-se. El strânse din dinţi în pat. Avea să fie o noapte din acelea. Stând în pat, aşteptă inevitabilul. Atingându-se singur, şi-o închipui pe Cathy. Părul, ochii, sânii ei. Şi-o imagină desfăcându-şi picioarele pentru el, invitându-l din privire.

Când se întoarse Deirdra şi stinse lumina, el era pregătit pentru ea. Îl mângâie şi îi simţi membrul tare. Chicoti încântată.

— Ce mare suntem în seara asta.

— Şi totul e numai pentru tine, scumpo, zise el cu obişnuita-i ironie în glas.

Îi frământa sânii lui Cathy, trupul lui Cathy îl ridica spre el, o devora cu o poftă pe care Deirdra o găsi uluitoare şi se împingea în Cathy de parcă vieţile lor ar fi depins de acel lucru. Când îi simţi orgasmul soţiei lui, începu să se elibereze şi el. În mintea lui, Cathy gâfâia sub el, sânii ei fremătau de dorinţă, umezeala ei era numai pentru el, gemetele ei erau doar pentru el.

Când se prăbuşi deasupra soţiei lui, ea îl luă de gât şi oftă.

— A fost excelent, iubitule, superb!

Chiar credea că ea îl făcuse să se simtă astfel. Deodată, îi păru rău pentru ea şi ar fi vrut să-i spună adevărul: că ar fi fost nevoie de Arnold Schwarzenegger ca să i-o ridice pentru ea.

În schimb, o sărută şi se dădu la o parte de pe ea. Se simţea singur, mai singur decât fusese vreodată în viaţa lui. Avea tot ce îşi putea dori cineva: o casă frumoasă, o familie plăcută şi suficienţi bani ca să-şi poată cumpăra o insulă, dacă voia. Totuşi, în acel moment, ar fi dat totul pentru un sărut, pentru o noapte cu Cathy.

În timp ce soţia lui sforăia uşor lângă el, Eamonn

stătea treaz, amintindu-şi de copilăria lui împreună cu Cathy şi cu tatăl lui.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi ştiut atunci ce ştia acum. Oscar Wilde spunea că tinerii îşi iroseau tinereţea şi avea dreptate. Când eşti tânăr, nu îţi iroseşti numai propria viaţă, dar, de obicei, o iroseşti şi pe a altcuiva. În noaptea aceea, somnul se lăsă foarte mult aşteptat.

Eamonn îi asculta pe Petey şi pe Jack care se certau în legătură cu unul din colectori. Numele acestuia era Michael Flynn şi fratele lui din Irlanda fusese denunţat de IRA ca fiind informator. Primiseră ordin de la Belfast să-i dea vestea cea proastă. Cu alte cuvinte, să-l facă să dispară.

Petey nu era chiar atât de sigur că ar fi trebuit să se amestece; Jack susţinea că li se dăduse un ordin şi ei trebuiau să-l execute cât mai discret cu putinţă. Eamonn era indiferent.

Numele de Mahoney era încă de ajuns pentru a băga frica în sufletele multor oameni din New York, dar şi din Florida, Miami sau Boston. Acum erau principalii colectori pentru IRA şi, prin acest lucru, ajunseseră la altele mai mari, de la trafic de droguri, la contrabandă. Orice ar fi vrut oricine, oriunde, oricând.

De fapt, Eamonn ar fi fost fericit dacă ar fi renunţat la Cauză, dacă ar fi încetat să mai strângă bani pentru ea, pentru că el făcuse o avere de pe urma ei şi încă mai făcea, pe alte căi.

Numai barurile lui de noapte îi aduceau destui bani ca să trăiască liniştit tot restul vieţii. Acum erau nişte adevăraţi oameni de afaceri, cu birouri în Manhattan. El însuşi plătea peste un milion de dolari pe an chirie pentru birourile lui de pe Wall Street şi ştia că afacerile lui legale i-ar fi adus multe profituri.

Oftă şi Jack zise:

— E prea mult pentru tine, Eamonn? Ştiu că discuţiile de afaceri te plictisesc în ultima vreme.

El nu muşcă din momeală.

— Uite ce e, ori îl omorâţi, ori îl lăsaţi în pace, spuse el. Din două una. Nu văd care e problema. Aranjez eu totul, dacă vreţi. Aşa n-o să mai fiţi nevoiţi să vă luptaţi cu conştiinţa voastră sau cu a altcuiva.

Petey izbi cu pumnul în birou, zgomotul fiind asurzitor în încăperea aceea mică.

— M-am săturat de toate astea! Ei vorbesc şi noi sărim. De parcă n-am mai avea propriile noastre vieţi sau minţi. Nu mai este deloc glumă. Michael n-a făcut absolut nimic rău. E îngrozit de ce a făcut fratele lui…

Eamonn se ridică şi spuse calm:

— Las-o baltă, Petey. S-a terminat. Să uităm de toată treaba.

Cei trei se priviră încruntaţi, fiecare cu propriile gânduri, fiecare ştiind că ajunseseră într-un impas.

Acest moment se apropia de câtva timp.

Familiaritatea naşte dispreţ. Toţi erau conştienţi de acest lucru, dar nu crezuseră niciodată că avea să li se întâmple şi lor. Acum descopereau că li se întâmpla. Fiecare voia altceva de la viaţă şi, în momente ca acela, dorinţele şi nevoile personale păreau mai importante decât viitorul afacerii de strângere a banilor.

Petey voia să iasă din afacere; voia acest lucru de multă vreme.

Jack voia să iasă, dar ştia că, fiind fratele mai mare, nu putea face nimic fără să aducă necazuri tuturor celorlalţi.

Lui Eamonn îi era indiferent. Oscila între a vrea din ce în ce mai mult şi a nu vrea nimic.

Petey spuse cu înverşunare:

— Viaţa e o porcărie. Chiar dacă avem tot ce avem, viaţa e o porcărie.

— Ştii zicala: „Viaţa e o porcărie mai bună într-un costum de calitate, decât în chiloţi”. Adu-ţi aminte de asta data viitoare când o să vrei să te pui rău cu Cauza, pentru că ăştia te omoară fără să stea pe gânduri.

— O să rezolv eu treaba, spuse Eamonn din nou.

Acum trebuie să plec. Tommy Pasquale vine săptămâna astă şi trebuie să aranjez lucrurile pentru el.

Cei doi încuviinţară, înţelegând că, de fapt, spunea: „Viaţa merge înainte”.

Eamonn pufni ironic:

— Ce porcărie! Avem totul şi, totuşi, n-avem nimic. Înspăimântător gând, nu?

Lăsă în urmă o tăcere asurzitoare.

Eamonn ajunse acasă la ora şapte şi treizeci de minute şi se aşeză la masă cu Deirdra şi cu copiii. Zâmbea şi râdea cu ei şi soţia lui li se alătură. Fu într-o formă excelentă până când terminară desertul şi li se aduse cafeaua. În momentul acela, de parcă li s-ar fi transmis un mesaj secret, copiii cerură voie să se ridice de la masă.

Deirdra îi turnă cafea lui Eamonn, punându-i frişcă şi zahăr.

— Am o veste pentru tine, Eamonn.

El sorbi din cafea, cu o ureche la soţia lui şi cu cealaltă la meciul de baseball care se auzea din salonul copiilor. Îi zâmbi absent.

— Ce este?

— Ghiceşte. Hai, încearcă să ghiceşti, spuse ea dându-şi părul la o parte de pe faţă şi zâmbind.

Era ca un copil mai mare, aşa că el se hotărî să-i facă pe plac. Şi aşa nu petrecea prea mult timp cu ea, măcar putea să fie politicos. La urma urmei, făcea viaţa mai uşoară.

— Care-i vestea cea mare, găinuşa mea? Ştii că nu prea mă pricep la jocul de-a ghicitul.

Ea fu încântată când îl auzi rostind cuvintele „găinuşa mea”. Aşa îi spunea când se căsătoriseră. Când el o mai plăcea încă.

Pentru că ea ştia mai bine ca oricine că nu păstrarea iubirii lui era cel mai greu lucru în căsnicia ei; ar fi fost fericită dacă el ar fi plăcut-o din nou.

Proptindu-şi obrajii în mâini, aşa cum o văzuse pe Demi Moore făcând într-un film, ea zise Veselă:

— Sunt însărcinată din nou.

Continuă să zâmbească şi când îl văzu pălind. Se forţă să zâmbească şi când îl văzu strângând din buze şi zâmbi şi când el trânti şervetul pe masă, luându-şi capul în mâini.

— Glumeşti! Spune-mi că glumeşti! zise el cu o voce scăzută şi furioasă.

Ea scutură din cap, cu zâmbetul stins acum şi cu chipul la fel de alb şi de încordat ca al lui.

Tăcură amândoi un timp, privindu-se ca doi adversari înainte de luptă. Deirdrei îi fu greu să-i susţină privirea. Era consternată. Toţi acei ani încercase să-l facă pe bărbatul acela să fie interesat de ea. Când se măritase cu el, îl văzuse ca pe o cale de evadare, o şansă de a avea o viaţă proprie cu adevărat frumoasă. În schimb, se îndrăgostise de el la nebunie şi acel sentiment nu o părăsise, niciodată. Indiferent ce făcea el, cum se folosea de ea, cum îi vorbea sau cum o neglija – pentru că, o neglija îngrozitor – ea continua să-l iubească.

Încercase să fie o femeie sofisticată pentru el, încercase să facă un cămin la care lui să-i facă plăcere să se întoarcă. Îi dăruise copil după copil pentru a-l lega de ea. Şi acum, în cele din urmă, se văzu nevoită să recunoască: dăduse greş. Expresia de pe chipul lui ar fi distrus şi cea mai bună dispoziţie. Pe a ei o distrusese cu siguranţă.

— Nu pot să cred, Deirdra, începu el cu o voce aspră. N-avem destui copii? Ţinând cont că-ţi pierzi interesul faţă de ei imediat cum încep să meargă şi să vorbească. După Paul, am căzut de acord că nouă sunt mai mult decât de-ajuns. Dar nu, tu crezi că, dacă mai faci un copil probabil, încă unul după aceea, o să mă faci să te doresc. Ei bine, doamnă, nu-i poţi sili pe oameni să te iubească. Am încercat. Eşti mama copiilor mei, şi Dumnezeu să mă ajute, am destui! Dar până aici. Nu mă atragi deloc. Niciodată nu m-ai atras cu adevărat. Eşti o femeie superficială, plictisitoare şi răsfăţată, la fel ca una din prinţesele alea

evreice cu care-ţi pierzi timpul, numai că eşti irlandeză. Banii îţi oferă tot ce e mai bun, întotdeauna ţi-au oferit. Dar nu poţi să-ţi cumperi dragostea cu bani sau cu copii, draga mea. Cu cât realizezi asta mai curând, cu atât o să fie mai bine. Eu plătesc facturile, eu am grijă să avem cu toţii ceea ce ne trebuie, dar asta e tot. Fă copilul, treaba ta, dar eu n-o să mai vin în patul tău după asta. N-o să mă mai prinzi vreodată. În niciun caz. E un chin, Deirdra, un chin îngrozitor să mă urc pe tine şi să fac dragoste cu tine. Mă gândesc la toată lumea şi la oricine în timp ce-o fac, pentru că nu mă interesezi deloc. Aşa că, fă copilul ăsta şi profită de el cât poţi, pentru că ăsta e ultimul pe care-l vezi de la mine.

Deirdra stătu şi ascultă totul fără să clipească măcar. Oare ce avea Eamonn Docherty de o făcea să-l dorească atât de mult încât nu suporta gândul de a trăi fără el, chiar dacă ştia că, atunci, viaţa ei ar fi fost mai bună? Fără el, ar fi putut să fie persoana care era cu adevărat, în schimb, ea încercase să fie ceea ce credea că voia el să fie.

Deodată, îl văzu pentru prima oară cu o claritate uluitoare. Văzu ceea ce era în realitate. Tremurând, îşi aprinse o ţigară. Mâinile îi tremurau, inima îi bătea prea tare. Umilinţa o pârjolea pe dinăuntru.

— Ştii ceva, Eamonn?

El nici măcar nu se uită la ea când răspunse:

— Ce?

— Ţi-am dăruit cincisprezece ani din viaţă, zise ea cu o voce scăzută, dar surprinzător de clară.

Nici urmă de obişnuitele lacrimi sau istericale.

— Aproape şapte din anii ăştia am fost gravidă…

— Cine a fost de vină? o întrerupse el.

Ea puse mâinile pe masă şi strigă:

— Ascultă-mă, eu vorbesc acum!

El era atât de şocat, încât o ascultă.

— Numai Dumnezeu ştie cât te-am iubit toţi anii ăştia… Când lipseai nopţile. Când veneai mirosind a altă femeie.

Când nu-ţi aminteai nici că era Paştele, Crăciunul sau ziua de naştere a vreunuia din copii. De câte ori n-ai plecat la Las Vegas în Ajunul Crăciunului? De câte ori nu te-ai dus în Anglia sau în altă parte fără să mă întrebi măcar dacă mă deranja, cu atât mai puţin dacă voiam să te însoţesc? Ah, recunosc că am fost dificilă de-a lungul anilor, dar asta numai pentru că te-am iubit atât de mult. Acum am cunoscut cea mai mare umilinţă. Aşa că, pe viitor, n-o să-ţi mai cer nimic. O să fac copilul. Copilul *meu*. Şi Dumnezeu mi-e martor că n-o să te mai deranjez niciodată, deşi nu văd cum ar fi ceva greşit în faptul că o soţie cere puţin din timpul sau afecţiunea soţului ei!

Ai fi putut să te prefaci că-ţi pasă, Eamonn. Ai fi putut măcar să te prefaci. Ai fost atât de crud, atât de crud în timpul ăsta. Dar eu n-am încetat să te iubesc şi să sper.

Se ridică şi demnitatea ei îl ului.

— Dacă vrei să pleci, pleacă, o să înţeleg. Dacă rămâi, o să ne prefacem, ca de obicei. M-am obişnuit cu jocul ăsta de cincisprezece ani. Dar chiar şi eu îmi dau seama că e inutil.

Când ieşi din încăpere, el rămase stupefiat.

Deirdra să-i vorbească aşa!

Ea închise uşa încet şi el avu impresia deodată că pierduse ceva preţios; simţi un gol imens crescând înăuntrul lui, un gol care ştia că nu avea să mai fie umplut niciodată.

Pentru că distrusese pe cineva intenţionat. O persoană măruntă, neînsemnată.

Şi persoana aceea era soţia lui.

Eamonn se îndreptă spre apartamentul din Manhattan pe care îl închiria întotdeauna pentru vizitele lui Tommy. Se afla în apropiere de Fifth Avenue, destul de central pentru a putea să ieşi seara fără prea multă teamă de a fi jefuit. Intră în lift fluierând uşor, pentru că, de la Tommy, avea să afle veşti despre Cathy.

De-a lungul anilor se gândise atât de mult la ea, încât era incredibil. Uneori, se gândea la ea zile în şir, căzând

într-o stare de deprimare teribilă. Faptul că ştia că Tommy putea să o aibă oricând dorea, era ca un cuţit înfipt sub coaste. Când îl auzea ridicând-o în slăvi tot timpul, era îngrozitor de gelos. Voia ce avea Tommy.

Şi ar fi putut să aibă acel lucru atât de uşor!

Se prefăcea că era prieten cu omologul său din Anglia. Îşi juca rolul, plimbându-l pa Tommy prin New York, sperând tot timpul că prietenul său avea să se ducă acasă şi să-i spună soţiei lui cât de bine trăia Eamonn Docherty.

Ştia că era o copilărie, o prostie, dar o făcea de ani de zile.

Prin Tommy, simţea că are acces la Cathy, chiar dacă nu o văzuse nici măcar o dată în tot acest timp.

Tommy îi deschise cu un zâmbet larg pe faţă. Eamonn intră şi auzi duşul curgând. Ridică din sprâncene mirat.

— Ce repede te mişti! N-a trecut nicio oră de când ai aterizat şi deja ai companie.

Tommy păru timid.

— E Caria, întotdeauna o sun. Avem o înţelegere.

Eamonn se aşeză pe o canapea din piele albă. Panorama era splendidă, dar era deja obişnuit cu ea. Nu îl interesa. De fapt, erau momente când tânjea să mai vadă Tamisa. Chiar aşa murdară şi poluată cum era, îi lipsea. La fel cum îi lipseau o ceaşcă de ceai bun, un mic dejun englezesc şi o sâmbătă seara la *Palais*.

Zâmbi propriilor gânduri.

— Ce mai e pe-acasă? întrebă el.

Tommy ridică din umeri.

— La fel ca întotdeauna.

— Ce-ţi fac nevasta, copilul?

Tommy se aşeză şi spuse fericit:

— Amândouă sunt bine. Kitty seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei. Deşi e brunetă ca mine, are ochii albaştri şi temperamentul maică-sii. Sigur că, dacă ar şti de Carla, Cathy mi-ar face viaţa un calvar. Dar ştii cum e,

Eamonn. Am nevoie de anumite lucruri – lucruri pe care ea nu mi le dă.

Eamonn încuviinţă, dar nimic nu i se părea mai bun decât să poată face dragoste cu Cathy zi şi noapte şi să stea de vorbă cu ea. Dar, spre deosebire de Tommy, el nu era însurat cu ea.

— Şi ce nu-ţi dă delicioasa Cathy, eh? întrebă el curios.

Tommy se lăsă pe spate în scaun şi Eamonn îşi dădu seama uimit că oaspetele lui era deja ameţit de droguri.

— În primul rând, nu se dă pe ea însăşi – pe Cathy. Nu mi s-a dăruit niciodată cu adevărat. Din ziua când ne-am căsătorit ne-a despărţit ceva, nu ştiu ce…

Tăcu un moment, după care zise cu o voce neclară:

— Ba da, ştiu. Mint. Nu poate să sufere că lucrez pentru IRA, indiferent cât de departe de violenţă aş fi. De aia nu vrea să aibă nimic de-a face cu tine.

Eamonn nu se aşteptase niciodată la atâta francheţe din partea lui Tommy, deşi bănuia că motivul avea legătură mai degrabă cu drogurile, decât cu dorinţa de a mărturisi.

— Ai luat puţină cocaină?

Tommy râse atunci, un râs strident şi ameţit.

— Puţină, plus nişte marijuana. Adică, dacă-i bal, bal să fie, nu?

Eamonn încuviinţă.

Nu aveau să discute despre afaceri, acest lucru era limpede acum. Caria, o portoricană de vreo optzeci şi patru de kilograme şi un metru nouăzeci înălţime, ieşi de la duş şi îi zâmbi. S-ar fi culcat cu plăcere cu amândoi, dar până şi Eamonn se dădea înapoi de la aşa ceva.

Se ridică, scoase cinci bancnote de câte o sută de dolari dintr-un teanc şi îi spuse Cariei să dispară câteva ore. Tommy, complet ameţit, habar nu avea că ea plecase. Nu voia decât să vorbească despre sine.

— Chestia cu Cathy e că o iubesc, dar ea are nişte pretenţii aşa de mari, ştii? Toată lumea trebuie să se ridice la nivelul aşteptărilor ei. De fiecare dată când se transmite

ceva la ştiri despre Irlanda, mă pedepseşte prin tăcere. Mă înnebuneşte. Dacă ar zice ceva, ceva – concret, aş găsi cum să-i răspund. Dar aşa n-am cum. Nici măcar nu se foloseşte de banii mei, pentru că, datorită cluburilor, are destui. Nu ştiu de ce stă măritată cu mine, ăsta-i adevărul. Dar *nu* m-a înşelat niciodată cu un alt bărbat, asta ştiu sigur. Câteodată aş vrea s-o facă, zău! Dar pe urmă, mă uit la ea şi sunt terminat. N-aş rezista să trăiesc fără ea. Mai degrabă aş ucide, aş omorî-o chiar pe ea, decât să las pe altul s-o aibă. E o nebunie, nu? Mai bine o văd moartă, decât s-o văd cu un bărbat pe care ar putea să-l iubească, care ar putea să obţină o reacţie din partea ei. Pentru că eu sigur nu pot.

Eamonn era extrem de şocat. Niciodată, în cei doisprezece ani de când lucrau împreună, Tommy nu avusese altceva decât laude la adresa soţiei lui. Niciodată nu dăduse de înţeles că lucrurile stăteau atât de rău între ei. Cuvintele lui de acum erau o revelaţie, dovada şocantă a vieţii irosite a unui om.

Aşa cum Eamonn şi-o irosise pe a lui.

Tommy avea nevoie de devotamentul unei femei ca Deirdra, în timp ce Eamonn avea nevoie de o femeie cum era Cathy, pentru că numai ea era suficient de puternică pentru el. Ştia că Tommy bea, observase acest lucru de-a lungul anilor. Ar fi trebuit să-şi dea seama de ce. Pe de o parte, îi era milă de bărbatul din faţa lui, pe de alta, era bucuros pentru că ştia, în sfârşit, de Cathy că nu era fericită, că nu iubea un alt bărbat. Ceea ce înseamnă că încă mai exista speranţă pentru el.

Ascultându-l pe Tommy în continuare, Eamonn îşi dădu seama cât de trist era el însuşi, în realitate. În pofida tuturor lucrurilor pe care le avea, pe care le realizase, în adâncul fiinţei lui era tot acelaşi băiat răutăcios care se chinuise să se îndepărteze cât mai mult de Bethnal Green, East London. Nu era mândru de acest lucru. Dar, nedezminţindu-se, nici nu îi era ruşine că simţea aşa ceva.

Mai târziu în seara aceea, îl duse pe Tommy la un

club particular din Brooklyn Heights. Eamonn îl cumpărase cu cinci ani în urmă împreună cu Petey şi îl foloseau uneori când voiau să facă anumiţi clienţi să se simtă bine. Era un fel de bordel, numai că femeile care lucrau acolo erau stilate şi, de asemenea, experte în domeniul lor. Înăuntru semăna cu o temniţă şi o femeie înaltă, de vreo patruzeci de ani, cu o perucă roşcată şi lungă şi cu cizme lungi de piele, era paznicul.

Barbarella satisfăcea gusturile tuturor, cerându-le nişte preţuri astronomice pentru a-şi trăi cele mai degradante fantezii. Printre clienţii ei se aflau două staruri de cinema şi chiar şi un fost preşedinte sau doi şi spunea în glumă că, dacă biciul ei ar fi fost un sport olimpic, ea ar fi concurat pentru America.

Barbarella trăia înconjurată de umilinţă şi de durere şi îşi cunoştea clienţii foarte bine. În semiîntunericul micii ei temniţe, îi făcea să-şi dezvăluie toate secretele.

De asemenea, avea şi clienţi cărora le plăcea să provoace durere, iar fetele erau plătite foarte bine. Avea femei care luau bătaie de câte două ori pe noapte şi le plăcea, singura condiţii fiind aceea de a nu fi lovite peste faţă sau pe braţe, unde s-ar fi putut vedea.

Până şi Barbarella fusese uimită de numărul mare de bărbaţi care voiau să provoace durere, cărora le plăcea să le audă pe femei implorând îndurare. De-a lungul anilor, ajunsese să-l cunoască bina pe Tommy; prefera să domine, ştia asta, dar nu reprezenta o ameninţare serioasă pentru sclavele ei. În seara aceea îi dădu o femeie pe nume Fenella. Era o expertă în felaţie şi se lăuda că supsese peste o mie de scule şi toate îi plăcuseră. În timp ce îşi făcea treaba, îi plăcea ca Bărbaţii să o tragă de păr şi să încerce să o înece. Aceste lucruri făceau ca totul să fie mai captivant.

În timp ce Tommy, ameţit de droguri şi băutură, intră într-una din cele mai mici încăperi cu Fenella, Eamonn se duse la bar şi luă ceva de băut. Genul acela de lucruri nu-i plăcuse niciodată, dar simţise că era nevoie de un

asemenea loc, aşa că îl înfiinţase. Erau multe astfel de locuri, care arătau oribil, dar el făcuse din acel local ceva sofisticat şi acceptabil din punct de vedere social.

Într-un fel, era mândru de el. Când vedea numele şi chipurile acelea celebre care veneau acolo, simţea o bucurie teribilă, pentru că, de fiecare dată când se uita la oamenii aceia, ştia că era mai bun decât ei. Le oferea distracţia aceea bolnavă, le lua o grămadă de bani şi tot putea să-i privească de sus. Băuse două pahare şi pusese la punct câteva probleme cu Barbarella, când un tânăr cu plete şi o vestă de piele veni spre ei.

— Ar.fi bine să vă ocupaţi de prietenul dumneavoastră, domnule Docherty, cred că ar fi timpul să plece acasă, zise el pe un ton puţin agitat.

Eamonn se uită la Barbarella ridicând din sprâncene şi se îndreptă spre camera lui Tommy. Intră urmat îndeaproape de tânăr. Ceea ce văzu atunci, îl făcu să creadă că era victima unui coşmar.

În viaţa lui nu văzuse atâta sânge. Era peste tot: pe pat, pe pereţi, pe podea şi chiar pe tavan. Tommy era plin de sânge şi, pentru o fracţiune de secundă, Eamonn crezu că el fusese victima unui atac. Abia când văzu fata cu gâtul tăiat, îşi dădu seama că al ei era tot acel sânge.

Era acoperită de sânge din cap până în picioare şi, lângă ea, erau nişte cheaguri roşii, ca nişte bucăţele de ficat. Eamonn simţi că îi vine să verse şi se auzi horcăind. Clătină din cap nevenindu-i să creadă.

Auzi o voce ca de undeva dintr-o ceaţă roşie.

— Va trebui s-o luăm de-aici, domnule Docherty. Nu putem să aducem poliţia, pentru că am fi terminaţi cu toţii. Am prevenit-o de nu ştiu câte ori să nu mai enerveze clienţii.

Vocea băiatului era ciudat de calmă şi chibzuită. Eamonn se întoarse să se uite la el, având senzaţia că era prins într-un coşmar ireal.

Tommy plângea cu sughiţuri. Lacrimile îi acopereau toată faţa. Se şterse la ochi ca un copil mic. De la brâu în

jos era gol şi stătea într-o baltă formată de sângele fetei, care îi şiroia printre degetele de la picioare.

— Din fericire, la fel ca majoritatea fetelor care lucrează aici, nu are familie – nu pe cineva apropiat, cel puţin. Era din Kansas, o fugară. Poate să dispară. Cele ca ea aşa sfârşesc adesea.

Vocea firească a tânărului era mai înfiorătoare decât scena din faţa lui Eamonn, pentru că, de fapt, el nici nu o mai vedea. În schimb, imaginea trupului zdrobit al lui Caroline revenise pentru a-l chinui. Era din nou în East End, din nou un băiat speriat. În Tommy, se vedea şi se auzea pe sine.

— Ce s-a întâmplat? se forţă el să întrebe.

— Din câte am înţeles de ia prietenul dumneavoastră, ea l-a tot tachinat. Aşa era Fenella. Era supusă, dar uneori, îi plăcea să mai anime jocurile. Îi plăcea să-i facă să-i provoace durere cu adevărat, pentru că majoritatea se prefac doar. Am auzit-o ţipând – bine, într-un loc ca ăsta, te obişnuieşti cu ţipetele, dar eu am fost pregătit de Barbarella şi ştiu să fac deosebirea între un strigăt de plăcere şi un strigăt de groază. Am un al doilea rând de chei, pentru că aşa pot să supraveghez pe toată lumea. Am intrat şi am văzut că o tăiase cu paharul. E acolo pe jos.

— Tânărul făcu o pauză, după care adăugă:

— Dar era o fată care căuta necazurile cu lumânarea, aşa că să nu fiţi prea dur cu prietenul dumneavoastră. Cineva tot avea s-o facă mai devreme sau mai târziu. Fenella avea o dorinţă de moarte.

Eamonn încuviinţă mut.

— O s-o chem pe Barbarella şi o să aranjăm totul, continuă tânărul. Dincolo de uşa aceea e un duş. Duceţi-l pe prietenul dumneavoastră să se spele şi, între timp, eu o să-i găsesc haine, da?

Tommy continua să plângă şi tremura din cauza şocului. Eamonn *încercă* să-l mişte, dar el era complet rigid şi refuza să se ducă sub duş. Trecură câteva minute şi, apoi, veni Barbarella, fără perucă şi cizme, însoţită de

două femei solide. Toate aveau saci negri de plastic şi materiale de curăţat.

Eamonn stătea şi se uita la Tommy care plângea întruna. Mucii îi curgeau şi lacrimile îi şiroiau pe obraji. Eamonn îl privea fascinat.

— Doamne, aş fi băgat mâna-n foc pentru prietenul tău. Cine ar fi crezut că e nebun? Mie mi se părea un tip normal, zise Barbarella şocată până şi ea. O s-o duc la *Mario's*. Or să scape de cadavru la următoarea incinerare. Ai încredere în mine. Mâine o să fie luată de vânt.

Eamonn ascultă cu o senzaţie acută de greaţă. Când deveniseră toţi atât de insensibili? Când ajunsese lumea într-un asemenea hal? în plus, se simţea vinovat. El îl adusese pe Tommy acolo şi îi spusese cum stătea treaba. Cathy avusese dreptate cu ani în urmă, dar lui îi trebuise atâta timp ca să-şi dea seama: era un gunoi.

Trecuseră patruzeci şi opt de ore de la moartea fetei şi Tommy tot nu scosese niciun cuvânt. Stătea pe un fotoliu în apartamentul din Manhattan şi privea în gol. Eamonn încercase să-i vorbească, să-i dea să bea un, ceai, să mănânce ceva. În zadar.

Ştia că era într-o stare de şoc, dar habar nu avea ce să facă. Jack şi Petey îi spuseseră să ia legătura cu unul din doctorii mai înţelegători. Cu alte cuvinte: să plătească pe cineva ca să-l trateze şi să-şi ţină gura. Eamonn găsise repede locul cel mai potrivit. Ambulanţa şi trei medici pregătiţi special aveau să vină în curând să îl ia pe Tommy. Eamonn nu mai trebuia să facă decât un singur lucru.

Formă numărul lui Cathy şi rosti în gând prima rugăciune de care îşi amintea că o spusese ani la rând. Însă nu ştia sigur dacă era o rugăciune pentru iertare sau îl ruga pe Dumnezeu să i-o aducă pe Cathy înapoi, în sfârşit.

Când Cathy trecu prin vamă la aeroportul JFK, Eamonn o aştepta. Ar fi vrut să o sărute, dar, când se uită la chipul ei palid, îşi dădu seama că nu era o idee prea bună. Trebuia să se mulţumească să-i strângă mâna şi apoi

să o ţină uşor pe după umeri în timp ce o conducea spre limuzină.

Pe drum, ea privi tăcută pe geam.

Eamonn se uită la ea. După doisprezece ani, arăta la fel ca atunci când o văzuse ultima oară în Anglia. Nu părea o femeie matură, mama unei fete adolescente. Aproape că se aşteptase să vadă o zgripţuroaică bătrână şi gălăgioasă care voia să ştie ce păţise soţul ei. Dar ar fi trebuit să ştie mai bine. Era Cathy, extrem de rece, însă.

Venise cu un avion de noapte, după ce el o sunase să-i spună că Tommy avea necazuri, că era bolnav şi că fusese dus la un sanatoriu particular. Părea obosită, cu ochii roşii. Răceala ei îl făcea pe Eamonn să nu se simtă deloc în largul său. Cum ar fi putut să-i spună acelei străine severe şi neiertătoare adevărul în legătură cu soţul ei?

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ea zise cu asprime:

— Pentru Dumnezeu, Eamonn, m-ai făcut să traversez Atlanticul. Sper că n-a fost un simplu capriciu! Tommy e teafăr sau ce? Vrei să-mi explici, te rog?

Văzu în ochii lui că era încurcat şi îl privi cum îşi aranja manşetele cu mâini tremurătoare. Calmul ei, dispreţul şi siguranţa de sine îl dăduseră peste cap.

Ea râse ironică.

— IRA a trimis vorbă să fie eliminat, asta e, nu? Ah, ştiu că a luat din banii Cauzei, pentru că mi-a spus. Scumpul meu soţ e un împătimit al jocurilor de noroc. Datorează bani peste tot. Îşi pierde nopţile prin cazinouri. Ah, da, Tommy al meu, care ne iubeşte pe mine şi pe fiica lui, are pasiunea jocurilor de noroc. Întotdeauna a avut-o, dar pe vremuri se putea stăpâni. Acum nu mai poate. Deci, care-i treaba? N-am prea mult timp la dispoziţie, trebuie să mă-ntorc în Anglia să-mi adun cioburile care au rămas din viaţa mea.

Amărăciunea din glasul ei îl trezi la realitate. Toată viaţa ei fusese descrisă în acele câteva cuvinte. El simţi că voia să o apere, să aibă grijă de ea… deşi probabil că ea ar fi preferat să fie muşcată de un şarpe veninos.

Îi povesti pe scurt ce se întâmplase.

Chipul lui Cathy se încordă imperceptibil, dar nu arătă nicio altă emoţie. Se uită din nou pe geam. El îi aprinse o ţigară.

Era o altă zi specific new-yorkeză. Soarele strălucea, traficul era intens şi poluarea putea să te doboare la pământ. În maşina eu aer condiţionat, el o privea cum îşi fuma ţigara, cu mâini sigure, respirând normal.

— Ce-o fi cu bărbaţii şi moartea, hm? spuse ea clătinând din cap cu tristeţe. Eu am ucis şi ştii de ce. Acum, chestia asta mă urmăreşte tot timpul; mi-a marcat viaţa. Am stat cu Tommy din cauza celor ce mi s-au întâmplat în copilărie. M-am măritat cu el ca să fug de tine şi, pe urmă, am descoperit că era la fel de mult implicat în moarte ca şi tine. Toţi cei pe care i-am iubit vreodată au fost legaţi de moarte. Adorm, şopti ea, visez şi, deodată, îl văd pe Ron şi sânge peste tot. Şi ştii ce e mai rău? Deşi era cum era, nu merita să moară aşa. Sărmana Madge a fost o ratată toată viaţa. Era inevitabil că aşa ceva să se întâmple într-o bună zi. Numai că n-aveam cum să ştiu asta pe atunci, nu? Mi-am iubit mama, în ciuda mizeriei şi neglijării. Chiar am iubit-o. Acum îmi iubesc copilul şi ea ştie asta. I-o spun în fiecare zi.

El sesiză tristeţea şi amărăciunea din glasul ei şi i se frânse inima.

— Trebuie să am grijă de ea. Nu pot să risc să ajungă la fel ca noi, ca tine, ca mine, ca Tommy… sărmanul Tommy care nu vrea decât să fie fericit. Kitty nu poate să-l suporte, vede prin el, ştie că e slab. Nu l-am iubit pe Tommy niciodată, dar am stat cu el. A fost mai uşor să fiu doamna Pasquale şi să beneficiez de toate avantajele acestei poziţii, decât să mă chinuiesc să-mi croiesc singură viaţa. În plus, sunt incapabilă să iubesc un bărbat. Cel mai aproape de asta am fost cu tine.

Eamonn era stupefiat. Nu se aşteptase nicio clipă ca ea să spună aşa ceva. Totuşi, cuvintele acelea erau ca o muzică pentru urechile lui.

— Unde e Kitty? întrebă el. Cine are grijă de ea?

Cathy stinse ţigara şi imediat aprinse alta.

— E la internat, iar Desrae poate să stea cu ea dacă eu trebuie să plec în perioada de vacanţă. Şi Tommy… sanatoriul, e bine îngrijit acolo?

Eamonn încuviinţă, bucuros că putea să-i spună ceva concret.

— E cel mai bun, e un sanatoriu particular în afara oraşului. Doctorii sunt de încredere…

— Adică, pot fi cumpăraţi, plătiţi ca să uite ce-a făcut pacientul lor, nu? îl întrerupse ea. Or să-l lase să vină acasă?

Eamonn scutură din cap.

— Are nevoie de îngrijire specială. Zic că e un fel de depresie nervoasă. Din câte am înţeles de la doctor, lucrurile s-au tot adăugat. Incidentul de la club a fost picătura care a umplut paharul.

Cathy schiţă un zâmbet rece.

— De fiecare dată când explodează o bombă, îi reproşez din privire, nu-l suport lângă mine. Nici el nu suportă. Dar nu mai poate să iasă. Mi-a explicat asta cu ani în urmă.

Se aplecă înainte şi el îi văzu rotunjimea sânilor prin materialul subţire al bluzei.

— Sunteţi nişte sclavi şi nici nu vă daţi seama. În ciuda averii pe care o aveţi, nu mai sunteţi propriii voştri stăpâni şi nici n-o să mai fiţi vreodată. Cu ani în urmă te-am întrebat dacă poţi să dormi. Poate că tu poţi, dar Tommy nu putea. Şi nici eu. Ştii, aproape că-l invidiez. Cel puţin, acum o să scape. Nici măcar cei din IRA n-or să vrea să lucreze cu un nebun, nu?

După aceea nu mai vorbiră. Ea avea dreptate într-o privinţă – Eamonn nu mai era propriul lui stăpân. Dar, în ceea ce-l privea pe Tommy, se înşela amarnic. Încă nu scăpase.

Tommy se afla într-un salon luxos, îmbrăcat într-o pijama de mătase, şi privea în gol. Cathy se aşeză lângă el

şi se uită în ochii lui. Ştia că, oriunde s-ar fi aflat acum, era extrem de departe de spitalul acela şi de viaţa pe care o dusese în trecut.

Ea oftă.

— Cât costă toate astea?

El se grăbi să o asigure:

— Eu plătesc, nu-ţi face griji.

Cathy îl privi cu ochi albaştri şi reci.

— N-aveam nicio intenţie să plătesc. Mă întrebam doar cât costă să întorci spatele unei crime într-un sanatoriu particular şi discret. Continuă să faci pe bunul samaritean, îţi stă bine. Este un caz de moralitate denaturată. Tu ai cauzat asta şi acum poţi să-ţi repari greşeala.

Se ridică.

— Aş vrea să merg să-mi iau o cameră la hotel, dacă nu te superi.

Era atât de rece şi de distantă, încât el avea impresia că e o străină. Că niciodată nu o *cunoscuse cu* adevărat.

— Am un apartament în care poţi să stai, îi sugeră el. Un hotel nu-i un loc prea sigur.

Ea încuviinţă:

— Mă rog. Atâta timp cât nu-ţi închipui că poţi să vii şi să pleci când vrei.

El îşi muşcă buzele ca să nu-i răspundă.

— Te duc imediat. Nu vrei să vorbeşti cu doctorul înainte să pleci?

— La ce bun? Mi-ai spus tot ce aveam nevoie să ştiu.

Cathy stătea în apartamentul lui Eamonn şi privea panorama Manhattanului, luminat de becuri colorate şi stele. Era o privelişte superbă, care îţi tăia respiraţia, şi ei îi făcea plăcere să o admire. Într-un fel, îi oferea liniştea sufletească.

Eamonn umpluse frigiderul cu mâncare şi exista un bar dotat cu orice îşi putea dori cineva. Ea îşi pusese un pahar mare de coniac *Napoleon* şi sorbea din el stând pe întuneric şi admirând peisajul.

Un perete întreg era din sticlă şi priveliştea era atât de uluitoare, încât uită o vreme de necazuri. Era un apartament imens şi, fără să vrea, fusese impresionată. Lucru care o supăra, pentru că ştia că aceea era şi intenţia lui Eamonn.

Voia ca ea să ştie cât de bine o ducea el, cât de mulţi bani avea. Se lăsă pe spate, continuând să privească pe geam, dar văzându-l numai pe Eamonn acum.

Când se uita la fiica ei, îl vedea pe el. El *era* tatăl lui Kitty, deşi Tommy nu bănuise niciodată nimic. În toţi acei ani, Cathy nu mai reuşise să rămână însărcinată. Uneori, îşi dorise încă un copil atât de mult, încât o duruse sufletul. Ar fi fost ceva ce i-ar fi oferit soţului ei. Făcuseră dragoste de multe ori ca soţ şi soţie, dar Tommy ştiuse întotdeauna că, în realitate, ea nu voia să facă sex cu el. Nu voia acel contact.

După aceea, stăteau tăcuţi, amândoi simţind că se întâmplase ceva complet greşit, ceea ce, bineînţeles, aşa şi era. Luaseră ceva frumos, ceva minunat, şi se distruseseră reciproc cu acel lucru. El îi dăruise dragostea lui şi ea îi făcuse numai reproşuri.

Cathy îşi înghiţi lacrimile şi îşi mai puse coniac. Simţea nevoia să se anestezieze în seara aceea, pentru că, altfel, l-ar fi sunat pe Eamonn şi l-ar fi chemat, numai din cauza singurătăţii. În ciuda tuturor lucrurilor dure pe care i le spunea, tot s-ar fi culcat cu el, pentru că îl dorea, întotdeauna îl dorise. Era ca o parte din ea, ca un alter ego.

Toată viaţa îl iubise şi nu se putea opri acum. Dar nu trebuia să-l lase să afle acest lucru, pentru că, atunci, ar fi profitat de ea. Nu s-ar fi putut abţine, aşa era felul lui.

Eamonn se afla într-un restaurant din apropiere de Madison Square Gardens, mâncând o friptură şi conversând cu un bărbat pe nume Igor Travenovici. Igor era un cecen care fugise în America în urmă cu cinci ani şi care, acum, era capul unei familii ruse similare cu familia Mahoney.

Cei doi se înţelegeau bine. Amândoi erau în primul rând interesaţi de afaceri. Asemănările dintre ei îi făceau să fie buni prieteni. Amândoi egoişti, nu puteau să nu se placă reciproc.

— Înţelegi că marfa trebuie să ajungă la Londra până în şapte zile, nu? Am auzit că s-a îmbolnăvit comisionarul. Că a avut multe necazuri, spuse Igor.

— S-a rezolvat, totul va merge conform programului, îţi promit.

Igor încuviinţă:

— Înţelegi că trebuie să mă asigur că totul e-n regulă, da?

Eamonn râse cu poftă.

— Şi eu aş face la fel, amice. Aşa că nu te teme. Fără supărare din nicio parte.

Igor încuviinţă. Avea ţinuta unui militar, umerii laţi şi privirea fermă.

Eamonn ştia că ruşii, cecenii şi toate celelalte naţii care doreau să devină independente, aveau să însemne necazuri la un moment dat. În New York, erau atâtea. Feluri de criminali, încât numărul lor îţi dădea ameţeală. Eamonn avusese de-a face cu multe naţionalităţi de-a lungul anilor, de la cubanezi la jamaicani, de la sud-americani la chinezi.

Fiecare îşi avea specialitatea sa şi propriul mod de a acţiona, dar lui Eamonn, care nu se dăduse niciodată înapoi de la a învăţa şmecherii noi sau de a intra în alte afaceri, îi plăcuse să ia contact cu lumile lor. Mafia şi irlandezii lucrau acum cu oameni care semănau cu cei de acum cincizeci de ani, oameni care veneau în Statele Unite cu intenţia expresă de a face bani.

Eamonn înţelegea perfect, pentru că şi el făcuse acelaşi lucru. America era un cazan cosmopolit şi el ştia că, acum, Anglia nu era departe de a-i călca pe urme. Totuşi, în cazul Angliei, mărimea ţării reducea cu mult activitatea criminală. America era atât de mare, încât era destul spaţiu pentru toată lumea. Acum, că irlandezii şi

italienii erau practic în legalitate, noii îmbogăţiţi – ruşii şi cei din Europa de Est – veneau şi puneau stăpânire pe New York cu violenţă şi bani de la bursa neagră.

— Am auzit că omul de la Londra a păţit-o rău de tot, comentă Igor.

Eamonn zâmbi, etalându-şi dinţii scumpi. Întotdeauna spunea că unul dintre fiii lui avea să se facă dentist. Mereu spunea în glumă că, în America, aceea era o cale sigură de a te îmbogăţi fără să fii nevoit vreodată să foloseşti o armă.

Acum nu glumea.

— Uite ce este, Igor, atâta timp cât îmi îndeplinesc sarcina, nu văd de ce te-ai coborî atât de mult, încât să dai ascultare tuturor bârfelor. Omul are probleme. Toţi avem într-un moment sau altul. Toată problema e sub control, e rezolvată. Marfa noastră o să ajungă la timp. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru Tommy şi hai să încheiem subiectul – acum!

Igor tăcu şi continuă să-şi mănânce friptura şi crevetele. Eamonn pocni din degete pentru a i se aduce nota de plată, chiar dacă nu terminaseră de mâncat şi, zece minute mai târziu, părăseau restaurantul.

Igor îi strânse mâna şi se urcă într-un taxi galben. Eamonn trecu pe lângă Gardens, urmărind acel du-te-vino al oamenilor.

Se simţea dezumflat. Igor îndrăznise să pună la îndoială felul în care se ocupa de Tommy. Acest lucru dovedea că părerea generală era că irlandezii pierdeau teren. În ultimii câţiva ani, observase nişte lucruri noi, alarmante. Ruşii erau acum pretutindeni; ei erau noua mafie. Săreau în pat cu toată lumea şi apoi se dădeau jos repede, după ce regulau serios.

Acum ştiau de greşeala lui Tommy şi asta nu era deloc bine. Tommy Pasquale devenise o problemă. Era. Sarcina lui Eamonn să-l elimine. Dar, în adâncul sufletului, ştia că exista un alt motiv pentru care Tommy trebuia să moară.

Eamonn voia pentru sine ceea ce lui Tommy îi fusese dăruit, dar nu posedase niciodată cu adevărat: pe Cathy.

Cathy adormise pe canapea. Chiar dacă se afla într-un oraş străin şi avea o misiune neobişnuită, somnul nu îi fu tulburat. Respiraţia îi era uşoară şi regulată. Somnul îi era destul de adânc pentru a ţine visele la distanţă.

Eamonn se uita la ea: la pielea ei catifelată, la genele lungi, la sânii care ieşeau puţin din negligée. El simţi că se excită. Niciodată nu dorise o femeie mai mult. Niciodată nu privise pe cineva cu atâta dragoste.

Braţele îi erau deasupra capului, o poziţie ca a unui copil. Aşa dormea şi când era mică, pe vremea când împărţeau amândoi acelaşi pat şi el îşi încălzea picioarele reci la spatele ei.

Gândul acela îl făcu să zâmbească.

Ştia că n-ar fi trebuit să intre, deşi era proprietarul apartamentului. Ea avea dreptul la intimitate, avea dreptul să fie singură şi să se simtă acolo ca acasă. Dar el se furişase înăuntru doar ca s-o privească, să o vadă dormind.

Se uita la trupul ei cu poftă. Îi zărea părul pubian prin materialul transparent. Era tot blond şi des.

Duse mâna la faţă şi îşi acoperi gura. Simţi deodată o dorinţă puternică de a plânge. De a plânge pentru vieţile lor irosite.

— Profită cât poţi, Eamonn, pentru că mai aproape de-atât n-o să ajungi niciodată.

Vocea ei era scăzută şi uşor răguşită şi îl făcu să tresară. Privindu-l, Cathy zâmbi leneş. Apoi, ridicându-se în capul oaselor, îşi aranjă îmbrăcămintea. Când îşi acoperi sânii, el simţi o imensă tristeţe, senzaţia că pierduse ceva. Pentru el, ea reprezenta siguranţa şi dragostea; aşa era de când erau mici…

Se aşeză lângă ea şi spuse cu tristeţe:

— Am vrut doar să te privesc, atât. Să mă uit la tine, aşa cum făceam când eram copii.

Ea îi sesiză rugămintea din glas şi ştiu că voia acelaşi lucru ca şi el. Ar fi vrut să-l tragă spre ea, să-i ia mâna şi să

i-o pună pe sâni. Ar fi vrut ca el să o posede cu pasiune. Visase acest lucru destul de des de-a lungul anilor.

Dar oftă uşor.

— Nu mai suntem copii, ştii foarte bine, suntem doi oameni maturi care şi-au bătut joc de vieţile lor. Eu am clubul – care e unul din locurile cele mai renumite din Londra, *La Cage* din Soho. E un loc frecventat de turişti, un loc unde se poate petrece o seară plăcută. Şi o am pe Kitty. Dacă n-aş fi avut-o, nu ştiu ce m-aş fi făcut în toţi anii ăştia.

Tăcu apoi, gândindu-se la fiica ei. Eamonn îi privi profilul. Nu se schimbase deloc. Acum ştia cu certitudine că ea era singura persoană pe care o iubise vreodată cu adevărat.

— Te iubesc, Cathy. Întotdeauna te-am iubit şi o să te iubesc mereu.

Ea se întoarse să-l privească şi ochii îi erau plini de durere.

— Nu-i drept, Eamonn, ştii asta.

Ochii îi străluceau din Cauza lacrimilor reţinute. Atunci, el ştiu că şi ea îl iubea; în adâncul sufletului, nu încetase niciodată să-l iubească.

Cei ca ea iubeau sută la sută. Erau loiali persoanelor iubite, dorindu-le numai pe ele. Ea i-ar fi iertat iubitului ei orice. Legătura care se crease între ei din copilărie era încă puternică şi el ştiu că, acum, avea să-l lase să o posede fără să protesteze.

O trase spre el, deodată, deschizându-i gura cu gura lui, desfăcându-i buzele cu limba. El avea gust de ţigări şi de *Grappa* şi mirosea a fum de ţigară şi a *Paco Rabanne*, after-shave-ul pe care îl folosea întotdeauna.

Ea îi simţi atingerea ca şi cum ar fi ars-o prin haine şi căldura i se răspândi în tot trupul, cuprinzându-i sânii şi locul dintre picioare. Îi smulse hainele de pe el, desfăcându-i cămaşa dintr-o singură mişcare, aşa încât nasturii zburară în toate părţile. Îl trase repede între picioare, făcându-l să o mănânce, să o guste. Îşi arcui

spatele pentru a-l întâmpina în timp ce el îi frământa sânii şi o savura.

Când simţi că se apropie de orgasm, îi ţinu faţa lipită de ea, vrând să-l înece în sucul ei. El era tare, pregătit pentru ea şi, când se ridică deasupra ei, ea îl privi cum o penetra, grosimea lui făcând-o să-l dorească şi mai mult. În viaţa ei nu se mai simţise aşa, în viaţa ei nu dorise pe cineva mai mult.

Faptul că acele sentimente existaseră atâta timp în ea, reprimate şi nefolosite, fu o revelaţie pentru ea.

Se mişcă împreună cu el, împingere după împingere şi, când îl simţi că se întăreşte şi mai mult, că devine rigid, se eliberă din nou, de data asta, orgasmul fiind mai prelung şi mai intens decât înainte.

Totul se termină în câteva minute, dar niciunul din ei nu mai simţise aşa ceva vreodată.

El o ţinu strâns, simţindu-se atotputernic, de parcă ar fi putut să o strângă până când îi frângea oasele. Încă mai respirau neregulat, iar el îi simţi bătăile inimii. În sfârşit, ştia ce înseamnă cu adevărat a face dragoste şi era o revelaţie. Ştia că nu avea să mai simtă cu nimeni aşa ceva vreodată.

Nu vorbiră, nu era nimic de spus. În cele din urmă, el se ridică şi o luă în braţe ca pe o păpuşă şi se duse cu ea în dormitor. Stând în pat împreună se simţeau ca şi cum ar fi venit acasă. Tommy fu uitat, Deirdra fu uitată, copiii lor fură uitaţi, în timp ce ei se bucurau unul de altul.

Era o perioadă ca în luna de miere, numai pentru ei, şi amândoi ştiau că trebuiau să o savureze cât mai puteau. Orice s-ar fi întâmplat acum, ei erau încă o dată uniţi, încă o dată împreună şi niciunul nu voia să se gândească mai departe.

Harvey O’Connor, un irlandez de a treia generaţie, era îmbrăcat în halat alb şi tenişi de aceeaşi culoare. Costumul lui cel bun era pe dedesubt. În jurul gâtului avea un stetoscop, iar în buzunarul de la piept o colecţie de foarfeci şi alte instrumente medicale.

Se privi în oglinda de la toaletă şi făcu cu ochiul aprobator. Nu atrăgea atenţia prin nimic, părul său de culoarea nisipului făcându-l să se poată strecura în mijlocul oricărei mulţimi. Ieşind de la toaletă, le zâmbi unor infirmiere şi acestea îi zâmbiră la rândul lor.

În buzunarul halatului avea o seringă deja pregătită şi, când intră în salonul lui Tommy, zâmbea liniştit. Tommy era tot în stare de şoc, stând tot cu privirea aţintită în gol. Micul dejun se afla lângă el, neatins. Mirosul de ouă se simţea puternic în aer şi Harvey strâmbă din nas dezgustat.

Scoase seringa din buzunar. Aceasta conţinea un amestec de insulină şi cianură. Pe nimeni nu interesa prea mult ce făcea; certificatul de deces fusese întocmit de câteva ore deja. Trebuia doar să parcurgă etapele necesare. Cu alte cuvinte, să-i facă injecţia şi să părăsească spitalul fără să facă prea multă agitaţie.

O infirmieră, o mexicană între două vârste pe nume Juanita, avea să descopere cadavrul şi să alerteze pe cine trebuia. Când înfipse acul în braţul lui Tommy, Harvey îi observă fizicul sănătos şi musculos şi oftă. Era păcat, dar trebuia să o facă.

Acest lucru însemna douăzeci de mii de dolari pentru el şi, spre deosebire de majoritatea misiunilor, trebuia să le vorbească despre aceasta anumitor oameni.

Trebuia să se afle că se comisese o crimă.

Fie din cauza înţepăturii, fie din cauza dorinţei de a trăi, care este puternică în orice om, Tommy se întoarse să-l privească şi îşi trase braţul în acelaşi timp. Harvey îl trase spre el, înfigând acul şi mai adânc. Îi injectă otrava în organism şi văzu cu satisfacţie cum ochii lui Tommy deveniră sticloşi şi viaţa i se stinse aproape imediat.

Harvey răsuflă uşurat. N-ar fi vrut să fie nevoit să-l bată până murea sau să încerce să-l sufoce.

Aşezându-l în pat, în poziţia de somn, îi închise ochii şi îl înveli până la gât. Apoi, zâmbind uşor, luă o felie de pâine prăjită, puse puţin ou pe ea, şi o mâncă. Era rece,

dar el era lihnit de foame. Sorbi chiar şi din cafea, strâmbându-se când îi simţi gustul de proastă calitate. Spitalele erau oribile în ceea ce privea mâncarea.

Aşa cum fusese stabilit, Juanita intră în salon la nouă şi un sfert. El plecase, lăsând-o pe ea să se ocupe de restul. Era o treabă bine făcută şi o oră de lucru profitabilă. Ce naiba! Luase şi micul dejun.

Telefonul sună la ora zece şi jumătate, când Eamonn şi Cathy ieşiră de la duş. Eamonn răspunse şi, după aceea, când îi dădu vestea lui Cathy, luă aerul sobru al unui director de servicii funebre.

— Tommy a făcut un infarct masiv azi-dimineaţă. Nimeni n-a putut să facă nimic. S-a datorat drogurilor pe care le luase şi stilului său de viaţă.

Cathy era uluită, mută din cauza şocului, dar îl ascultă în continuare. În timp ce ea făcea dragoste, soţul ei, sărmanul Tommy, murea.

Eamonn îi ghici gândurile şi spuse cu blândeţe:

— Haide, Cathy, n-aveam de unde să ştim, nu?

Ea scutură din cap, vădit tulburată. El o îmbrăţişă. Cathy încercă să se desprindă din braţele lui, dar el nu o lăsă.

— Nu face asta, Cathy, nu te învinovăţi. Nici tu, nici eu, nu aveam de unde să ştim ce se întâmplă.

Ea înţelegea ce spunea, numai că încă nu putea să accepte sensul acelor cuvinte. Dar îl lăsă să o ţină la piept. Deodată i se făcu îngrozitor de frig. Avea senzaţia că trupul îi fusese închis într-un congelator, atât de îngheţat era.

Eamonn se îmbrăcă, ştiind că trebuia să o ducă să-şi identifice soţul. În timp ce se încălţa, auzi soneria. Ieşind din dormitor, îşi văzu soţia şi cei doi copii mai mici stând i în hol. Cathy era albă la faţă. Deirdra le zâmbi.

— Bună dimineaţa, spuse ea veselă şi îi întinse mâna lui Cathy. Nu cred că ne-am cunoscut.

Eamonn închise ochii şi simţi o strângere de inimă.

Cathy se uita la Norah de parcă ar fi văzut o stafie. El

îşi conduse soţia şi copiii în sufragerie şi spuse cu tristeţe:

— Ea este soţia lui Tommy Pasquale, Cathy. Cathy, ea este soţia mea, Deirdra.

Soţia lui stătea acolo demnă şi plină de răutate.

— Tommy a murit azi-dimineaţă, îi spuse el. O duc pe Cathy la spital ca să se ocupe de tot ce trebuie.

Văzu cu satisfacţie şocul de pe chipul Deirdrei. Ba chiar duse mâna la gură, un gest care i-ar fi plăcut, dacă l-ar fi văzut la orice altă femeie. Aşa, însă, mâna ei dolofană îl enervă la culme.

— Dumnezeule, îmi pare nespus de rău, zise Deirdra „ştiind că era „deplasată", cum ar fi spus soţul ei.

Ştia că făcuse o gafă.

— Şi, de fapt, de ce ai venit încoace? o întrebă el. Parcă ţi-am spus că o să las nişte prieteni să stea în apartament.

Ştia că era nedrept, purtându-se astfel, dar avea şansa să o pună la punct şi nu putea să se abţină. Cathy se uită la cei doi şi simţi o tristeţe imensă. Deci, aceea era soţia lui Eamonn, aceea era femeia pe care o invidiase atâţia ani. Femeia aceea grăsuţă şi nefericită, cu păr frumos şi haine care nu o ajutau cu nimic. Deirdra nu-i răspunse soţului ei; în schimb, o făcu Norah.

— Mami a zis să venim să te facem să vii acasă cu noi.

Eamonn ştia de Cathy că trebuia să fie conştientă de situaţie şi îi mulţumi Domnului că nu era o femeie care ai să intre în panică.

Cathy se uită iarăşi la fetiţă şi spuse încet:

— Ar trebui să mă duc să mă îmbrac.

Apoi, întorcându-se spre Eamonn, adăugă:

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Acum o să mă descurc singură. Ştiu că Tommy ar fi apreciat ceea ce ai făcut, întotdeauna a avut o părere atât de bună despre tine.

Deirdra era îngrozită. Femeia aceea tocmai îşi pierduse soţul şi ea venise ca un înger răzbunător.

— Te rog, soţul meu o să te ducă să faci ce trebuie să

faci, se grăbi ea să spună. L-am cunoscut pe Tommy, a venit de multe ori la noi în casă. Era un om de treabă. A vorbit de multe ori despre tine şi despre fiica voastră.

În ignoranţa ei, Deirdra atinsese un punct sensibil şi Cathy nu mai rezistă. Când auzi cuvintele celeilalte femei, simţi cum o podidesc lacrimile şi tot trupul începu să-i tremure. Se prăbuşi pe canapea, căci nu o mai ţinură picioarele şi lacrimile îi şiroiră pe obraji.

Norah, fiind un copil sensibil, puse mâna pe braţul lui Cathy.

— Mami, să-i aduc doamnei un pahar cu apă?

Paul, care nu avea decât şapte ani şi se speriase de toată acea agitaţie, începu să plângă. Eamonn îl luă în braţe pentru a-l linişti şi îşi străpunse soţia cu privirea. Îi transmise dispreţul faţă de ea în câteva secunde. Nici tristeţea şi nici durerea Deirdrei nu îl făcură să fie mai îngăduitor cu ea. Ar fi vrut s-o lovească, să o facă să plătească pentru gestul ei şi chiar asta şi făcu.

Cinci minute mai târziu, ea şi copiii plecară, iar condoleanţele ei încă îi mai răsunau lui Cathy în urechi în timp ce Eamonn o forţa să bea ceva tare.

— Nu e aşa cum m-am aşteptat, spuse Cathy în cele din urmă.

Eamonn oftă adânc.

— Nu e nici cum m-am aşteptat eu, asta e. Amândoi am fost dezamăgiţi în felul nostru.

Cathy încuviinţă cu tristeţe.

— Tommy a încercat, dar eu nu i-am dat nicio şansă, ştii? Am fost foarte aspră cu el şi sunt o ipocrită, i-am făcut viaţa un calvar din pricina implicării în Cauză. Totuşi, tu ai fost cel care a provocat totul şi acum nu-mi mai pasă. Sau, cel puţin, în momentul ăsta. Habar n-am cum o să mă simt când o să mă-ntorc la Londra. Sunt la fel de egoistă ca tine, trebuie să recunosc asta.

El îi luă mâinile într-ale lui.

— Nu eşti egoistă, i-ai dăruit o viaţă plăcută. Vorbea foarte frumos despre tine şi despre fiica voastră.

— Nu e fiica lui, Eamonn, ci *a ta*. Întotdeauna am ştiut în adâncul sufletului, dar văzând-o pe fetiţa ta astăzi… parcă ar fi surori. E incredibil cât de mult seamănă. Parcă e Kitty când era de vârsta ei. Era ea, de la păr până la voce. Cred că Tommy a ştiut în adâncul sufletului. În toţi anii ăştia n-am reuşit să mai rămân însărcinată. Ea îi poartă numele, atâta tot.

— El i-a fost tată, a crescut-o, a iubit-o.

Cathy scutură din cap.

— Kitty nu l-a plăcut niciodată. Ştiu că e ciudat, dar e adevărat. Niciodată nu l-a iubit, îl preferă pe Desrae, îl iubeşte. În cele din urmă, Tommy a început s-o evite. Pe măsură ce ea creştea, se distanţau şi mai mult. N-o să sufere prea mult când o să audă vestea şi, de Fapt, nici eu nu sufăr. Nu-i un lucru îngrozitor? în anumite privinţe, mă simt uşurată. Desrae o să-l plângă aşa cum se cuvine, dar o să fie singurul care o s-o facă. Mama lui Tommy a murit acum doi ani, aşa că nu avea pe nimeni cu adevărat apropiat.

Tăcură amândoi un timp, fiecare fiind preocupat de propriile gânduri.

— Aş vrea s-o văd pe Kitty, chiar mi-ar face plăcere, spuse Eamonn în cele din urmă.

Cathy îi zâmbi printre lacrimi.

— Când o să mai vii la Londra, să mă cauţi. Promite-mi c-o să vii întotdeauna la mine, Eamonn, zise ea cu o voce încărcată de tristeţe. Să nu mă abandonezi acum, după toate astea.

Părea atât de distrusă. Apoi, de parcă ar fi interpretat un rol, se adună şi, ridicându-se, spuse serioasă:

— Va trebui să fac aranjamentele necesare pentru a-l duce acasă.

Eamonn scutură din cap.

— O să se întâmple aici, e cel mai bine aşa. O să mă ocup eu de toate.

Cathy se uită la bărbatul pe care îl iubea mai mult

decât orice pe lume şi, când auzi cuvintele acelea, în adâncul sufletului ştiu că Tommy Pasquale nu murise în urma unui infarct. Într-un fel, bărbatul acela era vinovat de moartea lui.

Totuşi, chiar ştiind acest lucru, ea nu putu să-l urască, pentru că acum, că Tommy nu mai era, Tommy cel beţiv şi drogat, Tommy cartoforul, cel care avea datorii în toată Londra, ea era, în sfârşit, liberă. Cu adevărat liberă. Pentru că, încă din ziua nunţii, ştiuse că Tommy n-ar fi lăsat-o niciodată să-l părăsească, mai degrabă ar fi omorât-o. Singurul ei gând fu: „Toţi suntem pătaţi, toţi trei. Toţi suntem pătaţi oarecum şi, până la urmă, vom plăti pentru asta”.

Jack Mahoney se afla în biroul său din Queens. Zona aceea se numise pe vremuri Blissville şi, de obicei, când vedea regiunea industrială care devenise, zâmbea. Nu şi în ziua aceea. Clătină din cap cu tristeţe ascultându-i pe Petey şi pe Eamonn cum se certau.

— Trebuia să moară. Igor era nervos; chiar şi Anthony Baggato a pomenit de asta, fir-ar să fie! Tommy *trebuia să moară*. Acum vrei să încetezi, te rog? Am rezolvat problema asta aşa cum am rezolvat-o şi pe cea cu Flynn. Aşa cum rezolv orice problemă pentru firma asta, zise Eamonn cu o voce puternică şi aspră. Îmi plăcea Tommy, tuturor ne plăcea de el, dar a făcut o greşeală fatală şi nu ne putem permite să facem prea multe din astea.

Petey nu era impresionat.

— Ai făcut-o de capul tău, Eamonn. Ar fi trebuit să fim consultaţi.

— Dar v-am consultat, fir-ar să fie!

Petey urlă la prietenul său:

— Abia după ce s-a consumat faptul! Harvey mi-a spus, pentru Dumnezeu! Ar fi trebuit să aflu înaintea lui. Ar fi trebuit să fiu implicat, dar ai făcut ce-ai vrut, ca de obicei, Eamonn. La naiba cu, mine, la naiba cu Jack!

— Am făcut-o ca să rămânem în viaţă. Dacă i-am fi

înghiţit greşelile, am fi fost morţi cu toţii destul de repede. Nu vedeţi ce se-ntâmplă? Igor nu e prost, nu e idiot. E încurcat cu armenii, cu ruşii, cu oricine. Nu-mi pot permite să-l las să devină suspicios în legătură cu asta.

Jack vorbi în cele din urmă:

— Şi acum cine o să fie comisionar? Cine o să ducă marfa în Anglia?

Eamonn ridică din umeri.

— Eu. Eu o s-o duc de data asta şi, cât o să stau acolo, o să caut pe altcineva.

Petey păru dezgustat.

— Bănuiesc că o s-o consolezi pe văduva îndurerată a lui Tommy, nu? Târfa afurisită! O regulezi de când a venit, crezi că nu ştiu? De asta ai vrut să-l omori. N-are nicio legătură cu afacerile, e vorba numai de regulat, nici mai mult, nici mai puţin.

Eamonn îi trase un pumn în bărbie în secunda următoare. Petey fu proiectat peste birou cu o viteză uluitoare.

Jack se repezi lângă fratele lui care îşi pierduse cunoştinţa şi, ridicându-şi privirea, spuse cu tristeţe:

— Adevărul doare întotdeauna, Eamonn. Nu uita asta pe viitor. Dacă făceai parte din mafie, mureai dacă te atingeai de nevasta unui mort.

Eamonn râse – un sunet neplăcut şi plin de cruzime.

— Ei bine, nu fac parte din afurisita de mafie şi Petey nu-i afurisitul de Lucky Luciano! Când o să se trezească, să-i spui să se gândească bine înainte să mai aducă vorba de subiectul ăsta. Dacă o mai face, îl omor.

Imediat după aceea, ieşi din birou, îngrozitor de furios. Stând în maşină în parcare, încercă să se calmeze.

Adevărul era că Petey pusese degetul exact pe rană şi tocmai acest lucru îl înfuria atât de tare. Atunci încercă să se justifice. Tommy ştia că, fiind un om de legătură important, nu trebuia să fie deloc vulnerabil. Lucrurile în care erau implicaţi ar fi putut să-i bage la răcoare pentru atât de mult timp, încât până când ieşeau ei, cuvântul

„condiţionat” ar fi dispărut din dicţionar.

Tommy ştia care erau riscurile, probabil că şi-o căutase cu lumânarea. Niciun individ în toate minţile nu s-ar fi jucat cu irlandezii, cu irlandezii americani, ori cu armenii sau ruşii. Era hilar faptul că Petey, omul pe care Eamonn ajunsese să-l considere un adevărat frate, care era în stare să fure plumbul de pe acoperişul unei biserici şi să se spovedească în aceeaşi biserică după câteva zile, ajunsese să-i spună că relaţia lui cu Cathy Pasquale era imorală. Nici Jack, cu a cărui fiică era însurat, nu făcuse acest lucru. Jack era un adevărat bărbat, ştia cum stăteau lucrurile.

De asemenea, cunoştea şi defectele fiicei sale.

Eamonn se întoarse cu gândul cu mult timp în urmă, la fiica unui Don al mafiei, apoi la Caroline pe care o omorâse cu cruzime într-un moment de furie.

Femeile erau blestemul lui.

Într-un fel, el scotea ce era mai rău în ele şi ele făceau acelaşi lucru cu el. Dar nu şi Cathy. Niciodată Cathy. Ea fusese o constantă în viaţa lui.

Îl văzu pe Petey mergând nesigur spre maşină şi se simţi cuprins de ruşine. Ştia că, probabil, erau atât de apropiaţi cât puteau fi doi bărbaţi. Coborî şi se duse spre el. Era o zi strălucitoare, soarele ardea sus pe cer, iar aerul mirosea a gaze şi a fum industrial.

— Îmi pare rău, Petey, zise el repede.

Cu coada ochiului îl zări pe Jack care îi privea de la fereastră. Petey se uită la el îndurerat şi cu chipul deschis. Aceea era o parte din atracţia lui. Apoi clătină din cap cu tristeţe.

— Te-ai schimbat, Eamonn. N-aş fi crezut c-o să apuc ziua în care o să ridici mâna asupra mea – tocmai asupra mea. Dacă ar fi fost altul în locul tău, l-aş fi omorât. L-aş fi smuls inima din piept.

Eamonn oftă adânc.

— Trăim vremuri ciudate, nu-i aşa?

Petey încuviinţă.

— Foarte ciudate. Omorâm pe oricine. Ce importanţă ar avea dacă am încerca să ne omorâm şi între noi?

Ridică din umeri nonşalant.

— Cu ani în urmă, asta era tot ce voiam de la viaţă. Credeam că vreau anumite lucruri: bani, prestigiu. Acum mă uit la orice familie normală din Central Park cu invidie. Chiar dacă ştiu că, probabil, se chinuiesc să supravieţuiască, îi invidiez, pentru că, spre deosebire de mine, dorm liniştiţi. Nu trebuie să hotărască cine să trăiască şi cine să moară. Nu trebuie să asculte discuţii despre moarte şi distrugere. Nu trebuie să fie în permanenţă în gardă în caz că o persoană aşteaptă să-i scoată din circulaţie. Deodată, mă văd aşa cum m-ar vedea alţii, dacă mi-ar cunoaşte viaţa, în ce constă ea. Renunţ, Eamonn, trebuie s-o fac! spuse el cu vehemenţă. Le spun irlandezilor că pot să facă tot ce vor, dar eu mă retrag şi mă concentrez asupra cluburilor şi investiţiilor mele. Bănuiesc c-o să ţi se ceară să mă elimini. Va fi interesant de văzut dacă o să poţi s-o faci. Ştii unde mă găseşti – n-o să mă ascund şi nici n-o să-ncerc să fug. O să faci cum o să-ţi dicteze conştiinţa.

După aceea urcă la volan şi plecă.

Întorcându-se la maşina lui, Eamonn urcă, la rându-i, şi rămase neclintit.

Dar nu plecă nicăieri; nu ştia unde voia să se ducă. Enormitatea cuvintelor lui Petey îl făcu să nu se mai gândească nici la Cathy.

Privi activitatea din jurul lui cu alţi ochi. Ascultă zgomotele utilajelor, auzi vocea cuiva care cânta.

Viaţa mergea înainte.

Indiferent. ce ţi se întâmpla ţie personal, viaţa mergea înainte pentru ceilalţi.

Două zile mai târziu îl incinerară pe Tommy. *Fine Lawn*, o companie mică pe care familia Mahoney o folosea pentru astfel de ocazii, era un loc frumos pe Staten Island. De faţă fură Cathy, Eamonn, Petey şi Jack. Nimeni nu vorbi şi slujba, foarte scurtă, fu lipsită de emoţie. Preotul nu îl

cunoscuse pe Tommy şi acest lucru se vedea.

Cathy privi cum sicriul soţului ei fu purtat pe banda transportoare şi dispăru în dosul perdelelor negre. Eamonn îi strânse mâna şi ea simţi puţină milă pentru cel din sicriu. Dacă i-ar fi dăruit măcar puţin din ea însăşi, el ar fi fost fericit.

Dar dezvăluirea din ziua nunţii ei ucisese orice şansă în acest sens. Totuşi, pe cel de lângă ea, care stătuse la originea tuturor problemelor lor, îl iertase. Sau, cel puţin, îl acceptase aşa cum era. De ce îi fusese atât de greu să facă acelaşi lucru şi cu sărmanul Tommy?

Ştia răspunsul: pentru că nu putea să nu-l iubească pe Eamonn Docherty. În adâncul sufletului ei, ştia că el nu merita. Dar asta nu o împiedica să-l dorească pe bărbatul de lângă ea atât de mult, încât devenise o obsesie. Era în mintea ei tot timpul, nu tânjea decât după atingerea lui. Eamonn era din nou totul pentru ea, aşa cum fusese toată viaţa… Ce bine ar fi fost dacă ar fi recunoscut acest lucru mai devreme.

Îl luă de mână când plecară, ciripitul păsărelelor şi verdele acelui loc făcând-o să se simtă deprimată. Tânjea după zgomotul şi traficul din Soho, după Desrae, după Kitty. Şi, dacă ar fi putut să-l aibă pe Eamonn un weekend pe lună, aşa cum îi promisese el, atunci viaţa ei ar fi fost completă. Nu-i trebuia nimic altceva.

Mergând prin Aeroportul *Heathrow*, Cathy observă că Eamonn era foarte tăcut. Nu era de mirare că nu se simţea în apele lui când venea în Anglia după tot ce făcuse acolo. Ancheta legată de moartea lui Caroline era încă deschisă şi nimeni nu s-ar fi simţit în deplină siguranţă având aşa ceva pe umeri.

Se părea că moartea plutea deasupra capetelor lor asemeni unui spectru, când ea nu voia decât să fie fericită cu bărbatul pe care-l iubea.

Eamonn fu foarte atent când cele două valize mari ale lui fură trecute prin aparatul cu raze X, după care le luă şi le puse pe un cărucior alături de bagajele lui Cathy şi

trecu prin vamă împreună cu ea, farmecul lui natural şi frumuseţea ei naturală făcându-i pe oameni să întoarcă privirile spre ei.

Un taxi îi duse spre Soho. Amândoi erau bucuroşi că se aflau în drum spre casă – Cathy pentru că îi era dor, Eamonn pentru că tot ce se afla în valize i-ar fi garantat mulţi ani de închisoare dacă ar fi fost descoperit.

Oftă adânc. Cathy îl luă de mână şi el i-o ţinu strâns. Atingerea pielii el fu asemeni unui şoc electric care îi străbătu tot trupul. În sfârşit, avea ceea ce îşi dorea. În sfârşit, o avea pe Cathy. Privind-o, avu senzaţia că i se oferise şansa să arunce o privire în paradis. Atât de puternice îi era sentimentele pentru femeia de lângă el, încât, în acel moment, nu îşi Dorea nimic altceva de la viaţă decât să o ţină de mână.

Desrae era îmbrăcat frumos: într-un costum *Oscar de la Renta* de un roz pal cu nasturi-perlă. Îşi netezi fusta şi se privi în oglinda din dormitorul lui Cathy. După aceea, aruncă încă o privire în jur şi fu mulţumit. Totul era imaculat şi apartamentul era plin de flori al căror parfum înmiresma aerul.

Arăta superb.

Când se gândi la bietul Tommy, ochii i se umplură de lacrimi. Tommy era fiul celui pe care el îl adorase atâta vreme. Era ca şi cum şi-ar fi pierdut propriul fiu. Era supărat pe Cathy pentru că îl incinerase în Statele Unite fără ştirea lui, dar bănuia, în mod greşit, că încercase să-l scutească de tristeţe şi stres.

Ieşi din dormitor şi se duse în camera lui Kitty. Fata stătea întinsă în pat.

— Te simţi bine, draga mea? Vrei să-ţi aduc ceva? Un ceai, poate?

Kitty se uită la el cu ochii ei mari şi albaştri şi scutură din cap.

— Nu, mulţumesc, mătuşă Des. Am băut un pahar cu lapte. Când trebuie să vină mama?

— Din clipă-n clipă. Credeam c-o să sune de la

aeroport, dar m-am înşelat, ca de obicei. Probabil că e tare supărată, biata de ea.

Kitty se ridică în capul oaselor şi lăsă jos cartea pe care o citea.

— Crezi c-o să-i pară rău că a murit tata? întrebă ea cu o voce curioasă şi, pentru o fracţiune de secundă, Desrae simţi o dorinţă teribilă de a-i trage o palmă.

Era nefiresc felul cum ignora moartea tatălui ei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tatăl tău a fost un om bun…

— Ştiu asta, doar era tatăl meu, o întrerupse Kitty cu acel ton superior pe care îl adopta uneori. Vreau să ştiu doar dacă tu crezi că mama o să fie atât de distrusă, încât o să fie bolnavă sau ceva de genul ăsta. Tatăl uneia dintre fetele de la şcoală, Sarah Palmer, a murit şi mama ei a-ncercat să se sinucidă. Şi-a tăiat venele. A fost îngrozitor!

Desrae se mai înmuie.

— Mama l-a iubit pe tatăl tău foarte mult. Toţi l-am iubit, scumpo. Dar mami e o femeie puternică, o adevărată East End-eră. O să fie tare – pentru tine, dacă nu pentru altceva.

— Kitty zâmbi atunci, ceea ce îi transformă faţa complet.

— Ce bine!

Vocea ei era din nou a unui copil şi Desrae se întristă pentru ea. Nu era deloc uşor să-ţi pierzi tatăl la o vârstă atât de fragedă. Se duse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc. Fata era mândria ei, nepoata ei. Chiar dacă îi spunea „mătuşă”. Nu multe fete ar fi fost încântate să fie însoţite de un travestit în prima zi de şcoală, dar Kitty fusese. Obişnuia să spună: „Mătuşa Dessie e mătuşa Dessie şi puţin îmi pasă de ce crede lumea”.

Lui Desrae îi plăcea să o ia cu el prin West End, să o arate cunoscuţilor, să meargă împreună la cumpărături. Nu putea să-i refuze nimic – lucru pentru care se dondănea adesea cu Cathy, aceasta având impresia că fata era şi aşa destul de răsfăţată.

În timp ce pregătea o tavă cu micul dejun, auzi uşa apartamentului deschizându-se. Cathy venea acasă, slavă Domnului! Şi, biata de ea, avea să aibă nevoie de ea acum mai mult ca oricând. Auzi ţipătul de bucurie al lui Kitty şi zâmbi. Cele două aveau să se aibă întotdeauna una pe alta – cel puţin asta nu se va schimba.

Ieşi în hol aranjându-şi peruca şi încremeni când văzu cine era în spatele lui Cathy: Eamonn Docherty, în persoană, şi de două ori mai frumos, cu un zâmbet fix şi cu mâna pe braţul lui Cathy într-un gest protector.

Desrae ştiu imediat că îi oferise mai mult decât ceai şi compasiune.

Se vedea în ochii lor, pe chipurile lor. Şocul era îngrozitor. Tommy nici nu se răcise încă şi ei o făcuseră deja!

Luându-şi taiorul, zâmbi încordat şi spuse cu o voce subţire:

— Eh, ar trebui să plec. O să mai trec mai târziu, scumpo, să-mi spui cum a fost, da?

Cathy îşi privi vechiul prieten cu nelinişte.

— Nu rămâi?

— Eu plec, Desrae, am bagajele în taxi. Nu-i nevoie să pleci, zise Eamonn şi, după ce îi mai zâmbi o dată lui Kitty, privind-o pătrunzător, o sărută pe Cathy cast pe obraz şi plecă.

Fata, nebăgând de seamă atmosfera încărcată, zise tare după ce se închise uşa:

— Cine era, mamă? E un tip grozav!

Cathy zâmbi.

— Este unchiul tău Eamonn, spuse ea, şi se uită la Desrae, rugându-l din priviri să nu spună nimic în faţa fetei.

— Mamă, e superb! De ce nu l-am cunoscut până acum dacă e unchiul meu?

Cathy râse.

— Pot să mă dezbrac şi să beau un ceai înainte să înceapă cele douăzeci de întrebări?

Kitty care, la unsprezece ani, era deja. Mai înaltă decât mama ei, se precipită:

— Mă duc să-mi termin cartea şi o să vă las, pe tine şi pe mătuşa Dessie să vorbiţi, şi să faceţi ceaiul, după care o să vreau să stau şi eu de vorbă cu tine, da?

Cathy încuviinţă.

Desrae lăsă jos taiorul şi Cathy o urmă la bucătărie.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de Kitty, îţi sunt recunoscătoare.

El nu răspunse. Doar se uita la prietena lui, supărarea citindu-i-se pe faţă.

— El ce caută cu tine? Domnul Minunat…

Cathy se aşează la masă şi îşi luă capul în mâini.

— Domnul Minunat m-a ajutat enorm, de fapt, Desrae. S-a ocupat de funeralii, de tot. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără el. Acum pot să beau un ceai? Mor de sete. A fost un zbor lung şi traficul londonez e un coşmar. N-am nevoie de mutra ta îmbufnată acum.

Desrae era deplasat şi ştia acest lucru.

— Îmi pare rău, dar a fost un şoc să-l văd aici. Păreaţi atât de apropiaţi!

Punându-i o ceaşcă de ceai în faţă, Desrae adăugă cu tristeţe în glas:

— Tommy a fost deosebit pentru mine, ştii foarte bine. Era ultima mea legătură cu Joey. Joey al meu continua să trăiască în fiul lui.

Cathy regreta acum că avusese reacţia aceea.

— Ştiu, şi mie îmi pare rău, Desrae. A fost foarte trist pentru toată lumea.

— Au sunat surorile lui. Nu cred că au fost prea încântate de faptul că funeraliile nu s-au ţinut aici. Ca să fiu sincer, nici eu nu înţeleg.

Cathy îşi trecu o mână peste faţă.

— Pur şi simplu, în momentul acela a părut cea mai bună soluţie, spuse ea, şi sorbi din ceai, după care îşi aprinse o ţigară. S-a întâmplat repede şi n-a fost dureros. Nici n-a ştiut ce se petrece, cel puţin pentru asta putem să

fim mulţumiţi. Cât despre Eamonn, e însurat şi are nouă copii – da, Desrae, *nouă* copii şi încă unul pe drum. Şi, dacă tu crezi că asta ne face să fim împreună, ai dreptate. Dar nu suntem vinovaţi decât de faptul că ne-am reluat vechea prietenie. Moartea lui Tommy mi-a arătat că viaţa e prea scurtă ca s-o irosim. Acum, cred c-o să-mi beau ceaiul şi o să mă duc la fiica mea. Mi-a fost dor de ea.

Se uită la prietenul ei şi zise:

— Şi de tine mi-a fost dor. Teribil de mult.

Apoi, văzând durerea din ochii lui, izbucni în plâns. Plângea pentru că, în sfârşit, văzuse pe cineva căruia chiar îi părea rău că Tommy murise.

Wang Cheng era un bărbat scund, imposibil de scund chiar şi pentru un chinez. Nu avea decât un metru treizeci înălţime şi trupul lui foarte slab, semăna cu al unui copil. Se înclină în faţa lui Eamonn şi îi zâmbi.

— Domnule Docherty, ce plăcere să vă văd!

Eamonn se înclină şi el uşor, după care, râzând, îl îmbrăţişă. Aflându-se într-un mic apartament de pe Gerrard Street, el îşi desfăcu valizele şi îşi mută hainele în altele identice. Totul se petrecu în câteva minute.

— N-ai avut probleme la aeroport?

Eamonn scutură din cap.

— Absolut nicio problemă. Sunt excepţionale, am fost impresionat.

Cheng zâmbi aprobator.

— Atâta grijă pentru nişte obiecte atât de mici, nu?

— Eh, va trebui să găsesc alt comisionar, zise Eamonn. Tommy a decedat în mod neaşteptat la New York.

Cheng se arătă întristat.

— Am auzit – mi-a spus vărul meu din Cartierul Chinezesc. Foarte trist, era un om atât de drăguţ.

Eamonn ştia că era la curent cu împrejurările: nimic nu-i scăpa ticălosului. Dar continuă să se prefacă:

— Da, foarte trist. Era într-o formă excelentă.

— Vorbeşti de parcă ar fi vorba de o bucată de carne de vacă, glumi Cheng. Acum o să-ţi urez o zi bună, pentru

că trebuie să livrez asta cât mai curând. Voi fi încântat să te revăd înainte de plecare.

— Întotdeauna eşti adeptul cuvintelor puţine, nu, domnule Cheng? spuse Eamonn râzând.

— Occidentalii vorbesc ore-n şir, domnule Docherty, dar rareori spun ceva important. Îţi doresc drum bun înapoi spre hotel.

Eamonn îşi luă valizele şi plecă râzând uşor. Domnul Cheng era o figură, dar eră şi o verigă importantă din cadrul operaţiunii lor. Chinezul ştia acest lucru şi proceda în consecinţă. Eamonn ar fi vrut să i-l prezinte pe Igor, pentru că ei doi s-ar fi înţeles de minune.

În loc să se ducă la *Ritz*, ca de obicei, se urcă într-un taxi şi se îndreptă spre Knightsbridge. Stătea în apartamentul unui om de legătură, deoarece îi era mai uşor să se vadă cu Cathy.

Fredona uşor în sinea lui în timp ce se îndrepta spre destinaţie. Se afla din nou în Londra lui dragă şi viaţa i se părea frumoasă, în sfârşit. Uitându-se lacom la străzile aglomerate, se gândi la Cathy şi la fiica ei, Kitty, frumoasa copilă procreată de el.

Viaţa îşi avea compensaţiile ei. Era păcat doar că dura atât de mult să le găseşti.

Kitty stătea ghemuită în pat, cu capul în poala lui Cathy. Aceasta se uită la fiica ei şi simţi obişnuitul nod în stomac ca de fiecare dată când îi vedea chipul frumos. Avea cele mai frumoase trăsături de la ambii părinţi: ochii de safir ai mamei ei şi părul închis la culoare şi des al tatălui. Pielea îi era albă ca porţelanul. Până şi dinţii îi erau perfecţi.

— Presupun c-o să-mi fie dor de tata, spuse Kitty cu o voce scăzută şi încărcată de tristeţe.

Cathy oftă îndurerată pentru copilul ei.

— Uneori, când oamenii mor, e o uşurare pentru familiile lor. Eu aşa simt, deşi nu i-aş spune lui Desrae.

— Mătuşa Desrae l-a iubit pe tata prea mult. L-am iubit şi eu, mamă, dar mă simt îngrozitor pentru că nu-mi

plăcea de el. Sună oribil?

Cathy scutură din cap.

— Eşti foarte drăguţă, mamă, presupun c-o să te măriţi din nou.

— Poftim?

Cathy era şocată.

— Mamele multor fete de la şcoală se mărită tot timpul şi niciuna nu-i aşa de drăguţă ca tine. Toată lumea de la şcoală spune asta. Eşti ca o celebritate acolo.

Kitty spusese acest lucru cu mândrie şi Cathy râse.

— Ei bine, nu sunt chiar o celebritate.

— Ai cel mai bun club din Londra, toată lumea ştie asta la şcoală pentru că le povestesc totul. Li se pare ceva extraordinar să vezi peste tot bărbaţi îmbrăcaţi în femei. Mătuşa Desrae e mascota şcolii. Toată lumea e curioasă în legătură cu ea şi cum arată dezbrăcată. Dar nu le spun niciodată astfel de lucruri, sunt prea personale.

— Mă bucur s-aud asta.

Cathy îl iubea pe Desrae şi o supăra gândul că nişte copii discutau despre el ca despre o ciudăţenie.

— Ţi-am mai spus: Desrae e la fel de femeie ca mine. E un hermafrodit. Dar simte că e prea bătrân ca să se mai opereze. Unii bărbaţi se operează şi îşi trăiesc restul vieţii ca femei. Desrae aşa îşi trăieşte viaţa oricum şi e o femeie extraordinară, o persoană bună din toate punctele de vedere.

Kitty se uită la mama ei serioasă.

— Ştiu, mami, dar fetele pun întrebări stupide, ca, de exemplu, dacă are ciclu şi alte lucruri din astea.

Cathy îşi reţinu un zâmbet.

— Şi tu ce le spui?

Kitty îşi dădu toată silinţa să pară misterioasă şi superioară când răspunse:

— Le arunc o privire plină de răceală şi nu le răspund.

— Bravo! Vrei să mă întrebi ceva în legătură cu tati? O să-ţi răspund cât o să pot de bine, scumpo.

Kitty se uită la mama ei cu ochii mari şi spuse sinceră.

— Ce să te întreb? A murit şi asta e.

Cathy îi zâmbi, dar răspunsul fiicei ei o cam tulbură.

Sigur ar fi trebuit să simtă ceva, nu? Dar, poate, copilul lui Eamonn nu era capabil să aibă reacţii omeneşti normale…

Cathy sosi în apartamentul din Knightsbridge la zece şi un sfert. Era îmbrăcată simplu, cu o pereche de blugi şi o bluză albă de mătase, fardată puţin şi având pe buze un ruj de un roşu deschis. Era superbă. Eamonn îi deschise îmbrăcat într-un halat de baie.

— Am pus şampania la gheaţă şi am pregătit câteva delicatese pentru atunci când o să avem poftă de mâncare.

Ea îl urmă în living-room şi, când el îi dădu un pahar cu şampanie, zise:

— Nu pot să stau mult. Ar trebui să fiu la club. Kitty e cu Desrae şi fetele – folosesc termenul ăsta într-un sens larg –, abia aşteaptă să mă vadă.

În timp ce ea sorbea din şampanie, el îi descheie nasturii bluzei, eliberându-i sânii. Se uită la ea şi şopti:

— Te iubesc, Cathy, te ador.

Ea îi zâmbi languros.

— Asemeni.

El o sărută şi, apoi, după câteva minute, erau în pat.

Mai târziu, când stăteau înlănţuiţi, amândoi vlăguiţi şi acoperiţi de o peliculă subţire de sudoare, ea spuse:

— Asta e, deci. O să vii aici des, aşa cum ai promis. Nu pot să stau fără tine, Eamonn.

El o strânse mai tare.

— O să vin în fiecare lună pentru un weekend lung. Sunt o mulţime de lucruri de care trebuie să mă ocup în America, ştii asta. Dar, te rog să mă crezi, şi mâine i-aş părăsi pe Deirdra şi pe copii, dacă asta ai vrea. Nu trebuie decât să spui un cuvânt.

Ea îi sărută umărul.

— Nu vreau să faci aşa ceva. Îmi doresc mai mult ca

orice să am o relaţie cu tine, dar amândoi avem obligaţii. Putem să avem o relaţie transatlantică. Eu pot să vin la tine, tu poţi să vii la mine. Mi-ar face plăcere să-mi petrec câte un weekend la cumpărături în New York din când în când. Aşa o să facem eforturi amândoi şi o să ne vedem mai des.

Eamonn era încântat că ea voia să facă acest lucru pentru el. O strânse şi mai tare lângă el.

— Ar fi fantastic, draga mea. O să fac orice vrei tu.

Ea schiţă un zâmbet plin de neastâmpăr.

— Ei bine, mă gândesc la o treabă neterminată…

El izbucni în râs.

— Eşti nebună după sex!

— Numai cu tine, Eamonn, numai cu tine.

El o privi în ochi şi spuse serios:

— Să nu uiţi asta, pentru că, dacă te atinge alt bărbat, îl omor.

Cathy încercă să glumească, deşi cuvintele lui o speriară puţin.

— Slavă Domnului! O clipă am crezut că m-ai omorî pe mine.

Eamonn nu râse când zise:

— N-aş exclude nici ipoteza asta complet.

Cathy era uluită. Vorbise serios.

Nu apucă să-i răspundă, pentru că sună telefonul. Eamonn ridică receptorul şi mormăi ceva. Ea văzu cum erecţia îi dispăru ca şi cum cineva ar fi înţepat-o cu un ac. El ascultă câteva minute, după care puse receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat, Eamonn? Ce e?

Gândurile de mai înainte îi dispărură imediat cum îi văzu chipul alb ca varul.

— Trebuie să mă-ntorc acasă mâine, dar o să vin curând. Îţi promit.

Ea îl privi cu atenţie şi îl întrebă din nou:

— Pentru Dumnezeu, Eamonn, ce s-a întâmplat?

El puse capul la loc pe pernă, dar ochii îi erau lipsiţi

de strălucire şi colţurile gurii îi erau lăsate în jos, la fel ca ale unui copil.

— E legat de afaceri, atâta tot. Legat de afaceri.

În timp ce Cathy îl consola pe Eamonn la Londra, Jack Mahoney îşi plângea fratele la New York.

Mai devreme în ziua aceea, când Petey şi prietena lui stăteau în pat, obosiţi după ce făcuseră dragoste, doi indivizi mascaţi dăduseră buzna peste ei şi deschiseseră focul din două pistoale Beretta automate, amortizoarele făcând doar ca sunetul să pară şi mai oribil.

Cei doi fuseseră ciuruiţi de două sute de gloanţe, chipul frumos al fetei fiind printre primele distruse. Totul se terminase în câteva secunde, lăsând în urmă doar rămăşiţele a doi oameni îndrăgostiţi.

În liniştea de după aceea, singurul sunet care se auzi fu cel al picăturilor de sânge care cădeau pe mocheta scumpă.

Când se întoarse acasă a doua zi la două şi jumătate după-amiază, Cathy îl găsi pe Desrae care o aştepta ca un soţ înşelat. Chipul îi era roşu de furie.

— Ia te uită, nu te-ai grăbit deloc!

Cathy închise ochii şi spuse printre dinţi:

— Nu acum, Desrae, bine? Am destule pe cap şi fără să-mi faci tu morală.

Kitty asculta din camera ei, stând cu urechile ciulite la maximum ca să audă ce discutau mama ei şi Desrae.

— Ce mai face Eamonn? Bine, nu? Bănuiesc că acolo ai fost. Dumnezeule, fetiţo, dar ai tupeu, să ştii! Tommy, Dumnezeu să-l ierte, nici nu s-a răcit bine, şi tu te regulezi cu tipul pentru care a lucrat! Ce s-a întâmplat cu tot ce i-ai spus acum câţiva ani? Parcă îmi amintesc c-ai zis că e un gunoi, printre altele. Ce s-a întâmplat de s-a schimbat treaba? Scula lui s-a dovedit prea ispititoare, nu?

Cathy strigă la el atunci, propria ei supărare făcând-o să vrea să-şi rănească prietenul:

— Exact! Abia am aşteptat să sar în pat cu el. Aş vrea numai să-mi fi ascultat inima şi s-o fi făcut de-acum câţiva

ani. Acum ştii, e bine? Eşti fericit, Desrae? Eşti fericit acum că m-ai făcut să recunosc că sunt o stricată? Am suportat mai mult decât destul din partea sfântului Tommy. Crede-mă, m-am chinuit destul cu el atâţia ani. Niciodată nu l-am iubit, nici atunci când m-am măritat cu el. Era un om slab şi trist, un toxicoman şi un beţiv, în adâncul sufletului ştii asta şi tu. A lucrat pentru Eamonn, a ştiut în ce se bagă şi m-a minţit, m-a minţit ani de zile, deşi eu ştiam tot ce se petrecea, ce făcea el, de fapt. L-am dispreţuit pe Eamonn pentru asta, dar, cel puţin, el a fost sincer cu mine. De unde crezi că veneau banii lui Tommy? Ce crezi că făcea când se ducea la New York? Cumpărături? Nu era deloc mai bun ca Eamonn, aşa că n-ai niciun drept să-l judeci – sau să mă judeci pe mine.

Desrae era alb la faţă din cauza şocului şi furiei.

— Tu şi Docherty… Dumnezeule, l-ai iubit toată viaţa, nu?

— Da. Îl iubesc, Desrae, şi dacă nu poţi să suporţi adevărul ăsta, atunci nu mai avem ce să ne spunem, nu crezi?

Luându-şi haina, Desrae ieşi ca o furtună din apartament, trântind uşa în urma lui.

Cathy rămase singură şi abandonată în sufragerie.

Kitty veni încet şi o întrebă cu o voce speriată:

— De ce strigai aşa, mami?

Cathy o îmbrăţişă strâns.

— Pentru că prietenii se mai şi ceartă uneori, draga mea. Se ceartă din cauza unor prostii.

Unul din protejaţii lui Desrae, un tânăr pe nume Colin Masters, al cărui nume de scenă era Roberta, interpreta melodia Cillei Black, *Surprinse*, *Surprinse*. La sfârşitul cântecului, el îşi scotea întotdeauna peruca şi rochia şi aştepta aplauzele şi ovaţiile publicului, care veneau de fiecare dată, asurzitoare.

Dar Desrae nu simţi nicio plăcere în seara aceea.

Deşi clubul era plin până la refuz, ca de obicei, nu se bucură nici pentru acest lucru. Ducându-se în cabină, simţi

mirosurile familiare de marijuana şi de parfum. Erau zece bărbaţi acolo, toţi care mai de care mai dezbrăcaţi.

De obicei, el era sufletul clubului, trăncănind, glumind şi ridicând în slăvi.

Acum, însă, îi privi tăcut şi cu un zâmbet trist pe faţă. Camilla, un negru uriaş, care o imita pe Dionne Warwick cântând *Walk On By*, îl salută încântat.

— Ai auzit, tipo?

Stătea cu mâinile în şolduri şi cu sânii, măriţi pe cale chirurgicală, drepţi ca ai unei fete de şaisprezece ani. Complet machiat pentru scenă şi fără perucă, arăta ciudat şi oarecum vulnerabil.

— Nu. Ce să aud, scumpo? zise Desrae entuziasmat.

Camilla zâmbi.

— Am primit oferta vieţii mele, zise el bătând din palme ca o fetiţă bucuroasă. Şase luni la Las Vegas, ce zici de asta, eh?

Desrae zâmbi fericit pentru prietenul lui.

— Succes, o să-ţi placă!

Camilla râse strident.

— Tipul care mi-a făcut oferta – un tip foarte drăguţ, apropo, care nu refuză să-şi ridice puţin cămaşa – vrea să stau la el să vedem ce-o să iasă din asta.

Desrae zâmbi atunci, cu tristeţe. Toţi travestiţii căutau acelaşi lucru: un bărbat pe care să-l iubească. Pe cineva care să-i trateze cu respect, pe cineva care să-i iubească la rândul lor. Desrae ştia din proprie experienţă că şansele de a găsi o asemenea persoană erau foarte mici. Dar nu avu inimă să spună acest lucru.

— Bravo, Camilla! îţi doresc mult noroc. Dar să nu uiţi că încă ne datorezi mie şi clubului cele o mie cinci sute de lire pentru ţâţe.

— Nu-ţi face griji, totul este rezolvat, spuse Camilla. Hank – aşa îl cheamă, apropo – o să-mi achite toate datoriile înainte să plec.

Fetele îl felicitară zgomotoase şi Desrae îşi puse un pahar de vodcă, aşezându-se apoi pe un scaun liber şi

verificându-şi machiajul.

Micuţa Joanie, un tip alb şi scund, care semăna uluitor de mult cu Judy Garland, îl întrebă încet:

— Te simţi bine, Desrae?

El încuviinţă:

— Bineînţeles că da, sunt doar obosită, atâta tot.

— Eh, fetiţo, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, dar nu arăţi bine deloc, nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun, zise Joanie cu o voce scăzută şi sexy.

Desrae încuviinţă din nou.

— Ce mai face Cathy? N-am mai văzut-o de câtva timp, fetele se gândeau că ar fi trebuit să vină până acum. E îndurerată din cauza soţului ei, nu? Atât de tânăr şi să facă infarct. Totuşi, ea e o fată frumoasă. N-o să treacă prea mult timp şi bărbaţii or să roiască în jurul ei. E atât de tânără ca să rămână văduvă şi atât de drăguţă. Ba chiar frumoasă.

Desrae îşi ţuguie buzele şi nu spuse nimic. În schimb, goli paharul dintr-o singură înghiţitură şi ieşi din cabină. Toate fetele priviră în urma lui.

— Ce-o fi cu ea? Parcă şi-ar fi prins scula în chiloţi.

Toate izbucniră în râs, dar Joanie spuse cu fermitate:

— Tommy a fost ca şi fiul lui, era tot ce-i mai rămăsese de la Joey Pasquale. Trebuie să fie foarte dureros pentru el faptul că l-a pierdut aşa. Nu m-aş supăra dacă aş avea o relaţie amoroasă cum au avut ei.

Toate tăcură atunci, gândindu-se la acelaşi lucru.

Desrae fusese una din cele norocoase. Cel puţin trăise experienţa aceea. Marea lor majoritate aveau să cunoască doar o simplă relaţie sexuală şi un adio scurt. Joey îl iubise pe Desrae, toată lumea ştia acest lucru. Erau o legendă în Soho, chiar şi după atâţia ani de la moartea lui, şi faptul că singurul lui fiu îl iubise pe Desrae ca pe o mamă, surogat făcuse ca acesta să fie invidiat de toţi travestiţii. Până şi fiica lui Tommy juca un rol important în viaţa lui Desrae. Fata îi spunea „mătuşa Desrae”.

O fotografie în care Desrae şi Joey Pasquale râdeau

veseli aparatului, era agăţată deasupra barului. Toate fetele se uitau la ea din când în când, rugându-se ca, într-o bună zi, să li se întâmple şi lor la fel. La urma urmei, dacă i se întâmplase lui Desrae, exista speranţă pentru toate.

Joanie cânta *Over the Rainbow*, când Cathy îl zări pe Desrae la bar. Era cu puţin trecut de douăsprezece şi Kitty era cu fetele în cabină, culegând informaţii despre farduri şi îmbrăcăminte.

Cathy ştia că incursiunile fetei în club făceau ca numele ei să strălucească la şcoală până în anul 2000. Nu credea că era un lucru rău ca fiica ei să le cunoască pe fetele care lucrau pentru ea. Chiar dacă erau bărbaţi îmbrăcaţi în femei, erau persoane de treabă, de genul celor pe care le-ai fi dorit în jurul copiilor, dacă le-ai fi cunoscut atât de bine ca ea.

Ele o adorau pe Kitty şi ea le adora la rândul ei.

Când se apropie de bar, Cathy le zâmbi tinerilor din spatele acestuia. Toţi îmbrăcaţi în bikini argintii cu paiete, toţi cu peruci blonde şi rujaţi cu un roz aprins, arătau ca nişte fete tinere şi frumoase. Unul dintre ei îi făcu cu ochiul şi luă o mină tristă arătând spre Desrae, încercând să-i dea de înţeles că acesta era abătut.

Ea îi puse mâna pe umăr lui Desrae, care o văzu în oglinda din spatele barului.

— Îmi pare nespus de rău, îi şopti Cathy la ureche. N-aveam niciun drept să răbufnesc aşa.

Fu suficient. Întorcându-se el zise admirativ:

— Ascultă-l cum ia înaltele!

Când publicul izbucni în aplauze furtunoase, zgomotul fu asurzitor, iar Cathy şi Desrae îşi zâmbiră, uitând de supărare.

Rămaseră alături, rotindu-şi privirile în jur. Clubul se bucura de un mare succes. Nimeni n-ar fi visat cu mulţi ani în urmă că avea să ajungă atât de celebru. Acum era spaţios, cuprinzând un restaurant, trei baruri şi o listă de invitaţi de onoare iluştri care aveau diverse numere.

Era copilul lor, ţelul lor comun, şi realizaseră tot ce

îşi propuseseră. Când Desrae o îmbrăţişă pe Cathy, angajaţii de la bar răsuflară uşuraţi.

— V-aţi certat puţin, eh?

— Bineînţeles că da! zise repede Desrae. Toate femeile se ceartă, scumpo, asta ne face să ne deosebim de bărbaţi.

Cathy acceptă un pahar de apă minerală şi sorbi din el.

— Dacă el e ceea ce vrei, scumpa mea, eu n-am nimic împotrivă. În definitiv, cine sunt eu să-ţi spun ce să faci? spuse Desrae, dar vocea îi era tristă şi tulburată.

Cathy îl sărută pe buze.

— Eşti mama mea, tatăl meu şi cel mai bun prieten, toate la un loc. Asta eşti, cucoană.

Desrae se umflă în pene, dar zise:

— Mai uşor cu chestia cu tatăl, scumpo, dacă nu te superi.

Cathy chicoti, după care spuse serioasă:

— Ce m-aş face fără tine, Desrae? Eşti stânca mea, adăpostul meu pe vreme de furtună, singura mea familie adevărată.

El îi cuprinse bărbia şi spuse cu blândeţe:

— În afară de Kitty, bineînţeles – să nu uităm de micuţa Kitty.

Când se uită în ochii ei albaştri, Desrae simţi că îi vine să plângă. Toate instinctele îi spuneau că, într-o bună zi, Eamonn Docherty avea s-o rănească pe scumpa lui Cathy. Avea să o rănească rău de tot. Dar ea nu vedea nimic rău la el.

Tot ce putea să facă el era să aştepte, să asculte şi, în cele din urmă, să fie acolo ca să adune fărâmele. În definitiv, pentru asta existau prietenii, nu?

Vizavi de club se afla o femeie care supraveghea intrarea. Era solidă şi. Îmbrăcată gros, deşi vremea era destul de blândă. Îşi aprinse o ţigară cu degetele boante şi trase adânc în piept. Când Cathy plecă împreună cu Kitty, femeia le urmări până acasă şi, după ce ele intrară, ea îşi

continuă supravegherea: fumând şi uitându-se la ferestrele luminate până când apartamentul fu învăluit în întuneric.

Abia atunci plecă.

CARTEA A CINCEA

„Rămas bun, iubito, şi tuturor legilor tale pe veci.

Ale tale lanţuri ademenitoare nu m-or mai ţine acum”.

Sir Thomas Wyatt, c. 1503 – 1542

LONDRA, 1990

Cathy îşi făcea bagajul pentru unul din weekend-urile new-yorkeze. Desrae se uita la ea şi „amândouă” aveau grijă să nu pomenească nimic despre faptul că iarăşi se dondăniseră.

— Deci, mă duc la Kitty, da?

Cathy încuviinţă.

— Dacă nu te superi, Desrae. Uite ce e, ştiu că nu-ţi convine că plec, dar sigur nu poţi să te superi pe mine pentru că vreau să uit de toate câteva zile, nu? Am nevoie de o pauză din când în când.

Desrae pufni ironic.

— Adică ai nevoie de un regulat bun, vrei să spui!

Cathy începu să zâmbească încet.

Desrae zâmbi şi el.

— Ar trebui să auzi ce spui. Auzi, un regulat bun! Sper că nu-i spui fiicei mele asta!

Cathy îşi luă prietenul pe după umeri cu dragoste.

— Te rog, Desrae, am nevoie de el. Mi-e greu să-ţi explic, dar eu şi Eamonn ne cunoaştem de mulţi ani. Parcă atunci când sunt cu el, sunt din nou o persoană întreagă. Ca şi cum ar face parte din mine şi, fără el, nu pot să funcţionez. Ştiu părerea ta despre el şi te înţeleg, dar nu pot să renunţ la el – nici de dragul tău, nici de dragul lui Kitty, de dragul nimănui.

Inflexiunea din glasul ei fu ca o palmă peste obrazul lui Desrae, care oftă şi acceptă inevitabilul. În ultimii trei ani, Cathy ieşise din carapacea ei şi până şi Desrae trebuia să admită că femeia din faţă lui era puternică, foarte

capabilă şi foarte, foarte haotică. Nimic nu o putea ţine departe de New York. De câteva ori o luase şi pe Kitty şi acesteia îi plăcuse foarte mult acolo. Dar, de cele mai multe ori, Cathy se ducea singură, ca să poată fi cu Eamonn.

— Vrei să fac câte un ceai? se oferi Desrae.

Cathy încuviinţă, alegând lenjeria intimă:

— Ar fi grozav. Pune puţin whisky într-al meu. Mi-ar prinde bine ceva înviorător.

Desrae ieşi din cameră, simţindu-se la fel de bine în casa lui Cathy ca într-a lui. Când sună soneria, se duse să deschidă şi, ca de obicei, admiră gustul prietenei lui în privinţa mobilierului. Spre deosebire de apartamentul lui, al lui Cathy era decorat în culori potolite şi cu mobilier de modă veche. Arăta elegant sau, cel puţin, aşa i se părea lui Desrae, deşi avea impresia că, dacă ar fi locuit acolo, i s-ar fi părut că locuia într-un muzeu.

— Bună, Mickey! Nu ne-am mai văzut de mult timp.

Mickey, altfel cunoscut sub numele de Michaela, intră în apartamentul lui Cathy, însă fără să zâmbească. Îmbrăcat femeieşte şi machiat, arăta superb. În ziua aceea, nemachiat şi îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi pulover, arăta a ceea ce era în realitate – un bărbat de treizeci de ani care se îmbrăca în haine de damă. De asemenea, părea îngrijorat.

— Ce e? îl întrebă Desrae.

Mickey oftă adânc:

— Cathy e aici? O să vă spun amândurora, da?

Desrae încuviinţă, după care îl conduse în sufragerie şi o strigă pe Cathy. Cinci minute mai târziu, având câte o ceaşcă de ceai în faţă, Cathy şi Desrae ascultau uluite vestea pe care le-o adusese Mickey.

— Casper s-a sinucis.

— Poftim?

Mickey sorbi din ceai şi se şterse la gură cu delicateţe.

— Am spus: Casper s-a sinucis. A fost descoperit azi

după-amiază în maşina lui. A băgat un furtun înăuntru şi a murit asfixiat cu monoxid de carbon. Am impresia că a murit de azi-noapte. A plecat de la club pe la două şi până şi Daniella a zis că arăta rău de tot. Bine, dar arăta rău de câteva săptămâni.

— Cine l-a găsit?

— O vecină. Se pare că-i ceruse împrumut maşina de tuns iarbă şi l-a găsit în garaj. A sunat la poliţie şi, pe urmă, la club. E o tipă şmecheră. Acum câţiva ani bătea Park Lane-ul.

— Bine, dar de ce să fi făcut Casper aşa ceva? Era sănătos şi magazinele mergeau foarte bine.

Mickey oftă.

— Am vorbit cu unul din băieţii de la magazinul de pe Old Compton Street şi mi-a zis că avea probleme cu Terry Campbell. Am înţeles că Terry l-a căutat de câteva ori şi Casper le ceruse tuturor să spună că nu ştiau de el.

— Terry Campbell? Dar ce legătură ar fi putut să aibă Casper cu el? E un proxenet de cea mai joasă speţă. Specialitatea lui sunt băieţii.

Desrae scoase un ţâţâit.

— Dacă îl căuta Terry Campbell, înseamnă că făcea ceva ce n-ar fi trebuit să facă, altfel ne-ar fi spus, asta e limpede. Cred că ar trebui să ne uităm la marfa din magazine. Dacă vindea ceva pe sub tejghea, ar fi bine să ştim. Terry face filme, scoate cărţi. Copiii sunt punctul lui forte întotdeauna. Îmi amintesc de el de acum câţiva ani – obişnuia să umble prin Soho în căutare de fetiţe, oferindu-le un loc unde să stea şi o mâncare caldă, după care încheia câte o afacere şi fetele o încurcau. Terry le folosea o dată său de două ori. Ele nu suportau mai mult. Avea clienţi indivizi cărora le plăcea s-o facă în grup, câte cinci, şase odată, şi se înregistra totul pe casete video. Tipii plăteau bine şi primeau o casetă suvenir pentru a le aminti de acele momente. Tipul nu e agreat pe-aici şi o ştie perfect, dar afacerile îi merg bine. Are grijă să nu stea în calea nimănui.

Desrae se uită la Cathy şi spuse cu tristeţe:

— Trebuie să-l fi ademenit pe Casper.

Cathy era îngrijorată. Dacă vreuna din casetele acelea se vindea în magazinele ei…

Se ridică brusc.

— Îmi anulez plecarea. Dacă magazinele noastre au fost folosite pentru comercializarea acestor porcării, atunci cred că ar fi bine să rezolvăm totul înainte să ne pice pe cap cei de la Moravuri.

Se uită la cei doi şi oftă.

— Totuşi, n-aş fi crezut niciodată aşa ceva în legătură cu Casper.

Desrae îşi trecu o mână peste gură, parcă pentru a alunga o senzaţie de greaţă.

— Povestea asta e mai complicată decât pare. O să vorbesc cu Gates, să vedem ce-o să descopere el.

Cathy se lumină la faţă.

— Bună idee. După aceea, o să stăm de vorbă cu Susan P. Ea trebuie să ştie care-i treaba cu Campbell.

Desrae îi strânse mâna lui Mickey.

— Îţi mulţumesc că ne-ai anunţat atât de repede.

Mickey ridică din umeri.

— Cineva trebuia s-o facă. Eu sau altcineva.

Dar, dintr-un anume motiv, nu putu să-l privească pe Desrae în ochi.

Cathy era încordată şi tăcută în timp ce răscolea magazinele în căutarea unor casete sau cărţi care n-ar fi trebuit să se afle acolo. În cazul în care Casper ar fi vândut ceva prea riscant, ea ar fi putut să-şi piardă magazinele şi multe alte lucruri în plus: în primul rând, respectul comunităţii din Soho şi, de asemenea, bunăvoinţa poliţiei. Dacă nu s-ar fi omorât, ar fi făcut-o ea, atât era de furioasă.

Richard intră în magazinul de pe Wardour Street şi ea îl privi neliniştită. El zâmbi.

— Calmează-te, Cathy, n-am de gând să arestez pe nimeni.

— Nu-mi vine să cred. Tu ce zici? spuse ea cu tristeţe.

— Trebuie să fie ceva necurat la mijloc, deoarece Casper era un bandit, zise poliţistul. Dacă făcea ceva pentru Campbell, înseamnă că ăsta îl avea la mână cu ceva, pun pariu. Trebuie să aflăm despre ce era vorba şi, atunci, cazul o să fie pe jumătate rezolvat.

Cathy îi arătă rafturile.

— Din câte văd, aici nu-i nimic.

— Nici acasă la el nu e nimic – am pus să se facă percheziţie imediat cum am aflat. Trebuie să-l găsesc pe nenorocitul ăla de Campbell, şi să schimbăm câteva cuvinte cu el. Poate face puţină lumină în povestea asta.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi, trăgând adânc din ea, suflă fumul oftând.

— Ai ridicat scândurile podelei?

Ea scutură din cap.

— Ei bine, cred că de-acolo o să-ncepi, atunci. E puţin probabil să fi ţinut lucruri atât de periculoase sub tejghea, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Categoric nu. Trebuie să-i găsim oamenii de legătură, oricine ar putea să aibă idee de ce se petrece. Campbell e homosexual şi are clienţi homosexuali, numai că, în ultimii câţiva ani, s-a extins şi asupra câtorva bordeluri. Are unul în Paddington, dar îşi schimbă adresele mai des decât îţi schimbi tu chiloţii. Foloseşte case goale pentru a da petreceri. După aceea, fac ordine şi îşi iau tălpăşiţa. E greu să pui mâna pe ticălos. Dar cineva, undeva, trebuie să cunoască fiecare mişcare, bineînţeles. Dacă nu putem să-l prindem pe Campbell însuşi, o să găsim pe unul din oamenii lui şi, atunci, o să dăm lovitura.

— Bine, dar rolul lui Casper care era? Nu putea să-i sufere pe homosexuali, ştii foarte bine.

Richard ridică din umeri.

— Aşa cum obişnuia mama să spună, o să iasă totul la spălat. Acum, eu o să mă duc să scot scândurile şi tu o să

pui ceainicul pe foc. O să ne facem griji în legătură cu alte lucruri când o veni momentul.

Îi zâmbi şi ea făcu ce îi spusese, dar, tot timpul, mintea îi funcţiona. Casper fusese prietenul ei, un bun prieten. N-ar fi crezut niciodată dacă i-ar fi spus cineva despre Casper că ar fi fost în stare de aşa ceva. Era ceva în neregulă acolo şi era decisă să afle ce anume.

Mickey se duse la club după ce plecă de la Cathy şi îşi termină de periat perucile şi de călcat rochiile pentru spectacolul din seara aceea.

Prietenul lui apropiat, Leyla, un tip din Manchester, cu o voce groasă şi răguşită şi cu nişte sâni imposibil de mari, oftă adânc.

— Sărmanul Casper, nu? Despre ce crezi c-a fost vorba? Crezi că era băgat în ceva murdar?

Mickey ridică din umeri.

Leyla, care întotdeauna vorbea cam mult, spuse cu o voce destul de ridicată:

— Dar ţi-ai petrecut foarte mult timp cu el. N-ai mirosit nimic? Doar eraţi amici…

Mickey îl apucă brusc de bărbie şi, apropiindu-şi faţa de a lui, spuse cu o voce neplăcută:

— Ce-ar fi să taci din gură, Leyla, să-ţi mai laşi creierul să se odihnească?

Ochii Leylei care erau fardaţi excesiv, se măriră din cauza şocului, lucru pe care Desrae îl observă în clipa în care intră.

— Ce dracu’ se-ntâmplă aici?

— O ciondăneală între fete, atâta tot, zise Leyla încet.

Mickey se ridică şi spuse cu o voce subţire:

— Iartă-mă, Leyla, cred că sunt prea nervos din cauza atâtor lucruri care se întâmplă.

Ochii i se umplură de lacrimi şi pieptul îi tresăltă. Leyla şi Desrae se agitară în jurul lui, spunându-i să stea jos şi să se relaxeze. Suferise un şoc, spuse Desrae de câteva ori.

Mickey îi lăsă să-i acorde atenţie, dar când Desrae

ieşi din încăpere ca să-i aducă un coniac mare, el se uită la Leyla cu răutate şi şopti:

— Să-ţi ţii gândurile pentru tine, auzi? Altfel s-ar putea să ai necazuri mari.

Leyla, pe numele adevărat Ronald MacVey, simţi că i se face teamă. Michaela fusese întotdeauna puţin diferită de celelalte fete, întotdeauna păstrase distanţa. După program, celelalte se duceau adesea la un club de pe Tavistock Street, unde le plăcea să petreacă fardate şi costumate şi să dea spectacole pentru bărbaţii şi femeile normale care apreciau astfel de lucruri. Michaela nu făcuse niciodată aşa ceva. Acum, când se gândea mai bine, Michaela rareori se întâlnea cu colegii de serviciu în afara clubului. O parte din fete credeau că are un iubit secret, vreo celebritate. Se mai întâmpla uneori. Puneau mâna pe un politician sau o vedetă de televiziune şi, după aceea, stăteau retraşi.

Totuşi, se întrebă Leyla, în ce naiba o fi fost implicat Mickey, ele făcea ameninţări atât de violente? Oare Casper chiar se sinucisese?

În jocul sexului se întâmplau foarte multe. Până la urmă, erai învins. Poate că nu mai suportase. Poate avusese ceva cu Michaela. Orice ar fi fost, însă o speria pe Michaela şi aceasta o înspăimânta pe Leyla.

Cathy şi Richard se aflau în apartamentul ei bând ceai şi încercând să îşi dea seama unde ar fi putut Casper să ascundă ceva ce ştia că era periculos. Scândurile fuseseră desfăcute şi toate magazinele întoarse cu susul în jos, dar nu se găsise absolut nimic.

— Mi-am pus băieţii să-i răscolească toată casa, dar n-au găsit nimic. Poate că nu căutăm la cine trebuie, zise Richard mohorât.

— N-a existat niciun bilet în care să explice de ce s-a sinucis?

— Poate că autopsia o să dezvăluie ceva. Nu s-a auzit niciodată de sinucidere ajutată.

Cathy făcu ochii mari:

— Vrei să spui că a fost omorât?

Richard îşi scărpină bărbia.

— N-ar fi prima oară, nu? Şi, dacă e implicat Terry Campbell, n-aş exclude nicio ipoteză. La ce oră trebuia să vină Peter de la magazin? Poate ne dă vreun indiciu.

Cathy se uită la ceasul de pe poliţa căminului.

— Acum vreo oră. Peter e tânăr şi cred că se teme de poliţie, aşa că fii îngăduitor cu el. Are doar nouăsprezece ani şi e foarte efeminat, aşa că să nu-l intimidezi, da?

Richard zâmbi. Ochii lui albaştri păreau de-a dreptul diabolici când spuse:

— De ce l-aş intimida?

— Uneori, poţi să pari înfricoşător. Poţi să pari îngrozitor şi când zâmbeşti, şi ştii şi profiţi de asta. Numai cei ca mine şi ca Susan P ştiu că, în adâncul sufletului, eşti un ursuleţ.

El îşi dădu ochii peste cap şi gemu.

— Să nu te audă oamenii mei, te rog. Mi-aş pierde credibilitatea imediat.

Înainte ca ea să apuce să mai spună ceva se auzi soneria. Cathy se întoarse însoţită de prietenul lui Peter, un bărbat scund şi plinuţ de vreo cincizeci de ani, pe nume Brian Hacker. Brian era un om de afaceri care avea Investiţii peste ocean. Avea un zâmbet permanent care lăsa să se vadă mulţi dinţi de aur şi pielea îi era atât de neagră, încât strălucea ca o bucată de abanos bine uns.

— Unde e Peter? întrebă Richard brusc.

— A dispărut, şi-a luat şi hainele, tot. Mi-a luat şi bijuteriile mele şi nişte bani, spuse Brian părând foarte supărat. Întotdeauna ţin vreo mie în apartament. Pentru cheltuieli. Ei bine, au dispărut. La fel şi el.

— Crezi c-a şters-o sau că cineva l-a luat de-acasă cu forţa?

Brian se gândi câteva secunde, după care spuse:

— Cred c-a şters-o. Azi-dimineaţă părea speriat. Nu pot să vă explic, dar nu era în regulă, ştiţi? Cred că l-a speriat ceva sau cineva şi l-a făcut să fugă. Eram destul de

fericiţi, nu era cine ştie ce mare idilă, dar ne înţelegeam bine. Eu aveam grijă de el şi el avea grijă de mine. Îmi place câte o chestie exotică din când în când; Peter mi-o oferea.

Se uită la Cathy când rosti ultima parte a frazei şi ea încuviinţă.

— Ai cumva idee unde s-a putut duce?

Brian se gândi mult.

— De fel, e dintr-un loc din Essex, Little Dunmow sau ceva în genul ăsta. Sora lui încă mai locuieşte acolo, dar nu erau apropiaţi. Ştiţi cum suntem noi, cei din comunitatea homosexualilor, ne părăsim familiile şi fostul mod de viaţă. Unora le este greu să ne accepte aşa cum suntem, mai ales rudelor. Ştiu că ai lui n-aveau nicio legătură cu el. De fapt, tatăl lui l-a ameninţat cu o puşcă de vânătoare ultima oară când a fost să-şi viziteze mama. Peter era un băiat sensibil, punea totul la suflet. Era foarte trist din cauza asta.

Richard îşi aprinse o ţigară. Suflând fumul spre tavan, întrebă:

— Avea cumva alţi prieteni la care ar fi putut să se ducă?

Brian scutură din cap.

— Eu nu ştiu de aşa ceva, ăsta-i adevărul. Băiatul arată foarte mult ca o fată, înţelegeţi ce vreau să spun?

De cum îl vedeai, îţi dădeai seama că e homosexual. Până şi vocea lui suna ca o înregistrare proastă de-a lui Judy Garland. Era foarte ironizat din cauza asta, aşa că era un tip închis în sine… Fusese deja bătut de câteva ori. În afară de lucrul la magazin şi de relaţia cu mine, n-avea altă viaţă. Eu aveam grijă de el, spuse el cu emoţie în glas şi tuşi ca să-şi ascundă îngrijorarea.

Richard îşi dădu ochii peste cap.

— Deci, nu era nimeni altcineva? insistă el. Mulţi băieţi îşi au „tăticii” lor, bărbaţi ca tine, dar mai au şi câte un iubit secret. Eşti sigur că nu există nimeni altcineva?

Brian se gândi câteva secunde înainte să răspundă.

— Era un tip singuratic, omule, şi vă spun sincer, nu-

mi plac băieţii care au vieţi secrete. Aşa te îmbolnăveşti de SID a, omule, auzi ce spun? El nu trăia în promiscuitate, de asta sunt sigur, aş băga mâna-n foc.

Mă avea pe mine şi eu îi eram de-ajuns.

— N-a lăsat nimic?

Brian scutură din cap.

— Ca şi cum nici n-ar fi existat. Nici măcar o pereche de chiloţi în coşul de rufe. M-am uitat.

Richard îşi stinse ţigara.

— Cunoşti un tip pe nume Terry Campbell? întrebă el.

Brian dădu din cap afirmativ.

— Am auzit de el, bineînţeles, dar nu-l cunosc. Am gusturi exotice, omule, recunosc, dar nu-mi place ceea ce oferă Campbell, zise el şi făcu pauză o secundă, după care întrebă foarte serios: Vreţi să spuneţi că Peter era încurcat cu el?

Richard văzu teama şi repulsia din ochii lui şi scutură din cap.

— Nu; nu direct, dar cel cu care lucra s-ar putea să fi fost. Casper, colegul lui de serviciu, s-a sinucis.

Brian făcu ochii mari.

— Într-adevăr? Era simpatic bătrânul. Totdeauna politicos când mă duceam la magazin. Casper voia ca Peter să facă nişte casete video, dar el l-a refuzat, era un băiat timid, omule, foarte timid. Nu-i plăcea să facă din astea. Era efeminat, dar nu se dădea în spectacol, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Bine, îţi mulţumesc pentru ajutor, zise Gates. Dacă Peter ia legătura cu tine, ai grijă să ne anunţi, bine?

Brian încuviinţă.

— O să-mi lipsească, era o companie plăcută în felul lui. Nu era certăreţ, nu provoca necazuri. Era un băiat de treabă, nu ştiu dacă mă-nţelegeţi.

Cathy îi atinse braţul şi spuse încet:

— Ai dreptate, era un tânăr foarte simpatic.

Brian se ridică să plece, după care se întoarse spre

Gates şi zise cu seriozitate:

— N-o să păţească nimic, nu? Adică, dacă e implicat Campbell, înseamnă că e vorba de ceva murdar la mijloc. Am câţiva tipi în Brixton şi în Tulse Hill, dacă aveţi nevoie de forţe în plus, înţelegeţi ce vreau să spun?

— Înţeleg ce vrei să spui şi o să ţin minte, zise Gates.

— Băiatul n-ar fi plecat de la mine fără un cuvânt, dacă n-ar fi avut necazuri mari şi nici nu mi-ar fi furat banii, pentru că ştia că nu era nevoie, l-aş fi dat, dacă mi-ar fi cerut. Şi, cu siguranţă, n-am ţinut pe nimeni în casă mai mult decât a vrut să stea, mă înţelegeţi?

— O să-l găsim, nu-ţi face griji, îi promise Richard.

Brian încuviinţă.

— Sper. Nici nu pot să mă gândesc cum fuge speriat şi, dacă e implicat Campbell, înseamnă că are de ce să fie speriat, nu?

Îndreptându-se spre uşă, spuse ca şi cum atunci şi-ar fi adus aminte:

— Nu ştiu dacă o să vă ajute cu ceva, dar am auzit de Campbell că ar avea un apartament în Norwood. Mi-aduc aminte că cineva a pomenit de chestia asta acum câtva timp. L-a cumpărat pentru sora lui. Ştiţi că e de culoare, nu, nu albă ca el?

Cathy scutură din cap.

— Da, e neagră ca tăciunele. Şi am mai auzit un zvon: că sora lui ar avea doi copii şi unii zic că ar fi ai lui Campbell, continuă el strâmbându-se. Şi se mai zice de mine şi cei ca mine că suntem ciudaţi! Dar eu n-am vrut niciodată pe cineva care mi-e rudă, nu ştiu dacă mă-nţelegeţi.

Cathy îl conduse până la uşă. Când se întoarse apoi în sufragerie, îl auzi pe Richard zicând:

— Dacă mai spunea o dată „nu ştiu dacă mă-nţelegeţi”, cred că-i făceam ceva urât de tot.

— Aşa e el. Mie mi-a plăcut. E clar că e îngrijorat pentru Peter şi la fel sunt şi eu. Crezi că băiatul ştie ceva?

— Ori ştie, ori bănuieşte ceva. Până nu-l găsim, nu

putem să facem speculaţii. Mă interesează povestea asta legată de sora lui Campbell. Am auzit zvonurile acum câţiva ani. Campbell are pielea albă, pare mediteranean, dar tatăl lui era negru. Soră-sa se pare că e superbă, şi el a fost întotdeauna puţin cam prea apropiat de ea. Părinţii erau divorţaţi. Tatăl era un bătăuş de modă veche: mare, negru şi rău. Mama era o femeie mărunţică, dar tare a naibii. Îmi amintesc că am avut de-a face cu ea cu ani în urmă, când Terry începea să-şi desfacă aripile. A pornit prin a fi peste vărul lui şi, încetul cu încetul, a progresat. Numele lui adevărat e Trevale, dar preferă să i se spună Terry, din motive de afaceri, oricum. E un alb jamaican şi profită de pe urma chestiei ăsteia. Încalecă două culturi şi le foloseşte în avantajul lui. Cred că ar trebui să-i fac o vizită maică-sii şi, de asemenea, surorii lui Peter. O să plec chiar acum. Vii cu mine?

Cathy încuviinţă.

— E tare ciudat totul, nu? Adică, nici nu ştim dacă e ceva în neregulă. Totul e o supoziţie.

Richard îi aruncă unul din zâmbetele lui rare, neforţate, şi Cathy îşi aminti cât de bine putea să arate când nu făcea pe durul, ca de obicei.

— Uite ce este, Cathy, în ceea ce-l priveşte pe Campbell, nimic nu e clar. E coşmarul cel mai îngrozitor al tuturor. E un gunoi, dar un gunoi deştept. Vieţile pe care le-a distrus nici nu se pot număra. Îmi aduc aminte de prima oară când am dat peste opera lui. Era un băiat pe care l-am arestat pentru prostituţie. Nenorocitul încercase să agaţe un poliţist de la „Moravuri” care nu era în timpul serviciului. Oricum, pe scurt, avea nişte semne pe el cum n-ai văzut în viaţa ta. Fusese torturat de dragul distracţiei. Cu ţigări, cu cuţite şi cu tot felul de alte lucruri. Dacă ţi-aş spune tot, ai vărsa, Cathy. Eu unul am fost cât pe ce s-o fac. Mi-a fost milă de el, era complet distrus. Ei bine, Campbell făcuse treaba asta şi, după un timp, am făcut o razie în casa unui tip din Cheamă şi am văzut o casetă video cu mutilarea băiatului. Niciodată n-am vrut să-i fac

rău cuiva aşa cum am vrut în ziua aceea! Am mai fost pe urmele lui Campbell de câteva ori, dar de fiecare dată ne scăpa printre degete. Ei bine, de data asta, am de gând să pun mâna pe el o dată pentru totdeauna.

Richard părea atât de supărat, încât Cathy ar fi vrut să se ducă lângă el şi să-l consoleze. Gândul acela aproape că o făcu să zâmbească, pentru că el era un tip solid şi puternic care avea grijă de toată lumea.

— Eşti un om de treabă, Richard Gates, ştii asta, nu? spuse ea în schimb.

— Ei bine, asta trebuie să rămână între noi, da?

— Mă duc să-mi iau pardesiul.

— Ia-ţi-l, pentru că se pare c-o să plouă din nou.

O ajută să şi-l pună, plăcându-i că o avea aproape de el. Plăcându-i că avea un motiv pentru a o atinge.

Ieşiră împreună din apartament şi se îndreptară spre Railton Road şi spre casa mamei lui Trevale.

Terry Campbell se uită la băiatul de lângă el şi zâmbi. Băiatul, însă, nu zâmbi. Se uită la telefonul mobil al lui Terry, gândindu-se cum să pună mâna pe el. Habar nu avea unde se afla sau ce avea să se întâmple cu el. Nu îşi amintea decât că băuse ceva cu individul acela şi apoi se trezise acolo.

Johnny Cartwright avea aproape optsprezece ani, deşi părea mult mai tânăr. Avea părul lung şi liber, ochii îi erau de un verde închis şi dinţii, albi şi egali.

Ştia că arăta bine. Îşi câştiga existenţa pe străzile Londrei de mai bine de doi ani şi, în acel timp, auzise multe lucruri despre Terry Campbell. Când acesta îl abordase cu o seară în urmă, Johnny se hotărâse să accepte băutura oferită şi s-o şteargă imediat cum avea să se ivească o ocazie. Auzise ce păţeau băieţii cu care se asocia Campbell.

Dar, în acelaşi timp, nu era un om care să fie insultat. Trebuia evitat cât mai mult cu putinţă. Acum, Terry se duse într-un colţ al încăperii şi deschise un mic frigider, în care erau bere, vin şi, de asemenea, „milkshake”-uri la

sticle. Scoase unul de căpşuni şi i-l dădu băiatului. Apoi se duse la fereastră şi privi afară.

Băiatul rămase în pat. Capul îi zvâcnea şi ştia că acest lucru se datora vreunor droguri. Era cuprins de acea letargie apăsătoare pe care numai ele ţi-o provocau. Bănui că era Mogadon, dar ar fi putut să se înşele.

Terry se întoarse pentru o clipă şi spuse:

— Poţi să inhalezi aburi de ciment plastic, dacă obişnuieşti. Dar am şi alte bunătăţi care ţi-ar plăcea. O să-mi distrezi câţiva prieteni diseară şi, dacă faci treabă bună şi nu intri în panică, o să primeşti două sute, bine? Dar, dacă începi să-mi faci probleme, atunci n-o să primeşti decât o bătaie serioasă, înţelegi?

Johnny sorbi din „milkshake”, dulceaţa acestuia fiind un deliciu pentru gâtlejul lui uscat. Văzu aparatele de luat vederi prin cameră şi televizorul cu ecran mare şi simţi un nod în stomac. Pe o masă lângă pat erau cătuşele şi tot felul de alte obiecte sexuale.

Terminând băutura, simţi că i se face greaţă şi se temu că avea să verse. Parţial din cauza laptelui băut pe stomacul gol, dar în principal din cauza fricii. Ştia că îl aştepta o experienţă de coşmar. Auzise despre asemenea petreceri şi mai ştia şi că băieţii care participau la ele, uneori, nu mai erau văzuţi niciodată.

Apoi zâmbi sumbru în sinea lui. Era seropozitiv. Poate că avea să plătească nişte datorii în seara aceea

— Deşi unul din băieţii mai mari spusese că mulţi din cei care îi angajau erau ei înşişi seropozitivi. Johnny se întinse în pat simţind cum îi vuia capul.

Ce mai conta, oricum? Cui îi păsa de el? Avea să ia ce droguri existau acolo şi să încerce să scape în seara aceea.

— Câţi vin?

Vocea lui era scăzută şi Terry nu se uită la el când spuse cu nonşalanţă:

— Vreo opt, poate mai mulţi.

Johnny simţi din nou cum inima îşi înteţi bătăile şi închise ochii îngrozit. Îl auzi pe Campbell râzând.

— Nu-ţi face griji, o să fie adusă şi o fată mai târziu. Fiind doi, o să fie în regulă. Are cincisprezece ani şi se pare că e virgină. Bănuiesc că ea o să suporte grosul.

Relaxează-te şi simte-te bine. Gândeşte-te la bani şi la ce-o să faci cu ei.

Băiatul încuviinţă. Era verde la faţă şi gura îi era moale.

— Ce bunătăţi ai?

— Aşa te vreau, băiete! zise el aprobator, ia-o ca pe o afacere şi n-o să păţeşti nimic. Necazuri or să fie numai dacă faci necazuri, pricepi ce vreau să spun?

Băiatul ştia că era ameninţat şi tăcu. Nu trebuia decât să scape de seara aceea.

Myra Campbell era o femeie scundă şi subţire, cu nişte sâni mici ca de copil şi cu un mijloc subţire. Părul ei decolorat şi blond era tuns foarte scurt, iar ochii îi erau fardaţi tot în stilul anilor ’60. Pentru vârstă ei era o femeie atrăgătoare.

Dar atitudinea ei copilăroasă ascundea o personalitate care, uneori, era înfricoşătoare.

Trăia pentru fiul ei, Trevale, cel mai. Mare dintre copii. Nimeni nu putea să spună ceva rău despre el; nimeni nu o putea convinge că era un om oribil. Pentru Myra, el era viaţa ei. Îl adora şi el o adora la rândul lui. Aşa fusese întotdeauna.v

Când îi puse lui Cathy o ceaşcă de cafea în faţă, cele două femei se măsurară reciproc. Antipatia se născu instantaneu între ele. Cathy văzu prin femeia aceea firavă ca printr-un geam şi numai acest lucru era de-ajuns pentru ca Myra să-i fie duşmancă. Toată viaţa îi înşelase pe oameni şi pe cei câţiva care o vedeau aşa cum era în realitate îi ura cu o intensitate înspăimântătoare. De fapt, Myra Campbell îi dădea fiori lui Cathy.

Sentimentul era reciproc. Myra o ura pe Cathy pentru atitudinea ei de sfântă, dar cel mai mult pentru felul cum arăta.

Richard Gates urmări spectacolul fascinat. Myra se

duse la bucătărie ca să-şi aducă ceva de băut şi, în acest timp, Cathy îl privi şi se strâmbă uşor.

Casa era frumoasă, dar exagerat de curată. Se simţea că încăperea aceea era rareori folosită; numai în zilele importante şi de sărbători. Covorul era scump, tot ce exista în cameră era scump. De la canapeaua de două persoane stil edwardian până la vazele de pe poliţa căminului, totul era frumos şi de bun gust. O încăpere menită să te facă să te simţi bine. O încăpere în care să citeşti, să te relaxezi.

Dar dădea senzaţia că era lipsită de viaţă, de bucurie, de speranţă. Atmosfera era sufocantă şi Cathy abia aştepta să plece.

Myra se întoarse în cameră şi se aşeză pe marginea scaunului, privindu-şi oaspeţii cu prudenţă.

— Deci, pentru ce mi-aţi făcut această vizită? Pentru fiul meu, presupun, zise ea ţuguindu-şi buzele, şi atât Cathy cât şi Richard ştiură că nu aştepta un răspuns. Nu ştiu de ce vă tot legaţi de el. Face nişte lucruri bune pentru oameni, dar despre asta nu…

— Merită Premiul Nobel, nu? o întrerupse Richard. El şi Maica Teresa, pentru că adună vagabonzii de pe străzi şi le oferă şansa de a-şi câştiga existenţa? La ce te referi?

Myra pufni ironică şi spuse cu o voce scăzută şi plină de înverşunare:

— Du-te dracului, Richard Gates, cu toţi cei ca tine. Băiatul meu e bun şi cumsecade şi nimic din ce născoceşti tu n-o să mă convingă de contrariul.

El izbucni în râs.

— Ţi-ai schimbat placa! Cu ani în urmă era doar un tânăr violent pe care toată lumea îl făcea să facă lucruri pe care nu voia să le facă. Ai prins curaj de-atunci!

Myra se ridică plină de indignare şi începu să se plimbe prin cameră, trăgând lacom din ţigară.

— E copilul meu şi n-o să las pe nimeni să-l vorbească de rău în faţa mea. Pricepi ce spun, domnule Gates?

Cathy lăsă ceaşca de cafea pe o măsuţă joasă şi zise:

— Nimeni nu-l acuză încă de ceva pe fiul dumitale. Vrem doar să stăm de vorbă cu el, atâta tot, să-i punem câteva întrebări. E cumva la sora lui? Care e adresa?

Myra se uită la femeia mai tânără din faţa ei şi schiţă un zâmbet rece.

— Chiar îţi dau impresia că sunt o proastă, scumpo? N-am nicio adresă a băiatului meu şi, chiar dacă aş fi ştiut vreuna, nu v-aş fi dat-o nici dacă m-aţi fi torturat. Cât despre fiica mea, n-am nicio legătură cu ea. E o stricată.

Richard rânji.

— Asta pentru că face ceea ce ai vrut să faci tu întotdeauna, nu? Se regulează cu fiul tău?

Myra păli îngrozitor.

— Ieşiţi afară din casa mea, spuse ea printre dinţi. Ieşiţi chiar în clipa asta, amândoi. Eu v-am poftit înăuntru, eu vă poftesc acum să ieşiţi.

Cathy se ridică. Amândouă erau delicate şi amândouă foarte furioase.

— Fiul dumitale este vinovat de distrugerea vieţilor multor tineri, doamnă Campbell, asta nu te deranjează deloc?

Richard le privi pe cele două femei impasibil.

— N-a distrus niciodată pe nimeni, cucoană, ai înţeles totul greşit, ca de obicei. Aşa cum toată lumea înţelege totul greşit când e vorba de fiul meu. Toate sunt simple zvonuri şi bârfe. Avocatul lui o să-ţi explice asta aşa cum le-a explicat şi poliţiştilor de multe ori. Nimeni n-a spus nimic rău despre fiul meu niciodată în afară de poliţişti şi, să fim serioşi, nici ei nu sunt prea curaţi, nu?

Cathy se înfurie şi mai tare.

— Fiul dumitale e un gunoi şi acum, că te-am cunoscut, înţeleg de ce e aşa. Uită-te la dumneata, cum stai în turnul dumitale de fildeş, deşi ştii că adoratul dumitale fiu ia copii de pe străzi şi îi foloseşte, distrugându-le orice şansă în viaţă, după care îi aruncă la fel ca pe nişte gunoaie. Toate lucrurile de-aici, continuă ea arătând în jur, au fost plătite cu degradarea şi ruşinea

altora. Le satisface plăcerile celor mai de jos indivizi, dar tot ce ştie a învăţat de la dumneata, nu?

Myra ridică mâna să o pălmuiască, însă Cathy o apucă de încheietură şi îi răsuci mâna până când o făcu să cadă în genunchi. Când o auzi ţipând de durere, Cathy râse.

— Nici să nu te gândeşti să mă loveşti, cucoană, pentru că îţi smulg părul din rădăcină şi ţi-l bag pe gât! Să nu uiţi asta, auzi? N-o să am linişte până când nu-l fac pe fiul tău să dispară de pe străzi definitiv. Poţi să-i transmiţi asta din partea mea, a lui Cathy Pasquale.

Richard se uita la ea de parcă i-ar fi crescut coarne şi barbă deodată, sub ochii lui.

Cathy o împinse pe Myra şi ieşi din încăpere. Richard o urmă. Niciunul dintre ei nu vorbi, până nu ajunseră în maşina lui, parcată în faţa casei cu două nivele a Myrei. Cathy încă mai tremura de furie, era albă ca varul şi strângea din buze.

Richard aprinse o ţigară şi i-o dădu. Luând-o, ea îşi reţinu lacrimile.

— Aş fi putut să dau peste unul ca el când eram puştoaică, nu? Dar v-am cunoscut pe tine, pe Desrae şi pe Joey. Tocmai mi-am dat seama încă o dată ce norocoasă am fost!

Se uită la el şi ochii îi erau plini de durere şi nedumerire.

— Ce îi face pe oamenii ăştia să fie aşa cum sunt, Richard? Am auzit tot felul de lucruri despre cei care abuzează de alţii la rândul lor, dar eu n-am vrut niciodată să abuzez de nimeni. Şi am fost folosită toată viaţa, tot timpul cât am fost copil. Adevărata mea viaţă a-nceput când l-am omorât pe Ron. Încă îmi mai amintesc seara aia, îmi amintesc ce i-am făcut şi, totuşi, dacă n-aş fi făcut-o, n-aş fi avut viaţa bună pe care o am acum. Bunurile materiale pe care le am acum, mai bine-zis. Poate că asta e pedeapsa mea, hm? în loc de închisoare am bani, bogăţie chiar, dar niciodată n-am putut să am linişte sufletească.

Richard o luă pe după umeri şi o trase spre el, ţinând-o strâns. Simţindu-i parfumul, ea se simţi din nou în siguranţă. Întotdeauna fusese aşa, încă din seara aceea, când el stătuse lângă ea în celula de la poliţie şi îi pusese o pătură veche pe umeri.

Richard o strânse în braţe, de parcă întreaga lui viaţă ar fi depins de asta. O sărută uşor, simţind mirosul şamponului de piersici şi parfumul pe care ea îl folosea întotdeauna. Ar fi vrut ca ea să plângă, pentru că ştia că, dacă exista cineva care avea nevoie să plângă, persoana aceea era femeia pe care el o ţinea acum în braţe.

Dar ea se desprinse de el şi, zâmbind cu tristeţe, spuse:

— Cred că ar trebui să mergem la sora lui Campbell, nu?

— Ah, deci mergem întâi la sora lui Terry, nu la a. Tânărului Peter?

Cathy încuviinţă.

— Cred că, într-un fel, o să ne spună mai multe decât mămica lui.

Richard porni motorul şi oftă adânc.

— Nu sunt prea sigur, dar putem să încercăm.

Shaquila Campbell era superbă.

Înaltă şi subţire, avea ţinuta unei prinţese africane. Avea sâni mici, o talie subţire şi nişte picioare foarte lungi şi splendide. Cu tocuri, avea aproape un metru optzeci. Nu avea nimic din mama ei şi Cathy bănui că tatăl ei trebuia să fi fost un bărbat foarte bine.

Ochii ei erau negri ca tăciunele şi migdalaţi, nasul mic, iar gura avea buze senzuale şi sexy. Pometii înalţi îi accentuau trăsăturile africane. Dinţii îi erau de un alb imaculat şi părea gata să zâmbească tot timpul.

Totuşi, nu şi acum. Stătea în pragul unei case atrăgătoare din apropiere de Kensington High Street, cu un băieţel în braţe, şi cu spatele drept. Pe Cathy şi Richard îi impresionă calmul ei.

— Shaquila Campbell? întrebă Richard.

Femeia aprobă din cap. Punând copilul pe şold, se uită la amândoi înainte să întrebe:

— Cu ce vă pot fi de folos?

— Sunt ofiţer de poliţie şi aş vrea să-ţi pun câteva întrebări în legătură cu fratele tău, Trevale.

Calmul o părăsi şi încercă să le închidă uşa în nas, dar nu reuşi. Richard se împinse în ea şi o forţă să se deschidă din nou.

— Cred că ar trebui să ne laşi să intrăm. Dacă mă întorc cu un mandat n-o să-ţi fie mai uşor, nu? Deocamdată nu vreau decât să stăm puţin de vorbă, atâta tot.

Shaquila îşi muşcă buza de jos.

— N-am ce să vă spun despre fratele meu.

Accentul ei era acum pur jamaican – complet diferit de felul cum le vorbise mai înainte.

«Cathy se apropie de ea.

— Te rog, lasă-ne să intrăm, e foarte important să stăm de vorbă cu tine.

Băieţelul îi zâmbi şi apoi îşi ascunse faţa ruşinat la pieptul mamei lui. Îi zâmbi şi Cathy şi i se făcu milă de fata aceea. Practic, îi mirosea frica.

— Intraţi, dar sunt sigură că n-am ce să vă spun.

O urmară într-o încăpere înaltă şi spaţioasă şi, la invitaţia ei, se aşezară pe o canapea albă din piele. Nu erau tablouri pe pereţi, ornamente, nimic. Doar un covor maron simplu şi setul de canapea cu fotolii. O masă de cafea din crom şi sticlă domina încăperea şi un televizor cu ecran mare se afla într-un colţ.

Singura urmă de frivolitate o reprezenta draperia, care era din brocart auriu şi greu şi se întindea în dreptul ferestrei mari, dând un plus de Culoare şi căldură pereţilor zugrăviţi într-un galben ca magnolia, dar mai pal.

După ce se aşezară, fata puse băieţelul jos şi acesta se întinse imediat şi începu să-şi sugă degetul mare. Zgomotul se auzea foarte bine în încăpere.

— E tare frumuşel.

Vocea lui Cathy era sinceră şi Shaquila îi mulţumi cu

un zâmbet, după care îl întrebă pe Richard:

— Ce doriţi? Ce se mai presupune c-a făcut fratele meu de data asta?

Vocea îi era resemnată, ca şi cum oamenii ar fi venit şi ar fi întrebat-o în legătură cu fratele ei în fiecare zi.

— Ai idee pe unde s-ar putea afla Terry în momentul ăsta? o întrebă Richard.

Shaquila ridică din umeri.

— Nu, de ce aş avea?

Tonul ei le spunea că nu avea să cedeze prea uşor.

— Înţeleg că sunteţi foarte apropiaţi.

Richard vorbise cu obişnuita lui voce scăzută, dar mesajul era clar şi Shaquila îi răspunse:

— Bineînţeles că suntem apropiaţi. Doar este fratele meu.

— E şi tatăl copiilor tăi şi ştiu că există o lege împotriva acestui lucru în ţara asta. Se cheamă incest.

Shaquila zâmbi cu răceală.

— De fapt, este ceva perfect legal. Amândoi suntem majori şi putem să facem ce vrem în casa noastră. Asta ştiu sigur. Acum, dacă dumneata şi această doamnă aţi terminat cu întrebările, aş vrea să mă lăsaţi în pace. Nu ştiu nimic despre Terry: unde e, unde locuieşte sau cu cine e. Aşa că vă pierdeţi timpul.

Cathy era stânjenită, dar Shaquila şi Richard nu erau. El îi zâmbi trist.

— Ştii în ce e amestecat, nu? Ştii că ia copii de pe străzi şi îi foloseşte în filmele lui porno şi la petrecerile lui

— Petreceri private, unde atât. Băieţii cât şi fetele sunt violaţi în mod repetat de nişte brute de bărbaţi? Ai un băieţel frumos. Înţeleg că are o surioară. Ce-o să fie peste câţiva ani? Crezi că Terry n-o să se atingă de fiica lui când n-a pregetat să-şi reguleze propria soră? Gândeşte-te la ce spun, Shaquila, pentru că, în timp ce tu şi mama ta îl apăraţi, el e liber să facă tot ce vrea.

Frumoşii ochi ai Shaquilei se umplură de lacrimi. Când deschise gura să-i răspundă, se auzi pagerul lui

Richard piuind. El se ridică şi îl scoase din buzunar.

— E un telefon pe hol, pot să-l folosesc?

Shaquila ridică din umeri cu nonşalanţă. Ştia că oricum l-ar fi folosit, cu sau fără permisiunea ei. Era acel gen de om, îşi dăduse seama de acest lucru deja.

Rămasă singură cu fata, Cathy o privi cu o fascinaţie morbidă.

— Richard are dreptate, să ştii, avem mare nevoie de ajutorul tău.

Shaquila îşi trecu mâna peste faţa obosită.

— Nu vorbesc cu poliţia. Trebuie să înţelegi asta.

Cathy zâmbi.

— Dar eu nu sunt poliţia, scumpo, sunt proprietara unui club din Soho şi încerc să aflu de ce s-a sinucis unul din angajaţii mei. Se pare că fratele tău a avut un amestec destul de important. De asemenea, mai am şi câteva sex-shopuri – nimic exotic, totul legal dar trebuie să aflu dacă angajatul meu vindea chestiile făcute de fratele tău prin intermediul magazinelor mele. Nu mă deranjează atât de mult faptul că e vorba de ceva ilegal, cât conţinutul filmelor făcute de fratele tău, continuă ea. Şi eu am fost pe străzi cu mult timp în urmă. Ştiu ce-i aşteaptă pe mulţi din copiii de afară. Fratele tău, indiferent ce înseamnă pentru tine, e cauza multor suferinţe şi degradări. Din vina lui mor fete şi băieţi, ştii asta? Umblă pe străzi căutând copii vulnerabili, le promite marea cu sarea şi, pe urmă, abuzează de ei. Totul pentru bani.

Cathy rosti următoarele cuvinte încet, dar cu şi mai multă emoţie:

— Şi eu am un copil, o fiică adolescentă, cu sâni care încep să se formeze şi cu picioare lungi. O cheamă Kitty. Când eram de vârsta ei n-am fost bine îngrijită. Mama era prostituată la docuri. De cea mai joasă speţă. Am vrut ceva mai bun pentru copilul meu şi sunt sigură că şi tu vrei acelaşi lucru pentru ai tăi.

Shaquila o privi în ochi şi răbufni cu emoţie în glas.

— Uneori, mă uit la copiii mei şi îi urăsc – îi urăsc

pentru că au fost şi sunt rodul unei iubiri forţate. Îl apăr pe Terry, dar îmi dau seama că nu l-ai cunoscut niciodată. E un nenorocit oribil. Întotdeauna a fost. Nu pot să ies din casa asta – până şi mâncarea mi se livrează. Trebuie să stau aici zi şi noapte să aştept telefonul lui. Şi, pe urmă, trebuie să mă prefac că sunt cea mai fericită – femeie de pe pământ. Trebuie să-i sug sula fratelui meu, pentru că, altfel, îmi ia gâtul fără să stea pe gânduri. Îmi cunosc fratele mai bine ca oricine. Am fost la cheremul lui toată viaţa. Mama mă urăşte pentru că el îmi dă cu forţa ceea ce îşi doreşte. Am fost folosită întâi de tatăl meu şi apoi de fratele meu. Provenim dintr-o familie ciudată şi, acum, ştiu că n-o să scap de el decât când o muri. Dacă intră la puşcărie, eu n-am nimic de câştigat, pentru că sunt în primejdie atâta timp cât el respiră. Aşa că, oricât de mult aş vrea să vă ajut, nu pot.

Cuvintele acelea fură rostite cu o sinceritate care o făcu pe Cathy să-i vină să plângă de disperare. Pentru că fata aceea frumoasă şi inteligentă se afla într-o situaţie în care nu putea să se ajute pe sine şi nu putea să-şi ajute nici copiii.

— Îmi pare sincer rău, zise Cathy.

Shaquila râse printre lacrimi.

— Nici pe jumătate cât de rău îmi pare mie. Dar, vezi tu, pentru mine nu există nicio scăpare. Absolut niciuna.

Cathy scoase o carte de vizită din poşetă şi o puse pe braţul fotoliului, lângă mâna Shaquilei.

— Acesta e numărul meu. Sună-mă, te rog, şi o să te ajut. Îţi promit că o să te ajut.

Shaquila o privi în ochi.

— Chiar vorbeşti serios, nu?

— Bineînţeles că vorbesc serios, Shaquila. Am fost şi eu în situaţii fără ieşire, ştiu de ce sunt în stare alţii. De ce sunt cu adevărat în stare. Nu mulţi descoperă treaba asta. Dar o să te ajut să scapi. Îţi promit că o să te ajut să scapi de el.

— Ce bine ar fi fost dacă şi viaţa ar fi fost la fel de

uşoară.

Vocea Shaquilei era din nou plictisită şi lipsită de viaţă. Cathy îi atinse obrazul şi îi zâmbi.

— Viaţa nu e niciodată uşoară, Shaquila. Cei ca noi ştiu asta prea bine, dar, din când în când, ne azvârle un colac de salvare de care trebuie să ne agăţăm.

După aceea îşi luă poşeta şi porni spre uşă.

— Sună-mă, da? Şi o să am grijă să fii dusă undeva unde nici măcar Richard Gates n-o să te găsească, zise ea şi ieşi repede din apartament.

Shaquila trebuia să se gândească şi Cathy acceptase acest lucru. Şi ea tăcu tot drumul spre casă.

Imediat cum ajunse acasă, Cathy se relaxă. Făcu ceai pentru amândoi şi, turnându-l în ceşti, îi zâmbi tremurător lui Richard.

— A fost una din cele mai groaznice experienţe din viaţa mea. Niciodată n-am mai avut un asemenea sentiment de totală înţelegere faţă de altcineva.

Richard nu spuse nimic; ştia că trebuia să o lase să se descarce.

Cathy se aşeză obosită.

— De ce sunt femeile întotdeauna la cheremul cuiva? Ce e în neregulă cu noi? Ne petrecem toată viaţa aşteptând ca un bărbat să ne iubească sau să ne reguleze. Sau sfârşim prin a ne lega de unul pe care nu-l vrem, dar de care nu putem scăpa. Bărbaţii din ziua de azi nu mai au niciun pic de respect faţă de femei. Absolut niciun pic. Terry Campbell o vrea pe sora lui şi o are, pentru că ei îi e prea frică să nu facă tot ce-i spune el. Şi sunt milioane de femei în situaţia asta, poate nu cu fraţii lor – ceea ce face ca situaţia Shaquilei să fie cu atât mai groaznică –, dar cu soţii, cu prietenii, cu amanţii lor. Citim despre astfel de lucruri tot timpul în ziare. Un bărbat şi-a ucis soţia şi copiii pentru că ea voia să divorţeze. Un bărbat şi-a ucis prietena pentru că ea se întâlnea cu altul. De parcă femeile ar fi devenit nişte nimicuri. De când mă ştiu, bărbaţii au încercat să profite de mine. Când eram mică, am avut tot

felul de „unchi” care voiau să mă ţină în braţe şi să-i ating. Un tip de-al mamei avea obiceiul să mă gâdile doar ca să poată pipăi o fetiţă de patru ani. Când am început şcoala, ştiam mai multe despre modul de a gândi al bărbaţilor şi despre necesităţile lor sexuale decât ştiau majoritatea femeilor în ziua nunţii. Şi cel mai rău e că, datorită faptului că sexul infantil e un lucru atât de oribil, lumea tinde să-l ignore. Au ignorat că eu eram în pericol şi ignoră şi acum, când devine cea mai tare afacere din lume.

Richard îi acoperi mâna cu a lui.

— Ştiu, scumpo, nu-i nevoie să-mi spui – văd asta în fiecare zi. Am avut de-a face cu băieţi de zece, unsprezece ani care sunt seropozitivi. L-am văzut dormind pe malurile Tamisei, la discreţia tuturor celor care îi vor. Dacă ar fi după mine, aş da în ziare numele şi fotografiile tuturor celor care fac trotuarul, aş pune să se ia legătura cu soţiile şi rudele lor. L-aş face praf. Aş publica numele şi fotografia unui pedofil care a fost condamnat, pentru ca noii lui vecini să-şi poată supraveghea copiii mai bine. Dar, nu, ticăloşii ăştia sunt lăsaţi să circule liberi, beneficiază de avantaje din partea primăriei, pentru că sunt „vulnerabili”, aşa încât se instalează într-o nouă comunitate, unde pot să înceapă să se uite la copii cum înoată, pescuiesc sau se joacă în parc şi s-o ia de la capăt. Crede-mă, scumpa mea, ştiu toate astea.

Cathy îl privi cu atenţie. În ochii lui se citea durerea; vedea prea multe, ştia prea multe. Richard Gates era un om bun care ţinea cu adevărat la oameni, dar prezenţa lui fizică intimida şi, astfel, transmitea cu totul alt mesaj. Arăta ca un gangster, ştia asta şi profita. Realitatea era ceva mult mai complex.

— Hai să mergem la Dunmow sau cum îi zice localităţii ăleia. Să vedem ce are să ne spună sora lui Peter. Poate că ea o să arunce puţină lumină asupra lucrurilor, sugeră Cathy apoi.

Richard fu de acord. Ridicându-se, îi puse o mână grea pe umăr şi ea îşi aminti din nou de forţa lui fizică.

— O să rezolvăm treaba asta, îţi promit. Repetă-ţi tot timpul că, măcar, Kitty e în siguranţă. Ai făcut o treabă excelentă cu fata asta şi ar trebui să fii mândră de ea. Data viitoare când o să citim toate aiurelile alea despre faptul că aceia de care s-a abuzat odată abuzează de alţii, o să râdem, pentru că ştim că nu-i adevărat. Oamenii abuzează de alţi oameni, pentru că aşa au impresia că pot să-i stăpânească şi să-i controleze pe ceilalţi. Asta-i toată chestia: controlul. Kitty ne are pe toţi: pe tine, pe Des, pe mine, pe Susan. Şi pe noi ne consideră ciudaţi majoritatea oamenilor. Dar, vezi tu, Cathy, spre deosebire de noi, majoritatea oamenilor n-au aflat încă secretul.

— Şi care e secretul?

El o privi în ochi, rupându-i-se inima de dorinţă, şi zise:

— Ştim că, în adâncul sufletului, unii oameni sunt răi pentru că vor să fie aşa. Indiferent cum maschează acest lucru, noi ştim adevărul. Cei care abuzează sunt din ce în ce mai mulţi şi nimeni nu le ajută pe victime. Toată energia se concentrează asupra criminalilor, pedofililor, violatorilor, gunoaielor. Dar noi doi ştim că e o pierdere de timp. Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem e să-i ajutăm pe cei mici, pe copiii abuzaţi şi fugari să riposteze. Aşa că, hai să mergem, Little Dunmow ne cheamă. Să ne punem fundurile în mişcare şi să vedem ce mai putem afla.

Trevale – „Terry” – Campbell era furios.

Tocmai fusese anunţat prin telefon că un poliţist de la „Moravuri”, un anume Richard Gates, fusese acasă la mama lui – acasă, pentru Dumnezeu! – împreună cu o blondă slăbuţă şi că ticăloasa o ameninţase pe mama lui cu violenţa fizică. La cincisprezece minute după ce primise informaţia ştia cine era blonda şi că era implicată datorită faptului că acel idiot de Casper se sinucisese.

Deşi chipul lui frumos era impasibil, mintea îi funcţiona asemeni unui computer. Cum îndrăzneau să se ducă la ai lui? Cum îndrăzniseră să se ducă acasă la mama lui? Acum, spionul pe care îl plătea să o supravegheze pe

sora lui, un asiatic scund pe nume Gunil, îi spusese că şi aceasta primise o vizită din partea celor doi care fuseseră la mama lui. Aveau să-i plătească, dar mai întâi trebuia să stea de vorbă cu Shaquila.

Străbătu repede aleea care ducea la locuinţa surorii lui. Shaquila îi deschise înainte ca el să ajungă la uşă, având pe chip o parodie de zâmbet.

— Terry, scumpule, ce s-a întâmplat? Ce e?

El o împinse în hol şi trânti uşa.

— Te-a vizitat poliţia, nu? Îţi mulţumesc că mi-ai spus că au fost aici, Shaquila. Îţi mulţumesc foarte mult, fetiţo.

Pielea părea să i se fi întins la maximum pe pomeţii înalţi. Vorbea printre dinţi, semn sigur că urmau să fie necazuri.

Shaquila îşi umezi buzele, încercând să găsească o scuză.

— Am încercat să te sun, dar îmi tot răspundea robotul. Am bănuit că ai închis telefonul ca să-ţi vezi de treabă. Tocmai voiam să încerc din nou, îţi jur, Terry. De ce te-aş minţi? Ce-aş avea de câştigat?

Era cuprinsă de panică şi el o privea, savurându-i frica timp de câteva secunde, după care se mai relaxă. Shaquila n-ar fi îndrăznit să-l înşele. Nu avea curajul.

— Telefonul meu n-are nimic, scumpo. Toată lumea a putut să mă prindă foarte bine.

Ea simţea cum o cuprinde isteria încetul cu încetul. Fratele ei era de o cruzime îngrozitoare dacă era înşelat; ar fi rănit-o rău şi ar fi considerat că făcea ceea ce trebuia dându-i o lecţie.

— Jur pe vieţile copiilor, Terry, că nu te-aş înşela niciodată. De ce aş vrea să stric ce e între noi? Cum m-aş descurca fără tine, scumpule?

Îl simţea relaxându-se. Lui îi plăcea foarte mult când îl implora. Simţea nevoia să fie măgulit, să deţină controlul.

Vedea cum îi tremurau mâinile şi simţea teama în vocea ei. Îşi putea permite să facă pe mărinimosul.

— Bine, Shaquila. Linişteşte-te. Trebuie să mă asigur că îţi ştii locul. Deci ce-au vrut?

O urmă la bucătărie şi, în timp ce ea puse ceainicul pe foc, el se aşează la masa din lemn de pin şi se uită spre grădina perfect îngrijită.

Fiica lui se dădea în leagăn. Părul îi era frumos strâns în codiţe, iar ochii migdalaţi îi erau lipsiţi de strălucire. Îi făcu cu mânuţa respectuoasă, după care continuă să se dea în leagăn.

— M-au întrebat dacă ştiu unde eşti şi le-am spus că nu. L-am întrebat de ce voiau să ştie, dar nu mi-au spus. L-am suportat până au plecat. N-am ştiut ce altceva să fac.

Ridicându-se, el se duse în spatele ei şi o cuprinse cu braţele, pipăindu-i sânii în timp ce vorbea.

— Aşa te vreau. Noi doi împotriva întregii lumi, da? Să-i ia dracu', nu pot să dovedească nimic. Afurisita aia de Pasquale şi-a băgat nasul unde nu-i fierbe oala! Dar ştiu cum s-o pun la punct. O să-i arăt ticăloasei ce păţeşte dacă se pune cu mine.

Shaquila se întoarse să-l privească.

— Ce ai de gând să faci?

Încercă să pară entuziasmată la gândul că avea să se întâmple ceva rău.

— Nu-i treaba ta. Fă-mi un ceai şi, pe urmă, cred c-o să ne retragem pentru o jumătate de oră de distracţie. Ce zici?

Shaquila simţi că i se face rău, dar îşi imprimă un zâmbet larg pe chip şi spuse veselă:

— Bine, Terry, dacă ai timp.

El se uită în ochii ei negri şi spuse cu o voce îngroşată:

— Întotdeauna am timp pentru tine, draga mea.

Cathy bătu la uşa căsuţei din Little Dunmow. Amândoi admiraseră peisajul pe drum, căci uitaseră cât de frumoase erau împrejurimile oraşului Essex. Casa părea scoasă dintr-o revistă. Avea chiar şi trandafiri în jurul uşii de la intrare vopsite în verde.

Nu răspunse nimeni şi Cathy bătu din nou, de data aceasta mai tare. Richard se uită pe fereastră şi apoi îi făcu semn să-l urmeze în spatele casei. Aceasta era atât de micuţă, încât semăna cu o căsuţă pentru păpuşi. Se afla pe o suprafaţă de pământ de o jumătate de acru şi, ajungând în spate, amândoi admirară grădina frumos îngrijită.

Soarele ieşise de după nori şi, acum, priveliştea pe care o aveau în faţa ochilor semăna cu un tablou. Cathy aproape că se aştepta ca Peter Rabbit să alerge prin iarbă spre ea.

— Nu-i aşa că e superb?

Îl urmă pe Richard prin grădină spre două construcţii din ciment. El observă totul, în jur. În spatele casei era o mică seră în care se aflau fotolii şi mese de răchită.

— Nu-i aşa că e minunat? zise el din nou. Linişte şi pace. Exact locul potrivit pentru un homosexual care are nevoie de odihnă, nu?

Cathy îl privi surprinsă. Ce naiba mai punea la cale, oare?

Deschizând uşa clădirii mai apropiate, el strigă: – Mişcă-ţi fundul încoace, băiete. Te-am văzut fugind prin fereastra din faţă. Poate că soră-ta ar trebui să bage nişte bani în nişte perdele ca lumea.

Cathy îl văzu pe Peter ieşind ruşinat. Nici nu se uită în ochii ei.

— Îmi pare rău, am intrat în panică, zise el cu o voce subţire.

— Eh, soră-ta pare o femeie cu gust, replică Richard. Aşa că bănuiesc că are nişte bere rece în frigider şi, dacă are, mi-ar plăcea să beau una. Mergem în casă, băiete?

Peter încuviinţă şi ei îl urmară pe potecă şi prin seră până intrară într-o bucătărie din lemn de pin.

— E o proprietate frumoasă şi mare, comentă Richard.

— E modificată. Soţul surorii mele e constructor. Nu pot să aibă copii, aşa că bagă toţi banii în casa asta. Îmi place foarte mult aici – e un loc atât de liniştit. Pe vremuri

a fost căsuţa unui angajat la fermă, o colibă cu o singură cameră. Când au cumpărat-o, au plătit mai mult acoperişul din paie şi acum au mai făcut două dormitoare acolo. Au făcut o treabă grozavă.

În timp ce vorbeau, Peter punea bere în pahare. Îi conduse apoi în seră şi abia după ce se aşezară cu toţii, el începu să plângă.

— Îmi pare atât de rău că v-am făcut atâtea necazuri, doamnă Pasquale, dar m-am speriat. Campbell m-a ameninţat! N-am ştiut ce să fac şi, după ce Casper s-a sinucis, m-am speriat teribil. De fapt, eu n-am vrut să fiu implicat.

Cathy încuviinţă înţelegătoare.

— Te cred, Peter, dar trebuie să ştim ce făcea Casper, în ce se băgase. Până nu aflăm asta, nu putem face nimic ca să rezolvăm problema. Sunt sigură că îţi dai seama.

El dădu din cap aprobator şi îşi şterse ochii.

Richard se uită la el exasperat.

— Care era treaba, băiete? Nu ne ţine în suspans.

Peter începu să vorbească repede.

— La început, Campbell scotea cărţi din acelea ciudate. Ştiţi, femei cu cai şi măgari, chestii din astea. S-au vândut bine şi el a câştigat ceva bani cu ele. A împărţit profitul cu Casper, şaizeci-patruzeci. Eu i-am spus lui Casper să aibă grijă. Adică, toţi ştim că nu sunteţi proastă, doamnă Pasquale. Şi nu numai asta, dar aţi fost foarte bună cu mine. I-am spus asta lui Casper, dar el mi-a zis să-mi ţin pliscu'. Ei bine, pe urmă, am avut casete video cu copii, dar Casper a zis că nu erau chiar copii, ci băieţi şi fete mai mari, dar care erau îmbrăcaţi în aşa fel, încât să pară mai mici. Asta n-am crezut-o! M-am uitat la câteva când el nu era acolo şi, vă rog să mă credeţi, erau chiar copii.

— Unde sunt casetele? Am întors magazinele cu fundul în sus, dar n-am găsit nimic.

— Casper le-a luat pe toate şi le-a distrus cu o seară înainte să se sinucidă. Terry Campbell îl căuta…

Richard îşi ridică ochii spre tavan şi strigă:

— Pentru ce, prostănacule? Trăncăneşti şi, de fapt, nu ne spui nimic.

Peter închise pentru câteva secunde ochii plini de lacrimi, după care continuă:

— Pentru casete, bineînţeles. Casper făcea copii după ele şi le vindea la rândul lui. Asta l-a înfuriat pe Campbell atât de mult. Casper i le vindea prietenului Michaelei.

Cathy făcu ochii mari şi întrebă:

— Cine e prietenul Michaelei?

Peter se uită la Richard când răspunse:

— Edward Durrant. Mickey e cu el de mulţi ani.

Cathy văzu reacţia lui Richard atunci când auzi acest lucru.

— Îmi explică şi mie cineva despre ce e vorba, vă rog? zise ea.

— Eddie Durrant e un pseudonim – e numele nenorocitului de frate vitreg al lui Trevale! îşi spune Durrant, deoarece Campbell a ajuns un nume urât de toată lumea din oraş. Nu vrea să fie asociat cu Trevale, se urăsc unul pe altul. Eddie e un tip rău, dar n-aş fi crezut niciodată că e implicat în aşa ceva.

Peter scutură din cap.

— Nu e implicat, voia doar să-l aibă cu ceva la mână pe Terry. Acum îl ameninţă cu tot felul de chestii, o să fie mare scandal şi Michaela are o parte de vină. Dacă nu s-ar fi amestecat, chestiile astea nu s-ar fi întâmplat. Când a aflat Terry, a vrut să-l omoare pe Casper din cauza implicării lui Eddie. Eddie încerca să-l şantajeze pe Terry folosindu-se de filme. Are nişte prieteni la Ministerul de Interne, după cum probabil că ştii, domnule Gates. Aşa avea de gând să i-o plătească fratelui său. E ceva personal, de familie, şi, după părerea mea, ăsta e cel mai urât gen de probleme.

— Eddie Durrant, spuse Richard uluit. Credeam că e încă în America de Sud.

— A fost, dar s-a întors pentru o afacere grozavă, zise

tânărul pe un ton important. Nu mă întrebaţi despre ce e vorba că nu ştiu şi, nici dacă aş fi ştiut, nu v-aş fi spus. Nu ştiu decât că vrea să i-o plătească. Mama lui Eddie a murit de curând în East London şi el suferă foarte mult. Casper mi-a zis că Terry a trimis o coroană şi o carte de vizită pe care a scris ceva de genul: „Unul s-a dus, a mai rămas unul”. Când Casper şi-a dat seama cu cine avea de-a face, a distrus totul şi s-a sinucis.

— Bine, dar sigur nu ştia că făcea afaceri cu Eddie, nu? Ar fi ştiut care e legătura între el şi Terry, zise Richard.

Peter încuviinţă.

— Aşa e, dar el făcea totul prin Michaela. Cel puţin aşa mi-a spus. Habar nu avea de legătura dintre Michaela şi Eddie, nu sunt mulţi cei care ştiu. Michaela e un adevărat transsexual, iar Eddie e bisexual. Şi, să fim serioşi, Michaela s-ar lăsa în genunchi pentru oricine.

Aşa a fost totdeauna. Chestia e că a lucrat pentru Terry în trecut apărând în câteva filme. E unul care se numeşte *o femeie*, *un bărbat şi un câine*, în care apare Michaela împreună cu un ciobănesc german şi un tip aranjat în aşa fel, încât să semene cu Seth din *Emmerdale Farm*. Îţi vine să verşi, nu altceva.

Cathy era uluită şi dezgustată.

— Şi cum a ajuns Casper să se implice în aşa ceva?

— Datora bani, de la jocuri. Ăsta era singurul lui viciu. A luat legătura cu un cămătar, Oizzy Mealpine. Acesta îi spune, de obicei, lui Terry care sunt cei care îi datorează mulţi bani şi Terry abordează persoana, propunându-i să lucreze pentru el, după care achită o mare parte din datorie. Dar persoana continuă să lucreze pentru el. Aşa a fost şi cu Casper. Numai că, văzând câţi bani se câştigau, Casper a devenit puţin cam lacom. Când Michaela i-a propus copii după casete ca să le vândă pe piaţa europeană, el a acceptat imediat. Chiar şi-a închipuit că Terry n-o să-şi dea seama. Bătrân prost! zise Peter şi începu să plângă din nou.

— Şi unde e Eddie acum? întrebă Richard.

— Nu ştiu. Eu n-am avut niciodată de-a face cu el. Michaela trebuie să ştie. La ea trebuie să vă duceţi.

— Deci Michaela lucrează pe două fronturi?

Peter zâmbi şters.

— Nici eu n-aş fi spus-o mai bine. Să fim serioşi, n-ar fi pentru prima oară, nu? Ar face orice pentru bani. Orice.

Richard se ridică.

— Ar trebui să ne întoarcem. Să stăm de vorbă cu Michaela şi să aflăm cum stau lucrurile. Toate problemele astea din cauza unui conflict de familie. E o glumă, zău.

Cathy era tot derutată.

— E o nebunie, curată nebunie.

Peter o privi cu tristeţe.

— Casper a fost un prost. L-am prevenit în legătură cu ce ar putea să se întâmple, dar n-a vrut să mă asculte. Michaela e un om nenorocit. Ştia exact ce face, l-a dus pe Casper la pieire.

— Eh, nu-ţi face griji, o să rezolvăm totul foarte repede şi, pe urmă, o să te poţi întoarce la lucru. Cred că ar trebui să iei legătura şi cu Brian, e foarte îngrijorat din cauza ta.

Peter păru nostalgic.

— Mi-e dor de el, dar aştept să văd cum stau lucrurile. Nu vreau să am de-a face cu niciunul din fraţi, nici cu Eddie, nici cu Terry. Sunt periculoşi. Toată familia e ciudată.

Richard începu să râdă.

— Asta poţi s-o mai spui o dată! Nici mama, nici sora nu sunt mai răsărite.

Întorcându-se spre Londra discutară despre întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Dacă e vorba de un conflict de familie, noi n-ar mai trebui să ne facem griji acum, când Casper nu mai e, zise Cathy.

Richard încuviinţă.

— Va trebui să mai fac investigaţii, dar, din câte vezi, tu n-ai probleme. Dacă el a luat dovezile şi le-a distrus, tu

nu mai eşti în pericol.

Eh, asta era bine. Dar Cathy spera ca Shaquila să o sune; dorea foarte mult să o ajute să scape. Da, avea să-i ajute pe ea şi pe copii în orice fel putea. Ea îi găsise pe Desrae şi pe Richard. Avea să-şi plătească datoria ajutându-i pe negresă şi pe copiii ei. Măcar atâta lucru putea să facă.

Desrae o aştepta pe Cathy în apartament. Fardul îi era întins, iar chipul rigid de spaimă, izbucni în plâns imediat cum îi auzi intrând.

Aruncându-se în braţele lui Cathy, strigă:

— A fost aici! Terry Campbell… a fost aici. Au luat-o pe Kitty de la şcoală, Cathy. Au luat-o!

Uitându-se mai atent, Cathy şi Richard văzură că începuse să i se învineţească un ochi şi pometele.

— Linişteşte-te, femeie, şi spune-mi ce s-a întâmplat, îi porunci Richard.

Cathy începu să simtă primele semne de panică.

— Cum adică, au luat-o pe Kitty? Cum ar fi putut s-o ia, pentru Dumnezeu?

— Se pare că o femeie a luat-o de la şcoală… Am sunat ca să vorbesc cu ea, ca de obicei, miercuri seara şi mi s-a spus că nu era acolo. Am cerut să vorbesc cu directoarea şi ea mi-a zis că a venit o femeie cu o poveste cum că tu ai fi păţit ceva şi a spus că trebuia să o ia pe Kitty acasă. Kitty o cunoştea pe femeie, aşa că au bănuit că totul era în regulă. Kitty era disperată să ajungă să te vadă.

Cathy se prăbuşi pe canapea şi gemu.

— Pe urmă, el a venit la mine, continuă Desrae. M-a lovit, a început să strige la mine, zicându-mi că nimeni nu se duce la el acasă, nimeni nu-i ameninţă familia şi că o să plăteşti pentru asta. La început, habar n-am avut la ce se referea, credeam că e vorba de Casper. Dar a mai zis să-ţi spun că ţi-a luat fata şi că n-o s-o mai vezi până nu plăteşti. Exact astea au fost cuvintele lui. Până nu plăteşti.

— Adică, vrea recompensă? zise Cathy cu o voce

înspăimântată.

Richard scutură din cap.

— Scumpo, înseamnă că o să-ţi dea o lecţie şi abia pe urmă o s-o primeşti înapoi. Nu vrea bani, vrea respect. Are de gând să-ţi dea o lecţie.

Cathy. Îl privi total nedumerită. Apoi înţelese încetul cu încetul şi clătină din cap. Faţa i se schimonosi de ură şi urlă:

— Ar face bine să nu se atingă de copilul meu! îl omor dacă se atinge de copilul meu…

Apoi îşi pierdu controlul.

Ceilalţi doi încercară să o ţină pe scaun în timp ce ea se zbătea să scape ca să se ducă după copilul ei.

Kitty era totul pentru ea. Singura parte bună şi neatinsă a vieţii ei era dragostea pentru fiica ei. Întotdeauna se mândrise cu treaba bună pe care o făcuse, cu cât de bine apărată era Kitty. O trimisese la internat tocmai ca să nu fie în pericol. Şi, acum, cineva se dusese acolo şi o luase, iar acea persoană era un nebun, un psihopat. Un om care îi dăruise propriei surori doi copii împotriva voinţei ei. Un om al cărui nume umplea de groază pe toată lumea din Londra pentru că eră imprevizibil, amoral şi renumit pentru cruzimea lui.

Acela era omul care îi luase copilul lui Cathy.

Când în faţa ochilor văzu numai roşu auzi un urlet prelung. Îi trebui mult timp ca să-şi dea seama că ea însăşi scosese acel sunet.

Cathy era mai calmă. Desrae îi dăduse trei Valium-uri şi acum stătea în sufragerie, uitându-se la perete.

Richard era îngrozit. În viaţa lui nu văzuse o femeie atât de schimbată. Parcă cineva o luase pe adevărata Cathy şi o înlocuise cu umbra celei care fusese odată. Chipul îi era îngrozitor de alb şi ochii mari, privind fix. Până şi părul ei părea înfrânt, atârnându-i moale pe umeri.

— Îl omor. Jur că-l omor dacă se atinge de copilul meu, spuse ea cu o voce lipsită de orice inflexiune. Richard o ţinu în braţe un moment.

— O s-o găsim, nu-ţi face griji. Acum eu o să plec, să văd ce pot să aflu, bine? O să-l găsesc pe Durrant şi o să-i cer ajutorul. Nu-ţi mai face griji. Campbell n-o să-i facă nimic lui Kitty, toată chestia asta e ca să te sperie. N-ar îndrăzni să se atingă de ea. Te rog să mă crezi, Cathy, ştiu ce vorbesc.

Minţea, dar nu vedea ce altceva ar fi putut să facă.

Chiar în timp ce ei vorbeau, Kitty ar fi putut să fie victima unui viol în grup sau chiar mai rău.

Răsuflă uşurat când Susan P intră în cameră însoţită de gorila ei Tulson. Acesta era uriaş, negru şi tăcut, bărbatul perfect, după părerea lui Susan. O păzea, îşi vedea de treabă şi îşi lua salariul fără să scoată mai mult de un cuvânt, două.

Cathy se aruncă în braţele prietenei ei şi începu să plângă iarăşi. Teama pentru copilul ei o făcea să-şi piardă minţile.

— Trebuie s-o găsim, Susan! înainte s-o violeze, înainte să apuce să-i facă vreun rău. E doar un copil, n-are decât paisprezece ani. Dacă păţeşte ceva, înnebunesc.

Susan o linişti, şoptindu-i cuvinte de alinare şi spunându-i că totul avea să fie în regulă. După ce plecă Richard, o făcu pe Cathy să se aşeze şi, privind-o în ochi, îi zise cu fermitate:

— Adună-te, Cathy. Asta nu, ajută la nimic. Trebuie să fii puternică acum. Avem nevoie de tine să fii mai tare ca oricând. Kitty are nevoie de tine. O s-o găsim, bine?

Cathy încuviinţă. Vocea calmă a lui Susan P avea efect asupra ei.

— Dacă-ţi pierzi cumpătul, nu rezolvi nimic. Înţelegi?

Deschizând poşeta, Susan P scoase o fiolă plină cu un praf şi puse puţin din acesta pe măsuţa de cafea.

— Trage puţin, e cocaină. Ştiu că, în mod normal, nu te atingi de aşa ceva, dar o să-ţi dea putere şi o să ai nevoie în seara asta.

Cathy luă micul pai din mâna prietenei sale şi trase repede cocaina pe nas.

— Am luat legătura cu toţi cunoscuţii mei şi pot să-ţi garantez că până diseară o să avem un indiciu. Nu ne trebuie decât o idee în legătură cu locul unde ar putea s-o ducă. Odată ce o să ştim asta, o să şi plecăm într-acolo.

Susan vorbea ca s-o liniştească. Dacă nu le spunea cineva unde se afla fata, nu aveau nicio şansă să o găsească.

Ştiut fiind faptul că ticălosul de Campbell abuzase de copii ani de zile fără să primească nici măcar o amendă pentru câştiguri imorale, părea o nebunie să speri că avea să facă o greşeală de această dată. Dar unde era viaţă era şi speranţă, spunea un proverb şi Susan P ştia că trebuia să-i susţină moralul lui Cathy.

Michaela se afla în maşina lui Campbell. Terry îi dădu banii promişi…

Michaela nu-i numără, ştiind că erau toţi. Punând cele două mii de lire în poşetă, zise:

— N-o să-i faci niciun rău, da, Terry? E un copil bun, am acceptat treaba asta doar ca să-ţi fac o favoare.

Terry râse cu asprime.

— Mă priveşte ce fac cu ea, clar? Eu m-am achitat de sarcina mea, tu te-ai achitat de a ta. Fata e proprietatea mea acum, nu mai are nicio legătură cu tine. Vezi-ţi de treaba ta şi totul o să fie bine, Dacă te amesteci, îţi zbor capul de pe umeri, cu tot cu perucă. Ai priceput?

Dar Michaela nu fu mulţumită.

— Ţi-am adus-o cu condiţia să nu-i faci niciun rău. Ascultă-mă, Terry. Puştoaica e o dulceaţă, e un copil bun şi mama ei o să facă tot posibilul s-o găsească, la fel şi Richard Gates şi Susan P. Mi-ai promis c-o s-o foloseşti doar ca mijloc de constrângere.

Terry Campbell zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi egali, după care spuse cu asprime:

— Am minţit.

Michaela păli sub fard.

— Ticălosule! Ştii că n-aş fi făcut nimic dacă aş fi crezut c-o să-i faci rău. Ce s-a întâmplat de te-ai răzgândit?

— Mama ei a fost în casa mea – în casa mea! Unde trăiesc copiii mei! Şi a fost şi în casa mamei mele şi a ameninţat-o. A ameninţat-o pe mama, repetă Campbell, după care trase aer în piept. Nimeni nu se joacă vreodată cu familia mea fără să fie pedepsit. Este ceva personal. Căţeaua aia trebuie să primească o lecţie şi eu o să am grijă de asta.

Apoi, deschizând portiera, Terry îl împinse cu brutalitate.

— Cară-te, idiotule! Am obţinut ceea ce am vrut datorită ţie. Acum lasă-mă în pace şi ţine-ţi gura.

Michaela ştia când să se retragă şi asta şi făcu. Privind în urma maşinii se gândi că două mii nu erau de ajuns pentru ceea ce făcuse. Ar fi trebuit să ceară cinci. Oprind un taxi, porni spre apartamentul lui Eddie Durrant din Bayswater…

Îşi arsese toate punţile acum. Nu se mai putea întoarce nici acasă, nici la club – nicăieri. Cathy trebuia să fi aflat cine o luase pe fiica ei de la şcoală, trebuia să ştie deja că Michaela o trădase. Dacă i se întâmpla ceva lui Kitty, era un om mort.

Dar Michaela fusese întotdeauna o mincinoasă egoistă cu două feţe; acest lucru era în firea ei. În definitiv, două mii erau două mii. Avea nevoie de bani ca să se ducă în America de Sud să-şi facă operaţia care avea să-i schimbe viaţa.

O fată trebuia să-şi cunoască interesele, mai ales când fata era, de fapt, bărbat.

Louis Bardell avea douăzeci şi opt de ani. Pielea lui măslinie, ochii verzi şi părul negru şi des îl făceau să fie extrem de atrăgător. Ştia că lumea se uita la el şi îi plăcea acest lucru. Era, de asemenea, un homosexual cu gusturi mai exotice: băieţii.

Ieşind împreună cu doi tovarăşi ai săi de suflet din apartamentul lui din Kensington, Louis văzu un individ solid şi cu chelie stând rezemat de Mercedesul lui bleumarin. Uitându-se la prietenii lui, strigă:

— Dă-te la o parte de lângă maşina mea, amice, până nu chem poliţia.

Individul se îndreptă şi Louis văzu mai bine cât de solid era. Prietenii săi se dădură înapoi.

— Eu *sunt* poliţia. Intrăm puţin? Aş vrea să stăm de vorbă în legătură cu…

— Îmi pare rău, dar tocmai plecam.

Vocea i se frânse când Richard Gates îi zâmbi ameninţător.

— Înăuntru, vă rog, toată lumea.

Intrând în casă, Richard se uită cum Louis şi prietenii lui se aşezară în salonul spaţios şi înalt.

— Frumoasă locuinţă.

Louis pufni ironic.

— Uită-te bine, dragule, pentru că e singura ta ocazie să vezi aşa ceva.

— Dacă nu-ţi ţii gura aia afurisită, o să am grijă să ajungi la Brixton pentru câţiva ani, să mă ajuţi la anchete, şi acolo o să ai ocazia să ţi se facă fundu' arşice!

Louis şi prietenii săi se cutremurară.

— Durerea e un lucru oribil, nu-i aşa, băieţi? continuă Gates. Ştiu că mie unuia nu-mi place, dar îmi place s-o provoc altora. Ciudat, nu? Aş putea să scot un cuţit, să vă tai urechile şi să râd în hohote, dar, dacă m-aţi zgâria din greşeală, m-aş înfuria teribil. Urăsc durerea, durerea personală.

Îi zâmbi lui Louis.

— Asta e ceva ce avem în comun, nu-i aşa? Pentru că şi ţie îţi place să răneşti oameni, nu? îţi place să răneşti băieţi şi fete. Ştiu asta, pentru că am văzut o casetă video unde faci chiar treaba asta. Vezi tu, Trevale a vândut casetele astea. N-a fost o petrecere chiar atât de privată. Eşti numărul unu în topul european al pedofililor. Eşti celebru, amice.

Louis era acum alb ca varul. Întreaga lui atitudine se schimbase în câteva secunde. Umezindu-şi buzele, clătină din cap uluit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ochii tăi verzi sunt greu de confundat. Înţeleg că ai şi un tatuaj mai neobişnuit pe fesa dreaptă: un şarpe care caută să-şi prindă coada. Vrei să-ţi dai pantalonii jos şi să-mi dovedeşti că mă-nşel? Nu, aşa am bănuit şi eu. Te aşteaptă ani mulţi. Nu există atâţia bani în lume ca să împiedice judecarea ta.

— Ar fi bine să ai grijă ce spui, domnule…

Richard zâmbi.

— Gates. Inspector detectiv Richard Gates. Vrei să-ţi tatuez numele pe fesa cealaltă? Ca să nu-l uiţi?

Întorcându-se spre ceilalţi doi, zâmbi din nou. Era unul din zâmbetele lui mai bune, o combinaţie între o grimasă şi un cap de mort.

— Dumneavoastră, domnilor, sunteţi cam tăcuţi. Ce s-a întâmplat, v-a mâncat pisica limbile?

Cei doi, unul analist programator şi celălalt un fotbalist profesionist, îl priviră înspăimântaţi.

— Ce doreşti să afli, de fapt? întrebă analistul.

— Locul unde se ţine petrecerea lui Terry Campbell. Am aflat că dă una din petrecerile lui private în seara asta. Bine, trebuie să fie private, nu? Adie nu e genul de petrecere la care să-ţi inviţi mama sau sora, nu?

Fotbalistul, un francez în vârstă de douăzeci şi cinci de ani avu bunul simţ să pară ruşinat şi, instinctiv, Richard ştiu că acela era omul lui.

Se uită la Richard şi spuse încet:

— Nimeni nu ştie locul decât cu o oră înainte. Aşa a procedat întotdeauna.

— Bine, hotărî Richard, atunci o să stăm cu toţii aici, o să sporovăim puţin, o să bem un whisky şi, când o să aflăm locul, o să merg cu voi şi o să-i stric distracţia, zise el frecându-şi mâinile la fel ca Uriah Heep şi exclamând cu o voce de fată: Doamne, abia aştept!

Kitty era îngrozită. Când o văzuse pe Michaela la şcoală fusese îngrijorată, la început, temându-se că mama ei păţise ceva. Dar Michaela o asigurase repede că mama

ei era bine, dar că Desrae dădea o petrecere privată şi dorea să fie şi Kitty acolo. Povestea despre Cathy o spusese doar ca să-i dea drumul de la şcoală.

Abia când ajunseseră la Londra şi fusese dusă într-o casă străină, îşi dăduse seama că nu era în regulă ceva. Prima dată când îl văzuse pe Trevale Campbell fusese îngrozitor. El doar se uitase fix la ea, după care o pusese să ridice braţele deasupra capului şi să se rotească încet. În tot acel timp, o privea cu un ochi critic.

Michaela nu se vedea nicăieri. Când Kitty încercă să se ducă la uşă, individul o apucă de braţ cu brutalitate şi o trânti într-un fotoliu cu atâta forţă, încât avu impresia că i se frânge şira spinării. Fata îşi dădu seama că era în pericol, dar habar nu avea de ce se întâmpla acest lucru. Oare ce voia acel individ de la ea?

Apoi, el puse o casetă video, spunându-i să se uite şi să înveţe.

Abia după ce văzu caseta realiză în ce situaţie îngrozitoare era. Lui Trevale Campbell îi plăcea fiecare clipă de spaimă a ei.

Dacă mama acelei căţele îşi închipuia că avea să scape nepedepsită pentru că îi pângărise casă, se înşela amarnic. Şi, după ce avea s-o aranjeze pe fiică, avea s-o aranjeze şi pe mamă.

O va sili să se uite la caseta pe care urma să fie înregistrată fiica ei.

Eddie Durrant era un bărbat foarte solid şi chipeş, cu ochi negri şi migdalaţi că ai tatălui său şi cu o piele perfectă de culoarea cafelei. Fiind un criminal violent, îşi ura fratele vitreg cu înverşunare. Mama lui Eddie fusese o tânără albă din East End pe nume Renée. Născuse la şaisprezece ani şi tatăl fui o părăsise, deşi întotdeauna avusese grijă de fiul său.

Ca şi Trevale, Eddie era demn de tatăl lui., îşi îndemnase fiii să fie tari, să fie duri, să fie cei mai buni. Când erau mici, îi forţase să participe la confruntări violente, îi făcuse să se bată între ei şi învingătorul era cel

mai bun fiu al lui în ziua respectivă.

Eddie urâse întotdeauna faptul că tatăl lui trăise cu mama lui Trevale după ce o părăsise pe a lui.

Devenind adult, avea acelaşi defect ca fratele său vitreg. Amândoi luau bunătatea drept slăbiciune şi amândoi respectau forţa şi numai forţa. Amândoi se foloseau şi abuzau de oricine. Amândoi considerau banii ca fiind singura marfă şi activitatea sexuală violentă ca fiind ceva ce li se cuvenea de drept. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că existau şi sentimente. Cel puţin sentimentele altora.

Când aflase că fratele său făcea o avere de pe urma afacerii cu filme pornografice, Eddie hotărâse să câştige şi el ceva din asta. Nu pentru că ar fi avut nevoie de bani sau pentru că ar fi. Vrut o nouă afacere, ci pentru că îi făcea plăcere să-l învingă pe Trevale. Michaela se dovedise a fi de treabă, aşa cum ştia Eddie că era.

Acum, auzind despre ultimele întâmplări, Eddie era supărat şi încântat în acelaşi timp.

— Vrei să spui că fratele meu a răpit-o pe fiica lui Cathy Pasquale şi o s-o folosească la una din petrecerile lui în seara asta?

— Michaela încuviinţă, speriată de ceea ce făcuse. Când îl văzuse pe Eddie, îşi dăduse seama că juca pe două fronturi şi acest lucru era extrem de periculos. Dar voia să câştige mai mulţi bani înainte de plecarea la Rio.

Luă aerul unei fetiţe pierdute şi spuse pierit:

— A trebuit să fac ce mi-a cerut, Eddie. Dacă aş fi refuzat să mă duc s-o iau, mi-ar fi făcut rău, nu?

Eddie se uită la bărbatul-femeie din faţa lui şi simţi un dezgust teribil.

— Acea femeie Pasquale a fost bună cu tine. Tu nu eşti loial nimănui, Mickey?

Michaela ridică din umeri.

— Bineînţeles că sunt, dar nu pot să mă lupt cu Terry, ştii asta foarte bine. După ce tu o să te-ntorci în America de Sud, eu o să rămân iarăşi singură. Nu pot să-mi permit

să-l am ca duşman pe fratele tău.

Eddie râse fără umor.

— Dar poţi să-ţi permiţi s-o ai ca duşmancă pe Cathy Pasquale, asta vrei să spui?

Michaela nu era deloc încântată de felul cum evolua conversaţia.

— Uite ce e, Eddie, am făcut doar ce trebuia să fac, clar? Bine, îmi pare rău, îmi plăcea puştoaica, îmi place Cathy… să mă ia dracu', îmi plac toţi, dar trebuie să mă gândesc şi la mine. Am putea să câştigăm bani frumoşi. Dacă-i spunem lui Cathy că putem să-i aducem fata înapoi, o să ne plătească bine, ştiu sigur.

Eddie stătea în faţa *lui*, *cu* bărbia sprijinită în palmă.

— Nu mai spune.

Înflăcărându-se, Michaela dădu din cap afirmativ.

— Cel puţin zece miare, dacă nu mai mult.

— Eşti gata să vinzi viaţa unei fete, care e fiica femeii care a fost foarte bună cu tine. Care ţi-a împrumutat bani pentru operaţia de sâni, care ţi-a dat o slujbă când aveai nevoie de una, care te-a luat în clubul ei şi, din câte îmi dau seama, în familia ei. Vreau să pricep totul foarte bine. Vreau să fiu convins că eşti chiar atât de a dracului de josnică! Dumnezeule, credeam că Trevale e un gunoi nenorocit, dar tu, Michaela, îl întreci.

Mickey se bosumflă.

— Eh, când zici aşa, sigur că sună urât. Dar nu priveşti lucrurile din punctul meu de vedere. Am muncit pe rupte în clubul ăla pentru Cathy, seară de seară. Nu mi-a dat nimic pe degeaba, nu? Adică, e interesul ei să se poarte bine cu noi, nu? Categoric, e o tipă de treabă, dar, la urma urmei, e şefa mea, nu-i ca şi cum mi-ar fi rudă, nu? Se lăfăie în bani, e putred de bogată. De ce n-aş avea şi eu puţin din ce are ea?

— Chiar crezi că poţi să justifici ce-ai făcut, nu? spuse Eddie nevenindu-i să creadă. Uite ce e, te-am rugat să mă ajuţi să-mi distrug fratele. Asta a fost ceva personal. Pe urmă, tu ai făcut o altă înţelegere cu el pe la spatele

meu. Apoi, zise el râzând, asta-i partea care-mi place cel mai mult, îţi închipui că poţi să vii aici şi să câştigi mai mulţi bani folosindu-te de mine ca s-o şantajezi pe femeia care a fost bună cu tine şi care, din întâmplare, mie nu mi-a făcut absolut nimic. Aşa e? Am înţeles corect?

Eddie se ridică.

— Pune-ţi haina… O să-i facem o vizită acestei femei.

Michaela simţi că leşină.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine. O să mergi la tipa asta şi o să-i spui ce s-a întâmplat cu fiica ei şi, dacă vrea să-ţi tragă câteva, eu n-o s-o împiedic, scumpete. De fapt, s-ar putea chiar să-i dau o mână de ajutor. Întotdeauna am ştiut că eşti o profitoare, Michaela, dar chestia asta e de-a dreptul incredibilă. Însă e şi o parte bună, aşa pot. Să-l fac praf pe fratele meu fără să mişc un deget măcar. Asta mi se pare o. Afacere bună.

Michaela era stupefiată.

— Haide, Eddie, doar nu mi-ai face aşa ceva, nu?

El îşi trecu mâna peste capul ras şi zise vesel:

— Ba cum să nu? Stai numai să vezi.

Eddie o găsi pe Cathy la club, unde aceasta aştepta împreună cu Susan P şi Desrae să afle unde se ţinea petrecerea. Când el intră în birou cu Michaela, Susan şi Desrae se uitară la ei ca şi cum ar fi văzut nişte stafii.

— Eddie Durrant şi Frumoasa Michaela – cărui fapt datorăm această plăcere? îi întâmpină Susan cu maliţiozitate.

— Nu ne-am mai văzut demult, Susan. Arăţi bine, scumpo. Dar tu întotdeauna ai arătat bine, spuse Eddie linguşitor, după care îi zâmbi lui Cathy, întinzându-i mâna cu o manichiură perfectă. Doamna Pasquale? îmi face plăcere să te cunosc.

Cathy îl privi uşurată. Dacă acela era fratele lui Trevale, cel care îl ura, atunci aveau o şansă. Cocaina îşi făcuse efectul deja şi mintea îi era ascuţită ca briciul, deşi mâinile îi tremurau. Apoi îşi dădu seama că, lângă el, era

chiar Michaela: Michaela, care o luase pe fetiţa ei de la şcoală şi i-o dusese celui care avea să-i distrugă inocenţa. Când Cathy se năpusti asupra lui, nimeni nu făcu nicio mişcare.

Smulgându-i peruca, începu să-i care pumni şi picioare până când îl făcu să zacă la pământ, în faţa ei. Apoi, cuprinzându-i faţa în mână, se uită în ochii lui.

— Eşti mort pentru ce-ai făcut azi, ticălosule. O să te fac să urli de durere şi eu o să râd, amice. Şi dacă-ţi închipui că eu am fost dură cu tine, stai numai să vezi ce-o să păţeşti când or să pună fetele mâna pe tine.

Când, plângând şi văitându-se, Michaela încercă să explice, Eddie Durrant îi zise:

— Las-o baltă, Mickey.

Apoi le povesti exact ce făcuse Michaela. În timp ce el vorbea, Mickey îşi văzu şansele de supravieţuire dispărând încetul cu încetul.

În club, atmosfera tocmai se încingea. Red, un irlandez cu un râs ca al lui Danny la Rue şi veşmintele lui Carmen Miranda, îşi făcea numărul de deschidere. Îl auziră cântând „Te, te, te, te, te iubesc foarte mult” cu un accent ciudat irlandezo-mexican.

Întotdeauna avea un succes răsunător şi seara aceea nu făcea nicio excepţie.

Susan P ascultă, după care întrebă:

— Deci, unde e fata, ştii?

Eddie încuviinţă.

— Dar vreau ceva în schimb.

Desrae pufni ironic.

— Bine, spune odată, negroteiule, că n-avem toată noaptea la dispoziţie. Eddie se uită la el şi zâmbi, dar ochii îi erau plini de răceală.

— Nu sunt negroteiul nimănui şi, dacă vă închipuiţi că vreau bani, vă înşelaţi. Vreau ca fratele meu să înceteze să mai respire, mă înţelegeţi?

Cathy încuviinţă.

— Nu-ţi face griji, dacă intră-n mâinile mele n-o să

mai respire-n veci.

Eddie păru mulţumit.

— Casa în care e fiica dumitale e în apropiere de Kensington High Street, spuse el apoi. E casa surorii mele vitrege, dar ea nu-i acolo. El a expediat-o astăzi împreună cu copiii. Presupun că o să ducă fata acolo chiar înainte să înceapă petrecerea.

Se uită la ceas.

— E abia trecut de nouă şi jumătate, iar petrecerile încep de obicei pe la unsprezece, unsprezece şi jumătate. Toţi eroii lui vor să fie bine ameţiţi înainte, să se pregătească pentru distracţie. Ar trebui prinsă atunci.

— Şi ar trebui să-l prindem şi pe Trevale atunci, nu? întrebă Cathy în şoaptă.

— Bineînţeles.

Toţi se mişcară în acelaşi timp. Michaela era în continuare pe podea, speriată şi plină de sânge… Cathy se uită la ea.

— De tine o să mă ocup mai târziu. Mickey.

— Îl păzesc eu, promise Eddie. Duceţi-vă şi, când vă întoarceţi, să-mi povestiţi tot.

Cathy încuviinţă şi ochii îi erau lipsiţi de strălucire.

— Poţi să fii sigur, domnule Durrant.

Negrul zâmbi şi desfăcu braţele într-un gest prietenesc. Te rog să-mi spui Eddie. Aşa-mi spun toţi prietenii.

Nimeni nu zise nimic. Părăsiră biroul cât ai clipi. Eddie îi zâmbi apoi Michaelei.

— Perfect, au un bar foarte bine dotat, vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Michaela se uită la bărbatul cu care se culcase de multe ori şi zise răguşit:

— Bastardule!

— Bineînţeles! Toată lumea ştie că tata nu s-a însurat niciodată cu mama, zise Eddie cu o voce plăcută. De aici au început toate problemele mele.

Punându-şi un coniac *Rémy Martin*, îi savură gustul,

anticipând clipa în care avea să i se spună că fratele lui vitreg era mort.

Johnny Cartwright se uită cum Terry Campbell o forţă pe fetiţă să intre în cameră. Era înspăimântată. Avea mâinile legate la spate şi lui i se făcu milă de ea, pentru că ştia că avea să ofere spectacolul din seara aceea, împreună cu el. Cu părul lung şi aproape negru şi cu ochii mari şi albaştri era superbă şi el ştia că avea să-l scutească de foarte multe neplăceri.

Stătea pe jos şi el văzu că tremura din tot corpul. Era deja într-un hal fără de hal, fie din cauza drogurilor, fie din cauza şocului, poate de vină erau ambele. Un lucru era sigur: habar nu avea ce se petrece în jurul ei. Avea o privire ca a unui animal prins în capcană, un firicel lung de salivă îi atârna din gură, iar dinţii îi erau dezveliţi într-o grimasă de teroare.

Îi era milă de ea.

— El se afla în camera aceea de ore întregi şi, pe măsură ce trecea timpul, se resemna din ce în ce mai mult. Se vindea de mult timp, astfel că acel gând era înspăimântător, dar nu chiar ceva nou pentru el.

Cu fata aceea, însă, era cu totul altceva. Îţi dădeai seama că nu era obişnuită cu viaţa aceea după groaza de pe chipul ei, după hainele îngrijite şi după curăţenia ei. Bănui că era răpită. Ochii lui verzi erau trişti când îl văzu pe Trevale trăgând-o în pat. Picioarele subţiri i se dezveliră, iar chilotul era specific Uniformelor de şcoală. Johnny ştia că acest lucru avea să fie unul din punctele de senzaţie pentru cei care veneau la aşa-zisa petrecere.

Era înaltă pentru vârsta ei, dar avea exact chipul pe care îl căutau ei: nici fată, nici femeie. Sânii în formare şi părul pubian rar erau la ordinea zilei pentru indivizii aceia, el ştia asta foarte bine. În definitiv, vânzându-se zilnic, ştia mai multe despre acele lucruri decât aşa-zişii psihologi şi asistenţi sociali. Aceştia doar studiau, nu participau niciodată.

— Kitty se hotărâse să se împotrivească şi încercă să-

l zgârie pe bărbatul care o trăsese în pat. El o lovi, însă, cu toată puterea peste pulpă, având grijă să nu-i lase semne pe faţă. Durerea pătrunse şi prin Demerolul cu care fusese injectată şi ea scoase un ţipăt. Două minute mai târziu, avea o bandă adezivă pe gură, iar mâinile îi erau legate de tăblia patului, deasupra capului.

Terry tocmai îşi aprindea o ţigară cu marijuana când sosiră primii invitaţi. Johnny stătea tăcut, uitându-se la bărbatul şi femeia care intrară. Aveau în jur de cincizeci de ani şi erau bine îmbrăcaţi, în geci de piele asortate. Terry îi salută ca un maître d'al unui restaurant de lux. Femeia era plinuţă, cu ochii excesiv fardaţi şi cu părul pieptănat pe spate. Johnny bănui că era o prostituată în vârstă; bărbatul care o însoţea era, evident, partenerul ei.

Era ciudat cum oamenii aceia păreau să se găsească, fără ajutorul unui club sau al altor mijloace la care apelau oamenii normali.

Femeia se uita la Kitty de parcă tocmai i se dăduseră numerele câştigătoare înainte de extragere.

Bărbatul se uita la Johnny, care îl privea impasibil. Îl auzi pe Terry spunându-le că acei doi copii aveau să facă o scenă pe care or s-o înregistreze, iar dacă doreau ceva individual, avea să-i coste în plus. De asemenea, dacă voiau caseta executată profesionist, costa mai mult, dar merita, deoarece calitatea era excepţională.

Femeia vorbea deja despre o oră pe care să o petreacă singură cu fata, iar Johnny privea şi asculta, uluit de cât de jos se puteau coborî oamenii. Credea că văzuse totul în viaţa lui, dar acel comerţ cu carne, vie făcut cu atâta sânge rece era stupefiant chiar şi pentru el.

Îi zâmbi bărbatului, ştiind ce se aştepta din partea lui. Voia ca, la un moment dat, să iasă din camera aceea şi, când era vorba de Terry Campbell, acest lucru însemna că trebuia să facă tot ce i se cerea. Spera să ajungă mai aproape de fată ca să-i spună să facă acelaşi lucru. Dar în starea în care era, probabil că nu avea să realizeze ce îi spunea, oricum.

Dar el avea să încerce.

Bărbatul îi ciufuli părul, trecându-şi degetele prin el. El îi privi cu ochii lui verzi şi bărbatul se amoreză pe loc. Dacă Johnny îi făcea o impresie bună, bărbatul ar fi insistat să fie singur cu el şi, dacă avea banii, Terry ar fi fost de acord, aducând pe altcineva pentru ceilalţi invitaţi. Totuşi, nu avu noroc. Bărbatul îşi salută în curând doi parteneri care tocmai sosiseră.

Îi plăcea în grup. Johnny se simţi cuprins de deznădejde. Totuşi meritase să încerce. Cei doi aveau lanţuri pe ei şi Johnny fu şi mai îngrozit. Homosexualii cărora le plăceau lanţurile puteau să fie nişte ticăloşi de o cruzime teribilă; ştia acest lucru, avusese parte deja de câţiva. Asociau plăcerea cu durerea. Ciudat cum putea să le facă plăcere să provoace durere mai mult decât să o suporte, totuşi.

Zâmbi din nou, pentru că ştia că şansele de a transmite mai departe virusul erau din ce în ce mai mari. Dacă îl făceau să sângereze, şi avea senzaţia că exact aşa aveau să facă, avea să le dăruiască ceva în plus în seara aceea, în afară de trupul lui şi respectul de sine.

Terry era mulţumit de comportamentul profesionist al băiatului. Ştia că mulţi pedofili se simţeau mai bine atunci când copilul părea de acord, pentru că se amăgeau că era încântat de ceea ce îi făceau. Acest lucru le întărea convingerea potrivit căreia copiilor le plăcea, totuşi, indiferent de ce spuneau experţii.

Toată lumea bea, chiar şi Johnny. Înghiţi vodca însetat, sperând să se îmbete şi, de asemenea, să se drogheze până când nu mai ştia de el. Îl văzu pe Terry turnându-i fetei vodcă pe gât. O auzi înecându-se. Toţi râseră, pentru ei era ceva comic. Terry continuă să-i toarne vodcă pe gât şi fata bău destul de mult înainte să-şi piardă cunoştinţa.

Johnny se bucură pentru ea; spera să nu se trezească decât după ce se termina totul.

Femeia, care se dovedi a fi agent imobiliar – Johnny

ştia acest lucru pentru că o auzise despre vânzarea unei proprietăţi din Willesden care ar fi putut fi folosită. Săptămâna viitoare –, îl întrebă pe Terry din nou cât cerea ca s-o lase singură cu fata.

El se uită la ea, gândindu-se.

— O să te las o oră şi tu îmi închiriezi casa din Willesden pentru săptămâna viitoare pe gratis. E tot ce pot să fac.

Femeia râse. Dinţii îi erau îngălbeniţi din cauza tutunului. Iar stratul de fard era atât de gros, încât, pe alocuri, se crăpase şi cădea. După aceea, Terry îi conduse pe bărbaţi şi pe băiat în camera alăturată.

Johnny se aşteptase la acest lucru. În cameră se aflau un pat şi o mulţime de băuturi. În acest timp, omul de la uşă mai lăsă să intre două persoane.

Aceştia erau genul de oameni de afaceri din City, îmbrăcaţi la costum şi cu serviete. Spre deosebire de ceilalţi, erau tăcuţi. Luând câte ceva de băut, stătură unul lângă altul şi bănui că erau doi amanţi care se delectau cu ceva exotic din când în când, atunci când îşi puteau permite. El îşi ţinea privirea aţintită asupra uşii, sperând că fata era teafără. Nu i-ar fi surâs deloc ideea de a rămâne singur cu lesbiana.

Cei doi indivizi îmbrăcaţi în piele se apropiară de el. Unul îl mângâie pe păr şi celălalt îi mângâie organele genitale prin pantaloni.

— Dezbracă-te, băiete, vrem să vedem ce ne oferi.

Terry îi făcu semn din cap şi Johnny începu să se dezbrace încet. Toţi bărbaţii priveau nerăbdători. Johnny închise ochii şi trecu pe pilot automat. Auzi un geamăt din camera de alături şi aruncă o privire spre uşă, sperând ca fata să fie teafără.

Se rugă să fie amândoi teferi după seara aceea.

Kitty o văzu pe femeie prin aburii beţiei. Îi era foarte greu să vadă limpede mai mult de câteva secunde, totuşi. Undeva, în mintea ei, ştia că se întâmplase ceva rău, dar nu putea să-şi amintească deloc ce anume.

Deschizând ochii încă o dată, o văzu pe femeie aplecându-se asupra ei. Faţa îi era fardată oribil şi puţea a parfum.

Când îşi dădu seama că femeia îi săruta sânii, i se făcu atâta scârbă, încât vomită vodca pe părul şi umerii femeii. Kitty ar fi vrut să râdă şi să ţipe în acelaşi timp. Dar nu putu să facă niciuna, nici alta, pentru că descoperi că îi era greu să respire. Voma îi intrase pe gât şi pe nas şi, aşa cum era întinsă pe spate şi legată, se chinui să respire.

Femeia se ridică în capul oaselor acum, cu chipul schimonosit de furie şi îi trase lui Kitty o palmă peste faţă.

Fata simţi că îşi pierde cunoştinţa şi ultimul ei gând se îndreptă spre mama ei. Cufundându-se în întunericul plăcut, se întrebă dacă mama ei o căuta; dacă ştia că fusese luată de la şcoală.

Femeia încerca să se cureţe. Auzind agitaţie în camera alăturată, întredeschise uşa puţin. Acolo era un vacarm. Era plin de lume: uniforme, haine de stradă şi, în groaza ei, fu uimită când văzu cel puţin doi travestiţi. Bănui că veniseră la petrecere.

Închizând uşa, privi în jur. Trase draperiile şi încercă să deschidă fereastra. Aceasta era bătută în cuie, însă. Bineînţeles că era normal să fie bătută în cuie, nu? De câteva ori copiii săriseră pe geam şi petrecerea fusese abandonată.

Privi în jur îngrozită. Dacă era descoperită acolo singură cu fata, care acum scotea un şuierat ciudat, o încurca rău de tot. Aveau să-i fie puse în pericol nu numai slujba, dar şi poziţia ei în comunitate, la biserica locală, şi în faţa vecinilor.

Luând o bucată de lemn din cămin, se hotărî să încerce să spargă geamul. Exact în clipa în care puse mâna pe lemn, uşa fu deschisă şi îl văzu pe Johnny, care strigă:

— E o fată aici! Veniţi repede că se sufocă.

Îngenunche în pat apoi, încercând să-i dezlege mâinile fetei. În timp ce femeia privea, în cameră intră o blondă slăbuţă şi ea ştiu imediat că aceea era mama fetei.

Numai o mamă ar fi putut să aibă expresia aceea feroce. În ochi, numai o mamă ar fi putut să aibă atâta ură uitându-se la ea.

Băiatul o trase pe fată în şezut şi blonda îi şterse faţa, curăţându-i gura şi nasul. Deodată, fata tuşi şi trase de câteva ori aer în piept. Atunci îşi dădu seama femeia că fata fusese la un pas de moarte, că fusese cât pe ce să se sufoce înecându-se cu propria vomă. – în timp ce privea consternată, femeia cea slăbuţă lăsă fata în grija băiatului şi se dădu jos din pat, traversând încăperea. Era atât de micuţă, ca o păpuşă.

Lesbiana era înaltă şi cu oase mari. Arăta exact ca *una* din înaintaşele ei slave.

Era puternică.

Dar nu destul de puternică pentru femeia aceea micuţă cuprinsă de o furie violentă. Când mama fetei o atacă, fu scoasă cu capul prin geamul pe care voise să fugă.

Apoi, totul se termină. Un bărbat solid şi cu chelie o trase de pe ea, râzând.

— Gata, Cathy, hai să mergem, lasă poliţia să-şi facă treaba acum. Am găsit-o pe Kitty, este teafără. Haide, scumpo, să mergem, zise el încercând să-i descleştеze mâinile din părul femeii.

— Te omor, auzi? Dacă intri la puşcărie, o să pun mâna pe tine acolo, te găsesc oriunde te-ai duce. Eşti a mea, te omor cu mâinile mele!

Vocea lui Cathy era o şoaptă care dădea fiori şi se auzea în toată camera.

— Te-ai atins de copilul meu, te-ai atins de fetiţa mea. Îţi smulg inima şi o să cânt ca Julie Andrews când o să fac asta. Nu, uita, cucoană.

Estelle Parkinson tocmai afla cum era să fii agresat.

Richard privea scena şi apoi se uită la Estelle.

— O să ţi se învineţească ochiul, scumpo, şi părul îţi cade ghemotoace-ghemotoace. Dar acelaşi lucru o să ţi se-ntâmple şi în puşcărie. Sper c-a meritat, pentru că viaţa,

aşa cum o ştii tu, s-a terminat pentru tine acum.

Estelle Parkinson se uită la bărbatul acela şi îi simţi ura, ştiind că el asta şi voia. Ea fu prima care-şi lăsă privirea în jos. Când fu scoasă din cameră, un travestit solid îi trase un pumn în ceafă, împingând-o cât colo împreună cu cel care o ţinea.

Toţi izbucniră în râs. Era, pe de o parte, uşurare, pe de alta, stânjeneală. Pentru mulţi dintre poliţişti era prima. Oară când se confruntau cu acel aspect al comerţului cu sex şi sperau să fie şi ultima.

Desrae intră în dormitor, fiindu-i groază de ceea ce ar fi putut să vadă, dar, când o zări pe Cathy, ştiu că, indiferent de ce se întâmplase, Kitty era în siguranţă

— Acum. Se uită la băiat, la părul lui frumos şi la ochii lui superbi, şi se văzu pe sine cu mulţi ani în urmă. Numai că el avusese norocul să-l găsească pe Joey. Băiatul acela pe cine avea? Luându-l pe după umeri, îl strânse lângă el.

— Gata, gata, băiete. Eşti în siguranţă acum. Cavaleria a sosit exact la timp, iar poliţiştii aceştia de treabă or să-i ia pe toţi oamenii răi. Ce emoţionant, nu? spuse el zâmbindu-i băiatului care, în sfârşit, începu să plângă.

Desrae îl consolă, ştiind că, din seara aceea, băiatul avea să devină o prezenţă fixă în viaţa lui. Nu pentru un motiv sexual, ci pentru că el fusese în locul potrivit la momentul potrivit.

Lui Desrae îi făcea plăcere să aibă grijă de oameni şi, acum, avea încă un protejat. Viaţa îşi avea compensaţiile ei, dar Dumnezeu le oferea într-un mod foarte ciudat, uneori.

Lui Kitty i se făcuseră spălături stomacale şi fusese consultată de cei mai buni medici disponibili.

Era neatinsă.

Cathy îi mulţumi Domnului şi se aşeză lângă patul fiicei ei, ţinând-o de mână în timp ce ea dormea după calmantele care i se dăduseră şi din cauza şocului. Cu

puţin noroc, nu avea să-şi amintească prea mult din coşmarul, prin care trecuse. Dacă îşi amintea, ei aveau să aibă grijă să beneficieze de ajutorul celui mai bun psihiatru.

— Richard stătea lângă ea, ţinând o mână grea pe genunchiul lui Cathy. Stăteau astfel, tăcuţi, ca nişte părinţi care îşi iubeau copilul enorm de mult, uniţi în dragostea lor pentru fată.

— O să fie bine, Cathy, îţi promit.

Ea îi aruncă o privire şi zâmbi stins.

— Nu-mi vine să cred că oamenii chiar pot să facă aşa ceva. Totuşi, ar trebui să ştiu că o fac, ar trebui să ştiu asta mai bine ca oricine.

Richard oftă şi o îmbrăţişă, mângâindu-i spatele uşor.

— Haide, plângi zdravăn, descarcă-te. Ai suferit un şoc teribil, Cathy. Fiica ta a fost răpită şi cât pe ce să fie violată, ai tot dreptul să plângi.

Ea încercă să zâmbească printre lacrimi.

— Ce m-aş face fără ţine, Richard? spuse ea cu o voce scăzută şi obosită. Întotdeauna mi-ai fost alături, de la bun început. Din prima clipă când te-am văzut, am ştiut că pot avea încredere în tine, chiar dacă erai tipul cel mai înspăimântător pe care îl văzusem vreodată. Am simţit ceva în tine: bunătatea, căldura, i-am spus asta lui Desrae şi el a-nceput să râdă.

Richard ridică din umeri.

— E normal, nu? Spre deosebire de tine, el nu mă vede aşa cum sunt în realitate. Rareori las pe cineva să facă asta.

Cathy îl privi în ochi.

— Ştiu asta mai bine ca oricine. Toată lumea crede că eşti un bandit plin de cruzime care se ascunde sub o mască de poliţist, când, de fapt, tu eşti un om minunat.

El zâmbi. Dinţii fuseseră întotdeauna unul din lucrurile lui cele mai bune şi ştia asta.

— Sunt un om minunat, aşa e? Ei bine, să nu te mai audă cineva. Nu vreau să-mi pierd reputaţia la o vârstă

atât de înaintată.

Desrae intră în salon, acest lucru împiedicând-o pe Cathy să-i răspundă. Se uită la ei şi oftă adânc.

— Parcă sunteţi nişte porumbei aşa cum staţi aici, îmbrăţişaţi. Chiar mă faceţi gelos.

Apoi se uită la Kitty şi clătină din cap cu tristeţe.

— Sărmanul copil! Uite ce e, Cathy, fără supărare, dar arăţi groaznic. Du-te acasă. Au zis că o să doarmă până mâine dimineaţă şi cred că ai nevoie de o tărie şi de o baie fierbinte…

Cathy scutură din cap, dar Richard o ridică de pe scaun.

— Are dreptate. Hai, scumpo, te duc eu acasă. Dormi puţin şi, pe urmă, te aduc înapoi, înainte să plec la serviciu, da? Am lăsat totul în grija capabilului meu asistent. E la fel de util ca o scrumieră pe o ambarcaţiune cu motor, dar ştie cum stau treburile. O să-i bage la arest.

Desrae îi împinse spre uşă.

— Mâine or să-i pună întrebări lui Kitty. O să aibă nevoie de tine lângă ea şi tu va trebui să fii odihnită. Dormi câteva ore şi linişteşte-te, pentru Dumnezeu.

După ce îi mai aruncă o privire fiicei ei, ieşi din salon. Ajunseră acasă în douăzeci de minute: „iar Richard îi pregăti baia în timp ce ea puse de cafea. Ea se cufundă în apa fierbinte şi înmiresmată şi el îi aduse un coniac şi o ţigară.

Ea îi zâmbi în semn de mulţumire.

— Mă răsfeţi, Richard.

— Meriţi să fii răsfăţată, deşi regret că am pus spumant. Aş fi văzut şi eu ceva.

Cathy râse, dar era un sunet greu şi obosit.

— Mă bucur atât de mult că e teafără, Richard. Mi-a fost aşa de frică… mă gândeam cu groază la ce ar fi putut să i se întâmple.

— Ei bine, e teafără. Am ajuns acolo la timp şi o să treacă peste toate astea, scumpo, o să avem grijă cu toţii ca lucrul ăsta să se întâmple.

Ea luă o înghiţitură de coniac, plăcându-i acea senzaţie arzătoare.

— Erai ca o pisică sălbatică! Ce faţă făcuse individa aia… Sper să nu te înfurii niciodată pe mine.

Cathy roşi.

— Voiam s-o omor. Zău, Richard, dacă aş fi avut armă, aş fi împuşcat-o.

— Acum ştii de ce nu se vând arme aici. În Statele Unite, armele de foc se găsesc foarte uşor şi niciunul din noi nu ştim de ce suntem capabili atunci când ne pierdem cumpătul. Cel mai trist e că, imediat cum te calmezi, regreţi ce-ai făcut. Chiar dacă femeia aia era aşa cum era, dacă ai fi omorât-o, ai fi avut-o pe conştiinţă.

Cathy se gândi la spusele lui.

— Nu ştiu. Ceea ce avea de gând să-i facă fetei mele era obscen, dezgustător. Poate că mi-ar fi părut rău, nu ştiu. Ceea ce ştiu e că, dacă aş fi avut o armă atunci, aş fi omorât-o.

Richard se uită la ea. Era atât de frumoasă cu părul strâns în coc şi nefardată.

O iubea.

O iubea atât de mult, încât, uneori, era ca o durere fizică. Câteodată îşi închipuia că era însurat cu ea, îşi închipuia că ea îl iubea la fel de mult ca el. Că aveau un copil împreună, că trăiau împreună, ca soţ şi soţie. Spuma o acoperea, dar el zări un sfârc trandafiriu şi simţi un început de erecţie ridicându-se brusc. Ieşi din baie şi se duse în sufragerie să-şi bea coniacul.

Ea veni puţin mai târziu, înfăşurată într-un prosop mare şi alb, cu pielea trandafirie din cauza apei fierbinţi şi mirosind a lemn de santal şi a pastă de dinţi.

— Mă simt bine, spuse ea ghemuindu-se lângă el pe canapea.

Când o văzu instalându-se comod, el simţi o dorinţă puternică de a o poseda, indiferent dacă ea voia sau nu.

Dar nu o făcu. Era la fel ca orice alt lucru legat de ea; îl păstra în mintea lui, nelăsându-l să iasă la iveală când o

întâi nea.

Ştia că ea îl iubeşte ca pe un prieten şi se mulţumea cu atât.

Ea îşi strecură mâna într-a lui.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Richard. Se pare că toată viaţa trebuie să-ţi mulţumesc pentru un lucru sau pentru altul, nu?

Atingerea el fu pentru el ca un şoc electric.

— Pentru puţin. Hai să-ţi mai pun un pahar.

Îi umplu paharul din nou şi ea îl bău practic dintr-o înghiţitură.

— Mă simt ameţită, dar foarte relaxată, zise ea înăbuşindu-şi un căscat.

Se rezemă de el, lăsându-l să o cuprindă pe după umeri.

— Mă faci să mă simt atât de în siguranţă, murmură ea. Niciodată n-am mai simţit asta, cu nimeni.

— Pentru că sunt poliţist şi ştii doar ce se spune despre noi, nu? Că suntem apărătorii populaţiei şi alte chestii din astea.

Cathy chicoti.

— Ştii la ce mă refer. După seara asta, n-ar trebui să mă mai simt în siguranţă niciodată. Am fost la un pas de a-mi pierde copilul, singurul lucru la care ţin cu adevărat. Dar, acum, ghemuită aici lângă tine, pot să mă relaxez, în sfârşit. Totdeauna pot să fiu eu însămi în prezenţa ta, nu trebuie să mă prefac că sunt ceva ce nu sunt. Mă cunoşti aşa cum sunt în realitate, pe mine, adevărată. Cathy Connor. În sufletul meu, o să fiu întotdeauna Cathy Connor. Micuţa Cathy Connor pe care tu ai ajutat-o, asupra căreia ai vegheat.

Sorbi din nou din coniac.

— Nu-ţi doreşti să fi fost căsătorit, să fi avut o familie?

El o strânse aproape şi spuse în glumă:

— O am pe Kitty, vă am pe tine şi pe Susan P. Îl am şi pe afurisitul de Desrae! Pentru ce aş vrea o nevastă, acum?

M-aş plictisi îngrozitor.

— Sunt atât de fericită că o am pe Kitty, zise ea îngândurată. Aş fi vrut să mai am un copil, să am o mulţime de copii. Aş fi vrut să fiu o persoană normală. Ştii ce vreau să spun: să cunosc un băiat, să ne căsătorim, să avem copii, să avem o ipotecă, să am o slujbă cu program redus ca să-mi câştig banii pentru propriile mele nevoi. Mi-ar fi plăcut toate astea. Să pregătesc cina, să spăl, să calc, să frec duşumelele…

— Te iau de nevastă şi o să poţi face toate astea pentru mine. Dar, te previn, am foarte multe lucruri de spălat.

Ea râse.

— Noi doi căsătoriţi! Poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Râsul i se stinse, însă, când îşi dădu seama că el îşi putea închipui. Instinctiv, îi atinse obrazul.

— Orice femeie ar fi fericită să ai grijă de ea, Richard. Aşa cum am spus întotdeauna, eşti…

El continuă în locul ei.

— Ştiu, sunt un om minunat. O să pun să se scrie asta pe piatra mea funerară. *Aici odihneşte Richard Gates*, *care a fost un om minunat*

— Chiar un om foarte, foarte minunat.

Ea stătea în genunchi pe canapea acum. Aplecându-se, îl sărută uşor pe buze. Ştia ce voia el de la ea şi, atât de mare îi era recunoştinţa, încât era dispusă să-i dea orice.

— Iubeşte-mă, Richard. Iubeşte-mă oricum vrei.

El o privi în ochi. Era pe jumătate beată, dar nu atât de beată, încât să nu ştie ce face.

Când ea lăsa prosopul să cadă, el o văzu pentru prima oară fără haine. Îi văzu pielea uşor trandafirie, burta rotunjită, linia fină a cutiei toracice. Începu să respire mai greu şi simţi broboane de sudoare apărându-i pe frunte. Îi văzu crestătura dintre picioare când ea se lăsă pe spate întinzând braţele spre el.

El îi simţi mirosul şi mirosea minunat, aşa cum îşi închipuise întotdeauna.

Părul mătăsos dintre picioarele ei era de culoarea mierii şi simţi o dorinţă puternică de a-şi lipi faţa de el, de a o gusta, de a o poseda, aşa cum îşi imaginase de multe ori că făcea. În schimb, o acoperi cu prosopul şi o strânse în braţe, simţind înţepăturile lacrimilor când ea îl strânse la fel de tare.

— Nu mă vrei? întrebă ea cu o voce stinsă.

El închise ochii. Ah, cât de mult o dorea, cât de mult visase ca ea să rostească aceste cuvinte. Dar voia să fie a lui numai când avea să vrea şi ea, nu din recunoştinţă sau pentru că voia să-i facă o favoare. Oricât de mult ar fi vrut să o posede acum, ştia că n-ar fi putut. Ştia că, după aceea, s-ar fi urât pe sine, că acest lucru le-ar fi schimbat relaţia.

O luă în braţe şi o duse în dormitor. O trânti în pat fără niciun pic de ceremonie şi zise:

— Haide, culcă-te. Eu o să dorm pe canapea şi mâine dimineaţă o să te trezesc cu o ceaşcă de Ceai.

Ea îl privea din pat, regretând ce făcuse. Părea atât de întristată, încât, pe moment, lui îi fu milă de ea.

— Uite ce e, Cathy, nu e vorba că nu te doresc, draga mea, dar, dacă facem dragoste, vreau s-o facem pentru că ţinem unul la altul ca între adulţi, ca un bărbat şi o femeie. Nu pentru că te simţi datoare faţă de mine, da?

Ea încuviinţă cu tristeţe şi el o sărută uşor pe obraz înainte să iasă din cameră.

Ea simţi o dorinţă ciudată de a plânge, pentru că, deodată, îşi dădu seama că, de fapt, îl dorea ca femeie; îl dorea cu disperare. Nu pentru că îi era recunoscătoare, ci pentru că era un bărbat pe care îl respecta şi la care ţinea. Pe care îl iubea chiar.

De ce nu îşi dăduse seama mai demult?

Acum îl jignise, după tot ce făcuse pentru ea. O lacrimă mare îi apăru în colţul ochiului şi şi-o şterse furioasă. Toată viaţa îi luase dragostea drept garantată. Şi, acum, îşi dădea seama de ce îi plăcea atât de mult să fie cu el, de ce erau prieteni atât de buni. Pentru că, în adâncul sufletului, îl dorea pe Richard Gates la fel de mult cum se

părea că o dorea şi el şi, acum, ea stricase tot.

— Nu dormi în noaptea aceea, deşi era îngrozitor de obosită, atât emoţional, cât şi fizic. Nici Richard nu dormi.

Amândoi rămaseră treji până în zori, conştienţi că nu-i despărţea decât o uşă.

A doua zi, Kitty se simţea mult mai bine, iar cei de la spital spuseră că aveau să o mai ţină câteva zile sub observaţie. Părea să nu-şi amintească nimic din cele întâmplate şi toată lumea fu de acord că, până îşi amintea, era mai bine să fie lăsată în pace, să nu fie forţată să-şi aducă aminte.

Acest lucru îi convenea de minune lui Cathy. Cu cât se vorbea mai puţin despre acel incident, cu atât era mai bine, după părerea ei.

Richard avu grijă să le transmită acest lucru poliţiştilor şi, astfel, Kitty fu lăsată în pace. Se părea că nu voia decât să doarmă. Doctorii spuseseră că era bine. Avea să găsească singură o modalitate de a face faţă celor întâmplate.

Cathy îi ţinea mâna fiicei ei, fiind o prezenţă iubitoare tăcută, exact ce îi trebuia lui Kitty. Atâta timp cât mama ei, Desrae sau Richard erau cu ea, Kitty era fericită. Iar lui Cathy îi era de ajuns să vadă că fiica ei era bine. O liniştea numai gândul că era acolo, în siguranţă.

— Mi-e cam foame, mamă. Aş putea să mănânc ceva?

Cathy zâmbi.

— Bineînţeles că poţi. Or să vină toate „fetele” mai târziu să te vadă. Cei de aici or să aibă ce discuta după aceea, nu?

Ochii lui Kitty licăriră când se gândi ce feţe aveau să facă doctorii şi asistentele când vor veni „fetele”. După cum le cunoştea, aveau să apară gătite care mai de care, luându-se ia întrecere, ca de obicei. Apoi se gândi la Michaela şi privirea i se întunecă.

— De ce a venit Michaela să mă ia, mami?

Cathy fu uluită timp de câteva secunde.

— Nimeni nu ştie încă, draga mea.

Kitty se uită la cuvertură şi o ciupi cu nervozitate.

— Nu vreau s-o văd.

Atunci, Cathy îşi dădu seama că fiica ei îşi amintea mai mult decât dădea impresia. Dar se prefăcea. Kitty era la fel ca mama ei.

— Nu-ţi face griji, scumpo, o asigură Cathy. Totul e-n regulă acum şi n-o să ţi se mai întâmple nimic rău. Îţi promit, da?

Kitty încercă să zâmbească.

— Te iubesc, mamă. Te iubesc mult de tot.

Cathy o strânse în braţe şi plânseră mult împreună. Aşa le găsi Desrae când veni cu toate fetele de la club. Dădură buzna în salon ca un stol de păsări exotice, toate rujate şi cu gene false. Coşurile cu flori şi fructe fură puse pe pat, revistele şi ciocolatele în dulăpior şi o jachetă de noapte de un galben ca lămâia îi fu pusă lui Kitty ceremonios pe umeri.

În timp ce ele se agitau în jurul fetei, sărutând-o şi remarcând cât de frumoasă era, Desrae îi şopti lui Cathy:

— Susan P e afară. Du-te acasă câteva ore.

Cathy încuviinţă. După ce îşi luă la revedere de la toată lumea, ieşi din spital şi urcă bucuroasă în maşina lui Susan.

Aceasta vorbi abia când opriră la un semafor.

— Cum se simte?

— Îşi aminteşte mai mult decât spune, dar pare să se descurce bine.

Susan P lăsă geamul jos şi îi strigă unui individ care trecea strada printr-un loc nepermis:

— Ai chef să mori sau ce?

Fără să aştepte un răspuns, îi spuse în continuare lui Cathy:

— Eddie Durrant vrea să ştie când o să rezolvăm problema.

Cathy se rezemă de spătarul scaunului din piele şi trase aer în piept, dându-i drumul încet.

— Va trebui s-o rezolvăm curând, nu? Ce se mai aude

de Michaela?

Susan ridică din umeri.

— S-a aranjat azi-dimineaţă. Cadavrul o să fie pescuit peste câţiva ani din mlaştinile Essex. E de domeniul trecutului.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi se uită la maşinile care treceau.

— M-am purtat bine cu ea. Am ajutat-o de multe ori.

Uite ce e, există o mulţime ca Michaela în lumea asta. De exemplu, fetele care lucrează pentru mine. Au cei mai buni clienţi, tot ce e mai bun din toate şi tot încearcă să facă şmecherii pe la spatele meu. Asta e firea omului. Nu se gândesc la ce a trebuit să facem ca să ajungem unde suntem, ci îşi spun: „Ei bine, au bani grămadă. Ce este dacă iau şi eu puţin?” Sunt nişte nenorocite.

Când intrară pe Dean Street, Susan claxonă fiindcă un taxi bloca drumul. Doi bărbaţi coborâră din el şi intrară în *Groucho Club*. Unul din ei era un mare producător TV şi Susan P îi zâmbi şi îi făcu cu mâna.

— Unul dintre cei mai buni clienţi ai mei. Îi place ca femeile să se plimbe pe spatele lui cu tocuri cui. Un nebun. Totuşi, nu-mi face probleme şi ăsta e întotdeauna un lucru bun, nu?

Cathy nu putu să nu râdă. Apoi zise:

— Ai fost extraordinară în toată afacerea asta. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, Susan.

Prietena ei o bătu pe picior.

— Las-o baltă. Nu deveni afectivă, nu suport. Suntem prietene şi prietenii se ajută între ei.

— Totuşi, îţi mulţumesc, îţi sunt recunoscătoare. Cât despre Michaela, îţi mulţumesc şi pentru asta.

Susan îi aruncă o privire.

— Nu-mi mulţumi mie. Destinul a avut grijă de ea, scumpo, şi acelaşi destin o să aibă grijă şi de Campbell. Totul e aranjat. Nu trebuie decât să aşteptăm. O să-şi taie venele în puşcărie. Cel puţin aşa cred că o să se întâmple. E numai o chestiune de timp şi doar Richard ne poate

spune asta. Să sperăm că, după aceea, n-o să-l mai vedem pe Eddie Durrant.

— Ce se-ntâmplă cu ceilalţi de ia petrecere? întrebă Cathy abătută.

Susan P zâmbi.

— O adevărată captură! Agenta imobiliară lesbiană a dat o declaraţie completă. Mai erau, de asemenea, un judecător de la Curtea Supremă, un tencuitor de la *Bow* şi vreo doi tipi de la Ministerul de Externe. Ce superb, nu? Nu pricep cum reuşesc oamenii ăştia să se găsească unii pe alţii. Totuşi, cine se aseamănă se adună.

Opriră în faţa casei lui Cathy.

— Durrant e acolo. Parchez maşina şi vin şi eu într-un sfert de oră. Şi Richard e sus. Sper că până acum a aflat mai multe lucruri.

Eddie Durrant era instalat în sufrageria lui Cathy, cu un pahar mare de whisky şi un trabuc cubanez. Cathy fu uimită iarăşi când văzu cât de bine arăta şi cât de prezentabil era. Gates era tăcut, ca de obicei, aşteptând să aibă ceva de spus.

Cathy era bucuroasă că Eddie Durrant se afla acolo, deoarece încă mai era stânjenită din cauza serii precedente. Le zâmbi oaspeţilor ei.

— Ce-ţi face fiica? o întrebă Eddie.

Cathy îi întinse mâna.

— Bine, mulţumesc.

— Perfect. Mă bucur s-aud asta. Copiii sunt încântători.

— Absolut. Vrei să-ţi mai pun un whisky?

— O cafea ar fi grozavă, dar cred că, mai întâi, ar trebui să auzi ce are de spus domnul Gates.

Richard vorbi încet, dar cuvintele lui îi dădură fiori.

— Campbell nu vrea să dea declaraţie. E convins că le e prea frică „invitaţilor” să declare ceva împotriva lui. Am hotărât că trebuie reţinut. Este cam greu, dar nu imposibil. Mâine va muri. Ceilalţi vor fi ţapi ispăşitori. Or să fie aranjaţi cu toţii. Băiatul, Johnny, e dispus să depună

mărturie şi sperăm că se va considera în legătură cu Kitty că e prea traumatizată pentru a apărea în instanţă. Declaraţia ei va fi citită. Avem destulă treabă şi, de fapt, „sinuciderea” lui Campbell o să-l facă să pară şi mai vinovat în ochii juraţilor. În plus, putem să înflorim totul cât vrem, dacă el nu mai e. Deci asta e, domnule Durrant.

Negrul încuviinţă încântat peste măsură de noile evenimente.

— Eşti un poliţist pe placul meu, domnule Gates. În astfel de cazuri, se face foarte rar dreptate, după cum ştii. Bănuiesc că judecătorul va scăpa foarte uşor, nu?

Vocea îi era ironică şi Richard îl ignoră.

Sună telefonul. Cathy se duse să răspundă din bucătărie. Era Eamonn şi, auzindu-i vocea, Cathy îşi dădu seama că, în ultimele douăzeci şi patru de ore, nu se gândise deloc la el. Nu răspunse imediat şi, crezând că era o legătură proastă, el întrebă mai tare:

— Totul e în regulă? Am sunat de câteva ori, dar n-a răspuns nimeni.

Ea văzu beculeţul roşu care pâlpâia. Aşa era. Îi povesti pe scurt ce se întâmplase. Când termină, el întrebă:

— Acum e bine?

Cathy dădu din cap afirmativ, uitând că el nu avea cum să o vadă.

— Deci, o să vii în weekend. Mi-a fost dor de tine, Cathy, mi-a fost tare dor, scumpa mea.

Ea simţi o uşoară iritare.

— Ai auzit ce-am spus, Eamonn? Fiica mea, singurul meu copil, a fost răpită de un pedofil şi s-a aflat la un pas de a fi violată – violată în grup – şi tu îţi închipui c-o s-o las baltă şi o să vin la New York în weekend? Eşti chiar atât de prost?

Eamonn tăcu la celălalt capăt al firului.

— O să te sun la sfârşitul săptămânii, Cathy, zise el în cele din urmă. Îmi dau seama că eşti întoarsă pe dos. Ştii că n-am vrut să par egoist…

Ea îl întrerupse ridicând glasul şi uitând că mai era cineva în camera alăturată.

— Ah, lasă-mă-n pace, Eamonn. Întotdeauna ai fost un ticălos egoist şi aşa o să rămâi. Dacă ar fi fost invers, eu aş fi luat primul avion spre New York în caz că ai fi avut nevoie de mine. Dar nu e stilul tău, nu? Nu-ţi place ca oamenii să fie complicaţi, nu? Totul trebuie să fie frumos şi lipsit de probleme! Ei bine, o să mă vezi când o să mă vezi şi nu înainte! Fiica mea, fiica *noastră*, are nevoie de mine şi o să am grijă să nu-i lipsească nimic.

— Cred că eşti puţin cam dură, Cathy. Eu nu sunt duşmanul tău…

— Nu, nu eşti, cu duşmanii mei mă descurc singură, dar îţi mulţumesc că te-ai oferit să mă ajuţi – apreciez gestul. Chiar dacă nu l-ai făcut încă!

— Cathy, draga mea, te rog, ascultă-mă, zise el cu o voce plină de un farmec calculat. Dacă ai nevoie de mine, ştii unde mă găseşti. Am crezut doar că vrei să fii liniştită, Iartă-mă, n-am vrut să te supăr. O să iau primul avion, ce-oi găsi mai repede, o să fac orice numai să fii mulţumită. Bine?

— Nu-i nevoie, mai am încă nişte treburi de rezolvat. O să te sun eu.

Eamonn ştia că era expediat şi acest lucru îl supără, înăbuşindu-şi furia, spuse cu dulceaţă în glas:

— Te iubesc, iubito, nu uita.

— Şi eu te iubesc, Eamonn.

Punând receptorul în furcă, îşi dădu seama că era adevărat, încă îl mai iubea, dar nu la fel de mult cum crezuse odată.

Când se întoarse spre uşă, îl văzu pe Richard stând în prag şi îşi dădu seama că auzise doar ultima parte a discuţiei. Ştiu acest lucru instinctiv şi o duru, pentru că el valora cât cincizeci ca Eamonn.

Privirea lui o acuza şi, pentru o fracţiune de secundă, ei îi veni să-şi strige toată frustrarea. În schimb, îi zâmbi cu căldură.

— O să pun de cafea imediat. T

Îi zâmbi şi el.

— Nu te grăbi. Ce mai face Eamonn?

Deodată, Cathy se înfurie pe amândoi. Avea atâtea pe cap şi cei doi bărbaţi din viaţa ei îi provocau şi mai multă supărare.

— E foarte bine, mulţumesc, zise ea cu sarcasm. Vine în weekend să mă ţină de mână şi să mă reguleze. Doar îl cunoşti pe Eamonn – e întotdeauna lângă tine când ai nevoie de el. Nici nu mai judec cum trebuie.

— Nu-i nevoie să foloseşti tonul ăsta cu mine, Cathy. Eu nu sunt duşmanul tău, scumpo.

Ea oftă, toată furia părăsind-o deodată. Folosise acelaşi cuvânt ca Eamonn. Poate că toţi bărbaţii erau în secret duşmanii femeilor. Era o idee.

— Of, să vă ia dracu' pe toţi.

Richard ieşi din bucătărie şi, după câteva secunde, ea auzi uşa de la intrare trântindu-se. Rupând-o la fugă, ieşi după el în stradă. Era aglomerat, ca în fiecare seară.

— Richard, opreşte-te, te rog! strigă ea.

Îl prinse din urmă la colţul lui Greek Street.

— Iartă-mă, Richard, te rog. Îmi pare nespus de rău. Am fost supărată, doar supărată. N-am vrut să spun aşa ceva, îţi jur că n-am vrut.

El o privi. Ştia că spunea adevărul, dar îl duruse. După tot ce se întâmplase între ei, duruse îngrozitor de mult.

Ea se agăţă de el şi trecătorii îi priveau cu interes pe blonda aceea mărunţică şi pe bărbatul solid şi chel.

Cuprinzându-i mijlocul cu braţul, el o ţinu strâns.

— Gata, Cathy. Linişteşte-te, scumpa mea, calmează-te. Eşti iertată, bine? Haide, nu mai plânge. Toţi prietenii se ceartă, e foarte firesc.

O conduse înapoi în apartament, spunându-i tot timpul cuvinte menite să o liniştească. Când ajunseră sus, observară că Eddie Durrant dăduse dovadă de tact şi dispăruse. El o ţinu din nou în braţe când plânse, repetând

tot timpul:

— Îmi pare rău. Te rog să mă crezi că-mi pare rău.

În cele din urmă, el o privi în ochi şi zise cu blândeţe:

— Uite ce e, Cathy, ai trecut prin nişte momente îngrozitoare. Înţeleg asta. Acum hai să bem o cafea, da? Vreau s-o vizitez pe Kitty şi să mănânc ceva. Aşa că hai să revenim la normal.

Ea încuviinţă. Chiar şi cu ochii roşii şi cu nasul curgând, lui tot i se părea incredibil de frumoasă. Indiferent cum ar fi arătat, el avea să o vadă pe Cathy a lui. Aşa avea să se gândească mereu la ea.

Avea s-o iubească întotdeauna.

Trevale Campbell era mulţumit de sine. Nu dăduse nicio declaraţie şi refuzase să vorbească atunci când fusese interogat. Era convins că i se va da drumul în curând, pentru că toţi cei implicaţi n-ar fi declarat nimic împotriva lui. Avusese grijă ca reputaţia lui de tip dur, de maniac, să-i fie de ajutor tocmai în situaţii ca aceea.

Cum stătea întins pe pat, plănuind cum avea să se răzbune pe toţi, uşa celulei se deschise. Se ridică în capul oaselor, zâmbind larg când îi văzu pe cei doi poliţişti intrând.

— Pot să plec? în sfârşit, v-aţi dat seama că ţineţi închis un om nevinovat, cretinilor?

Era plin de aroganţă şi brava.

Cei doi închiseră uşa celulei. Când fu doborât la *păr* mint de către cel mai solid dintre ei, bănui că aveau de gând să încerce să-i smulgă o mărturisire prin forţă. Ei bine, spera să-i lase semne vizibile. Avea să fie în avantajul lui. Chiar putea să-i dea în judecată pe nenorociţi. Zâmbi şi apoi râse uşor.

— Loviţi-mă, băieţi, chiar vă rog. Vă invit s-o faceţi.

Zâmbetul *îi pieri* însă când văzu lama de cuţit *Stanley*. Încercă să se ridice, dar era ţinut la pământ.

— Noapte bună, domnule Campbell.

Lama îi fu trecută peste ambele încheieturi ale mâinilor şi apoi peste gât, pentru mai multă siguranţă.

După aceea, îi dădură drumul şi ieşiră din celulă. El rămase acolo, în timp ce sângele îi ţâşnea din răni, şi îi auzi râzând dincolo de uşă.

Ridicându-se în picioare cu greu, se duse împleticindu-se până la grilaj. Acesta era închis. Îşi roti privirea prin celulă. Era murdară, cu pereţii plini de graffiti. Mirosul de W.C. era oribil. Deodată, Trevale Campbell îşi dădu seama că avea să moară acolo. În celula aceea mizerabilă. Singur.

După douăzeci de minute, cei doi se întoarseră, aducând o ceaşcă de ceai şi un sandviş pentru deţinut. Un alt individ avea să fie adus în celulă cu el, în realitate pentru a fi martor la „sinucidere”. Acest tânăr, arestat pentru şofat periculos, fu cât pe ce să leşine când văzu imaginea din faţa lui.

Peste tot era sânge, dar chipul mortului era cel mai groaznic lucru. Ochii îi erau ieşiţi din orbite şi el părea mai furios decât orice om pe care îl văzuse băiatul în viaţa lui.

Pe podeaua celulei era scris un singur cuvânt, cu sânge: TICĂLOŞILOR.

Aflându-se singură în apartamentul ei, Cathy luă ceştile şi paharele murdare şi le duse la bucătărie. Apăsă apoi pe butonul robotului telefonic şi ascultă mesajele în timp ce punea totul în maşina de spălat vase.

Primul era de la Eamonn şi ea îl ascultă fiind atentă doar pe jumătate. De obicei, vocea lui o făcea să se simtă ciudat. În ziua aceea, însă, era un simplu mesaj ca oricare altul. Al doilea era de la Michaela şi Cathy îl ascultă cu neîncredere pe chip şi cu ură în suflet.

„Bună, Cathy, voiam să văd unde eşti… te sun mai târziu”.

Mickey trebuia să se fi asigurat că nici Cathy, nici Desrae nu se duceau la şcoală pentru vreun motiv anume. Spera să putrezească în iad.

Al treilea mesaj o făcu să tresară. Recunoscu vocea. Era, fără îndoială, Shaquila Campbell.

„Doamnă Pasquale? Sunt Shaquila, poţi să mă suni?

Am o informaţie care s-ar putea să te intereseze”.

Îi dădu numărul mobilului şi apoi închise.

Cathy nu se osteni să asculte şi celelalte mesaje, ci îşi luă haina şi ieşi. O oră mai târziu era în faţa apartamentului Shaquilei.

Aceasta îi dădu drumul în casă neliniştită.

— Ar fi trebuit să mă suni. Dacă află Terry… ieri a fost aşa de furios…

Cathy îi puse o mână pe braţ.

— Linişteşte-te, Shaquila. Nu mai trebuie să te temi de el.

Shaquila se uită la ea ca la o nebună.

— E mort, crede-mă, individul a dispărut din viaţa ta, zise Cathy. A comis ceea ce, în limbajul străzii, e cunoscut sub denumirea de sinucidere asistată. Şi-a tăiat venele şi gâtul. Sau o s-o facă la un moment dat în seara asta.

— E adevărat? întrebă Shaquila cu o voce slabă.

Cathy încuviinţă.

— E adevărat. Poţi să te linişteşti, Shaquila, n-o să mai vină niciodată.

Tânăra închise ochii şi păru să se clatine de emoţie.

— Ah, cât am visat ziua asta! Nu poţi să ştii cum e.

Cathy râse uşor.

— Ştiu, Shaquila, ştiu cum e, te rog să mă crezi.

— Pe fiica ta o luase ieri?

Cathy încuviinţă din nou.

— Am ajuns exact la timp, dar îţi mulţumesc că m-ai prevenit, chiar dacă n-am primit mesajul. Ştiu de cât curaj ai avut nevoie ca să-l înfrunţi aşa.

— Am fost îngrozită. N-am văzut fata, doar l-am auzit vorbind despre asta. Mi-am adus aminte că pe fiica ta o cheamă Kitty şi am pus totul cap la cap. Sper că e teafără.

— Şocată, tăcută, dar teafără. Îţi mulţumesc încă o dată.

Shaquila râse deodată în hohote.

— Chiar e mort?

— De-a binelea, zise Cathy veselă.

Toastară pentru moartea lui Terry cu vin roşu şi, ca două vechi prietene, râseră şi sporovăiră. Shaquila era o femeie care scăpase de o moarte vie.

Ce ai de gând să faci acum? o întrebă Cathy.

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. O să fie atât de bine să mă pot mişca liberă, înţelegi? Să nu-l mai aştept să vină şi să mă posede, oricând are chef. În sfârşit, sunt liberă.

— Crezi c-o să te poţi aşeza la casa ta? Mă refer la un alt bărbat.

Shaquila râse cu amărăciune.

— N-am nevoie de niciun alt bărbat, mulţumesc, şi, înainte să întrebi, nu vreau nici vreo femeie. Vreau, pur şi simplu, să fiu fericită. Vreau să-mi cresc copiii şi să fiu fericită, atât.

— Ştiu ce vrei să spui, dar eşti o femeie frumoasă, Shaquila, bărbaţii or să roiască în jurul tău. Cu frumuseţea ta, n-o să rămâi singură multă vreme.

Ea ridică din umeri.

— Mai vedem. Dar tu? Eşti căsătorită, divorţată, care-i treaba?

— Văduvă. Dar am un iubit. Trăieşte în Statele Unite şi îl văd în fiecare lună. Ne convine aşa. De asemenea, mai există un bărbat în viaţa mea pe care cred că-l iubesc mai mult, numai că e mai în vârstă decât mine şi cu totul diferit de cel pe care-l am deja.

— Cu cât e mai în vârstă?

Cathy se gândi.

— Cu vreo şaisprezece ani. Nu ştiu exact. Dar pare mai în vârstă decât e în realitate.

— Există un vechi proverb african: Cu cât e mai bătrân cerbul, cu atât, sunt mai tari coarnele.

Râseră amândouă iarăşi.

— Îţi mulţumesc încă o dată, Shaquila, apreciez felul în care ai încercat să mă ajuţi.

Se îmbrăţişară aşa cum numai femeile pot s-o facă.

— Îţi mulţumesc, Cathy. M-ai scăpat de un coşmar

care a durat aproape toată viaţa mea.

— Dar coşmarul s-a terminat acum, spuse ea, şi se uită la ceas. Trebuie să plec, Shaquila. Mă întorc la spital.

Se îmbrăţişară din nou.

— Acum să nu te dai la fund, auzi?

Cathy zâmbi.

— N-o să mă dau. Ai grijă de tine.

Shaquila încuviinţă.

— Şi tu la fel, şi îţi mulţumesc încă o dată.

Închise uşa apoi şi răsuflă uşurată. Viaţa ei, adevărata ei viaţă, abia începea. Încleştându-şi pumnii, sări în sus de bucurie.

În seara aceea, la club, Cathy sărbători cu toată lumea, dar în sufletul ei era tristă. Richard era cu una din fetele lui Susan P şi era evident că se cunoşteau bine. Când îl văzu cum vorbea degajat cu bruneta aceea înaltă, Cathy simţi un junghi în inimă. Îşi dădu seama că era geloasă.

Susan P o văzu şi se duse la ea. Fiindcă luase mai multă cocaină decât de obicei, vorbi înainte să-şi dea seama ce spunea.

— E una din fetele lui obişnuite. Yvonne e o adevărată profesionistă şi ştie exact ce-i place lui Richard.

Cathy zâmbi.

— N-aş fi crezut că plăteşte pentru aşa ceva.

— Ah, plăteşte. Îi place ceva exotic din când în când. Ştie ce vrea şi ia. Nefiind însurat, e liber să facă tot ce vrea, nu? De o prostituată nu te legi, nu? Asta face să li se pară atât de atrăgătoare unora dintre bărbaţi.

— Bănuiesc că da.

Susan P se uită la prietena ei şi spuse cu blândeţe:

— Am făcut-o de oaie, nu?

Cathy ridică din umeri.

— Nici vorbă.

— Ţine la tine foarte mult. Realizezi asta, nu?

— Şi eu ţin la el, ca la un prieten. Un prieten bun.

Şi, privindu-l cum stătea de vorbă cu prostituata, ştiu

că n-ar fi putut să fie niciodată altceva decât prieteni.

Acum, că pericolul trecuse, nu era sigură că ar fi vrut mai mult de atât. Poate că toate sentimentele din seara precedentă pentru Richard se datoraseră celor întâmplate.

Şi, în plus, ea îl avea pe Eamonn, pe băiatul ei irlandez, pe bărbatul care îi furase virginitatea, pe bărbatul pe care îl iubea din tot sufletul.

Puteai să iubeşti doi bărbaţi? Cathy credea că ea iubea, în două moduri foarte diferite. Deodată, îşi dădu seama că, deşi *iubea* doi bărbaţi, *nu avea nevoie* de niciunul din ei.

Unul îi era iubit, celălalt un bun prieten – cel mai bun prieten pe care îl putea avea cineva.

Şi lucrurile aveau să rămână exact aşa.

În toate ziarele se scrise despre moartea lui Terry Campbell în arest. Aparenta sinucidere eră una din numeroasele care avuseseră loc în ultimii câţiva ani.

Când se află, mulţi răsuflară uşuraţi. Singura care îl plânse pe Trevale fu mama lui. Vestea îi frânse inima Myrei.

Îşi iubise fiul cu o pasiune care era pe cât de puternică, pe atât de perversă. Se stinse şi ea în cursul anului care urmă şi fu îngropată cu el – Shaquila avu grijă să fie aşa dar nu exista nicio piatră funerară, nimic; Niciun semn care să spună că vreunul din ei existase.

Shaquila avu grijă şi de asta.

Kitty deschise uşa. Când văzu cine era vizitatorul, scoase un strigăt de bucurie.

— Mamă, e Richard!

El intră în casă, mascându-şi cu grijă expresia de obicei aspră. Kitty îl adora şi, de fiecare dată când se vedeau, el izbutea să arate ca un unchi bun la suflet.

— Bună, Kitty. Ce mai faci?

N Ea îl îmbrăţişă. Era ceva în legătură cu el care o făcea să se simtă în siguranţă şi în largul ei când era în prezenţa lui.

— Bine. Mătuşa Susan o să vină pe-aici mai târziu.

Stai mai mult?

El îi zâmbi şi spuse cu vocea lui scăzută şi răguşită:

— Doar câteva minute.

Cathy tocmai făcea cafea când el intră în bucătărie. Ea îi zâmbi nesigură.

— Bună, Richard. La loc, prepar ceva de băut şi, pe urmă, stăm de vorbă.

Îl privi jucându-se cu Kitty. Era ceva în el care te făcea ori să-l iubeşti, ori să-l urăşti, iar ea şi fiica ei îl iubeau. Richard era un sprijin pentru Kitty, un unchi mare şi bun care îi adusese dulciuri când era mică şi reviste acum, când era pe cale de a deveni o tânără femeie. Nici acum nu venise cu mâna goală; niciodată nu era cu mâna goală când era vorba de Kitty.

Descheindu-şi paltonul, scoase două reviste şi i le dădu fetei pe sub masa din bucătărie. Kitty le luă şi plecă imediat cu ele, iar Cathy râse.

— Mereu îi aduci aiureli din astea. Eu le interzic şi tu i le aduci. Cum să mai ştie de disciplină?

El ridică din umeri.

— E un copil, pentru Dumnezeu, las-o să-şi trăiască în voie copilăria. Oricum, tuturor fetelor le place tot ce e legat de Tom Cruise sau de River Phoenix.

— O să devină o aiurită.

— Toate femeile sunt aiurite. Nu se maturizează decât de la treizeci de ani în sus, spuse el cu un zâmbet trist şi, punându-i cafeaua în faţă, Cathy îi trase o palmă uşoară peste chelie.

— Ai tupeu…

— Da, ştii, îmi aduce aminte de tine când erai puştoaică. Aceleaşi picioare lungi, aceeaşi prospeţime. Deşi, sincer să fiu, arăţi foarte bine, ţinând cont de toate prin care ai trecut.

Cathy simţi că-i dau lacrimile. Nu ştia ce s-ar fi făcut fără prietenia acelui om de-a lungul anilor. Era stânca de care se agăţase când valurile puternice trecuseră peste ea. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, el îi era alături, ajutând-o.

— Şi ce te aduce pe la noi?

El trase aer în piept; nu îi plăcea că trebuia să-i aducă veşti proaste şi avea impresia că femeia aceea avusese parte de o mulţime de veşti proaste în ultimele două săptămâni.

— Mama ta a fost eliberată acum câteva zile. Azi-dimineaţă mi s-a spus şi mie. M-am gândit că ar fi bine să te previn.

Cathy se făcu aibă ca varul.

— Suntem în pericol cumva? întrebă ea în cele din urmă.

— N-am nicio idee, recunoscu Richard. Din câte am aflat, a fost eliberată în comunitate. Ştii că, spre sfârşit, a fost tratată psihiatric? Se pare că au mutat-o de la Cookham Wood la un mic spital din Essex numit Rampton.

Acolo s-a comportat atât de bine, încât i-au dat drumul. Acum se pare că nimeni n-are idee unde dracu' s-a dus. Aranjaseră tot, asistenţii sociali se pregătiseră s-o ajute şi ea trebuia să fie o pacientă de zi la spitalul Basildon, dar Madge a întins-o imediat cum i-au dat drumul. De atunci, nimeni n-a mai văzut-o şi n-a mai auzit de ea.

Cathy îşi muşcă buzele.

— Este considerată maniaco-depresivă, continuă el. Atâta timp cât îşi ia medicamentele e bine. Dolmatil-ul o calmează. Totuşi, acum, se pare că s-a hotărât să-şi poarte singură de grijă şi aş zice să fii precaută un timp. O să apară, cele de genul ei aşa fac întotdeauna.

Cathy îl întrerupse. – în mod normal, pe străzi. Jumătate din cerşetoare sunt fugite de la spitalele de nebuni, nu? E periculoasă, Richard? Spune-mi, te rog. Nu pentru mine, pentru Kitty. Trebuie să ştiu.

El ridică din umeri.

— În raportul medicului, scrie că nu reprezintă un pericol pentru societate, altfel nu i-ar fi dat drumul, dar habar n-am dacă reprezintă un pericol pentru tine.

Cathy îşi aprinse o ţigară şi trase din ea lacom.

— Dacă nu e una, e alta, spuse ea pe un ton obosit.

— Doar să ai grijă, asta-i tot ce poţi să faci. Când o să apară, o să fim cu toţii liniştiţi din nou. S-ar putea să fie blândă ca un mieluşel, nu ştim nimic sigur.

Cathy îi acoperi mâna cu a ei.

— Eşti atât de bun cu mine. Ce m-aş face fără tine?

— Ai fi supravieţuit. Eşti o supravieţuitoare, ca mine.

— Am fost cât pe ce să n-o fac în ziua când l-am cunoscut pe Desrae, dar asta-i o poveste pentru serile reci de iarnă. Adevărul e că sunt îngrijorată. Nu pentru mine, pentru Kitty. Nu i-am spus niciodată nimic despre bunica ea. N-avea niciun sens.

— Ei bine, acum are şi o să înţeleagă. Gândeşte-te. La paisprezece ani, a văzut mai mult din viaţă decât majoritatea adulţilor. Mai mult decât ai fi vrut tu să vadă, ştiu, dar ai crescut-o minunat, e un lucru cu care poţi să te mândreşti, draga mea. Ai făcut o treabă excelentă cu ea. O să-nţeleagă.

Cathy îşi termină cafeaua înainte să-i răspundă.

— Întâi o să văd ce se-ntâmplă. Dacă o să primesc vreun semn de la mama, o să mă gândesc atunci ce să fac, da?

Richard încuviinţă.

— Bănuiesc că da. Aşa cum zici tu, fă-ţi griji doar atunci când ai de ce, nu? Acum ar trebui să plec. Trebuie să muncesc ca să-mi câştig existenţa, ceea ce nu pot spune despre voi.

După ce plecă el, Cathy se aşeză la masă şi se gândi la acea nouă situaţie. Ar fi vrut să-şi vadă mama şi n-ar fi vrut. Trecuse multă vreme. Mult prea multă pentru ca oricare din ele să o cunoască pe cealaltă. Amintindu-şi copilăria, încercă să se concentreze numai asupra momentelor bune, dar era greu. Chipul lui Ron îi apăru în faţa ochilor şi *ea* îi închise strâns, *încercând să* alunge imaginea.

Atâtea lucruri rele se întâmplaseră în viaţa ei şi toate numai din cauza lui Madge şi a meseriei ei. În realitate,

Cathy ar fi trebuit s-o urască, însă nu putea. Magde era sânge din sângele ei, singura ei rudă în afară de Kitty. Singura ei familie.

Desrae deschise uşa de la intrare cu un zâmbet larg pe faţă. Se aşteptase să o vadă pe Kitty. În schimb, văzu în prag o femeie îmbrăcată sărăcăcios şi cu părul vopsit roşu.

— Pot să te ajut cu ceva, scumpo? întrebă Desrae aruncând o privire pe stradă ca să se asigure că nu-l vedea nimeni stând de vorbă cu cerşetoarea aceea bătrână.

— Tu eşti Desrae?

El încuviinţă.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, draga mea? Strângi bani pentru ceva?

Femeia scutură din cap.

— Am venit pentru Cathy Duke sau Cathy Connor, cum era cunoscută înainte.

Desrae îşi miji ochii rimelaţi şi spuse cu o voce groasă:

— Ce-i cu ea? Şi acum e Pasquale.

Femeia oftă.

— N-am venit să-i fac necazuri. Trebuie doar s-o văd pentru cinci minute, atâta tot. Am o informaţie pentru ea.

— Şi ce informaţie ai, draga mea, dacă nu te superi că te-ntreb?

Ea ezită puţin înainte să răspundă.

— O informaţie importantă.

Desrae îşi dădu ochii peste cap.

— Încerci să mă duci cu vorba, scumpo? ia spune cine eşti? Când o să ştiu asta, o să hotărăsc dacă-i spun ceva sau nu. E tot ce pot să fac, nu crezi?

— Numele meu e Betty Jones şi o cunosc pe Cathy de când s-a născut. Sunt o prietenă de-a mamei ei. Poate că a pomenit de mine. O văd din când în când. Mă vizitează.

— Ei bine, atunci de ce nu-i dai un telefon?

Pierzându-şi răbdarea, Betty spuse sarcastic:

— Pentru că tot ce vreau să-i spun e bine să-i spun personal. Niciodată nu i-am ştiut adresa. N-am fost

niciodată invitată la ea acasă. Dar ţin la ea, aşa cum am ţinut întotdeauna, şi trebuie s-o văd urgent. Mi s-a spus că tu ai putea să mă duci la ea.

Desrae nu ştia ce să facă. Ar fi vrut să ştie despre ce era vorba, dar nu voia să pară ca şi cum şi-ar fi băgat nasul. Auzise de Betty Jones, era adevărat, dar nu ştia ce să facă acum, când apăruse la uşa lui.

— Deci, despre ce e vorba? insistă el.

Despre Madge, mama ei. Despre asta e vorba.

Desrae se dădu în spate.

— Mai bine vino înăuntru.

Urcând scara, se gândea neliniştit. Dacă Madge era liberă, însemna că aveau să fie din nou necazuri pentru Cathy. Şi Kitty? Fata habar nu avea că bunica ei făcuse puşcărie pentru crimă. Şi, dacă era după el, nici nu avea să afle vreodată. Fata trecuse şi aşa prin *destule*.

Betty se uită la culorile *ţipătoare din camera* de zi şi, în cele din *urmă*, *se* aşează pe marginea unei canapele de două persoane. Desrae se trânti pe un fotoliu şi, timp de câteva clipe, cei doi se măsurară din priviri.

— Madge a venit la mine acum două zile, începu Betty. De atunci tot încerc să mă gândesc ce să fac cu ea. Ştiu că a fost aici, şi-a căutat fiica. Sunt îngrijorată *pentru ea*. Madge nu mai e în toate minţile. De fapt niciodată n-a fost, zise ea oftând adânc. O cred în stare să-i facă rău lui Cathy. N-a zis nimic în sensul ăsta, e mai mult o impresie, înţelegi?

— Crezi că ar trebui să-i spunem lui Cathy, asta e? întrebă Desrae, simţindu-se întristat.

Betty ridică din umeri.

— Uite, ăsta e numărul meu. Trebuie să mă-ntorc repede ca s-o ţin sub observaţie pe Madge. Crede că m-am dus la cumpărături. Va trebui să iau un taxi. Fă ce crezi că e mai bine şi, pe urmă, anunţaţi-mă şi pe mine. Dă-mi şi mie numărul tău şi aşa o să pot să-ţi spun ce se-ntâmplă la mine. Orice. Trebuie să le protejăm pe Cathy şi pe fiica ei, orice ar fi. Madge e nebună de legat. Cu ani în urmă, era

haioasă, acum nu mai e. Mă sperie îngrozitor, zise Betty cutremurându-se. Nu prea vreau s-o ţin în casă, dar n-am ce să fac altceva. Nu pot s-o dau afară, nu?

Desrae scutură din cap, înţelegând.

— Uite, ia ăştia, zise el dându-i o bancnotă de douăzeci de lire. La un taxi. Şi dă-mi şi adresa ta, O să-mi pun *peruca de* gândit şi poate o să-mi vină vreo idee, bine? Nu-mi place că trebuie să te grăbesc aşa, dar o aştept pe Kitty, fata lui Cathy, şi nu cred c-ar fi bine să te vadă, adăugă Desrae cu tact.

Betty aprobă din cap.

— Pun pariu că este o frumuseţe. Cathy era foarte frumoasă când era mică. Am invidiat-o pe Madge pentru c-a avut fetiţa asta, îţi spun sincer. Poate ar fi trebuit s-o iau la mine! Probabil că Magde m-ar fi lăsat. Dar ce-a fost a fost, nu? Nu se mai poate face nimic acum, după ce-a trecut.

Desrae clătină din cap cu tristeţe.

— Ai dreptate. Lasă trecutul în trecut, cum zicea scumpul meu Joey, Dumnezeu să-l odihnească. O să veghez asupra lui Cathy să nu păţească nimic, da?

Betty zâmbi, fiind mai fericită acum, când ştia că mai era implicat cineva.

— Eşti o femeie de treabă, domnişoară Desrae, Cathy a avut noroc că te-a întâlnit.

Cuvintele acelea erau sincere şi Desrae zâmbi cu tristeţe.

— Nu, eu am avut noroc. Dar îţi mulţumesc, oricum.

O conduse la uşă şi, apoi, puse mâna repede pe telefon. O singură persoană putea să se ocupe de problema aceea şi acea persoană era Susan P. Ea era singura care putea să rezolve aiureala aceea.

Madge arăta îngrozitor. În timp ce mergea pe Roman Road, oamenii se uitau după ea. Cu ani în urmă, ar fi cunoscut pe toată lumea şi, într-adevăr, recunoştea câteva chipuri, dar ştia că nimeni nu avea să o recunoască pe ea. Pe fiecare obraz avea câte o cicatrice urâtă, în locurile

unde fusese tăiată. Părul îi era încărunţit şi neîngrijit. Ochii îi dispăruseră în fundul capului.

Arăta a ceea ce era şi ştia acest lucru.

Intră într-un magazin cu îmbrăcăminte la mâna a doua, ca să-şi caute o rochie sau un costum, o haină bună şi, poate, chiar o pereche de pantofi. Hainele ei din închisoare erau într-un hal fără de hal şi ştia că trebuia să se aranjeze puţin.

Mai ales dacă avea să-şi vadă fiica. Madge zâmbi când se gândi la asta. O femeie care se uita după ceva anume o împinse din greşeală şi Madge, obişnuită cu viaţa din închisoare, o trânti la pământ lovind-o cu braţul.

Vânzătoarea se uită stupefiată la bătrână aceea cu o faţă îngrozitoare.

— Linişteşte-te, draga mea…

Tăcu, însă, imediat ce văzu expresia de pe chipul bătrânei. Madge părea fioroasă, iar cicatricile, semn clar pentru orice locuitor din East End că avea de-a face cu un fost puşcăriaş, o făcură pe vânzătoare să nu mai spună absolut nimic.

Madge continuă să caute netulburată. După douăzeci de minute găsi ce căuta şi, când plecă fără să plătească, femeia nu zise nimic, ci răsuflă uşurată. Tinerii erau destul de agresivi, nu mai era nevoie ca şi pensionarii să fie la fel.

Madge se plimbă pe străzi toată după-amiaza, bucurându-se de peisajul şi de mirosurile familiare. Mâncă şi câţiva ţipari, chiar lângă tarabă, privind tot ce se petrecea în jurul ei.

Ieşise. În sfârşit, era acasă. Dar mai avea câteva socoteli de încheiat şi avea de gând să le încheie.

Betty făcu ceai pentru amândouă. Ajunsese înaintea lui Madge, ceea ce o bucura. Prietena ei nu trebuia să ştie că fusese undeva.

— Te-ai simţit bine, scumpo? Hainele îţi stau de minune. Marion aia face treabă bună cu magazinul, nu? Anul trecut mi-am luat o haină foarte frumoasă din blană de miel de la ea.

Madge dădu afirmativ din cap şi sorbi din ceai.

— Haide, înveseleşte-te, o îndemnă Betty. Ai ieşit. În curând o să ai locuinţa ta şi o să-ţi poţi vedea de viaţă mai departe.

Madge îşi privi prietena un timp, după care începu să râdă. Era un sunet sumbru care o făcu pe Betty să nu se simtă deloc bine.

— Haide, Madge, n-a fost o glumă.

Ea se opri din râs.

— Dar este o glumă, totuşi, nu? spuse ea cu o voce aspră. Şi luă un aer de falsă modestie. Adică, fac puşcărie în locul fiicei mele – fiica mea târfa – iar ea trăieşte bine, are un soţ bun, bani, respectabilitate, tot. Şi eu ce dracu' am? Un rahat, asta am. Şi tu nu vezi gluma, Betty? Probabil că, acum, la bătrâneţe, ţi-ai pierdut simţul umorului. Eu una găsesc că e hilar. Dar o s-o aranjez eu, nu-ţi fie teamă. O s-o aranjez eu pentru totdeauna. E diavolu-n persoană! Din clipa-n care am născut-o, n-am mai avut o clipă de linişte. Ar fi trebuit să-i dau drumu-n closet, aşa cum am făcut cu ăilalţi.

Betty era şocată şi Madge râse iarăşi.

— În toţi anii ăştia, nimic de la ea. Tu habar n-ai cum e înăuntru, Betty. Viaţa de acolo te distruge încetul cu încetul în fiecare zi. Am avut mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la ce mi-a făcut nenorocita aia şi o să i-o plătesc, fii fără grijă.

Betty simţi că o podidesc lacrimile. Unde era Madge cea de altă dată? Unde era prietena ei plină de viaţă pe care o avusese atâţia ani?

— Vii la bar? o întrebă Madge cu o voce normală din nou.

Betty încuviinţă. Acolo era un telefon şi ştia că trebuia să ceară ajutor. Nu se mai putea descurca singură cu Madge Connor.

Madge şi Betty se aflau la *The Two Puddings* de pe Stratford şi beau vin de Porto cu lămâie. Madge voise să vină din nou, după atâţia ani petrecuţi în închisoare.

Luaseră un taxi până acolo şi acum stăteau tăcute privind la cei din jur.

— Totul s-a schimbat, Betty. Când mi-au dat două lire la plecare am crezut că-i o avere, dar în ziua de azi e un rahat, nu? Toate preţurile sunt astronomice. Nu ştiu cum s-or descurca fetele tinere care au şi vreo doi copii.

Betty dădu din cap aprobator.

— Ştiu, preţurile sunt uluitoare. Eu găsesc că de vină e numai Margaret Thatcher aia. Cine a votat-o trebuie să fi fost nebun, după părerea mea.

Madge zâmbi şi semănă puţin cu cea care fusese altă dată.

— Mă simt mai bine acum, pentru că am un plan. Da, mă simt mult mai relaxată.

Chiar atunci, un tânăr trecu pe lângă masa lor în drum spre toaletă şi le privi batjocoritor.

— Ţi-ajunge cât te-ai uitat, ticălos nenorocit? strigă Madge şi toţi cei din bar se întoarseră să o privească.

Tânărul era şocat şi acest lucru îi plăcu lui Madge al cărei chip era schimonosit de ură.

— Hai, cară-te. Du-te şi uşurează-te şi, când o să treci înapoi, să nu îndrăzneşti să te mai uiţi la mine.

Betty era roşie la faţă de stânjeneală şi şoc.

— Termină, Madge, acum nu mai e ca pe vremuri. Poţi să fii arestată pentru ameninţare.

— Să te ia naiba, Betty, zise Madge cu dispreţ, să-l ia naiba şi pe el, pe toţi. Cine se credea de se uita la mine ca şi cum aş fi fost un rahat?

Betty nu ştia ce să mai facă.

— Haide, mă duc să iau ceva de băut, se hotărî ea şi se duse la bar, uitându-se tot timpul spre uşă.

— Pune-o la punct pe bătrână, altfel zburaţi amândouă, zise barmanul încet. Nu pot să permit să li se vorbească aşa clienţilor mei.

Betty mormăi o scuză şi comandă băuturile, gândindu-se că nici Carlos-şacalul n-ar fi putut s-o pună la punct pe Madge.

Când uşa se deschise şi Betty îl văzu pe Richard Gates intrând, se simţi ca şi cum i s-ar fi dat cheile de la Banca Angliei. În viaţa ei nu se bucurase mai mult să vadă pe cineva, mai ales un poliţist.

Îl văzu şi Madge şi, aruncându-i o privire lui Betty, agită pumnul ameninţător.

— A trecut mult timp de când nu ne-am mai văzut, Madge, zise Richard încet.

Ea se uită la el şi Richard realiză atunci dezastrul pe care îl lăsase timpul pe chipul ei.

— Nu suficient de mult pentru mine, spuse ea cu răceală.

— Când el o scoase de acolo, Betty îi urmă, lăsând băuturile la bar. Afară, Susan P aştepta în maşina ei. Richard o sili pe Madge să urce pe bancheta din spate, după care se aşeză lângă ea. Betty se uită cum prietena ei era dusă cine ştia unde, simţind că făcuse ceva rău, foarte rău. Dar ştia că, dacă Madge i-ar fi făcut vreun rău lui Cathy, nu şi-ar fi iertat-o niciodată.

Întorcându-se înăuntru, bău ambele pahare, toastând pentru prietena ei pentru ultima oară. Avea senzaţia că nu avea s-o mai vadă niciodată pe bătrâna Madge.

— Ia te uită, ia te uită, domnul Gates, prietenul ticăloşilor. Ar fi trebuit să mă gândesc c-o să te văd la un moment dat.

Richard îşi trecu mâna peste capul chel.

— Vorbeşti cam mult, Madge. N-o să te schimbi niciodată, nu?

Ea pufni ironică.

— Ce mai faci, domnişoară P? Bine, nu? Amândoi păreţi s-o duceţi foarte bine. Maşini frumoase, haine frumoase. Peisajul s-a schimbat foarte mult în timp ce eu am stat închisă. Până şi fata mea pare să fie cineva acum. Ei bine, să vă spun ceva: – sunteţi nişte nimicuri, nişte nulităţi. În afara Londrei, nimeni n-a auzit de numele voastre, nimeni nu ştie că existaţi măcar. Sunteţi nişte peşti mari într-o baltă mică.

Susan P o privi în oglinda retrovizoare, întrebându-se ce naiba aveau să facă acum cu ea.

— Trebuie s-o laşi în pace pe Cathy. Dacă am crede că vrei s-o vezi pentru că eşti mama ei şi ea e fiica ta, te-am duce la ea. Dar nu-i aşa, nu? Vrei să-i faci rău. De parcă nu i-ai fi făcut destul rău în trecut, zise Richard cu o voce foarte scăzută.

Cu cât devenea mai scăzută, cu atât era mai înfricoşătoare. Madge ştia acest lucru şi tăcu. La un moment dat, însă, explodă.

— Să te ia dracu', Gates, şi pe tine, lesbiană nenorocită. Nu mai am nimic de pierdut. Absolut nimic. Nu mă mai speriaţi. Târfuliţa aia mi-e datoare şi am de gând s-o fac să-şi plătească datoria. Cu cluburile ei, cu fata ei, cu soţul ei bun… când i-a păsat vreun pic de mine, vă întreb? Am muncit pentru ea, mi-am pus fundu' la bătaie ca să aibă cu ce să se îmbrace şi ce să mănânce.

Richard şi Susan P îşi dădură seama şocaţi că Madge chiar credea ceea ce spunea.

— I-am dat cei mai buni ani ai mei şi acum vrea să mă ignore total, ca şi cum nici n-aş fi existat. Ei bine, nu poate. Am făcut mulţi ani de puşcărie pentru micuţa madamă şi gândul că ea o duce foarte bine mă omoară.

Richard oftă.

— Ai încălcat deja condiţiile puse când ai fost eliberată condiţionat. Pot să te trimit înapoi la puşcărie până diseară. Ar fi trebuit să te duci să stai acolo unde te-au trimis cei de la Asistenţa Socială. Dar ai fugit. Acum o să te duc la secţie şi asta e. Dacă le recomand să te mai ţină un an, să zicem, or să mă asculte, Madge. O să le spun că reprezinţi un pericol pentru fiica şi nepoata ta. O să le spun e, a mai ameninţat şi că, după părerea mea, eşti, de asemenea, un pericol social. Pe urmă, când o să fii închisă din nou…

Susan P îl întrerupse:

— O să am grijă să primeşti ceea ce meriţi în puşcărie.

— Madge rânji.

— Să te ia dracu', cucoană.

Susan P frână brusc lângă bordură şi, întorcându-se, îşi înfipse mâna în părul lui Madge, trăgând-o spre ea.

— Nu, Madge, te ia dracu' pe tine, pentru că, dacă eu hotărăsc să mori, o să mori. Şi ştii că pot face să se întâmple asta. Am avut grijă de tine în puşcărie, am avut grijă să fii lăsată-n pace. Asta numai fiindcă m-a rugat Cathy. Ştii că nu putea să te viziteze, doar era o fugară. Iar mai târziu, deşi aş fi putut să aranjez, ştiam că eşti prea înrăită ca s-o las să te vadă, aşa că ai grijă ce vorbeşti, pentru că, dacă se-ntâmplă ca ea să răcească măcar, o să dau vina pe tine.

Madge era şocată.

— Deci, eu sunt de vină, ca întotdeauna, nu? se smiorcăi ea. N-o cunoaşteţi. O să aflaţi la fel ca mine cum e în realitate…

Susan P o împinse la loc pe banchetă şi oftă.

— Spune-i cum stă treaba, Richard, pentru că vreau să merg acasă.

— Bine. O să faci o scurtă călătorie, Madge. Îţi place, nu? Sau preferi să mergi direct la puşcărie?

Zâmbi când îi văzu expresia de pe chip. Lăsă s-o treacă năduşelile, avea să-i prindă bine. El nu voia decât ca ea să fie cât mai departe, undeva unde să o poată ţine sub observaţie. Închisoarea nu era un loc potrivit pentru ea acum. Avea nevoie de ajutor şi el o să aibă grijă să-l primească.

Cathy se temu un timp, dar, după câteva luni, începu să se gândească din ce în ce mai puţin la mama ei. Credea că Madge se hotărâse să o lase în pace şi să-şi vadă de propria ei viaţă. Într-un fel, era tristă. Voise să o vadă, să stea de vorbă cu ea. Dar era limpede că nu era să fie. Treptat viaţa ei reveni la normal. Richard şi Susan nu îi spuseră nimic şi, de asemenea, nici Desrae.

Toţi hotărâseră că, în problema aceea, era mai bine ca ea să nu ştie nimic.

CARTEA A ŞASEA

„Vino, să ne săturam de dragoste până-n zori, să ne alinăm sufletele cu dragoste.

Căci bărbatul nu-i acasă, e plecat departe”.

Proverbe, 7, XVIII

„Liberavi animam mi-am”.

„Mi-am eliberat sufletul”.

Sf. Bernard, 1090 – 1153

NEW YORK, 1995

Cathy ieşi din magazinul *Saks* de pe Fifth Avenue încărcată de cumpărături. Se simţea excelent. Întotdeauna primăvara o făcea să se simtă bine, de parcă viaţa ar fi luat-o de la capăt şi tuturor li se oferea o altă şansă.

În dimineaţa aceea, se plimbase singură prin Central Park, uitându-se la cei care treceau pe patine cu rotile, fumând o, ţigară şi bând o cafea de la un vânzător ambulant şi privind, în general, lumea din jur. Toţi copacii erau înmuguriţi, totul devenea frumos. Iarba era mai verde ca oricând, copacii se îmbrăcau încetul cu încetul cu frunze şi soarele strălucea puternic, făcând suportabil până şi vântul adus de Atlantic.

Ajunsese să iubească New York-ul, să iubească America. În cei opt ani în care o vizita regulat, devenise o adevărată new-yorkeză, deoarece cunoştea oraşul foarte bine. Era acum a doua casă pentru ea. Atât de mult, încât, cu un an în urmă, îşi cumpărase un apartament în apropiere de Bleecker Street. Îi amintea de cartierul londonez Soho şi tinerii artişti din zonă o făceau să se simtă ca acasă.

Mâncă în Cartierul Chinezesc, după care merse pe jos spre Mica Italie, unde avea întâlnire cu Eamonn la 2.30. Mergând pe străzile aglomerate, le zâmbea oamenilor şi new-yorkezii, de obicei, distanţi, îi zâmbeau şi ei. Poate datorită bunei ei dispoziţii sau poate că primăvara îi afecta şi pe ei.

Intrând în *The Baker’s Bar*, îl zări pe Anthony Baggato.

Eamonn n-a venit?

Anthony o iubea. Îi plăceau la nebunie faţa ei, părul ei şi accentul ei britanic.

— O să vină imediat, prinţesă, dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut.

Pocni din degete apoi şi o chelneriţă veni la masa lor. Era îmbrăcată cu o rochie neagră, scurtă, şi avea nişte tocuri imposibil de înalte. Cathy îi zâmbi.

— Eu aş vrea un pahar de vin alb, te rog.

Fata luă comanda şi atât Cathy cât şi Anthony o priviră cum se îndrepta spre bar legănându-şi şoldurile.

Cathy începu să râdă.

— Eşti extraordinar, Anthony.

El ridică mâinile într-un gest de resemnare.

— Mă uit, îmi doresc, mă delectez. La vârsta mea numai cu atât mă aleg.

Era imens acum. Avea până în şaizeci şi cinci de ani şi peste o sută zece kilograme. În timp ce vorbea, continua să se uite la fată. Aceasta avea în jur de douăzeci de ani şi o expresie iritabilă pe chipul drăguţ.

— Nu ştiu, Cathy, câte cumpărături poate face o femeie? De fiecare dată când te văd, eşti încărcată de pachete. Sper că-l faci pe ticălosul ăla de irlandez să plătească pentru toate, nu?

— Sunt o femeie independentă. Îmi câştig singură banii şi mi-i cheltuiesc.

Anthony făcu pe sicilianul şi zise în glumă cu glas tare:

— De ce n-am găsit şi eu o femeie ca tine? Nevastă-mea face cumpărături tot timpul şi toate sunt numai porcării. Casa mea, un apartament de un milion de dolari, e plină de porcării. De aceea nu mă duc niciodată acolo.

Anthony divorţase de ultima soţie în urmă cu cinci ani. Cea nouă avea douăzeci şi opt de ani, nişte buze groase şi roşii şi nişte sâni care sfidau orice lege a gravitaţiei:

Eamonn intră în bar şi, când o văzu pe Cathy, simţi că

revine la viaţă. Ea arăta superb, ca de obicei. Îmbrăcată într-un costum alb şi strâmt, care îi scotea în evidenţă picioarele, era la fel de splendidă ca o stea de cinema.

Încă mai era vrăjit de ea, chiar şi după opt ani. În ziua aceea, în ciuda tuturor grijilor pe care le avea – şi erau o mulţime – ea tot îi schimbă dispoziţia.

— Aşa deci, iarăşi vă prind împreună. Care-i treaba cu voi doi, eh? Te vezi cu Anthony fără să ştiu eu sau ce?

Râseră toţi trei şi Cathy spuse:

— Ei bine, mă bucur că ne-ai prins, pentru că ne era foarte greu să mai păstrăm secretul.

După aceea îşi bău vinul încet, în timp ce bărbaţii discutau afaceri.

— Care-i treaba cu Igor? întrebă Anthony.

Eamonn ridică din umeri.

— Ca de obicei. E un idiot, ca de obicei.

Anthony râse.

— Vrei să spui că rahatul roşu încă n-a explodat?

— Accentul căzând pe *încă*, zise Eamonn încruntat.

Amândoi părură îngrijoraţi câteva clipe, după care Eamonn se mai lumină la faţă.

— Mai avem destul timp şi, dacă o să fie nevoie, o să rezolv treaba personal. N-ar fi prima oară.

— Despre ce este vorba? întrebă Cathy. Totdeauna vorbiţi cifrat, parcă.

Cei doi bărbaţi se uitară la ea şi Cathy le văzu încordarea când îi zâmbiră.

— Nimic important, scumpo, aiureli, zise Anthony ridicându-se cu greu. Eu trebuie să plec acum, am întâlnire cu Jack.

Îi sărută mâna lui Cathy, ca un adevărat gentleman.

— Până când o să ne revedem. Şi, nu uita, scumpo, când o să te saturi de pămpălăul ăsta, sună-mă. La ce oră ai avionul mâine?

— La opt şi un sfert, dimineaţa, spuse ea strâmbându-se. Eu n-aş vrea să plec, Anthony, dar mă cheamă datoria şi afacerile. După cum ştii şi tu foarte bine.

— Ai un club grozav acolo. Mi-a plăcut foarte mult. La opt şi un sfert, zici? spuse el şi se uită la Eamonn îndelung şi pătrunzător. Deci, pleci la Londra mâine. Atunci, la revedere. Pe data viitoare.

Cathy şi Eamonn îl urmăriră cu privirea. Mergea legănat de la o vreme, dar tot avea o prezenţă impresionantă.

— Ce-a fost asta? Privirea aia cu subînţeles şi toate celelalte?

Eamonn ridică din umeri.

— N-am idee. Deci, ce vrei să facem acum?

Ea zâmbi.

— Ce crezi că aş vrea să facem? Mâine plec. Am luat nişte fripturi, nişte vin, salată. Cină, baie, pat. În ordinea asta.

Eamonn zâmbi.

— Sună grozav.

Dar, chiar când rostea acele cuvinte, Cathy văzu că era preocupat de ceva.

Eamonn o sărută pe nas.

— Uite ce e, o să te urc într-un taxi. Trebuie să trec pe acasă, să rezolv ceva. O să vin la tine pe la şase, e bine?

Cathy încuviinţă, întristată în sufletul ei pentru că o lăsa singură atât de curând.

— E foarte bine, zise ea prefăcându-se veselă.

Deirdra îi zâmbi sarcastic soţului ei când îl văzu intrând în casă.

— Cărui fapt datorez plăcerea?

El îi ignoră replica.

— A venit ceva azi?

— Nişte valize, le-am dus în garaj. Sunt foarte grele. Ce e-n ele, pentru Dumnezeu?

Eamonn se întoarse şi ieşi din cameră, lăsându-şi soţia clocotind de furie. De la naşterea lui Hattie, fetiţa lor cea mică, în urmă cu şapte ani, el nu se mai atinsese de ea. Trăiau ca soţ şi soţie, ba chiar mergeau la diverse evenimente sociale împreună, vorbeau la micul dejun –

asta când el era acasă, bineînţeles – dar, în afară de aceste lucruri, nu mai exista nimic între ei.

Un lucru ştia cu certitudine: nu se ducea după femei. Aproape tot timpul stătea acasă cu ea şi cu copiii. Nu dispărea decât de vreo două ori pe lună. Pentru Deirdra, asta era de-ajuns. Aşa avea să fie viaţa ei şi o accepta.

Eamonn intră în garaj şi se uită la cele două valize. Erau la fel ca de obicei, obişnuite, dar în căptuşeala lor erau mai multe lucruri ca oricând. Asta făcea ca totul să fie mai înspăimântător.

Comisionarul lui fusese ucis de un negru la intersecţia lui East 110th Street cu Lexington şi, deci, Eamonn avea marfa şi aceasta nu avea cum să ajungă la Londra decât dacă o ducea el însuşi. Numai că el trebuia să fie la Washington a doua zi după-amiază. Era o întâlnire a mafiei şi el trebuia să participe neapărat.

Uitându-se ia valize, se gândi la ideea lui Anthony şi. Încerca să şi-o alunge din minte. Nu putea să-i facă aşa ceva lui Cathy, nu ei. Dar, în adâncul sufletului, ştia că nu are încotro. De asemenea, ea nu avea să ştie ce făcuse el. Marfa era nedetectabilă. În toţi acei ani de când o cărau pentru ruşi, nu fusese capturată nici măcar o dată, nici acolo, nici la Londra.

Era ceva sigur.

Marfa valora milioane şi era întotdeauna plătită dinainte. În anii ’90 cererea pentru ea crescuse şi, acum, aveau oameni de legătură în toată lumea.

Închise ochii şi se întrebă ce reacţie ar fi avut Cathy dacă ar fi ştiut în ce era el implicat acum. Nici nu putea să se gândească.

Cathy era îmbrăcată într-un neglijee alb şi scurt, cumpărat în dimineaţa aceea de la *Saks*. Îi accentua bronzul într-un mod minunat şi era croit în aşa fel, încât îi făcea sânii să pară mai mari şi mijlocul şi mai subţire decât era. Când deschise uşa fu surprinsă văzându-l cu două valize.

— Doar n-ai plecat de acasă!

Vocea ei era atât de şocată, încât el se forţă să râdă.

— Sunt un cadou. Pentru iubita mea de dincolo de Atlantic.

Cathy se uită la cele două valize *Samsonite* uriaşe.

— Glumeşti?

— Nu, sunt pentru tine, ştiu că, de obicei, îţi fac cadouri cumpărate de la *Cartier* şi chiar am ceva în buzunarul de la piept cumpărat de acolo. Dar am văzut astea şi ce mi-am zis: exact ce-i trebuie lui Cathy a mea. Zdravene, singure şi cu încuietori excelente.

Le puse în dormitor, în timp ce ea nu îşi revenea.

— Valize? Acum chiar că le-am văzut pe toate. Nu încetezi să mă uimeşti, Eamonn Docherty.

El îi zâmbi. Îi acceptase „cadoul" aşa cum ştiuse că avea să facă. În timp ce el îşi puse ceva de băut, ea se apucă să prepare fripturile. Le găti englezeşte, cu multă sare şi mult piper şi cu sosul Worcestershire care îi plăcea lui Eamonn foarte mult.

Se aşezară la masă, vorbind ca doi îndrăgostiţi despre vieţile lor. După ce terminară vinul şi fumară, Cathy zise:

— Ştii, e ciudat. Când te-am văzut cu valizele, o secundă chiar am crezut că ai plecat de acasă. Ştiu că am spus întotdeauna că nu vreau să locuim împreună, dar asta pentru că tu eşti, acum, un new-yorkez şi Londra e oraşul meu. Dar, în acea fracţiune de secundă, chiar am sperat că o să-mi spui că o să fim pentru totdeauna împreună. Ştiu că e o prostie, că amândoi avem obligaţii, că fiecare din noi are viaţa lui, prietenii lui, afacerile lui. Sunt atâtea lucruri care ne despart. Dar m-am simţit cuprinsă de o bucurie fără margini în secunda aia, crezând că vii la mine. Mi-am dat seama că, dacă am fi apucat amândoi pe alte drumuri, am fi putut fi împreună în ziua de azi. Cu adevărat împreună. Nu doar pentru câte un weekend la câteva săptămâni.

Sorbi din vin.

— Bănuiesc că de fapt vreau să-ţi spun că te iubesc

mai mult decât am realizat vreodată. Te iubesc suficient de mult ca să încerc să trec peste orice ne desparte, spuse ea privindu-l în ochi.

De obicei, erau de un albastru limpede ca apa mării, în ziua aceea, însă, conţineau o tristeţe care ei îi provoca durere. Simţea o dorinţă puternică de a readuce fericirea în ochii şi în sufletul lui.

El îi luă mâna într-a lui.

— Te iubesc, Cathy, şi o să fim împreună într-o bună zi, îţi promit asta. Poate chiar mai curând decât ne închipuim.

Acum, când ea rostise acele cuvinte cu glas tare, el putea să-i vorbească. Până în momentul acela, ea spusese întotdeauna că existau prea multe lucruri care îi împiedicau să fie împreună, nu în ultimul rând cei zece copii ai lui. Chiar şi el înţelegea că ea, ca femeie, n-ar fi luat niciodată un bărbat de lângă atâţia copii. Deşi, era categoric ceva strict femeiesc. Dacă ar fi trebuit, el ar fi plecat oricând. Ar fi continuat să-şi vadă copiii. Nimeni n-ar fi putut să-l împiedice să facă asta.

Dar trebuise să vină din partea ei. Ultimul cuvânt trebuise să vină de la Cathy.

— Mai ţii minte când eram mici, cum obişnuiam să ne vârâm unul în altul ca să ne încălzim? Cine şi-ar fi închipuit că vieţile noastre vor apuca pe drumul ăsta? Că amândoi o să avem atâta succes în carierele alese? spuse el visător.

Cathy încuviinţă şi apoi spuse cu tristeţe:

— Că amândoi o să ucidem…

Eamonn o reduse la tăcere, apucând-o strâns de încheietura mâinii.

— Nu-mi place când vorbeşti despre porcăriile astea, Cathy. Ce-a fost a fost. Nu putem să schimbăm nimic. Amândoi am greşit. Greşeala a fost inevitabilă. A mea… ei bine, a mea a fost la fel ca tot ce ating. O irosire, irosirea unei vieţi. Caroline ar fi fost, probabil, măritată acum, ar fi avut o familie…

Tăcu brusc şi ochii îi erau plini de durere.

— Am fost de vină pentru atâtea lucruri rele, Cathy, lucruri despre care n-am putut să vorbesc niciodată nimănui, nici chiar ţie. Dar, când o să fim împreună în adevăratul sens al cuvântului, o să am grijă să fii cea mai fericită femeie din lume, îţi promit.

Ea zâmbi fericită.

— Într-o bună zi, da? într-o bună zi, chiar o să fim cu adevărat împreună? întrebă ea şi el încuviinţă, după care, luându-l de mână, îl duse în dormitor.

Priveliştea era superbă şi stătură amândoi întinşi în pat, privind cum răsăreau stelele, una câte una. În timp ce stăteau înlănţuiţi, după ce făcură dragoste, ei îşi îndreptă privirea spre valizele de lângă pat, care păreau să râdă de el.

Cu toată vorbăria lui, o folosea pe femeia pe care susţinea că o iubea atât de mult pentru că se afle din nou într-o situaţie dificilă. *Trebuia* să se ducă la Washington. De când murise Petey, Jack lăsase toate negocierile în seama lui, lăsase aproape tot în seama lui. Acela era preţul pe care Eamonn îl plătea pentru moartea prietenului său. Deşi Jack nu spusese nimic niciodată, Eamonn ştia că socrul lui simţea că ar fi trebuit să-i ţină partea lui Petey, să le fi spus celor din IRA că Petey avea dreptul să fie liber. Jack, un irlandez din prima generaţie, ar fi trebuit să ştie mai bine. Odată ce erai implicat în Cauză, numai murind te puteai elibera de ea.

Cathy respira liniştită lângă el, dar Eamonn simţi un fior rece prin şira spinării. Dacă ea ar fi avut măcar o bănuială în legătură cu conţinutul acelor valize sau dacă ar fi avut idee la ce era întrebuinţat, l-ar fi urât până la sfârşitul zilelor.

Îşi aprinse o ţigară şi stătu aşa în întuneric, cu iubita dormind alături şi cu mintea tulburată. Era destul de uşor de transportat marfa în Anglia. Problema era modul cum avea să fie luată din apartamentul lui Cathy fără ca ea să-şi dea seama ce dusese.

Acolo intervenea domnul Cheng.

Partea aceea era, de fapt, cea mai dificilă.

Eamonn era furios pe sine şi simţea o teamă cu care nu era obişnuit. Avea necazuri mari, chiar foarte mari, atât cu italienii, cât şi cu irlandezii. Afacerile lui cu cei din Europa de Est provocaseră fricţiuni în lumea în care trăia. Chiar dacă Anthony Baggato era la curent cu toate, Eamonn tot nu beneficia de protecţia de care ar fi avut nevoie.

Irlandezii l-ar fi abandonat dacă ar fi ştiut în ce era implicat. Era în rahat până peste cap. După toate afacerile dubioase pe care le făcuse de-a lungul anilor, avusese încredere în ruşi, fără să-şi închipuie vreodată că lucrurile aveau să scape atât de rău de sub control.

Stând lângă singura femeie pe care o iubise vreodată, Eamonn simţi acea senzaţie de singurătate profundă care însoţeşte, de obicei, trădarea unui prieten sau a unei persoane iubite. Pentru că o trăda. Chiar şi după ce avea să se termine totul, el avea să ştie ce îi făcuse şi avea să-i fie foarte greu.

Ştia că ar fi trebuit să oprească totul, să o scoată pe Cathy din afacere, să suporte el însuşi consecinţele, dar ştia că nu avea să o facă. La mijloc era o grămadă de bani, dar, în afară de asta, promisese să livreze marfa şi avea să se ţină de cuvânt. *Trebuia*.

Stătu treaz, gândindu-se la toate aceste lucruri. Se iveau zorii, dar el tot nu putu să adoarmă.

Cathy, însă, dormea liniştită şi fericită în braţele bărbatului iubit.

Cathy îşi mânca micul dejun: două ouă şi nişte clătite Bisquick cu sirop de arţar, patru fâşii de costiţă şi o ceaşcă mare de cafea la filtru.

Eamonn o privea, invidios pe pofta ei de mâncare. El nu putea să mănânce nimic, nu voia să mănânce nimic, până când nu afla că marfa ieşise din posesia ei, aflându-se în siguranţă, unde trebuia.

— Arăţi groaznic, Eamonn, te simţi bine? îl întrebă ea îngrijorată, dar el ridică din umeri.

— Cred că e o răceală de primăvară. Mi-a fost cam frig azi-noapte. O să-mi treacă.

Ea mâncă totul cu poftă; întotdeauna era lihnită după ce făceau dragoste.

Eamonn era la a cincea ţigară.

— Eşti sigur că nu te preocupă nimic? Aş putea să te ajut, nu crezi? El scutură din cap şi se răsti enervat, dar şi puţin ruşinat:

— La dracu', lasă-mă-n pace odată, da? Ţi-am spus c-o să-mi treacă.

Ea se opri din mâncat şi îl privi cu ochii mari.

— Dumnezeule, Eamonn, te-am întrebat doar. Nu-i nevoie să-mi iei capul pentru asta.

Împinse farfuria la o parte.

— Trebuie să-mi fac bagajul, peste puţin timp o să plec la aeroport. N-o să am nevoie de ambele valize. Am destule haine aici acum, că am apartamentul. Una e de-ajuns.

Eamonn simţi cum îl cuprinde panica.

— Credeam că iei toate lucrurile alea acasă, zise el degajat. Ai zis că trebuie să duci o parte din ele înapoi în Anglia. Pe cele de iarnă. Credeam c-o să i le dai acelui prieten al lui Desrae, cel căruia îi plac hainele americane.

Trăncănea aiurea şi ştia acest lucru.

Cathy râse.

— Ia te uită, mai ţii minte chestia asta! Uitasem complet de sărmana Joanie. Ai dreptate – i-am promis câteva din lucrurile mele mai vechi. Are cam aceeaşi măsură. Când îşi pune sânii falşi.

— Ai putea face bine să le foloseşti pe amândouă dacă tot le-am cumpărat pentru tine. Ar fi păcat să laşi una aici degeaba. De fiecare dată când îţi pui lucrurile în ele, vreau să te gândeşti la mine.

Glumea şi Cathy râse cu el, bucuroasă că părea mai bine dispus.

— Ar trebui să mă apuc de bagaje şi, pe urmă, să fac un duş. Acum se face ora plecării.

Îşi făcu bagajele cântând. În liniştea dimineţii, acel sunet îi frângea inima lui Eamonn.

Eamonn privi avionul lui Cathy decolând. Avusese impresia că nu avea să mai plece. Prima etapă începuse. Când îi dăduse ultimul sărut, se simţise asemeni lui Iuda în Grădina Ghetsimani.

După aceea îşi luă maşina din parcare şi porni cu viteză spre oraş. Aproape că plângea. Indiferent de câte ori îşi spunea că nu avea ca să se întâmple, era, totuşi, îngrozit.

Când ajunse la birou, auzi telefonul sunând. Era Anthony Baggato.

— Înţeleg că mi-ai înţeles mesajul de ieri.

— Are marfa, dar habar n-are despre ea, îl înfruntă Eamonn.

— Aşa şi trebuie, spuse Baggato tunător. Cu cât ştiu mai puţini, cu atât mai bine. N-aş vrea să se afle că am fost implicat. Eşti pregătit pentru călătoria la Washington?

— Da, zise Eamonn obosit. Ce crezi că vor de la mine?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse celălalt. Obişnuiesc să facă treburi din astea ca să ţină oamenii pe ghimpi. Atâta timp cât n-ai luat din banii lor, n-ai de ce să te temi, zise el şi făcu o pauză. Spune-mi că n-ai fost atât de prost.

Eamonn era iritat.

— Ce rost ar fi avut? E mărunţiş în comparaţie cu afacerea în care suntem implicaţi noi.

Anthony râse uşor.

— Foarte adevărat. Ai dreptate, îmi cer scuze. Dar până şi eu devin nervos în asemenea momente. Totul e aiurea, totul merge prost. Sunt un tip superstiţios, toţi italienii sunt. Am fost şi la biserică azi-dimineaţă, pentru prima oară după mulţi ani. Dar, cum scrie în *Biblie*: „Dumnezeu îi iubeşte pe păcătoşi”. Şi eu sunt unul, zise el şi, după o pauză, adăugă: Dacă din întâmplare, au aflat de Igor şi despre toată povestea, pot să contez pe tine că n-o

să pomeneşti nimic de mine?

Pe chipul lui Eamonn se văzu dispreţul faţă de grasul său prieten.

— Adică, nu contează dacă ne omoară pe mine, pe Jack şi pe alţii, atâta timp cât tu trăieşti până la adânci bătrâneţi, nu?

Anthony râse dezarmat.

— Dacă pui problema aşa, da, exact la asta m-am referit.

— Ai auzit vreo şoaptă, ceva? întrebă Eamonn cu o voce încordată.

— Jur pe copiii mei că n-am auzit nimic, zise italianul. Ştii că Fancini a murit azi-noapte?

Eamonn păli.

— Vrei să mă sperii?

— A fost împuşcat de două ori, o dată în ceafă şi o dată sub bărbie. O adevărată crimă a mafiei. Până şi poliţiştii bănuiesc asta. Cadavrul a fost lăsat în maşină, pe aleea casei lui. Cel care a dat ordinul a vrut ca tipul să fie găsit. Ai făcut vreo afacere cu el?

Eamonn nu răspunse. Fancini era un individ lipsit de importanţă, care fusese omul de legătură al lui Eamonn cu asociaţii lui Igor din Atlantic City. Din câte ştia Eamonn, nici Anthony nu avea idee de implicarea lui, deşi îi văzuse împreună de câteva ori.

— Vrei să-mi spui că mafia l-a lichidat pe Fancini din cauza noastră?

— Nu, îţi spun doar care sunt faptele. Fancini a fost omorât azi-noapte şi cel care a făcut-o a vrut să dea un exemplu.

Când nu primi niciun răspuns, Baggato oftă şi zise:

— Bine, acum te las. Mult noroc. Nu uita că o să vezi oameni foarte importanţi. Ai grijă, ai mare grijă, şi nu te incrimina pe tine sau pe altcineva.

— Şi dacă ei ştiu deja? întrebă Eamonn rar.

— Dacă ştiu, oferă-le o bucată din plăcintă, o bucată mare, dacă e necesar, oferă-le chiar toată plăcinta. O să

ştii tu ce să faci. Nu eşti prost, chiar şi ei ştiu asta, iar legătura ta cu irlandezul îţi conferă o măsură de siguranţă. Strecoară un nume. Foloseşte tot ce ai. Dacă te au cu ceva concret la mână, eşti un om mort dacă nu reuşeşti să ajungi la o înţelegere cu ei.

— Cum dracu' am ajuns să fim într-o asemenea încurcătură?

Anthony râse atunci, dar fără umor.

— Asta-i o întrebare uşoară. Din cauza lăcomiei. Ştii, de fapt, e o lecţie. În orice lucru e o lecţie. Aveam mai mulţi bani şi decât Biserica Catolică, dar am vrut mai mulţi şi n-am vrut să împărţim cu nimeni averea noastră. Nu, noi am vrut totul. Aşa că, atunci când se întâmplă ceva, noi suntem singurii care o păţim.

Eamonn tăcu. După ce Anthony închise, el rămase nemişcat, rozându-şi unghia degetului mare, un obicei din copilărie. Se afla într-o mare încurcătură, avea necazuri cu prea mulţi oameni de data aceasta, şi toţi erau experţi în domeniul lor.

Pentru prima oară în viaţa lui, lui Eamonn Docherty îi era frică.

Sosirea acasă a lui Cathy coincise cu intrarea în vacanţă a lui Kitty şi cu ziua lui Desrae. Nimeni nu ştia câţi ani împlinea exact, dar acest lucru nu avea importanţă. Lui Desrae îi plăcea să se bucure de aniversările lui şi nimeni nu avea curajul să-l întrebe de câte se bucurase.

Fetele de la club organizaseră o seară tematică. Toată lumea urma să fie îmbrăcată în veşminte romane, ceea ce, pentru majoritatea travestiţilor însemna Cleopatra, sperând din tot sufletul să-şi găsească fiecare un Marc Antoniu al ei.

De la aeroport, Cathy se dusese direct la club şi acum era acolo, aşteptând să vadă cum aveau să arate fetele în seara aceea. Bertie, una din fetele de la bar, îi dusese valizele în cabină.

Stând pe un scaun la bar, cu o ţigară într-o mână şi cu un pahar de apă minerală în cealaltă, arăta perfect,

deloc ca şi cum abia s-ar fi întors din Statele Unite. Machiajul ei era fără cusur şi, în afară de liniile fine din jurul ochilor datorate oboselii, arăta superb. Costumul *Versace* nu era şifonat, iar picioarele bronzate îi erau încălţate cu o pereche de sandale de un albastru-deschis, ca acela al costumului şi al ochilor ei.

Fetele din club o priveau cu respect şi chiar cu puţină invidie. Indiferent cât de mult ar fi cheltuit pentru a se aranja, erau tot nişte bărbaţi îmbrăcaţi femeieşte şi chiar dacă multe dintre ele, mai ales transsexualii, arătau mai bine decât multe femei, tot simţeau că nu se puteau compara cu Cathy Pasquale. În mare parte, datorită faptului că avea o demnitate tăcută, o anumită aură, pe care numai foarte puţini oameni o aveau.

Îi zâmbi lui Richard când îl văzu intrând în club.

— Puţin cam devreme chiar şi pentru tine, nu? glumi ea.

— Mai lasă-mă, Cath. Am venit aici cu treabă, dar şi de plăcere. Partea plăcută constă în faptul că pot să stau de vorbă cu tine. Partea cealaltă s-ar putea să nu fie bine venită.

Cathy îi sesiză inflexiunea din glas şi se încruntă.

— Ce vrei să spui?

El nu răspunse pentru că luminile de pe scenă tocmai fuseseră aprinse şi optsprezece Cleopatre ieşiseră simultan, toate fardate, parfumate şi bine dispuse.

Gates închise ochii şi spuse cu o voce chinuită:

— Acum le-am văzut pe toate. Până şi Susan P vine costumată în Cleopatra. Sper că nu vii şi tu la fel.

— Bineînţeles că da, spuse Cathy indignată, la fel şi Kitty. E ciudat, dar în loc de o seară romană, o să avem o seară Cleo. Toţi bărbaţii, inclusiv tu, trebuie să vină costumaţi în Cezar sau Marc Antoniu. Deşi, dacă mă uit la tine, aş zice că Nero ar fi mai potrivit.

— Parcă mă şi văd cu togă, cu genunchii mei noduroşi!

În timp ce fetele de pe scenă îşi vedeau de treburi, el

îi făcu semn lui Cathy să meargă în biroul ei. Ea îl urmă intrigată. Nu era prea îngrijorată.

Richard o consulta adesea în legătură cu anumite lucruri şi, în funcţie de problemă – o fată care dispăruse sau un tânăr care era urmărit de un mascul periculos ea putea să-i spună dacă auzise sau văzuse ceva. El ştia că nu avea sens să o întrebe în legătură cu adevăraţii ticăloşi. Pentru asta îşi avea informatorii lui.

Intrând în birou, ea închise uşa, dar glasurile fetelor care cântau „Mulţi ani trăiască" tot se mai auziră.

— Sună oribil!

Cathy îşi dădu ochii peste cap.

— Lui Desrae o să-i placă. Una din fetele cele mai solide, Black Matilda, care are vreo sută de kilograme, voia să se costumeze în Marilyn Monroe. De fapt, nu am văzut-o pe scenă, aşa că s-ar putea s-o facă. Biata femeie s-ar răsuci în mormânt dacă l-ar vedea.

Cathy râse, aşteptând cu nerăbdare petrecerea.

— Cunoşti un anume domn Cheng? întrebă Gates deodată.

Ea încuviinţă surprinsă.

— Toată lumea îl cunoaşte pe domnul Cheng – Micul Cheng, cum îi spunem noi. De ce, ce-a făcut?

Gates oftă.

— Nu e vorba de ce-a făcut el. Nu face pe inocenta cu mine, Cathy. Ai făcut vreodată afaceri cu el prin intermediul lui Docherty? Te-a rugat vreodată să-i duci ceva sau să-i transmiţi vreun mesaj lui Cheng?

Cathy simţi cum i se zbârleşte. Părul pe ceafă de frică, îşi feri privirea când îi răspunse.

— Niciodată. Eamonn nu m-a rugat niciodată să fac aşa ceva. De ce ar face-o? Ba, mai mult, de ce ar fi implicat cu chinezul?

Îşi recăpătase echilibrul.

Richard spuse îngândurat:

— Susan P ştie despre ce e vorba, dar nu pot să scot nimic de la ea. Şi e speriată, e speriată rău. În viaţa mea n-

am văzut-o aşa. Cu siguranţă că asta trebuie să-ţi spună ceva, nu? Am aflat dintr-o sursă foarte sigură că se petrece ceva şi sunt multe persoane implicate. Mi-e teamă, Cathy. Pentru tine, pentru Susan şi pentru toţi ceilalţi care sunt amestecaţi, chiar dacă nu-i cunosc. Ai văzut ceva suspect în ultima vreme, aici sau în Statele Unite? Gândeşte-te, femeie, gândeşte-te şi spune-mi. Am auzit că e vorba de ceva atât de periculos, încât şi principalii indivizi se tem. Nu ştiu decât că s-a pomenit numele lui Docherty şi, de asemenea, al lui Cheng. Acum trebuie să pun aceste două lucruri cap la cap şi să aflu ce au în comun. Singurul lucru la care mă gândesc sunt drogurile, dar nici măcar un transport foarte mare n-ar provoca o asemenea teroare. Ea ca şi cum toţi ar vrea să scape, dar nu pot. Acum te întreb pentru ultima oară, Cathy, poţi să mă ajuţi? Sunt în impas. Dacă nu sunt droguri, atunci ce dracu' poate să fie?

Ea îl privi uluită şi speriată.

— Are vreo legătură cu IRA? o întrebă el. Am auzit că Docherty ar fi încurcat cu ei. Despre asta e vorba? Dacă este, spune-mi. Am avut probleme destul de mari că nu l-am arestat cu ani în urmă; Susan P a aranjat totul atunci. Îl înghit pe ticălosul ăsta pentru că are nişte prieteni suspuşi, nu doar în poliţie, dar şi „în Departamentul Special. Amândoi ştim că irlandezul n-ar fi căpătat asemenea putere dacă n-ar fi avut prieteni în poziţii înalte. E logic, nu? Dar acum e vorba de cu totul altceva şi trebuie să aflu cine e în spatele afacerii.

Cathy clătină din cap.

— Îmi pare rău, Richard, dar chiar nu ştiu nimic, zise ea cu tristeţe în glas. Dacă aş fi ştiut, ţi-ar şi spus.

Gates părea mai bătrân şi mai obosit ca oricând.

— Se pune la cale o conspiraţie chiar sub nasurile noastre, Cathy, iar noi n-avem putere să împiedicăm asta. Ruşii sunt aici, mafioţi ai lumii occidentale, cu bani, arme şi putere. Banii, în cantităţi mari, pot cumpăra putere. Cei ca mine, care se presupune că ar trebui să aplice legea, nu avem niciun fel de putere să-i oprim. Vin, ne pun fetele la

treabă – şi nu e ca pe vremuri. Oamenii ăştia leagă femeile de apartamentele lor, nu le lasă să facă nicio mişcare. Le iau toţi banii şi le folosesc până când ele ajung la pământ. Asta avem acum aici – o subclasă alcătuită din femei, fete şi băieţi care sunt folosiţi pentru a le aduce bani indivizilor mai mari şi mai tari. Trăiască deci capitalismul – ruşii îl cunosc acum şi le place. Poţi să cumperi nedreptate în ţara asta, cu bani poţi să scapi de închisoare, să cumperi orice vrei. Ştiu asta foarte bine, doar am vândut multă aşa-zisă dreptate de-a lungul anilor. Mi-a trebuit atâta timp ca să văd cât de mult am greşit.

Amărăciunea din glasul lui şi expresia lui de înfrângere o întristară pe Cathy. Îşi dădu seama că fusese ultima lui speranţă – ultima lui şansă de a descoperi ce se petrecea. Apropiindu-se de el, îl luă de gât, iar el o strânse în braţe cu putere.

— Ah, Cathy, ce s-a întâmplat cu vremurile de altă dată? Când toţi aveam puţin de câştigat şi nimeni nu păţea nimic. Ticăloşii cei răi erau închişi, iar ticăloşii cei buni erau lăsaţi în libertate. Acum e o cu totul altfel de lume.

— Cred că adevărul e că noi suntem depăşiţi. Noua mafie, cum îi zici tu, ruşii şi toţi ceilalţi din blocul răsăritean au aceeaşi dorinţă pe care am avut-o noi odată. Acum, noi suntem bogaţi, vrem să ducem o viaţă frumoasă şi liniştită, nu? Suntem în siguranţă şi ei ne ameninţă. Asta e legea naturii, supravieţuieşte cel care e mai rezistent.

Tonul ei vesel dispăruse.

— Eu una aş vrea. Să mă retrag din toate. Chiar şi clubul mă indispune uneori. Aşa că înţeleg ce vrei să spui.

Richard ar fi vrut să o ţină strâns în braţe, pentru că părea atât de singură. Ar fi vrut să-i spună că o iubeşte. Dar ştia că nu avea s-o facă.

Ea i se oferise o dată şi el, ca un prost, o refuzase. Pentru că îşi închipuise că o făcea din recunoştinţă. În cursul anilor care urmaseră îşi dorise de nenumărate ori să-i fi acceptat oferta. Pentru că ştia că ar fi putut s-o iubească, atât fizic cât şi psihic, mai mult decât orice

bărbat, mai mult decât Eamonn Docherty. Ea era cu Eamonn din acelaşi motiv pentru care Richard crezuse că voia să fie cu el: pentru că avea impresia că îi era datoare. Toate întâmplările prin care trecuseră în copilărie o făcuseră să-l vadă pe irlandez prin nişte ochelari roz. Pentru ea, Eamonn era un produs al mediului său, la fel ca şi ea.

În realitate, însă, ea era loială, deşi nu trebuia. Eamonn era un tip care se folosea de oameni şi s-ar fi folosit de ea fără să stea pe gânduri.

Richard ştia acest lucru la fel de bine cum îşi ştia numele şi adresa. Dar Cathy nu avea să vadă asta niciodată, nu avea să realizeze decât atunci când Docherty avea să-i facă ceva urât de tot. Şi, cunoscându-l pe iubitul ei, acest lucru avea să se întâmple într-o bună zi. Spera doar să nu fie acum, când se zvonea că se petrecea ceva serios de tot, ceva atât de periculos, încât nici măcar Richard Gates n-ar fi putut să o apere pe Cathy dacă stătea în calea cui nu trebuia.

Eamonn luase avionul de la aeroportul din Newark şi, după-amiază târziu era în barul *Hilton International* cu un pahar lângă el şi o senzaţie neplăcută în stomac. După aceea fu condus până la unul din apartamente şi se simţea asemeni condamnatului la moarte pe ultimul lui drum.

Încercă să se adune.

Îi zâmbi celui care îl conducea, dar acesta îi răspunse cu o privire de gheaţă. Nu era deloc un sem bun, dar se gândi că individul acela se purta la fel şi cu mama lui. Musculoşii trebuiau să pară răi; era ceva ce făcea parte din meseria lui.

În apartament văzu patru bărbaţi, toţi fiindu-i cunoscuţi şi toţi fiind ultimii oameni pe care s-ar fi aşteptat să-i întâlnească acolo.

Era Patrick O'Rourke, omul lui de legătură cu IRA din Irlanda, mare cât toate zilele şi îngrozitor de urât, cu părul roşu prins într-o coadă la spate şi cu ochii de un albastru ca gheaţa, plini de dispreţ.

Apoi era Sammy Colderi, Don-ul din Las Vegas, scund, grăsuţ şi părând să nu ştie de ce se afla acolo.

Lângă el era Manny Steinschloss, un întreprinzător evreu care îşi conducea banca personală complet în afara legii.

Însă, cel care îl îngrijora cel mai mult pe Eamonn era cel de-al patrulea bărbat, un Don din New York, şeful celor cinci familii: Gesu Molineri. Era un bărbat uriaş, de aproape şaptezeci de ani, care vorbea încet şi despre care se ştia că era un singuratic. Stătea retras tot timpul şi faptul că era acolo îl sperria pe Eamonn mai mult decât prezenţa lui O'Rourke, oricât de fioros ar fi fost irlandezul.

Molineri zâmbi sumbru.

— Te rog, domnule Docherty, ia loc.

Eamonn se aşeză, impunându-şi să fie calm. Fusese percheziţionat în limuzină, aşa că toţi erau conştienţi că nu era înarmat. I se puse în faţă un pahar de whisky de care el nu se atinse, însă. În schimb, îşi aprinse o ţigară, bucurându-se să vadă că mâinile nu îi tremurau, şi încercă să pară relaxat.

Molineri vorbi din nou.

— Am avut o mică neînţelegere cu cecenul – cu Igor. Îl cunoşti, nu? Am avut o mică dispută cu el un timp în privinţa teritoriului. Părea să-şi închipuie că putea să se mute, pur şi simplu, în Cartierul de Est; i-am spus că nu putea. Ieri a murit. Dar, vezi dumneata, înainte să moară, am discutat destul de mult. Despre dumneata.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să-şi facă efectul.

— Şi despre alte câteva lucruri, în special evenimente care se petrec la Londra. Nimic care să mă îngrijoreze cu adevărat, dar lucruri interesante.

Eamonn auzi bătăile puternice ale inimii răsunându-i în urechi, acel vuiet puternic pe care numai teama foarte mare îl poate genera.

— Am luat legătura cu domnul O'Rourke. Avem unele afaceri în Libia împreună, sunt sigur că bănuieşti ce fel de

afaceri. Da, despre care dumneata nu ştii nimic. Ţin legătura cu prietenii dumitale de mulţi ani. Până şi FBI-ul ştia asta. Dumneata, însă, n-ai ştiut, spuse el zâmbind. Domnul O'Rourke a avut întotdeauna o părere foarte bună despre dumneata, mai ales după ce l-ai lichidat pe bunul dumitale prieten, Petey Mahoney. Ca italian, înţeleg că a fost o pură afacere şi afacerile trebuie să fie pe primul loc pentru dumneata; prietenia, pe al doilea. Am admirat acest lucru la dumneata. Am auzit multe lucruri bune despre dumneata de-a lungul anilor, şi despre afacerile cu Igor şi cu ruşii. Am admirat şi asta. Am admirat felul cum ţi-ai văzut de treabă chiar sub nasurile noastre!

Vocea îi era aspră acum şi Eamonn îşi dădu seama că se apropiau de punctul culminant.

— Totuşi, a venit momentul să ne gândim mai bine. Plutoniul e noul aur, mai scump chiar şi decât diamantele. Uşor de obţinut dacă ştii pe cine trebuie, iar dumneata ştii. Ai câştigat o grămadă de bani de pe urma acestei afaceri şi acum noi suntem dispuşi să te scăpăm de această povară. Am deja clienţi până şi în India şi Pakistan. Pe scurt, vreau ceea ce ai dumneata şi intenţionez să obţin.

— Bine, dar de ce sunteţi toţi patru aici?

Molineri râse.

— Domnul O'Rourke se află aici pentru a-şi arăta solidaritatea, deşi va avea şi el de câştigat ceva. Steinschloss va fi bancherul nostru, ruşii au încredere în el. Şi el va avea o parte din profit. Sammy se află aici pentru că vrem să folosim Las Vegas-ul ca paravan pentru operaţiunea noastră.

Sammy păru la fel de şocat ca Eamonn. El nu se ocupa decât de jocuri de noroc şi prostituţie, până şi FBI-ul ştia acest lucru şi îl lăsa în pace. Un motiv în plus pentru ca familia să-l folosească, îşi spuse Eamonn. Nimeni nu ar fi bănuit că făcea trafic de arme.

— Şi eu, ce rol am? întrebă el ştiind că pierduse contractul, acum interesându-l doar să scape cât mai uşor cu putinţă.

— Mă tem că dumneata va trebui să-i explici chinezului că vrem marfa pe care tocmai ai expediat-o la Londra. E o cantitate mare şi avem clienţi care aşteaptă. Dacă îi explici cum trebuie, că avem contracte cu oameni influenţi, vei rămâne în viaţă, ca şi familia dumitale. Am deja un cumpărător pentru marfă, deşi bănuiesc că şi chinezul avea. Pot veni la mine, voi fi încântat să-i servesc pe viitor. Am încheiat o înţelegere cu ruşii. Sunt nişte tipi de treabă, au primit bine vestea morţii lui Igor. Ca şi noi, înţeleg că n-a fost nimic personal, ci a fost vorba doar de afaceri. Fratele lui va fi principalul meu agent la Moscova.

Eamonn simţi un nod în gât. Totul era aranjat şi clar.

— Chinezul n-o să renunţe atât de uşor, le spuse el deznădăjduit. Nu putem aştepta până la transportul următor? Să încercăm să nu creăm conflicte?

Molineri râse.

— Să-l ia dracu' pe chinez, domnule Docherty. La marfa de la el şi fă în aşa fel, încât să ajungă în posesia mea în patru zile.

Eamonn goli paharul de whisky dintr-o înghiţitură. Simţea nevoia.

Desrae era costumat în Cleopatra. Peruca neagră îi prindea foarte bine, iar genele lui ar fi putut să spargă un geam, atât erau de încărcate le rimei.

Era aproape miezul nopţii. În club era gălăgie şi lumini puternice. Li se dădea drumul şi clienţilor obişnuiţi, dar, în principal, era o petrecere privată.

Pe scenă spectacolul se desfăşura non-stop şi peste două sute de oameni mâncau şi beau – zgomotul asurzitor provocându-i lui Cathy o durere de cap. Îi văzu pe Gates şi pe Susan P şuşotind într-un colţ şi se întristă imediat.

Fusese tot timpul îngrijorată după vizita lui fusese foarte, foarte îngrijorată. Stătea cu privirea aţintită numai asupra fiicei ei. Avea senzaţia că aceasta era în primejdie, deşi nu ştia de unde ar fi putut să vină pericolul. Joanie, ameţită, cânta acum un cântec deocheat, acompaniată de clienţi şi de celelalte fete. Kitty, de asemenea, costumată în

Cleopatra, râdea în hohote, dar toată lumea ştia că nu înţelegea cuvintele cântecului. Ceea ce era cu atât mai bine.

Cathy se duse la Susan şi la Richard.

— Supravegheaţi-o voi pe Kitty, vă rog. Trebuie să mă duc până acasă. Nu stau mult.

Voia să se ducă să-şi pună costumul şi să vadă dacă putea să ia legătura cu Eamonn.

Mergea grăbită, fiind conştientă de o sumbră presimţire. Spera că Eamonn se întorsese de la Washington, pentru că trebuia neapărat să stea de vorbă cu el. Intră în casă, închise uşa şi se îndreptă spre sufragerie.

Micul Cheng se întoarse cu faţa când ea intră în încăpere. Pe chipul ei se citi şocul de a-l fi găsit în propria casă.

— Ce naiba cauţi aici?

Un bărbat solid apăru din spate, deodată, şi îi ţintui braţele pe lângă trup.

Ea clătină din cap nevenindu-i să creadă.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutaţi aici?

Auzi panica din propriul glas, făcându-l să tremure şi să pară mai subţire. Cheng era temut în Soho, ca de altei mulţi chinezi. Dar, de obicei, îşi vedeau de treburile lor. Ce ar fi putut să vrea de la ea? Era complet derutată.

— Unde e, doamnă Pasquale? întrebă cu o voce încordată.

— Ce anume, domnule Cheng? Habar n-am despre ce vorbeşti.

El se duse spre ea ameninţător. Scoţând un cuţit cu o lamă îngustă, i-l lipi de faţă.

— N-am timp de chestii din astea, doamnă Pasquale. Trebuie să aflu cât mai repede unde e marfa mea. Acum spune-mi ce vreau să ştiu.

Încercând să se elibereze, Cathy cedă, în cele din urmă, panicii care o cuprindea încetul cu încetul. Deveni isterică. Cuţitul avea un miros ciudat – mirosul

caracteristic oţelului rece. Îl simţea rece pe piele şi, când îşi dădu seama ce avea să facă, deschise gura să ţipe. Folosindu-şi toată puterea, îi trase un picior lui Cheng şi se smulse din mâinile chinezului mai solid din spatele ei. O rupse la fugă spre uşă, dar acesta o apucă de păr şi o trase înapoi în cameră.

Căzută pe podea, începu să primească o bătaie aşa cum nu crezuse că va trăi vreodată.

Zece minute mai târziu era pe jumătate conştientă, vorbind aiureli, dar reuşind, într-un fel, să-i atragă atenţia individului de deasupra ei.

— Valizele, doamnă Pasquale. Unde sunt valizele?

Ea era cuprinsă de o asemenea durere, încât cuvintele acelea părură să plutească spre ea pe *un* val roşu şi cald. Îi spuse unde lăsase valizele. Înainte să-şi piardă cunoştinţa, se mai gândi că era numai vina lui Eamonn.

Fusese trădată de bărbatul pe care îl iubea.

Cheng se uită la ea grav. Aflase ceea ce dorise. Ridicându-şi privirea spre individul cel solid, făcu un semn din cap.

— Nu poate fi lăsată-n viaţă.

După aceea se ridică, având costumul murdar de sânge şi oftă. Întotdeauna o plăcuse pe Cathy Pasquale, toată lumea o plăcea.

Dar Docherty sunase cu o oră în urmă şi încercase să-i spună că voia marfa înapoi, că trebuia să facă afacerea cu ceilalţi de-acum încolo. Cheng ştia că era tras pe sfoară. Nu avea încredere în Docherty. Ceva nu era în regulă şi Cheng avea deja un client. În niciun caz nu avea să-l dezamăgească. Pentru nimeni.

În timp ce chinezul mai solid se apucă să lucreze cu cuţitul, Cheng se duse la baie şi se aranjă cât putu mai bine. Apoi, venindu-i rapid o idee, se întoarse în cameră şi zise:

— Violeaz-o, o să semene mai mult a jaf.

Celălalt încuviinţă, încântat de acea nouă întorsătură a lucrurilor.

Desrae era beat mort. Era o petrecere grozavă. Până şi Kitty avusese voie să bea câteva pahare de şampanie şi părea foarte matură. Cabaretul consta acum în câţiva bărbaţi tineri îmbrăcaţi în piele care dansau pe muzică lentă.

Susan P, ameţită de cocaină şi băutură, îi spuse deodată lui Richard:

— Unde naiba o fi Cathy?

El se uită la ceas. Cathy plecase de mai bine de două ore. Groaza îl făcu să simtă fiori reci pe şira spinării. Se uită la Susan P.

— Vino cu mine. S-ar putea să i se fi întâmplat ceva.

O lăsară pe Kitty în grija lui Desrae şi ieşiră din club îngroziţi.

Aşa cum mergeau pe străzi, formau o pereche foarte ciudată. Richard era îmbrăcat cu unul din costumele sale demodate.

Susan P, costumată în Cleopatra, cu un mers nesigur şi cu ochii întunecaţi de îngrijorare. Nu puţini fură cei care întoarseră capetele după ei. Păreau ciudaţi chiar şi într-un cartier ca Soho.

O găsiră pe Cathy cinci minute mai târziu.

În timp ce Richard sună după ambulanţă şi la poliţie, Susan P vărsă de câteva ori în toaletă. Era cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Una pe care nu avea să o uite absolut niciodată.

Ţinând în braţe capul distrus al lui Cathy, Richard Gates vărsa lacrimi amare. După toate aparenţele o pierduse.

Aceea nu era femeia superbă şi plină de viaţă pe care o văzuse cu numai câteva ore în urmă, ci o necunoscută snopită în bătaie şi mutilată, ai cărei ochi închişi erau atât de umflaţi, încât genele nici nu i se mai vedeau. Zăcea în braţele lui ca o păpuşă stricată. Dar cel mai cumplit gând pentru el era acela că fusese violată. Violată cu brutalitate. Îi vedea petele de sânge de pe picioare şi de pe haine.

Cathy a lui, pe care o iubea mai mult decât orice pe

lume, îi murea în braţe. Simţea că înnebuneşte de durere. Cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, îi şoptea continuu:

— Rezistă, Cathy, te implor, rezistă.

Încă mai rostea acele cuvinte când sosiră ambulanţa şi poliţia.

Urcă în ambulanţă cu ea. Dacă murea, aveau să moară toţi cei vinovaţi de acest lucru. Chiar dacă avea să-şi petreacă tot restul vieţii căutându-i, avea să-i găsească şi să-i omoare, unul câte unul.

Eamonn încercase să sune la Cathy toată dimineaţa, dar nu îi răspunsese decât robotul. Trântind receptorul, rămase cu privirea aţintită asupra peisajului care se vedea din biroul său din Piaza Tower.

Când auzi telefonul, răspunse imediat.

Era Desrae, a cărui durere se simţea prin telefon tocmai din Anglia.

— Oh, Doamne, Eamonn, o să moară! Cathy o să moară! Vino, te rog. Te rog. Nu ştiu ce să fac… Au tăiat-o în fâşii. Abia poţi s-o mai vezi din cauza cusăturilor! Oh, Doamne Dumnezeule, s-o ajute cineva…

Apoi, după acele frânturi de fraze, urmară hohote de plâns.

— O să vin, Desrae. Nu-ţi face griji.

Dar, timp de câteva clipe după ce închise, nu putu să se mişte. Se gândi cu ani în urmă, amintindu-şi-o pe Cathy, frumoasă şi iubitoare. *Tăiată în fâşii… Şi era numai vina lui.*

Zece minute mai târziu, tocmai se pregătea să se urce în maşina din parcarea subterană, când doi chinezi veniră spre el. Valetul din parcare se întoarse brusc cu spatele şi ieşi din cabina în care îşi avea locul, îndreptându-se spre ieşirea din pasaj.

Eamonn ştiu ce avea să i se întâmple chiar înainte să se întoarcă şi să-i vadă pe cei doi bărbaţi. Era surprins că tocmai chinezii ajunseseră la el primii. Se aşteptase ca italienii să fie asasinii. Ştia că ar fi fost inutil să încerce să fugă, dar dorinţa de viaţă era puternică în el.

Îl prinseră cu uşurinţă şi îi tăiară gâtul în timp ce se zbătea să scape din mâinile lor. După aceea, inima îi fu străpunsă adânc cu cuţitul de două ori, într-o succesiune rapidă.

Fu o treabă de profesionişti care se termină repede.

El rămase întins pe podeaua murdară şi pătată de ulei, cu ochii albaştri pe care Cathy îi iubise atât de mult privind fix în întuneric.

Ultimul său gând fu speranţa că, în curând, avea să fie lângă ea.

Atacul asupra lui Cathy nu fu considerat ca viol şi jaf, aşa cum sperase domnul Cheng. Richard Gates avu grijă de acest lucru.

Stătu lângă patul ei, ţinându-i mâna, până când i se spuse că starea ei era stabilă şi că semnele vitale îi erau bune. Se uită la ceea ce rămăsese din femeia frumoasă pe care o iubea şi simţi cum lacrimile îi ardeau ochii. O iubise, încă o mai iubea, şi îi insufla dorinţa de a supravieţui.

Desrae, care era bolnav de durere, era îngrijit de Susan P, aceasta veghind şi asupra lui Kitty. Fiica lui Cathy era atât de tulburată, încât fusese nevoie să i se administreze sedative. Nimeni nu o lăsase să-şi vadă mama. Hotărâseră că era prea mică pentru a vedea aşa ceva.

Richard îşi dădu demisia la cinci zile după ce Cathy fusese descoperită. Plecă fără să mai arunce nici măcar o privire înapoi şi, de atunci, stătu numai la spital. Dacă ea avea să moară, avea să o însoţească şi el. Nu mai avea de ce să rămână pe pământul acela nenorocit, dacă ea îl părăsea.

Infirmierele se temeau de el, chiar dacă se minunau văzând tandreţea cu care o spăla, îi aranja părul şi stătea la infinit ţinându-i mâna. Renunţară să mai încerce să-l facă să plece acasă. Acceptară faptul că avea să stea acolo până la sfârşit.

Dar Cathy zăcea, fără să scoată un sunet şi fără să facă o mişcare, şi nimeni nu ştia ce putea să audă, să simtă

sau să înţeleagă.

Nu pomeni nimeni de oprirea aparatelor. Richard Gates ar fi ucis pe oricine ar fi încercat acest lucru.

Betty intră la Bradmoor şi se lăsă percheziţionată, ca de obicei, până când, în cele din urmă, fu dusă la de Madge. Prietenei sale îi plăcea foarte mult camera de acolo şi păstra o curăţenie exemplară; i se pusese, în sfârşit, diagnosticul de schizofrenie paranoică şi, cu noile medicamente, se simţea mult mai bine.

La Holloway, unde o dusese Gates pentru încălcarea condiţiilor puse la eliberarea condiţionată, o muşcase pe o altă femeie de nas într-un acces de furie, din cauza unui corn subţire ca băţul de chibrit. La recomandarea a doi psihiatri de închisoare, fu închisă într-un sanatoriu potrivit.

Nu avea să mai vină acasă niciodată.

Betty îşi îmbrăţişă prietena şi stătură de vorbă un timp. Madge făcu ceai şi, în timp ce îl beau, Betty îi arătă fotografii de-ale lui Cathy şi Kitty.

Madge le admiră încântată.

— Kitty e leită maică-mea. Are ceva de irlandeză în ea. E frumuşică. Pot să păstrez astea?

Betty încuviinţă şi Madge le puse pe noptieră. Mai târziu avea să le pună pe pereţi alături de celelalte.

— Totuşi, aş vrea să vină să mă viziteze. Mi-ar plăcea s-o văd. Cathy era atât de plină de viaţă, nu, Betty? Mai ţii minte cum ne făcea să râdem când era mică? Cum se uita la noi cu ochii ei mari şi albaştri?

Betty încuviinţă şi zâmbi. Madge era într-o zi bună. Alteori, în ciuda medicamentaţiei, se înfuria pe singurul ei copil şi pe nepoata ei, ameninţând să le omoare, pe ele, pe Betty, pe toată lumea care o trădase sau chiar o supărase în vreun fel.

Betty era tristă, dar ştia că, în felul ei, Madge era fericită. Cel puţin atât de fericită cât ar fi putut să fie vreodată.

Uitându-se la fotografiile lui Cathy, simţi că îi vine să plângă. Era groaznic când se gândea că se stingea încet în

spital, fiind în comă. Nu îi spusese lui Madge, nu i se păruse corect. Mai bine o lăsa să trăiască mai departe într-o lume în care totul fusese grozav, în care copilăria lui Cathy fusese ideală şi Madge însăşi, o femeie celebră, o mamă iubitoare, o gospodină capabilă şi un bun cap de familie. În mintea lui Madge, aşa stătuseră lucrurile pentru ea şi pentru fiica ei pe care o iubise atât de mult.

Domnul Cheng mergea pe Brewer Street. Era foarte târziu şi străzile din Soho era învăluite în linişte, dar omuleţul era ţanţoş. Nu se temea de nimic, deoarece ştia că reputaţia lui îi ţinea pe oameni la distanţă. Nimeni nu avea să-l ameninţe vreodată; era în siguranţă în propria lui lume.

Un zâmbet îi flutură pe buze când trecu pragul unei uşi. Urcă nişte scări şi intră într-un apartament micuţ. O fată eurasiatică mărunţică, fără sâni deloc şi cu părul tuns foarte scurt, îl aştepta.

Făcu o plecăciune şi îi zâmbi, dezvelindu-şi dinţii mici şi albi.

— Vă aşteptam, domnule, spuse ea într-o engleză stricată. Am totul pregătit.

Cheng îşi descheia cămaşa deja în timp ce o urma, zâmbetul de pe chipul său fiind luminos ca ziua acum. Aşezându-se pe canapeaua din piele şi acceptând o ceaşcă de ceai cu plante, fu şocat când auzi o voce familiară spunând:

— Bună seara, domnule Cheng, nu ne-am mai văzut demult.

Richard Gates stătea în spatele lui. Atât de puternic fu şocul, că scăpă ceaşca de ceai pe covorul alb.

Fata nu se clinti. Chipul îi era inexpresiv acum; era detaşată de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Richard îi făcu un semn din cap şi ea îşi luă haina şi ieşi din apartament.

Omuleţul se uită la Richard temător.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Gates?

Richard râse cu poftă.

— Ticălos nenorocit, poţi să-mi spui ce-ai luat de la

Cathy Pasquale în seara în care ai pus să fie atacată şi violată. Apropo, înainte să încerci să mă duci cu vorba, ştiu că ai fost acolo. Am avut o întâlnire cu individul pe care l-ai angajat să facă treaba murdară. În momentul ăsta se află pe o placă de marmură la morga din Deptford, aşa că scuteşte-mă. De aiurelile tale. Nu ştia decât că ai luat nişte valize de la club. Atâta tot. Deci, ce era în le droguri?

Cheng făcut ochii mici şi rămase tăcut.

Richard spuse politicos:

— Ai auzit expresia „Vorba dulce mult aduce?" Numai că toată lumea ştie cât de dulce pot să vorbesc eu şi cum pot să snopesc în bătaie pe cineva fără să stau o clipă pe gânduri. O iubesc pe Cathy şi tu i-ai făcut atâta rău. Înainte să te omor, vreau să ştiu numai de ce ai făcut-o. Poţi să-mi spui treaba asta? înţelegi ce spun?

Cheng încuviinţă.

— Deci, poţi să faci în aşa fel, încât să-ţi fie mai uşor sau mai greu. Depinde numai de tine. Pot să te bat până spui adevărul, pot să-ţi îndepărtez anumite părţi anatomice sau pot să-ţi scot ochii. Toate or să doară, dar n-or să te omoare. Deci ce preferi?

Cheng continuă să tacă.

Scoţând o frânghie din Buzunar, Richard îi legă mâinile la spate. Omul nu încercă să se împotrivească, ştia că ar fi fost inutil. Richard îl admiră pentru asta, chiar dacă îl ura.

— Te întreb încă o dată: ce *era în valize*?

Cheng tot nu răspunse. Pe chipul lui se citea încăpăţânarea. Strângea din buze şi privea într-un punct fix. Totuşi, tresări când îl văzu pe Richard punând în funcţiune un uscător de păr. Gates îl puse pe fierbinte şi îl apropie de faţa lui.

Cheng încercă să-şi mişte capul.

— Ai rămâne surprins dacă ai şti cât rău poţi să faci cu o chestie din asta, spuse Gates nonşalant. Tocmai de aceea le-au interzis în anumite puşcării. Sunt nişte obiecte de tortură minunate. Ard pielea excelent.

În timp ce el vorbea, Susan P intră în apartament. Când o văzu, Cheng simţi că i se face greaţă. Ea îi zâmbea. În mână avea un ciocănel şi un săculeţ de cuie. Se ştia că atunci când se supăra foarte tare, Susan P îi ţintuia pe oameni de mobilier. Pentru prima oară, lui Cheng i se făcu frică.

Richard Gates opri uscătorul şi râse cu poftă.

— Bună, draga mea, ai venit să te distrezi şi tu?

Susan zâmbi. Purta o fustă mini din piele şi o bluză transparentă. Sfârcurile i se întăriseră din cauza frigului şi pielea ei avea o tentă trandafirie.

— Nu ţi-a spus încă?

Richard se prefăcu îndurerat.

— Mă tem că nu, scumpo.

Susan scoase un ţâţâit.

— Îmi place munca mea, domnul Cheng. Ăsta e un mic truc pe care l-am învăţat de la un tip foarte simpatic, care îi tortura pe bandiţii de pe vremuri. A murit aşa cum a trăit, violent, dar aşa se întâmplă de obicei în jocul nostru, nu? De obicei, nu e nimic personal. Acum, însă, e personal.

Se aplecă şi spuse printre dinţi:

— E foarte al dracului de personal. Puteai doar s-o jefuieşti pe fata aia, nu să pui să fie violată şi s-o laşi aproape moartă, chinez nenorocit. Sfatul meu e să-ncepi să vorbeşti, amice, pentru că abia aştept să fac chestia asta. O să-ţi ţintuiesc scula de duşumea şi o să râd în timpul ăsta. Am o grămadă de surprize, să ştii. Toate menite să te facă să urli de durere. Şi poţi să urli cât vrei aici, ştii foarte bine. Pereţii sunt izolaţi fonic. Micuţa ta amoreză a fost plătită bine ca să ni te dea în gheare, aşa că avem de gând să ne scoatem pârleala.

Cheng se uită şi la unul şi la celălalt şi oftă.

— Dacă vă spun ceea ce vreţi să ştiţi, îmi daţi cuvântul că o să fiu ucis repede şi curat?

Richard încuviinţă.

— O să fii spânzurat. E tot ce pot să fac.

Cheng închise ochii şi le mulţumi.

— Era plutoniu, nu droguri, spuse el. Toată lumea se gândea la droguri, dar astea sunt depăşite. Banii vin acum din Rusia. Există o piaţă imensă pentru plutoniul pe care îl produc. Indienii îl vor, irakienii, libienii… Unii cred că India va fi următoarea superputere. Dar superputerile nu vor decât un singur lucru, nu? Arme nucleare. Cathy Pasquale n-a ştiut că a transportat aşa ceva. Dar nu era proastă. Când a venit acasă pe neaşteptate şi m-a găsit acolo, a trebuit să scap de ea şi să fac să semene a jaf. N-a fost nimic personal, doar o afacere. Eamonn Docherty a început totul. A făcut-o să transporte marfa după ce el a rămas fără comisionar. Apoi a încercat să mă tragă pe sfoară. Mafia şi ruşii s-au aliat în Statele Unite – am aflat treaba asta printr-un om de legătură pe care îl am acolo. Docherty a fost omorât din ordinul meu. Până la urmă, irlandezii sau italienii tot ar fi făcut-o. Crede-mă, domnule Gates, e o problemă internaţională. Poţi să mă omori, foarte bine, dar dacă vrei să-i lichidezi pe toţi actorii acestei drame, o să tot omori timp de vreo zece ani.

Richard se gândi la acea informaţie.

Deci, Docherty se folosise de Cathy, aşa cum o făcuse întotdeauna într-un fel sau altul încă de când erau copii. Îl uimea faptul că *un* bărbat putea să pună o femeie într-un asemenea pericol, o femeie pe care susţinea că o iubea.

Oftă şi îşi trecu mâna peste faţă, simţindu-se deodată vlăguit.

Dar avea să-l omoare pe Cheng, chiar dacă ştia că spânzurătoarea era un lucru prea bun pentru el. Avea să stea să se uite până când individul îşi dădea ultima suflare. Era tot ce putea să facă pentru a-şi mai domoli durerea provocată de starea lui Cathy.

— Totuşi, de ce violul? De ce ai făcut-o să treacă prin aşa ceva? întrebă Susan P a cărei voce răsună puternică în încăperea mică.

Cheng ridică din umeri.

— M-am gândit c-o să arate mai bine în raportul poliţiei. Ea a intrat în timp ce i se spărgea apartamentul –

era o femeie frumoasă. Hoţul a violat-o şi apoi a intrat în panică. Se mai întâmplă.

Susan P crezu că explodează de furie.

— Asta a fost tot? Doar ai crezut că o să arate mai bine în raportul poliţiei? Cathy a fost violată pentru că tu ai crezut e-o să arate mai bine în raportul poliţiei, nu?

El închise ochii şi încuviinţă.

— Sunt sincer. Vă spun tot ce vreţi să ştiţi. Dacă vă consolează vreun pic, cel pe care l-aţi ucis n-a mai fost folosit de mine după aceea. Aşa cum ştiţi foarte bine, toţi trebuie să dăm şi ordine care nu ne fac plăcere. Ei bine, mie nu mi-a plăcut să dau acel ordin, dar era necesar. Cathy Pasquale nu putea fi lăsată-n viaţă, din moment ce ştia de operaţiune. Relaţia ei strânsă cu dumneata, domnule Gates, făcea că acest lucru să fie esenţial. Nu puteam să las să afle toată lumea ce făceam noi. Sigur înţelegi asta, nu?

Susan P era atât de furioasă, încât ar fi putut să facă un infarct şi nici n-ar fi observat. Omul acela stătea în faţa ei şi îi povestea calm cum pusese ca prietena ei să

— Fie violată şi ucisă şi, acum, chiar încerca să justifice acel lucru!

Trăgându-şi braţul în spate, îl lovi cu toată puterea cu ciocanul peste faţă. Zgomotul oaselor zdrobite se auzi în încăpere când pometele lui Cheng fu distrus.

— Chinez nenorocit, te omor cu mâinile mele! Fata aia era cinstită. Reuşise. Reuşise în ciuda tuturor obstacolelor şi avea o şansă în viaţă. Pentru ce, hm? Ca să vii tu s-o sacrifici pentru o afacere?

Vocea îi era îngroşată de lacrimi şi furie.

— Deci, nişte afurisiţi de arabi cumpără rahatul nuclear al ruşilor şi probabil or să ne arunce în aer pe toţi peste câţiva ani? Pentru asta i-ai luat viaţa? Ea zace într-un pat de spital în comă şi tu stai aici şi-mi spui c-a fost doar o *afacere nenorocită*? Ei bine, şi asta-i o afacere, amice. Prietenul meu Richard ţi-a spus o poveste frumoasă despre cum o să fii spânzurat, dar eu nu ţi-am promis nimic,

amice. Aşa că o să te bat până o să mori, aşa cum a fost bătută Cathy. Şi vrei să-ţi mai spun ceva? O să-mi placă fiecare clipă. Pentru că fata aia valora cât cincizeci ca tine sau ca Eamonn Docherty. E una din puţinii oameni cu adevărat cinstiţi pe care i-am cunoscut vreodată. Toată viaţa a avut de suferit într-un fel sau altul şi am văzut-o luptând ca să ajungă cineva. De mic copil a avut în ea ceea ce îi trebuia ca să supravieţuiască în mizeria asta de lume şi, pe urmă, vii tu şi îţi închipui că poţi să justifici faptul că ai lăsat-o aproape moartă. Ei bine, ţi-ai ales pe cine nu trebuia de data asta, domnule Cheng. Ai avut tupeul să te pui cu mine şi cu a mei şi o să te fac să plăteşti acum pentru asta.

Cheng se uită rugător la Richard Gates. Faţa îi era deja pe jumătate distrusă în urma loviturii de ciocan.

Richard îi întoarse spatele, însă.

— Ai auzit ce-a spus doamna, ea nu ţi-a promis nimic. Şi eu sigur nu vreau să mă cert cu ea.

După aceea râse şi se uită cum Susan P îl culcă pe domnul Cheng pentru ultima oară.

Omorându-l pe Cheng nu aveau să o vindece pe Cathy, dar, cel puţin, aveau sentimentul că făcuseră ceva pentru a îndrepta o greşeală oribilă.

Îl făcuseră să plătească în cea mai pură tradiţie a cartierului Soho.

Cele două infirmiere se uitară la femeia din pat. Arăta îngrozitor. Clătinară din cap uluite.

— Într-un fel, cred că ar fi mai bine dacă ar muri. Dacă o să-şi revină, o să se refacă foarte încet. O aşteaptă ani de zile de operaţii estetice, ca să nu mai vorbesc de altceva. Mare păcat, nu? zise una din ele.

Cealaltă încuviinţă.

— Totuşi, sunt nişte oameni tare ciudaţi, nu? Mai ales aşa-zisa ei mătuşă – tipul ăla în rochie. Era să mor când l-am văzut prima oară! Dar pare să ţină foarte mult la ea.

Colega ei râse uşor.

— Ar fi trebuit să vezi ce faţă a făcut doctorul când a

văzut-o pe mătuşică prima oară! l-a strâns mâna şi a lui s-a pierdut cu totul într-a ei. Ce-am mai râs!

Aranjă aparatul prin care Cathy era hrănită artificial şi zise:

— Ce zici de tipul ăla chel, poliţistul? Iar a plâns astăzi, l-am văzut cu ochii mei.

Prietena ei încuviinţă tristă.

— Şi fiica ei e foarte frumoasă. Dacă această Cathy Pasquale semăna puţin cu ea, atunci a fost o femeie foarte frumoasă. Mai ales ochii ăia. Ce păcat, nu? Şi a fost şi violată. Cine ar putea să facă aşa ceva unei alte fiinţe omeneşti?

Cealaltă infirmieră nu răspunse.

În meseria lor, vedeau zilnic durere şi suferinţă şi nimic din toate acestea nu erau de înţeles, deşi mulţi din cei care supravieţuiau unor asemenea traume spuneau că învăţaseră ceva din experienţa respectivă, Rămânea de văzut ce învăţătură nepreţuită trăsese Cathy Pasquale din acea întâmplare – sau dacă avea să mai fie capabilă să mai raţioneze vreodată.

În timp ce infirmierele sporovăiau, cadavrul lui Cheng era descoperit de un vagabond sub podul din Shoerditcht. Acesta îl jefui înainte să dea un telefon anonim la poliţie. Găsi câteva cărţi de credit, o sută de lire, bani gheaţă, şi o amuletă frumoasă din argint şi diamante sub forma unui dragon.

Era un dragon despre care se spunea că aducea bogăţie, sănătate şi fericire celui care îl purta. Păcat că pentru Micul Cheng nu funcţionase.

EPILOG

„Naşterea, împerecherea şi moartea.
Acestea sunt toate lucruri concrete.
Naştere, împerechere şi moarte.
Eu m-am născut şi o dată e de-ajuns”.
T.S. Eliot, 1888 – 1965

„Che gelida manina”.

„Mânuţa ta e rece ca gheaţa”.

Giacosa & Allica, La Bohem

Richard îşi făcu o cafea şi luă ceaşca în camera lui Cathy. Trecuseră şapte luni de la atac şi, deşi nu mai era ajutată de aparate să respire, tot nu îşi recăpătase cunoştinţa.

Sorbind din cafea, el privi pe geam la împrejurimile clinicii din Sussex. Fusese transferată acolo cu două luni în urmă. Toţi erau de acord că el avea să stea permanent în cameră cu ea.

Richard avea un pat micuţ în care dormea noaptea, iar ziua făcea aproape totul pentru Cathy. O spăla şi îi schimba hainele. Îi peria părul, îi masa membrele şi stătea lângă ea ţinându-i mâna mică într-a sa.

Cathy arăta groaznic. Cicatricile de pe faţa şi trupul ei erau *oribile, încă de un roşu aprins şi proeminente*. Nimeni din cei care o vedeau acolo n-ar fi crezut vreodată că femeia aceea fusese frumoasă.

Nu existau fotografii care să le amintească acest lucru; nu exista nicio fotografie pentru ca nu cumva să se trezească, să se vadă în ea şi să-i amintească. De asemenea, nu exista nici oglindă. Richard avusese grijă de acest lucru.

În timp ce îşi vedeau de treabă, infirmierele îl auzeau vorbindu-i tot timpul cu glasul lui scăzut. Îi spunea că o iubeşte, îi povestea despre cât de bine se descurca fiica ei, îi promitea că aveau să petreacă nişte clipe minunate când ea avea să se vindece.

Le frângea inimile.

Acel bărbat solid şi cu chelie, cu burta lui şi cu ochii lui albaştri şi trişti, devenise ca o mascotă pentru ele. Toate ajunseseră să-l cunoască şi toate îl plăceau. Până şi cele mai morocănoase angajate se întrebau uneori cum era, oare, să ai pe cineva care să te iubească atât de mult. Toate văzuseră pacienţi în comă lăsaţi singuri luni întregi, odată ce rudele şi prietenii treceau peste şocul iniţial. Nu însă pe Cathy Pasquale.

Era foarte slabă acum, numai piele şi os. Doctorii o

hrăneau artificial cu glucoză pentru a încerca să o mai îngraşe. Era într-o stare de semicomă, nici moartă, nici cu adevărat vie.

Ar fi putut să rămână aşa pentru totdeauna. Doctorii spuseseră că era ca o legumă. Rănile suferite de creier erau o adevărată loterie. Richard Gates le spunea într-una că se cunoşteau cazuri când oamenii se treziseră după ani de zile. Ştiau că nici nu se punea problema ca pacienta aceea să fie lăsată să moară: „spre binele ei”. Nu avea să se ceară permisiunea nici unui tribunal de a o lăsa pe Cathy să moară prin inaniţie.

Richard sorbi din cafea şi îi spuse:

— Kitty o să vină mai târziu cu Desrae. Au fost la Lanzarote. Desrae are câţiva prieteni acolo. O mai ţii minte pe Joanie? Ei bine, se pare că a deschis un bar grozav acolo. Când o să te faci bine, o să mergem cu toţii să-l vedem.

Mâna ei era rece într-a lui şi el i-o strânse puţin mai tare. Se uita pe geam în timp ce îi vorbea, încercând să ignore lacrimile care îi înceţoşau privirea.

— M-am gândit să avem ceva bun la cină. Am cumpărat nişte paste. Îmi dau voie să folosesc bucătăria de-aici, aşa cum ţi-am mai spus, şi o să pregătesc ceva de mâncare, eu împreună cu infirmierele. Sper să supravieţuiască şi să povestească, zise el râzând uşor. Toate fetele de la club îţi transmit dragostea lor şi Susan P o să treacă pe-aici după-amiază ca să te vadă. O să-ţi aducă nişte cămăşi de noapte curate. Curăţătoria de-aici cam lasă de dorit şi nu-mi place deloc să-ţi văd lucrurile frumoase încărcate într-un cărucior, cu numele tău lipit în interiorul lor.

Vorbea mai tare acum şi se gândi la ruşinea pe care ea o îndura zilnic.

— O să-ţi şi depileze picioarele. O ştii doar cum e – dacă nu e depilată nu iese din casă, zise el şi râse, deşi chipul îi era umbrit de tristeţe şi umerii aduşi.

Grija şi forţa iubirii lui disperate şi neputincioase

pentru ea îl îmbătrâniseră.

Puse ceaşca pe dulăpiorul de lângă noptieră şi luă peria de păr. Când se uită la ea, rămase încremenit.

Ochii lui Cathy erau deschişi şi ea îl privea.

Acei ochi albaştri superbi pe care el îi visase atâţia ani se uitau la el acum. Chipul ei brăzdat de cicatrici şi distrus căpătase viaţă din nou. Era ca şi cum ar fi asistat la înfăptuirea unei minuni.

Îşi ţinu respiraţia. În încăpere nu se auzea niciun sunet. El auzea zgomotul ventilatorului de deasupra capului de pe hol, zdrăngănitul ceştilor de ceai pe care una din infirmiere le ducea pacienţilor. Auzi o maşină oprind afară, oamenii vorbind sub fereastră, iar glasurile lor erau atât de normale, atât de obişnuite, încât lui îi veni să plângă.

Ochii lui Cathy erau deschişi. Continua să se uite la el. Clipi doar o dată şi apoi îi închise la loc, de parcă efortul ar fi fost prea mare pentru ea.

Aşezându-se din nou pe scaun, căci simţea că i se înmuiaseră picioarele, Richard îi luă mâna iarăşi. Era tot rece, ca o mânuţă de copil, pierdută în laba lui mare.

— Ştiu că mă auzi, întotdeauna am ştiut. Te rog să te întorci, Cathy, te implor. Întoarce-te la noi toţi. Kitty are nevoie de tine, eu am nevoie de tine. Desrae are nevoie de tine. Ai lăsat un gol atât de imens în vieţile noastre. Te rog, Cathy, dacă mă auzi, arată-mi. Strânge-mi mâna, clipeşte, orice.

Se uită la chipul ei tras, la cicatricile pe care, totuşi, nu le vedea. Pentru el, ea avea să rămână întotdeauna minunata lui Cathy. Era tot Cathy a lui, ochii ei îi arătaseră acest lucru. Făcând ochii mari, el încercă să-şi reţină lacrimile. Uitându-se la cerul ca de vară, simţi tristeţea unui om care îşi dorise ceva enorm de mult şi care credea că acel lucru i se oferise.

Spuseseră că acest lucru se putea întâmplă.

Fusese prevenit.

Reţinându-şi lacrimile, înghiţi în sec. Afară parcă era

vară. Era luna octombrie, dar vremea era splendidă. Îi spuneau vară indiană. Lui nu-i păsa prea mult ce perioadă a anului era dacă nu o avea pe Cathy să se bucure alături de el.

Dădu frâu liber lacrimilor care, mari şi sărate, i se rostogoliră pe obraji. La urma urmei, nu îl vedea nimeni.

— Nu plânge, Richard, te rog.

El o privi foarte atent, nefiind sigur dacă ea chiar vorbise sau el îşi imaginase doar.

Ochii ei erau încă închişi.

— Cathy? Spune-mi ceva, Cathy, te rog.

Se uita la ea ca un nebun, iar lacrimile îi şiroiau pe faţă neîncetat.

— Mi-e sete. La ce oră o să beau ceva?

Ochii îi erau deschişi din nou şi el văzu că era perfect lucidă. Ştia ce spune. Era din nou cu el.

O luă în braţe, deodată, şi o strânse cu putere.

— Te iubesc, fetiţo. Oh, Doamne, te iubesc atât de mult.

Ea zâmbi uşor, simţindu-şi pielea ciudat de strânsă.

— Ştiu, Richard, dar nu vreau decât să beau ceva.

El o sărută pe frunte.

— Îţi aduc imediat ceva de băut, scumpa mea, îţi aduc orice vrei. Nu trebuie decât să ceri.

— Ştiu, Richard. Ştiu.

Atunci, el îşi dădu seama că îl auzise, că auzise fiecare vorbă de iubire pe care i-o spusese în ultimele luni şi inima i se umplu de fericire.

Cathy avea un drum foarte lung de străbătut, dar, cu ajutorul lui, al lui Kitty, al lui Desrae şi al lui Susan, avea să izbutească să ajungă la capătul lui.

Avusese o viaţă la care mulţi oameni ar fi renunţat demult. Începutul fusese greu, făcuse câteva alegeri greşite pe parcurs, dar întotdeauna făcuse ceea ce simţise că era bine.

Iubise prea mult şi fusese aproape distrusă.

Acum, însă, el avea să aibă grijă să ducă o viaţă plină

de fericire. Avea să aibă grijă de ea, aşa cum ar trebui un bărbat să aibă grijă de o femeie: să o protejeze, să o iubească, să o răsfeţe.

Cel mai mult el avea să o răsfeţe.

Îşi zâmbiră unul altuia, ca şi cum ea i-ar fi auzit gândurile şi le-ar fi răspuns în tăcere.

În adâncul sufletului, el spera să fie aşa. Era ceea ce îşi dorea mai mult decât orice pe lume.

SFÂRŞIT

„Martina Cole explorează lumea tenebroasă a răufăcătorilor, un decor pe care și-l însușește foarte repede."

SUNDAY EXPRESS

Atunci cînd frumoasa blondă Cathy Connor și cuceritorul irlandez Eamonn Docherty cresc împreună pe străzile din East End-ul londonez, soarta lor este pecetluită. Nici o distanță nu se va dovedi prea mare și nici o faptă prea regretabilă pentru a-i despărți pentru totdeauna. Încă de la o vîrstă foarte fragedă, Cathy intră în lumea crepusculară din Soho ca fugară și este salvată de pe străzi de Desrae, un travestit care o învață cum să supraviețuiască în inima violentă a lumii interlope londoneze. În acest timp, Eamonn, care a fugit în America cu tatăl său, și-a făcut o reputație în rîndul mafiei irlandeze și italiene ca fiind unul dintre cei mai necruțători ticăloși din New York. E numai o chestiune de timp pînă cînd drumurile lor se vor întîlni și atunci cînd acest lucru se va întîmpla, Cathy este o parteneră pe măsura lui Eamonn. E destul de frumoasă, deșteaptă și dură pentru a-l stăpîni acum. Și nimic nu o va face să fugă din nou...

„O lectură senzațională al cărei deznodămînt te lasă cu gura căscată."

TODAY

„Garantat pentru a fi un alt mare succes."

WOMAN'S WEEKLY

„O poveste captivantă... plină [illegible]rbe murdare, sex, banditisme și ticăloșii."

PUBLISHING NEWS

10

LEI: 455 00